

Bí Mật Phù Thủy

Contents

Bí Mật Phù Thủy	2
1. Chương 1: Một Ngày Kỳ Lạ	3
2. Chương 2: Mảnh Ghép	4
3. Chương 3: Tôi Là Phù Thủy	6
4. Chương 4: Ryu Mới	8
5. Chương 5: Thay Đổi	11
6. Chương 6: Nơi Tôi Thuộc Về	14
7. Chương 7: Thế Giới Phép Thuật – Thư Viện Hoàng Gia – Quyển Sách Cấm	16
8. Chương 8: Bí Mật Quyển Sách Cấm	19
9. Chương 9: Ngày Đầu Đến Trường	21
10. Chương 10: Gặp Gỡ	24
11. Chương 11: Chung Phòng	27
12. Chương 12: Ghét	31
13. Chương 13: Bình Yên Trước Con Bão	35
14. Chương 14: You Are Mine	38
15. Chương 15: Bạn Mới	42
16. Chương 16: Khu Rừng Cấm	45
17. Chương 17: Bé Pi	49
18. Chương 18: Sự Thật	53
19. Chương 19: Đối Chất	57
20. Chương 20: Thân Phận Saphia – Nỗi Buồn Của Ren	62
21. Chương 21: Rắc Rối Của Witchard – Nhất Định Phải Tìm Ra Sự Thật	66
22. Chương 22: Giải Mã Rắc Rối – Cuộc Chiến Bảo Vệ Witchard (1)	69
23. Chương 23: Cuộc Chiến Bảo Vệ Witchard (2) – Dưới Lớp Áo Choàng	73
24. Chương 24: Chuyển Lớp	76
25. Chương 25: Lời Mời	80
26. Chương 26: Đêm Dạ Tiệc	84
27. Chương 27: Lời Tỏ Tình	87
28. Chương 28: Chết???	91
29. Chương 29: Mất Mát	95
30. Chương 30: Tên Của Tôi Là Chika	98
31. Chương 31: Nghi Ngờ	101
32. Chương 32: Tôi Không Phải Ryu. Các Người Thật Phiền Phức	105
33. Chương 33: Những Cảm Giác Lạ	109
34. Chương 34: Yêu???	113
35. Chương 35: Trở Lại	116
36. Chương 36: Cái Giá Của Sun	121
37. Chương 37: Học Viên Mới	125
38. Chương 38: Buổi Cắm Trại (1)	129
39. Chương 39: Buổi Cắm Trại (2)	133
40. Chương 40: Trò Chơi Liên Hoàn	137
41. Chương 41: Trò Chơi Tiếp Sức (1)	142

42. Chương 42: Trò Chơi Tiếp Sức (2)	146
43. Chương 43: Đom Đóm Trong Đêm	149
44. Chương 44: Lựa Chọn Của Ryu	152
45. Chương 45: Suy Sụp – Tôi Không Phải Người Dễ Bị Ưc Hiếp	157
46. Chương 46: Quyết Đấu	160
47. Chương 47: Lộ Diện Nội Gian Của Gurena	163
48. Chương 48: Món Quà Của Gurena	166
49. Chương 49: Có Phải Chỉ Là Giấc Mơ???	169
50. Chương 50: Đối Mặt	172
51. Chương 51: Em Và Anh, Chúng Ta Là Kẻ Thù	176
52. Chương 52: Xem Nhau Như Người Xa Lạ	179
53. Chương 53: Chia Ly	182
54. Chương 54: Hai Lối Đi Riêng	186
55. Chương 55: Thỏa Thuận	190
56. Chương 56: Lễ Đính Hôn	195
57. Chương 57: Cha Và Con	198
58. Chương 58: Kế Hoạch Của Saphia	202
59. Chương 59: Sinh Nhật Của Ryu	206
60. Chương 60: Nơi Cần Đến	210
61. Chương 61: Khúc Đạo Đầu	213
62. Chương 62: Bên Trong Cung Điện	216
63. Chương 63: Tứ Đại Hộ Pháp	220
64. Chương 64: Thoát	223
65. Chương 65: Tái Ngộ	227
66. Chap 66: Người Cũ	230
67. Chap 67: Viện Binh Mới	234
68. Chap 68: Bao Năm Xa Cách	237
69. Chap 69: Tha Thứ	240
70. Chap 70: Trận Chiến Định Mệnh (1)	243
71. Chap 71: Trận Chiến Định Mệnh (tiếp)	247
72. Chap 72: Gurena Biến Mất	249
73. Chap 73: Hợp Sức	253
74. Chap 74: Hy Sinh	256
75. Chap 75: Kẻ Phản Bội	259
76. Chap 76: Kết Thúc Không Có Hậu	263
77. Chap 77: Thanh Tẩy	266
78. Chap 78: Hồi Sinh	269
79. Chap 79: Tình Cảm Âm Thầm	273
80. Chap 80: Happy Ending	276
81. Đôi Dòng Tâm Sự	280

Bí Mật Phù Thủy

Giới thiệu

Một cuộc sống tưởng như bình thường suốt 17 năm trời của nó đột nhiên tan biến chỉ trong 1 ngày E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-phu-thuy>

1. Chương 1: Một Ngày Kỳ Lạ

Ánh nắng ban mai len lỏi qua những nhánh cây, chiếu rọi vào căn phòng nhỏ nơi có một con bé đang say giấc ngủ.

RENG...RENG...RENG....

Tiếng báo thức vang lên, vươn tay tắt tiếng chuông phiền toái, đôi mắt nó khẽ khàng hé mở đón ánh bình minh. Một tuần nghỉ học sau kì thi cuối kì làm việc thức dậy sớm trở nên khó khăn với nó. Lững thững từng bước, nó rời khỏi giường ngủ và bắt đầu làm VSCN.

Mọi thứ đã xong, ngắm nghía mình trong gương, nó tự hài lòng, gỡ vài sợi tóc rối, chỉnh lại trang phục, nó tự tin bước xuống nhà. Nó tuy không có gì nổi bật, không được gọi là hotgirl nhưng đối với mọi người, nó có một vẻ đẹp thanh thản, một khuôn mặt đáng yêu, làn da trắng không tì vết. Nhưng điều làm nó tự hào và thỏa mãn nhất không phải những điều đó mà là đôi mắt của nó – một đôi mắt sáng, màu tím biếc – 1 đôi mắt thật sự đặc biệt, khiến mọi người phải ganh tị.

Ôm lấy cặp sách từng bước bước xuống nhà, nó ngồi vào bàn ăn và tự mình nhâm nhi buổi sáng do mommy nó chuẩn bị. Gia đình nó không giàu, nhưng cũng không phải là nghèo nên cuộc sống của nó cũng rất thoải mái. Vì cuộc sống gia đình, vì chăm lo cho nó và đứa em gái, ba mẹ nó thường xuyên đi làm và những buổi sáng tự mình thường thức như vậy với nó cũng đã quá quen rồi.

Ngước mắt nhìn lên đồng hồ. Đã 6h30, dọn dẹp bữa sáng buồn chán, nó đeo cặp lên và tới trường. Cũng một tuần rồi không tới trường làm nó nhớ trường, nhớ lũ bạn khủng khiếp. Từng bước chân của nó ngày càng nhanh hơn, lòng nó cứ thôi thúc, giục nó tới trường thật nhanh, thật nhanh...

– HELLO EVERYBODY!!!

Bước vào lớp, nó vội cất cao tiếng chào hỏi tụi bạn trong lớp. Cả bọn nhìn nó, mỉm cười thật tươi.

Bộp...

Lucy – nhỏ bạn thân của nó từ ngoài cửa lớp chạy lại vỗ vai rồi hét vào mặt nó:

– RYU, sao bồ dám ình leo cây hả?????????

Ax, trời đất thiên địa ơi, cái tính hay quên của nó sao mãi không chịu hết nhỉ. Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, Lucy và nó đã nhắn tin, hẹn sáng sẽ gặp ở trường sớm và ăn sáng cùng nhau, vậy mà nỡ lòng nào... OMG, phải làm sao đây...!!!

Nhìn khuôn mặt đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Lucy, cố nở nụ cười tươi nhất có thể, nó quay qua, cười cười nói nói với nhỏ bạn thân:

– Hi, Lucy, tớ xin lỗi bỏ nhiều nhiều mà!!! 1 lần này thôi mà, chỉ một lần thôi, tớ sẽ không quên nữa đâu, hứa là nhất định không quên luôn ý, bỏ đừng giận nha!!! nha!!! nha!!!

– Ryu lúc nào cũng hay quên vậy mà! Thôi, tha cho cậu ấy lần này đi Lucy. – Từ đâu, Yuu – cũng là một nhỏ bạn thân của Ryu – chen vào nói giúp Ryu.

– Haiz, không tha để cho Ryu giữ khuôn mặt cún con năn nỉ tớ cả ngày à. Tha cho bỏ đó! Nhưng lát nữa phải đi mình và Yuu một chiều kem, ok? – Lucy lên tiếng.

– Yeah, không thành vấn đề. Thks bỏ tèo!!! ^^ Nó cười toe toét, tính lao tới ôm chầm lấy nhỏ bạn thì...

RENG...RENG...RENG...

Chuông vào lớp đã điểm, cả bọn hí hửng bước vào lớp. Tiết đầu của tụi nó là tiết toán và đó cũng là tiết của GVCN. Uể oải trước những con số, mắt nó cứ lim dim, không thể nào tập trung được. Tuy là một học sinh giỏi trong lớp nhưng bản chất lười của nó cũng chẳng kém cạnh ai. Mặc cho những con số bay nhảy trên bảng, mặt lờ thầy giảng bài, mắt nó đã gần như nhắm lại, sẵn sàng chìm vào giấc ngủ chỉ cần lí trí nó cho phép.

ẦM....

Là 1 tiếng nổ.

1 tiếng nổ rất lớn phát ra ngay phía sân trường nơi nó đang học khiến cảm giác buồn ngủ nơi nó không cánh mà bay. Tất cả học sinh, kể cả thầy giáo đều bất ngờ nhìn ra sân trường.

OMG, cái gì vậy nè??? Nó đang mơ giữa ban ngày sao???

Có tin được không trời, ngay trước mắt nó là hình ảnh sân trường tan nát, ngay trước cửa sổ nơi nó đang ngồi là một cô gái đang cười trên chổi, mặt bộ trang phục hết như phù thủy trong Harry Potter nhưng không nhìn rõ mặt (vì đang quay lưng lại với cửa sổ). Và thứ làm nó bất ngờ hơn thấy là ở kia, ngay giữa sân trường, 1 mục giả, à, mà có phải là người không nhỉ khi mục ta có tới 2 cái đầu. (Chẳng biết gọi là gì, thôi thì nhìn mặt giả cứ gọi là mục giả đi nhĩ). Hết như cô gái kia, mục ta cũng khoác trên mình trang phục phù thủy. Nhưng gương mặt mục ta cực kì đáng sợ, kinh khủng hơn cả khuôn mặt Lucy lúc tức giận. Đã vậy làn da nhăn nheo hết thấy của mục lại càng làm cho sự đáng sợ ấy tăng lên gấp bội.

Lắc mạnh đầu, xoa xoa hai mắt. “Chỉ là mơ thôi, ảo giác thôi mà. Mà tỉnh lại đi Ryu à” nó nghĩ.

Vẫn chưa kịp tiêu hóa những thứ đang thấy trước mặt thì bỗng nhiên một quả cầu đen ngòm từ tay mục giả kì quái kia lao thẳng về phía nữ phù thủy cười chổi. Ax, thế có khác nào lao về phía nó đâu chứ khi nó đang ở sau lưng nữ phù thủy kia, cả hai chỉ cách nhau mỗi một cánh cửa sổ.

OMG, rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè???

===ENDCHAP1===

2. Chương 2: Mảnh Ghép

CHAP 2: MẢNH GHÉP

===

p/s: trong chap này, mình sẽ đổi ngôi từ nó sang tôi để dễ kể hơn nha. mong mọi người thông cảm ^^

===

– Lá chắn bảo vệ.

Một giọng nói thánh thót vang lên, ngay lập tức trước mặt cô phù thủy cười chổi là một lá chắn màu xanh gần như trong suốt nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ. Nhưng cũng ngay lúc tôi đang ngỡ sẽ không biết phải làm gì thì một bàn tay nắm lấy tay tôi, kéo tôi lùi về sau, ép vào bức tường. Tôi ngẩn ngơ, vẫn chưa kịp tiêu hóa vấn đề thì:

– Bỏ muốn tự tử hay sao mà đứng đó vậy hả, có thấy nguy hiểm không hả???

Là Lucy, cô bạn đang hét vào mặt tôi, khiến khuôn mặt ngây ngốc của tôi vừa rồi trở về trạng thái bình thường. Lucy cùng Yuu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. “Haiz, biết đến bao giờ khả năng tiêu hóa vẫn đề của nhỏ Ryu này mới khá lên được đây.” – 2 đứa nó nghĩ.

Ầm...

Lại một tiếng nổ vang lên, kèm theo đó là tiếng thủy tinh vỡ.

Ôi không, cô phù thủy đó đã bị đánh bay khỏi chỗ, cửa kính lớp nó cũng theo đó mà vỡ tan tành. Chưa dừng lại ở đó, liên tiếp hàng loạt quả cầu đen như lúc nãy lao tới chỗ cô ta, trong khi đó cô nàng vẫn chưa kịp đứng dậy. Và kết quả không gì khác là, cô phù thủy đó đã hứng trọn đòn tấn công của mụ già.

Dường như tất cả sức lực của nữ phù thủy đó đã đến giới hạn, cô không còn đứng dậy nổi nữa. Chiếc áo choàng phù thủy giờ cũng đã tả tơi, lộ ra làn da trắng cùng với những vết thương đang chảy máu. Mặc dù đã bị thương nặng nhưng cô nàng vẫn không ngừng cố gắng đứng lên, cố sử dụng phép thuật nhưng dường như không có kết quả.

Trời ạ, nhìn cảnh này là máu anh hùng của tôi lại nổi lên, tôi lại muốn lao ra giúp cô ấy nhưng lí trí lại ngăn tôi lại, tôi chỉ là người bình thường, chỉ là một sinh vật bé nhỏ, yếu ớt, như vậy thì làm được gì, làm sao giúp đỡ được gì...

Vừa mới buông xuôi ý nghĩ thì tôi lại nhìn thấy trên tay mụ già quái vật kia lại thêm một quả cầu đen nữa. Một ý nghĩ bay qua đầu tôi, chỉ cần trúng thêm quả cầu này, cô gái kia nhất định sẽ mất mạng, và cả chúng tôi cũng sẽ tiêu tùng ngay sau đó. Quả cầu vừa tách ra khỏi bàn tay mụ già 2 đầu thì đột nhiên, chẳng biết do ai xuôi khiến, tôi vội lao ra chỗ cô phù thủy, kéo cô ta sáng một bên tránh né quả cầu.

Thật không may, cô ta thì an toàn nhưng tay tôi lại hứng chịu toàn bộ quả cầu. OMG, làm người tốt là phải như thế này hả trời??? Cảm giác đau đớn từ từ truyền đến, đau, thật sự rất đau. Thì ra đây là cảm giác mà này giờ cô phù thủy đó phải gánh chịu.

– Tại sao lại đỡ giùm tôi??? Nếu bị quả cầu đánh trúng, cô có thể sẽ chết đấy. – Cô phù thủy yếu ở hỏi tôi.

“Tại sao lại giúp ư? Chính tôi cũng chẳng biết tại sao lại làm vậy nữa kia?” Đó là những gì mà tôi suy nghĩ.

– Con nhỏ đáng ghét! Muốn làm người tốt à? Muốn làm người hùng chống lại tao à??? Tao ày xuống cứu tuyền mà làm!

Cái giọng nói u ám, ghê sợ phát ra từ miệng của mụ già 2 đầu. OMG, mụ ta chuyển hướng sang tôi sao??? Ax, tôi phải làm gì bây giờ???

Chưa kịp suy nghĩ phải làm gì tiếp theo thì mụ ta lại cho vài quả cầu lao tới chỗ tôi, và dĩ nhiên kết quả là mụ ta nhắm cực kì chuẩn. Đau, càng ngày càng đau, đau khắp cả cơ thể. Máu, là máu. Những vết thương từ từ xuất hiện trên cơ thể tôi. Cảm giác này thật sự khó chịu, tôi nghe có tiếng la hét, dường như có ai gọi tên tôi, gọi Ryu, nhưng tất cả cứ mơ hồ, không chút rõ ràng.

Đột nhiên trong tim thức của tôi xuất hiện những hình ảnh kì lạ. Lâu đài, những phù thủy, phép thuật, một cô bé cực kì xinh đẹp, có cả máu, rất nhiều máu, có cả xác chết và thật nhiều nước mắt.

Tất cả đột ngột xuất hiện, chúng như những mảnh ghép chờ tôi sắp xếp lại nhưng tôi lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Đau sao? Tôi không còn thấy đau nữa rồi. Máu? Nhiều, thật sự rất nhiều máu, rất rất nhiều máu. Nhưng không phải máu của tôi.

Là ai?

Máu... là của ai???

Giật mình.

Tôi mở mắt ra.

Thì ra này giờ chỉ là mơ, toàn là tưởng tượng.

Thế nhưng tình hình của tôi hiện giờ lại không phải mơ, nó thật một cách đáng buồn.

Tình hình hiện giờ của tôi là gì ư?

Tôi đang bị thương khắp người, cô phù thủy đang nằm bất động bên cạnh, còn mẹ già thì dường như đã tức giận vì sự dai sức của tôi khi trúng liên tiếp vài quả cầu của bà ta mà chưa đi tìm lão Diêm Vương bầu bạn.

Còn bạn tôi ư, khỏi phải nói, bọn bạn tôi mặc sức la hét, hoảng loạn, lo lắng cho tôi nhưng chẳng ai dám đứng ra đối đầu vì quá ư kinh sợ sức mạnh của mẹ già.

Chỉ có tôi, con nhỏ ngu ngốc, khi không lại nghĩ hiệp lao đầu ra chống đối mẹ ta, để giờ hậu quả là sắp chết đến nơi.

Chẳng cho tôi suy nghĩ thêm, mẹ ta đã thực sự giận dữ.

Cả 2 tay mẹ giờ là 2 quả cầu đen, chúng lớn hơn hẳn những quả cầu khi này và đích đến chính là con nhỏ ngu ngốc tôi đây.

Thế là hết, tạm biệt mọi người, vĩnh biệt daddy, mommy cùng em gái yêu dấu, vĩnh biệt cuộc đời.

Tôi giờ đây đã thực sự kiệt sức, máu chảy càng lúc càng nhiều, đành nhắm mắt, chờ đợi kết cuộc của chính mình.

Bất chợt, một tia sáng xoẹt ngang qua đầu tôi, một mảnh ghép kí ức mơ hồ xuất hiện, từ từ rõ ràng và rồi...

===ENDCHAP2===

3. Chương 3: Tôi Là Phù Thủy

– Thừa Hoàng Tử, thần mới nhận được tin báo, có một phù thủy hắc ám vừa tấn công phù thủy ánh sáng. Họ đang chiến đấu với nhau.

– Ở đâu? – Giữa căn phòng rộng lớn, một người mặc áo choàng lông thú trắng, bao trùm khắp cơ thể, ảm đạm đáp lời.

– Là ở Trái Đất thưa Người.

– Trái Đất? Sao có thể là Trái Đất? – Bước vội về phía trước, anh hỏi với thái độ cực kì ngạc nhiên, xen lẫn chút gì đó lo sợ.

– Theo tin mới nhất thì vòng kết giới chia cắt Hành Tinh Phù Thủy chúng ta và Trái Đất đã có chút vấn đề khiến xuất hiện một lỗ hổng. Và thật tình cờ, cả 2 trong lúc chiến đấu đã đi xuyên qua lỗ hổng, tiến đến Trái Đất.

Lời người đại thần vừa dứt, anh lập tức bước đi, không nói thêm một lời nào, gọi chối thần và lao vút ra khỏi cung điện.

Quan đại thần ngơ ngác trước hành động của anh nhưng cũng đành thở dài bất lực. Biết làm sao được, anh là vậy, muốn đi là đi, một lão thần nhỏ nhoi như ông có thể làm gì, làm sao cản được, đành bất lực thôi.

===

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Yun (anh): Hoàng Tử của những phù thủy ánh sáng, luôn đối xử tốt với mọi người và rất thân thiện. Anh còn là một phù thủy tài giỏi, có sức mạnh rất lớn, một trong những phù thủy mạnh nhất Hành Tinh Phù Thủy. Bên cạnh đó, anh cũng biết được một phần về quá khứ của nó và có tình cảm đặc biệt dành cho nó.

Lucy: Bạn thân của nó, cô bạn dữ dằn, mỗi khi giận lên là rất kinh khủng khiến nó cực kì kinh hãi nhưng điểm yếu của cô bạn này là khuôn mặt cún con và những lời năn nỉ của nó.

Yuu: Cũng là bạn thân của nó, tính tình dịu dàng hơn Lucy rất nhiều, luôn im lặng mỗi khi tức giận và đối xử rất tốt với nó.

Ryu, Lucy và Yuu là ba người bạn thân của nhau. Họ thân với nhau từ nhỏ và có với nhau nhiều kỉ niệm. Liệu khi biết được sự thật nó là phù thủy và biết được đáng về thật sự của nó, tình bạn của 3 người có thể tiếp tục duy trì, tiếp tục bền vững hay lại từ từ đổ vỡ bởi sự đố kị, lòng ganh tị và những thủ đoạn???

===

Trở về với nó – Ryu:

Mở choàng mắt ra, bàn tay đập mạnh xuống đất, một rào chắn bảo vệ hoàn hảo từ đất đã bảo vệ nó, đỡ lấy đòn tấn công chí mạng của mục già.

Một làn hào quang rực rỡ lóe lên, bao phủ khắp cơ thể đầy thương tích của nó. Ánh sáng nâng đỡ nó lơ lửng trên không, cả cơ thể nó đột ngột thay đổi. Một chiếc áo choàng đen dài bao phủ lấy nó, mái tóc đen tuyền giờ đã dài thêm ra, đổi sang cùng màu với đôi mắt nó – màu tím. Nó cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của bản thân mình, khuôn mặt bình thường của nó giờ đã được thay bằng một khuôn mặt tuyệt mỹ, mang vẻ đẹp trong sáng, đầy thánh thiện.

Ánh hào quang bao quanh nó biến mất, nó – một Ryu hoàn toàn mới – xuất hiện trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Không còn vẻ sợ sệt, yếu đuối như vừa nãy, xóa bỏ bức tường bảo vệ kiên cố, nó hiên ngang tiến lên, chậm rãi tiến về phía đối thủ của mình – mục già quái vật. Áo choàng đen tung bay trong gió, mọi thứ thật yên lặng, đây có thể gọi là bình yên trước cơn bão được không nhỉ???

Phất cánh tay trái, một cây chổi xuất hiện. Cây chổi cao vừa bằng nó, màu bạc, lấp lánh, thân chổi được nạm ngọc, những viên ngọc tím, càng làm cây chổi thêm phần đặc biệt và lung linh. Đưa chổi về phía trước, nó nhẹ nhàng bước lên. Một cách chậm rãi, cây chổi nâng nó lên cao, ngang tầm mục già.

Không để sự thay đổi đột ngột của nó làm ảnh hưởng, mục già cao giọng:

– Haha, thú vị thật. Chuẩn bị chết đi.

Lời vừa dứt, hàng loạt mũi tên nhọn từ phía mục lao ra, phóng thẳng về phía nó.

So với ban đầu, nó không chỉ thay đổi về vẻ ngoài mà cả năng lực của nó cũng hoàn toàn thay đổi. Không còn nhút nhát, sợ hãi hay chùn bước, nó cùng chổi thần của mình lao vút về phía trước, né tránh tất cả mũi tên một cách dễ dàng bằng tốc độ siêu nhanh và đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt mục già.

Ngạc nhiên? Bất ngờ? Kinh hãi?

Đúng! Đó chính là cảm giác của mục ta ngay lúc này. Không để mục ta kịp trở tay, từ bàn tay nó xuất hiện một quả cầu, giống như mục già đã từng làm. Nhưng quả cầu đó không phải màu đen mà đó là một quả cầu ngũ sắc, lung linh, mang sức mạnh còn hơn cả những quả cầu đen.

Ở khoảng cách cực gần, quả cầu tấn công trực tiếp vào mục ta, khiến mục từ chổi thần rơi xuống mặt đất. Tình thế đã thay đổi, mọi thứ đã vượt tầm kiểm soát, vì sự an toàn của mình, mục ta đã lập tức biến mất, trở về thế giới của mình.

Mỉm cười mãn nguyện, nó đã an toàn, nó cũng đã bảo vệ mọi người an toàn. Sức lực của nó đã đi đến giới hạn, nó không còn trụ nổi nữa. Hai mắt nó giờ đã nặng trĩu. Ngủ. Nó muốn ngủ, thật sự rất muốn. Đôi mắt lim dim, không còn đủ sức sử dụng và điều khiển phép thuật, chổi thần của nó biến mất. Áo choàng phù thủy của nó tung bay, cơ thể nó nhẹ tênh, tựa như lông vũ, nó rơi xuống, từ từ rơi xuống mặt đất.

Bịch...

Sao lại không đau???

Từ trên không tiếp đất sao nó lại không thấy đau???

Hé đôi mắt nặng trĩu vì kiệt sức, nó cố gắng tìm hiểu nguyên nhân tiếp đất kì lạ của mình.

Ngay trước mắt nó là một khuôn mặt, nó không thể nhìn rõ vì khuôn mặt đã bị lớp áo choàng lông thú che đi. Thì ra, nguyên nhân nó tiếp đất an toàn là vì anh đã đỡ nó và ngay bây giờ, nó đang nằm trong vòng tay của anh.

– Làm tốt lắm, giờ em an toàn rồi! – Anh cất giọng nhẹ nhàng, ngọt ngào nói với nó.

Nó đỏ mặt, mặt nó nóng ran. Ồ, mà sao lại đỏ mặt nhỉ??? Nó khó hiểu, vẻ mặt ngu ngơ cực kì đáng yêu khiến tim anh bất ngờ đập lỡ một nhịp. Để xóa đi cảm giác kì lạ, anh lại cất giọng:

– Các người đem cô gái kia về chữa trị đi, chuyện ở đây ta lo được rồi.

Ngay lập tức, một đám người ăn mặc y hệt phù thủy như cô phù thủy cười chỗi tiến lại, đưa cô ấy đi mất. Còn nó, giờ đây nó cũng có hơn gì cô phù thủy kia đâu chứ, thương tích đầy mình. Anh bế nó tiến về phía căn phòng gần nhất, đặt nó xuống bàn rồi nhắm vài câu gì đó khiến nó nghe mà chẳng hiểu được gì.

Cơ thể nó từ từ được nâng lên, lơ lửng trên không, lại một luồng ánh sáng vây lấy nó nhưng không phải vàng hào quang như vừa rồi mà là ánh sáng trắng, một loại ánh sáng trắng tinh khiết. Ánh sáng đó khiến nó cảm thấy dễ chịu cực kì, nó không còn thấy đau nữa, hai mắt không còn nặng trĩu, nó cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều, hệt như nó chưa hề bị thương.

Ánh sáng biến mất, cơ thể nó cũng không còn lơ lửng trên không. Từ từ ngồi dậy, băng trắng đã quấn quanh cơ thể nó, che phủ tất cả vết thương. Thì ra vừa rồi, thứ anh nhắm nhắm là phép thuật trị thương. Mỉm cười thật tươi, nó mở lời:

– Cảm ơn anh rất nhiều!

Anh đơ vài giây trước nụ cười của nó nhưng rồi cũng nhanh chóng về lại trạng thái bình thường, mỉm cười, một nụ cười tỏa nắng, nụ cười thuần khiết đẹp mê hồn, hệt nụ cười của thiên thần làm mặt nó lại bất giác nóng ran, anh đáp lời:

– Cuối cùng cũng gặp lại em.

Nó bất ngờ trước câu nói của anh. Nó có quen anh sao? Nó quen biết phù thủy sao?

Tuy đối với anh, nó có cảm giác rất thân thuộc, không chút e dè, đã vậy nó còn rất thích, không phải thích, phải nói là rất yêu nụ cười của anh nhưng nó không nghĩ mình có quen anh. Trước khuôn mặt ngơ ngác của nó, nụ cười của anh tắt lịm:

– Em không nhớ ra anh sao?

Nó cúi gầm mặt, chẳng hiểu sao lòng nó dường như thấy có lỗi:

– Xin lỗi, em chỉ biết mình là phù thủy, có thể dùng phép thuật nhưng anh là ai, thật sự em không biết.

Sự thật đúng là vậy, ranh giới sống chết đã khiến mảnh ghép ý thức của nó hiện ra. Nó biết được mình là một phù thủy, tìm thức của nó cho nó biết được nó có khả năng sử dụng phép thuật mặt dù nó không hoàn toàn điều khiển được, chỉ là những phản xạ của nó để tự bảo vệ mình. Tất cả những gì nó biết chỉ có vậy, những thứ khác quá đối mơ hồ, nó chẳng thể nào biết rõ. Nó cảm thấy buồn, tìm nó dâng trào cảm giác có lỗi, dường như chính nó cũng đã làm anh – người mà nó xem như đã là ân nhân cứu mạng của mình – cảm thấy buồn.

Tia thất vọng ánh lên trong đôi mắt anh nhưng đã bị lớp áo choàng che đi, làm nó chẳng thể nhìn thấy gì.

– Không sao, rồi em sẽ sớm nhớ ra thôi. Sẽ nhanh thôi mà.

===ENDCHAP3===

4. Chương 4: Ryu Mới

CHAP 4: RYU MỚI

Anh đứng đối diện với nó, đưa tay gỡ bỏ mũ áo choàng lông thú, để lộ ra trước mắt nó khuôn mặt của anh.

Nó sững sờ, ngơ ngác. Đẹp! Quả thực rất đẹp. Nó không tin được vào mắt mình nữa, người đang đứng trước nó là một thiên thần chính hiệu, là hotboy đẹp trai nhất mà trước giờ nó từng thấy. Không, phải nói hiện giờ với nó, anh là thiên thần đẹp trai nhất mà cho dù có trải qua bao lâu nữa nó cũng không thể tìm được một người đẹp hơn anh.

Anh sở hữu làn da trắng không chút tì vết, khuôn mặt anh mang vẻ đẹp mà ai cũng hằng ao ước từ đôi chân mày, đôi mắt, đến mũi, miệng, tất cả đều diễn tả bằng hai từ: “hoàn hảo”. Nó thích đôi mắt anh, đôi mắt màu hổ phách, sáng trong tuyệt đẹp. Điều làm nó để tâm nhất ngoài sự hoàn hảo của anh là mái tóc màu xanh kì lạ, rất phù hợp với anh nhưng không hề gây chói mắt.

Nó thốt lên trong vô thức:

– Phù thủy cũng nhuộm tóc sao?

Nở nụ cười nhẹ, rất nhẹ thôi nhưng bao ánh hào quang giờ đều tập trung vào anh khiến nó ngây ngốc, không thể rời mắt, anh đưa tay vuốt ve vài lọn tóc tím của nó, thì thầm đủ cho nó và anh nghe thấy:

– Ngốc, màu mắt và màu tóc của phù thủy cũng giống như con người mà thôi. Thế nhưng vẫn có những trường hợp đặc biệt, màu mắt và tóc của họ khác với những phù thủy khác.

Thấy vẻ mặt vẫn còn nét tò mò của nó, anh nói tiếp:

– Đa số những người thuộc dòng dõi hoàng tộc thì màu mắt và màu tóc của họ sẽ đặc biệt hơn hẳn, một số rất hiếm hoi những phù thủy bình thường lại sở hữu màu mắt và màu tóc đặc biệt.

– Vậy tóc tím và mắt tím ở chỗ phù thủy cũng có nhiều sao?

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của nó nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ôn tồn nói tiếp:

– Không có nhiều đâu, rất ít người sở hữu. Còn việc vì sao em lại sở hữu nó thì từ từ em sẽ biết, em sẽ nhanh chóng nhớ ra thôi. Nếu như thật sự cần thiết, anh sẽ giúp em.

Nó im lặng, ngẫm nghĩ.

– Chúng ta về Thế Giới Phép Thuật thôi. – đưa bàn tay hướng về phía nó, anh phá tan những suy tư trong lòng nó ngay giờ.

Nghe câu nói của anh, nó bật dậy, mặt vết thương vừa được anh băng bó do cử động mạnh đột ngột mà nhói lên, nó cất tiếng:

– Không, em không đi đâu. Đây là nhà em, là gia đình em, cũng là nơi em thuộc về.

Ánh mắt anh hiện lên tia u buồn nhưng anh biết, nó đã không muốn đi thì không ai có thể ép buộc nó được, sẽ có một lúc, nó nhận ra đâu mới là nơi nó thực sự thuộc về. Nhưng anh cũng không thể ở lại đây lâu, giải quyết xong ở đây anh phải trở về điều tra, tìm hiểu sự việc xảy ra. Nén tiếng thở dài, anh đưa tay kéo mũ áo choàng che đi khuôn mặt mình, lặng lẽ quay ra phía sân trường tan hoang do trận chiến vừa rồi.

Hai tay anh vươn ra, hướng thẳng phía sân trường.

– Phục hồi.

Lời anh vừa dứt, phía trên những nơi bị đổ vỡ xuất hiện một vòng tròn lớn màu xanh, phía trong vòng tròn là họa tiết ngôi sao tám cánh đẹp mắt. Từ vòng tròn, ánh sáng bao lấy mọi thứ rồi tắt lịm, mọi thứ trở về như ban đầu, tưởng như chưa hề có cuộc chiến kì lạ nào từng xảy ra ở chính nơi đây.

Xong xuôi, anh quay về phía nó:

– Anh không ép em đi cùng anh. Giờ anh phải đi rồi, nhưng sẽ sớm thôi, anh sẽ quay lại đây. Anh thật sự mong lúc đó, em sẽ nhận ra anh là ai.

Nó chưa kịp phản ứng gì trước những lời của anh thì anh đã vụt biến mất.

Đã hoàn toàn bình tĩnh trước những gì vừa xảy ra, mọi người trong trường vây lấy nó, hỏi han nó đủ điều, nhất là hai nhóc bạn thân của nó. Tuy mọi chuyện quá đột ngột nhưng nó vẫn thấy vui vì nhận được sự quan tâm của mọi người, vui vì nó biết mình là một phù thủy và vui nhất là vì nó gặp được anh.

===

Đêm.

Nhớ lại những việc đã xảy ra mà nó có đủ loại cảm xúc: sợ hãi, bất ngờ, vui sướng và cũng có chút buồn, buồn vì không biết thân phận của nó rốt cuộc là thế nào. Nhưng có một điều mà nó không thể quên được là những lời nói nó nghe được khi đang lúc nguy hiểm tính mạng.

“Tận mắt chứng kiến phép thuật diệu kì

Trong lúc cận kề ranh giới sinh tử

Đối với con mọi thứ dường như đã kết thúc

Nhưng không

Phép thuật sẽ hóa giải bảo vệ con

Đưa con về với con người thật của mình

Trả lại con những gì con đã mất

Trả lại cho con những thứ thuộc về con”

===

RENG... RENG... RENG...

Chuông báo thức vang lên báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu. Thì ra đêm qua nó đã ngủ quên trong lúc mãi vẫn lơ đãng suy nghĩ. Chuẩn bị mọi thứ chu đáo, ngắm mình trước gương như thường lệ, nó bất giác giật mình. Tự gõ vào đầu mình, nó thầm nghĩ: “Ngốc thật, đây là hình dáng thật sự, gương mặt thật sự của mày, nhớ chưa hả”. Thôi suy nghĩ, nó bước nhanh xuống nhà và dạo bước đến trường.

Bước vào căn tin:

– Hey, ở đây nè Ryu. Đến đúng giờ đó. – Lucy vui vẻ. Ngồi đối diện Lucy, Yuu mỉm cười nhẹ chào đón nó:

– Chào buổi sáng Ryu, vết thương của bồ thế nào rồi?

Nó cũng tươi cười đáp lễ hai nhỏ bạn, tiến tới chỗ Lucy ngồi cạnh cô bạn.

– Hơi đau thôi nhưng không vấn đề gì.

Tụi nó cùng nhau thưởng thức bữa sáng, bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất đều được tụi nó đem ra nói cùng nhau. Bỗng cả căn tin trở nên ồn ào, bên ngoài, một đám nam sinh nào hoa nào quà đang tiến dần về phía bàn tụi nó. Lucy cười ngượng ngùng:

– Yuu, mấy cây si của cậu tới kìa. Hôm nay đông hơn bình thường nhỉ!

Yuu không trả lời, tiếp tục thưởng thức bữa sáng.

Không biết đã kể chưa nhỉ? Yuu là hotgirl trường nó, lại là tiểu thư nhà giàu, từ trước đến giờ đã có nhiều người theo đuổi, việc có người tặng hoa, tặng quà cũng chỉ là chuyện bình thường, hết như chuyện mặt trời mọc rồi lặn.

Nó và Lucy nhìn nhau cười cười, nhỏ Yuu này lại giả thối tiểu thư với tụi nam sinh rồi. Biết suy nghĩ của hai đứa bạn, Yuu mở miệng:

– Bàn bên cạnh còn trống, hoa và quà cứ để ở đó lát nữa tôi sẽ đem lên lớp.

Nói xong nhỏ lại tiếp tục thản nhiên ăn cho xong bữa sáng.

Thật kì lạ, không ai trả lời nhỏ, đã vậy còn ngay một tiến gần bàn ăn của tụi nó hơn, đứng bên cạnh nhỏ. Ngược mặt lên định nói đám nam sinh quá phiền phức thì nhỏ đành im bật vì có một nam sinh đã lên tiếng:

– Ry... Ry... Ryu! Đây... là quà mình tặng bạn. Minh... mình... mình rất thích bạn.

Liên sau đó, những nam sinh còn lại tiếp tục tặng quà và bày tỏ tấm lòng cùng nó. Hiện lên trong đầu nó là những dấu chấm hỏi to đùng, nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trong khi đó, Lucy đã hiểu ra vấn đề, tự giác hy sinh, gom hết quà cho nó. Ryu không hề biết rằng có rất nhiều ánh mắt đổ kị đang nhìn nó, không những vậy, còn có một ánh mắt căm thù đầy sát khí cũng âm thầm chĩa về phía nó.

Liên tiếp những ngày sau đó, nó nhận được vô số quà, hoa còn có cả thư. Có những bức thư bày tỏ tình cảm cùng nó nhưng cũng có rất nhiều bức thư là sự căm ghét, thù hận dành cho nó. Nó đã trở về thật với con người, gương mặt của nó nhưng cuộc sống yên ổn của nó vì vậy đã bị lấy đi. Từ một con bé học sinh bình thường, nó trở thành tâm điểm của mọi người vì vẻ đẹp đặc biệt của mình.

Được là tâm điểm, nó không những không thấy vui mừng mà nó lại cảm thấy bất an, nó không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng nó thực sự đã bắt đầu lo sợ. Nó nhận thấy rằng việc này đã ảnh hưởng không ít đến tình bạn của nó. Nó và Lucy vẫn thân thiết với nhau nhưng còn Yuu, từ khi nào nó và Yuu ít khi nói chuyện, Yuu luôn né tránh nó, không còn quan tâm, trò chuyện với nó như xưa. Nó cũng nhận thấy xung quanh có rất nhiều người ghét nó, chỉ chờ sơ hở của nó mà ra tay với nó. Nó cũng biết có người kinh hãi nó, xem nó như quái vật khi biết được nó là phù thủy, khi biết được nó có sức mạnh đặc biệt.

Cuộc sống của nó đã thay đổi phải không?

Phải chăng nó không phù hợp với nơi đây?

Liệu đây có thực sự là nơi nó thuộc về???

Và chuyện gì sẽ tiếp tục xảy ra với nó?

===ENDCHAP4===

5. Chương 5: Thay Đổi

CHAP 5: THAY ĐỔI

– RYU...

Nghe tiếng gọi, cô bé xinh xắn với mái tóc tím xõa dài, vận trên mình chiếc đầm trắng dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân nhỏ trắng ngần trông cực kì đáng yêu, quay đầu nhìn lại. Mỉm cười thật tươi, cô ngừng chơi đùa với làn nước trong mát, chạy lại nơi phát ra tiếng gọi vừa rồi.

Bầu trời trong xanh, những áng mây đủ dạng hình thù lơ lững bay trên bầu trời. Phía dưới, nơi bãi cỏ tươi xanh, khung cảnh những đứa trẻ chơi đùa cùng nhau đẹp hết như tranh vẽ.

Con bé tiếng lại gần, đôi mắt tím long lanh đầy ý tò mò:

– Anh Yun, anh gọi Ryu có chuyện gì vậy?

Trước mặt cô bé là một bé trai lớn hơn cô chừng vài tuổi, đẹp tựa thiên thần, sở hữu mái tóc xanh đẹp mắt.

– Ryu xem này.

Vừa dứt lời, cậu bé tóc xanh hướng đôi tay về phía cô bé. Từ đôi tay nhỏ, luồng ánh sáng xuất hiện. Thật nhẹ nhàng, luồng ánh sáng kết lại với nhau, dần dần tạo nên hình thù một đóa hoa, một đóa hoa kì lạ nhưng lại đẹp tuyệt vời.

– Wow!!!

Thích thú với thứ mình vừa được nhìn thấy, cô bé tóc tím thốt lên, không ngớt khen ngợi.

– Xì, có gì đâu mà Ryu lại thích đến vậy. Chẳng có gì đặc biệt. Lúc nào đó, anh sẽ làm tặng Ryu những thứ còn tuyệt vời hơn vậy gấp trăm ngàn lần.

Một cậu bé nữa xuất hiện cạnh cô bé tóc tím, nhưng lần này, không thể nào nhìn rõ mặt và hình dạng cậu ta ra sao, chỉ có thể ước chừng, cậu ta cũng trạc tuổi cậu bé tóc xanh vừa rồi.

Cô bé bĩu môi, toang đáp lại lời cậu bé vừa rồi.

-RYU... chúng ta về thôi con.

Một người phụ nữ trẻ xuất hiện. Bà ấy có mái tóc màu đỏ, vẻ mặt hiền từ, đẹp như tiên nữ. Bên cạnh bà là một người đàn ông đẹp tuyệt vời, mang mái tóc màu tím, cả người toát lên vẻ uy nghi, quyền lực. Ông cũng cất lời:

- Về thôi nào Ryu, hôm khác chúng ta sẽ cho con đi chơi tiếp được không.

Quay lại nhìn hai cậu bé, cô bé đưa đôi mắt luyến tiếc, mỉm cười tạm biệt.

===

RENG... RENG... RENG...

Tiếng báo thức đưa nó trở về thực tại.

Là mơ?

Không, không phải. Nó chắc chắn như vậy.

Nhớ lại những gì đã nhìn thấy, nó tươi cười hạnh phúc.

Nhớ ra rồi, nó đã nhớ ra rồi, nó đã nhớ ra thêm một phần kí ức bị lãng quên nữa rồi.

Nó khẳng định người đàn ông tóc tím và người phụ nữ tóc đỏ là ba mẹ thật sự của nó. Cậu bé tóc xanh không ai khác chính là anh, người đã cứu nó, đã chữa trị vết thương cho nó. Nó đã nhớ ra anh rồi, nhớ ra Yun rồi. Nhưng còn cậu bé kì lạ kia? Cậu là ai? Tại sao nó không thể nhìn rõ được cậu?

Tạm cho qua những thắc mắc còn sót lại, nó chuẩn bị đến trường. Nó vui mừng vì nhớ ra thêm nhiều chuyện, nó muốn kể ngay cho Lucy nghe, nhất là nó muốn kể cho Yuu nghe, hy vọng có thể tìm được tình cảm thân thiết như xưa với Yuu.

Bước trên con đường đến trường, lòng nó vui rộn ràng, nó muốn đến trường thật nhanh. Bống...

Bụp...

Nó ngã xuống, mắt không còn tự chủ được bắt đầu nhắm nghiền lại. Trong mơ màng, nó cảm giác có ai đó nhắc nó lên và đưa đi đâu đó.

===

Tỉnh dậy, nó thấy đầu mình hơi đau. Xoa xoa gáy, nó từ từ nhìn lại xung quanh. Nó không ở trường, cũng không hề ở nhà. Nơi nó đang ở là một căn phòng nhỏ, hoàn toàn trống trải, bốn phía toàn là tường và chỉ có một cửa ra vào duy nhất.

Trong lúc nó đang suy nghĩ về những việc xảy ra, cánh cửa nơi nó bị giam giữ từ từ mở ra và rồi nhanh chóng được đóng lại.

- Y... Yuu...???

Nó ngơ ngác. Trước mặt nó là Yuu, bên cạnh Yuu còn có 2 người đàn ông mặc áo đen, có lẽ là vệ sĩ riêng của nhỏ. Chuyện gì thế này?

- Phải, là tao đây. 2 người trói nó lại rồi đi ra ngoài khóa cửa lại cho tôi.

2 người áo đen làm theo lời Yuu rồi nhanh chóng ra ngoài. Cả căn phòng chỉ còn lại Yuu và nó.

- Chắc mày đang thắc mắc chuyện gì đang xảy ra lắm chứ gì.

Đưa vẻ mặt kiêu ngạo về phía nó, Yuu lạnh lùng nói tiếp.

- Hôm nay mày đã ở đây rồi thì tao cũng không ngại ày biết sự thật.

- Sự thật? Yuu, bồ đang nói gì vậy??? - Nó thắc mắc.

- Hừ, bồ à? Tao không phải bạn mày, bây giờ và mãi mãi. Vì mày mà danh hiệu hotgirl của tao tan biến, tao CỰC KÌ HẬN MÀY.

Yuu gần giọng:

– Một con nhỏ tầm thường như mày tự đứng lại trở nên đặc biệt. Tao không cam tâm.

– Bỏ ghét mình vậy sao? – Nó rụt rè hỏi.

– Ghét ư? Không hề. Tao chỉ hận mày thôi. Để tao kể mày nghe. Mày còn nhớ những rắc rối mày gặp trong thời gian này chứ? Cái lần mày bị gạt chân té ngã khi đang đi vào lớp, lần mày bị giá sách ở thư viện đè lên, cả cái lần mày bị đẩy ngã xuống cầu thang mà không rõ thủ phạm, nhớ cả chứ?

– Bờ... Bờ đừng nói là... – Nó hỏi lại, lòng nó đang hoảng loạn tột độ. Nó hỏi nhưng thật sự nó đã có câu trả lời, trái tim nó không muốn biết câu trả lời một chút nào.

Nhìn rõ nét mặt của nó, Yuu cười lớn:

– Đúng vậy, chính là tao, tao đã cho người làm những tai nạn ở cầu thang khiến mày bị trật chân và bị thương ở tay là do tao tự làm. Thấy sao hả? Thấy tao có đúng danh bạn tốt của mày không hả?

Nó ngỡ ngàng. Đau, nó đang rất đau, đau nhất là ở tim. Nó luôn xem Yuu là bạn, nó không ngờ Yuu lại có thể đối xử với nó như vậy. Tim nó tan nát, nó không muốn tin vào những lời vừa rồi của Yuu nhưng nó phải tin vì nó biết đó là sự thật.

– Bờ đã thay đổi, Yuu à.

Những giọt nước mắt của nó từ từ trào ra, long lanh như thủy tinh, nó nói trong nghẹn ngào. Nhìn thấy nó như vậy, Yuu không chút đau xót còn cảm thấy hả dạ, đưa tay nâng mặt nó lên, ánh mắt chứa đầy tia nguy hiểm:

– Khóc sao? Tại sao vậy? Tại sao kể cả khi khóc mà sắc đẹp của mày vẫn không chút giảm bớt? Tại sao???

Cô ta nói như gào lên, rút từ túi áo ra một con dao nhỏ, từ từ đưa lại gần khuôn mặt xinh đẹp của nó, từng chút từng chút một cửa những nhát dao lên mặt nó. Đau, cơn đau từ từ truyền đến, nó hét lên đau đơn, nó kêu gào. Một nhát dao, chỉ một nhát không làm con nhỏ Yuu độc ác đó hả dạ, cô ta lại tiếp tục cửa thêm một nhát dao nữa, thêm thật nhiều để vĩnh viễn gương mặt Ryu không đẹp hơn được nữa.

Thì ra đây là sức mạnh của lòng đố kỵ. Khi đố kỵ, con người ta trở nên thật độc ác và tàn nhẫn, không nương tay với bất kì ai, kể cả người mà trước nay luôn luôn thân thiết.

Nhát dao thứ hai chuẩn bị tổn hại đến nó thì đột nhiên, Yuu văng ra xa, lưng đập vào tường, khóe miệng cũng xuất hiện vài giọt máu. Đưa ánh mắt căm thù về phía nó đang đau đớn ở phía bên kia, tay nhỏ lại càng nắm chặt con dao muốn lao đến lần nữa thì nhỏ thấy ở phía xa, ngay sau nó là một người mặt áo choàng trắng lăm từ lòng thú trông rất quen. Lục lọi kí ức, nhỏ há hốc khi nhớ ra đó là người xuất hiện khi cuộc chiến kì lạ trong trường diễn ra trước đây.

Anh tiến lại phía nó. Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt cùng vết thương trên mặt nó trái tim anh như vỡ tan, anh cảm thấy rõ ràng mình đang đau đớn. Anh cố trối cho nó. Lập tức, nó ôm chầm lấy anh, càng thêm nức nở. Anh đau, đau vì thấy nó như vậy. Toang dùng phép thuật trừng trị nhỏ Yuu vì đã đối xử tàn ác với nó, thì nó đã buông anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh, nhẹ nhàng nói:

– Em muốn đi. Em muốn ra khỏi nơi này ngay lập tức.

Gật đầu thay cho lời đồng ý, anh dùng phép thuật dịch chuyển đến một căn nhà gỗ nhỏ, cách xa khu dân cư, không có người sinh sống gần đó. Nhẹ nhàng đưa nó vào bên trong, anh đặt nó xuống và chữa trị vết thương cho nó:

– Em yên tâm, sẽ chóng hồi phục thôi, chắc chắn không để lại sẹo.

Nó gật gập đầu. Nó đang bị tổn thương, nó đang rất đau, đau đến nỗi nó giờ đây đã không còn cảm giác nữa rồi. Nhớ lại chuyện trong căn phòng khi nãy, nước mắt nó lại tuôn rơi. Anh đưa tay gạt đi những giọt nước trong suốt ấy, ôm nó vào lòng:

– Ổn rồi, anh sẽ không bỏ em một mình đâu. Nếu buồn, em cứ khóc đi. Khóc cho vui nỗi buồn, khóc để không còn cảm thấy đau.

Đặt vội những thứ anh vừa mới đem vào lên bàn, anh tiến lại phía nó, nhẹ ôm nó vào lòng. Anh không biết phải làm gì cho nó, anh chỉ biết anh sẽ là điểm tựa vững chắc của nó, sẽ luôn bên cạnh nó khi nó cần. Vuốt nhẹ mái tóc của nó, anh thì thầm đủ cho nó nghe:

– Ryu mà anh biết không yếu đuối đến vậy đâu. Anh biết em đang rất đau, em đau tim anh cũng đau theo em có biết không??? Cứ khóc đi, em cứ khóc cho thỏa nỗi lòng mình và rồi sau đó hãy trở về với Ryu mạnh mẽ và vui vẻ, có được không?

Không trả lời, nó tiếp tục khóc. Nó hiểu những điều anh nói, trái tim tan nát của nó đã có thêm tia hy vọng khi nghe những gì anh nói. Nếu như bình thường, nghe anh nói anh đau vì nó như vậy nó chắc sẽ nhảy lên vì hạnh phúc nhưng giờ, nó không thể vui vẻ ngay lên được, nó cần thời gian, thời gian để những vết thương trong tim nó dần hồi phục và anh chính là động lực giúp nó vượt qua nỗi đau.

Hai người cứ như vậy, anh vẫn ôm nó, dịu dàng vuốt mái tóc đặc biệt của nó, còn nó thì ở trong vòng tay anh, những giọt nước mắt cứ lăn dài nhưng đã từ từ vơi bớt. Ngoài trời, những đám mây trắng đủ hình thù lững lờ trôi, ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi, muôn cây khoe sắc, chim chóc, muôn loài tiếp diễn cuộc sống bình thường của riêng mình.

Sau cơn mưa trời lại sáng, không có nỗi buồn nào là mãi mãi, không có nỗi đau nào là không thể chữa lành.

Một ngày mới nữa lại đến, tâm trạng của nó giờ đã ổn định hơn, không còn đau khổ như lúc trước. Để giúp nó mau chóng quên nỗi đau, anh luôn ở bên cạnh nó và chỉ dạy nó cách sử dụng phép thuật. Nó rất thích thú với việc này, nó rất thích phép thuật. Việc học phép thuật giúp nó vui vẻ lên nhiều. Tuy nó vẫn thường mơ thấy giấc mơ đó, vẫn còn những lúc rơi nước mắt vì đau lòng nhưng nhờ việc học phép thuật, nó dần mạnh mẽ hơn, dần hồi phục những vết thương do Yuu gây ra, và giấc mơ quái ác đó đã dần được thay vào bằng những giấc mơ đẹp, bằng những giấc mơ mà trong đó, phép thuật của nó ngày một nâng cao.

Thấy nó đã vui vẻ hơn, anh cũng yên lòng. Anh bất ngờ khi nó tiếp thu những phép thuật anh dạy rất nhanh. Mà cũng phải thôi, lúc nhỏ nó cũng đã dùng được những phép thuật vậy rồi, không chỉ vậy nó còn dùng được những phép thuật khác cao cấp hơn, nhưng có lẽ do mất đi kí ức và sống ở Trái Đất nên nó mới không có ấn tượng gì với chúng và phải học lại chúng từ đầu.

Đã 1 tháng trôi qua, một tháng nó bỏ lại tất cả mọi thứ, chỉ chú tâm vào phép thuật. Thời gian này cũng khiến nó nhận ra tuy nó đã sống ở nơi đây suốt mười mấy năm nhưng nơi đây vẫn không dành cho nó, nơi nó thật sự thuộc về là Thế Giới Phép Thuật, là nơi nó được sinh ra.

– Em muốn trở lại trường.

Trong lúc đang nghỉ ngơi sau khi luyện tập phép thuật, nó nói với anh. Anh ngạc nhiên nhìn nó, không phải nó đã từng nói với anh nó nhận ra nơi nó thuộc về là Thế Giới Phép Thuật sao, tại sao giờ đây nó lại muốn về lại trường, không lẽ nó thực không muốn về lại nơi nó được sinh ra sao??? Nó bật cười cợt khiến anh ngạc nhiên hơn. Nó biết anh đang nghĩ gì, thật từ tốn nó nói tiếp:

– Em muốn trở lại trường để giải quyết tất cả nỗi vướn bận và sau đó em sẽ cùng anh về lại nơi mà em thuộc về.

Lòng anh chợt nhẹ nhõm hẳn. Nó đã nói vậy thì anh sao lại có thể từ chối, anh mỉm cười, đồng ý với nó.

===

Cũng đã 1 tháng nó không đến đây rồi, cảnh vật chẳng có chút thay đổi nhưng con người đã thay đổi rồi, cả tâm tình của nó cũng đã khác. Nó bước vào trường nhưng không vui vẻ như xưa, cả người nó toát lên vẻ lạnh lùng, băng lãnh, làm nổi bật trên khuôn mặt nó là vẻ đẹp cao ngạo, uy quyền. Hàn khí trên người nó tỏa ra đủ cho người khác lạnh cả sống lưng, có những kẻ muốn đến gần nhưng đều bị hàn khí của nó làm cho lùi bước, tránh xa một cách không có tự chủ.

Nó bước vào lớp trong sự ngỡ ngàng của hết thầy mọi người, có người vui mừng nhưng cũng có người căm ghét tột độ. Người vui mừng chính là Lucy, cả tháng trời không chút tin tức của nó khiến Lucy lo lắng không ngừng, tìm kiếm nó khắp nơi. Còn kẻ căm ghét tột độ không ai khác chính là Yuu. Cả hai đều là bạn thân của nó nhưng nó thật không ngờ thái độ đối với nó của hai người lại khác nhau xa đến vậy. Tiếng đến chỗ Yuu, nó cất giọng lạnh lùng chỉ đủ nó và Yuu nghe:

– Gặp nhau sau trường ngay bây giờ.

Rồi nó quay bước bỏ đi. Lucy thấy nó như vậy vội vàng chạy đến giữ chặt tay nó:

– Ryu, bỏ đi đâu vậy? Cả tháng này bỏ đã đi đâu???

Nó mỉm cười dịu dàng với cô bạn, hàn khí cũng theo đó biến mất:

– Tớ sẽ kể bồ nghe sau, giờ tớ có việc cần nói với Yuu, nói xong sẽ đến gặp bồ. Được chứ?

Lucy có cảm giác lạ về thái độ của nó nhưng cũng đành theo lời nó, buông tay, bước về lại chỗ ngồi.

===

Tại sân sau

– Biến mất cả tháng trời sao mày không đi luôn đi, trở lại làm gì?

Bằng giọng nói căm phẫn, Yuu nói một cách đay nghiến, cay nghiệt.

– Hận tôi tới vậy sao?

Mỉm cười chua xót, nó hỏi, mang theo tia hy vọng cuối cùng mà nó dành cho Yuu.

– Tao đã nói rồi mà, đúng vậy đó.

Câu trả lời của Yuu cũng đã hoàn toàn đem niềm hy vọng của nó sụp đổ, tan thành mây khói. Nó giờ đã không còn gì luyến tiếc với Yuu nữa rồi.

– Đã ghét tôi như vậy thì tôi cũng không cần lưu luyến tình bạn xưa kia nữa làm gì. Tôi đến để từ biệt, từ giờ tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu.

Nói rồi, không cần quan tâm đến vẻ mặt hạnh phúc của người bạn thân cũ hiện giờ, nó quay lưng bước đi. Theo mỗi bước đi là từng kí ức tình bạn của nó và Yuu và từng kí ức đó lần lượt hiện ra rồi cũng lần lượt biến mất, như chưa hề tồn tại.

Như đã hẹn, nó sẽ gặp Lucy để nói chuyện. Thấy sự quan tâm Lucy dành cho nó, nó thấy thật hạnh phúc, có chút không nỡ ra đi nhưng nó biết, nó không nên ở lại. Cuộc nói chuyện của nó và Lucy đối với cả hai thật sự rất khó khăn. Nó rất biết ơn Lucy luôn xem nó là bạn dù bất cứ chuyện gì xảy ra, chính vì thế hai từ “tạm biệt” quả là khó nói. Nghe xong mục đích nó quay lại trường, Lucy không ngăn được nước mắt, hết lời mong nó ở lại nhưng vô ích, nó đã quyết rồi. Biết tính bạn mình, Lucy dù không muốn vẫn chấp nhận nói lời “tạm biệt” nhỏ bạn thân.

===

Không còn gì vương bận, nó đã từ biệt tất cả những người cần phải từ biệt và cùng anh lên đường trở về nơi nó được sinh ra. Anh và nó, mỗi người cưỡi một chiếc chổi thần, chổi của nó thì khỏi mọi người cũng đều đã biết (chap 2), còn anh, chổi của anh được làm bằng vàng, lấp lánh chẳng thua gì chổi nó, thế nhưng nó vẫn thích chổi của nó hơn.

Càng lúc càng tới gần ranh giới của 2 thế giới, lòng nó dâng lên nỗi hồi hộp lạ thường, nó nôn nao, muốn biết Thế Giới Phù Thủy thật ra như thế nào, liệu có giống Trái Đất không. Nó cũng tò mò về thân phận mình, không biết về nơi đó rồi kí ức của nó có thể hoàn thiện không. Bất giác, nó mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc đẹp nhất mà nó từng có. Giờ đây nó càng thêm khẳng định Thế Giới Phù Thủy, nơi nó được sinh ra, nơi nó cùng anh và cậu bé bí ẩn chơi đùa, chính là nơi mà nó thuộc về.

===ENDCHAP6===

7. Chương 7: Thế Giới Phép Thuật – Thư Viện Hoàng Gia – Quyển Sách Cấm

Đến trước ranh giới giữa 2 thế giới, anh đột ngột ra hiệu cho nó dừng lại, cả hai cùng đáp xuống một khu rừng gần đó.

Nó tò mò, toang hỏi anh tại sao phải dừng lại thì anh đã lên tiếng:

– Sắp tới là ranh giới giữa Trái Đất và Thế Giới Phép Thuật. Một khi đã vào trong thì em sẽ chính thức là một phù thủy của Thế Giới Phép Thuật. Tuy nhiên, mái tóc và đôi mắt đặc biệt của em sẽ dễ làm người khác chú ý và gây ra những phiền phức không đáng có. Chính vì vậy, từ giờ trở đi em phải mặc áo choàng che đi mái tóc lẫn khuôn mặt, chỉ khi được sự cho phép của anh mới được bỏ ra, em hiểu chứ?

Nó gật gật đầu, anh cười nhẹ, đưa cho nó chiếc áo choàng đen dài. Nó đã mặt xong, anh cũng đưa tay kéo mũ áo choàng của mình lại che đi khuôn mặt rồi lại dặn dò nó:

– Thế Giới Phép Thuật cũng gần như thế giới con người nơi em trước giờ sinh sống nhưng ở đây đều là những con người đặc biệt nên có nhiều nguy hiểm hơn. Thân phận của em vẫn còn là một ẩn số, tuy anh đã từng quen biết em nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn biết được thân phận của em. Để đảm bảo an toàn, từ giờ em sẽ ở cạnh anh, với danh phận là người hầu riêng của anh, trước mặt mọi người thì phải cố tỏ ra cung kính nhưng khi không có ai em cứ thoải mái như bình thường. Anh bắt em làm vậy em có giận không?

Vội vã lắc đầu, nó tiếp lời:

– Không không, em vẫn chưa hiểu gì nhiều về nơi đó nên anh bảo sao em sẽ nghe vậy. Em luôn tin tưởng mọi quyết định của anh.

Xoa xoa đầu nó, anh thấy thật sự rất hài lòng.

– À, mà còn nữa. Chỗ ở của em cũng đặc biệt không kém đâu, phải nói là rất hiếm ở Thế Giới Phép Thuật đấy.

– Vậy em sẽ dùng phép thuật tạo cho nó một vẻ ngoài bình thường.

Nó vui vẻ đáp lời anh.

Mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, anh và nó cùng tiếp tục chuyến đi, trở về Thế Giới Phép Thuật.

===

Vượt qua ranh giới giữa 2 thế giới, cuối cùng nó cũng đã có mặt ở nơi mà nó thuộc về. Từ trên cao nó nhìn ngắm mọi thứ với ánh mắt đầy tò mò và hiếu kỳ. Mọi thứ hết như lời anh nói, giống Trái Đất nhưng thay vì có những phương tiện đi lại như xe máy, ô tô thì nơi đây mọi người hầu hết đều cưỡi chổi, thậm chí hoặc thư thả hơn là đi bộ. Không có những tòa nhà cao tầng như Trái Đất, những ngôi nhà nơi đây thật kì lạ, cổ quái, mang đậm phong cách phù thủy, điều này làm nó cực kì thích thú.

Vượt qua thêm một đoạn đường dài, giờ đây ngay trước mặt nó là một cung điện nguy nga, đẹp lung linh, hết những lâu đài trong truyện cổ tích. Sự thích thú của nó tăng lên tột độ khi nó biết đây là nhà của anh, là nơi nó sẽ sinh sống. Thu hồi lại chổi thần, bước từng bước tiến vào trong toàn lâu đài, nó ngày càng thấy thú vị. Bên trong lâu đài cũng cực kì rộng lớn, được trang hoàng lộng lẫy với những họa tiết đẹp mắt, sống động. Ngang qua những hành lang là những hình ảnh của hoàng gia. Nó thấy hình của anh từ lúc bé đến trưởng thành, luôn là nụ cười tỏa nắng cùng nét đẹp thiên thần. Nó còn thấy cả hình đức vua và hoàng hậu – ba mẹ của anh. Giờ thì nó đã biết, anh là tập hợp tất cả vẻ đẹp của hai người, mái tóc và khuôn mặt của cha, đôi mắt và nụ cười của mẹ.

– Đây là phòng của anh, từ giờ em cũng sẽ ở đây.

Đẹp tan mớ suy nghĩ của nó, anh lên tiếng kéo nó về với thực tại. Không biết từ lúc nào, nó đã đứng trong một căn phòng – có phải phòng không nhỉ khi nó rộng bằng cả ngôi nhà mà nó từng sinh sống. Miệng nó há hốc khi biết mình sẽ ở đây. Từng bước khám phá căn phòng, đây chẳng khác nào một ngôi nhà cả, có cả nơi tiếp khách, nhà vệ sinh, phòng ăn, phòng tắm,... và không thể thiếu chính là phòng ngủ.

Anh đưa nó tới trước một cánh cửa trong căn phòng, rồi từ từ mở cửa ra:

– Phòng ngủ này của em, của anh ở ngay bên cạnh.

OMG, nó thật sự quá bất ngờ. Anh chuẩn bị cho nó một căn phòng tuyệt đẹp, một căn phòng mà nó thực sự thích, bên trong còn có rất nhiều gấu bông. Nó dạo quanh phòng mình rồi dừng chân ở tủ quần áo, nó chợt nhớ nó chẳng đem theo quần áo gì đến đây, vậy là phải phiền anh lát nữa dẫn nó đi mua rồi. Đây nhẹ cửa tủ, bên trong là rất nhiều quần áo kích cỡ của nó, bộ nào cũng đẹp nhưng vẫn đề là:

– Sao trong này chỉ toàn là những bộ váy thôi vậy???

Anh hơi ngần người trước câu hỏi của nó:

– À... Ờ... ờ thì... anh... thích em mặc váy.

Nó đỏ mặt, may mà có lớp áo choàng che đi nếu không chắc nó chẳng biết làm thế nào. Để xóa tan không khí đầy ngưng ngập anh bảo nó hãy thay đồ rồi nghỉ ngơi, anh cũng đi nghỉ một chút sau chuyến đi dài vừa rồi.

====

Sáng hôm sau, với tư cách người hầu của hoàng tử, nó mang bữa sáng vào phòng anh. Đêm hôm qua là đêm đầu tiên nó ở Thế Giới Phép Thuật nên nó cảm thấy rất khó ngủ, mãi gần sáng mới chợp mắt được, may mắn là nó vẫn có thể dậy sớm để mang bữa sáng vào cho anh. Nó và anh cùng dùng bữa sáng. Dọn dẹp mọi thứ, nó trở về phòng thì thấy anh đang chuẩn bị đi đâu đó:

– Anh có việc cần giải quyết nên giờ phải đi. Ngày mai anh phải trở lại trường học và anh dự định sẽ đưa em đến đó.

Nghe xong, nó vui mừng rộn ràng. Đi học ư, lại là trường học của phù thủy, chắc sẽ thú vị lắm đây. Hiểu được nó đang nghĩ gì, anh mỉm cười vui vẻ:

– Ở thư viện hoàng gia có sách tham khảo về trường học phép thuật Witchard. Em hãy đến đó tìm hiểu về trường và chọn lớp học mà em thấy phù hợp, anh sẽ sắp xếp cho em. Nhưng em phải luôn nhớ, không được để lộ mái tóc cùng đôi mắt, được chứ?

Gật gật đầu, nó mỉm cười vui vẻ. Anh đã đi, nó cũng vội lao ra khỏi phòng, trên tay là sơ đồ của cung điện, nó lần theo và tìm đến thư viện hoàng gia.

====

Thư viện hoàng gia này thật sự rất rộng lớn, không thua gì căn phòng của anh. Sách ở đây có thể nói nhiều vô số kể, nó cũng không thể ước lượng được ở đây có bao nhiêu sách, chỉ biết là rất nhiều. Men qua các dãy sách, nhìn sơ tiêu đề các quyển sách, nó đều thấy rất lạ. Những quyển sách này ở Trái Đất không hề có, tất cả chúng đều khác biệt khiến nó càng thêm phần thích thú.

Nó đang bước từng bước từ từ tìm kiếm quyển sách về trường phép thuật Witchard thì đột nhiên tìm nó nhói lên kì lạ. Một cách không tự chủ, nó tiến nhanh về phía trước, bước những bước vội vàng, băng qua rất nhiều dãy sách, đến với dãy sách ở phía cuối căn phòng mà không hay biết rằng mình đang đứng trong khu sách cấm.

Không dừng ở đó, nó bước tới cuối dãy sách, đưa tay cầm lấy quyển sách kì lạ ở đó mà không biết nguyên nhân. Một động lực kì lạ thôi thúc nó mở quyển sách ra. Chần chừ, do dự nó đều có. Nhưng nó không thể ngăn được hành động của nó hiện giờ, nó đang từ từ chạm tay vào bìa quyển sách và mở quyển sách ra. Nó không hay biết rằng đó là quyển sách cấm, nó cũng không hay biết rằng quyển sách đó có mang phong ấn và nó lại càng không hay biết rằng chỉ có chủ nhân quyển sách mới xóa bỏ được phong ấn đó chỉ cần một cái chạm tay và mở được quyển sách.

Rốt cuộc quyển sách đó là gì?

Rốt cuộc bên trong quyển sách đó đang ẩn chứa bí mật gì?

Rốt cuộc bí mật của quyển sách có liên quan gì đến nó???

Bí mật nào rồi cũng sẽ có lúc được giải đáp, chúng ta sẽ sớm biết được thân phận của nó.

====ENDCHAP7====

8. Chương 8: Bí Mật Quyền Sách Cấm

Đưa tay từ từ mở trang sách, một làn ánh sáng mạnh mẽ vụt sáng lên. Giật mình, nó gấp ngay quyển sách lại, đưa tay đặt lên tim mình. Hồi hộp là cảm giác của nó hiện giờ, tim nó đang đập rất nhanh, nó thở gấp. Từ từ thả lỏng cơ thể, đưa tâm trạng về mức ổn định, nó bắt đầu thấy thoải mái hơn và tiếp tục công việc đang dở – tìm hiểu nội dung quyển sách.

Một lần nữa, quyển sách được mở ra, lại một làn ánh sáng mạnh mẽ vụt lên nhưng rồi sau đó đã tan biến, nhường chỗ cho những dòng chữ cùng hình ảnh.

Một trang, hai trang. Nó vội vàng, gấp gấp lật tiếp những trang tiếp theo cho đến trang cuối cùng. Đóng quyển sách lại, nó buông lơis cánh tay để quyển sách tiếp đất tự do. Ngồi phịch xuống, nó nghe rõ nhịp tim cùng tiếng thở của mình. Những gì trong quyển sách khiến nó đi từ bất ngờ này đến ngạc nhiên khác, nó không thể tin được những gì đã đọc, đã thấy trong quyển sách kì lạ ấy nhưng nó biết đó là sự thật, trái tim nó đã mách bảo nó như vậy.

Lấy lại bình tĩnh, nó đưa tay cầm lấy quyển sách, đặt nó về chỗ cũ và quay bước đi. Điều nó không thể ngờ nhất lại diễn ra, quyển sách kì lạ ấy không nằm yên lại chỗ cũ mà tự mình bay đến, chui vào bàn tay nó và nằm yên ở đấy.

Ngỡ ngàng, nó lại đưa quyển sách về chỗ cũ nhưng kết quả vẫn như vậy, quyển sách lại tiếp tục yên vị trên tay nó.

Nó thẳng thốt. Đúng rồi, là trang cuối sách. Trang cuối sách đã viết: “Quyển sách này mãi mãi thuộc về một chủ nhân duy nhất – người mở ra quyển sách và cũng là người được chọn”. Giờ thì nó không còn nghi ngờ gì về nội dung quyển sách nữa, mọi thứ đã quá rõ ràng. Thở dài, nó dùng phép thuật giấu quyển sách trong người rồi lại quay bước đi.

Tạm quên những chuyện đã xảy ra, nó trở lại với mục đích chính của mình – tìm quyển sách về trường Witchard.

Men theo những dãy sách khác, nó từ từ tìm kiếm. Kia rồi! Nó đã nhìn thấy. Chạy nhanh về phía đó, ngay trước mặt nó là quyển sách về trường Witchard. Mỉm cười vui vẻ vì đã tìm nó, nó bắt đầu lật sách ra đọc.

Witchard là trường học lớn nhất của Thế Giới Phù Thủy, nằm riêng biệt trên một hòn đảo rộng lớn. Tất cả học viên khi tham gia vào ngôi trường đều phải thu dọn hành lí và sống ở trường cho đến khi khóa học kết thúc hoặc vào những kì nghỉ mới được phép quay trở về nhà. Trường quy tụ giáo viên là những phù thủy tài năng, mỗi lĩnh vực học đều có một giáo viên chuyên về lĩnh vực đó giảng dạy. Trường chia làm 2 bộ phận giảng dạy: lớp phù thủy ánh sáng và lớp phù thủy bóng tối. Mỗi lớp đều chia thành từng bậc tùy theo năng lực học viên. Lớp cao cấp là lớp dành cho những học viên xuất sắc nhất trong trường, là bậc dạy cao nhất. Kế đến là lớp trung cấp dành cho những học viên tuy không thuộc dạng xuất sắc nhưng sử dụng tốt phép thuật và khá nổi bật. Cuối cùng là lớp sơ cấp, dành cho những học viên mới làm quen với phép thuật hoặc không có nhiều năng khiếu phép thuật, học phép thuật chỉ ở mức phòng thân. Để được xếp lớp, mỗi học viên phải trải qua kì kiểm tra với chiếc mũ phép thuật – chiếc mũ có khả năng đánh giá năng lực học viên và chọn cho họ lớp học phù hợp nhất. Về nơi ở, trường có khu kí túc xá đủ cho tất cả học viên, gồm 3 khu: khu VIP dành cho những học viên thuộc hoàng gia và một vài học viên xuất chúng trong trường, mỗi phòng sẽ có 2 hoặc 3 học viên, khu dành cho phù thủy nam và khu dành cho phù thủy nữ, mỗi phòng có 4 hoặc 5 học viên.

Tóm tắt những thông tin cần thiết về ngôi trường mà nó sắp được đến, nó gật gù hài lòng. Nó đang suy nghĩ liệu nó sẽ học lớp nào. Đang ngẩn ngơ thì ở góc bên phải, nó nhìn thấy 2 quyển sách khá thú vị: Phép thuật Ánh sáng và Phép thuật Bóng tối. Ngay lập tức, nó hào hứng chạy lại lấy 2 quyển sách và đem chúng về phòng từ từ nghiên cứu. Anh đã nói nó có thể mượn bất cứ quyển sách nào về tìm hiểu nên nó cũng không ngần ngại khi nhìn thấy chúng.

===

Tung tăng chạy về phòng, cũng đã đến giờ ăn trưa. Vậy mà anh vẫn chưa trở về, nó đành thưởng thức bữa trưa một mình. Ăn xong, nó thư thả đem 2 quyển sách vừa mới lấy từ thư viện ra đọc và thử thực hành.

Việc này làm nó cực kì hứng thú.

Mãi mê tập luyện, trời đã tối lúc nào không hay. Ngay lúc đó, anh cũng vừa trở về.

Bước vào phòng, thấy nó đang thực hành phép thuật khiến anh hơi ngạc nhiên, anh không ngờ phép thuật làm nó thích thú đến vậy. Thấy anh về, nó cũng dừng việc luyện tập, vui mừng chào đón anh. Nó và anh dùng xong bữa tối, anh lên tiếng:

– Em muốn học lớp nào?

– Không phải mũ thần sẽ chọn lớp cho học viên sao???

Đưa đôi mắt ngạc nhiên về phía anh, nó hỏi.

– Thường là vậy nhưng em thì không cần. Em thích học lớp nào anh sẽ cho em vào lớp đó học.

Gãi gãi đầu, nó ngược nhìn anh:

– Vào trường rồi anh vẫn dạy phép thuật cho em chứ?

Anh cười hiền với nó:

– Dĩ nhiên rồi. Em vẫn lấy tư cách người hầu của anh nên khi vào trường em sẽ ở chung phòng với anh để tiện cho công việc. Vậy nên anh vẫn có thể dạy phép thuật cho em chỉ cần em thích.

Nó nhanh nhẩu gật đầu. Có chút rụt rè, nó nói tiếp:

– Vậy... em... em muốn học ban bóng tối. Lớp trung cấp là được rồi.

– Ban bóng tối???

Nghe nó nói xong, anh bàng hoàng đứng bật dậy. Không tin vào những gì mình vừa nghe, anh hỏi lại:

– Em muốn học lớp trung cấp ban bóng tối sao.

– V... Vả... Vâng. – Nó ái ngại đáp lời.

– Tại sao? – Anh tiếp tục hỏi.

– Ừm... Thì... Phép thuật trước giờ anh dạy em đều là của ban ánh sáng. Anh cũng nói anh vẫn sẽ tiếp tục dạy phép thuật cho em trong khi phép thuật bóng tối em lại chưa biết gì. Chính vì vậy em muốn tìm hiểu và học về phép thuật bóng tối.

“Đúng là người của dòng tộc đó. Luôn tò mò và muốn biết nhiều về tất cả các loại phép thuật” – anh nghĩ.

– Nếu em đã nói vậy thì anh cũng đành đồng ý thôi.

– Thật chứ? – Nhìn thẳng vào anh, nó hỏi lại cho chắc chắn.

Nhìn thấy từ anh cái gật đầu, nó nhảy cẫng lên sung sướng. Niềm vui của nó làm tim ai kia đập lố một nhịp, khiến tâm trạng ai kia cũng vui theo.

===

Đêm.

Nằm trên giường ngủ của mình, đặt một tay lên trán, nhìn ra phía cửa sổ ngắm bầu trời đầy sao, nó nhớ lại quyển sách ở thư viện và lấy ra xem lại.

Vuốt nhẹ bìa cuốn sách cũ kĩ, nó thở dài. Nếu những việc viết trong quyển sách là sự thật thì nó chính là người đó thật sao??? Bước xuống giường, nó tiến lại ngồi trên bệ cửa sổ. Bầu trời ở đây về đêm đẹp quá, lúc nào cũng lung linh đầy sao. Những ngôi sao không thưa thớt như Trái Đất, chúng luôn chằng chịt, chen nhau tỏa sáng lung linh. Càng nhìn, nó lại càng nghĩ về bí mật của quyển sách.

Thế Giới Phép Thuật chia làm 3 vương quốc: Vương quốc Ánh Sáng, Vương quốc Bóng tối và Vương quốc Huyền bí. Những phù thủy của mỗi vương quốc thiên về những loại phép thuật khác nhau. Vương quốc ánh sáng thiên về phép thuật ánh sáng, Vương quốc bóng tối thiên về phép thuật bóng tối. Ngoài ra, họ còn

sử dụng được sức mạnh của các nguyên tố tự nhiên. Tuy nhiên, trên hết, phù thủy của Vương quốc Huyền bí lại sử dụng được tất cả các loại phép thuật, mang sức mạnh bí ẩn và rất tài giỏi. Chỉ có điều, những phù thủy thuộc vương quốc này rất ít trong khi phù thủy thuộc 2 vương quốc kia rất đông, chiếm phần lớn trong Thế Giới Phép Thuật.

Phù thủy của vương quốc Huyền bí chỉ chiếm số lượng ít ỏi, là bộ phận của hoàng tộc. Đặc điểm riêng biệt của họ là họ sở hữu mái tóc tím hoặc đỏ, còn màu mắt thì rất đa dạng. Tuy nhiên, Vương quốc Huyền bí đã bị tiêu diệt chỉ trong 1 đêm, bởi chính một kẻ trong hoàng tộc – một kẻ phản bội và theo đó, Thế Giới Phép Thuật xuất hiện Vương quốc Hắc ám với những phù thủy hắc ám.

Theo như quyển sách, chuyện bắt đầu từ vị vua cuối cùng của Vương quốc Huyền bí.

Ông là một vị vua tài năng, là người chiếm được trái tim của hàng ngàn nữ phù thủy. Trong đợt tuyển chọn hoàng hậu cho vương quốc, ông đã chọn một cô gái xinh đẹp, là một mỹ nhân của vương quốc, cũng là một phù thủy tài năng của Vương quốc Phù Thủy làm hoàng hậu của mình. Sự thật là hai người đã quen biết nhau từ lúc học ở trường phù thủy Witchard và đã đem lòng yêu nhau từ đó.

Nhưng đau đớn thay, hoàng hậu có một người chị gái không thua kém gì mình, cũng đã đem lòng yêu đức vua từ lúc ở Witchard. Khi em mình được chọn làm hoàng hậu, bà ta đã đem lòng oán thù, căm ghét và rời bỏ vương quốc. Thời gian qua đi, vua và hoàng hậu hạ sinh một nàng công chúa đáng yêu, là niềm vui của cả vương quốc. Theo lời tiên tri của các phù thủy trong vương quốc từ thời xa xưa, khi một đứa bé trong Vương quốc Huyền bí được sinh ra với mái tóc và đôi mắt cùng màu thì vương quốc sẽ bị hủy hoại trong bóng đêm và sự thù hận. Người mang sứ mệnh phục hưng lại vương quốc, tiêu diệt bóng đêm xấu xa cũng không ai khác chính là đứa bé này. Và thật không may, cô công chúa nhỏ lại là đứa bé có mái tóc cùng đôi mắt cùng màu – màu tím.

Tuy rất lo lắng, nhưng đức vua và hoàng hậu vẫn hết mực thương yêu cô bé hết mực, cố gắng chăm sóc cho cô thật chu đáo. Thời gian qua đi, cô bé ngày một lớn lên và đã sắp lên bảy – thời điểm giải phóng sức mạnh thực sự của phù thủy trong Vương quốc Huyền bí. Những tướng lĩnh tiên tri không ứng nghiệm nhưng không ai ngờ được, vào lúc sức mạnh của nàng công chúa được giải phóng hoàn toàn, vào lúc đức vua và hoàng hậu yếu nhất vì dùng quá nhiều phép thuật giải phóng sức mạnh cho con gái thì người chị với trái tim thù hận của hoàng hậu đã quay trở lại. Bà ta đã bán linh hồn cùng trái tim mình cho quỷ dữ để đổi lấy sức mạnh, dùng những phép thuật cấm để tìm kiếm sức mạnh và lập nên Vương quốc Hắc ám.

Trước cuộc tấn công bất ngờ của bà ta và những phù thủy hắc ám, vương quốc đã cố gắng kháng cự nhưng vẫn không chống đỡ nổi. Biết lời tiên tri đã linh ứng, đức vua và hoàng hậu vì sự an toàn của công chúa nhỏ đã phong ấn lại sức mạnh của cô, biến mái tóc cô trở thành màu đen và đem cô đến Trái Đất. Cuối cùng, công chúa nhỏ được an toàn nhưng toàn bộ Vương quốc Huyền bí đã bị diệt vong. Kể từ đó, mọi thông tin về Vương quốc Huyền bí đều bị xóa sạch, không còn ai nhắc về nó nữa. Chỉ còn quyển sách này, quyển sách mà đức vua và hoàng hậu dành riêng cho công chúa mới còn lưu giữ bí mật này.

Một giọt nước mắt của nó lặng lẽ rơi xuống. Quay về lại giường ngủ, nó nhắm mắt lại, chuẩn bị cho ngày đi học đầu tiên ở Thế Giới Phù Thủy của mình. Nó rất muốn đến đó, đến nơi mà cha và mẹ nó đã từng học, là nơi cha mẹ nó gặp nhau và đem lòng yêu nhau.

Những suy nghĩ ngổn ngang cứ bay nhảy trong đầu nó, từ từ đưa nó chìm vào giấc ngủ với bí mật về thân phận đã được giải đáp.

===ENDCHAP8===

9. Chương 9: Ngày Đầu Đến Trường

– Ryu, em chuẩn bị xong chưa?

Đứng trước cửa phòng nó, anh nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi.

Mở cửa phòng, nó bước ra. Bây giờ nó trông nó cực kì đáng yêu với bộ đồng phục dành cho phù thủy bóng tối của trường Witchard. (Ở Witchard, phù thủy ánh sáng và bóng tối có đồng phục riêng cho nam và nữ sinh. Đồng phục của nữ phù thủy bóng tối giống như hình ở trên nhé)

Anh nhìn nó không chớp mắt, một lần nữa, tìm anh lại đập lỗi nhịp. Nhận ra hành động của mình, anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí vừa rồi:

– Em... em quên một thứ rồi.

Nó hơi ngạc nhiên, nhìn lại xem mình để quên thứ gì. Bất ngờ, nó “A” lên một tiếng rồi chạy vụt vào phòng sau đó nhanh chóng bước ra:

– Em đã mặc áo choàng rồi, em sẽ không để ai phát hiện ra mái tóc và đôi mắt mình đâu.

Nó mỉm cười với anh.

– Được. Giờ chúng ta sẽ dùng phép dịch chuyển để đến đó.

– Không phải xung quanh trường có kết giới sao?

Nó ngạc nhiên hỏi anh.

– Chúng ta chỉ dịch chuyển đến trước cổng trường mà thôi, sau đó sẽ đi bộ vào trường và đến phòng hiệu trưởng để xếp lớp cho em.

– Anh sẽ đi cùng em sao?

– Đúng vậy. – Anh từ tốn đáp lời.

– Không cần phiền anh vậy đâu, em tự đi được rồi. Anh cứ vào lớp của anh là được rồi. Còn bữa trưa em cũng đã chuẩn bị, đến giờ em sẽ hỏi vị trí lớp anh và mang vào cho anh.

– Được rồi, em đã nói vậy thì cứ làm theo ý em. Chúng ta đi thôi. Mà em dùng phép dịch chuyển được chứ?

Có chút phân vân nhưng rồi nó cũng nhanh chóng gạt đầu.

– Em đã đọc sách và thực hành vài lần, chắc sẽ ổn.

– Được, bắt đầu thôi.

– DỊCH CHUYỂN.

Cả hai đồng thanh đọc thần chú, ngay lập tức họ biến mất giữa cung điện và bây giờ, trước mặt họ là cổng trường Witchard.

– Ryu sử dụng phép thuật tốt lắm.

Nghe lời anh khen, nó có phần đỏ mặt nhưng tất cả đều bị che dưới lớp áo choàng đen. Cánh cổng từ từ mở ra, trước mặt nó bây giờ là ngôi trường Witchard – ngôi trường với lịch sử hàng trăm năm, nơi cha mẹ nó từng học và quen biết nhau. Hồi hộp, nó từng bước bước vào trường.

Ngôi trường thiết kế theo phong cách cổ kính, xa xưa, bao gồm những tòa tháp và những tòa lâu đài đồ sộ. Khuôn viên trường cực kì rộng lớn, gấp mấy lần trường cũ của nó ở Trái Đất. Tất cả học viên dường như đều đã vào lớp học nên sân trường hoàn toàn vắng, chỉ có mỗi nó và anh. Vẫy tay chào tạm biệt anh, nó theo chỉ dẫn đi tìm phòng hiệu trưởng, còn anh tiến về lớp học của mình.

Men theo sân trường, hết rẽ trái rồi lại rẽ phải, nó phải thần phục những người đã xây được ngôi trường này bởi nó quá rộng lớn và nguy nga. Nó thật sự thích thú đối với ngôi trường này. Cố gắng đi theo con đường mà anh đã chỉ dẫn cho nó lúc còn ở cổng, cuối cùng nó cũng đã tìm được phòng hiệu trưởng.

Đưa tay chuẩn bị gõ thì cánh cửa đột ngột mở ra khiến nó bất giác giật mình. Lấy lại bình tĩnh, nó bước vào trong. Cả căn phòng tương đối rộng, bài trí đều theo phong cách cổ xưa, rất gọn gàng. Nó tiến về phía chiếc bàn đối diện cửa vào, khẽ lên tiếng:

– Thưa hiệu trưởng, em là học viên mới.

Cánh cửa từ từ khép lại khiến nó thấy hoảng sợ. Từ đâu, một bóng người xuất hiện ngay sau nó:

– Nguyễn Vy Vy, đúng chứ?

Quay đầu nhìn lại, trước mặt nó là một người đàn ông trung niên vận trên mình bộ vét đen. Khuôn mặt ông nhìn có vẻ hiền từ, tạo cho nó thiện cảm, nỗi sợ ban đầu đã hoàn toàn tan biến.

– Vâng. Thầy cứ gọi em là Ryu.

– Được. – Thầy hiệu trưởng đáp.

– Ryu, lớp trung cấp ban phù thủy bóng tối, dãy B lầu 3 phòng 12.

Nói rồi cửa phòng hiệu trưởng chợt mở, hiệu trưởng cũng biến mất. “Thật kì quái” – đó chính là suy nghĩ của nó.

Không để mất thời gian, nó bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, từng bước tìm kiếm phòng học của mình. Nó đang thấy rất khổ sở và cảm thấy thật sai lầm khi không để Yun giúp mình. Khổ sở lê từng bước chân tìm phòng học trong một ngôi trường cực kì rộng lớn, nó bắt đầu thấy nản. “Không được phép sử dụng chổi thần khi chưa đến giờ học cưỡi chổi, nội quy này đúng là muốn giết người mà” – nó thầm trách, “nếu được cưỡi chổi mình đã tìm được phòng học nhanh hơn rồi”.

Nó vừa mới đi mất, ngay trước phòng hiệu trưởng xuất hiện một người con trai với vẻ mặt đầy nét suy tư:

– Ryu sao?

Đi bộ mỗi cả chân, cuối cùng nó đã tìm được khu B. Tiếp tục lê từng bước chân lên lầu 3, nó thực sự mất cảm tình với ngôi trường này rồi. Từng bước nặng nhọc, mồ hôi nhễ nhại, cuối cùng cũng lên đến nơi, trước mặt nó là phòng học số 12.

Chỉnh chu lại trang phục, nó tiến lại cửa lớp. Cả lớp dừng mọi việc ngược nhìn nó. Giáo sư nhìn thấy nó liền ngừng giảng, tiến ra cửa lớp. Nó cúi người một góc 90 độ, xong đứng thẳng lại, lên tiếng:

– Chào giáo sư, em là học viên mới.

Gật đầu, vị giáo sư cho nó vào lớp:

– Đây là học viên mới của lớp ta, em giới thiệu đôi chút về mình đi.

Nó nhẹ gật đầu với vị giáo sư rồi quay về phía lớp, cúi chào:

– Chào các bạn, mình là Nguyễn Vy Vy, học sinh mới nhưng mọi người cứ gọi mình là Ryu. Mong các bạn sẽ giúp đỡ mình.

– Sao cậu không bỏ mũ áo choàng xuống?

Một nam phù thủy trong lớp lên tiếng. Nó mỉm cười, đưa tay lên gỡ mũ áo choàng xuống:

– Xin lỗi các bạn, vì vài lí do đặc biệt nên tớ không thể bỏ mũ áo choàng xuống được.

Cả lớp rộ lên tiếng xì xầm bàn tán. Đường như việc nó giấu đi khuôn mặt mình đã gây ác cảm cho nhiều học viên trong lớp. Ra hiệu cho lớp trật tự, giáo sư nói với nó:

– Lớp ta còn bàn cuối là trống chỗ, em ngồi đó một mình nhé.

– Vâng ạ.

Không làm mất thời gian của lớp, nó nhanh chóng về chỗ ngồi của mình. Nó không hề biết rằng có nhiều ánh mắt soi mói, tò mò đang hướng về nó.

Giáo viên tiếp tục giảng bài. Nhờ nghiên cứu nhiều sách trong thư viện hoàng gia và nhờ quyển sách Phép thuật bóng tối mà nó tiếp thu một cách dễ dàng.

Hết tiết học, giảng viên thông báo lớp nó được nghỉ sớm vì hôm nay giảng viên môn độc được có việc bận không thể dạy được. Thế là buổi học đầu tiên của nó vào buổi sáng chỉ kéo dài có vài phút ngắn ngủi. Cả lớp đều ra về, nó cũng ra theo. Chắc nó phải kiếm chỗ nào nghỉ ngơi đợi tới giờ nghỉ trưa đem thức ăn cho anh và chuẩn bị cho giờ học chiều nay. Nó mong sẽ không được nghỉ nữa vì nó rất tò mò và muốn biết nhiều về phép thuật của phù thủy bóng tối.

Mãi mê suy nghĩ, không biết từ lúc nào nó đã đứng trước một khuôn viên rộng lớn, trải đầy cỏ xanh với những hàng cây che bóng mát nhưng lại không có một bóng người. Bỏ qua tất cả, nó vui vẻ chạy lại thăm cỏ xanh ngay dưới bóng mát của cây hoa kì lạ màu tím đẹp mắt mà nó chưa nhìn thấy bao giờ và thả mình, nằm xuống.

Nhìn lên bầu trời trong xanh với những áng mây trắng bông bênh, nó cảm thấy thật thoải mái. Nhìn xung quanh, không có bất kì ai cả. Mỉm cười hài lòng, nó tự nghĩ chắc sẽ không ai tới đây và nhìn thấy nó nên không ngần ngại, nó đưa tay gỡ mũ áo choàng xuống, để lộ khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần cùng mái tóc tím dài và đôi mắt tím cùng màu. Nó từ từ nhắm mắt, tận hưởng cảm giác thoải mái hiện giờ và từ từ chìm vào giấc ngủ. Có lẽ do quá mệt vì phải tìm đường nên nó ngủ một cách rất nhanh chóng.

Nó không hề biết rằng, ở cây hoa màu tím bên cạnh, ngay trên những cành cây, có một người đã nhìn thấy tất cả những việc nó làm từ đầu đến lúc nó ngủ say. Ban đầu, sắc mặt người đó vô cùng bức bối, sát khí ngùn ngụt, chuẩn bị đáp trả từ trên cây xuống cho nó một trận. Nhưng sau khi nhìn thấy nó mở mũ áo choàng ra thì thái độ người đó hoàn toàn thay đổi. Không còn bức bối hay tức giận mà thay vào đó là niềm hạnh phúc vô tận cùng nụ cười đẹp như ban mai.

– Thật sự là em rồi, cuối cùng em cũng đã trở về. Ryu, anh sẽ không để em đi mất lần nào nữa đâu.

Cảm nhận được nó đã thực sự chìm vào giấc ngủ, từ trên cành cây, người con trai bí ẩn từng bước tiến lại gần nó. Hắn đưa tay chạm vào khuôn mặt nó một cách đầy nâng niu, chịu đựng. Từ từ, hắn cúi mặt xuống sát mặt nó, đặt lên cánh môi mềm của nó một nụ hôn nhẹ rồi ngồi xuống cạnh nó. Hắn vuốt ve mái tóc tím của nó, đôi mắt không hề rời khỏi khuôn mặt nó dù chỉ một chút. Hắn cứ ngồi đó nhìn nó mãi như thế cho đến khi thấy đôi mắt nó khẽ động. Chắc là nó sắp tỉnh dậy. Một cách nhanh chóng, hắn trở lại cành cây như lúc ban đầu.

Nó mở mắt ra, ngồi dậy, vươn vai cho đỡ mỏi. Xoa xoa nhẹ đôi mắt, có lẽ nó đã ngủ lâu rồi. Tiếng chuông báo hiệu hết giờ học cũng vừa vang lên, nó mỉm cười, đứng dậy, lấy chiếc cặp nhỏ đeo lên, đưa tay lấy mũ áo choàng che đi khuôn mặt cùng mái tóc, nó bắt đầu tìm kiếm phòng học của anh để mang bữa trưa cho anh.

Nhìn thấy hình ảnh nó trước mắt, chàng trai bí ẩn không tự chủ nổi một nụ cười vui vẻ. Thấy nó đã đi khuất, hắn nhảy xuống khỏi đó đi ăn trưa.

===ENDCHAP9===

10. Chương 10: Gặp Gỡ

Chạy nhanh ra phía sân trường, nó bắt đầu tìm đường đến nơi anh học – lớp phù thủy ánh sáng cấp cao.

Theo lời anh nói, ban ánh sáng học ở dãy A. Băng qua dãy B của nó, chạy qua những cành cây, cuối cùng nó cũng tìm đến được dãy A. Thế nhưng nó lại quên mất lớp học của anh là ở phòng nào. Nhìn xung quanh, ai cũng có việc riêng ình vào giờ nghỉ trưa. Người thì ngồi trong phòng học ăn uống, trò chuyện, người đi dạo, đọc sách ngoài sân trường. Đang không biết làm thế nào, nó liền bắt gặp một nữ phù thủy mặt đồng phục hệt nó, chỉ khác mỗi màu sắc. Thay vì đen tím thì lại là trắng và đỏ. Nó liền chạy lại chỗ cô gái đó, mở lời:

– Bạn có thể chỉ ình lớp phù thủy ánh sáng cấp cao ở chỗ nào không?

Cô ta nhìn nó từ trên xuống dưới. Thấy đồng phục nó đang mặc là của phù thủy ánh sáng, cô ta có chút ngạc nhiên khi một phù thủy bóng tối lại tìm đến lớp của phù thủy ánh sáng. Ngay từ đầu, cô ta đã cảm thấy ác cảm với nó nhưng không muốn liên quan thêm đến phù thủy bóng tối, cô ta lạnh lùng chỉ cho nó nơi nó cần tìm:

– Lầu 5 là nơi của các phù thủy ánh sáng cấp cao học.

Xong liền quay đi, không quên bỏ lại cho nó một cái liếc mắt.

Nó từng nghe nói phù thủy ánh sáng và bóng tối không hòa hợp với nhau, giờ thì nó đã khẳng định đó chính là sự thật. Khẽ thở dài, nó từng bước tiến lên lầu 5.

Đây là khu dành cho phù thủy ánh sáng nên không có một phù thủy bóng tối nào ở đây, ngoại trừ nó. Nó bước đi trước bao ánh nhìn soi mói của những phù thủy ánh sáng cùng với bao lời xì xầm bàn tán chẳng mấy hay ho. Bỏ qua tất cả, nó chỉ tập trung vào mục đích chính của nó – đem bữa trưa cho anh.

Nó đã đặt chân đến lầu 5 nhưng nơi này lại quá rộng lại nhiều phòng học. Không biết rốt cuộc anh ở phòng nào, nó bèn đi qua từng phòng một để kiểm tra. Phòng thứ nhất, không có anh, chỉ có những ánh mắt khinh bỉ, soi mói dành cho nó. Phòng thứ hai cũng không có và lại là những ánh mắt đó. Phòng thứ 3, thứ 4 kết quả vẫn vậy. Không bỏ cuộc nó qua tiếp phòng thứ 5. Qua ô cửa sổ, cuối cùng nó cũng đã thấy anh rồi. Anh ngồi ở bàn cuối cùng trong lớp, xung quanh là biết bao đôi mắt hình trái tim của các nữ phù thủy trong lớp. Hình như anh đang đọc gì đó.

Không ngần ngại, nó vui vẻ bước vào lớp của anh, tiến thẳng về phía bàn anh với bao sự tò mò, khó hiểu của những người xung quanh.

Nhận thấy sự xuất hiện của nó, anh gấp quyển sách đang đọc dở lại, nở nụ cười tươi với nó. Nụ cười làm biết bao phù thủy say mê nhưng cũng chính nụ cười đó lại làm không biết bao nhiêu người căm ghét nó – người làm anh nở nụ cười.

Không hề hay biết gì về xung quanh, nó mở chiếc cặp nhỏ của mình, lấy ra chiếc hộp nhỏ, đưa ra trước mặt anh:

– Đây là bữa trưa của Người, thưa Hoàng tử.

Nó nở nụ cười với anh. Nó không quên lời anh căn dặn, để tránh rắc rối không đáng có, trước mặt mọi người thân phận của nó là người hầu của anh.

Anh đưa tay nhận lấy.

– Em đã ăn chưa?

Nó lắc đầu.

– Cùng ăn với anh.

Nó toang đồng ý thì cảm nhận được sự khác lạ xung quanh. Sao không khí ở đây khiến nó lạnh sống lưng thế này. Nhìn xung quanh, thì ra là vậy. Các phù thủy trong phòng đều hướng ánh nhìn kì lạ lên nó. Có ánh mắt căm ghét của các nữ phù thủy, ánh mắt khinh bỉ của các phù thủy khác nhưng bên cạnh đó cũng có vài ánh mắt thú vị, tò mò dành cho nó.

Nó không thích cảm giác hiện tại chút nào, quay qua nói với anh:

– Em sẽ đến nơi khác để ăn. Tạm biệt.

Rồi nó quay đi, ra khỏi nơi này, tránh xa những ánh mắt của mọi người dành cho nó.

Nó đi khỏi khu A, trở lại khoảng sân vắng vẻ sau trường học mà vừa nãy nó đã đến và ngồi xuống chỗ cũ. Từ trong cặp, nó lại lấy ra một hộp thức ăn là bữa trưa của nó và thưởng thức bữa ăn. Chàng trai kì lạ vừa nãy lại xuất hiện ở nơi này. Hắn đang tiến đến nơi của riêng mình thì trước mắt hắn là hình ảnh nó đang ở đó và dùng bữa trưa. Nở một nụ cười, đang không biết phải tìm nó ở đâu thì nó lại xuất hiện rồi.

Không muốn làm nó thấy không thoải mái, hắn tìm một cành cây gần đó và bí mật ngắm nhìn nó,

Bữa trưa đã xong, nó nằm xuống ngắm mây trời, lấy ra quyển sách phép thuật để tìm hiểu thêm chuẩn bị cho buổi học chiều nay. Hắn vẫn ở đó, ngay trên cành cây, theo dõi tất cả hoạt động của nó với vẻ đầy thích thú.

Bất ngờ, từ phía xa, một phù thủy bóng tối nhìn thấy nó đang ở đó, với vẻ tức giận tiến đến. Không chút nương tay, cô ta kéo mạnh nó đứng dậy khiến tay nó xuất hiện vết đỏ. Không dừng lại, cô ta còn tặng thêm cho nó một cái tát cực mạnh, khiến mặt nó đỏ hết cả lên. Đưa tay ôm lấy mặt, nó khó hiểu không biết tại sao cô ta làm vậy. Phía trên cành cây, nhìn thấy việc vừa rồi, khuôn mặt hắn từ vui vẻ chuyển sang tức giận cực độ. Hắn muốn lao ngay đến cho cô ả kia một trận vì dám bắt nạt nó nhưng cổ kim nén lại xem chuyện gì sẽ xảy ra.

– Ai cho phép mày đến đây. Đây là khu vực cấm của riêng Hoàng tử. Bất cứ ai tự ý vào đây chắc chắn sẽ chết nếu không sẽ bị đuổi khỏi trường. Mày lấy tư cách gì mà ở đây hả?

Bằng giọng chanh chua, cô ả quát vào mặt nó.

– Đây là chỗ dành riêng cho anh Yun sao?

– Yun??? Ai cho phép mày gọi tên anh ấy chứ. Đây là khu vực riêng của Hoàng tử Bóng tối.

Cô ả ngạc nhiên rồi từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ với nó.

– Tôi... Tôi không biết chuyện này.

Nó lắc đầu nguầy nguậy, cố gắng giải thích với cô ả.

– Không biết sao.

Cô ta hừ giọng, nở nụ cười nửa miệng.

– Gọi tên Hoàng tử Ánh sáng thân mật đến vậy lại dám dặt chân đến đây. Tao phải ày một bài học.

Vừa dứt lời, cô ả đưa tay toang cho nó thêm vài cái tát thì bất ngờ tay cô ả bị giữ lại.

– Biến.

Chất giọng lạnh lùng, không cảm xúc vang lên khiến ả ta sợ đến xanh mặt. Không dám hó hé thêm lời nào, lập tức đi khỏi nơi đây.

Nghe thấy giọng nói, nó ngẩng đầu, từ từ mở mắt. Trước mặt nó là một thiên thần. Ngày trước, nó nghĩ Yun là thiên thần đẹp nhất mà nó từng gặp nhưng giờ chắc nó phải thay đổi suy nghĩ này rồi. Nó ngẩng người nhìn chàng trai mới xuất hiện, hắn còn đẹp hơn cả Yun, khuôn mặt hoàn mỹ đến từng chi tiết, mái tóc bạc trong ánh nắng nhìn thật tuyệt hảo lại có đôi mắt xanh đầy thu hút. Người con trai trước mắt khiến tim nó đập lỗ nhịp, mặt nó nóng bừng đỏ lên, may có lớp áo choàng che giấu.

Ngẩng người thật lâu nhìn hắn, nó cảm nhận trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó lại thoáng nét cô đơn. Chẳng hiểu sao điều này khiến nó cảm thấy buồn, không tự chủ cúi mặt xuống.

Đưa tay sờ vào khuôn mặt vừa bị cô ả kia tát của nó, hắn xoa nhẹ. Giọng nói lạnh lùng thường ngày của hắn giờ đã có phần ấm áp, cả ánh mắt nhìn nó của hắn cũng có phần xót xa:

– Không sao chứ?

Ngước nhìn hắn, nó lắc đầu.

– Em thấy anh rất quen.

Không tự chủ, nó bất chợt hỏi. Hắn hơi ngẩng người khi nghe câu hỏi của nó. Nó nhận ra Yun mà không nhận ra hắn sao. Tim hắn chợt nhói lên, hắn có phần thất vọng.

– Em bị mất một phần kí ức.

Không hiểu sao trước mặt hắn nó lại nói ra những lời này. Nghe nó nói vậy, hắn cảm thấy an ủi phần nào. Chuyện này nhất định hắn phải gặp tên Yun kia để hỏi rõ mới được.

– Anh là chủ nhân nơi này, Hoàng tử Bóng tối. Gọi anh là Ren.

Hắn nhẹ nhàng nói với nó. Nó có cảm giác thân quen nhưng không biết tại sao lại không thể biết được cảm giác đó là gì. Nghe hắn nói hắn là Hoàng tử Bóng tối, nó có phần lùi lại:

– Anh sẽ giết em hay đuổi em ra khỏi trường.

Nghe giọng nói sợ sệt của nó, anh bất giác mỉm cười.

– Ngốc, người khác vào sẽ như vậy nhưng em sẽ là ngoại lệ.

– Thật chứ?

Nó bất ngờ vui sướng, tiến lại chỗ hắn, nắm lấy cánh tay hắn hỏi lại. Hắn bị bất ngờ, không biết nói gì, không tự chủ mà gật đầu.

Nó mỉm cười vui sướng. Tuy khuôn mặt đã bị lớp áo che nhưng hắn vẫn thấy rõ nụ cười của nó. Nụ cười của nó khiến hắn cũng vui theo, tiếp tục nở nụ cười vui vẻ.

Đã lâu lắm rồi kể từ ngày đó hắn trở thành một người lạnh lùng. Hắn không thích tiếp xúc với bất kì ai, luôn ở một mình. Trên khuôn mặt hắn, từ ngày đó đã không còn nụ cười, lời nói, đôi mắt và cả trái tim hắn cũng đều bị băng giá che lấp. Nhưng ngày lúc này đây, ngay bây giờ, nó đã trở về. Nó đã ở đây, bên cạnh hắn, nó đã làm tan chảy băng giá trong tim hắn, đem hắn trở lại thành người như xưa, như những ngày cùng chơi đùa vui vẻ bên cạnh nó trước khi nó biến mất không chút dấu vết.

===

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Hắn (chàng trai bí ẩn) : tên hắn là Ren, là Hoàng tử của Vương quốc Bóng tối. Là một trong những phù thủy mạnh nhất Thế Giới Phép Thuật, sức mạnh ngang ngửa Yun, biết một phần kí ức của nó. Là một người lạnh lùng, không bao giờ nở nụ cười, luôn cô độc, chỉ thích một mình. Tuy nhiên, từ khi nó trở về, hắn đã ấm áp hơn, vui vẻ hơn nhưng chỉ đối với mình nó. Hắn luôn yêu thương và bảo vệ nó, không cho phép bất kì ai làm tổn hại đến nó.

===

===ENDCHAP10===

11. Chương 11: Chung Phòng

– Tên em là Ryu.

Nó nói với anh.

– Điều này anh biết.

Nghe câu trả lời của anh, nó thấy tò mò tột độ.

– Anh biết em từ trước rồi sao?

Nhận lấy cái gật đầu từ anh, nó tỏ vẻ suy tư, nói khẽ nhưng không ngờ bị hắn nghe thấy:

– Sao anh ấy biết mình mà mình không biết anh ấy nhỉ? Có vẻ quen nhưng lại không nhớ nổi.

Hắn dùng tay gõ lên đầu nó khiến nó khẽ kêu lên.

– Nhỏ ngốc này, ai vừa bảo là bị mất một phần kí ức hả?

Nó gật gù, có lẽ nó từng quen hắn, chỉ là kí ức về hắn chưa quay về với nó. Bỏ suy nghĩ đó qua một bên, nó đưa tay xoa xoa cằm, đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi:

– Anh bị bệnh gì sao hay có vấn đề gì mà lại độc chiếm một khoảng sân như thế? Lại còn hăm dọa cấm người khác vào. Anh Yun cũng là Hoàng tử nhưng có như vậy đâu.

Mặt hắn khẽ biến sắc. “Con nhỏ ngốc này, kí ức bị mất gì chứ. Vẫn y như ngày nào, suốt này so sánh mình với tên Yun kia.” – hắn nghĩ.

Lại gõ lên đầu nó một cái khiến nó xuýt xoa, đưa tay lên ôm lấy đầu. Hắn tỏ vẻ hơi tức giận:

– Nhóc con, đừng có so sánh anh với tên Yun kia hiểu chưa. Cho em vào đây chơi là được rồi, ý kiến gì nữa chứ.

Ngay lúc đó, tiếng chuông báo hiệu vào giờ buổi chiều cũng vang lên. Nó le lưỡi với hắn, rồi quay người, lập tức bỏ chạy, sợ hắn sẽ lại gõ lên đầu nó.

Nhìn thấy hành động của nó, hấn lại bật cười thành tiếng. Hôm nay có lẽ là ngày hấn cười nhiều nhất trong suốt khoảng thời gian nó biến mất. Dự định sẽ bỏ buổi học hôm nay nhưng hiện tại tâm trạng của hấn rất tốt nên hấn quyết định sẽ lên lớp... ngủ. Tuy nhiên việc cấp thiết nhất hiện giờ với hấn chính là phải đi gặp hiệu trưởng.

Đưa tay vào túi quần, hấn thông thả bước từng bước tiến về phòng hiệu trưởng.

Còn về phần nó, hiện tại nó đang ba chân bốn cẳng chạy về lớp học. Cuối cùng cũng đến nơi, nó thở hồng hộc vì mệt và ngồi vào bàn của mình.

Nó bắt đầu có cảm giác kì lạ, tất cả thành viên trong lớp đều nhìn nó bằng ánh mắt sắc bén, đầy căm ghét nhưng cũng có phần hả hê.

Nó chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một nhỏ tiến về phía nó, đưa ánh mắt khinh thường nhìn vào nó, cất giọng chanh chua:

– Mới ngày đầu đi học mà đã thích gây chú ý rồi sao?

– Ý cậu là gì?

Nó khó hiểu hỏi lại. Cô ta hừ giọng:

– Đầu tiên là bày đặt tỏ ra bí ẩn, che giấu khuôn mặt. Tiếp đến là vào khu vực cấm của Hoàng tử. Chà... tao từ đầu đã rất ghét mày nhưng giờ thì tao thấy tội ày thật. Mới bữa đầu đi học mà ngày mai đã bị đuổi khỏi trường rồi. Tính gây sự chú ý với Hoàng tử nhưng lại ngu ngốc phạm vào điều cấm của anh ấy. Mày tiêu rồi.

Nhỏ tỏ vẻ xuýt xoa rồi cười lớn. Cả lớp cũng hòa theo cô ta.

Nó cảm thấy tổn thương. Tại sao mọi người lại ghét nó như vậy. Nó có làm gì sai đâu. Nhưng nó cũng không muốn bọn họ thấy rằng nó là người dễ bị ức hiếp:

– Tôi không hề muốn gây chú ý gì cả. Tôi nói rồi, tôi có lí do đặc biệt nên không thể cởi bỏ mũ áo choàng. Còn về chuyện Hoàng tử mà các bạn nói, tôi không hề biết đó là nơi cấm, cũng không có ý định tiếp cận Hoàng tử của các bạn.

– Oh... Thì ra là vậy à.

Những đứa trong lớp không mấy may để ý đến lời nó nói, bọn chúng càng lúc càng tỏ vẻ khinh bỉ, ghét bỏ.

– Tao nghĩ chắc mày xấu quá nên mới không cho ai thấy khuôn mặt mày chứ gì.

Cả bọn lại hòa theo cười lớn, châm chọc nó.

Giờ thì nó thực sự bức mình rồi. Không thèm quan tâm tới bọn người kia, nó lấy ra quyển sách thông thả đọc, mặt cho bọn người kia thích nói gì thì nói.

Thấy thái độ của nó, bọn chúng cảm thấy rất tức giận. Những nghĩ đến việc thể nào ngày mai nó cũng bị đuổi khỏi trường, bọn chúng đều hả hê, thỏa mãn.

Giáo sư bước vào lớp, tiết học về thực vật bắt đầu. Rồi sau đó, nó còn được học về cách điều khiển các nguyên tố.

Cả buổi học, nó cố sức tập trung. Thế nhưng, nó không thể không để tâm đến những ánh mắt, những lời nói của bọn bè xung quanh. Nó không ngờ ngày đầu đi học lại phải khổ sở đến vậy. Nó giờ chỉ mong giờ học mau kết thúc để nó thoát khỏi những con người này.

Giờ học cuối cùng cũng kết thúc, nó vội vã thu dọn mọi thứ và chạy sang chỗ của anh để cùng anh đến kí túc xá. Đến nơi, nó thấy anh đã đứng sẵn đợi nó. Nở nụ cười, nó bước theo anh về kí túc xá.

Kí túc xá nằm phía sau trường, tuy vậy, nó vẫn là một khuôn viên rộng lớn và đối với nó, nơi đây cũng rất đẹp. Từng bước theo anh tiến đến khu VIP – nơi nó và anh sẽ cùng ở trong thời gian học ở đây – nó thấy hồi hộp, không biết nơi đó sẽ ra sao.

Phòng của nó và anh nằm ở cuối dãy, theo từng bước đi, nó cảm thấy ngày càng háo hức. Cuối cùng cũng đến nơi, anh nhẹ mở cửa và cả hai bước vào.

Nơi này tuy không rộng bằng phòng anh ở cung điện nhưng vẫn rất tuyệt vời và thoải mái. Nhìn chung nơi này có 3 phòng ngủ, phòng khách cũng tương đối, có cả nhà bếp, phòng tắm và nhà vệ sinh. Tất cả tiện nghi đều đầy đủ, đã vậy cũng rất sạch sẽ. Nó háo hức toang khám phá các phòng ngủ thì bỗng nhiên, cánh cửa phòng ngủ đầu tiên đột ngột mở ra.

Nó há hốc. Đây chẳng phải là Ren sao? Không phải anh đã nói với nó, phòng này chỉ có anh và nó thôi sao? Tại sao Ren lại xuất hiện ở đây?

Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu nó. Quay qua nhìn Yun, nó thấy anh cũng ngạc nhiên không kém.

– Từ giờ tôi sẽ ở đây cùng 2 người.

Bằng chất giọng băng giá, hấn giải đáp thắc mắc của nó và anh. Rồi, hấn tiến lại phía anh, thì thầm chỉ đủ anh và hấn nghe, còn nó chẳng nghe thấy gì:

– Tôi không để Ryu là của riêng cậu đâu. Tôi sẽ giải quyết với cậu sau.

Ngay lập tức, hấn tiến lại phía nó:

– Em ở phòng giữa, đồ đạc đã được dọn vào rồi. Vào xem đi.

Nó lập tức làm theo không chút ý kiến. Bước vào phòng rồi nó mới thấy khó hiểu, tại sao nó lại nghe lời hấn tới như vậy.

Bên ngoài, 2 chàng trai, hấn và anh, cùng nhìn nhau:

– Vào phòng tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Không nói thêm lời nào, cả hai tiến về căn phòng cuối cùng – phòng của Yun.

– Mọi chuyện là thế nào? Cậu mau nói đi.

Hấn vào thẳng vấn đề.

– Tôi tìm được Ryu ở Trái Đất và đưa cô ấy về đây.

– Sao cậu không cho tôi biết?

Vẫn chất giọng lạnh lùng không hơn không kém, hấn tiếp tục chất vấn.

– Đâu cần thiết phải cho cậu biết chứ.

Anh cũng bình thản trả lời, hấn hừ lạnh.

– Được thôi. Vậy còn chuyện kí ức của Ryu?

– Em ấy bị mất kí ức. Tôi cũng không biết tại sao. Ban đầu Ryu cũng không nhận ra tôi nhưng sau đó em ấy mới nhớ lại nhưng cũng nhớ rất ít.

– Nhớ cậu mà không nhớ tôi sao. Ryu, em giỏi thật đấy.

Hấn lạnh lùng cười nửa miệng, trong lòng có chút chua xót.

===

Trở về quá khứ, khi Ryu đã vào lớp:

Hấn tiến về phòng hiệu trưởng. Không thềm gõ cửa, tự nhiên bước vào.

– Yun ở phòng nào?

– Chào Hoàng tử.

Hiệu trưởng có vẻ hơi khép nép trước hấn. Nhưng rồi cũng nhanh chóng trả lời câu hỏi của hấn:

– Là phòng cuối khu VIP.

– Với ai?

Tự nhiên ngồi xuống ghế, không thèm nhìn hiệu trưởng, hấn lạnh lùng hỏi tiếp:

– Ờ... Ngài ấy nói ở cùng người hầu của mình.

– Là...

– Là Ryu, học sinh mới chuyển đến ạ.

Hắn cười nửa miệng, nụ cười lạnh như băng khiến không khí xung quanh cũng bỗng chốc giảm xuống. Quay qua nhìn thẳng vào hiệu trưởng:

– Tôi cũng sẽ ở phòng đó.

– Không phải lúc trước ngài nói chỉ muốn ở riêng, không thích chung phòng với bất kì ai sao?

Hiệu trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên với những gì vừa nghe được từ hắn.

– Ông có ý kiến sao?

Đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn về hiệu trưởng khiến hiệu trưởng bất giác giật mình.

– À... Không... Không. Chưa khóa phòng đây ạ.

Lấy xong chìa khóa, hắn không nói thêm gì tiến thẳng lên lớp. Bỏ mặc hiệu trưởng ở trong phòng đang không ngừng lau mồ hôi, xoa xoa lồng ngực vì quá hồi hộp.

===

Cả 3 đều đã tắm rửa và thay đồ, bước ra khỏi phòng.

Nó vận trên người chiếc đầm màu tím, phần váy xòe ra, trên cổ là chiếc nơ xinh xắn nhưng cũng không quên khoác chiếc áo choàng. Hắn và anh đều có phong cách ăn mặc gần giống nhau, quần Jean dài, áo thun. Nhưng hắn mặc áo đen còn anh mặc áo màu trắng. Cả hai đều toát lên vẻ đẹp hơn người nhưng nó lại nhận thấy hắn có phần đẹp hơn anh.

Thấy nó mặc áo choàng, hắn lên tiếng:

– Ở trong phòng không cần che giấu nữa đâu. Em chỉ cần che giấu mọi người, riêng với anh và tên Yun thì không cần.

– Nhưng...

Nó đưa mắt nhìn về phía Yun, anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nó liền quay về phòng cởi bỏ chiếc áo choàng.

Bước ra, nó tiến thẳng về phía nhà bếp, nơi mùi thức ăn tỏa ra nồng nàn.

Cả anh và hắn nhìn thấy nó trong bộ đầm tím đáng yêu đều không thể rời mắt. Thấy không khí có chút bất thường, hắn khẽ hừ giọng:

– Thức ăn đã được chuẩn bị hết rồi, ăn thôi.

Nó vui vẻ mỉm cười. Cả ba bắt đầu bữa ăn.

Nó thì vui vẻ, ăn rất tự nhiên, không hay biết rằng từ đầu đến cuối buổi có hai người hết đầu mắt với nhau lại quay sang nhìn nó mà ăn chẳng được bao nhiêu.

Ăn uống đã no nê, nó dọn dẹp bàn ăn, hai người kia sớm đã trở về phòng. Xong xuôi, nó cũng vào phòng. Đọc sách được một lúc thì cũng bắt đầu đi ngủ.

Ngày mai...

Có lẽ sẽ tiếp tục là một ngày dài và mệt mỏi với nó.

===ENDCHAP11===

12. Chương 12: Ghét

Trong một căn phòng rộng lớn chìm vào bóng tối, tất cả toàn một màu đen ảm đạm, chỉ le lói vài tia sáng len qua những bức rèm chiếu vào. Trên chiếc ghế lớn đối diện cửa ra vào là một người phụ nữ toàn thân vận trang phục đen, nổi bật lên mái tóc đỏ, cả người toát lên vẻ độc ác, uy quyền nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng bà ta có một gương mặt rất xinh đẹp. Phía dưới, một người đàn ông cũng vận trang phục đen, quỳ trước mặt bà ta, đáng vẻ muôn phần cung kính.

– Thừa Nữ hoàng, những kẻ được cho đi tìm kiếm đã trở về.

– Thế nào rồi?

Xoay chiếc nhẫn ở ngón tay giữa, bà ta lên tiếng đầy lạnh lùng.

– Không tìm thấy tung tích cô ta. Những người thân thiết với cô ta cho biết cô ta đã đi khỏi đó lâu rồi.

– Vậy sao?

Gương mặt bà ta không chút cảm xúc, ánh mắt vẫn chỉ tập trung vào chiếc nhẫn trên tay, lơ đãng hỏi tiếp.

– Kết giới giữa Trái Đất và Hành Tinh Phù Thủy đã hoàn toàn đóng lại. Trái Đất đã không còn sự hiện diện của cô ta. Chúng tôi tin rằng cô ta đã quay lại đây và nhất định sẽ tìm ra cô ta cho Người.

– Tốt lắm. Nhất định phải tìm ra con bé đó. Người lui đi.

– Thuộc hạ tuân lệnh.

Nói rồi, ông ta đứng lên, gập người cúi chào rồi bước ra. Tất cả những hành động của ông ta đều đầy vẻ cung kính.

Người đàn ông vừa đi ra, bà ta cũng rời khỏi ghế ngồi, tiến đến căn phòng bí mật ở ngay sau chiếc ghế với nụ cười đầy ma mị, như có như không.

Cộc... cộc... cộc...

Trong căn phòng tối, không có gì khác ngoài đường đi và những phòng giam, tiếng bước chân vang lên rõ rệt, càng lúc càng gần.

Dừng bước tại phòng giam cuối cùng, bà ta đưa tay vào ổ khóa, lẩm nhẩm câu thần chú và ổ khóa mở ra, bà ta từ từ tiến vào, đến gần người đang bị giam giữ trong căn phòng này.

– Chào em gái, ta lại đến thăm em đây?

Trong phòng giam lại là một người phụ nữ tóc đỏ, bộ trang phục trên người đã cũ kỹ, tóc tai bù xù nhưng vẫn không che được khuôn mặt xinh đẹp của người đó. Từ từ ngược mắt lên, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn đang đứng trước mặt, người phụ nữ lên tiếng:

– Chị muốn gì nữa đây?

– Chà... Vẫn gọi ta là chị sao?

Bà ta cười mỉa mai.

– Chỉ là ta muốn báo cho người biết vài tin tức về đứa con bé bỏng của người thôi.

– Là... Là tin gì?

Cổ giữ nét bình tĩnh trên khuôn mặt nhưng sâu trong đôi mắt của người phụ nữ đó là nỗi hoảng sợ, lo lắng tột độ.

– Trái Đất. – cái nơi mà em cùng với người ta yêu nhất đem giấu đứa con bé nhỏ của hai người, ta đã cho người đến đó. Mà cũng bất ngờ thật nhỉ, ta không thể nào ngờ được hai người lại đem nó đến một nơi tầm thường như thế làm ta tìm kiếm không biết bao lâu, ở biết bao vùng đất phép thuật, giết không biết bao phù thủy tài năng mà vẫn không tìm ra con nhóc đó.

Bà ta cười nửa miệng, nhìn về phía người em gái của mình đang lộ rõ vẻ lo lắng mà cảm thấy cực kì hả hê:

– Thế mà người của ta đến Trái Đất tìm nó về đoàn tụ với mẹ nó là người thì nó lại đi mất. Con người cũng bất hiếu quá nhỉ.

Mỉm cười đắc ý, bà ta tiếp:

– Nhưng người yên tâm, nó giờ đang loanh quanh ở Thế Giới Phép Thuật này. Và sẽ sớm thôi, nó sẽ về đây với người. Nhất định, ta sẽ...

Bà ta bỏ dở câu nói, đưa ánh nhìn thích thú về phía em gái mình.

– Chị sẽ làm gì? Chị muốn làm gì con em? Muốn làm gì cháu gái của chị???

Người phụ nữ bị giam cầm đã hoảng loạn tột độ, tiến lại ôm lấy chân của chị mình, bà không còn đủ bình tĩnh để đối diện với chị gái mình khi biết bà ta nhất định sẽ làm hại đến đứa con bé bỏng của mình.

– Không có gì đâu, em gái à.

Bà ta cố nhấn mạnh hai từ “em gái”.

– Chỉ là...

Liếc nhìn đứa em của mình, bà ta mỉm cười nói tiếp:

– Chỉ là ta sẽ cho nó được chết trước mặt em thôi. Nhưng trước đó, ta nhất định phải cho nó nếm trải vài nỗi đau đã.

Giật mạnh chặn ra khỏi bàn tay đang nín chặt của em gái mình, bà ta hỏ dạ bước ra, dùng phép thuật khóa cửa phòng giam lại, bước ra ngoài cùng những tiếng cười lớn vang vọng khắp nhà giam.

Bên trong căn phòng, người phụ nữ tóc đỏ quỳ sụp xuống, ôm lấy mặt, nhưng giọt nước mắt cứ rơi xuống không ngừng, trái tim bà đau nhói:

– Ryu... Ryu... Mẹ xin lỗi... Xin lỗi con. Mẹ không bảo vệ được cho con. Phải bình an... Nhất định con phải bình an.

====

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Gurena: Nữ hoàng Vương quốc Hắc ám, cũng là chị gái của mẹ Ryu. Từng là người hiền lành nhưng vì không có được tình yêu của cha Ryu mà trở nên độc ác, bán linh hồn lẫn trái tim cho quỷ dữ để đạt được sức mạnh, thống trị lũ quái vật cùng những phù thủy có trái tim độc ác – phù thủy hắc ám. Bà ta là người đã tiêu diệt cả Vương quốc Huyền bí, giết chết những người thân của nó và đang truy tìm nó, quyết tiêu diệt nó tới cùng.

Kurina: Hoàng hậu của Vương quốc Huyền bí, cũng chính là mẹ nó. Trong cuộc chiến với chị gái mình là Gurena, bà đã cùng chồng phong ấn sức mạnh để che giấu thân phận của nó và đưa nó đến nơi an toàn. Nhưng trong lần đó, để bảo vệ vợ con, chồng bà đã hy sinh, còn bà bị Gurena bắt về giam giữ và hành hạ.

Mira: Bạn cùng lớp với nó. Là đứa luôn gây sự với nó, rất ghét nó.

Yuri: Bạn cùng lớp của nó, chung nhóm với Mira. Nhiều âm mưu, thủ đoạn, rất độc ác và cực kì ghét nó.

====

Sáng.

Nó vào bếp chuẩn bị bữa sáng và cả bữa trưa. Đang loay hoay trong bếp:

– Anh cũng muốn có bữa trưa.

Nó quay qua nhìn. Là Ren.

Hắn đứng dựa lưng vào thành cửa, tay khoanh trước ngực, khuôn mặt tỏ vẻ bất cần, đôi mắt lạnh lùng có vài nét bối rối nhìn về phía cửa sổ trong nhà bếp.

Nghe những lời anh nói, nó bất giác mỉm cười, vờ như không nghe thấy. Thấy rõ là nó cố tình bơ mình, hần có phần tức giận tiến về phía nó:

– Anh nói anh cũng muốn có bữa trưa mà.

Nó tỏ vẻ không biết gì, ngơ ngác nhìn hần:

– Bây giờ anh đang nói chuyện với em sao.

Thấy sắc mặt hần thay đổi, trông như đang tức giận, nó cảm thấy thật thú vị. Nhìn hần khi giận cũng thật là dễ thương, nó bật cười thành tiếng:

– Được rồi, em cũng làm bữa trưa cho anh.

Nghe lời nó nói, nỗi tức giận của hần cũng tan biến. Tỏ vẻ lạnh lùng, hần ngồi vào bàn ăn, chờ bữa sáng của nó nhưng trong lòng đang rất vui vì được nó chuẩn bị bữa trưa.

Bữa sáng vừa xong, Yun cũng bước vào nhà bếp, nở nụ cười tươi với nó. Cả ba cùng thưởng thức bữa sáng và chuẩn bị đến trường.

– Các anh đi trước đi, em cần chuẩn bị vài thứ nên lát sẽ đến trường sau.

Nó mỉm cười ái ngại. Thấy thái độ của nó có phần kì lạ nhưng cả hai đều làm như không biết gì, gật đầu đến trường trước.

Nó thở phào nhẹ nhõm. “Phù... Hèn là hai anh ấy không thấy có gì bất thường” – Nó thầm nghĩ.

Thật ra nó không có việc gì cả, chỉ là nó sợ mọi người thấy nó đi chung với hai hoàng tử thì sẽ gặp rắc rối nên nó cố tránh mà thôi.

Khóa cửa phòng lại, nó dùng phép dịch chuyển, dịch chuyển đến cầu thang gần lớp học. Chỉnh chu trang phục, nó từng bước bước vào lớp, trong lòng thấp thỏm, không biết hôm nay có chuyện gì xảy ra hay không.

Cúi gầm mặt bước vào lớp, nó giờ đã thành tâm điểm của cả lớp.

Một nữ sinh trong lớp tiến về phía nó, là nữ sinh gây sự với nó hôm trước – Mira. Cô ta đầy vẻ tức giận, dùng tay đập mạnh bàn nó:

– Mày còn chưa bị đuổi học sao?

Nó im lặng, không nói gì, vẫn cúi gầm mặt.

Mira lại càng thêm tức giận, lôi mạnh tay nó, kéo nó ngã xuống đất. Hét lên:

– Con mặt dày. Tại sao mày vẫn chưa bị đuổi học???

Yuri tiến lại gần Mira, vỗ nhẹ vai nó:

– Mira, bình tĩnh đi.

Yuri kéo nó đứng lên, đẩy mạnh nó đập lưng vào tường:

– Mày vào khu vực cấm của Hoàng tử Ren. Tại sao chưa có thông báo đuổi học mày? Hả?

Nhỏ nghiêng răng đầy tức giận.

Nó cố gắng nhẫn nhịn.

– Tôi không biết.

– Mày...

Cả hai đứa, Yuri và Mira đều tràn đầy tức giận. Cả lớp nó cũng bàn tán xôn xao, đồng loạt đưa những ánh mắt sắc bén về phía nó.

Chuông vào lớp vang lên, hôm nay lớp thực hành phép thuật nên phải xuống sân. Nó thở phào, cảm thấy mình may mắn, nếu còn chưa vào lớp, không biết những đứa trong lớp sẽ tiếp tục làm gì.

Một buổi học trôi qua đầy mệt mỏi với nó. Hôm nay nó học điều khiển chổi và thực hành phép thuật về hai nguyên tố: lửa và nước. Tất cả mọi người đều ghét nó, đều nhắm vào nó. Điều khiển chổi thì cố tình đâm phải nó khi đang bay ở trên cao, may mà nó cưỡi chổi tốt nên không bị ngã chỉ đau vì bị va chạm mạnh, nhưng bọn trong lớp thì lại tức điên lên vì điều này. Học điều khiển nguyên tố, hai người một cặp, Yuri cố tình bắt cặp với nó và dùng toàn bộ sức lực tấn công nó. Nó may mắn đỡ được đòn tấn công lửa của Yuri nhưng còn đòn tấn công nước do bị Mira làm mất tập trung nên nó bị trúng đòn, ướt như chuột lột làm cả lớp vui sướng hả hê. Nó cảm thấy thật mệt mỏi.

Đến giờ nghỉ trưa nhưng bộ đồng phục của nó vẫn còn rất ướt, giờ này lại không được phép về lại kí túc xá, nó lại không thể cởi bỏ áo choàng, đành để mặc như vậy.

Với tình trạng hiện giờ, nó đành dùng phép thuật dịch chuyển.

Nó dịch chuyển đến trước phòng học của anh, sợ bị anh phát hiện nên nhờ một phù thủy trong lớp anh mang vào giúp, may mà anh chàng ấy đồng ý. Thở phào nhẹ nhõm, nó lại dịch chuyển đến khu vườn của Ren. Lại sợ bị phát hiện, nó đặt hộp thức ăn dưới một gốc cây và dịch chuyển đi nơi khác. Thế nhưng, chưa kịp dịch chuyển thì Ren đã nắm lấy cổ tay của nó:

– Sao lại bị ướt?

Giọng nói và khuôn mặt đều lạnh lùng nhưng trong đôi mắt xanh của hắn chứa đầy sự quan tâm dành cho nó.

– À...

Nó gãi đầu, mỉm cười gượng gạo nhìn hắn:

– Em thực hành điều khiển nguyên tố. Không cẩn thận để bị ướt thôi.

Biết nó còn đang che giấu điều gì đó nhưng hắn không tra hỏi nữa. Kéo tay nó ngồi xuống, hắn nói:

– Bỏ áo choàng ra đi, quần áo sẽ nhanh khô hơn.

Nó gật đầu, nhẹ nhàng cởi bỏ áo choàng, vắt lên một cành cây.

– Cùng ăn trưa.

Hắn nói tiếp.

Nó mỉm cười, gật đầu vui vẻ.

Hắn vừa ăn vừa nhìn nó, hắn biết chắc có gì không ổn và hắn nhất định điều tra cho bằng được. Nếu quả thực như hắn đang nghĩ, có người ức hiếp nó, thì nhất định, hắn sẽ không tha cho kẻ đó.

Ăn no nê, nó mệt mỏi, hai mắt đã lim dim. Nhận ra điều đó, hắn khẽ mỉm cười, nụ cười ẩn hiện, như có như không.

Hắn đưa tay đẩy nhẹ đầu nó đặt lên vai mình.

Hành động của hắn làm nó bất ngờ, tim nó bỗng chốc đập nhanh, cảm thấy mặt mình nóng ran. Nhưng nó đang rất mệt mỏi, mặc kệ mọi thứ, nó tiếp tục tựa vào vai hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngồi đó, mắt nhìn về xa xăm, đưa tay vuốt nhẹ tóc nó, đầy vẻ cưng chiều. Hắn vẫn cứ ngồi yên, không một chút di chuyển như sợ sẽ làm nó thức giấc. Hắn miên man, nhớ về ngày xưa, nhớ lúc chơi đùa cùng với nó và Yun ở cánh đồng, và đó cũng là lần đi cuối hắn được gặp nó.

Bất chợt, hắn nắm chặt lấy bàn tay nó, đặt bàn tay nó trước trái tim mình, hắn đang sợ, sợ rằng nó sẽ như lúc ấy, sẽ bỏ đi, để hắn lại một mình. Và từ từ, hắn cũng chìm vào giấc ngủ nhưng bàn tay vẫn nắm lấy tay nó không buông.

===ENDCHAP12===

13. Chương 13: Bình Yên Trước CƠn Bão

Cầm giác có ánh nắng chiếu mạnh vào, nó từ từ mở mắt ra. Cầm thấy cổ mình có hơi nhứt mỗi, nó toang đưa tay lên xoa xoa cổ thì bắt giác nhận ra nó đang tay trong tay với hắn. Nó giật mình, liếc nhìn sang thì thấy hắn còn đang ngủ, mái tóc bạch kim cùng khuôn mặt hắn lúc này trông thật yên bình, ấm áp, chẳng có chút đáng về lạnh lùng nào cả. Cố gỡ tay mình ra khỏi tay hắn nhưng nó không tài nào gỡ được, nó cảm giác dường như nó càng cố bỏ tay ra thì tay hắn lại càng siết chặt.

– Thức rồi à?

Nó giật mình, giọng nói này, chính là giọng nói bằng lãnh ngàn năm của hắn. Quay qua nhìn hắn, nó ghen lời, không biết nói gì.

Hắn nhìn xuống, nhận ra việc mà nó đang làm, hắn tự động thả tay ra, tỏ vẻ bình thản như không có gì:

– Sắp vào giờ học rồi, tính ở đây luôn à?

– Học... à... phải vào học chứ.

Nó ập ứng, đứng bật dậy, ngay lập tức dùng phép dịch chuyển dịch chuyển đến lớp học. Nó cũng không hiểu nổi bản thân, chỉ là hai người ngủ quên rồi vô tình nắm tay thôi mà, tại sao nó lại thấy ngại, sao nó lại hồi hộp thế nhỉ.

Cố xóa tan những suy nghĩ trong đầu, nó bước vào lớp. Tiến về chỗ ngồi, lại những lời bàn tán, những ánh mắt kì thị dành cho nó. Nó không hiểu, thực ra nó đã làm gì sai mà họ lại đối xử với nó như vậy. Đột nhiên, mọi thứ trước mắt nó đều xoay tròn, tất cả đều trở nên mờ ảo, nó đang cảm thấy chóng mặt. Đưa tay vỗ nhẹ vào trán, nó lắc lắc đầu, cố xóa tan mệt mỏi. Kì lạ, tại sao nó lại thấy mệt mỏi và chóng mặt vậy chứ.

Giáo sư đã vào lớp, một tiết học trôi qua, vẫn những ánh nhìn, những lời nói không mấy hay ho về nó nhưng nó chẳng để tâm chút nào. CƠn chóng mặt vẫn bám lấy nó, khiến nó thực sự khó chịu. Thật ra nguyên nhân là vì sao???

Tiết học cuối cùng của ngày hôm nay đã đến, nó cũng đã thấy khỏe hơn. Thế nhưng, nó vẫn không thôi thắc mắc về sự việc vừa rồi. Thông thường, khi nhớ về một phần kí ức cũ nó sẽ cảm thấy đau đầu và có một chút chóng mặt, nhưng vừa rồi nó lại chẳng nhớ thêm chút gì về quá khứ của mình. Hàng ngàn câu hỏi đang bủa vây lấy nó thì nó chợt nghe loáng thoáng điều gì đó từ giáo sư:

– Thuật dịch chuyển là thuật thường được sử dụng, nhất là vào những trường hợp khẩn cấp, thuật này rất hữu ích. Thế nhưng, tùy năng lực của mỗi phù thủy mà giới hạn sử dụng thuật dịch chuyển sẽ khác nhau. Là phù thủy sơ cấp, thuật dịch chuyển chỉ được sử dụng 1 lần, nếu dùng lần 2, chắc chắn sẽ bị kiệt sức hoặc tệ hơn là chết. Với các em, những phù thủy trung cấp, giới hạn của các em là dùng đến lần 3. Nhưng chỉ khi thực sự cần thiết các em mới nên dùng lần 3, bởi khi dùng lần 3, thuật này sẽ vắt kiệt sức của các em. Còn những phù thủy cấp cao thì giới hạn sử dụng của họ là 5 lần. Ngoài ra, những phù thủy mang sức mạnh vượt trội có thể sử dụng tới lần thứ 6.

Những lời giáo sư nói cứ xoay quanh đầu nó. Chẳng phải nó đã dùng thuật dịch chuyển tới 4 lần rồi sao? Không lẽ nguyên nhân nó chóng mặt là do thuật dịch chuyển sao?

Giờ học kết thúc, cả lớp đã ra về, nó cũng từ lớp bước ra. Nó vẫn đang suy nghĩ, nó dùng được thuật này tới 4 lần, không lẽ nó là phù thủy cao cấp. Lắc đầu xóa đi suy nghĩ vừa rồi, nó nhanh chóng chạy đến chỗ Yun và cùng anh về kí túc xá.

Một tuần qua đi, cuộc sống của nó vẫn vậy, vẫn luôn bị soi mói, ghét bỏ, vẫn bị những đứa bạn cùng lớp ức hiếp. Nó thấy mệt mỏi, dường như cuộc sống ở thế giới này tràn đầy những khó khăn dành cho nó.

Hôm nay là cuối tuần, ngày nó không phải đi học, không phải chịu đựng những đứa bạn trong lớp. Nó muốn tận hưởng ngày thoải mái của riêng nó, nó chỉ muốn nằm yên trên giường, lười biếng một ngày.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, có người đang gõ cửa phòng nó, là Yun hay Ren???

Lồm cồm bò dậy, nó bước xuống giường và mở cửa. Là Yun. Nó cảm thấy ngạc nhiên.

Anh nhìn nó một lượt. Nó đang vận trên người bộ pijama kitty, tóc tai thì bù xù, nhưng trông vẫn rất đáng yêu.

– Chuẩn bị mau đi nào.

Anh nhẹ nhàng nói với nó.

– Chuẩn bị???

Nó tròn mắt nhìn anh, nó đang ngơ ngác, không biết anh tìm nó có chuyện gì.

– Em muốn anh dạy em phép thuật ánh sáng trong khi em học phép thuật bóng tối mà. Mau chuẩn bị đi, hôm nay anh sẽ dạy em.

Xoa nhẹ mái tóc bù xù của nó, anh đáp.

Nghe anh nói sẽ dạy phép thuật cho nó, nó vui vẻ gật đầu, đóng cửa lại, nó làm VSCN rồi thay quần áo để luyện tập cùng anh. Nói là thay quần áo nhưng thực chất nó diện trên mình bộ đầm màu tím dài ngang gối bởi lẽ tất cả quần áo anh đưa cho nó đều là đầm, váy và vài bộ pijama.

Xong đâu đấy, nó ăn nhẹ chiếc bánh sandwich, rồi cùng anh ra khỏi phòng. Anh dùng phép dịch chuyển đưa nó đến một căn phòng.

– Đây là đâu?

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh.

– Đây là phòng thực hành phép thuật của phù thủy ánh sáng. Mỗi bữa cuối tuần, em sẽ đến đây cùng anh để học phép thuật.

Không còn gì thắc mắc, nó gật đầu. Cả hai bắt đầu buổi học.

Thời gian từ từ trôi qua. Bất chợt, xuất hiện một bóng người đứng bên ngoài phòng, hai vai người đó rung lên khi thấy cảnh nó vờn đang vui vẻ cười nói, luyện tập phép thuật trong phòng, bàn tay nắm chặt lại. Cũng như khi xuất hiện, người đó lặng lẽ quay bước đi.

Một buổi tập luyện mệt mỏi. Về đến kí túc xá, ăn uống xong, nó không còn chút sức lực, liền quay về phòng và ngủ tới sáng.

Sáng. Nó thức dậy, như mọi ngày chuẩn bị bữa sáng và bữa trưa.

Hôm nay không thấy Ren đâu cả, nó cảm thấy kì lạ sao hẳn lại đi sớm như vậy nhưng rồi cũng cho qua. Như thường lệ, nó dịch chuyển đến trường. Đến trước cửa lớp, nó bất giác thở dài, không biết hôm nay những đứa bạn cùng lớp của nó sẽ dùng trò gì với nó nữa đây.

Hít thở sâu, nó bước vào lớp.

Thật kì lạ, hôm nay chẳng ai nhìn nó bằng những ánh mắt ghét bỏ như mọi khi nữa, cũng chẳng ai xĩa xối gì nó, tất cả đều cười nói vui vẻ, chẳng ai để tâm đến nó như lúc trước nữa. Tuy không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nó biết nó nên vui vì điều này. Có lẽ mọi người đã chán gây sự với nó rồi, có lẽ cuộc sống bình yên đã bắt đầu với nó rồi, đó là những điều mà nó nghĩ.

===

Trở lại quá khứ, khi nó còn đang ăn sáng cùng Yun, tại lớp học của nó:

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, Hoàng tử, Hoàng tử kìa.

Những tiếng la hét trong vui sướng cùng bao ánh mắt hình trái tim ngập tràn trong mắt đám con gái của lớp nó. Chuyện là, Ren – Hoàng tử bóng tối – đang đứng trong lớp nó cùng với một chàng trai có mái tóc vàng, dài, khuôn mặt cũng hoàn mỹ những không thể sánh bằng hẳn cùng Yun.

Mặc cho những tiếng la hét điên cuồng, hẳn vẫn lạnh lùng, đưa ánh mắt băng tuyết nhìn xung quanh khiến nhiệt độ không khí bỗng chốc hạ thấp, tất cả trở nên im lặng, căng thẳng.

Hắn đưa tay đặt lên chiếc bàn trước mặt.

Rắc...

Chiếc bàn lập tức nứt đôi ra trước những khuôn mặt hoảng sợ của cả lớp nó.

– Nếu muốn như chiếc bàn này, cứ tiếp tục ức hiếp Ryu đi.

Lời nói lạnh lùng của hắn cất lên, hắn quét mắt nhìn tất cả những phù thủy đang đứng trước mặt rồi quay đi một cách lạnh lùng không kém.

Chàng trai vừa rồi ngay lập tức đuổi theo hắn, nét mặt đầy vẻ khó hiểu:

– Hoàng tử, sao Ngài chỉ cảnh cáo bọn chúng? Không phải bình thường, Ngài sẽ giải quyết chúng sao?

Hắn ngừng bước, nhìn về phía chàng trai:

– Haku, ta rất muốn giải quyết hết chùng nhưng không được.

– Tại sao?

Haku lại càng thắc mắc hơn.

– Nhóc đó mà biết ta làm vậy thế nào cũng gây nãy lên trách ta. Nhóc Ryu giận lên là một lầm, làm vậy sẽ khiến nhóc thấy vui hơn.

Haku gật gù.

– Haku, người để mắt đến nhóc Ryu cho ta. Nếu còn ai dám ức hiếp Ryu thì cứ thẳng tay xử lí chúng rồi báo cho ta.

– Thần hiểu thưa Hoàng tử.

Ngay lập tức hắn biến mất, chỉ còn lại Haku ở đó, chỉ biết thở dài vì chủ nhân của mình.

===

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Haku: linh thú của Ren, thực chất là một con mèo, có khả năng dùng phép thuật rất tốt, khi cần thiết có thể biến khổng lồ và biến thành bất cứ con vật nào theo ý chủ nhân. Luôn trung thành và tuân theo mọi mệnh lệnh của Ren.

===

Một tuần nữa trôi qua với nó đầy thoải mái. Nó cảm thấy thật vui khi không bị phân biệt đối xử như trước và cũng vui khi học thêm được nhiều phép thuật ánh sáng từ Yun.

Đến giờ ăn trưa, nó như thường lệ đem bữa trưa đến cho Yun. Bước ra khỏi lớp anh, nó tung tăng từng bước xuống cầu thang, chuẩn bị đến chỗ Ren.

Đột nhiên.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Từ cầu thang ở tầng 2, nó lăn xuống đất, đập đầu vào tường.

– Này, cậu không sao chứ?

Một cô phù thủy ánh sáng xinh xắn ngay lập tức chạy lại chỗ nó, đỡ nó dậy trong khi những người khác tỏ ra không nhìn thấy gì.

Nó mỉm cười với cô bạn, lắc đầu tỏ ý không sao.

Nó quay đầu nhìn về phía cầu thang, chẳng có ai cả. Kì lạ, rõ ràng vừa nãy nó có cảm giác ai đó đã đẩy nó xuống mà, không lẽ nó đã lầm.

– Cậu không sao thật chứ?

Câu hỏi của cô phù thủy xinh xắn vừa rồi kéo nó về lại với hiện thực.

– À... Không... Không sao. Cảm ơn bạn.

Cô bạn đỡ nó đứng dậy nhưng nó cảm thấy chân nó đang rất đau. Thấy nó khẽ “A” một tiếng, cô bạn liền kéo nó ngồi xuống, xem xét chân cho nó:

– Bong gân rồi, mình đưa bạn đến phòng y tế.

Nó gãi đầu ái ngại:

– Phiền bạn rồi.

Cô bạn cười nhẹ, giờ nó mới để ý, cô ấy thực sự rất xinh, khuôn mặt tròn bầu bĩnh, mái tóc hoe vàng được buộc gòn gàng, đôi mi cong vút, mắt thì long lanh tựa nước hồ thu, khi cười còn lộ ra hai lúm đồng tiền nữa chứ, thật là đẹp.

===ENDCHAP13===

14. Chương 14: You Are Mine

– Vết thương của em chị đã băng bó xong rồi. Đừng dùng sức nhiều quá thì sẽ mau hồi phục thôi.

Chị quản lí của phòng y tế mỉm cười nhắc nhở nó rồi bước ra ngoài, để lại nó đang ngồi trên chiếc giường trắng cùng cô bạn tóc vàng đang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường.

– Cậu phải nhớ những gì chị ấy dặn đó. Mà sao cậu lại ngã từ trên đó xuống vậy?

Cô bạn hỏi nó. Nó gãi gãi đầu, ái ngại trả lời:

– Thật sự mình cũng không biết. Nhưng mình có cảm giác ai đó đẩy mình xuống. Có lẽ là mình lầm. Dù gì cũng cảm ơn cậu vì đã giúp mình.

Nó tặng cô bạn một nụ cười tỏa nắng. Cô bạn cũng mỉm cười đáp trả lại nó.

– Cậu tên gì?

Cô bạn hỏi nó.

– Mình là Ryu. Còn bạn?

– Mình là Saphia.

– Tên bạn đẹp thật đấy.

– Tên bạn cũng đẹp mà.

Cả hai đều rất vui vẻ, trò chuyện cùng nhau.

– Cậu là phù thủy cấp cao đúng không?

Saphia đưa đôi mắt trong veo nhìn về phía nó hỏi.

Nó ngạc nhiên vì câu hỏi nhưng cũng nhanh chóng lắc đầu tỏ ý không phải. Saphia thấy vậy có phần trầm ngâm:

– Vậy sao. Không lẽ tớ nhìn lầm.

– Nhìn lầm?

Nó thắc mắc. Saphia ngập ngừng:

– À... Thật ra thì... Lúc này khi đỡ cậu dậy, vài lọn tóc của cậu đã ra ngoài áo choàng và tớ thấy chúng... có màu... tím. Màu tóc này rất hiếm, cả trường không ai có cả. Những màu tóc đặc biệt thường dành cho người có sức mạnh đặc biệt nên... tớ nghĩ cậu là... phù thủy cấp cao.

Nghe Saphia nói vậy, nó cúi gầm mặt xuống. Anh đã từng nói với nó phải che dấu mái tóc và đôi mắt để tránh rắc rối nhưng Saphia đã phát hiện ra mái tóc nó. Đối với Saphia, nó có sự tin tưởng dành cho cô, nó có thiện cảm với cô, có lẽ là do cô đã từng giúp nó. Suy nghĩ một lát, nó ngẩng đầu lên nói với Saphia:

– Tớ là phù thủy trung cấp. Tóc tớ... đúng thật là màu tím. Nhưng... cậu giữ bí mật giúp tớ, được chứ?

Thật sự bất ngờ khi biết nó có mái tóc tím nhưng rất nhanh chóng, Saphia đã mỉm cười vui vẻ với nó:

– Yên tâm, tớ nhất định giữ bí mật cho cậu. Chúng ta... làm bạn nhé?

“Làm bạn”, hai từ làm cho nó thật sự ngỡ ngàng. Từ lúc đặt chân vào Thế Giới Phù Thủy này, nó chỉ có hai người duy nhất ở bên cạnh là Yun và Ren, nó không hề có một người bạn. Tất cả những gì mà mọi người dành cho nó đều là sự ghét bỏ, nó còn nghĩ, ở đây, nó sẽ mãi mãi cô đơn. Vậy mà bây giờ, ngay trước mặt nó, là một người sẵn sàng làm bạn với nó, điều này làm nó thật sự hạnh phúc, không tự chủ mà nở một nụ cười:

– Được làm bạn với cậu mình thấy rất vui.

Vậy là từ giờ, bên cạnh nó đã có thêm một người, nó đã không còn cô đơn như trước nữa.

Bất giác nó giật mình, chết rồi, bữa trưa của Ren.

Nó quay về phía Saphia, tỏ vẻ ái ngại:

– Xin lỗi cậu. Mình phải đi ngay.

– Nhưng... chân của cậu...

Saphia chưa kịp nói dứt câu thì nó đã dịch chuyển đi mất. Thở dài, Saphia đành trở về lại lớp học.

===

Phép dịch chuyển đưa nó đến khu vườn sau trường để gặp Ren. Không thấy hấn đâu, nó nghĩ hôm nay nó đến trễ làm hấn giận bỏ đi mất rồi. Vậy cũng tốt, nó không muốn hấn thấy nó bị thương thế này. Đặt bữa trưa xuống gốc cây gần đó, nó toang dùng phép dịch chuyển về lớp học thì:

– Đến trễ. Đem bữa trưa cho tên Yun đó tốn nhiều thời gian quá nhỉ.

Từ trên cành cây bên cạnh, hấn nhảy xuống. Hai tay đút vào túi quần, vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi, cả giọng nói cũng lạnh lùng nhưng lại có chút hờn dỗi. Hấn từng bước tiến về phía nó, đang tính trách nó thì hấn nhìn thấy đoạn băng trắng quần ở chân nó. Mặt hấn có phần tức giận, những bước chân ngày một nhanh hơn, hấn kéo nó ngồi xuống, đặt chân nó lên trên chân hấn, giọng nói lạnh lùng giờ đã trở nên lo lắng:

– Chân bị sao?

Thấy thái độ lo lắng của hấn, nó cũng trở nên bối rối.

– À... Em... Em...

– Nói nhanh.

Hấn quay mặt sang nhìn nó, tia lo lắng thoáng qua trong ánh mắt.

– Em... em bất cẩn... bị ngã cầu thang.

– Cái gì?

Khuôn mặt hấn hiện lên sự bức tức rõ rệt, hấn nói như hét lên với nó, khiến nó cảm thấy sợ, nhắm nghiền mắt lại:

– Giờ thì không sao rồi mà... Chỉ... chỉ là vết thương nhẹ thôi.

Hấn hừ lạnh. Nó hé mắt nhìn hấn, hấn đã không còn giận dữ như vừa rồi, nó thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi, trông hấn thật đáng sợ.

Hấn không nói thêm gì, bế xốc nó lên khiến nó đỏ mặt:

– Này... anh... anh đang làm gì vậy?

– Về kí túc xá.

Hắn lạnh lùng trả lời.

– Đang trong thời gian học không được trở về kí túc xá mà.

Hắn liếc mắt nhìn sang nó.

– Em nghĩ anh là ai. Chân như thế này thì về nhà nghỉ ngơi, ở đây cũng chẳng làm được gì. Không phải chiều nay lớp em thực hành chiến đấu sao, chân như thế này mà chiến đấu lỡ bị nặng thêm thì tính sao.

Nó cúi đầu suy nghĩ, những điều hắn nói hoàn toàn đúng.

Không để nó nói thêm gì, hắn lập tức đưa nó về kí túc xá.

===

Đặt nó nằm trên ghế, hắn lạnh giọng với nó:

– Nằm yên đó, nếu không sẽ biết tay anh.

Rồi, hắn bỏ vào trong nhà bếp, bỏ lại nó đang ngơ ngác nhìn theo hắn.

Một lát sau hắn bước ra với một chiếc túi chườm đá trên tay. Tiến về phía nó, hắn ngồi xuống đối diện nó, kéo chân bị thương của nó đặt lên chân mình rồi nhẹ nhàng chườm đá vết thương của nó. Hắn làm rất chậm chú, nhẹ nhàng khiến nó không tự chủ mà nhìn hắn suốt.

– Nhìn đủ chưa? Anh biết mình rất đẹp trai nhưng không cần nhìn bằng đôi mắt long lanh như vậy đâu.

Lời nói của hắn làm nó đỏ mặt, lập tức nhìn về phía khác.

– Ai... Ai thèm nhìn anh chứ. Đồ tự tin thái quá.

Nó le lưỡi.

Hắn mỉm cười, một nụ cười nguy hiểm khiến nó bắt giác rung mình. Đột nhiên, hắn tiến gần lại phía nó, đưa mặt lại gần nó, càng lúc càng gần. Mặt nó đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, tim nó giờ đang đập loạn xạ, hắn quả thực là một tên nguy hiểm mà.

– Anh... Anh... đang làm... cái trò gì vậy?

Lại thêm một nụ cười nguy hiểm nữa dành tặng cho nó. Hắn lại càng lúc càng tiến sát mặt nó hơn.

Nó đưa tay đẩy hắn ra xa nhưng tay nó đã bị tay hắn giữ lại, không cách nào thoát ra được. Tim nó đập mỗi lúc một nhanh dần, cả khuôn mặt nó nóng ran, hai má đỏ lên, là hắn, môi hắn đang đặt trên môi nó.

1s, 2s rồi lại 3s trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu rời khỏi môi nó. Mắt nó đang mở to ra đầy bất ngờ, còn hắn lại đưa ánh mắt mang đầy ý cười nhìn thẳng vào mắt nó. Nó bắt đầu thở gấp, nhận biết được điều này, hắn lưu luyến rời xa đôi môi mềm mại của nó, buông tay nó ra.

Kinh ngạc, bất ngờ,... tất cả đều không thể diễn tả được cảm giác của nó lúc này.

Thấy biểu hiện của nó lúc này, hắn không khỏi bật cười thành tiếng.

– Đây là hình phạt vì dám nói anh tự tin thái quá.

Câu nói này đưa nó trở về thực tại. Khuôn mặt nó đỏ hết cả lên, đầy giận dữ, nó liếc nhìn anh, hét lên tức giận:

– Sao anh dám. First kiss của em, sao anh dám cướp mất.

Hắn đưa khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội nhìn về phía nó, giọng nói đầy ý cười:

– First kiss sao? Anh không nghĩ vậy đâu.

Nó lại liếc mắt về phía hắn khi nghe những lời hắn nói. Hắn lại đưa mặt mình sát vào mặt nó, ghé vào tai nó thì thầm:

– Phải là second kiss. First kiss là ở khu vườn sau trường, lúc em đang ngủ trước khi anh gặp em.

Nó đang sốc, thực sự rất sốc. Những điều mà nó vừa nghe được khiến nó cực kì sốc. Tức giận, nó đẩy mạnh hắn, lao ra khỏi ghế và bước về phòng mình.

Thế nhưng cái chân đau đã khiến nó không thể làm theo ý mình. Bước lầm chân đau xuống ghế trước, nó không trụ được, chới với toang ngã xuống đất thì một bàn tay đã nắm lấy tay nó. Chính là hắn, hắn đã giữ được tay nó và kéo nó về phía hắn. Hiện giờ, nó đang nằm gọn trong lòng hắn, trong vòng tay của hắn.

Tim nó lại đập nhanh, rất nhanh. Ở vị trí này, nó cũng cảm nhận được nhịp tim của hắn, mạnh mẽ, ấm áp, và cũng nhanh không kém gì nó.

Nhưng nó vẫn đang rất giận. Chống tay đứng dậy, nó quay mặt về phía khác, không thèm nhìn hắn. Nhận ra nó đang thực sự giận nhưng hắn vẫn mỉm cười vui vẻ vì khuôn mặt nó lúc giận trông rất đáng yêu, giống hệt ngày xưa.

– Đây... Không phải ai cũng được hôn anh đâu đấy.

Nó hừ giọng:

– Em không thèm.

Hắn biết, tính ngang bướng của nó giờ đã bộc phát rồi. Hắn xuống giọng:

– Được rồi. Xin lỗi.

Nó vẫn không thèm nhìn hắn:

– Xin lỗi là xong chuyện à.

Hắn cười nửa miệng, cảm giác nguy hiểm làm nó lạnh sống lưng.

– First kiss, second kiss. Em hôn anh hai lần, em phải chịu trách nhiệm với anh đấy.

Nó lập tức quay về phía hắn:

– Gì chứ. Anh mới là người phải chịu trách nhiệm với em.

– Ok. Anh chịu trách nhiệm với em. Từ giờ em sẽ là người của anh.

Nó há hốc trước những lời vừa nghe được, con hắn đang rất vui vẻ nhìn về nó:

– Anh chịu trách nhiệm với em rồi còn gì.

Nói rồi hắn bế xốc nó lên, không cho nó nói thêm lời nào, đưa nó vào trong phòng, đặt nó lên giường rồi ra ngoài đóng cửa lại, trên môi vẫn luôn hiện hữu nụ cười hạnh phúc. Toang đóng cửa phòng, thì hắn như sực nhớ ra điều gì đó, hắn quay mặt về phía nó vẫn đang ngơ ngác ở trên giường:

– Từ giờ em là của anh. You are mine. Nghỉ ngơi au khỏe, my love.

Hắn nhắm mắt với nó và đóng cửa phòng lại.

Bất ngờ, ngỡ ngàng, sốc. Cảm xúc của nó rối tung cả lên. Tim nó vẫn còn đang đập rất nhanh, mặt nó vẫn còn nóng ran, đỏ lên. Tuy vậy, nó vẫn không thể nào che giấu được cảm xúc trong tim nó, cảm giác hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc. Hắn đã đi ra ngoài, còn nó, đôi môi nó không tự chủ mà kéo lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ, một nụ cười thật đẹp, một nụ cười tỏa nắng chứa đầy tia hạnh phúc.

===ENDCHAP14===

15. Chương 15: Bạn Mới

Mai đuổi theo những suy nghĩ, nó ngủ quên lúc nào không hay. Một nhọc mở mắt, nó phát hiện giờ đã xế chiều. Ngồi dậy toang bước ra ngoài thì cửa phòng nó bật mở, hấn bước vào.

Tay hấn vẫn bỏ trong túi quần, dáng vẻ vẫn lạnh lùng nhưng có gì đó không còn như trước. Không nói gì, hấn tiếp tục tiến về phía nó, quỳ ngay trước mặt nó, hấn nâng chân nó lên đặt lên đầu gối. Hấn cẩn thận xem xét, chân nó đã gần bình phục rồi.

Lại im lặng, hấn bế xốc nó lên, đưa nó ra ngoài, đặt nó ngồi vào bàn ăn.

– Anh đang làm gì vậy?

Nó thắc mắc.

Hấn xắn tay áo sơ mi lên, đeo vào chiếc tạp dề, và việc hấn đang làm chính là... nấu bữa tối.

Quay sang nhìn nó, hấn nở nụ cười châm chọc:

– Đang thực hiện nghĩa vụ với em, nấu bữa tối cho... người yêu.

Hấn cố ý thì thầm hai từ cuối đủ cho nó nghe thấy khiến tim nó lại được dịp biểu tình đập loạn xạ. Nó im lặng, không nói thêm gì nữa, nằm gục xuống bàn chờ đợi bữa tối của hấn. Nó thật không ngờ Hoàng tử như hấn mà cũng biết nấu ăn.

Tiếng cửa ngoài mở ra, nó ngược nhìn, là Yun – anh đã về.

Thấy nó, Yun lập tức tiến tới, giọng nói mang theo nhiều sự lo lắng:

– Cả buổi chiều em đi đâu vậy?

Nó cười hiền với anh:

– Em bị trật chân nên Ren đưa em về nghỉ ngơi thôi.

– Trật chân sao?

Nét mặt anh càng thêm lo lắng, anh nhìn xuống chân nó, cảm giác tim hơi nhói lên, toang nâng chân nó lên kiểm tra xem sao thì:

– Chân cô ấy đang hồi phục, nghỉ ngơi thêm tối nay là khỏi.

Hấn cất tiếng lạnh lùng khiến anh dừng hành động định làm lại. Anh hiền từ nhìn nó:

– Hôm nay em phải nghỉ ngơi sớm đấy. Anh về phòng đã rồi sẽ ra sau.

Liếc nhìn về phía hấn, rồi lại nhìn nụ cười của nó, anh quay đi, trở về phòng. Anh vừa đi, hấn lại tiếp tục nấu ăn, còn nó tiếp tục nằm ra bàn, suy nghĩ vẩn vơ.

Suốt bữa ăn, hấn liên tục gấp thức ăn cho nó trong khi nó đỏ mặt vì ngại, anh cứ nhìn nó, trong đôi mắt dường như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi. Bữa ăn kết thúc, anh lên tiếng:

– Ryu này.

Cả nó và hấn đều quay sang nhìn anh. Nó hỏi:

– Có chuyện gì sao anh?

– À... Chuyện là... Anh sẽ về cung điện trong vài ngày để giải quyết vài công việc. Có khi sẽ mất đến 1 tuần.

Nó trầm ngâm:

– Um... Vậy là... Em cũng sẽ trở về cùng anh?

Anh lắc đầu:

– Anh không muốn ảnh hưởng việc học của em.

– Không sao mà.

Nó mỉm cười. Anh cũng mỉm cười với nó:

– Không cần đâu. Em cứ ở đây đi. Ren, nhờ cậu chăm sóc Ryu giúp tôi.

Hắn đứng tựa vào cửa, khoanh tay, lạnh lùng đáp:

– Không cần cậu nhắc tôi cũng sẽ chăm sóc cho Ryu.

– Vậy thì được rồi. Sáng mai tôi sẽ đi. Ryu, em về phòng nghỉ ngơi đi.

Nó gật đầu, bước từng bước chậm về phòng.

– Ryu về phòng rồi, rốt cuộc là chuyện gì?

Ren ngồi đối diện Yun, hẩn hởi.

– Người của tôi đã thấy vài thuộc hạ của Gurena xuất hiện ở Vương quốc Ánh sáng. Có lẽ mục tiêu của bà ta là Ryu, tôi phải về để điều tra rõ việc này.

Khuôn mặt cả hai đều trở nên căng thẳng.

– Nếu đúng như cậu nói thì sẽ rất nhanh thôi bà ta sẽ tìm đến Vương quốc Bóng tối và Học viện Witchard này.

Anh gật đầu.

– Nếu bị bắt chắc chắn Ryu sẽ chết. Nhưng tôi cũng rất bất ngờ khi con bé là người duy nhất thoát khỏi bà ta trong cuộc tàn sát lúc đó.

– Đúng vậy. Nguyên nhân thì chỉ có nhóc đó mới biết được nhưng kí ức của nhóc Ryu thì... Mà thôi, cậu cũng nghỉ ngơi đi để mai còn đi nữa. Tôi cũng đi nghỉ thôi.

– Ừ.

===

Sáng.

Nó thức dậy, chân nó đã hồi phục bình thường rồi. Nó tháo lớp băng quấn quanh chân ra, làm VSCN rồi bước vào bếp. Ren cũng bước ra, nó cùng hắn ăn sáng. Xong, cả hai cùng dịch chuyển đến lớp.

Đến trước lớp, nó toang bước vào thì đã nghe tiếng gọi:

– Ryu!

Nó quay người hướng về phía có tiếng gọi, nó bất ngờ:

– Sa... Saphia?

Là Saphia, cô đang đứng trước mặt nó, trong bộ đồng phục phù thủy ánh sáng, cô mỉm cười thật tươi:

– Nãy giờ mình đang tìm xem cậu học ở đâu thì thấy cậu xuất hiện ở đây. May quá.

Nó cũng mỉm cười. Vui vẻ hỏi lại:

– Tìm mình có chuyện gì không?

– Phải có chuyện mới được tìm cậu sao?

Cô nàng tỏ vẻ giận dữ, trông rất đáng yêu, khiến nó bất giác bật cười:

– Không, không. Mình không có ý đó.

– Mình đùa với cậu thôi. Trưa nay đi ăn với mình nhé! Ở ghế đá sau dãy A.

Nó suy nghĩ rồi gật đầu:

– Được, nhưng có lẽ mình sẽ đến hơi trễ.

– Không sao, mình sẽ đợi. Giờ mình vào học đây, tạm biệt cậu.

Nói rồi, Saphia nhanh chóng chạy đi. Còn nó thì vui vẻ vì nhận được lời mời ăn trưa của cô bạn mới.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã hết buổi học. Nó lập tức dịch chuyển đến chỗ hẳn đặt bữa trưa xuống rồi nhanh chóng dịch chuyển đi mất.

Sau một lúc tìm đường, cuối cùng nó cũng tìm được nơi Saphia hẹn nó. Thấy nó, Saphia lập tức vẫy tay, nó mỉm cười, vui vẻ chạy đến.

– Hi Ryu, cậu đến rồi.

Nó gật đầu. Nó nhìn thấy bên cạnh Saphia còn có 2 người nữa, một cô gái xinh đẹp có mái tóc xoăn màu hạt dẻ và một chàng trai cũng rất đẹp có mái tóc nâu đen. Giờ thì nó mới phát hiện, thì ra trường này toàn trai xinh gái đẹp.

– Đây là...

Nó ấp úng nhìn Saphia. Cô bạn vui vẻ:

– Đây là Gin, còn cậu ấy là Kai. Cả hai là bạn cùng lớp cấp cao với mình.

Rồi Saphia quay về phía Gin, Kai:

– Đây là Ryu, người bạn mà mình đã kể với hai cậu.

Cả hai đều nhìn nó. Gin vui vẻ, đưa tay ra với nó:

– Chào Ryu, rất vui được biết bạn. Chúng ta cũng làm bạn luôn nhé.

Nó đưa tay ra, bắt tay với Gin, mỉm cười vui vẻ:

– Mình rất hân hạnh nếu được làm bạn với cậu.

Cậu bạn kia nhìn nó một lượt rồi cũng mở lời chào hỏi:

– Mình là Kai. Trông cậu có vẻ thần bí thật đấy. Làm bạn chứ?

Nó cũng không quên tặng Kai một nụ cười:

– Mình cũng chẳng có gì thần bí đâu. Rất vui khi được kết bạn với cậu.

Rồi nó quay sang phía Saphia, mỉm cười cảm kích:

– Cảm ơn Saphia, nhờ cậu mà mình có thêm hai người bạn nữa.

Saphia cũng mỉm cười với nó.

Cả ba đứa nó ăn trưa cùng nhau, cùng trò chuyện, nói cười rôm rả làm quen với nhau.

===

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Saphia: học viên lớp phù thủy cấp cao, hòa đồng, thân thiện. Cô luôn đối xử tốt với mọi người, ghét những người thủ đoạn và sẵn sàng trừng trị những người đó. Là hội trưởng hội bảo vệ quyền lợi học sinh của trường. Thân phận từ từ sẽ biết. ^^

Gin: Bạn thân của Saphia, tính tình cũng giống như Saphia nhưng có phần cá tính, hung dữ. Thông minh, rất thích đọc sách. Là hội phó hội bảo vệ quyền lợi học sinh của trường.

Kai: Bạn thân Saphia, tính tình thất thường, lúc nóng lúc lạnh. Rất thích chọc phá Gin, là người luôn quan tâm, bảo vệ bạn bè, sẵn sàng hy sinh vì bạn bè.

===

Tại lớp nó:

– Này, biết tin gì chưa? Con nhỏ Ryu đó kết bạn với Saphia đấy.

– Gì chứ?

Nhỏ Yuri lên tiếng đầy bức tức.

– Con nhãi đó. Giở trò làm Hoàng tử Ren giúp nó, giờ lại kết bạn với Saphia. Đúng là cố tình muốn làm trung tâm mà. Không biết thân phận gì cả.

Bên cạnh Yuri, Mira cũng bức tức không kém:

– Nhưng Hoàng tử Ren đã cảnh cáo chúng ta rồi. Nếu để anh ấy biết được chúng ta làm gì nó, chắc chắn chỉ có con đường chết.

Cả bọn đều trầm ngâm. Đột nhiên, Yuri nở nụ cười đầy nguy hiểm, thì thầm vào tai Mira.

Cả hai đều khẽ cười, dường như, chúng đang có một âm mưu.

===

Ngày hôm sau, nó đến trường với nụ cười vui vẻ trên môi. Saphia, Gin và Kai đều hẹn nó trưa nay ăn trưa cùng, điều này khiến nó cảm thấy mình không còn lạc lõng nữa.

Bước vào lớp, nó đi thẳng về bàn mình. Bỏ cặp vào ngăn bàn, nó phát hiện một mẫu giấy.

“Hẹn gặp cậu ở trong khu vườn phía tây vào sáng hôm nay. Mình có chuyện quan trọng muốn nói với cậu. Mình sẽ đợi cậu, nhưng xin cậu đừng cho ai biết về chuyện này. Saphia.”

Cầm lấy tờ giấy, nó tức tốc chạy đến khu rừng phía tây để xem Saphia đang muốn nói gì với mình.

Đứng trước khu rừng, nó cảm thấy lạnh sống lưng. Nơi này thật âm u, xung quanh không có một bóng người. Saphia hẹn nó ở nơi như vậy khiến nó cảm thấy thật kì lạ nhưng nó vẫn quyết định bước vào vì nó tin chắc phải có lí do gì đó Saphia mới hẹn nó ở trong này.

Bước vào khu rừng, cây cối, mọi thứ xung quanh làm nó cảm thấy hơi sợ. Những tiếng động kì lạ phát ra không biết từ nơi nào khiến nó giật mình. Càng lúc nó càng tiếng sâu vào trong rừng.

Mọi thứ thật u ám, những âm thanh ghê rợn khiến gai óc nó nổi lên, bước chân của nó ngày một rụt rè, nó muốn quay trở lại nhưng nghĩ đến Saphia hẹn gặp mình ở đây vì có chuyện muốn nói, nó cố lấy dũng khí tiếp tục bước về phía trước.

Nó cứ bước đi mà không hề hay biết rằng cây cối phía sau nó đã dịch chuyển che đi lối ra. Nó cũng không hay biết rằng nơi nó đang vào chính là khu rừng cấm, nơi mà các phù thủy đồn đại có những sinh vật huyền bí và một con quái vật ghê rợn đang ở nơi này.

===ENDCHAP15===

16. Chương 16: Khu Rừng Cấm

– Saphia... Saphia...

Vừa đi, nó vừa gọi lớn nhưng đáp lại nó chỉ có tiếng lá cây xào xạc, những âm thanh vọng lại và vào tiếng động kì lạ.

Nó nhận ra mình đang càng lúc càng tiến sâu vào khu rừng u ám này nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục bước tới, gọi tên Saphia không ngừng.

Càng vào sâu, khu rừng càng trở nên u ám, chỉ có vài tia sáng len lỏi qua cành lá. Đột nhiên, nó dừng hẳn lại.

Một cách thật chậm, nó nhìn xuống chân mình.

Một đám dây leo đang quấn vào chân nó. Nó hoảng hốt, giật mạnh chân ra khỏi đám dây leo nhưng bất lực. Chúng càng lúc càng bám chặt lấy nó. Không chỉ chân mà giờ đây, cả hai tay của nó đều bị dây leo quấn vào.

Đám dây leo kì quái đã bám quanh người nó, kéo nó áp sát vào một cành cây rồi càng lúc càng siết chặt.

Đau.

Cảm giác đau nhói xuất hiện.

Không dừng lại, đám dây leo lại siết chặt hơn nữa. Ngay lúc này, nó có thể cảm nhận được trên tay nó đã xuất hiện những vết thương, nó còn có thể cảm nhận được dường như nó đang chảy máu.

Đám dây leo không buông tha, làm nó ngày càng đau.

“Nếu không làm gì đó, nhất định mình sẽ bị đám dây này siết đến chết” – nó nghĩ.

Cố gắng chống cự, cố gắng nhớ lại những gì mình biết, một tia sáng lướt qua trong đầu nó. Đúng rồi, nhất định phải làm như vậy.

Chịu đựng cơn đau, nó tập trung sức mạnh vào hai lòng bàn tay không bị siết của mình. Từ hai bàn tay nó xuất hiện hai thanh kiếm sắc bén được tạo ra từ năng lượng ánh sáng ít ỏi nó thu được trong khu rừng hiện giờ. Phép thuật này là Yun đã từng dạy nó và nó nghĩ đây là giải pháp duy nhất giúp nó thoát khỏi tình trạng hiện giờ.

Hai thanh kiếm đã thành hình và đủ sắc bén, nó dùng cổ tay điều khiển, cố gắng cắt bỏ những sợi dây leo phiền phức.

Đứt rồi. Đám dây leo đã bị cắt đứt. Vậy là nó đã thành công.

Nó ngã về phía trước, chống tay quỳ trước mặt đất. Mồ hôi bắt đầu túa ra, nó đang thấy rất mệt, hai thanh kiếm cũng đã biến mất. Thở phào nhẹ nhõm, nó nhẹ lau những giọt mồ hôi.

Nhìn lại bản thân mình, áo choàng của nó đã bị đám dây leo làm cho rách rồi, nó đành cởi bỏ áo choàng.

Trên cánh tay nó, những vết lằn đỏ xuất hiện – chính là do vừa nãy bị siết quá mạnh. Không những vậy, tay nó cũng xuất hiện vài vết thương đang rỉ máu nhưng không sâu lắm, máu cũng không nhiều.

Nó nghe tiếng xào xạc. Nhìn lại phía sau, lại có thêm nhiều dây leo nữa đang tiến đến chỗ nó.

Nơi này thật nguy hiểm. Nó cũng không thể trở lại đường cũ. Bất lực, nó chống mạnh tay đứng dậy, tiếp tục chạy về phía trước, tránh xa những đám dây leo phiền phức đang ngày một lại gần nó.

Chạy được một khoảng khá xa, không còn dấu hiệu những đoạn dây leo nữa, nó tiến lại tảng đá lớn trước mặt, ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Phải thoát ra khỏi nơi này ngay lập tức. Saphia chắc không ở sâu trong này, có lẽ cậu ấy đang ở ngoài kia” – nó nghĩ. Thế nhưng phải làm sao để thoát ra thì nó không biết.

Ngồi nghỉ ngơi cố gắng suy nghĩ phương án. Bất ngờ, nó tự gõ vào đầu mình:

– Ngốc thật. Sao nãy giờ lại không dùng phép dịch chuyển kia chứ.

Nó thở dài, phương án đơn giản vậy mà nãy giờ nó không nghĩ ra.

Lầm nhẩm câu chú dịch chuyển, thế nhưng, nó vẫn còn ở vị trí cũ.

Cảm giác thật kì lạ, có lẽ nó đọc chú sai. Nó thử lại.

Hai lần, ba lần, rồi đã năm lần nhưng đều thất bại.

– Chẳng lẽ ở đây phép dịch chuyển không có tác dụng?

Nó tự hỏi. Thở dài mệt mỏi, nó cố nghĩ ra cách khác.

– Chối thần.

Nó la lên. Mỉm cười vui vẻ, nó liền dùng phép thuật gọi chối thần.

Nhưng cũng không được. Hệt như lúc nãy, chối thần cũng không xuất hiện.

– Hiểu rồi. Cả phép dịch chuyển lẫn chỗi thần đều không dùng được ở đây. Chỉ có thể dùng phép thuật chiến đấu.

Nó buồn bã, khuôn mặt trông thật mệt mỏi. Những vết thương trên cánh tay đã thôi chảy máu.

Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó.

Không gian đang yên tĩnh đột nhiên nó nghe thấy những âm thanh kì lạ đang tiến về phía nó – là tiếng bước chân.

Nó vui vẻ đứng lên, những tưởng có người đến có thể giúp nó ra ngoài nhưng thực ra nó đã lầm.

Trước mặt nó xuất hiện một bầy gồm 8 con sói. Nói là sói cũng không đúng vì chúng mang trên mình những đôi cánh.

Những con sói kì lạ này càng ngày càng tiến về phía nó, đưa ánh mắt thèm thuồng nhìn về nó. Thì ra, tiếng la của nó lúc nãy đã thu hút chúng nó đến đây.

Nó bước lùi, lưng áp vào tảng đá.

Nó đã không còn đường lui nữa, nếu bỏ chạy bọn sói sẽ đuổi theo. Đã vậy, nó chỉ còn cách chiến đấu.

Bọn sói hung dữ ban đầu tỏ vẻ dè chừng nhưng khi thấy con mồi của mình có khả năng bỏ chạy, tất cả đều đồng loạt xông lên.

Nó không thể chết như vậy được. Lập tức, nó tạo ra hai thanh kiếm nhưng không phải thanh kiếm ánh sáng vì ánh sáng ở đây quá yếu mà là những thanh kiếm lửa.

Nó cố gắng bình tĩnh hết mức, lao đến đáp trả lũ sói.

Thanh kiếm của nó đã hạ được một con. Thế nhưng, tay trái của nó đã bị một con vô trúng, khiến máu chảy nhiều, thanh kiếm lửa ở cánh tay trái cũng vì thế mà biến mất.

Ôm lấy cánh tay trái, nó thở dốc.

Mùi máu của nó xộc vào mũi bọn thú dữ khiến chúng càng lúc càng dữ tợn, thèm thuồng hơn.

Với tình hình này, nó cần phải dứt điểm ngay lập tức, nếu không nhất định nó sẽ là bữa ăn của bọn sói.

Nó đứng thẳng lên, mặc cho cánh tay liên tục chảy máu, mặc cho cảm giác đau đớn, nó dồn sức lực vào để tấn công bọn sói.

Thấy con mồi ngay trước mắt, bọn chúng lại hùng hổ xông tới.

Đưa thẳng hai tay về phía trước, nó nhắm mắt để tập trung sức mạnh. Mờ mắt ra, hàng ngàn mũi tên bóng tối từ hai bàn tay nó lao thẳng về phía lũ sói hung tợn. Nó đã giải quyết xong bọn chúng chỉ trong một lần – đây là phép thuật tấn công mà nó đã từng đọc trong sách và cũng là lần đầu tiên nó đem ra thực hành, may là nó đã làm được.

Nguy hiểm đã qua nhưng nó đã kiệt sức vì phép thuật vừa rồi. Đã vậy, nó còn bị mất máu nên cảm thấy vô cùng chóng mặt.

Sợ bọn thú dữ lại xuất hiện, nó lảo đảo bước đi tiếp mà không biết thực ra là mình đang đi đâu.

Đi tiếp một đoạn, nó đã không còn sức để đi nữa rồi. Bất lực, nó đành chui vào khe đá phía trước nghỉ ngơi.

Có lẽ nó sẽ tạm thời an toàn ở nơi này. Dùng phép thuật, nó cố gắng cầm máu.

Tiêu hao quá nhiều sức lực, nó thở dốc, nhịp tim cũng nhanh hơn hẳn.

Tựa lưng vào vách đá phía sau nghỉ ngơi, đột nhiên, tay nó chạm phải một thứ gì đó.

Là tượng con dơi bằng đá.

Nó tò mò đưa bức tượng lên ngắm nhìn. Trông bức tượng hoàn toàn giống một con dơi thật, chỉ có điều nó được làm bằng đá.

Cảm thấy thú vị, nó ngắm nhìn bức tượng một lượt.

Vô tình, những giọt máu từ cánh tay trái của nó dính vào bức tượng đá. Nó dùng tay cổ lau sạch vết máu của mình.

Bất ngờ, bức tượng đá đột nhiên lóe sáng. Bị giật mình, nó làm rơi bức tượng xuống đất.

Bức tượng tỏa ánh sáng lấp lánh rồi nứt ra. Từ bức tượng, một con dơi thực sự với bộ lông tím xuất hiện. Ánh sáng xung quanh tượng vừa nãy cũng theo đó mà biến mất.

Được tự do, con dơi vút lên bay lượn vài vòng.

Một hồi, con dơi nhìn thấy nó. Ánh mắt dơi lóe lên tia hạnh phúc. Dơi đáp vào vai nó, cọ cọ cái đầu nhỏ mềm mại vào má nó khiến nó bật cười thành tiếng.

Con dơi tím kì lạ cứ quần quýt lấy nó, làm nó cực kì thích thú.

– Chị sẽ nhận nuôi nó.

Nó vuốt nhẹ bộ lông tím của con dơi và thì thầm.

– Vật nuôi thì phải có tên chứ nhỉ... Ừm... Gọi là bé Pi nhé.

Thấy con dơi thích thú lượn quanh nó vài vòng, nó vui vẻ mỉm cười.

Nhưng rồi nụ cười của nó chợt tắt. Phải làm sao mới thoát ra được chính là vấn đề mà nó cần giải quyết ngay bây giờ.

Nó cũng đã tạm thấy khỏe hơn. Đứng lên, nó bước ra ngoài, cố tìm đường thoát. Bé Pi thấy nó đứng lên cũng nhanh chóng bay đến, đứng trên vai nó.

Xem xét xung quanh, nó không biết phải làm sao. Nơi này thật là nguy hiểm, nó không biết sẽ còn nguy hiểm gì xảy đến nữa.

Nó thở dài.

Bỗng dưng, nó cảm thấy mặt đất xung quanh chuyển động mạnh. Có cái gì đó dường như rất to lớn đang tiến đến gần. Nó thật sự lo lắng.

Và đúng như nó nghĩ, ngay sau lưng nó hiện giờ đang xuất hiện một con rồng có cánh to lớn gấp mấy lần lũ sói vừa rồi.

Con rồng không có vẻ gì là thiện cảm và dường như đang nhắm vào nó.

Nó sợ hãi, lùi về phía sau. Với lũ sói và đám dây leo vừa rồi nó còn đối phó được. Nhưng giờ nó không còn nhiều sức lực, con rồng lại to lớn như vậy, nó phải làm sao đây?

Con rồng không để cho nó suy nghĩ, phun lửa về phía nó. Nó chạy, cố gắng chạy thoát ra khỏi đồn tấn công vừa rồi của con rồng. Nó đã né được.

Không dừng lại, con rồng lại tiếp tục phun lửa, đã vậy, còn muốn đạp chết nó.

Nó vẫn cố gắng né tránh. Dùng chút sức còn lại, điều khiển đất tạo rào chắn, và tạo ra những mũi tên nước lao đến con rồng nhưng vô dụng.

Con rồng quật đuôi về phía nó, nó đã không né kịp.

Nó ngã, nằm dưới đất. Chống tay cố đứng lên nhưng nó không thể.

Con rồng thấy đối thủ đã không còn sức lực liền ra chiêu quyết định, dùng chân đạp lên nó.

Nó che mắt lại, nhắm mắt, chờ đợi kết thúc của mình.

1s, 2s, 3s.

Chưa có gì xảy ra cả.

Mở mắt ra, nó thấy một con rồng khổng lồ nữa lại xuất hiện. Thế nhưng con rồng này lại tấn công con rồng vừa rồi, dường như cố bảo vệ nó.

Dùng hết sức, nó đứng dậy, chạy sang một gốc cây, nấp ở đó.

Cuộc chiến giữa hai con rồng diễn ra đầy ác liệt. Cả hai liên tục phun lửa, liên tục ra những đòn tấn công cực mạnh nhằm hạ đối thủ.

Sau một hồi vất vả, con rồng đến sau đã hạ được đối thủ của mình.

Con rồng tiến về phía nó. Nó hoảng sợ. Không lẽ nó không thể thoát chết hay sao.

Thế nhưng, những gì đang diễn ra lại khiến nó ngạc nhiên, không thể tin vào mắt mình.

Con rồng đã cứu nó vừa rồi chính là bé Pi.

Bé Pi lại sà vào nó, cọ cọ cái đầu nhỏ về phía nó.

Nó đưa tay ôm lấy bé Pi.

– Nhóc có thể biến thành rồng sao?

Bé Pi gật gật cái đầu nhỏ. Nó lại thêm bất ngờ, không ngờ bé Pi của nó lại hiểu được tiếng người.

– Vậy... nhóc có thể... đưa chị... ra khỏi đây không?

Nó e dè hỏi bé Pi.

Hiểu những gì nó đang nói, bé Pi ngay lập tức hóa thành một con chim lớn có bộ lông tím, đủ để chở nó.

Nó đã bất ngờ nay còn bất ngờ hơn nữa. Thì ra không chỉ rồng mà bé Pi còn có thể hóa thành chim. Chẳng lẽ, bé Pi của nó có thể biến thành bất cứ con gì theo ý muốn?

Điều này nó sẽ tìm hiểu sau. Thoát ra khỏi đây mới là quan trọng.

Nó leo lên lưng bé Pi. Bé Pi sải cánh, từ từ bay lên cao.

Từ trên cao nhìn xuống, nó chẳng thể thấy gì ngoài màu xanh của lá cây. Nơi này thật kinh khủng, nó chẳng bao giờ muốn đến đây nữa. Nghĩ đến việc nó đã suýt chết mấy lần ở trong nơi đáng sợ này, nó bất giác rùng mình. Nhưng nó cũng thấy vui, cũng nhờ đi lạc vào sâu trong nơi này mà nó mới gặp được bé Pi của nó.

Cuối cùng, nó cũng thoát ra ngoài. Bé Pi hạ cánh, biến lại thành chú dơi nhỏ, hạ cánh trên vai nó. Nơi nó đang đứng hiện giờ chính là đường dẫn vào khu rừng. Nhìn lên bầu trời, giờ đã là xế chiều.

===ENDCHAP16===

17. Chương 17: Bé Pi

Nhìn lại khu rừng kinh khủng đó một lần, nó giờ chỉ muốn ngay lập tức trở về kí túc xá. Nhìn lại bé Pi vẫn đang ở trên vai mình, nó lẩm nhẩm thần chú dịch chuyển. Thế nhưng, chưa kịp đọc xong câu chú, mọi thứ xung quanh nó đều quay cuồng. Đầu óc nó cũng quay theo, nó không còn suy nghĩ được gì nữa. Hiện tại, nó đã hoàn toàn kiệt sức. Hai mắt nó dù không muốn nhưng cũng bắt lực khép lại, nó từ từ ngã xuống đất. Trong mơ hồ, nó nghe như có ai đang gọi tên nó. Trước khi hoàn toàn rơi vào vô thức, dường như nó thấy có thấp thoáng hai bóng người đang chạy lại chỗ nó.

Từ từ mở hai mắt ra, nó có cảm giác cả người rất nặng nề. Nó cũng cảm nhận được bàn tay nó hiện đang rất ấm. Nhìn khắp xung quanh, nó đang ở trong phòng kí túc xá. Rồi nó nhìn xuống tay mình. Thì ra hơi ấm mà nó cảm nhận được là từ Ren – hắn đang ngủ ngay cạnh giường nó, nhưng tay vẫn nắm lấy tay nó không buông.

Nhìn thấy hắn ở đây, nó mỉm cười hạnh phúc.

Nó cảm thấy có cái gì đó mềm mềm đang chạm vào mặt mình – là bé Pi. Bé Pi dường như rất vui mừng khi nó đã tỉnh, cứ liên tục cọ đầu vào má nó.

Nó chống tay, cố gắng ngồi dậy. Thế nhưng nó không thể. Cả cơ thể nó đều nặng nề, cử động khiến nó cảm thấy đau, khê thốt lên. Tiếng của nó tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm ai kia giật mình thức giấc.

Hắn đã thức dậy, nhìn nó đã tỉnh, trong ánh mắt có ngàn vạn tia vui sướng. Tay hắn vẫn nắm lấy tay nó không buông:

– Tỉnh rồi sao? Em bị thương nặng lắm đấy, không tự mình cử động được đâu.

Nó khê gật đầu, hỏi hắn:

– Em ở đây bao lâu rồi?

– Lúc em ngất xỉu, anh đã đưa em về đây. Em ngủ suốt từ chiều hôm qua đến giờ.

Nó im lặng, không nói gì. Vậy là người nó mơ màng nhìn thấy chính là hắn. Nhưng kì lạ, nó nhớ là nó nhìn thấy hai người kia mà.

– Nằm yên đó, cấm cử động.

Hắn buông tay nó ra, lạnh giọng răn đe. Nói rồi, hắn bỏ ra ngoài, để nó đang ngơ ngác vì sự thay đổi đến chóng mặt của hắn. Lúc thì quan tâm, lúc lại lạnh lùng, nó thật sự chẳng thể hiểu nổi.

Bé Pi bên cạnh dường như cũng sợ hắn, nằm im bên cạnh nó, thỉnh thoảng lại cọ cọ đầu vào nó như sợ nó sẽ không nhớ đến mình. Nó mỉm cười, muốn đưa tay lên vuốt ve bộ lông tím mềm mại của bé Pi nhưng không thể. Giờ nó mới phát hiện, cả người nó đều quần băng trắng, chắc cũng chẳng khác xác ướp Ai Cập là mấy.

Được một lúc, cửa phòng nó lại mở ra. Hắn bước vào.

Trên tay hắn hiện giờ là một tô cháo còn nóng hổi. Hắn từ từ bê vào, đặt trên chiếc bàn cạnh giường nó.

Xong, hắn nhẹ nhàng kê gối vào đầu giường, đỡ nó ngồi dậy rồi từ từ giúp nó ăn cháo.

Từng động tác của hắn đều rất nhẹ nhàng, đầy sự yêu chiều.

Giúp nó ăn xong, hắn đặt tô cháo lại chỗ cũ rồi ngồi mặt đối mặt với nó.

Khác với vẻ dịu dàng, yêu chiều lúc nãy, lúc này, trông hắn cực kì nghiêm túc và lạnh lùng, có pha thêm chút gì đó như là tức giận.

– Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao em lại xuất hiện trước khu rừng đó? Sao lại thương tích đầy mình như vậy? Con dơi kia là sao? Rốt cuộc tất cả là thế nào?

Hắn hỏi dồn dập làm nó bối rối, không biết trả lời thế nào.

– Em... Em...

Hắn nhìn thẳng về nó khiến nó bất giác cúi đầu.

– Anh... Hỏi từng câu một được không?

Hắn giật mình. Vừa rồi vì quá lo lắng cho nó mà hắn đã hỏi rất nhiều thứ. Như vậy làm sao nó trả lời được chứ. Lấy lại bình tĩnh, hắn lại lạnh giọng:

– Được rồi, kể hết chuyện đã xảy ra đi.

Nó vẫn cúi đầu, từ từ kể mọi chuyện cho hắn, trừ chuyện lá thư của Saphia. Nó nghĩ, nó cần hỏi rõ Saphia về chuyện này.

Qua lời kể của nó, mặt hắn mỗi lúc mỗi đen lại. Hắn đang rất tức giận. Đứng phắt dậy, hắn bực tức trách nó:

– Em đang nghĩ gì mà lại vào nơi đó hả? Em có biết em có thể sẽ chết nếu vào đó không. Đó là khu rừng cấm, cả phù thủy cấp cao hay giáo sư trong trường đều không ai muốn vào đó. Nơi đó còn có nhiều thuộc hạ của Gurena em có biết hay không?

– Gu... Gurena?

Biết mình lỡ lời, hắn không nói thêm gì nữa, quay mặt nhìn về phía khác.

Thấy hắn như vậy, nó cũng đành thở dài:

– Xin lỗi. Em không biết đó là khu rừng cấm.

Hắn quay sang, ôm chầm lấy nó. Vuốt ve những sợi tóc tím, hắn nhẹ giọng:

– Lần sau muốn đi đâu phải báo cho anh biết, được chứ?

Nó gật nhẹ đầu, đủ để hắn biết.

Hắn cứ như thế, ôm chầm lấy nó. Bất ngờ, hắn buông nó ra, chỉ vào bé Pi:

– Còn cái con tím tím này, sao nó theo em mãi vậy?

– Con tím tím gì chứ, là bé Pi. Em sẽ nuôi nó, dù sao nó cũng cứu em, nhờ có nó em mới thoát ra được.

Hắn nhíu mày, giọng nói có chút gì đó khác thường:

– Bé Pi, bé Pi. Em nuôi nó cũng không sao. Nhưng cái con tím tím này là đực hay cái vậy?

– Anh... Đang ghen sao?

Nó nhìn hắn tươi cười, đôi mắt ánh lên vài tia chọc phá đầy thích thú. Thế nhưng, hắn không dễ dàng bị nó ức hiếp như vậy, cười nguy hiểm nhìn nó:

– Em còn biết anh ghen nghĩa là còn nhớ em... là của anh.

Hắn cổ nhún mạnh ba từ cuối khiến mặt nó ửng đỏ.

Không dừng ở đó, hắn tiến sát lại phía nó, đặt lên đôi môi nó một nụ hôn. Third kiss của nó, một lần nữa, lại bị hắn lấy mất.

Xoa nhẹ đầu nó, hắn đỡ nó nằm xuống.

Mỉm cười nhìn nó, hắn dặn dò:

– Nghỉ ngơi nhiều au khỏe. Em phải ở nhà hết tuần này. Và... anh cũng sẽ nghỉ ở nhà với em.

– Cái gì?

Nó thốt lên, đầy bất ngờ.

Vậy là suốt một tuần nó phải chịu cảnh bất động, để mặc hắn muốn làm gì thì làm à. Nó thầm than thở, trách ông trời sao lại đối xử với nó như vậy.

Hắn quay đi, được vài bước, như sức nhớ ra điều gì, hắn bất ngờ quay lại:

– Mi... gì nhỉ? À... bé Pi. Theo ta ra ngoài. Nếu không biết điều, ta sẽ tống mi ra khỏi đây ngay lập tức.

Bằng ánh mắt sắc lạnh cùng lời lẽ hăm dọa, hắn nói với bé Pi.

Bé Pi không muốn rời nó một giây phút nào nhưng đối với hắn, bé Pi lại có cảm giác rất sợ con người này nên đành luyến tiếc theo hắn bay ra ngoài.

===

Trong một căn phòng chìm trong bóng tối, một người phụ nữ đầy uy quyền đứng trước hai người một nam, một nữ đang quỳ dưới đất, bà ta không ai khác chính là Gurena.

– Báo cáo đi.

Vẫn xăm soi chiếc nhẫn trên tay, bà ta lạnh lùng đáp.

– Chúng thần không tìm thấy cô ta ở Vương quốc ánh sáng, bọn phù thủy ánh sáng đã phát giác ra sự có mặt của chúng thần. Thần cũng cho người đến Vương quốc bóng tối rồi, sẽ nhanh có tin thôi. Dích thực con nhóc đó đang ở Thế Giới Phép Thuật này, tìm ra nó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Người đàn ông đáp với đầy vẻ tôn kính, kèm theo vài sự sợ hãi.

– Phải tìm cho ra con nhãi đó. Ta rất muốn chơi đùa với đứa cháu gái đáng yêu của ta.

– Tuân lệnh.

Ông ta cúi đầu đáp lời.

– Còn người, có chuyện gì?

Bà ta liếc nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới đất, giọng nói vẫn không có chút thay đổi.

Người phụ nữ có phần run sợ nhưng cũng nhanh chóng đáp lời:

– Thưa Nữ Hoàng. Chuyện là... Đã có một kẻ tiến vào khu rừng cấm. Thần đang cho bọn quái vật tìm kiếm nhưng không thể tìm ra gì ngoài chiếc áo choàng mà kẻ đó bỏ lại. Có lẽ kẻ đó đã thoát được ra ngoài.

– Thoát ra ngoài sao? Ở cái trường phù thủy kém cỏi đó mà cũng có kẻ thoát ra được khu rừng cấm của ta trong khi chỉ có một mình sao? Cũng không tệ nhỉ.

Gurena cười nửa miệng, ánh mắt có phần thích thú.

– Và... còn...

– Còn gì nữa?

Gurena liếc mắt về phía người phụ nữ.

– Thật ra... Không chỉ có vậy. Con dơi tím, linh thú đã bị người hoán đá... cũng đã biến mất.

– Biến mất sao?

Gurena quay người, ánh mắt hiện lên sự tức giận.

– Thần... Thần nghi ngờ... Kẻ lén vào khu rừng cấm... đã... đã đem nó... ra ngoài.

Người phụ nữ lộ rõ sự sợ sệt.

– Hừ... Lấy đi cả con dơi tím sao. Thế nhưng nó cũng chẳng thể nào sử dụng được con dơi tím đó khi nó đang bị hóa đá. Chỉ có máu của con nhãi công chúa đó mới có thể trả tự do cho con dơi. Nhưng dù thế nào đi nữa, người cũng phải tìm ra kẻ đó và đem đến đây cho ta. Bằng không...

Bà ta liếc đôi mắt sắc bén về phía người phụ nữ, gằn giọng:

– Người phải chết.

– Tuân... Tuân lệnh Nữ hoàng.

Gurena phát tay, hiệu cho tất cả lui ra ngoài.

Cả hai nhanh chóng biến mất trong màn đêm, thi hành nhiệm vụ được giao.

– Cháu gái yêu quý. Ta mong được gặp cháu lắm rồi đây. Mau đến gặp ta đi nào.

Gurena tự nói với chính mình, rồi bà ta cười lớn, nụ cười độc ác, đầy nham hiểm.

===

Một tuần đã trôi qua, nó cũng đã bình phục, thế nhưng đến giờ, nó vẫn chưa thấy Yun trở về.

Như thường lệ, Ren đem thức ăn vào phòng cho nó.

Hắn ngồi trên giường, đối diện với nó.

Nhìn thấy hần, nó có điều rất muốn hỏi nhưng lại phân vân không biết có nên hỏi hay không.

Thấy vẻ mặt của nó, hần đoán biết ngay nó đang có chuyện muốn nói:

– Muốn nói gì thì cứ nói.

Nó nhìn thẳng vào mắt anh, có chút ngập ngừng nhưng rồi nó cũng nói ra thắc mắc trong lòng:

– Em... muốn biết về Gurena.

Hần ngạc nhiên khi nghe nó nói ra điều này. Hần không nghĩ nó còn nhớ về cái tên Gurena mà hần đã từng lỡ lời nhắc đến. Nhưng đối với nó, hần chẳng muốn giấu nó điều gì:

– Được rồi, anh sẽ nói.

Nó im lặng, chăm chú nhìn hần, lắng nghe thật kĩ những điều hần nói.

– Bà ta là Nữ hoàng Vương quốc Hắc ám, người đã tiêu diệt tất cả phù thủy của Vương quốc huyền bí. Bà ta rất độc ác, đã giết chết rất nhiều phù thủy. Ở Thế Giới Phép Thuật này, đâu đâu cũng có những nơi có thuộc hạ của bà ta ở. Đó là những nơi rất nguy hiểm, cả những phù thủy tài giỏi cũng không dám một mình bước vào và chúng cũng là những vùng đất cấm của thế giới phép thuật. Khu rừng nơi em từng vào cũng là một vùng đất cấm.

Nó gật đầu, cúi đầu:

– Em... muốn ở một mình một lát. Anh để bé Pi lại với em được chứ?

Hần không nói gì nữa, lặng lẽ bước ra ngoài, chỉ để lại bé Pi ở trong phòng với nó.

Bé Pi lập tức sà vào lòng nó, nó đưa tay vuốt bộ lông tím mềm của bé Pi.

– Bé Pi. Nhóc... thật ra là gì? Tại sao... nhóc lại ở trong khu rừng cấm của thuộc hạ Gurena? Nhóc... là người của Gurena sao?

Nó buồn bã với suy nghĩ của mình, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Nó rất thương bé Pi, nó không muốn bé Pi là người của Gurena, không muốn bé Pi là người của kẻ đã biến nó trở thành một người không gia đình.

Đột nhiên, một vật gì đó trong người nó lóe sáng.

Là quyển sách cấm mà nó đã lấy ở Thư viện Hoàng gia – quyển sách luôn theo cạnh nó.

Nó lấy quyển sách ra, quyển sách tự động lật trang. Những dòng chữ trong sách đập vào mắt nó:

“Ngày sức mạnh của công chúa nhỏ giải phóng, công chúa được phép có một linh thú như những phù thủy khác. Và linh thú của công chúa chính là chú dơi có bộ lông màu tím. Thế nhưng, cuộc tấn công của Gurena đã diễn ra trước khi linh thú được trao cho công chúa. Để giúp đỡ công chúa trốn thoát, dơi tím đã cố gắng cầm chân Gurena và bị bà ta hóa đá, giam giữ ở một trong những vùng đất cấm. Từ đó, không ai biết tung tích của linh thú này nữa.”

Quyển sách tự động đóng lại, hóa nhỏ rồi trở về chỗ cũ.

Ôm lấy bé Pi, nó mỉm cười hạnh phúc.

Bé Pi là linh thú của nó, bé Pi cũng là một phần gia đình của nó, không phải là người của Gurena.

Biết được thêm một phần sự thật, tâm trạng nó trở nên tốt hơn, nó vui vẻ vuốt ve bé Pi và thưởng thức bữa ăn do Ren chuẩn bị.

===ENDCHAP17===

18. Chương 18: Sự Thật

CHAP 18: SỰ THẬT

Đêm.

Cảm giác khát nước làm nó thấy khó chịu. Bước ra khỏi phòng, nó bất ngờ nhìn chằm chằm về phía trước.

Là Yun. Anh đã trở về.

Cảm thấy thật sự vui mừng, nó chạy đến ôm chầm lấy anh.

– Cuối cùng anh cũng về rồi.

Nó mỉm cười vui vẻ.

Anh cười hiền, một tay ôm lấy nó, một tay vuốt mái tóc của nó.

Một tiếng ho nhẹ kéo nó trở về thực tại. Theo phản xạ tự nhiên, nó buông anh ra, cúi mặt. Nó cảm thấy hiện giờ nó hệt như một đứa bé mắt lồi bị mẹ trách mắng.

– Hai người cũng thân thiết quá nhỉ?

Ren lên tiếng, giọng nói có vẻ bất cần nhưng mặt hấn lại đen đi vào phần.

Nắm lấy tay của nó, hấn kéo nó về phía mình rồi nhìn thẳng vào Yun:

– Mới về à?

Anh khẽ gật đầu.

Hành động và biểu hiện của nó và hấn từ nãy đến giờ khiến anh cảm thấy buồn, tim anh có chút gì đó đau nhói.

Cổ tỏ ra bình thường, anh dịu dàng hỏi nó:

– Vậy là em đã hoàn toàn bình phục?

Nó bất ngờ, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt nghi hoặc:

– Anh... biết hết rồi sao?

– Là anh cho cậu ta biết.

Hấn lạnh lùng chen vào. Anh cũng khẽ gật đầu.

– Vâng. Em khỏe rồi. Ngày mai em đi học lại được rồi.

Nó mỉm cười thật tươi.

Anh bước đến, xoa đầu nó. Hấn đứng bên cạnh, tay vẫn nắm lấy tay nó không buông, khẽ nhúu mày:

– Cậu mệt rồi, mau đi nghỉ đi.

Rồi quay sang nó:

– Em ra đây muốn làm gì?

Nó khẽ “a” lên:

– Em khát nước nên muốn ra uống nước. Anh Yun đi nghỉ cho khỏe.

Anh gật đầu, bước về phòng, không quên quay lại nhìn nó và hấn.

Thấy anh đã bước vào phòng, hấn quay qua, gõ nhẹ lên trán nó:

– Đừng có mà thân thiết như vừa rồi với bất kì đứa con trai nào, cả tên Yun cũng không được.

Nói rồi, hấn kéo luôn nó vào nhà bếp, đưa nước cho nó.

Xong, hấn đẩy nó trở về phòng ngủ.

===

– Thế nào rồi?

Trong phòng ăn, hai người, Ren và Yun đang ngồi mặt đối mặt nói chuyện với nhau.

– Đúng như dự đoán, mục tiêu bọn chúng đang tìm kiếm là Ryu.

– Người vào đây đi.

Hắn vẫn nhìn thẳng vào anh, lạnh giọng lên tiếng.

Từ phía cửa sổ, một con mèo leo vào. Đặt chân xuống đất, nó lập tức biến thành một người con trai. Cậu từ từ tiến về phía bàn nơi hắn và anh đang ngồi, cúi đầu chào:

– Chào hai hoàng tử.

Cả hai gật đầu. Hắn lên tiếng:

– Ngồi xuống rồi nói.

Theo lệnh chủ nhân, Haku ngồi xuống, cung kính:

– Thần phát hiện người của bọn chúng đã xuất hiện ở Vương quốc Bóng đêm. Bọn chúng hoạt động rất bí mật và đang tìm kiếm ai đó nhưng không muốn bị phát hiện.

– Vậy là hoàn toàn chính xác rồi. Chúng nhắm vào Ryu.

Anh lên tiếng khi nghe báo cáo của Haku.

– Gurena, bà ta ra tay cũng độc ác thật. Đã diệt cả vương quốc, giờ chỉ còn người duy nhất sót lại là cô Ryu mà cũng quyết không buông tha.

Haku tỏ vẻ bất bình. Yun và Ren đều tỏ vẻ đồng ý. Ren tỏ vẻ trầm ngâm:

– Nhưng... tôi thấy rất tò mò.

– Chuyện gì?

Anh hỏi.

– Các cậu nghĩ xem, cả một vương quốc đầy những phù thủy tài năng. Nói đúng hơn, đó là nơi sinh ra những phù thủy mạnh mẽ nhất. Tuy số lượng không đúng nhưng sức mạnh của tất cả thành viên hoàng gia đều thuộc hạng cao cấp. Vậy mà, trong một đêm tất cả đều bị diệt sạch. Nhưng Ryu chỉ là một cô nhóc bình thường, lúc đó chỉ mới 7 tuổi, lại thoát được tới Trái Đất, là người duy nhất sống sót. Chuyện này thật là làm người khác thấy tò mò.

Tất cả đều gật đầu tán thành với những điều hắn vừa nói. Không khí trở nên im lặng.

– Mọi người đều hy sinh... là vì em.

Tất cả quay đầu nhìn về phía phát là tiếng nói.

Là Ryu. Nó đang đứng trước cửa, khuôn mặt đầy u buồn. Trên vai nó là bé Pi.

Nó bước vào và ngồi xuống trước sự ngạc nhiên của mọi người.

– Xin lỗi, em không cố ý nhưng em đã nghe hết những điều mọi người nói. Gurena, nếu là người khác trong gia tộc còn sống bà ta có thể bỏ qua nhưng người còn sống là em, bà ta chắc chắn sẽ giải quyết cho bằng được.

Mọi người đều kinh ngạc.

– Tại sao?

Haku lên tiếng nói lên điều mà tất cả đều thắc mắc.

– Anh là...

Nó nghi hoặc nhìn Haku. Ren nhìn nó, đáp:

– Là Haku, linh thú của anh.

Nó gật đầu, nói tiếp:

- Bởi vì... em... là cháu gái của bà ta.
- Cái gì?

Cả ba đồng thanh thốt lên. Nó cúi đầu tiếp tục:

- Em là con gái của Đức vua và Hoàng hậu Vương quốc huyền bí, hay nói cách khác, em chính là công chúa, người sẽ thừa kế ngai vàng. Bà ấy là chị gái của mẹ em, cũng yêu cha em nhưng lại không có được tình yêu của ông ấy. Vì vậy, bà ấy đã đem lòng thù hận, quyết tâm trả thù.

Nó nhìn mọi người một lượt, tất cả đều hết thấy ngỡ ngàng rồi nói tiếp:

- Đêm mà tất cả phù thủy trong vương quốc bị tiêu diệt là lúc cha mẹ giải phóng sức mạnh phù thủy thực sự trong em. Chính việc này đã làm cha mẹ em tổn nhiều sức mạnh. Bà ấy biết vậy nên đã tấn công vào lúc đó. Mọi người cố gắng chống cự để bảo vệ em nhưng đều bị bà ấy giết hại. Cả cha mẹ em cũng vậy, họ cố bảo vệ em nên không còn sức lực tiêu diệt Gurena. Họ dùng toàn bộ sức mạnh còn lại của mình để phong ấn sức mạnh của em, ngăn bà ta phát hiện ra và đưa em đến Trái Đất.

Một giọt nước mắt của nó rơi xuống, nó nói trong nghẹn ngào:

- Em nhớ đã nhìn thấy mọi người ngã xuống, máu của họ chảy khắp nơi. Em đã được đưa đi trước khi cha mẹ gục ngã trước mặt mình.

Ren bên cạnh, ôm nó vào lòng. Hắn nhẹ nhàng, gạt đi những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt nó. Không khí thật im lặng.

- Vậy là... em đã nhớ ra tất cả?

Yun lên tiếng hỏi nó. Nó lắc đầu, buông hấn ra, nó lau nước mắt:

- Không phải là tất cả. Chuyện này em nhớ ra được là nhờ thứ này.

Nói rồi, nó lấy ra một quyển sách nhỏ xíu, quyển sách từ từ lớn lên. Nó đặt quyển sách lên bàn, trước mặt ba người rồi giải phong ấn cho quyển sách mở ra.

Tất cả chăm chú nhìn vào những ghi chép trong quyển sách. Thì ra, mọi chuyện là như vậy.

Nó gấp quyển sách lại, cất về chỗ cũ.

- Nếu là vậy, công chúa Ryu, Người đang gặp nguy hiểm.

Haku lên tiếng sau khi đọc xong những ghi chép trong quyển sách cấm.

Nó gật đầu, giọng chắc nịch:

- Chắc chắn bà ấy sẽ sớm tìm ra em. Nhưng em sẽ không trốn chạy, em sẽ đối mặt. Bởi vì đó là định mệnh của em.
- Nhưng...

Yun định nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy kiên định của nó anh lại thôi, đành gật đầu ủng hộ nó.

===

Sáng.

Nó bước xuống giường.

Chẳng hiểu sao hôm nay nó lại thấy lạnh, rất lạnh.

Tất cả đã sẵn sàng, nó chuẩn bị đến trường. Như những gì tối hôm qua bàn bạc, từ giờ, nó sẽ không được đi học một mình nữa mà phải đi cùng anh và hấn.

Cả hai đều đã bước ra, nó toang mở cửa ra ngoài thì bị hấn kéo lại. Nó đưa ánh mắt tò mò nhìn anh. Giờ nó mới để ý, hôm nay cả hai đều khoác trên mình chiếc áo lông thú dày cộm.

Hắn gõ lên đầu nó:

– Con nhỏ ngốc, không lạnh à?

Khác với hắn, anh cười hiền từ nhìn nó. Rồi, anh bước vào phòng trước sự thắc mắc của nó.

Anh bước ra, trên tay là một chiếc áo choàng lông thú màu trắng, đưa cho nó:

– Cái này là cho em. Bỏ áo choàng kia ở nhà đi, mặc cái này là được rồi.

Nó gật đầu nhận lấy rồi mặc vào. Cả ba bước ra ngoài.

Cuối cùng thì nó đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Hôm nay, là ngày tuyết rơi đầu tiên ở Thế Giới Phù Thủy, tuyết bắt đầu rơi trắng xóa, đó là nguyên nhân nó cảm thấy lạnh.

Nó cảm thấy thật thích thú, đôi môi không tự chủ mà kéo lên thành một đường cong hoàn mỹ. Lúc ở Trái Đất, nó chưa từng thấy tuyết rơi, đây là lần đầu tiên nó tận mắt nhìn thấy tuyết.

Nó đầy phấn khích và vui vẻ, vung tay đón lấy những bông tuyết trắng xóa, nụ cười rạng rỡ vẫn không ngừng hiện hữu trên khuôn mặt.

Cả anh và hắn đều nhìn nó, nụ cười cũng bất giác nở trên môi. Cả ba cùng bước đi, nó ở giữa, anh và hắn ở hai bên, cả hai đều đang cầm dù che cho nó.

Sau cả tuần phải nằm nghỉ ở nhà, hôm nay được đi học lại nó đã cảm thấy vui, lại gặp ngay tuyết rơi nó càng vui hơn nữa. Nó ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, tất cả đều được bao phủ bởi một màu trắng xóa.

Ở sân trường, tất cả phù thủy đều đem theo dù, khoác trên mình chiếc áo choàng dày để giữ ấm. Tất cả đều hết thảy ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng hai hoàng tử đi chung với nhau. Những tiếng hò reo, những tiếng la hét vang lên nhộn nhịp cả một khoảng sân trường.

Họ còn bất ngờ hơn nữa khi nó đang đi chung với hai hoàng tử. Nó đi chung với hoàng tử Yun thì không có gì lạ bởi hoàng tử Yun luôn thân thiện và rất tốt bụng nhưng điều làm họ cực kì ngạc nhiên, phải nói là cảm thấy sốc khi nó đang đi với hoàng tử Ren, người nổi tiếng lạnh lùng, rất ghét bị làm phiền.

Những tiếng hò reo vẫn không ngớt nhưng bên cạnh đó, những ánh mắt sắc bén, ganh tị có cả cảm thù lại đều hướng về nó trong khi nó vẫn mãi mê chơi đùa với tuyết mà chẳng hay biết gì.

===ENDCHAP18===

19. Chương 19: Đối Chất

CHAP 19: ĐỐI CHẤT

Đến khu phù thủy ánh sáng, nó chào anh rồi cùng hắn đến khu phù thủy bóng tối. Hắn đưa nó lên đến tận lớp rồi mới đi đến phòng học của mình.

Việc nó đi cùng hai hoàng tử trở thành tin tức của toàn trường, tất cả phù thủy từ sơ cấp, trung cấp, cao cấp đến tất cả giáo sư đều biết chuyện này. Biết bao nhiêu lời bàn tán xôn xao, nhưng tất cả hầu như đều nhằm vào chỉ trích, trách móc nó.

Cuộc sống yên bình của nó có lẽ đã đến hồi kết. Bước vào lớp, lại là những ánh nhìn như cũ, tuy có phần không gay gắt như trước nhưng cũng làm nó thấy khó chịu. Nó cố không quan tâm, đi thẳng về chỗ ngồi.

Phía trên bàn đầu, hai nhỏ Mira và Yuri hết nhìn nó đầy căm ghét rồi lại quay sang thì thầm to nhỏ với nhau.

– Yuri này, kế hoạch của cậu tưởng đâu thành công nhưng tại sao nó chỉ bị thương nghỉ học một tuần, giờ lại khỏe mạnh đi học bình thường?

Mira ghé tai Yuri nói nhỏ. Yuri cũng tỏ vẻ đầy bức tức thì thầm:

– Tớ cũng không biết. Nhưng thật không ngờ mạng nó lớn tới vậy. Có thể nói nó là người đầu tiên thoát được đây.

Cả hai gật gù. Đột nhiên, đôi mắt Yuri chột nẩy lên một tia sáng nguy hiểm:

– Không sao, tớ có cách này, chắc chắn tổng được nó ra khỏi đây.

Nói rồi, Yuri lại thì thầm gì đấy vào tai Mira. Cả hai mỉm cười nguy hiểm nhìn nó đang ngồi cuối lớp đọc sách.

Trong lớp, mọi người nhìn thấy nó đều xôn xao bàn tán:

– Con nhỏ này ghê thật đấy. Không biết làm cách nào mà dụ dỗ được cả hai hoàng tử của chúng ta.

– Đúng là hồ ly tinh mà.

– Con nhãi đó có gì hay mà được đi cùng hai hoàng tử chứ, đã vậy còn được hai hoàng tử che ô cho nữa.

– Chắc nó dùng bùa chú gì mới dụ dỗ được hai hoàng tử.

– Thật đáng khinh.

– Nó quỷ quyệt thật. Lúc nào cũng tỏ vẻ bí hiểm, hiền lành.

– Tôi nhất định sẽ lột mặt nạ của nó ra.

Tiếng xì xầm chửi rủa nó ngày một to dần. Nó nghe thấy hết, nó cũng đau lòng khi bị mọi người đối xử như vậy nhưng nó cố lờ đi, cố tỏ ra không quan tâm.

Cuộc sống yên bình của nó đã hoàn toàn chấm dứt.

Trưa, nó mang bữa trưa cho anh. Giờ đây, không chỉ phù thủy bóng tối mà cả phù thủy ánh sáng cũng nhìn nó bằng ánh nhìn căm phẫn. Nó rất buồn, chỉ biết cúi đầu nghe những lời bàn tán cay nghiệt về mình.

Mang cơm cho anh xong, nó ra chỗ cũ để gặp Saphia. Hôm nay nó không mang bữa trưa cho hấn vì hấn bảo có việc phải bàn với Haku.

Đến nơi, nó nhìn thấy Saphia, có cả Gin và Kai. Cả ba nhìn thấy nó đều tỏ ra vui vẻ, không như những người khác xa lánh hay căm ghét nó.

Saphia vội chạy lại, kéo nó lại chỗ họ còn Gin thì vẫy tay với nó, Kai cũng mỉm cười nhìn nó.

– Sao cả tuần không thấy cậu đâu vậy?

Gin hồ hởi lên tiếng. Nó mỉm cười.

– Mình bị thương nên phải ở nhà nghỉ không đi học được.

– Bị thương?

Cả ba đồng thanh hét lên. Nó gãi gãi đầu, ái ngại nhìn Saphia:

– Mình... có chuyện muốn hỏi cậu được chứ?

Saphia vui vẻ gật đầu:

– Dĩ nhiên là được, cậu cứ hỏi đi.

– Ừm... Ra ngoài rồi nói được không?

Nó e dè hỏi. Cả ba đều thấy bất ngờ. Kai lên tiếng:

– Chúng ta đều là bạn, không có gì phải ngại. Cậu cứ hỏi thẳng đi.

– Đúng đấy.

Cả Saphia và Gin đều tán thành. Đã vậy, nó cũng không thể từ chối:

– Được. Vậy mình sẽ hỏi luôn ở đây.

Cả ba gật đầu, im lặng nghe nó nói:

– Tuần trước, sau ngày ba chúng ta trở thành bạn, cậu gửi thư hẹn tớ ra khu rừng cấm là có chuyện gì muốn nói vậy Saphia?

– Cái gì? Gửi thư? Khu rừng cấm? Cậu đang nói gì vậy Ryu???

Saphia bất ngờ hỏi lại, Gin và Kai cũng bất ngờ không kém.

Thấy thái độ của ba người họ, nó còn ngạc nhiên hơn:

– Không lẽ... cậu không gửi thư hẹn gặp tớ ở khu rừng cấm?

– Dĩ nhiên là không rồi.

Saphia thốt lên:

– Nếu muốn hẹn gặp cậu, tớ sẽ chạy sang tìm cậu, việc gì phải gửi thư.

Nó thực sự bất ngờ, đứng không vững nữa:

– Nhưng lá thư tớ nhận được, cuối thư có để tên Saphia.

– Thật sự tớ chẳng gửi thư gì cả.

Saphia khẳng định.

– Đúng vậy. Hôm ấy cả ba chúng tớ luôn đi cùng nhau. Đã hẹn cùng ăn trưa rồi nên chúng tớ không sang tìm cậu.

Gin nói thêm. Kai cũng thêm vào:

– Cả ngày chúng tớ đều ở với nhau cả. Saphia lại không thích viết thư nên chuyện cậu ấy viết thư là không thể xảy ra. Trưa hôm đó tụi tớ rất lo lắng khi cậu không đến mới sang lớp cậu hỏi.

Saphia gật đầu chắc nịch:

– Ừm. Nhưng chúng tớ sang hỏi thì lớp cậu nói cậu đã đi đâu từ sớm. Và sau đó, chúng tớ biết tin cậu nghỉ học.

Nó thực sự không tin nổi những gì đang xảy ra. Ngồi phịch xuống ghế đá, nó khó khăn nói tiếp:

– Vậy... rốt cuộc... ai hẹn tớ đến khu rừng cấm?

Cả ba người đều lắc đầu tỏ ý không biết. Không khí trở nên im lặng. Bất ngờ, Kai hỏi, giọng nói tỏ vẻ nghi hoặc:

– Ryu... Đừng nói là... cậu đã vào khu rừng cấm?

Nó nhìn Kai rồi lặng lẽ gật đầu.

– Cái gì?

Cả ba đồng thanh. Gin vội vàng lên tiếng:

– Cậu... cậu vào đó thật sao?

Nhận thêm cái gật đầu từ nó, Gin sững sờ:

– Cậu... cũng đã... thoát ra được... mà... chỉ bị thương?

Nó lại gật đầu. Cả ba đều há hốc, không thể tin được. Nó ngẩng đầu, thấy thái độ của mọi người nó cảm thấy tò mò:

– Có chuyện gì sao?

Saphia giải thích cho nó:

– Cậu có biết khu rừng đó nguy hiểm lắm không. Không ai dám bước vào đó và bước vào đó cũng không thể sống sót trở ra. Từng có nhiều học viên vào đó nhưng rồi cũng không thể trở về. Cậu... là người đầu tiên thoát được đấy.

Điều này Ren đã từng nói với nó nên nó cũng không còn bất ngờ:

– Chỉ là mình may mắn thôi.

Kai nãy giờ trầm ngâm, đột nhiên nhìn chăm chăm vào nó khiến nó giật mình. Gin bên cạnh thấy thế tỏ vẻ giận dữ:

– Làm gì mà cậu nhìn Ryu chăm chăm vậy?

Kai cười khẽ, xoa đầu Gin rồi quay sang nhìn nó.

– Cậu... là ai?

Nó bất ngờ, cả Gin và Saphia cũng bất ngờ với câu hỏi của Kai. Gin đáp lời Kai:

– Là Ryu chứ là ai. Kai, sao cậu hỏi lạ vậy?

Saphia cũng gật đầu. Kai lại lên tiếng:

– Cậu có thật là phù thủy bình thường không? Tớ không tin cậu chỉ là phù thủy trung cấp. Cậu có khả năng thoát được khu rừng đó mà mũ thần lại chọn cậu vào lớp trung cấp sao? Thật khó tin.

Nghe Kai nói, cả Saphia và Gin cũng đều nghi hoặc nhìn nó. Nó cúi đầu:

– Mình... Thật ra... mình chưa qua kiểm tra của mũ thần.

Cả ba lại ngạc nhiên nhìn nó. Nó nói tiếp:

– Mình tự chọn lớp trung cấp. Là Hoàng tử Yun ỉnh chọn lớp.

Cả Gin và Kai lúc này đều nhìn vào Saphia. Cô nàng đang sững sờ đứng đó.

– Cậu... là gì của Yun?

Saphia hỏi nó, giọng nói thoáng ý buồn. Nó đáp lời:

– Mình là người hầu của Hoàng tử Yun.

Cả ba người thở phào. Thì ra là vậy. Thế nhưng họ vẫn cảm thấy khó tin khi nó có khả năng thoát ra khỏi khu rừng cấm. Gin lo lắng nói với cả bọn:

– Vào rừng cấm là vi phạm nội quy nghiêm trọng, chắc chắn bị đuổi học. Chuyện này tất cả chúng ta đều không được nhắc đến nữa.

Tất cả đều gật đầu đồng ý.

Kai lại đưa ánh nhìn tò mò về phía nó:

– Ryu này.

Nó quay sang nhìn Kai. Kai nói tiếp:

– Cậu là người hầu của Hoàng tử Yun nên đi chúng với cậu ấy là chuyện thường. Nhưng sao cậu cũng có thể đi chung với Hoàng tử Ren?

Câu hỏi của Kai cũng là sự tò mò của bao người. Nó mỉm cười bối rối:

– Ồ... Thật ra... Ba chúng tớ... ở chung phòng kí túc xá.

Ngày hôm nay đối với Saphia, Gin và Kai quả là một ngày kì lạ với rất nhiều tin sốc. Những thắc mắc của họ đối với Ryu đều đã được giải đáp. Cả bốn người vui vẻ ăn trưa, nói cười cùng nhau.

Đột nhiên.

Trong không gian, tiếng thầy hiệu trưởng vang vọng:

– Mời em Ryu, học sinh lớp phù thủy bóng tối trung cấp đến phòng hiệu trưởng ngay lập tức.

Saphia, Gin và Kai lo lắng nhìn Ryu. Nét mặt Ryu cũng đầy nét lo lắng. Nó mỉm cười tỏ vẻ không sao với ba người bạn rồi bước đi về phía phòng hiệu trưởng.

Mỗi bước đi của nó chứa đầy sự lo sợ. Đã vậy, những tiếng xì xào bàn tán về nó được dịp lại không ngừng vang lên khiến nó cảm thấy rất buồn.

Đến trước phòng hiệu trưởng, cánh cửa tự động bước ra, nó bước vào.

Không như lần đầu gặp, lần này, thầy hiệu trưởng đã ngồi sẵn trên ghế chờ nó, nhưng trông khuôn mặt ông lại rất tức giận. Ra hiệu bảo nó ngồi xuống, ông vào thẳng vấn đề:

– Ryu, em bị đuổi học từ bây giờ.

– Sao ạ?

Nó ngạc nhiên, đứng bật dậy. Mặt nó tái mét lại, sự lo sợ của nó cuối cùng đã đến rồi.

Thầy hiệu trưởng vẫn với vẻ tức giận như cũ, giọng nói nghiêm nghị:

– Em bị đuổi học.

– Lí do?

Từ ngoài cửa, Ren bước vào. Tay vẫn đút trong túi quần, dáng vẻ bất cần, toàn thân toát ra hàn khí. Hắn tiến đến, ngồi xuống cạnh nó, nhìn thẳng vào hiệu trưởng với ánh mắt sắc lạnh khiến ông ta có cảm giác lạnh sống lưng. Nhưng rồi lấy lại bình tĩnh, ông ta đáp lời:

– Thưa Hoàng tử, Ryu đã vi phạm nội quy nghiêm trọng.

Hắn nhìn hiệu trưởng, tỏ ý bảo ông nói tiếp:

– Trò Ryu đã từ ý vào khu rừng cấm.

Nó cúi đầu, cảm thấy sợ. Bỗng, bàn tay nó cảm thấy thật ấm áp. Nhìn sang, nó thấy tay nó đang nằm trong tay hắn, cảm giác này khiến nó thấy thật an tâm và thêm tự tin. Hắn vẫn lạnh giọng nói chuyện với hiệu trưởng:

– Vào khu rừng cấm?

Hiệu trưởng gật đầu. Hắn cười nửa miệng, ý giễu cợt:

– Thần kinh ông có vấn đề sao?

Hiệu trưởng giật mình, ánh mắt tò mò. Hắn tiếp:

– Ông phải biết khu rừng đó kinh khủng cỡ nào. Kể cả là ông bước vào đó cũng chắc chắn không còn mạng trở về. Ông nghĩ sao mà nói một học viên mới vào Witchard, chỉ là một phù thủy trung cấp như Ryu mà có thể vào đó rồi an toàn bước ra. Thật là nhầm nhứ.

Hiệu trưởng ngẫm nghĩ. Lời nói của hắn hoàn toàn đúng. Ông rụt rè nói:

– Nhưng... có học viên... đã báo như vậy?

– Là ai?

Ánh mắt hắn lóe lên tia giận dữ.

– Mau nói.

Hiệu trưởng sợ hãi, e dè nói tiếp:

– Là Mira và Yuri. Hai em ấy là bạn cùng lớp của Ryu.

Lúc này, nó hết thấy ngạc nhiên. Rõ ràng chuyện nó vào khu rừng cấm chỉ có anh và hắn biết, hôm nay có thêm Saphia, Gin và Kai biết, tại sao Yuri và Mira lại biết được. Nó đang mãi suy nghĩ vẩn vơ thì bên cạnh, hắn cười đầy lạnh nhạt, cuối cùng, hắn cũng đã biết thủ phạm là ai.

Cửa phòng lại mở ra, Yun bước vào. Hiệu trưởng hết sức ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cả hai Hoàng tử.

Thấy Yun vào, hắn kéo tay nó bước ra ngoài, đi ngang qua anh, hắn nói:

– Việc còn lại ở đây cậu giải quyết đi. Còn lại tôi sẽ lo hết.

Anh gật đầu, mỉm cười với nó rồi ngồi xuống nói chuyện với hiệu trưởng. Còn nó, nó đang bị hắn kéo đi trước sự kinh ngạc của tất cả học viên.

Saphia, Gin và Kai vì lo lắng cho nó nên cũng chạy đến xem sao. Thấy nó, cả ba vui mừng tiến đến. Saphia lên tiếng trước:

– Cậu có sao không? Chuyện gì vậy?

Nó mỉm cười, lắc đầu tỏ ý không sao. Cả ba thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, họ mới để ý thấy Ren đang ở bên cạnh, nắm lấy tay nó. Cả ba đều ngạc nhiên. Ren cười nhếch mép:

– Cậu cũng quen nhóc Ryu sao?

Saphia gật đầu.

Đứng giữa Saphia và Ren lúc này, nó cảm thấy rất ngạc nhiên:

– Hai người... quen nhau sao?

===ENDCHAP19===

20. Chương 20: Thân Phận Saphia – Nỗi Buồn Của Ren

– Chào anh trai. Cũng lâu rồi không gặp nhỉ.

Một chàng trai đi đến cắt ngang thắc mắc của nó. Chàng trai này có khuôn mặt rất đẹp và sở hữu mái tóc màu xanh lá kì lạ khiến nó cảm thấy tò mò. Cậu ta tiến tới gần chỗ bọn nó. Nó nhìn sang, trông sắc mặt của Ren rất kì lạ, ánh mắt đã lạnh nay lại còn sắc lạnh hơn bao giờ hết. Không chỉ có hắn, cả Saphia, Gin và Kai đều tỏ vẻ không thích chàng trai này. Điều này càng khiến nó tò mò hơn về người con trai mới xuất hiện.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào bàn tay đang được Ren nắm chặt của nó, nở nụ cười nửa miệng, cậu ta cất giọng đầy giễu cợt:

– Chà... Anh trai à, từ lúc nào mà anh lại để ột con nhỏ tầm thường động vào mình vậy? Không phải anh rất ghét ai đó làm phiền hay động vào mình hay sao?

Anh trai sao? Nó cảm thấy thật sự thắc mắc, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Giữa Ren và cậu ta là quan hệ gì?

Bên cạnh nó, hắn hừ lạnh, không thêm bận tâm đến lời nói của người đối diện. Cả Saphia, Kai và Gin đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Thế nhưng, cậu ta vẫn không ngừng lại. Đưa ánh mắt khinh thường nhìn nó:

– Thật không hiểu, con nhỏ tầm thường này sao lại có thể dụ dỗ được ông anh lạnh lùng của mình nhỉ. Tôi thật tò mò, không biết khuôn mặt dưới lớp áo kia... như thế nào đây?

Cậu ta lại nở nụ cười nửa miệng. Cố tình tiến lại gần nó để gỡ bỏ lớp mũ áo khoác đang che đi khuôn mặt nó.

Hắn đang rất tức giận, nó có thể cảm nhận được bởi hắn đang nắm tay nó ngày càng chặt hơn. Hắn kéo nó sát lại chỗ mình, vòng một tay ôm lấy eo nó. Lúc này, hắn mới lên tiếng, lời nói của hắn tựa như mệnh lệnh:

– Tránh xa cô ấy ra.

Thấy thái độ của hắn như vậy, cậu ta càng được dịp cảm thấy thích thú. Không tiến về phía nó nữa, cậu ta dừng lại, xoa xoa cằm:

– Chà... Thật là tò mò về khuôn mặt của cô. Nhưng dù gì thì cô cũng chỉ là một con nhỏ hết sức tầm thường, không đáng quan tâm.

Cậu ta cố tình nhấn mạnh câu nói của mình.

Nghe những lời nói đó, nó cúi gầm mặt xuống. Nó chịu đựng quen rồi, bây giờ tiếp tục chịu đựng cũng không sao, nó không muốn rắc rối.

Hắn ở bên cạnh như hiểu được suy nghĩ của nó, giữ nó chặt hơn. Hắn đang định lên tiếng thì:

– Ryu không tầm thường chút nào.

Thật trùng hợp, cả ba người Saphia, Kai và Gin đều đồng thanh. Họ giật mình, quay sang nhìn nhau. Saphia nói tiếp:

– Cậu ấy là bạn của chúng tôi. Nếu không thích thì cậu biến đi, đừng ở đây làm phiền chúng tôi nữa. Thật là rắc rối.

Nó ngẩng đầu lên nhìn Saphia, Gin và Kai. Nó rất cảm động vì những lời nói của họ. Nó hạnh phúc khi có những người bạn tốt như họ.

Thế nhưng tên kia vẫn không có ý định dừng lại, hắn tiếp tục cất giọng trêu người:

– Tiểu thư Saphia, không ngờ người có thân phận như cô lại làm bạn với con nhỏ tầm thường này. Nó cũng ghê gớm thật, hết dụ dỗ các Hoàng tử rồi lại dụ dỗ đến cả hôn thê của Hoàng tử và cả những người có thân phận cao quý.

– Biến đi.

Hắn lên tiếng một lần nữa. Lúc này, trong giọng nói hoàn toàn là băng lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cậu ta khiến cậu ta tuy rất muốn nói tiếp nhưng cũng đành quay đi.

– Anh ta... là ai?

Nó rụt rè hỏi Ren. Hắn nhìn nó, không nói gì. Nó biết hắn chưa muốn nói nên cũng thôi không thắc mắc nữa.

Nhưng khoan đã, lúc này, cậu ta có nói tới hôn thê của Hoàng tử rồi còn những người có thân phận cao quý. Rốt cuộc là sao?

Nó thực sự thắc mắc, nó không thể không hỏi được:

– Anh ta vừa rồi nhắc đến vị hôn thê của Hoàng tử và người có thân phận cao quý. Ai đó ỉn biết là chuyện gì được không?

Nó nhìn Saphia, Gin và Kai một lượt. Họ đều cúi đầu, im lặng. Nó lại nhìn sang hắn. Hắn đành phải nói cho nó biết:

– Saphia là con gái của tể tướng vương quốc ánh sáng, cô ấy là vị hôn thê của Yun. Gin và Kai đều là con của các vị đại thần.

Nó ngẩng người, bất ngờ trước những gì mình nghe được:

– Saphia... cậu... là vị hôn thê... của anh... Yun?

Nó e dè hỏi lại một lần nữa. Đáp lại nó, là cái gật đầu đầy ái ngại của Saphia.

Nó sững sờ. Thật không ngờ, Yun đã có vị hôn thê, vậy còn... Ren?

– Xin lỗi, bọn tớ không cố ý muốn giấu cậu đâu.

Gin lên tiếng thay cho cả ba người. Kai tiếp lời:

– Đúng vậy. Chúng tớ sợ nếu nói ra cậu sẽ thấy không thoải mái khi chúng ta là bạn.

Nó mỉm cười, gật đầu:

– Mình hiểu mà. Các cậu chịu làm bạn với mình, vậy là đủ rồi.

Nghe nó nói vậy, cả ba thở phào nhẹ nhõm. Tất cả lại vui vẻ với nhau như trước.

Đến giờ, Saphia, Kai và Gin tạm biệt nó về lớp, nó cũng phải trở về học tiếp.

Toang bước lên lớp, tay nó bị Ren kéo lại. Hấn kéo nó đến khu vườn của mình. Nó bất ngờ, không biết có chuyện gì. Toang hỏi hấn thì nó phát hiện ánh mắt hấn đượm buồn, hấn đang định nói gì đó.

Không khí trở nên im lặng, cả nó và hấn, không ai nói gì cả.

Rồi, hấn lên tiếng:

– Em muốn biết chuyện của anh và cậu ta chứ?

– Cậu ta?

Nó thắc mắc. Sự nhớ ra, nó thốt lên:

– Người tóc xanh lá.

Hấn gật đầu. Nó im lặng, lắng nghe điều hấn sắp nói:

– Cậu ta... là em trai... cùng mẹ khác cha của anh.

Nó thẳng thốt. Thật không thể ngờ quan hệ của họ là như vậy. Hấn cúi mặt, nó có thể nhận thấy hấn đang rất buồn:

– Khi anh được một tuổi, mẹ anh, bà ta đã bỏ rơi anh. Sau đó, bà ta kết hôn với một người đàn ông khác trong vương quốc, đã sinh ra cậu ta. Còn cha anh, ông ấy ngay từ đầu đã không có tình cảm với mẹ anh, họ chỉ lấy nhau vì bị ép buộc, ông ấy từ lâu đã yêu người phụ nữ khác. Có lẽ, với hai người họ, việc anh được sinh ra là một sai lầm. Mẹ anh bỏ đi, cha anh cũng chẳng thêm quan tâm đến anh nhưng vì anh là giọt máu duy nhất của hoàng gia nên ông ấy buộc phải giữ lại. Ngay từ nhỏ, anh đã chẳng có gì rồi, anh không biết được một chút gì về tình cha con, tình mẫu tử. Có lẽ, sẽ tốt hơn nếu anh không có mặt trên thế gian này.

Nghe những lời hấn nói, tim nó cũng quặn đau. Nó tuy mất cha mẹ nhưng ít ra nó cũng có được tình thương của họ những bảy năm trời, rồi sau đó, nó cũng có được tình thương của cha mẹ nuôi dành cho nó. Nó thật sự đau xót thay cho hấn.

Nó tiến lại, ôm chầm lấy hấn:

– Nhưng giờ, không phải anh đã có em rồi sao?

Hấn ngạc nhiên trước lời nói của nó. Nỗi buồn của hấn chợt tan biến, hấn khẽ mỉm cười, ôm chặt lấy nó:

– Phải rồi nhỉ. Em mãi mãi là của anh mà.

Cả hai đều mỉm cười, nụ cười hạnh phúc thực sự. Rồi, hấn nói tiếp:

– Ryu ngốc, em chỉ được là của riêng anh thôi, biết chưa hả?

Nó khẽ gật đầu. Đối với nó hiện giờ, hấn thật là trẻ con.

Rồi, bất chợt, nó đẩy hấn ra, khiến hấn cũng bất ngờ. Nó nhú mày:

– Saphia là vị hôn thê của anh Yun. Vậy ai là vị hôn thê của anh?

Nhìn khuôn mặt nó, hấn từ bất ngờ chuyển sang bật cười thành tiếng. Ánh mắt chứa đầy ý cười:

– Em... là ghen sao? Ryu ngốc biết ghen rồi sao?

Nó đỏ mặt nhưng lấy lại bình tĩnh, nó lại nhú mày nhìn hấn, hỏi lại:

– Ai là vị hôn thê của anh?

Hắn đưa tay bẹo má nó, nhìn thẳng vào mắt nó:

– Vị hôn thê của anh... tên là Ryu. Ngoài ra, bất kì người nào muốn cạnh tranh vị trí này đều không được chấp nhận.

Nghe những lời hắn nói, tim nó đập rộn ràng, cả khuôn mặt đỏ bừng.

– Biểu cảm của em... rất thú vị.

Nói rồi, hắn áp sát mặt nó, đặt lên cánh môi của nó một nụ hôn phớt qua. Xong, hắn ôm chầm lấy nó, một cái ôm thật chặt.

Nó và hắn vẫn đứng ở đó, mặt cho tuyết đang rơi trắng xóa cả ngôi trường. Vậy là cuối cùng, nó và hắn đã cúp luôn cả buổi học.

====

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Sun: Em trai cùng cha khác mẹ với Ren (chàng trai tóc màu xanh lá). Vì là anh em cùng cha khác mẹ nên Sun không có địa vị gì. Cùng là phù thủy cấp cao nhưng Sun thua Ren về mọi mặt. Chính điều này là Sun lúc nào cũng đố kị, ghen ghét, tìm cách gây sự với Ren, luôn xem Ren là kẻ thù không đội trời chung và lúc nào cũng muốn loại bỏ.

====

Sáng hôm sau.

Hôm nay, hắn đã ra ngoài từ sáng sớm, để lại nó đi học cùng với Yun.

Nó cảm thấy thắc mắc, rõ ràng tên này là người hùng hỏ một hai bắt nó ngày nào cũng phải đến trường cùng hắn và anh, không được dùng phép dịch chuyển nữa để phòng lúc nguy cấp. Ấy vậy mà, mới được một ngày, bước sang ngày thứ hai, hắn đã bỏ nó mà đi học trước. Nó thật là không chịu nổi cái tên này mà.

Tuy có chút bực mình nhưng đi học với anh cũng không có gì là không tốt. Thế là, nó trở lại vui vẻ như thường, cùng anh đến trường.

Hôm nay, tuyết rơi dày hơn, không khí cũng lạnh hơn, nhưng càng như vậy, nó lại càng thấy thích thú.

Nó bước vào lớp học.

Mọi chuyện vẫn chẳng khác gì ngày hôm qua, nó không muốn bận tâm. Thế nhưng hôm nay, nó thấy kì lạ là không thấy hai nhỏ Mira và Yuri đâu cả.

Nó có linh cảm không tốt về chuyện này. Nó hỏi mấy đứa bạn trong lớp, tụi nó đều lắc đầu, không thèm trả lời nó.

Nó cảm thấy buồn, cảm giác thật khó chịu. Nhưng nó tin linh cảm của mình, chắc chắn có chuyện gì rồi. Nhớ lại cuộc đối thoại hôm qua với thầy hiệu trưởng, nó bất giác giật mình:

– Không lẽ, bức thư là của Yuri và Mira.

Nếu thật là vậy, theo tính cách của Ren, hắn chắc chắn không tha cho bọn họ. Nó lập tức chạy dịch chuyển ngay đến khu vườn của hắn. Quả như những gì nó nghĩ, Yuri và Mira đều đang ở đây, có cả hắn và Haku.

Nó vội chạy đến.

Cảnh tượng trước mắt khiến nó không khỏi ngỡ ngàng. Cả người Yuri và Mira đều phủ đầy tuyết, trông họ hệt như hai người tuyết vậy. Bọn họ lạnh đến mức run lên cầm cập, mặt mũi đều tái mét.

– Anh đang làm gì vậy?

Nó lên tiếng. Hắn và Haku nhìn sang nó, có phần ngạc nhiên. Hắn đáp:

– Bọn chúng hại em suýt chết. Anh sẽ cho chúng trả giá.

Nó tiến đến, ôm lấy cánh tay hắn:

– Đừng mà Ren. Vậy là đủ rồi. Em đã không sao rồi, anh tha cho họ đi.

– Ryu...

Hắn nhìn nó, nó lại lên tiếng nài nỉ:

– Xin anh đấy. Làm ơn đi, Ren.

Nói rồi nó lao đến ôm chầm lấy hắn, miệng vẫn không ngừng nài nỉ. Haku trông thấy vậy cũng đành thở dài. Hai nhỏ Yuri và Mira sợ hãi, lạnh đến nỗi không nói nên lời, thấy nó cầu xin ỉn nhưng ánh mắt nhìn nó vẫn không thay đổi, vẫn là tia căm ghét.

Hắn cũng đành bất lực trước lời cầu xin của nó:

– Được rồi. Mạng của bọn chúng sẽ không sao. Nhưng anh nhất định phải đuổi bọn chúng ra khỏi Witchard, chuyện này em không được can thiệp.

Nó buông hắn ra, ngẫm nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Hắn ra hiệu cho Haku, Haku hiểu ý, gật đầu đáp lại.

Rồi, hắn nắm lấy tay nó kéo đi:

– Về lớp thôi.

Nó cũng nắm chặt lấy tay hắn, từ từ bước theo, không quên ngoái lại nhìn Yuri và Mira đang bị tuyết bao phủ.

===ENDCHAP20===

21. Chương 21: Rắc Rối Của Witchard – Nhất Định Phải Tìm Ra Sự Thật

Hai nhỏ Mira và Yuri bị hắn đuổi khỏi trường được xem như một lời cảnh cáo đối với tất cả những người đang căm ghét và có ý định hãm hại nó. Tất cả mọi người không ai còn bàn tán những điều không hay về nó nữa, cuộc sống của nó lại tạm thời bình yên.

Hôm nay, như thường lệ, nó lại đến trường cùng Yun và Ren. Và đặc biệt, từ giờ, nó sẽ cho bé Pi đến trường với nó.

Thời gian này, tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn. Tất cả mọi thứ đều bao phủ bởi một màu trắng xóa tinh khiết. Cả sân trường đều ngập trong tuyết, khiến việc đi lại cũng có chút khó khăn. Thế nhưng, về mặt nó vẫn không giấu được sự thích thú khi đưa tay đón lấy những bông hoa tuyết.

Càng đến gần trường, nó càng nghe rõ những tiếng nói xôn xao. Thật kì lạ, những ngày này học viên trong Witchard đều vì cái giá lạnh của ngày tuyết rơi mà vào lớp học từ rất sớm. Thế mà hôm nay, cả sân trường lại được dịp rộn ràng, hầu như tập trung gần hết học viên, trong đó còn cả các giáo sư của trường.

Không chỉ có nó, cả Yun và Ren đều có phần ngạc nhiên trước sự việc này.

Nó đang rất tò mò, không biết là chuyện gì. Bất ngờ, nó nhìn thấy Saphia ở phía trước, trông vẻ mặt Saphia có phần hốt hoảng, hành động trông như rất vội vàng. Nó lên tiếng gọi:

– Saphia.

Saphia dừng lại, quay đầu nhìn về phía nó. Nó, hắn và anh cùng tiến lại.

– Chuyện gì vậy?

Hắn vẫn lạnh lùng như thường ngày, buông một câu hỏi.

Thái độ Saphia trông càng lúc càng căng thẳng, vẻ mặt đầy vội vàng:

– Witchard có rắc rối lớn. Tổ không có thời gian nói rõ, mọi người cùng đi rồi sẽ biết.

Trông thái độ và lời nói của Saphia, cả Yun và Ren đều nhú mày còn nó thì vẫn chẳng biết liệu Witchard đang có chuyện gì. Yun và Ren nhú mày, cả ba cùng Saphia tiến đến nơi đang bị học sinh vây quanh.

Với thân phận của Saphia, Yun và Ren, cả đám đông lập tức tản ra nhường đường cho họ. Còn nó, nó may mắn đi với họ nên cũng thuận lợi bước vào.

– Saphia, cậu đến rồi.

Kai đang quan sát cái gì đó nhìn thấy Saphia liền quay qua nói. Cả Gin cũng có mặt ở đây. Nhìn phía sao Saphia, Kai thấy sự xuất hiện của nó, Yun và Ren liền mở lời, nhưng lời nói chứa đầy vẻ lo lắng:

– Chào hai vị Hoàng tử. Ryu, cậu cũng đến à?

Cả ba gật đầu. Tiến lại gần Kai và Gin.

Không đợi bất kì ai mở lời hỏi, Gin đã lập tức trình bày sự việc, giọng nói cũng như Kai, chứa đầy vẻ lo lắng:

– Sáng nay có người phát hiện xác chết của hai học viên ngay trước cổng Witchard. Một trong số đó là học viên thuộc hàng phù thủy cấp cao.

– Phù thủy cấp cao sao?

Anh ngỡ ngàng lên tiếng. Hắn đang tỏ vẻ suy tư, lạnh lùng hỏi:

– Nguyên nhân?

Gin và Kai nhìn nhau, Gin nói tiếp:

– Theo như sự kiểm tra của tôi và Kai thì cả hai đều chết do bị ngạt nước. Cả hai đều không có vết thương nào khác trên người. Thời gian tử vong của hai người họ được ước tính là vào khuya ngày hôm qua.

– Không thể nào, đang có tuyết rơi như vậy làm sao chết ngạt được. Vả lại, trong Witchard làm gì có hồ hay sông.

Ngạc nhiên trước những gì Gin nói, nó lên tiếng. Tất cả đều gật đầu, nó nói không hề sai.

Rồi, đột nhiên, nó tỏ vẻ suy tư:

– Nhưng mà...

Mọi người chăm chú nghe những gì nó sắp nói. Nhưng nó lại lắc đầu, giọng nói đầy hoang mang:

– Không. Không thể. Witchard có kết giới xung quanh mà.

Tất cả đều đưa ánh mắt tò mò nhìn về nó. Hắn cũng nhìn nó chằm chằm:

– Em nói rõ đi.

Nó nhìn hắn, nhìn mọi người một lượt rồi cúi đầu. Hít thở thật sâu, nó ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói ra nghi vấn trong lòng:

– Ngay trước cổng Witchard có một con sông lớn. Em nghĩ đó là nơi làm họ mất mạng. Nơi này cũng rất hợp lí bởi thi thể của hai người họ đều được tìm ra ở cổng của Witchard. Thế nhưng...

Nó e dè tiếp tục:

– Cả ngôi trường được kết giới bao quanh, làm thế nào họ có thể ra khỏi kết giới? Một điều nữa, theo suy đoán sự việc xảy ra vào khuya hôm qua nhưng luật của Witchard cấm học viên ra ngoài vào ban đêm, kí túc xá cũng được bảo vệ cẩn mật về đêm, vậy tại sao họ có thể ra ngoài được?

Tất cả đều rơi vào trạng thái suy tư trước những điều nó nói.

– Những suy đoán của Ryu mình cho là rất chính xác.

Một lúc sau, Saphia lên tiếng.

– Chuyện này... có vẻ không hề đơn giản.

Tất cả đều gật đầu, vẻ mặt đều hiện rõ nét lo lắng.

Thầy hiệu trưởng từ đầu đến giờ nghe những gì tụi nó nói với nhau, vẻ mặt tuy đầy suy tư nhưng vẫn hài lòng trước những suy đoán của tụi nó. Ông lên tiếng:

– Đây là vấn đề nghiêm trọng. Saphia, Kai, Gin thầy giao cho ba em tiếp tục điều tra.

– Tôi, Yun và Ryu cũng sẽ tham gia vào việc này.

Hắn lạnh lùng cắt ngang lời nói của hiệu trưởng. Ông hơi bất ngờ nhưng cũng đồng ý, được hai hoàng tử tham gia điều tra thì còn gì bằng, tất nhiên, ông không có lí do gì để từ chối.

Vì là sự việc nghiêm trọng, có ảnh hưởng đến danh tiếng Witchard nên ông cho 6 người tụi nó được miễn đến lớp, chỉ cần tập trung vào công việc điều tra. Còn những ai không có phận sự đều lập tức trở về lớp học, không được đến làm phiền.

Tất cả đã giải tán, dưới sân trường chỉ còn lại sáu người: nó, Yun, Ren, Saphia, Gin và Kai.

Sự việc này lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Ngày đầu tiên có hai học viên của Witchard mất mạng, những ngày sau đó lại liên tiếp có án mạng xảy ra, thời gian và nguyên nhân đều giống hệt như hai người đầu.

Đã ba ngày qua đi, có thêm sáu học viên nữa mất mạng. Vụ việc này khiến cả nhóm tụi nó hết sức đau đầu. Thật sự, không ai hiểu rõ cuộc sự việc là như thế nào.

Đêm nay đã là đêm thứ tư.

Nó không ngủ, nhìn đồng hồ, đã 11 giờ đêm. Theo suy đoán ban đầu, có lẽ đã sắp có thêm người mất mạng.

Từ buổi chiều, hắn, anh và Kai đã chia nhau đi tuần tra quanh trường xem đêm nay có phát hiện gì hay không còn nó, Saphia và Gin bị bắt phải ở nhà chỉ với lí do, ba người là con gái.

Không thể cãi lại lời hắn, nó đành bất lực ở lại kí túc xá nhưng nó thực không cam tâm. Vụ việc này, nó nhất định phải tìm ra đáp án cho bằng được. Nó không thể để học viên của Witchard gặp thêm nguy hiểm.

Nghĩ là làm, nó bước xuống giường, thay bộ pijama đang mặc trên người, khoác thêm chiếc áo choàng, đặt bé Pi lên vai, giấu vào trong áo, nó mở cửa bước ra.

Tâm trạng nó hiện giờ thật sự không tốt, nó cảm thấy lạnh. Nó đang thầm oán trách anh tại sao tử quần áo của nó anh chỉ bỏ vào vài bộ pijama, còn lại đều là những chiếc đầm. Trong khi nó đang thầm oán trách thì bên ngoài, có một người con trai đang khổ sở vì đi tuần tra suốt đêm lại còn bị hắt hơi liên tục.

Tất cả đã sẵn sàng, nó bước ra ngoài.

Thế nhưng, nó thật không ngờ, hắn đã đoán trước được chuyện này nên giăng kết giới khắp phòng, khiến nó không ra ngoài được.

Nó thực sự khó chịu, thất vọng tràn trề, ngồi bệt xuống trước cửa. Nó chống cằm, nghĩ cách thoát ra được kết giới này. Nó đã thử vài phép thuật phá bỏ kết giới nhưng đều thất bại, nó cảm thấy thật bất lực, liên tục thở dài.

Bên trong lớp áo choàng của nó, bé Pi chui đầu ra, nhìn chăm chăm vào mặt nó. Thấy bé Pi, nó nhẹ mím cười, vuốt ve cái đầu nhỏ mềm mại, nó than thở:

– Bé Pi ơi, làm sao mới ra khỏi kết giới này được đây?

Cọ cái đầu nhỏ vào má nó khiến nó không nhìn được mà bật cười, bé Pi lên, hóa thành một chú chim vừa đủ lớn để chở nó và chui lọt qua cánh cửa.

Nó hơi bất ngờ, biết bé Pi đang cố giúp nó, vuốt bộ lông mềm, nó nhẹ nhàng nói:

– Cảm ơn em. Nhưng ở đây giăng kết giới, không bay ra được đâu.

Hiểu được những lời nó nói, bé Pi vỗ cánh, bay ra ngoài.

Nó há hốc nhìn sự việc đang diễn ra, đưa tay sờ ra ngoài cửa, nó càng bất ngờ hơn. Kết giới của hắc vẫn còn nguyên ở đó, thế mà bé Pi của nó lại không tốn chút công sức, bay ra ngoài như không có gì.

Rồi, bé Pi lại lượn vào trong, ngoái đầu, ý bảo nó leo lên. Nó vui mừng, nhẹ nhàng leo lên. Bé Pi đã đưa nó ra ngoài thuận lợi.

Bay ra kí túc xá, nó hiệu cho bé Pi hạ cánh, đặt nó xuống. Nó sợ nếu cứ bay như vậy sẽ sớm bị hắc và anh phát hiện.

Dùng phép thuật tạo ra luồng ánh sáng nhỏ ở đầu ngón tay, nó chậm rãi tiến về phía cổng trường.

Những ngày tuyết rơi đã lạnh, nay đêm xuống lại càng lạnh hơn. Bé Pi vui mình trong lớp áo choàng của nó thật ấm áp, còn nó, đôi lúc khẽ run lên vì lạnh. Thế nhưng, nó quyết không bỏ cuộc, nó nhất định phải điều tra vụ việc này.

Nó chọn một cành cây nằm gần cổng, chạy lại rồi leo lên, ngồi đợi ở đó.

Hiện tại, cả anh, hắc và Kai đều không có ở đây. Có lẽ họ đang đi vòng sang những chỗ khác để kiểm tra.

Càng về khuya, trời càng lạnh, ngồi trên cành cây, nó không khỏi run lên.

Giờ này chắc khoảng 12 giờ đêm, nó ngáp nhẹ, có chút buồn ngủ. Lắc lắc đầu vài cái, nó cố giữ tỉnh táo, mở to mắt nhìn về phía cổng xem xét tình hình.

Mọi thứ vẫn rất ổn, không có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, nó nghe thấy tiếng bước chân.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Là Ren, Yun hay Kai?

Nó sợ bị phát hiện, khẽ nhìn sang nơi phát ra tiếng bước chân.

Nó há hốc, cảm thấy thật bất ngờ.

Người đang tới gần đây là Saphia và Gin. Không phải hai người họ cũng như nó, đều bị cấm không được ra ngoài hay sao? Chẳng lẽ, họ cũng giống nó, không cam tâm bị bắt ở lại kí túc xá nên lên ra đây???

Không suy nghĩ nhiều nữa, nó toang nhảy xuống khỏi cành cây, chạy đến chỗ Saphia và Gin thì chuyện đang diễn ra khiến nó đã ngạc nhiên nay còn ngạc nhiên hơn nữa.

===ENDCHAP21===

22. Chương 22: Giải Mã Rắc Rối – Cuộc Chiến Bảo Vệ Witchard (1)

Nó mở mắt thật to khi chứng kiến sự việc đang diễn ra. Hai người Saphia và Gin dừng lại ngay trước cổng Witchard, không bước thêm gì nhưng trước mặt họ là một làn nước dâng lên cao qua khỏi đầu. Làn nước như đang muốn cuốn lấy hai người họ.

Vội vàng nhảy xuống, nó hét lên:

– Saphia, Gin, chạy mau.

Nhưng đến lúc này, nó mới phát hiện ra. Saphia và Gin, trong ánh mắt của họ, dường như vô hồn. Nó tiếp tục cố gắng hét thật to, nhưng họ vẫn đứng yên ở đó, không có chút dấu hiệu gì là di chuyển cũng không hề có biểu hiện sợ hãi.

Nó cố gắng chạy nhanh hết sức có thể, vội vàng ra lệnh cho bé Pi:

– Bé Pi, em mau cứu họ.

Nhận được mệnh lệnh, bé Pi lập tức biến lớn lên, lao thật nhanh về phía Saphia và Gin, kéo họ ra xa khỏi làn nước.

Nước đổ ập xuống mặt đất, cuốn đi tất cả mọi thứ ở trong phạm vi của dòng nước. Nó thở phào, may mà bé Pi đã cứu họ kịp thời.

Nhiệm vụ hoàn thành, bé Pi trở lại như cũ, chui vào áo nó. Nó chạy vội đến chỗ Saphia và Gin đang ngã dưới đất, vừa lay mạnh vừa gọi lớn:

– Saphia. Gin. Tỉnh dậy mau. Saphia. Gin.

Trong phút chốc, tiếng gọi của nó như đưa cả hai về thức tại. Họ đã thức tỉnh.

Ngơ ngác nhìn nó, rồi lại ngơ ngác nhìn nhau, cả hai thật không biết đang có chuyện gì. Saphia đưa ánh mắt không hay biết gì nhìn nó:

– Ryu. Sao cậu ở đây.

Rồi nhìn xung quanh, Saphia còn ngạc nhiên hơn nữa:

– Sao... Sao chúng ta... lại ở ngoài này. Rõ ràng, tớ đã đi ngủ rồi mà.

Gin cũng hết như Saphia, hoàn toàn ngơ ngác. Nó giải thích:

– Tớ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng vừa rồi, hai cậu như người mất hồn, suýt chút nữa là bị một dòng nước kì lạ cuốn đi mất rồi.

Cả hai hết sức kinh ngạc. Gin đột nhiên lấp bắp, chỉ tay về phía cánh cổng:

– Các... các cậu. Mau... mau... nhìn kia.

Cả nó và Saphia đều nhìn theo hướng ngón tay của Gin. Tất cả đều hoảng sợ:

– Chạy mau.

Saphia hét lên. Cả ba lập tức đứng dậy bỏ chạy.

Thứ mà ba đứa nó vừa nhìn thấy là một sinh vật kì lạ, cả cơ thể bao bọc bởi nước. Ngay sau nó là những sóng nước cao như một tòa nhà, chắc chắn chỉ cần bị cuốn vào thì không thể thoát được.

Từng đợt sóng đuổi theo tụi nó. Ba đứa thở dốc ra vì mệt, cố gắng né tránh bị nước cuốn lấy, tụi nó không thể thoát xa khỏi cánh cổng.

Tình thế đang rất nguy hiểm, nó gọi bé Pi:

– Bé Pi, em mau gọi người tới giúp đi. Nếu không, chúng ta chết chắc.

Ngay lập tức, bé Pi bay đi gọi người giúp. Nó, Saphia và Gin nhìn nhau, gật đầu. Cả ba nhất định phải cố gắng cầm cự, giữ chân con quái vật này đến khi có người tới giúp. Chắc chắn, con quái vật này là nguyên nhân gây ra những cái chết của học viên trong trường.

Cả ba dừng lại, không chạy nữa. Tất cả phải tập trung sức lực tấn công con quái vật.

– Ryu. Cậu cũng đi tìm người giúp đi. Cậu chỉ mới vào học viện chưa lâu, khó có thể chống lại con quái vật này. Ở đây mình và Gin sẽ lo.

Saphia lo lắng nhìn nó, mở lời. Gin cũng nhìn nó khẽ gật đầu. Nó ái ngại, giọng nói đầy lo lắng:

– Nhưng...

– Tụi tớ là phù thủy cấp cao đấy, không dễ bị hạ đâu.

Gin mỉm cười trấn an nó.

– Mau, đi đi.

Saphia thúc giục. Nó miễn cưỡng gật đầu, chạy đi tìm người giúp nhưng trong lòng vẫn lo lắng không thôi.

Thấy nó chạy đi, con quái vật tỏ vẻ tức giận. Dâng nước cao hơn, mạnh hơn hẳn vừa rồi.

Đợt nước đầu tiên tấn công tới, Saphia và Gin cùng dùng phép thuật đóng băng tất cả lại rồi cho chúng vỡ tung ra.

Nó ngoái đầu nhìn lại, thấy hai người bạn của mình đã chặn được một đòn tấn công, đỡ lo lắng hơn hẳn, nó khẽ mỉm cười.

Thế nhưng nụ cười của nó vụt tắt.

Đúng là Saphia và Gin đã chặn được một đòn nhưng ngay lập tức, có thêm nhiều đợt sóng khác tấn công. Saphia và Gin tuy rất giỏi, đóng băng thêm được bốn đợt sóng nữa nhưng băng của hai người lập tức tan chảy, dòng nước lại mạnh hơn, ập vào người họ.

Saphia và Gin quá bất ngờ, không kịp kháng cự. Dòng nước lập tức biến thành một xoáy nước, cuốn họ đi mà điểm đến không đâu khác chính là con sông trước Witchard.

Nó không thể trở mắt đứng nhìn, bỏ qua nội quy Witchard, nó lập tức triệu hồi chổi thần.

So với tất cả chổi thần ở Thế Giới Phép Thuật, chổi thần của nó là cây chổi tốc độ, thuộc loại nhanh nhất nơi đây.

Dùng tất cả khả năng, nó phóng chổi tới chỗ Saphia và Gin ngay tức khắc.

Thế nhưng, xoáy nước này quá mạnh, nó không thể bay vào bên trong được. Đã thế này, nó đành phải liều mạng một phen.

Nó dùng tay phải nắm thật chặt vào chổi thần rồi nhảy xuống xoáy nước. Cây chổi của nó đang cố gắng giữ thăng bằng cho chủ nhân. Nó vươn tay trái về phía Saphia và Gin, hét lớn:

– Saphia. Gin. Mau nắm lấy tay mình.

Nghe được giọng nói, Saphia và Gin cố gắng thoát ra xoáy nước này.

Gin vươn tay, cuối cùng đã nắm được tay Saphia rồi. Saphia gật đầu, hiện tại, Saphia đang ở gần nó hơn.

Cố hết sức, cả nó và Saphia đều vươn tay về phía nhau. Trượt mất rồi.

– Thử lại lần nữa.

Không nản chí, nó và Saphia cùng nhìn nhau gật đầu, tiếp tục thử lại. Xoáy nước càng lúc càng mạnh, nếu không nhanh lên chắc chắn không kịp.

Mồ hôi trên mặt nó không ngừng tuôn rơi. Thật may mắn, Saphia đã giữ được tay nó rồi.

Mỉm cười nhẹ nhõm, nó dùng hết sức kéo hai người lên.

Con quái vật thấy vậy vô cùng tức giận, thêm nhiều sóng nước nữa đang tiến đến chỗ nó. Cứ thế này thì không kịp thoát ra mất.

Một... hai... ba...

Nó kéo thật mạnh, Saphia và Gin đã thoát khỏi xoáy nước rồi. Chổi thần của nó cũng ngay lập tức bay đến đỡ lấy Saphia và Gin.

Saphia và Gin đã an toàn. Thế nhưng, một làn sóng mạnh ập đến, nó không kịp né, cánh tay đang giữ chổi cũng không thể trụ được nữa, và nó đã bị rơi xuống xoáy nước.

– Tránh xa chỗ này ra.

Chổi thần rất muốn bay đến chỗ nó nhưng buộc phải nghe theo lệnh. Chính vì vậy, chổi thần bay tránh xa chỗ xoáy nước, đặt Saphia và Gin an toàn đứng trên mặt đất rồi biến mất vì nó không còn đủ sức để duy trì chổi thần.

– Ryuuuuuuuuuuuu...

Saphia và Gin vừa khóc vừa hét lên. Họ thấy mình thật có lỗi với nó.

Chuyện vừa rồi đã làm náo động cả trường. Hiện tại, tất cả giáo sư và học viên đều có mặt chứng kiến chuyện vừa xảy ra.

Tuy rơi vào xoáy nước, biết mình thế nào cũng có kết cục như những học viên kia nhưng nó vẫn mỉm cười đầy mãn nguyện vì nó đã cứu được hai người bạn thân của mình – Saphia và Gin.

Nó đã hoàn toàn rơi xuống dòng sông, con quái vật cũng hả hê, rút về dòng sông.

Các giáo sư cố gắng hết sức gỡ bỏ kết giới nhưng vì kết giới trường được làm rất vững chắc nên để gỡ bỏ, ít nhất phải mất 5 phút.

Saphia và Gin chạy lại phía cổng, khóc nức nở.

Bất ngờ, không biết từ đâu, Ren xuất hiện.

Hắn đang cưỡi trên một con rồng tím có cánh. Con rồng lao nhanh về phía cổng Witchard và vượt qua kết giới dễ dàng dưới sự bất ngờ của tất cả mọi người, trong đó có cả Ren.

Chuyện bé Pi của nó biến thành rồng ban đầu theo lời nó kể hắn có thể tin được vì dù sao đó cũng là linh thú nhưng hắn không ngờ, linh thú của nó lại có khả năng đặc biệt đến vậy, có thể vượt qua bất kì kết giới nào.

Thế nhưng, tình hình hiện tại không thích hợp để hắn ngạc nhiên. Hắn nhất định phải cứu được nó, còn bé Pi, hắn giao cho bé Pi nhiệm vụ phải giải quyết tất cả những thứ cản trở hắn cứu nó.

Hắn đang đứng ngay trên dòng sông, con quái vật thấy có thêm con mồi lại càng thích thú, hiện lên trước mặt hắn.

Hắn đã tìm thấy nó.

Lập tức nhảy xuống, vấn đề còn lại, bé Pi sẽ hoàn toàn giải quyết.

Nó nghĩ mình đã chết, mà dù gì thì nó cũng không biết bơi nên không thể thoát được, nó hiện giờ đang buông xuôi tất cả.

Hắn đã đến được chỗ nó, giữ được tay của nó.

Nhìn tình hình của nó hiện giờ, nó đang không hô hấp được.

Hắn bơi lại gần nó hơn, ôm nó thật chặt, đặt môi mình lên trên môi của nó, hắn đang hô hấp giúp nó. Cảm giác khó thở dường như đã đỡ hơn, nó từ từ mở mắt. Nó kinh ngạc, hắn đang ở đây, đang ở cạnh nó, không chỉ vậy, hắn còn đang hô hấp giúp nó.

Cảm giác hạnh phúc dâng trào, có hắn ở đây rồi, nó nhất định không thể chết được. Nó đã nói sẽ ở bên cạnh hắn thì làm sao nó có thể từ bỏ sự sống dễ dàng được. Nó vòng tay, ôm hắn thật chặt. Nhận ra nó đã tỉnh táo hơn, hắn cảm thấy an tâm. Hắn cũng ôm chặt lấy nó, từ từ bơi lên mặt nước.

Còn tình hình phía trên, bé Pi đang một mình đối đầu với quái vật.

Vẫn như cũ, quái vật dùng nước để tiêu diệt đối thủ. Vì chủ nhân, bé Pi quyết tâm không thể thua cuộc. Bé Pi dùng hết sức lực của mình, từ trong miệng, những quả cầu năng lượng lần lượt bay ra. Khi nước và quả cầu chạm vào, những quả cầu sẽ đóng băng nước lại.

Tất cả đều bất ngờ trước trận chiến trước mắt. Từ xa, Yun và Kai cũng tiến lại chỗ Saphia và Gin. Nghe những gì Saphia và Gin kể lại, cả hai đều cảm thấy thực sự lo lắng nhưng không thể làm gì khác ngoài đứng đó và nhìn trận chiến đang diễn ra trên sông, thầm cầu mong nó không sao.

Con quái vật tức giận khi nước của mình bị bé Pi đóng băng, lúc này, nó dồn hết sức tấn công vào bé Pi. Nhìn thấy hắn đang ôm nó dần ngoi lên mặt nước, bé Pi lơ là, bị trúng ngay một đòn khiến ngã về phía sau.

Phát hiện nó đang được cứu thoát, con quái vật ngày càng tức giận hơn. Giáng thêm cho bé Pi một đòn thật mạnh nữa, nó mới lao đến tấn công hắn và nó.

Thấy chủ nhân đang gặp nguy hiểm, bé Pi gắng gượng đứng dậy nhưng bất lực, đòn vừa rồi đã làm bé Pi kiệt sức.

Thấy quái vật đang đến gần, hắn một tay giữ nó, một tay dùng phép thuật tấn công nhưng con quái vật đều né được. Nó lao đến nhanh hơn. Hắn vẫn liên tiếp sử dụng phép thuật, hắn đóng băng quái vật nhưng đến cuối cùng, nó vẫn chẳng hề hấn gì mà chỉ càng dữ dần hơn.

Nguy hiểm gần kề, nó đang rất rối trong khi hắn vừa cố cứu nó, vừa phải chiến đấu, nó thấy mình thật vô dụng, chỉ làm vướng chân người khác.

Một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là có thể lên tới mặt nước rồi. Hắn cố gắng bơi lên nhưng thật không may, hắn đã bị trúng một đòn của nó.

Máu. Nó nhìn thấy máu. Cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng nó. Nó phải làm sao đây?

Con quái vật lại tấn công. Lần này, nó không dùng nước mà nó dùng những mũi tên băng sắc nhọn. Nó đã lợi dụng việc bé Pi hóa nước của nó thành băng để tạo nên chúng. Mũi tên băng lao đến vun vút, tất cả đều nhằm vào hắn và nó.

Hắn cũng không kém, tạo ra những mũi tên băng khác lao đến đấu với quái vật. Những mũi tên chạm mạnh vào nhau, mảnh vỡ văng tứ phía. Nhưng tình hình của hắn hiện đang bất lợi. Vô số mũi tên khác lại phóng đến phía nó, trong khi nó nhận ra hắn đang thở dốc vì mệt. Nó phải làm gì đó.

Một tia sáng lóe lên, nó biết phải làm gì rồi. Nó buông tay ra khỏi người hắn khiến hắn ngạc nhiên, nó đưa hai bàn tay ra phía trước, cố gắng dùng phép thuật. Và phép thuật nó đang dùng chính là phép thuật bảo vệ. Một vòng tròn bảo vệ vô hình đã được tạo ra khiến những mũi tên băng không thể đến gần. Nhân lúc này, hắn dồn sức đưa nó lên bờ trong khi nó tiếp tục duy trì vòng bảo vệ.

Cả hai đã an toàn thoát khỏi dòng sông. Tất cả đều vui mừng, hắn ôm chặt nó vào lòng, thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, mọi việc chưa kết thúc. Nó và hắn phải tiêu diệt con quái vật nếu không nguy hiểm vẫn cận kề.

===ENDCHAP22===

23. Chương 23: Cuộc Chiến Bảo Vệ Witchard (2) – Dưới Lớp Áo Choàng

Nó nhìn sang, là bé Pi của nó. Thấy bé Pi nằm đó, nó cảm thấy lo lắng, chắc chắn bé Pi đang bị thương rồi.

– Ryu. Cậu ổn chứ?

Nó nhìn sang, Saphia và Gin đang nước mắt đầm đìa hỏi nó. Bên cạnh, Yun và Kai cũng lo lắng nhìn nó. Vì an toàn, hiệu trưởng và các giáo sư không cho phép học viên nào đến gần cánh cổng, họ chỉ ở xa quan sát và gỡ bỏ kết giới, chỉ có bốn người kia là được phép đến gần vì không ai cấm được họ.

Đến giờ này, kết giới vẫn chưa được mở ra, con quái vật lại càng lúc càng hung hăng. Ren nhìn sang nó, vẻ mặt hết sức lo lắng:

– Ryu, mau đến xem bé Pi sao rồi. Nếu nó còn sức, ngay lập tức em và nó hãy bay vào trong, việc ở đây anh sẽ lo liệu.

– Nhưng...

Nó lo lắng nói. Hắn quát:

– Nhanh lên.

Nó chưa thấy hắn như vậy bao giờ. Nhìn vết thương còn đang rỉ máu của hắn nó rất xót xa nhưng cũng đành bất đắc dĩ chạy lại chỗ bé Pi.

Thấy nó an toàn, ánh mắt bé Pi lộ rõ vẻ vui sướng. Cố gắng đứng dậy nhưng không được, bé Pi đã bị thương khá nặng rồi. Nó đưa ánh mắt lo lắng nhìn bé Pi, dùng phép thuật trị thương. Nó mong chút phép thuật trị thương ít ỏi của nó có thể giúp ích lúc này. Thật may mắn, nó đã thành công nhưng bé Pi cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, vả lại lúc này, nó không thể bỏ hắn ở lại mà chạy đi. Ra lệnh cho bé Pi trở về hình dạng cũ, nó cố nghĩ cách.

Phía bên kia, hắn đang một chọi một, đối đầu với quái vật. Đòn tấn công của quái vật đều là những đòn tàn độc, nó đã không còn như trước, sự giận dữ đã lên đến cực điểm. Đối đầu với quái vật, một phù thủy thuộc hạng mạnh nhất như hắn cũng thấy chật vật. Hắn không hiểu, một quái vật bình thường thì làm sao lại mạnh như vậy được. Chẳng lẽ...

Chắc chắn là vậy. Giờ thì hắn đã khẳng định, quái vật này chắc chắn có liên quan đến Gurena. Nhưng hắn cũng chắc chắn mục ta chưa tìm được Ryu, vậy, tại sao quái vật lại được phái đến tấn công Witchard? Thật ra là vì lý do gì?

Thở suy nghĩ, hắn tập trung vào chiến đấu. Tuy chật vật thật, nhưng một phù thủy như hắn sao có thể bỏ cuộc, chịu đầu hàng được. Nhìn thấy hắn đang cố hết sức như vậy, nó cũng cố gắng tìm cách giải quyết.

Với một con quái vật làm hoàn toàn từ nước như vậy, tấn công kiểu gì thì cuối cùng nó cũng chẳng sao, vậy nó nên làm gì. Cố gắng suy nghĩ, đầu nó nảy ra một ý tưởng, nó hét toáng lên:

– Ren, phong ấn. Phải phong ấn nó lại.

– Phong ấn sao?

Hắn mỉm cười. Bất cười, hắn thấy mình hôm nay sao lại ngốc đến vậy. Một con quái vật không bị ảnh hưởng nhiều bởi các đòn tấn công thì phong ấn nó là cách duy nhất, vậy mà hắn lại không nghĩ ra.

Kết giới lúc này đã được mở, Yun, Kai, Saphia và Gin đều lao ra ngoài. Thấy họ đã có mặt, Ren hét lớn:

– Kai, Gin, Saphia, cầm chân nó lại. Yun, cậu cùng tôi phong ấn nó.

Tất cả gật đầu. Tiến hành kế hoạch.

Cuối cùng thì họ đã thành công. Con quái vật đã bị phong ấn. Tất cả mỉm cười vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm. Nó cũng nhanh chóng chạy đến chỗ họ, ôm chầm lấy hắn.

Đột nhiên, dòng sông nổi bọt. Cả bọn nhìn chăm chăm vào thứ đang dần hiện lên trên dòng sông.

Nó há hốc, ngạc nhiên cực độ, lắp bắp chỉ tay về vật vừa mới xuất hiện:

– Đó... Đó... Đó chẳng phải là... Mi.. Mira và Yuri sao?

Tất cả đều rất ngạc nhiên. Yun lên tiếng:

– Nếu vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, quái vật chính là bọn họ.

– Sao chứ?

Nó bất ngờ thốt lên. Hắn gật đầu, nói tiếp:

– Quái vật vừa rồi chắc chắn do họ đã bán linh hồn cho quỷ dữ để tạo ra. Bọn họ là thuộc hạ của Gurena.

Nó lại thêm bất ngờ.

Cho người thu dọn hai cái xác, tất cả tiến vào bên trong.

Vừa rồi, trời quá tối nên tất cả đều không nhìn rõ. Nhưng khi tiến vào bên trong, ánh đèn sáng tỏ, tất cả mới ngỡ ngàng, ai nấy đều há hốc, không tin vào mắt mình.

Nó ngỡ ngàng, không biết chuyện gì đang xảy ra mà mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình. Nhìn sang Ren, nó thấy trong mắt hắn có đôi phần khó chịu, nó lại thêm khó hiểu:

– Có chuyện gì vậy?

Nó hỏi.

Tất cả không ai trả lời nó mà chỉ im lặng. Saphia mới lên tiếng trong ngỡ ngàng:

– Ry... Ryu. Cậu... cậu đẹp quá.

Nó ngạc nhiên. Nhìn lại mình, nó mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra, vì bị cuốn xuống dòng nước nên áo choàng của nó đã trôi đi mất. Bây giờ, nó đang đứng trước mọi người với khuôn mặt thật của mình, khuôn mặt hoàn hảo khiến ai cũng ngỡ ngàng. Đã vậy, nó còn đang mặc trên người chiếc đầm tím dài ngang gối, nổi bật lên làn da trắng. Tóc nó tuy bết lại vì bị ướt nhưng vẫn rất thu hút ánh nhìn, làm tăng thêm vẻ đẹp của nó bởi màu tím bí ẩn. Phải nói lúc này, trông nó không khác gì một nữ thần, một người mang sắc đẹp tuyệt vời khiến mọi người không thể rời mắt.

– Có cần nhìn lắm vậy không?

Hắn bực tức lên tiếng. Tất cả mọi người thôi nhìn nó.

Anh bước đến, cởi bỏ chiếc áo choàng bên ngoài khoác lên cho nó, mỉm cười dịu dàng:

– Em mặc vào đi, trời lạnh như vậy dễ bị bệnh lắm đấy.

Nó gật đầu nhận lấy, cúi mặt, cố tránh ánh nhìn của mọi người.

– Mọi chuyện kết thúc rồi. Các em về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện tiếp theo các giáo sư sẽ giải quyết.

Theo lời hiệu trưởng, tất cả đều im lặng làm theo.

Khi tất cả mọi người đã bước đi hết, phía sân trường còn lại hai bóng người với hai dòng suy nghĩ khác nhau:

– Cũng khá đầy nhưng mọi chuyện chưa kết thúc đâu. Nữ hoàng chắc sẽ vui khi biết chuyện xảy ra hôm nay.

– Thật không thể ngờ dưới lớp áo choàng kia chính là khuôn mặt này. Rất thú vị. Em nhất định là của anh.

Hai dòng suy nghĩ tuy khác nhau nhưng trên môi cả hai đều xuất hiện nụ cười nửa miệng, chứa đầy vẻ nguy hiểm. Trong màn đêm, hai cái bóng bí ẩn cũng theo những học viên khác biến mất, trở về lại kí túc xá.

===

Bước vào phòng kí túc xá, cả hắn và anh đều bắt nó ngồi ở phòng khách nói chuyện. Anh nhẹ giọng trách nó:

– Ryu, sao em lại tự ý ra ngoài như vậy. Em phải biết là nguy hiểm chứ.

Nó cúi mặt, tỏ vẻ biết lỗi, im lặng không nói gì.

– Con nhỏ ngốc, cứ thích lao đầu vào nguy hiểm. Vừa rồi em suýt chết đó có biết không hả?

Hắn vẻ mặt giận dữ, giọng nói cũng đầy bực tức quát nó.

Nó vẫn như cũ, vẫn cúi đầu. Nó lên tiếng, giọng nói rụt rè, hối lỗi:

– Em xin lỗi. Chỉ là em muốn giúp mọi người một tay thôi. Em không muốn mình là gánh nặng của mọi người.

Cả hai thở dài. Anh nhẹ nhàng:

– Được rồi. Nhưng không được có lần sau đâu đấy.

Nó khẽ gật đầu. Rồi, nó chợt nói, lời nói của nó làm cả Yun và Ren đều ngẩn người:

– Có khi nào trong trường có người của Gurena không?

– Sao em lại hỏi vậy?

Anh thắc mắc.

Nó im lặng. Rồi cũng từ từ giải thích:

– Như anh Ren nói, chuyện xảy ra là do Gurena lợi dụng Mira và Yuri. Nhưng nếu không có người bước tới gần cánh cổng thì bọn họ cũng không thể tấn công được. Vừa nãy, Saphia và Gin trở thành mục tiêu. Em nhìn thấy họ khi bước tới cánh cổng ánh mắt vô hồn, không có chút ý thức nào.

– Họ đã bị điều khiển.

Ren lên tiếng. Cà nó và anh đều gật gù tán thành.

– Chuyện nội gián cũng rất có khả năng. Anh sẽ điều tra.

Yun lên tiếng. Rồi quay sang nó ôn tồn:

– Mọi người về nghỉ ngơi một lát đi, sắp sáng rồi.

Gật đầu, cả ba bước về phòng ngủ của mình. Nó đang định thay pijama đi ngủ thì sức nhớ ra một việc. Vội vàng mở tủ lấy ra một hộp đồ, nó chạy ra khỏi phòng.

Cốc... cốc... cốc...

– Vào đi.

Hắn lạnh lùng lên tiếng.

Nó khẽ mở cửa bước vào. Thấy nó, hắn ngạc nhiên:

– Ryu?

Nó không nói gì, đóng cửa phòng lại. Đặt hộp y tế lên giường, nó mới lên tiếng:

– Vừa rồi anh bị thương, để em chữa trị rồi băng lại giúp anh.

Hắn gật đầu, ánh mắt chứa vài tia hạnh phúc. Ngồi xuống giường, hắn quay lưng về phía nó, cởi áo ra.

Nhìn vào vết thương của hắn, tim nó khẽ nhói lên. Vết thương khá sâu, máu đến giờ vẫn còn chảy. Dùng phép thuật, nó trị thương cho hắn. Mở hộp y tế ra, nó lấy bông băng băng bó lại. Nhìn thành quả của mình nó mỉm cười vui vẻ:

– Xong rồi.

Đóng hộp y tế lại, nó đứng dậy đi ra khỏi phòng thì tay nó liền bị tay hắn giữ lấy. Nó bất ngờ, quay đầu nhìn hắn. Hắn vờ nhìn đi nơi khác, trong giọng nói có phần ái ngại:

– Ở lại đây đi.

Không để nó có cơ hội từ chối, hắn lập tức kéo nó về phía mình. Nó bắt giác đỏ mặt.

Hắn nhắm mắt, nằm xuống giường. Hai tay vẫn ôm chặt lấy nó, đặt nó nằm sang bên cạnh, hắn kéo chăn đắp cho nó và hắn.

– Ngủ ngon.

Hắn chỉ nói có vậy rồi ôm nó không buông.

Hắn kéo đầu nó ép sát vào lồng ngực của mình.

Khỏi phải nói, tim nó hiện giờ đang biểu tình liên hồi, mặt thì nóng ran, đỏ bừng cả lên.

Thế nhưng nó cảm thấy rất hạnh phúc. Trong vòng tay ấm áp của hắn, nó có cảm giác rất an toàn. Nhắm mắt, nghĩ đến chuyện hắn cứu nó vừa rồi, khóe môi nó không tự chủ mà vẽ lên một nụ cười đẹp như thiên thần.

Ôm lấy nó trong lòng, hắn cũng đang hạnh phúc ngập tràn. Trái tim băng giá đã hoàn toàn tan chảy, trên môi hắn cũng là một nụ cười thật đẹp.

===ENDCHAP23===

24. Chương 24: Chuyển Lớp

Ánh sáng từ phía cửa sổ chiếu vào khiến nó chói mắt. Đưa tay lên che đi ánh nắng, nó dụi dụi mắt, bộ dạng lười nhát hết như chú mèo nhỏ.

Chẳng hiểu sao, nó thấy cơ thể mình hôm có vẻ hơi nặng. Chống tay ngồi dậy, nó phát hiện ra có một bàn tay đang ôm lấy nó. Nghiêng đầu nhìn sang, nó mở to mắt đầy kinh ngạc, cảm giác ngái ngủ cũng theo đó mà biến mất.

Thứ mà nó vừa nhìn thấy không gì khác ngoài hân. Hân đang nằm ngay bên cạnh nó, nhìn nó không rời mắt, trên môi còn hiện hữu một nụ cười như có như không, tay vẫn ôm lấy nó không buông.

Nó từ từ nhớ lại. Tối hôm qua...

Chính xác là hôm qua nó bị hân giữ lại, quá mệt mỏi, nó cũng ngủ luôn lúc nào không hay.

Từ đầu đến giờ, hân vẫn yên lặng quan sát mọi hành động, biểu cảm trên khuôn mặt nó. Quả không ngoài dự đoán của hân, rất thú vị.

Vẫn tiếp tục yên lặng, hân bước xuống giường, tiến đến tủ đồ lấy bộ đồng phục rồi bước vào phòng tắm. Đứng trước cửa phòng tắm, hân ngoái đầu nhìn lại:

– Em tính ở đây luôn sao?

Nó giật mình, bất giác thấy bối rối. Vội vội vàng vàng, không đáp lời hân, nó lao ra khỏi phòng hân và trở về phòng mình.

Thấy hành động của nó, hân không tự chủ vẽ lên một nụ cười, rồi bước vào phòng tắm. Nó chạy về phòng đóng chặt cửa lại rồi ngồi phệt xuống đất. Nó đưa tay ôm lấy ngực, nó cảm nhận rõ nhịp đập trái tim nó hiện giờ đang cực kì nhanh.

Vẫn như thường lệ, nó cùng anh và hân rảo bước trên con đường phủ đầy tuyết trắng xóa từng bước đến lớp.

Nó bước về chỗ ngồi của mình, yên vị tại đó.

Khác với thường ngày, ánh mắt mọi người nhìn nó không còn đầy ác cảm như trước mà có phần dịu dàng, thân thiện hơn. Không chỉ những đứa trong lớp nó, lúc nó đi ở sân trường, những phù thủy khác cũng không còn nhìn nó căm ghét nữa mà cũng là ánh mắt rất bình thường, còn có phần ngưỡng mộ.

Nó thở nhẹ ra, liệu bình yên này kéo dài được bao lâu?

Không suy nghĩ thêm, nó lôi ra quyển sách, ngồi gục xuống bàn thông thả lật từng trang.

Tụi bạn trong lớp đang xì xào gì đó, nó không quan tâm, nó chỉ muốn tập trung đọc sách.

Đột nhiên, trước mặt nó xuất hiện rất nhiều người, có thể nói là gần hết lớp đang vây quanh chỗ nó. Nó tò mò, ngẩng đầu lên nhìn họ. Cô bạn lớp trưởng mỉm cười với nó, quay đầu nhìn những người khác rồi lên tiếng:

– Ryu. Xin lỗi vì thời gian qua tụi này có phần xa lánh bạn. Từ giờ chúng ta sẽ làm bạn tốt nhé?

Tất cả cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Nếu người ta đã có lòng như vậy, nó cũng không nên từ chối. Nó lạnh nhạt lên tiếng:

– Chúng ta dĩ nhiên là bạn rồi. Nhưng còn bạn tốt thì còn chưa biết được.

Giọng thầy hiệu trưởng vang vọng, cắt đứt cuộc kết giao bạn bè của lớp nó. Nó nghe được thầy gọi tên mình. Gấp quyển sách lại, nó theo yêu cầu, lập tức dùng thuật dịch chuyển đến phòng hiệu trưởng.

Nó hiện đang đứng trước phòng hiệu trưởng, tâm trạng hồi hộp không biết là có chuyện gì. Không chỉ có nó, cả Saphia, Gin, Kai, hân và anh cũng lần lượt xuất hiện.

Có hơi bất ngờ nhưng nó cũng không hỏi gì thêm, cùng năm người họ bước vào phòng hiệu trưởng. Phòng hiệu trưởng vẫn như cũ, chẳng có gì thay đổi. Thầy hiệu trưởng cũng đã ngồi sẵn trên ghế đợi tụi nó vào. Ông đứng lên hành lễ với hai vị Hoàng tử rồi ra hiệu tất cả ngồi xuống, bắt đầu vào thẳng vấn đề:

– Sự việc vừa qua của Witchard đã được giải quyết, thầy rất biết ơn các em đã giải quyết chuyện này và cũng cảm ơn hai vị Hoàng tử đã tham gia. Sáng sớm hôm nay, hội đồng đã quyết định, kì thi kiểm duyệt năng lực sắp tới đây, tất cả những em có mặt ở đây đều được miễn thi và được công nhận đạt loại xuất sắc.

Ngưng một lúc nhìn sắc mặt hết thầy mọi người, thầy hiệu trưởng tiếp lời:

– Ryu. Thầy rất thắc mắc về em.

– Em sao?

Nó chỉ tay về phía mình, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên nhưng đã bị lớp áo choàng che mắt. Thầy hiệu trưởng gật đầu, giọng nói có chút ngập ngừng:

– Màu tóc của em... Và cả linh thú của em...

– Có gì lạ đâu chứ.

Hắn chen vào cắt ngang. Rồi lại lạnh giọng nói tiếp:

– Hôm qua nhóc Ryu dùng phép thuật rất tốt. Sao không chuyển Ryu sang học chung lớp với tôi xem như phần thưởng vì đã giúp Witchard giải quyết vấn đề.

Tất cả đều gật gù tán thành trong khi nó đang cảm thấy bối rối còn anh thì vẫn cứ yên lặng, vẻ mặt đang rất suy tư.

Nghe lời hắn nói, hiệu trưởng cũng ra vẻ đồng ý, quay sang nhìn nó:

– Ryu, em thấy sao?

– Em... em...

Nó cúi gầm mặt, đang không biết làm thế nào thì hắn lại lạnh giọng chen vào:

– Quyết vậy đi. Chuyện giấy tờ ông giải quyết, giờ Ryu sẽ chuyển lớp luôn.

Nó hoàn toàn bất ngờ. Không để ai nói thêm gì, hắn nắm lấy tay nó, kéo nó đi thẳng. Gin, Saphia và Kai nhìn hành động của hắn bất giác mỉm cười, lắc lắc đầu cúi chào hiệu trưởng trở về lớp, còn anh từ đầu đến cuối vẫn mãi đắm chiêu. Thấy mọi người đã đi hết, anh cũng đứng dậy trở về lớp học của mình.

Hắn vẫn nắm tay nó không buông, kéo thẳng nó lên lớp học của nó. Trong lớp, giáo sư đang giảng bài thể nhưng hắn mặt kệ tất cả, xem như chồn không người, vẫn kéo tay nó như cũ, tiến đến bàn học của nó gom hết cặp sách đeo lên vai.

Tất cả học viên lớp nó đều ngơ ngác, há hốc ngay cả giáo sư cũng đứng trơ ra như người mất hồn.

Hắn vẫn rất bình thản như không có chuyện gì trong khi nó đang đỏ mặt, tim đập loạn nhịp, chỉ biết bối rối cười trừ với những ánh mắt mọi người dành ỉnh. Lẽo đẽo chạy theo hắn, cả hai rời khỏi lớp nó.

Bước đến cầu thang tiến lên lớp hắn, tiếng la hét đầy ngưỡng mộ của tụi bạn lớp nó mới vang lên. Tới tận lúc này, lớp nó mới hoàn hồn sau những chuyện vừa diễn ra.

Vẫn với tốc độ như cũ, hắn kéo nó đi về phía lớp hắn. Chạy theo hắn như thế này nó cảm thấy thật là mệt mỏi, bắt đầu thở nặng nhọc. Nó thầm than trời trách đất, hắn có biết một đứa chân ngắn như nó mà phải đi theo tốc độ với một người chân dài như hắn thì mệt thế nào không? Nhận ra oán khí từ nó, hắn cười nhếch mép, dừng bước lại, quay đầu nhìn nó, giọng pha chút châm chọc:

– Muốn anh công em lên lớp sao?

Nó đứng hình trước câu nói vừa rồi của hắn. Thấy hắn đang tiến sát mình, nó càng lúc càng rối hơn, lắp bắp:

– Kh... Không. Không cần. Đi... Đi tiếp thôi.

Nói rồi, nó tiếp tục bước đi.

Hắn khẽ cười thành tiếng, vẫn như cũ kéo nó lên lớp nhưng tốc độ đã chậm hơn trước khiến nó cảm thấy đỡ mệt hơn.

Cuối cùng cũng đến được lớp hắn. Trong lớp, giáo sư cũng đang giảng bài. Thấy hắn xuất hiện ngay lập tức ngừng lại, cả lớp cũng quay sang nhìn hắn.

Hắn bước vào, không quên kéo theo nó trước sự ngạc nhiên của cả lớp.

Nhìn thấy sự xuất hiện của nó, tụi con trai trong lớp hắn hai mắt sáng rỡ, nở nụ cười tươi còn con gái thì có đứa vui vẻ, ánh mắt mang theo phần ngưỡng mộ nhưng cũng có những ánh mắt đố kỵ nhìn thẳng vào nó.

Hắn lạnh lùng, chỉ nói đúng ba từ rồi bỏ về chỗ ngồi:

– Học sinh mới.

Cả lớp ồ lên. Giáo sư hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười dịu dàng với nó:

– Em giới thiệu một chút đi.

Nó gãi gãi đầu, cúi người chào cả lớp rồi lên tiếng:

– Tên mình là Ryu. Mong mọi người giúp đỡ.

Màng chào hỏi của nó đã xong, nó quay sang nhìn giáo sư. Khá bất ngờ khi nó chỉ giới thiệu đơn giản như vậy, giáo sư nhìn về phía lớp, toang xếp chỗ cho nó thì:

– Ryu. Bỏ mũ áo choàng ra đi, cần gì phải che giấu vậy nữa.

Một nam sinh trong lớp tươi cười lên tiếng. Những phù thủy khác trong lớp cũng lập tức hưởng ứng theo. Nó đang rất bối rối.

–Ồn ào quá.

Chất giọng băng lãnh ngàn năm của hắn lại cất lên giải vây cho nó. Nó thở phào nhẹ nhõm. Rồi hắn nói tiếp:

– Giới thiệu xong rồi còn không về chỗ?

Hiểu ý hắn, giáo sư quay mặt nhìn cả lớp rồi nhìn sang nó:

– Ryu, em muốn ngồi đâu?

Đám nam sinh trong lớp đang đinh lên tiếng bảo nó ngồi cạnh mình thì hắn lại lạnh giọng chen vào:

– Em còn không mau về chỗ?

Biết hắn đang ám chỉ điều gì, nó tuy không muốn nhưng vẫn biết mình không thể chống đối hắn, chống đối với hắn thực sự rất nguy hiểm. Cúi đầu chào giáo sư, nó từng bước tiến về chỗ ngồi của mình, chính là vị trí bàn của hắn, bàn cuối cùng của dãy. Nó thầm nghĩ, hình nó có duyên với bàn cuối hay sao mà dù lớp cũ hay lớp mới nó cũng đều ngồi ở đây.

Nó ngồi xuống trước sự ngỡ ngàng của hết thầy mọi người xung quanh. Ai cũng biết từ trước đến giờ hắn luôn ngồi một mình, không thích ai đến gần quấy rầy nếu làm trái chắc chắn sẽ nhận kết cục thê thảm. Nhưng thật không ngờ, nó được đi chung với hắn nay lại còn có thể ngồi cạnh hắn. Phải chăng nó chính là ngoại lệ của hắn?

Những tiếng xôn xao, những ánh mắt cứ hướng về chiếc bàn nơi nó và hắn đang ngồi. Nó cúi gằm mặt, cảm giác cực kì không thoải mái.

Hắn không nhìn nó nhưng dường như hiểu được suy nghĩ của nó, hắn nắm chặt lấy tay nó khiến nó giật mình quay đầu nhìn hắn. Vẫn không có biểu hiện gì trên gương mặt, hắn hướng ánh mắt về phía cửa sổ:

– Đến đây để học hay để nhìn và bàn tán người khác vậy?

Tất cả im bật, đưa ánh mắt nhìn về phía giáo sư. Giáo sư cũng nhanh chóng quay lại bài học, ông biết nếu không làm vậy chắc chắn sẽ rước họa vào thân.

Học ở lớp cấp cao này quả là có nhiều thứ thú vị và hay hơn lớp trung cấp của nó. Nó đầy thích thú lắng nghe những điều giảng viên dạy. Thì ra phép thuật cấp cao cũng không khó như nó nghĩ, nó tiếp thu một cách cực kì nhanh chóng và không gặp vấn đề gì.

Thế nhưng điều làm nó cảm thấy bức mình là hấn. Suốt buổi học hấn không hề có một chút tập trung hay hứng thú nào mà chỉ toàn ngủ với ngủ.

Ban đầu, hấn gục mặt xuống bàn mà ngủ. Nhưng được một lúc, hấn không ngủ trên bàn nữa mà đầu hấn đang yên vị trên đùi nó. Hấn thoải mái nằm xuống, cứ vô tư mà ngủ trong khi nó chuyển từ trạng thái ngạc nhiên, bất ngờ sang thành giận dữ.

Nó gạt đầu hấn ra khỏi đùi mình khiến hấn giật mình thức giấc, nó cực kì giận dữ, không thể kìm chế quát lên:

– Anh không thể tập trung học được sao?

Nó vội vàng che miệng mình lại. Thôi chết, nó lỡ lời rồi. Hiện tại, cả lớp lẫn giáo sư đều nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên cực độ, không ai có thể ngờ rằng nó lại dám lớn giọng với cả vị Hoàng tử nổi tiếng ra tay không khoan nhượng. Tất cả đều lo sợ không biết điều gì sẽ xảy đến với nó, không biết Hoàng tử sẽ dùng cách gì mà giải quyết nó. Thế nhưng trong sự lo sợ đó vẫn có vài ánh mắt hả hê, lộ rõ cảm giác thú vị.

Nó cảm giác bất an tột độ, quay sang nhìn hấn rồi nhanh chóng cúi gầm mặt, thầm nghĩ: “Ryu ơi là Ryu, sao mày đại dốt như vậy?”.

===ENDCHAP24===

25. Chương 25: Lời Mời

Tâm trạng nó hiện giờ đang bất an tột độ, nó không biết hấn sẽ xử lí nó thế nào đây. Giả như có thể quay trở lại quá khứ, nó thà chịu đựng nhằn nhặn hấn chứ chắc chắn không lớn giọng như vậy. Nó hiện đang rất rối bời, chỉ biết cúi gầm mặt than oán.

Ở bên cạnh, hấn vẫn chưa nói gì, chưa có thêm bất kì hành động gì mà chỉ chăm chăm nhìn nó. Không chỉ có hấn, cả lớp cũng tập trung ánh nhìn về phía nó, tất cả đều hồi hộp chờ đợi, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đột nhiên, hấn vươn tay lên trước ánh mắt tò mò kèm theo vài phần thương hại dành cho nó. Đi cùng một nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn thu hút tất cả sự chú ý, hấn gõ mạnh vào đầu nó khiến nó xuất xoa đưa tay ôm lấy đầu. Hấn cười khẩy:

– Nhóc con, gan cũng to lắm mới dám quát anh đấy.

Nó chu môi lên, giọng nói kèm có phần hời hợt:

– Em xin lỗi.

Hấn vẫn tiếp tục nụ cười nửa miệng, như có như không, tiến sát mặt nó rồi thì thầm vào tai nó đủ để nó nghe:

– Muốn anh cho qua chuyện này thì...

Hấn bỏ dở câu nói khiến tim nó đập nhanh hơn. Sau đó, hấn lại tiếp lời:

– Tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời anh không được cãi lại, nếu không, em chết chắc rồi.

Hấn cố tình nhấn mạnh lời nói, giọng mang đầy tính rắn đe khiến nó từ cảm giác có lỗi nay lại thêm phần sợ hãi. Nó gạt đầu trong vô thức.

Thấy biểu hiện của nó, hấn tỏ vẻ hài lòng. Khẽ vươn vai, nét mặt trở về dáng vẻ ngái ngủ, xoa xoa đầu nó, hấn nhẹ nhàng:

– Anh ngủ tiếp đây. Không được làm phiền nữa đấy.

Không nói thêm lời nào cũng chẳng cho nó cơ hội lên tiếng, hắn xem lớp học như nơi chốn không người, thoải mái nằm lên đùi nó, ung dung nhắm mắt đánh một giấc.

Cả lớp cùng giáo sư há hốc nhìn sự việc diễn ra nãy giờ. Tất cả đều hết thấy ngạc nhiên, không thể tin vào những gì mắt mình vừa nhìn thấy. Còn nó, nó đang thầm than thở trong lòng, liệu cuộc sống của nó trong lớp học mới này có yên ổn với hắn không đây.

Một tuần trôi qua, nó đã học thêm nhiều điều kiến thức thú vị ở lớp mới này. Nó cảm thấy hài lòng với cuộc sống này, nó cũng không quá khó khăn như lúc nó mới chuyển vào chỉ ngoại trừ việc ngày nào hắn cũng lấy nó làm cái gối để ngủ trong lớp cộng thêm sự quan tâm thái quá của các phù thủy nam kể từ khi biết được khuôn mặt thật của nó.

===

Trong một căn phòng u ám, chìm hoàn toàn trong bóng tối:

– Thưa Nữ hoàng, con nhóc người tìm kiếm đang ở Witchard, người dự tính sẽ làm thế nào?

Một người phụ nữ trong chiếc áo choàng đen đang khúm núm quỳ bên dưới, dáng vẻ vạn phần tôn kính.

Phía trên, Gurena vẫn ung dung ngồi trên chiếc ghế lớn, tay vuốt ve con quạ đen trong lòng, nở nụ cười ma mị:

– Cũng khá bất ngờ đấy. Thật không ngờ cháu gái ta không hề lẫn trốn mà còn ung dung đến học ở Witchard.

Người phụ nữ đang quỳ lên tiếng, có chút e dè:

– Thưa Nữ hoàng. Thật ra... cô ta... chính là người lên vào trong khu rừng cấm... và an toàn... thoát ra cùng với... linh thú của mình.

Bà ta gạt phăng con quạ đang ôm trong lòng, đứng bật dậy nụ cười ngày càng rõ rệt hơn, ánh mắt ánh lên vẻ thú vị tột độ:

– Bất ngờ nhỉ. Thú vị rồi đây. Cháu gái yêu quý, năng lực của cháu cũng ấn tượng đấy, chúng ta cũng nên cùng chơi đùa một chút trước khi ta nói lời vĩnh biệt với cháu chứ nhỉ?

– Vậy... ý người là...

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Gurena bằng ánh mắt kì dị, sâu trong ánh mắt đó chứa đầy ý cười. Gurena khẽ gạt đầu, nụ cười trở nên độc ác hơn bao giờ hết.

Phất tay áo hiệu cho người phụ nữ kia lui ra, bà ta bình thản tiến đến nơi đang giam cầm đứa em gái của mình.

Nâng cằm em gái mình lên, nhìn thẳng vào mắt Kurina, lời nói mang đầy nét giễu cợt:

– Em gái yêu quý, người của ta cho ta biết con gái em rất xinh đẹp đấy, phép thuật cũng không tệ. Quả không hổ danh con gái của em và người ta yêu nhỉ.

Bà ta nhấn mạnh lời nói của mình, khuôn mặt Kurina trở nên thất thần, tim đau nhói, ánh mắt có vui mừng nhưng không giấu được sự lo lắng tột độ. Hài lòng với biểu hiện của em gái mình, bà ta lại tiếp lời:

– Cháu gái ta ở Witchard chắc cùng buồn chán lắm. Ta nhất định sẽ vui đùa với nó một chút rồi đem nó đến gặp em nói lời cuối cùng.

Mặt Kurina trắng bệch, nước mắt khẽ lăn dài trên khuôn mặt tiều tụy nhưng không kém phần xinh đẹp. Ôm lấy chân Gurena, Kurina khấn khoản, nấc lên thành từng tiếng:

– Em xin chị... Xin chị... Chị muốn làm gì em cũng được... Cứ giết em đi. Nhưng hãy tha cho con bé. Nó không có lỗi gì cả... chỉ em... em mới là người có lỗi.

Gạt mạnh chân đạp Kurina sang một bên, bà ta mỉm cười độc ác:

– Mày có lỗi, con gái mày cũng có lỗi. Giết mày là quá dễ rồi, tao muốn mày sống không bằng chết, tao muốn mày thấy con gái mày chết trước mặt mày, như vậy mới xứng với những gì mày đã làm với tao, mới

xứng đáng với việc mày cướp đi trái tim của người tao yêu nhất. Con nhãi đó không đáng sống, nó nhất định phải chết.

Gurena cười lớn, khoàng thai bước ra ngoài để lại bên trong người phụ nữ tóc đỏ đang khóc nức lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt:

– Ryu... Mẹ xin lỗi... xin lỗi con. Con phải cố gắng an toàn... nhất định phải an toàn. Ryu... mẹ yêu con... yêu con nhiều lắm.

===

– Cuối tuần này trường chúng ta sẽ tổ chức một đêm dạ tiệc nhân dịp sắp kết thúc một khóa học và cũng để ăn mừng vì đã giải quyết được rắc rối của Witchard vừa qua. Các em sẽ đi theo cặp một nam một nữ. Chuẩn bị thật chu đáo các em nhé.

Giọng giáo sư vang lên trong lớp. Vừa dứt lời, cả lớp nó đã nháo nhào, xôn xao cả lên. Ai ai cũng lộ ra khuôn mặt vui vẻ hết thảy. Hắn thường ngày chỉ toàn ngủ nhưng hôm nay lại ngồi nghiêm túc lắng nghe thông báo của giáo sư khiến nó cũng có chút bất ngờ.

Nghe đến dạ tiệc, nó cũng thấy rất thú vị, đôi môi bất giác kéo lên tạo thành một đường cong thu hút ánh nhìn của hắn. Ở Trái Đất, nó chưa từng được đi dạ tiệc. Nó đang rất tò mò, liệu dạ tiệc sẽ như thế nào đây, chắc hẳn phải vui lắm.

Một ngày học kết thúc, nó cùng hắn và anh bước đi trở về kí túc xá. Mãi đến tối, nó vẫn không ngừng suy nghĩ về đêm dạ hội.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, là phòng của nó. Nhẹ nhàng bước ra mở cửa, nó mỉm cười nhẹ, đứng nép sang một bên:

– Anh vào đi.

Anh khẽ gật đầu, bước vào trong. Ngồi trên giường của nó, đưa tay vuốt ve bé Pi, anh quay sang nhìn nó, vào thẳng vấn đề:

– Đêm dạ tiệc em sẽ tham gia chứ?

Nó gật đầu, nụ cười đầy vui sướng:

– Dĩ nhiên rồi. Sao em có thể bỏ qua được.

Anh cũng gật đầu, mỉm cười với nó:

– Em tham dự cùng anh được chứ?

Nụ cười trên môi nó chợt tắt, nó nhìn chăm chăm vào anh.

– Ryu đi cùng tôi.

Cả nó và anh đều đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Là hắn. Hắn đang đứng trước cửa phòng nó.

Ung dung bước vào, hắn khoác vai nó làm nó đứng hình. Vẫn là giọng nói lạnh lùng thường ngày, hắn nhìn thẳng vào anh, khuôn mặt không chút cảm xúc:

– Ryu đã nói đi cùng với tôi rồi. Tôi nghĩ cậu nên đi với Saphia sẽ hợp lí hơn nhiều.

Nét mặt Yun trở nên buồn bã, hết nhìn nó rồi lại quay sang nhìn hắn:

– Nếu em đã nói sẽ đi với Ren thì anh không ép em nữa.

Không nói thêm gì, anh lặng lẽ bước ra khỏi phòng nó, đóng cửa lại.

Nó cúi gằm mặt, cảm thấy thật có lỗi với anh. Anh đã giúp đỡ nó rất nhiều, vậy mà nó lại làm cho anh buồn như vậy.

Hắn buông nó ra, đứng đối diện với nó, đưa tay gõ lên đầu nó, giọng nói lạnh lùng thay bằng giọng nói mang vẻ trách móc:

– Phải biết từ chối chứ, sao lại im lặng như vậy hả?

Nó ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn khẽ thở dài, ngồi xuống giường, hắn kéo mạnh nó ngồi vào lòng hắn, vuốt ve mái tóc tím đẹp dễ của nó, hắn buông lời

– Sao mãi mà em không chịu nhớ vậy? Em là của anh.

Hắn nhấn mạnh bóng từ cúi khiến tim nó bất giác đập nhanh, rồi hắn tiếp lời:

– Không được thân thiết với thằng con trai nào khác ngoài anh. Muốn đi với ai cũng phải có sự cho phép của anh. Biết chưa?

Hắn ôm nó thật chặt. Cảm giác này khiến nó thấy thật an toàn, tim nó đã hoàn toàn rung động trước hắn. Giờ thì nó đã khẳng định, nó thực sự đã yêu hắn mất rồi.

Nắm lấy tay hắn, nó gật đầu. Hắn mỉm cười, nụ cười hạnh phúc thật sự.

Sáng.

Như thường lệ, nó, hắn và anh cùng đến trường.

Tuyết vẫn cứ rơi nhưng dường như đã dịu đi phần nào. Thế nhưng, vẻ thích thú của nó vẫn không hề vơi bớt.

Bước đến sân trường, nó hẫ hững nhìn cảnh trước mặt. Tình hình là nó, hắn và anh đang bị bao vây bởi một đám học viên Witchard. Nó cũng nhìn thấy phía bên kia, Kai, Gin và Saphia cũng đang bị bao vây, tuy không đông như bên nó nhưng cảm giác chắc cũng chẳng dễ chịu gì.

– Hoàng tử Yun, xin anh đi dự dạ hội cùng em.

– Hoàng tử Ren à, hãy cho phép em cùng anh dự dạ tiệc.

– Ryu, dự dạ tiệc với tớ nhé.

Những lời nói cứ vang lên, tiếng cãi vã xôn xao vang vọng xung quanh nó. Cố gắng nhìn sang nhóm Saphia, nó không nghe được những tiếng xôn xao bên đó nhưng có lẽ tình hình hai bên là như nhau. Thật tình, nó cảm thấy rất khó chịu. Những tiếng ồn ào này làm nó thấy đau đầu, nó không thích chuyện này một chút nào.

Nhìn sang bên cạnh, hai người kia cũng không khá hơn mấy. Yun tuy khó chịu nhưng vẫn giữ vẻ thân thiện như thường ngày, nhẹ nhàng nói chuyện cùng những học viên khác. Còn hắn thì... thôi rồi. Khởi phải nói, hắn còn kinh khủng hơn cả nó, khuôn mặt lạnh như băng đã hoàn toàn trở nên giận dữ. Nó có thể chắc chắn rằng nếu tình hình này còn kéo dài thêm chút nữa, thế nào cũng có án mạng xảy ra mà thủ phạm không ai khác chính là hắn.

Nó đưa tay khẽ nắm lấy tay hắn. Bị bất ngờ, hắn quay sang nhìn nó. Thấy ánh mắt dịu dàng của nó nhìn mình, hắn hiểu nó đang muốn hắn bình tĩnh. Khẽ gật đầu với nó, hắn hít thở thật sâu cho bình tĩnh lại rồi lạnh giọng:

– Im hết đi.

Cả đám đông ồn ào chỉ vì một câu nói của hắn mà im bật. Nó hoàn toàn bất ngờ, thật không ngờ hàn khí của hắn lại ghê gớm đến vậy. Vẫn khuôn mặt không cảm xúc, giọng nói băng lãnh hoàn toàn, hắn nói tiếp:

– Tôi đi cùng Ryu. Ai muốn chết thì cứ tiếp tục làm phiền tôi và Ryu đi.

Không để bất kì ai có thêm cơ hội lên tiếng, hắn ngang nhiên siết chặt tay nó, kéo nó về lớp.

Tất cả học viên mang vẻ thất vọng, tiếc nuối, có thêm vài phần ghen tị nhưng cũng không dám làm gì vì họ biết hắn nói được nhất định sẽ làm được.

Bỏ qua cho nó và hần, đám học viên nhất quyết không buông tha cho Yun, Kai, Saphia và Gin.

Nó đã thoát thân an toàn, thở phào nhẹ nhõm. Ngoái đầu nhìn lại, nó cảm thấy thật tội nghiệp cho anh và ba người bạn của mình. Thế nhưng nó đành có lỗi với họ chứ không dại gì quay lại đó cho bị hành xác.

Quay sang nhìn hần, nó mỉm cười cảm kích:

– Cảm ơn anh.

Hần vẫn nhìn thẳng về phía trước, tay vẫn siết chặt tay nó, miệng nở nụ cười như có như không, giọng nói lạnh lùng:

– Cái gì cũng có cái giá của nó.

Nó đứng hình tại chỗ. Thôi rồi, lần này hần muốn hành hạ nó như thế nào nữa đây. E dè nhìn hần, nó lắp lửng:

– Anh... muốn gì?

Hần ngừng bước, quay sang nhìn nó. Hần cúi xuống, nhìn thẳng vào mặt nó, giọng nói đầy vui vẻ, mang theo ý cười:

– Chuẩn bị thật tốt cho đêm dạ hội.

Nói rồi, hần nắm lấy tay nó, kéo nó cùng bước về lớp.

===ENDCHAP25===

26. Chương 26: Đêm Dạ Tiệc

Khoảng thời gian chờ đợi đã trôi qua, cuối cùng cái ngày mà cả Witchard đều háo hức trông mong đã đến – đêm dạ tiệc.

Nguyên cả ngày hôm nay, Witchard náo nhiệt hẳn lên, ai ai cũng mang trạng thái vui vẻ, hăm hở và không ngoại trừ nó.

Cốc... cốc... cốc...

Đang đứng trước tủ quần áo để chọn xem tối nay sẽ mặc gì thì tiếng gõ cửa phòng nó vang lên. Đóng tủ lại, nó nhanh chóng chạy ra mở cửa. Người xuất hiện trước mặt nó lúc này là hần:

– Cửa em.

Không nói thêm bất cứ điều gì, hần đặt vội một chiếc hộp vào tay nó rồi quay bước, bỏ đi mất. Nó vẫn sững sờ đứng trước cửa, cố gắng hiểu chuyện vừa xảy ra. Nhưng mà dường như lúc này nó nhìn thấy mặt hần thoáng đỏ lên thì phải.

Lắc lắc đầu, nó đóng cửa bước vào trong.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, có lẽ là hần quay lại, nó nghĩ vậy. Bước ra mở cửa lần nữa, nó thấy khá ngạc nhiên. Lần này không phải hần mà là anh. Anh đứng đối diện nó, mỉm cười dịu dàng, ánh mắt nhìn nó thật ấm áp. Anh cúi xuống sát mặt nó, đưa tay xoa nhẹ đầu nó, giọng nói đầy ý cưng chiều:

– Đây là đồ để em mặc dự dạ hội tối nay. Em chuẩn bị nhanh rồi đến nhé, anh phải đi chuẩn bị vài thứ nên sẽ đến sớm.

Nói rồi, anh đưa cho nó một chiếc hộp. Nó mỉm cười với anh, gật nhẹ đầu. Anh cũng mỉm cười đáp trả rồi quay đi, nó một lần nữa đóng cửa lại.

Nó nhìn chiếc hộp của anh trên tay rồi lại nhìn chiếc hộp của hần trên bàn. Thật kì lạ, sao ai cũng đưa cái này cho nó nhỉ.

Trong chiếc hộp trên tay nó là trang phục dự dạ hội, không biết hần đưa nó thứ gì nhỉ?

Cầm giác tò mò, nó tiến lại phía giường, nhẹ nhàng mở chiếc hộp của hắc ra.

Nó bất ngờ. Là một bộ trang phục dạ hội màu đen kèm theo cả phụ kiện. Đặt hộp quà của anh xuống, nó cũng vội vã mở ra. Thêm một bộ nữa nhưng thay vì một tông màu đen như hắc thì chiếc hộp này chứa bộ trang phục màu trắng.

Nó thở dài, ngồi bệt xuống giường. Đưa tay ôm lấy bé Pi, nó vuốt ve bộ lông tím mềm, chống tay đầy suy tư:

– Bé Pi à, chị phải làm sao đây? Chị phải mặc bộ nào???

Bé Pi vẫn đang trong trạng thái cực kì thoải mái khi được nó vuốt ve, đưa đôi mắt long lanh đầy vui vẻ nhìn nó. Nó lại thở dài.

Nó phải đưa ra quyết định thôi. Đã vậy thì, nó sẽ chọn bộ trang phục đó.

Gật đầu với quyết định của mình, nó nhanh chóng đóng chiếc hộp kia lại rồi ôm lấy chiếc hộp mình đã chọn, chuẩn bị thay quần áo.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên. Nó toang đi mở cửa thì bên ngoài đã vang lên giọng nói của hắc:

– Ryu, anh đến dạ tiệc trước. Em chuẩn bị rồi đến nhanh.

– Em biết rồi.

Nó đáp lại. Bên ngoài vang lên những tiếng bước chân khê khàng. Có lẽ hắc đã đi rồi.

Cả anh và hắc đều đã đi trước, nó cũng nên chuẩn bị để đến đó thôi, đến muộn sẽ không hay.

Nghĩ là làm, nó lập tức thay ngay bộ trang phục trong chiếc hộp.

Soi mình trong gương, nó mỉm cười, hoàn toàn hài lòng với hình ảnh của mình hiện giờ. Quay đầu nhìn về phía bé Pi, nó nhẹ nhàng:

– Bé Pi, mình đi thôi nào.

Theo lời nó, bé Pi nhanh chóng bay lên đứng trên vai nó, cọ cọ cái đầu nhỏ xinh vào má nó. Nó và bé Pi nhanh chóng đi đến nơi tổ chức dạ tiệc.

Trên đường đi, nó nhìn khắp xung quanh, chẳng còn ai cả.

– Chúng ta đi trễ rồi sao?

Nó thủ thỉ với bé Pi, khuôn mặt có phần hơi lo lắng. Nếu đến trễ, nó sợ mọi người sẽ nghĩ nó cố tình gây sự chú ý, như vậy chẳng hay chút nào cả.

Bước chân nó ngày một nhanh hơn. Cuối cùng cũng đến nơi.

Mới đứng bên ngoài, nó đã nghe rõ tiếng ồn ào, náo nhiệt bên trong. Hít thở thật sâu, nó đưa tay mở cửa bước vào bên trong.

Nhìn vào khung cảnh bên trong kháng phòng, nó hoàn toàn ngỡ ngàng. Phải nói thế nào nhỉ, quả là tuyệt đẹp, còn hơn những gì mà nó tưởng tượng.

Những chùm đèn pha lê đẹp mắt treo lơ lửng phía trên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ như ban ngày. Cách bài trí trong phòng cũng rất bắt mắt, mang đậm phong thái quý tộc.

Hết nhìn cảnh vật, nó quay sang nhìn những học viên trong trang phục dạ hội. Mỗi người muôn màu muôn vẻ, đẹp khỏi phải chê.

– Ryu.

Tiếng gọi đưa nó ra khỏi những suy nghĩ. Nó quay sang nơi phát ra tiếng gọi. Mỉm cười vui vẻ, nó tiến đến:

– Saphia, Gin, Kai. Chào mọi người.

Ngay lúc này đây, ánh mắt của Saphia, Kai và Gin đều tập trung vào nó. Cả ba đều thần thờ trước vẻ đẹp của nó hiện giờ.

Nó mặc một bộ đầm đen cách điệu dài phủ đất chiếc eo hở vai. Bộ đầm rất hợp với nó, tôn lên dáng vẻ mảnh mai cùng làn da trắng mịn của nó. Không chỉ có vậy, khuôn mặt nó ngày thường đã cực kì xinh đẹp đêm nay lại được phủ thêm một lớp trang điểm nhẹ nên đã xinh đẹp nay lại càng xinh đẹp hơn nhiều lần. Mái tóc tím của nó được để khá đơn giản, một phần xõa dài, một phần được tạo kiểu thế nhưng lại hoàn toàn phù hợp với khuôn mặt cùng bộ đầm.

Thấy mọi người đang ngơ ngác, nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó quơ quơ bàn tay nhỏ trước mặt ba người, lên tiếng:

– Này.

Tiếng nói của nó đưa họ trở về thực tại. Saphia vẫn không giấu nổi sự ngưỡng mộ trước vẻ đẹp của nó, lên tiếng:

– Ryu à, cậu đẹp thật đấy.

Gin và Kai bên cạnh cũng gật gù tỏ ý tán thành. Nó ngơ ngàng, chỉ biết cười trừ:

– Cả ba cậu đêm nay ai cũng đẹp hết.

Cả bốn người tụi nó cùng đứng trò chuyện vui vẻ mà không hay biết rằng xung quanh đang đổ dồn tất cả ánh mắt về phía tụi nó, nhất là nó, nó hiện là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Họ đều đã từng nhìn thấy khuôn mặt nó một lần thế nhưng không ngờ trong đêm nay, khuôn mặt đó lại càng xinh đẹp hơn nữa, khiến họ phải nhìn say đắm, làm bao người ngất ngây.

Mãi trò chuyện một lúc lâu, nó mới sực nhớ ra một chuyện. Nó hỏi Saphia:

– Saphia này. Anh Yun và cậu đi cùng đêm nay nhưng sao giờ chỉ có cậu vậy?

Saphia lắc nhẹ đầu:

– Tôi không biết. Từ đầu đến giờ tôi chẳng thấy anh ấy đâu cả.

– Còn Ren của cậu đâu?

Kai chen vào câu chuyện giữa nó và Saphia, buông một câu hỏi khiến nó bất giác đỏ mặt, ấp úng:

– Gì... gì mà... Ren... của tớ chứ?

Cả Saphia, Gin và Kai đều bật cười. Gin lên tiếng:

– Có gì phải ngại chứ. Nhìn biểu hiện của hai người là đủ thấy hai người có vấn đề rồi.

Mặt nó đã đỏ nay còn đỏ hơn, nóng bừng. Nó cúi gằm mặt. Saphia tiến lại gần vỗ vai nó:

– Đùa tí thôi mà, cậu đừng ngại. Gin, Kai, hai cậu thôi chọc phá Ryu đi.

Cả Gin và Kai đều mỉm cười nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn nó. Kai lại lên tiếng:

– Được rồi, không trêu cậu nữa. Ren đâu rồi, sao từ nãy giờ chưa thấy cậu ta?

Nó ngẩng đầu lên, mặt cũng đã bớt đỏ, khẽ khàng lắc đầu:

– Tôi không biết. Anh ấy nói đến đây trước.

Nó vừa dứt lời, cánh cửa phòng đột nhiên bật mở. Người vừa xuất hiện không ai khác chính là hắn. Hắn đang mặc trên người một bộ vest cách điệu trông cực kì đẹp mắt. Mái tóc bạch kim cùng bộ vest làm toát lên vẻ đẹp hoàn mỹ của hắn, khiến nó không thể rời mắt.

Vẫn dáng vẻ lạnh lùng như mọi khi, hắn ngang nhiên đi lướt qua tất cả mọi người, tiến về phía nó, ánh mắt nó và hắn hết như nhau, không thể rời khỏi đối phương dù chỉ một giây.

Hắn tiến lại đứng đối diện Kai và Gin, thần nhiên nắm tay nó kéo về phía mình, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc nhìn ba người còn lại:

– Làm phiền mọi người chăm sóc Ryu rồi. Từ giờ tôi sẽ lo cho Ryu.

Nói rồi hắn kéo tay nó đi trước sự ngỡ ngàng của hết thầy học viên cùng với nụ cười thích thú của Saphia, Gin và Kai.

Hắn kéo nó ra ban công. Nơi đây hiện không có một bóng người, chỉ có nó và hắn. Sự thật là hắn đã ra lệnh cho Haku không được để bất kì ai đến ban công này làm phiền nó và hắn.

Đứng trên ban công, có cảm thấy hơi lạnh. Nhìn ngắm bầu trời sao, phải nói là tuyệt đẹp, tất cả chúng đều lung linh, đều rất rực rỡ.

Hắn cởi bỏ áo ngoài khoác lên vai nó khiến nó giật mình, quay đầu nhìn hắn. Mắt nó và hắn nhìn thẳng vào nhau, nó thấy rõ, ánh mắt lạnh lùng vô cảm thường ngày của hắn giờ đây hoàn toàn khác biệt, nó âm ập một cách lạ thường.

Hắn nhìn con vật đang nằm trên vai nó, nhú mào:

– Nhóc tím. Đi chỗ khác chơi ngay.

Bé Pi nghe thấy lời nói của hắn liền rấm rập nghe lời, lập tức bay đi. Nó thật sự ngạc nhiên, không ngờ linh thú của nó cũng sợ hắn như vậy.

Thấy bé Pi đã bay đi, hắn hài lòng. Lập tức, hắn kéo nó lại phía mình, ôm thật chặt vào lòng, thì thầm vào tai nó:

– Em... rất đẹp.

Nó mỉm cười, không nói gì, tim đập ngày một nhanh. Hắn cũng không nói thêm gì, vẫn giữ chặt nó trong lòng.

Một lúc sau, hắn từ từ buông nó ra, có một chút lưu luyến. Rồi, hắn kéo nó ngồi xuống cạnh hắn, một tay khoác lên vai nó, kéo đầu nó tựa lên vai mình.

Cả hai vẫn ở trạng thái yên lặng. Nó thích như vậy. Đôi khi, không phải cứ nói là tốt mà im lặng cũng là một cách thể hiện tình cảm, còn tốt hơn thể hiện bằng những lời nói. Im lặng để ta cảm nhận được sự hiện diện của nhau, im lặng để nghe rõ nhịp đập trái tim của nhau, im lặng để ta hiểu nhau sâu sắc hơn, để ta biết người kia quan trọng với mình như thế nào.

Thời gian lặng lẽ qua đi, bên ngoài dần xuất hiện những tiến ồn ào. Có lẽ bữa tiệc đã bắt đầu. Nó vẫn tựa đầu vào vai hắn nhưng ánh mắt hướng về phía bữa tiệc. Phá tan sự yên lặng giữa hai người, hắn lên tiếng:

– Tham gia thôi.

Nó ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ gật đầu.

Hắn đứng dậy trước, sau đó hắn đưa tay ra trước mặt nó. Nó ngỡ ngàng nhìn hắn, hắn lạnh lùng quay mặt sang hướng khác, dường như mặt hắn đang đỏ lên:

– Đứng dậy rồi đi.

Nó “à” lên một tiếng, mỉm cười vui vẻ nắm lấy bàn tay hắn. Hắn kéo nó đứng dậy, cả hai cùng bước đi.

Đột nhiên, chân nó đạp phải đuôi váy khiến nó mất loạng choạng, đã vậy, đôi giày cao gót còn làm nó không thể giữ được thăng bằng. Nó nhắm tịt mắt lại, kiểu này thì nó hôn đất mẹ mất thôi.

===ENDCHAP26===

27. Chương 27: Lời Tỏ Tình

Nó đang chờ đợi cảm giác hôn đất mẹ thì đột nhiên cảm thấy cơ thể cực kì êm ái, ngay cả đôi môi nó cũng êm ái, âm ập lạ kì.

Mở mắt ra, nó không tin vào mắt mình nữa, mặt nó nóng ran, đỏ bừng, tim đập loạn nhịp.

Tình hình là nó đang nằm trên người hắn, môi nó đang yên vị trên môi hắn hay nói đúng hơn là nó đang kiss hắn.

Nó chống tay, toang đứng lên, thoát khỏi tình cảnh hiện giờ thì hắn vươn một tay lên giữ lấy đầu nó, tay còn lại siết chặt eo nó.

1s... 2s... 3s...

Đã hơn 1 phút trôi qua, hắn vẫn không có biểu hiện gì là sẽ buông nó ra. Nó bắt đầu thở dốc. Thấy vậy, hắn đành lưu luyến rời đôi môi của nó trong khi nó vẫn còn đang ngơ ngác, não bộ đang cố tiếp nhận những chuyện vừa xảy ra.

Hắn khẽ bật cười, giọng nói đầy ý trêu chọc:

– Vẫn muốn nằm như vậy à? Hay muốn hôn tiếp???

Nó giật mình, tim lại đập nhanh hơn. Vội vã chống tay, nó lồm cồm bò dậy. Phải nói hiện giờ tâm trạng nó đang rất rối bời. Thấy biểu hiện của nó, hắn không tự chủ mà bật cười rồi cũng từ từ đứng dậy. Nó cúi gầm mặt, nó không biết phải làm thế nào. Hắn lại lên tiếng giễu cợt:

– Đây đâu phải lần đầu, có gì phải ngại?

Nó giật mình trước lời hắn nói, mặt nóng bừng, không tự chủ bước lùi về sau. Hắn lại cười, nắm lấy tay nó kéo sát về phía mình rồi siết chặt eo nó:

– Đi thôi nào.

Nó giờ chẳng biết nói gì, chỉ đành im lặng, ngoan ngoãn bước theo hắn trong khi tim nó đang không ngừng biểu tình khiến nó cực kì rối.

Bước xuống đại sảnh, mọi người đều đã nhập tiệc, không khí thật rộn ràng.

– Khiêu vũ thôi.

– Nhưng...

Không cho nó nói hết câu, hầnnhanh chóng kéo nó tiến vào nhập tiệc. Một tay nắm lấy tay nó, hắn đặt một tay nó lên vai mình, rồi dùng tay còn lại đặt vào hông của nó, cả hai bắt đầu khiêu vũ. Nó bối rối, cúi gầm mặt, ngập ngừng:

– Em... em... em không biết... khiêu vũ.

Hắn mỉm cười, nụ cười làm cho những người xung quanh phải ngơ ngác, đứng hình:

– Làm theo lời anh. Trái... phải... trái... phải...

Nó gật đầu, làm theo hướng dẫn của hắn. Ban đầu, nó bước những bước vụng về, đập phải chân hắn vài lần nhưng hắn không hề than thở lấy một lời. Từ từ, nó dần quen hơn, nó và hắn hiện đang là trung tâm của đêm dạ tiệc.

– Hi, Ryu.

Nghe tiếng gọi, nó quay qua. Là Kai và Gin. Hai người cũng đã tham gia khiêu vũ và đang đứng cạnh nó. Quay sang bên kia, nó thấy anh và Saphia đang khiêu vũ cùng nhau. “Hai người họ thật đẹp đôi” – nó thầm nghĩ.

Đang khiêu vũ cùng Saphia nhưng anh vẫn quay sang nhìn nó. Nó mỉm cười với anh thế nhưng anh không cười đáp lại. Sâu trong đôi mắt anh là một nỗi buồn phảng phất. Saphia đứng đó, nhìn thấy tất cả biểu hiện của anh, nụ cười trên môi khẽ chùng xuống. Giờ thì Saphia đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hắn vẫn im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nó.

Một đoạn nhạc mạnh vang lên, đây là điệu nhạc để đổi người khiêu vũ. Nó vẫn ngơ ngác, không hiểu phải làm gì tiếp theo, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hắn. Đột nhiên, tay nó bị kéo mạnh khiến nó cực kì bất ngờ. Hắn vươn tay ra toang giữ lấy nó nhưng rồi một bàn tay khác lại kéo lấy tay hắn, nó cũng đã bị kéo

đi. Những người khiêu vũ ngày càng đông hơn, nó không thể nhìn thấy hấn trong đám đông. Nhìn lại bàn tay mình, bàn tay lúc này vẫn giữ chặt lấy tay nó. Nó ngẩng đầu nhìn người đang đối diện mình, thốt lên:

– Anh Yun???

Anh mỉm cười nhìn nó, nụ cười có phảng phất nét buồn. Không nói không rằng, anh kéo nó đi. Nó bước theo anh nhưng vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn, tìm kiếm xem hấn đang ở đâu. Trong đám đông, một ánh mắt dõi theo nó và anh, trong ánh mắt ấy là một nỗi buồn vô tận.

– Anh đưa em đi đâu vậy?

Đã tách ra khỏi đám đông, nó mở lời hỏi anh. Anh vẫn cứ thế kéo nó bước đi, không quay đầu lại:

– Sắp đến nơi rồi, từ từ em sẽ biết.

Nó không hỏi gì thêm, tiếp tục bước theo anh. Nó nhìn xung quanh, chẳng có một bóng người nào cả. Trong khi nó còn ngơ ngác xem xét xung quanh thì anh đã buông tay nó ra từ lúc nào, từ từ tiến về phía trước. Anh búng tay một cái. Tiếng động đưa nó trở về thực tại, nó nhìn về phía anh.

Là ở sân thượng. Chính xác là anh đã đưa nó lên sân thượng.

– Anh...

Nó toang lên tiếng hỏi thì liền im bặt. Hiện tại, anh đang quỳ một chân trước mặt nó. Anh lại búng tay một cái nữa, xung quanh nó xuất hiện những ánh nến. Những ánh nến lung linh đẹp mắt. Tất cả chúng đều được xếp thành hình trái tim, nó và anh đang ở giữa trái tim đó. Từ trên cao, những cánh hoa hồng khẽ rơi xuống. Khung cảnh hiện giờ cực kì lãng mạn.

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh. Anh đưa một tay nắm lấy tay nó. Bị bật ngờ, nó nhìn thẳng vào anh. Anh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ hình trái tim. Từ từ mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn rất đẹp, không chỉ vậy, nó còn đính kèm định chiếc nhẫn này rất quý hiếm.

Anh mỉm cười rồi nhìn thẳng vào mắt nó, lên tiếng:

– Ryu. Em hãy là một nửa của anh.

Nó thẳng thốt, liệu có phải nó đang nghe lầm? Lập tức giật mạnh tay mình ra khỏi tay anh, nó bước lùi về sau:

– Anh... Anh đang nói gì vậy?

Thấy biểu hiện của nó, anh thoáng buồn nhưng rồi cũng cho qua. Anh đứng dậy, tiến lại gần, giữ lấy vai nó:

– Hãy là một nửa của anh, được chứ? Anh yêu em, yêu em rất nhiều Ryu à.

Nó gạt tay anh ra khỏi vai mình, lắc đầu:

– Anh đang nói gì vậy anh Yun? Saphia là vị hôn thê của anh, cậu ấy cũng là bạn thân của em, sao anh có thể làm vậy?

Nghe xong lời nó nói, anh lập tức tiến lại ôm chầm lấy nó. Nó cố gắng đẩy ra nhưng bất lực, anh càng lúc càng ôm nó chặt hơn:

– Anh yêu em từ lúc chúng ta còn bé. Từ ngày em trở lại, anh đã muốn mãi mãi được ở cạnh em. Chuyện với Saphia là do cha mẹ anh sắp đặt, anh không yêu cô ấy, người anh yêu là em. Anh nhất định sẽ hủy hôn. Xin em, xin em hãy mãi mãi ở cạnh anh.

– Anh... không yêu em... thật sao?

Một tiếng nói nghẹn ngào vang lên, bàn tay đang ôm chặt nó của anh khẽ rời lỏng, nó thấy vậy vội đẩy anh ra nhìn về người vừa nói.

Mắt nó mở to ra. Là Saphia.

– Saphia. Không...

Nó toang nói thì Saphia đã lên tiếng cắt ngang:

– Ryu, cậu đừng nói gì hết.

Những giọt nước mắt khế rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của Saphia. Cô lặng lẽ nhìn về phía Yun, cố lấy hết can đảm hỏi lại:

– Anh nói đi. Thực sự anh không yêu em?

Ánh mắt anh thoáng buồn những cũng chỉ trong giây lát. Anh nhìn thẳng vào Saphia, cất lên lời nói:

– Đúng vậy. Người anh yêu là Ryu.

Nó thấy mình đứng không vững trước lời nói của anh. Với nó, anh luôn ấm áp và thân thiện nhưng sao hôm nay nó thấy anh lạnh lùng quá, chẳng giống anh của ngày thường chút nào.

Nghe câu trả lời của anh, nước mắt Saphia tuông rơi nhiều hơn, cô nở một nụ cười chua xót:

– Vậy được rồi. Ryu, cậu muốn quen anh ấy thì cứ làm đi, đừng lo cho tớ, tớ không sao cả.

– Saphia...

Lời nói của nó chưa xong thì Saphia đã vụt chạy đi. Nó có thể hiểu tâm trạng Saphia hiện giờ đau khổ như thế nào. Nó thấy mình thật sự có lỗi với người bạn thân này.

Anh nắm lấy tay nó, xoay nó về đối diện với mình, cúi đầu nhìn thẳng vào nó:

– Hãy đồng ý với anh, được chứ?

Nó im lặng. Anh nói tiếp:

– Tất cả những thứ này là anh đã cất công chuẩn bị cho em. Anh muốn nói với em những lời này từ lâu, rất lâu rồi nhưng đến giờ anh mới có đủ can đảm để nói. Xin em hãy đồng ý ở cạnh anh, anh sẽ luôn bảo vệ em, sẽ không bao giờ làm em tổn thương.

– Ryu... Ryu...

Tiếng gọi tên nó vang lên ngày một lớn dần. Mắt nó sáng lên. Là hấn. Hấn đang đi tìm nó. Nghe tiếng gọi của hấn, nó đang cảm thấy rất vui mừng, vội vã quay đầu hét lên:

– Ren.

Ngay lập tức, hấn đã xuất hiện ở đó.

Trước mắt hấn là cảnh tượng nó và Yun đang đứng trong một trái tim làm bằng nến, những cánh hoa hồng nhẹ nhàng rơi, anh đang giữ lấy vai nó. Mắt hấn tối sầm lại, hàn khí từ người hấn toát ra làm không khí đột ngột giảm xuống, hấn gằn giọng:

– Hai người, đang làm gì?

– Em...

Nó toang lên tiếng giải thích thì bị anh kéo ra đứng phía sau. Anh lên tiếng:

– Tôi đang cầu hôn cô ấy. Cậu có lẽ không nên làm phiền chúng tôi như vậy.

– Cầu hôn sao?

Hấn nở nụ cười nhạt. Khuôn mặt lo lắng vừa rồi đã thay bằng vẻ mặt vô cảm, hấn lên tiếng:

– Cô ấy đã trả lời cậu chưa?

Anh hơi cúi đầu, có vài nét buồn:

– Nếu cậu không đến làm phiền thì cô ấy đã đồng ý rồi.

– Vậy sao?

Hắn nói, nụ cười như có như không, nhìn về phía nó. Thấy hắn như vậy, nó vội vã lắc đầu, nó thật sự sợ, sợ hắn sẽ ghét nó, sợ hắn sẽ xa lánh nó, nó không muốn như vậy.

Hắn nhìn nó, lạnh nhạt lên tiếng:

– Ryu. Lúc này em phải tự giải quyết thôi. Giữa anh và Yun, em chỉ có thể chọn một người mãi bên cạnh em. Em chọn đi.

– Em...

Nó ngập ngừng, anh quay lại nhìn nó, ánh mắt khẩn khoản:

– Em chọn đi Ryu.

Nó nhắm tịt mắt lại. Lúc này nó nhất định phải dứt khoát, không thể để chuyện này kéo dài được nếu không sẽ làm ọi người đều đau khổ.

Hít thở thật sâu, nó mở mắt ra, nhìn vào anh rồi lại nhìn vào hắn. Nắm chặt tay lại để thu hết can đảm, nó nói hết lòng mình:

– Anh Yun, ban đầu khi gặp anh em đã có nhiều cảm tình với anh, em thật sự rất thích anh, em còn nghĩ là mình yêu anh. Nhưng từ khi gặp anh Ren em mới hiểu được thế nào là tình yêu. Em đã thật sự rung động, đã thực sự yêu một người. Người đó là...

Cả hai đều hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ nó. Nó lại nhìn hai người một lượt rồi nói tiếp:

– Người mà em thực sự yêu, người mà em muốn sẽ mãi mãi ở cạnh em chính là...

RẦM...

Sự lựa chọn của nó chưa được nói ra thì một tiếng nổ lớn đã cắt ngang cuộc trò chuyện giữa ba người họ. Giữa không gian tĩnh mịch, một tiếng cười man rợ vang lên, kèm theo đó là một giọng nói cũng không kém phần ghê rợn:

– Ryu. Bạn thân của mày – tiểu thư Saphia cao quý – đang nằm trong tay tao. Muốn cứu con nhỏ này thì một mình mày ngay lập tức theo tao, nếu không, tao sẽ không ngần ngại giết chết nó đâu. Nữ hoàng Gurena đang nhớ mày lắm đấy.

Nghe đến đây, nó sững người. Bà ta đã biết sự hiện diện của nó rồi sao?

Phía trên cao, dưới ánh trăng, nó nhìn thấy thấp thoáng một bóng người đang cười chối, trên chối còn có một người nữa. Saphia. Đúng là Saphia đã bị bắt.

Không suy nghĩ nhiều, nó lập tức triệu hồi chổi thần phóng theo mục tiêu. Yun và Ren ngay lập tức xông lên toàng cứu Saphia và ngăn cản nó nhưng cả hai đều bị tấn công bởi hai con quái vật khổng lồ. Cả Witchard nhào nhào cả lên, tất cả cùng hợp lực tấn công tiêu diệt con quái vật.

Nó không chút suy nghĩ, phóng chổi theo cứu cô bạn của mình. Nó bay nhanh nhất có thể. Cả nó và mục tiêu đều bay ra xa khỏi Witchard. Giờ thì nó mới phát hiện ra rằng, kết giới của Witchard đã bị vô hiệu hóa.

Trong màn đêm u ám, tiếng gió rít ghê rợn, cảm giác lạnh buốt bao vây lấy nó nhưng nó vẫn cố gắng vượt qua, cố gắng cứu lấy cô bạn thân của mình, người mà vừa nãy nó đã vô tình làm tổn thương.

===ENDCHAP27===

28. Chương 28: Chết???

Không gian yên lặng đến đáng sợ, nó ngừng lại trên không cố gắng quan sát tình hình. Phía dưới nó toàn cây với cây, người đã bắt cóc Saphia cũng phút chốc chẳng thấy đâu nữa. Nó đang lo lắng tột độ, không biết liệu Saphia có xảy ra chuyện gì không.

Tiếng gió rít lên thật ghê rợn. Dưới ánh trăng, mái tóc tím nó càng thêm lung linh, phát phơ trong gió. Một tia sáng bất ngờ lóe lên, tiến nhanh đến phía nó. Một cách nhanh chóng, nó đã né được. Tia sáng ấy

không gì khác chính là một mũi tên bằng sắc nhọn. Nó thở phào. Nếu né chậm một chút nữa thì nó chắc chắn chết dưới mũi tên đó rồi.

Cố giữ im thật bình tĩnh, nó quan sát xung quanh. Không gian yên tĩnh này giờ hoàn toàn bị lấn áp bởi tiếng cười man rợ. Tiếng cười vang vọng khắp tứ phía. Nó cố gắng định vị xem rốt cuộc mục tiêu và Saphia đang ở đâu nhưng bất lực. Đường như mục tiêu ở khắp mọi nơi, nó đã hoàn toàn bị mục tiêu bao vây.

Tiếng cười vẫn cứ vang vọng. Tiếp theo đó, hàng ngàn tia sáng lại lóe lên. Lần này không phải một mà là hàng ngàn mũi tên đang lao về phía nó, tất cả đều sắc nhọn, có khả năng sát thương rất cao. Giữ chặt chổi thần, nó cố gắng né tránh tất cả vì tốc độ của chúng quá nhanh nó không có đủ thời gian tạo rào chắn bảo vệ.

Mũi tên cứ bắn lên như mưa. Nó gần như né được tất cả nhưng một vài mũi tên đã bắn xuyên qua nó khiến vài sợi tóc của nó rơi xuống, trên da xuất hiện vài vết thương rỉ máu, bộ đàm dạ hội đen cũng bị xay nát. Tên đã ngừng bắn ra, nó đang rất mệt, hơi thở trở nên khó khăn.

Từ phía dưới, nó nhìn thấy bóng người vút lên cao, bay về phía trước. Nhìn thật kĩ, chính là mục tiêu và Saphia. Saphia không còn ở trạng thái hôn mê như trước nữa nhưng cô đã bị trói chặt, không thể dùng phép thuật. Nhìn thấy nó dưới ánh trăng, Saphia vội vã hét lên:

– Ryu... Cứu mình...

Lời vừa cất lên, Saphia đã bị mục tiêu dùng phép thuật khiến cho không thể nói thêm gì nữa, chỉ bất lực đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn về nó, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Nhìn thấy bản thân của mình như vậy, nó thật sự rất đau lòng. Không ngần ngại, nó lập tức lao đến đuổi theo mục tiêu mà không biết rằng trên môi mục tiêu hiện giờ đang là một nụ cười ghê rợn, đầy vẻ nguy hiểm.

Thấy biểu hiện của mục tiêu, Saphia cảm nhận được chắc chắn sẽ có chuyện không lành xảy đến nếu nó cứ tiếp tục đuổi theo như thế. Cô cố gắng lắc mạnh đầu, ra hiệu cho nó dừng đuổi theo nữa, cứ để mục tiêu vô ích. Tốc độ của nó ngày một nhanh hơn, nó vẫn tiếp tục đuổi theo bất chấp có chuyện gì sẽ xảy đến.

===

Trở về với Witchard.

Hắn và anh đang rất bức mình vì hai con quái vật cứ không ngừng cản đường. Hạ chúng với họ không khó nhưng hiện giờ mọi thứ đang rất rối loạn, nếu họ tấn công mạnh có khả năng sẽ làm người khác bị thương. Cả hai đều đang rất nóng, họ mong sao giáo sư của trường sẽ nhanh chóng sơ tán học viên và lập tường bảo vệ để có thể dễ dàng chiến đấu.

Bất ngờ, từ trên không, một con rồng lớn bay xuống, tấn công vào một con quái vật. Hắn và anh cả hai đều tò mò chuyện gì đang xảy ra thì một giọng nói vang lên giải quyết thắc mắc của họ:

– Là linh thú của tiểu thư Ryu. Mọi chuyện ở đây cứ để thần và linh thú này lo, hai hoàng tử hãy mau chóng đi giúp tiểu thư Ryu.

Là Haku, linh thú của hắn. Haku và bé Pi đã nắm được tình hình và xuất hiện kịp thời để cầm chân con quái vật. Gật đầu, cả hắn và anh nhanh chóng triệu hồi chổi thần, phóng thật nhanh đi tìm nó.

Hai con quái vật thấy có người muốn rời khỏi Witchard vội vã lao đến tấn công nhưng ngay lập tức, chúng liền bị bé Pi và Haku chặn lại. Thêm vào đó, Gin và Kai cũng hỗ trợ thêm một phần. Thế là hắn và anh an toàn đi khỏi.

Mặt cho gió tát vào mặt, mái tóc bị gió làm cho rối bời, cả hai tăng nhanh tốc độ đuổi theo nó.

===

Trở lại với nó hiện giờ.

Nó hiện đang bay đến một nơi mà nó chưa từng biết. Nó từ đầu đã có cảm giác bất an nhưng vì an toàn của Saphia, nó bỏ mặc tất cả, mặc cả an nguy của bản thân mình.

Tiếng cười man rợ lại vang lên, mẹ ta đã dừng lại, ở ngay trước mặt nó. Nó cũng dừng lại, cách mẹ ta tầm 3 mét. Xem xét tình hình, nó nhận ra mình đang lơ lửng trên một vực sâu, sâu đến nỗi không thể nhìn thấy đáy vực.

Bất ngờ, mẹ ta lên tiếng:

– Người cũng khá đấy, đuổi theo ta được đến tận đây.

– Thả Saphia ra.

Nó lạnh lùng nhìn thẳng vào bà ta, giọng nói không chút cảm xúc.

Bà ta lại cười, một nụ cười ma mị, đầy nguy hiểm:

– Được thôi. Với một điều kiện.

– Nói đi, điều kiện gì?

Nó vẫn giữ nét mặt và giọng nói như cũ, nhìn thẳng vào mắt bà ta không chút e sợ.

– Người sẽ thế chỗ con nhỏ này.

Bên cạnh bà ta, Saphia liên tục lắc đầu. Nó nhìn bạn mình bằng ánh mắt hiền từ rồi lại quay sang nhìn bà ta bằng ánh mắt sắc lạnh:

– Được. Nhưng làm sao tôi biết bà chắc chắn sẽ giữ lời?

Bà ta cười lớn:

– Người sẽ không biết được cho đến khi người thực hiện yêu cầu của ta.

– Bà...

Nó liếc mắt nhìn bà ta, rồi bất ngờ, nó cười lạnh:

– Là Gurena yêu cầu bà làm vậy?

– Cháu gái, gọi thẳng tên của dì mình như vậy là không hay đâu.

Nó giật mình, quay người lại phía sau. Ngay sau nó là một người phụ nữ tóc đỏ mang vẻ đẹp mị hoặc, bà ta xuất hiện từ lúc nào nó cũng không hay biết. Quay sang nhìn người phụ nữ kia, bà ta lên tiếng:

– Giải quyết đi. Con nhỏ đó hết giá trị rồi.

– Tuân lệnh nữ hoàng.

Người phụ nữ đáp lời rồi ngay lập tức đẩy Saphia xuống vực sâu. Ánh mắt Saphia đầy vẻ sợ hãi. Ngay lập tức, nó lao nhanh đến đỡ lấy Saphia.

Gurena nở nụ cười nhạt:

– Tốt bụng quá nhỉ. Mày y hệt như mẹ mày, chỉ khác là mày có mái tóc của anh ấy.

Vừa dứt lời, từ tay Gurena xuất hiện một quả cầu đỏ, hệt như màu máu. Quả cầu lao nhanh đến chỗ nó và Saphia. Nhìn thấy nguy hiểm đang cận kề, nó lập tức đẩy Saphia và chồm thân sang một bên, còn nó một mình hứng chịu đòn tấn công này.

– Ryuuuuuuuuuuuu.

Nghe tiếng gọi, nó quay đầu nhìn. Là Ren, có cả Yun nữa. Hai người đều đang xuất hiện ở đây. Vậy là trước khi chết nó vẫn còn được gặp những người nó yêu quý nhất, như vậy là nó mãn nguyện rồi. Nở nụ cười hạnh phúc trên môi, nó từ từ rơi dần xuống đáy vực.

Ở phía trên, Saphia đang an toàn trên chỗi thân của nó, nước mắt không ngừng rơi. Hấn và anh cố gắng bay nhanh nhất có thể để cứu lấy nó nhưng đã quá muộn, bóng hình nó đã biến mất dưới đáy vực sâu hun hút này rồi. Gurena cùng thuộc hạ của mình cười lớn khi chứng kiến cảnh này. Không còn việc gì nữa, hai người bọn chúng nhanh chóng dịch chuyển, trở về nơi ở của chúng.

Anh, hấn và Saphia đáp xuống một vách đá gần đó. Anh giúp Saphia cởi trói, giải phép thuật trên người Saphia. Saphia từ đầu đến giờ vẫn không ngừng khóc, nước mắt cứ tuôn rơi, không có dấu hiệu gì sẽ ngừng lại:

– Tại em. Tất cả là tại em. Nếu không phải vì em thì Ryu đã không rơi xuống vực như vậy. Ryu. Xin lỗi cậu. Tôi có lỗi với cậu, tôi có lỗi với cậu rất nhiều.

Saphia nói, kèm theo những tiếng nấc nghẹn ngào. Ở bên cạnh, anh cũng đang rơi nước mắt, những giọt nước mắt lạnh lẽ. Chúng cứ đua nhau chảy xuống trên khuôn mặt hoàn mỹ, trái tim anh cũng nhói đau, anh cảm nhận được sự mất mát trong tim mình, anh đang mất đi một thứ gì đó rất quan trọng với anh.

Còn hấn, hấn không khóc, nước mắt hấn không rơi nhưng sâu trong trái tim hấn là một sự đổ vỡ nặng nề. Hấn đang bị tổn thương. Từ đầu, hấn đã không có gì, không có tình yêu thương của cha và mẹ. Hấn chỉ có nó mà thôi. Vậy mà giờ đây, thứ duy nhất hấn có được cũng đã biến mất trước mắt hấn, thử hỏi hấn làm sao có thể không tổn thương, thử hỏi trái tim hấn sao có thể lạnh lẽo?

– Ryu chắc chắn không chết.

Hấn nói. Ngay lập tức, hấn ngồi lên chổi, bay xuống vực nhằm tìm kiếm nó. Hấn hy vọng nó sẽ xuất hiện, hy vọng nó mãi mãi tồn tại trong cuộc đời hấn.

Hấn lao xuống vực, anh cũng ngay lập tức đuổi theo sau. Cả hai đều mong có thể tìm được nó. Cả hai tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn không thấy. Vực này vừa rộng lại vừa sâu, tất cả đều bất lực. Phía trên Saphia khóc nức lên:

– Hai người đừng như vậy. Ryu mà biết, cậu ấy liệu có vui không?

Cô hét lên, lời nói của cô khiến họ trở nên bình tĩnh hơn. Đáp ngay vách đá, cả hấn và anh đều ngồi phịch xuống đất, trong ánh mắt và nét mặt cả hai đều là một nỗi đau khổ tột cùng.

===

Tiếng cười vang vọng khắp không gian đen tối, tĩnh mịch.

Ngồi xuống đối diện em gái mình, Gurena lên tiếng, giọng nói chứa đầy sự thỏa mãn, vui thích:

– Em gái yêu quý. Ta muốn đưa con gái em về đây thăm em nhưng thật tiếc...

Bà ta bỏ dở câu nói, liếc mắt nhìn về người đối diện.

Nghe nhắc đến con gái mình, Kurina trở nên khẩn trương, vội vã bò đến ôm lấy chân chị gái mình, giọng nói gấp gáp:

– Ryu. Ryu nó sao rồi? Chị... chị đã làm gì con bé???

Mỉm cười vui vẻ nhìn em gái mình, bà ta làm ra vẻ tiếc nuối, lắc lắc đầu, ánh mắt và lời nói đầy vẻ giấu cợt, thở dài:

– Đúng là mẹ nào con nấy. Tốt bụng hết như em...

– Mau. Chị mau nói. Nó sao rồi???

Kurina ngày càng hấp tấp hơn, vẻ mặt cùng ánh mắt lo lắng tột độ. Gurena thấy vậy thêm phần hả hê, cười lớn:

– Vì cứu bạn, nó đã nhảy xuống vực rồi. Có lẽ nó sẽ chết mà không thấy xác.

Kurina nghe vậy, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống ngày một nhiều hơn. Bà ngồi bệt xuống đất, ôm lấy tim mình. Hiện tại, tim bà đang vỡ tan, còn nỗi đau nào đau hơn nỗi đau khi biết tin con gái mình đã chết. Còn nỗi đau nào đau hơn khi biết chị gái mình là người đã giết chết đứa con gái yêu quý bao năm xa cách của mình.

Đứa con gái yêu quý, động lực sống cuối cùng của bà đã chết rồi thì bà còn sống để làm gì nữa? Đưa ánh mắt thù hận nhìn về phía chị gái mình, bà như con thú hoang lao đến, siết chặt cổ Gurena, nghiến răng gào từng tiếng:

– Tại sao? Tại sao người có thể độc ác như vậy?

Không may may xây xác, bà ta còn tỏ ra hả hê hơn, tiếng cười cũng theo đó lớn dần:

– Mày đáng bị như vậy. Ai bảo mày dám cướp đi trái tim của người tao yêu.

Gạt mạnh Kurina ra, Gurena dùng phép thuật trói chặt em gái vào tường rồi đứng lên, phủ phủ tay, cười nhạt:

– Con gái mày chết rồi nhưng tao chưa cho phép mày chết đâu. Cứ từ từ tận hưởng nỗi đau tội cùng này đi. Tao muốn mày sống không bằng chết.

Bà ta nhấn mạnh bốn từ cuối rồi quay lưng bước đi, trên môi vẫn luôn là nụ cười cay nghiệt. Kurina đau khổ tội cùng, nước mắt không ngừng tuông rơi, tiếng nấc ngày một lớn cũng như nỗi đau của bà đang tăng dần:

– Ryu. Mẹ xin lỗi... xin lỗi. Là tại mẹ... tất cả... là tại mẹ.

===ENDCHAP28===

29. Chương 29: Mất Mát

Trời đã gần sáng, cả ba người, hắc, anh và Saphia cùng trở về học viện. Mọi chuyện ở Witchard đã được giải quyết xong xuôi, tất cả đều tập trung ở cổng để chờ đón họ trở về.

Trên bầu trời thấp thoáng bóng người khiến cả học viện nháo nhào, vui mừng hắc lên. Tất cả mệt mỏi trong cuộc chiến với hai con quái vật hầu như tan biến, trên môi mỗi người đều nở nụ cười hạnh phúc, họ cùng nhau chạy ra ngoài.

Hắc đi một mình, Saphia và anh cùng cười một chỏi. Cả ba đáp xuống trước cổng học viện trong sự vui mừng chào đón của toàn trường.

– Mọi người an toàn cả rồi.

Gin, Kai và Haku lập tức chạy lại. Gin tuy mệt mỏi nhưng nét mặt không giấu nổi sự vui sướng chạy lại, ôm chầm lấy Saphia.

Bé Pi cũng vui mừng không kém, bay lượn tung tăng đón mừng sự trở về của họ.

Khác với niềm hoan của học viên và giáo sư Witchard, trên khuôn mặt hắc, anh và Saphia là một nỗi buồn vô tận. Nhận ra có gì đó không đúng, Haku nhìn kĩ tình hình xung quanh, nét mặt trở nên lo lắng, e dè hỏi:

– Hoàng tử, tiểu thư Ryu. Cô ấy... đâu rồi?

Haku vừa dứt lời, không khí xung quanh bắt đầu trở nên hỗn loạn, tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu vang lên, tất cả đều tỏ mò vì không thấy Ryu xuất hiện, ngay cả bé Pi cũng ngừng bay lượn mà tập trung tìm kiếm chủ nhân của mình.

Lời nói của Haku cũng đã chạm vào nỗi đau của hắc, anh và Saphia. Lúc này, Saphia không còn kiềm lòng được nữa, quỳ sụp xuống đất, ôm chầm lấy mặt mình, khóc nức lên thành tiếng. Anh cũng đã vượt qua giới hạn, quay mặt sang hướng khác, ôm lấy trái tim đang vỡ tan của mình, từng giọt nước mắt cứ thế lặng lẽ tuông rơi. Còn về phần hắc, hắc không khóc, không cười cũng không nói. Cảm xúc của hắc đã hoàn toàn đóng băng, hắc giờ đây như người mất hồn, bước đi từng bước vô định trở về kí túc xá trước sự ngạc nhiên lẫn khó hiểu của toàn Witchard.

– Chủ nhân.

Haku lên tiếng gọi hắc. Hắc vẫn như không nghe thấy gì, giữ lấy bé Pi, cứ thế bước tiếp. Thấy hắc vậy, Haku thật tình không an tâm chút nào, vội vã chạy theo.

Đến lúc này, cả Witchard mới cảm nhận được điều không lành đã xảy ra. Sắc mặt Kai trở nên sa sầm, Gin cũng không kém phần lo lắng. Gin quỳ xuống trước mặt Saphia, giữ chặt vai của cô bạn đang nấc lên nghẹn ngào, giọng nói đầy gấp gáp:

– Saphia. Mau. Nói ỉnh biết. Ryu. Ryu đâu rồi???

Ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn Gin đang ở đối diện, nước mắt Saphia tuôn rơi nhiều hơn. Ôm chặt lấy cô bạn như đang tìm ỉnh một điểm tựa vững chắc, Saphia cố giữ lấy bình tĩnh, nghẹn ngào:

– Xin lỗi... Xin lỗi... Tại mình... Tất cả là tại mình.

– Saphia, cậu mau nói rõ đi. Có chuyện gì?

Kai lúc này cũng dần trở nên mất bình tĩnh.

Tiếng nấc ngày một to hơn khiến Saphia không thể nói thêm được gì nữa. Đột nhiên, anh lên tiếng, tiếng nói mang đầy nỗi buồn cùng sự đau khổ tột cùng:

– Ryu đã rơi xuống vực. Chúng tôi đã cố gắng nhưng vẫn không thể tìm thấy cô ấy.

Không khí xung quanh trở nên im lặng đến đáng sợ. Mắt Gin vừa nãy còn hoe hoe đỏ nay đã đầm đìa nước mắt. Kai vừa nghe xong lập tức lão đảo, đứng không vững. Các giáo sư Witchard ai nấy cũng ngỡ ngàng. Còn về phần các học viên, họ cũng không kém phần kinh ngạc, có người lặng lẽ rơi vài giọt nước mắt, có người ngồi sụp xuống như không tin vào những điều mình vừa nghe được.

Khẽ lau những giọt nước mắt đang rơi, anh cũng như hẩn, quay bước trở về kí túc xá. Hiện tại, anh cần được yên tĩnh, anh chỉ muốn ở một mình.

Theo từng bước chân của anh, tất cả học viên đều nhường đường, đứng sang một bên. Kai cố lấy lại bình tĩnh đỡ Gin và Saphia đứng dậy, dìu hai người về phòng. Tất cả giáo sư cũng theo vậy mà cho học viên giải tán, trở về phòng nghỉ ngơi.

===

Hẩn vẫn vậy, cứ bước đi vô hồn, để mặc Haku phía sau không ngừng lo lắng:

– Chủ nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao tiểu thư Ryu lại không trở về cùng người?

Tiếp tục bước đi trong yên lặng. Đến trước cửa phòng kí túc xá, hẩn đóng sầm cửa lại để mặt Haku đang đứng ngoài không ngừng hỏi chuyện. Hẩn vẫn giữ lấy bé Pi, rồi tiến thẳng vào phòng nó, khóa chặt cửa lại.

Hẩn tiến đến giường nó, quỳ thụp xuống đất, thả bé Pi ra đặt lên giường. Từ đầu đến giờ, bé Pi vẫn đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn hẩn. Nhìn thẳng vào đôi mắt đó, lúc này, hẩn mới lên tiếng:

– Xin lỗi. Ta đã phụ lòng người, ta đã không bảo vệ được Ryu, đã không bảo vệ được người mà ta yêu nhất.

Lúc này, một giọt nước mắt khẽ rơi trên khuôn mặt hẩn, hẩn đã đến giới hạn chịu đựng rồi. KHẽ lau giọt nước mắt đang rơi, hẩn vuốt ve bộ lông tím của bé Pi rồi nói tiếp:

– Ryu đã bị rơi xuống vực ngay trước mắt ta. Vậy mà ta không thể làm được gì để cứu cô ấy. Ta thật vô dụng, thật thảm hại.

Hẩn nói xong, ánh mắt bé Pi trở nên sững sờ. Không chút suy nghĩ, bé Pi lao nhanh ra khỏi cửa sổ phòng nó. Hiện giờ, điều bé Pi muốn làm chính là đi đến đáy vực đó tìm kiếm nó, đưa nó trở về.

Thấy bé Pi bay đi, hẩn cũng hiểu bé Pi đang muốn làm gì. Hẩn không ngăn cản, bởi lẽ ngay chính bản thân hẩn vẫn đang nuôi hy vọng nó sẽ trở về, nó sẽ an toàn.

Úp mặt xuống giường nó, hẩn vẫn quỳ như vậy, bờ vai khẽ run lên. Đúng vậy. Hẩn đang khóc. Hẩn khóc vì nó, khóc vì sự bất lực của mình khi mang danh là một phù thủy xuất sắc mà để người mình yêu biến mất trước mắt mình.

Trái tim hẩn cũng theo những giọt nước mắt đang rơi mà vỡ vụn ra. Đúng là hẩn lạnh lùng thật, đúng là hẩn có thể vô cảm với mọi thứ xung quanh nhưng hẩn cũng có ngoại lệ. Ngoại lệ đó không gì khác chính là nó. Vì nó, hẩn có thể làm mọi thứ, có thể hy sinh tất cả. Vì nó, một người những tưởng lạnh lùng vô cảm

như hắn cũng đã có một trái tim ấm áp, biết rơi nước mắt, biết đau khổ, biết được rung động của con tim. Vậy mà giờ đây nó đã đi xa khỏi hắn. Lần thứ hai hắn mất nó. Hắn biết phải làm sao đây???

Anh lúc này cũng không khác gì hắn, bước từng bước chân nặng trĩu trở về phòng kí túc xá. Ánh mắt anh chứa đầy nỗi đau, nét mặt cũng đầy u sầu. Một môi nhìn về phía trước, anh đang đứng trước cửa phòng. Thấy anh, Haku vội vã tiến lại gần:

– Hoàng tử, rốt cuộc tiểu thư Ryu đã có chuyện gì?

Quét mắt nhìn người đối diện, anh lên tiếng, giọng nói đầy nặng nề, không còn chút sức sống:

– Ryu đã rơi xuống vực, chưa tìm thấy.

Không nói thêm gì, anh gạt Haku sang một bên, mở cửa bước vào rồi khóa chặt lại. Nghe những lời anh nói, Haku trở nên thất thần, cảm thấy choáng váng. Tựa người vào cánh cửa vừa mới đóng lại, Haku thật sự không tin vào những điều mình vừa nghe. Haku biết chủ nhân của cậu yêu nó đến mức nào. Và cậu cũng biết, chủ nhân của cậu đang đau khổ đến mức nào.

Ngay lập tức, Haku phóng đi. Mục tiêu hiện tại của cậu cũng như bé Pi là tìm đến đáy vực đó và cố hết sức đem nó trở về.

Bước vào trong phòng, từng tiếng nấc của anh khe khẽ phát ra. Sờ tay chạm vào cửa phòng nó, anh từ từ ngồi xuống, tựa vào cửa phòng nó. Đập mạnh vào tim mình, anh đang tự trách bản thân, tự dằn vặt chính mình. Giá như anh đừng đưa nó lên sân thượng, giá như anh giữ nó lại không cho nó đuổi theo, giá như anh đến cứu nó nhanh hơn thì có lẽ giờ đây, ngay lúc này, nó vẫn còn ở bên cạnh anh, vẫn vui vẻ cười nói với anh. Anh cảm thấy mình thật vô dụng, từng giọt nước mắt rơi thêm nhiều hơn, cảm giác tim nhói đau cũng theo đó mà tăng lên.

Còn về phía Saphia, Gin và Kai. Kai đưa hai cô bạn về phòng và ở đó cùng họ. Saphia và Gin vừa về tới phòng đã lập tức ngồi phịch xuống, ôm chặt lấy nhau không ngừng rơi nước mắt. Kai cũng cảm thấy rất buồn, cậu tiến lại phía cửa sổ, ngồi lên ban công, nhìn lên bầu trời. Cậu đang cố giấu đi những giọt nước mắt lặng lẽ rơi vì thương tiếc cho người bạn thân của mình, một người bạn tốt luôn hết lòng vì bạn bè.

Trong cả ba người, Saphia, Gin và Kai, chắc chắn người đau lòng nhất là Saphia. Saphia từ đầu đến giờ vẫn vậy, vẫn không ngừng dằn vặt, không ngừng tự trách mình. Kèm theo tiếng khóc nức lên, cô không ngừng nói câu xin lỗi. Trong tim thức của cô, trong trái tim cô, cô là người đã khiến Ryu phải rơi xuống vực. Cô nghĩ, nếu không phải vì cô thì Ryu đã an toàn và vẫn luôn vui vẻ nói cười với cô như ngày nào.

===

Trong một căn phòng u ám, không chút ánh sáng lọt vào.

Tiếng cười lớn phát ra nghe đến rợn người.

Một người phụ nữ quỳ sụp dưới đất, cúi đầu nhưng trên môi vẫn luôn là nụ cười quỷ quyệt:

– Thưa Nữ hoàng, chúc mừng người, kế hoạch của người đã cực kì thành công.

Phía trên cao, Gurena ngồi trên ghế xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, không ngừng cười lớn đầy tự đắc, hài lòng:

– Dĩ nhiên phải vậy rồi. Kurina thế nào rồi?

Người phụ nữ vẫn cúi đầu, giọng nói cung kính:

– Thưa Nữ hoàng, bà ta từ lúc gặp người đến giờ vẫn không ngừng khóc lóc. Không những vậy, bà ta còn không chịu ăn uống gì.

– Thế à?

Gurena giữ nguyên nét cười trên mặt, giọng nói chứa đầy ý giễu cợt. Người phụ nữ khẽ thưa “vâng” rồi lại nói tiếp:

– Con nhóc đó chết như thế có phải quá dễ dàng rồi không? Nếu nó đã chết, người còn giữ ả Kurina làm gì nữa?

Gurena bật cười, tiến lại gần thuộc hạ của mình:

– Người ngây thơ quá rồi. Mọi chuyện chỉ mới là bắt đầu thôi.

Người phụ nữ lập tức ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, chứa đầy tia thích thú, khoe môi kéo lên thành một nụ cười chết chóc:

– Ý người là...

Nói tới đây, Gurena ra hiệu cho người phụ nữ im lặng. Bà ta tiếp tục cười lớn. Người phụ nữ đã hoàn toàn hiểu được ẩn ý của bà ta, cứ thế tiếp tục cười theo. Không gian u ám, yên tĩnh giờ đây hoàn toàn chìm trong tiếng cười ghê rợn.

===ENDCHAP29===

30. Chương 30: Tên Của Tôi Là Chika

Đã một tuần trôi qua kể từ cái ngày nó biến mất. Cả Witchard đã trở về trạng thái bình thường, thế nhưng với một số người, nỗi đau mất nó không thể nào quên được.

Saphia luôn nghĩ mình là lí do khiến nó phải rời xa mọi người, sự dằn vặt trong lòng ngày một tăng lên. Suốt một tuần, Saphia sống trong nước mắt, miệng lúc nào cũng thốt ra hai từ “xin lỗi”, đã vậy cũng không chịu ăn uống gì. Gin và Kai cũng đau buồn khi nó biến mất nhưng chứng kiến Saphia như vậy, họ càng đau xót hơn. Gin hết lòng khuyên nhủ, cuối cùng Saphia cũng đã chịu ăn uống mặc dù sự dằn vặt vẫn không nguôi.

Còn về phần anh và hấn.

Anh kể từ lúc trở về kí túc xá thì không hề rời khỏi cửa phòng nó nửa bước. Anh vẫn vậy, vẫn ngồi trước cửa phòng nó, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm. Anh đắm chìm trong suy nghĩ, những suy nghĩ của riêng anh để rồi đôi lúc, những giọt nước mắt lại lặng lẽ lăn dài.

Còn hấn, hấn cũng chẳng khác gì anh, vẫn cứ nhốt mình trong phòng nó, vẫn ngồi lì bên cạnh giường nó không hề rời đi. Hấn không nói, không khóc nữa, nét mặt lẫn đôi mắt đều không còn chút cảm xúc nào. Không chỉ có vậy, tim hấn vẫn còn đang rỉ máu, vẫn đau xót không nguôi. Hấn giờ đã như người mất hồn, không chút sức sống.

Hàng ngày, hết khuyên nhủ Saphia thì Gin và Kai lại cùng nhau lặng lẽ đứng trước cửa phòng kí túc xá, cố gắng khuyên nhủ hấn và anh. Thế nhưng tất cả đều vô vọng, cả hai không đáp lại dù là nửa câu, họ cũng chẳng ăn uống gì. Bé Pi và Haku đi tìm nó đến giờ vẫn chưa thấy tung tích gì, cả hai cũng chưa thấy trở về.

Thời gian thấm thoát lại tiếp tục trôi qua. Đã hơn một tháng.

Học viên Witchard sau kì nghỉ dài một tuần cũng đã ổn định bước vào một học kì mới.

Thời gian này, hấn và anh đã bình thường hơn nhưng không có nghĩa nỗi đau không còn, họ vẫn đau, vẫn đang tổn thương rất nhiều.

Bước vào lớp học, cả Witchard đều hết sức ngạc nhiên nhưng không kém phần vui mừng vì sự trở lại của hấn, anh và Saphia. Khỏi phải nói, Gin và Kai vui mừng siết bao khi thấy những người bạn của mình không còn tự cô lập bản thân nữa. Mọi thứ đang dần dần trở về đúng với quỹ đạo của nó.

Vào một buổi sáng đẹp trời, bầu trời trong xanh, ánh sáng lấp lánh rải khắp mọi nơi. Một đám học viên hối hả chạy, to nhỏ với nhau điều gì đó khiến khuôn mặt ai nấy khi mới nghe xong đều hết sức kinh ngạc. Tin đồn truyền đi ngày một xa hơn, tiếng nói vang vọng ngày một to hơn. Hai học viên trò chuyện cùng nhau:

– Này, có học viên mới vừa chuyển đến.

– Có vấn đề gì đâu chứ?

– Vấn đề là ở đây.

– Là sao? Tổ không hiểu.

– Nghe đồn, học viên mới này, giống y hệt Ryu.

Một người vừa mới đi lướt qua, nghe được câu chuyện, trên ánh mắt chứa đầy tia hy vọng. Ngay lập tức, người đó chạy đến, giữ chặt vai của học viên vừa nói ra câu này, giọng nói gấp gáp hỏi:

– Có đúng là Ryu không? Ở đâu? Ryu đang ở đâu?

Học viên này bị bất ngờ trở nên ngơ ngác nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

– Nghe nói là rất giống. Ở lớp phù thủy bóng tối cấp cao của Sun.

Không nói gì thêm, người đó lập tức chạy đi. Và người đó không ai khác chính là hắn – Ren.

Không chỉ có hắn, cả anh, Saphia, Gin và Kai cũng đã nghe được tin này. Cả bốn người họ đều biểu hiện hệt như hắn và cũng hành động như hắn, lập tức chạy đi không chút suy nghĩ. Không những vậy, trên khoe mắt Saphia và Gin còn khê đỏ lên, lấp lánh vài giọt nước.

Hắn đã xuất hiện trước phòng học mà học viên kia vừa nói. Sự xuất hiện của hắn làm tất cả học viên trong lớp bất ngờ. Nhưng ngay lập tức, tiếng hò hét liên vang lên kèm theo những ánh mắt hình trái tim, những tia nhìn đầy ngưỡng mộ.

Tất cả hắn đều không quan tâm.

Hắn nhìn một lượt khắp lớp để tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Ánh mắt hắn quét qua tất cả rồi bất chợt dừng lại. Trên môi hắn bất giác nở ra một nụ cười, một nụ cười hạnh phúc khiến đám nữ sinh không khỏi ngất ngây, tiếng la hét ngày càng lớn.

Ánh mắt vẫn nhìn thẳng, hắn lập tức tiến đến phía trước, theo từng bước chân hắn là từng niềm hân hoan, hạnh phúc. Hắn đứng đối diện người con gái đang chăm chú đọc sách khiến cô ngẩng mặt nhìn lên. Không chút do dự, hắn kéo cô gái đứng dậy, lập tức ôm chầm lấy cô, ôm cô thật chặt như sợ buông ra thì cô sẽ biến mất.

Ngay lúc này đây, anh, Saphia, Gin và Kai cũng đã xuất hiện trước cửa lớp trong sự đón chào nồng nhiệt của các học viên. Ánh nhìn của họ dừng lại ở hắn và người con gái đang ở trong vòng tay hắn. Nước mắt Saphia và Gin không kìm được mà tuông rơi, trên môi anh và Kai cũng đã hiện hữu một nụ cười hạnh phúc khiến cả lớp lại thêm phần điều đứng. Họ cùng tiến đến chỗ hắn:

– Ryu, cậu về rồi.

Hắn khê buông nó ra. Ngay lập tức, Saphia lao đến ôm chầm lấy nó, nước mắt lại rơi nhiều hơn. Saphia khê nấc lên, nghẹn ngào:

– Xin lỗi cậu, Ryu. Tất cả là lỗi tại tớ.

Kai nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt Gin. Lúc này, Gin mới lên tiếng:

– Ryu, cậu trở về lúc nào? Sao không đến gặp chúng tớ? Tụi tớ nhớ cậu và lo lắng cho cậu nhiều lắm, cậu có biết không.

Kai mỉm cười nhìn Gin rồi cũng cất tiếng nói:

– Bao lâu nay cậu ở đâu? Cậu sống thế nào? Lúc đó làm sao cậu thoát được?

Những câu hỏi cứ dồn dập vang lên mà không hề nghe thấy có bất kì câu trả lời nào cả.

Một tiếng ho nhẹ khê vang lên, tất cả ánh nhìn đều tập trung về phía đó.

Người vừa mới xuất hiện không ai khác chính là em trai cùng mẹ khác cha với hắn – Sun.

Sun vừa mới xuất hiện thì ánh mắt người con gái kia chợt sáng lên. Ngay lập tức, cô đẩy Saphia ra, không ngần ngại chạy lại chỗ Sun với vẻ mặt sợ sệt. Nắm chặt lấy tay Sun, cô đứng nép ra sau, giọng nói đầy e sợ:

– Anh à, họ là ai? Tại sao họ lại tỏ ra thân thiết với em như vậy???

Lời nói của nó vừa dứt, hần, anh, Saphia, Gin và Kai đều đứng hình, tất cả đều trở nên ngơ ngác. Anh đưa ánh mắt lo lắng nhìn về nó, lên tiếng:

– Ryu, em bị sao vậy? Sao em lại nói như vậy?

Cô gái lại càng ôm chặt lấy cánh tay Sun hơn. Sun mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vai, tỏ ý trấn an cô. Lúc này, hần đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Sun:

– Mày... đã làm gì Ryu?

Sun bật cười lớn, ánh mắt đầy thách thức nhìn về phía hần rồi lại nhìn về phía cô gái đang đứng cạnh mình, vuốt ve mái tóc của cô, lên tiếng:

– Em hãy nói cho họ biết... em... là ai đi.

Cô gái nhìn về Sun nhận được một cái gật đầu từ Sun. Hít thở thật sâu, cô nhìn về phía hần, anh, Saphia, Gin và Kai, nhẹ nhàng lên tiếng:

– Tên của tôi là Chika. Tôi là vị hôn thê của anh Sun.

Tất cả đều ngơ ngàng, há hốc, cảm giác đứng không vững.

Họ không thể tin được, không thể tin vào những điều mình vừa nghe được. Không đúng, tất cả thật vô lí. Cô gái đó rõ ràng là Ryu mà, chắc chắn là Ryu không thể sai được. Mái tóc tím, đôi mắt tím, kể cả khuôn mặt, giọng nói, tất cả đều là của Ryu, sao có thể là Chika nào đó mà không phải là Ryu của họ được.

Tất cả đều đang rất mất bình tĩnh. Anh không kìm chế được nữa, không ngần ngại lao đến nắm lấy cổ áo Sun:

– Mày nói mau, mày đã làm gì với Ryu? Tại sao Ryu lại trở thành Chika, trở thành vị hôn thê của mày? Tại sao Ryu lại thành ra như vậy???

Saphia và Gin cũng vội vã chạy đến nắm lấy tay Chika, tách cô ra khỏi Sun. Ánh mắt đượm buồn, lo lắng hỏi:

– Ryu, cậu đừng đùa nữa, không vui đâu. Cậu là Ryu, cậu đúng là Ryu, không phải Chika gì cả, đúng chứ?

Về mặt Chika đầy sợ sệt. Cô giật mạnh tay mình ra khỏi Saphia và Gin rồi ngay lập tức chạy đến đẩy anh ra khỏi Sun:

– Các người không được động đến Sun của tôi.

Rồi Chika nhìn tất cả mọi người hết một lượt, ánh mắt trở nên kiên nghị, giọng nói cũng dứt khoát, không còn sợ sệt:

– Tôi nói lại một lần nữa, tôi là Chika, tôi không phải Ryu gì cả, các người nhận lầm người rồi. Tôi cũng là vị hôn thê của Sun, nếu các người dám động vào anh ấy một lần nữa, tôi chắc chắn sẽ không tha cho các người.

Từng lời nói chắc nịch của Chika hệt như một mũi tên đâm vào tim hần, anh, Saphia, Gin và Kai. Họ thực sự không hiểu, chẳng lẽ họ nhìn lầm thật sao? Chẳng lẽ trên đời này lại có người giống Ryu đến như vậy sao?

Lời nói của Chika làm tổn thương tất cả mọi người nhưng người đau nhất lại là hần. Hần luôn tin người đang đứng trước mặt là Ryu của hần. Với hần, Ryu là người thân duy nhất hần có, là người mà hần yêu hơn cả sinh mạng mình. Vậy mà, lúc này đây, người con gái giống hệt như Ryu đang đứng trước mặt hần lại nói ra những lời như vậy. Thử hỏi, hần làm sao có thể chịu nổi đây? Thử hỏi, trái tim hần sao có thể không tan nát.

Thấy biểu hiện của mọi người như vậy, vẻ mặt Sun đầy hả hê. Nở nụ cười nửa miệng, đưa ánh mắt trên người nhìn về hắc, Sun lên tiếng:

– Nghe rõ rồi chứ, các người mau biến đi. Đừng làm phiền chúng tôi nữa.

Rồi, hắc quay sang nhìn Chika, cố ý khoác vai cô:

– Mình về chỗ ngồi thôi, sắp vào học rồi.

Chika mỉm cười vui vẻ gật đầu.

Nhìn cảnh thân mật của Sun và Chika, cả hắc, anh, Saphia, Gin và Kai đều rất đau xót. Nhưng họ không thể làm gì được. Bất lực, năm người họ lặng lẽ bước ra khỏi lớp.

Saphia, Gin và Kai không quên ngoái đầu lại nhìn Chika bằng ánh mắt chứa đựng nỗi buồn vô hạn. Anh cũng luyến tiếc bước đi, mỗi bước đi là một nỗi đau không gì diễn tả được, trái tim anh đang rất đau vì cô gái giống hệt nó với cái tên Chika. Còn hắc, hắc cũng lưu luyến nhìn nó rồi lại liếc mắt nhìn Sun. Nhìn thấy tên Sun, tay hắc bất giác nắm chặt lại. Hắc không tin có sự trùng hợp như vậy. Cả Saphia, Gin, Kai và anh cũng đều như hắc, không tin vào chuyện vừa rồi.

Cả năm người tuy vẫn giữ yên lặng, không nói gì với nhau nhưng cả năm đều có chung một suy nghĩ, chung một mục tiêu là tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra và tìm ra sự thật về cô nàng Chika vừa mới xuất hiện.

===ENDCHAP30===

31. Chương 31: Nghi Ngờ

Trở về lại với lớp học, cả buổi sáng anh, hắc, Saphia, Gin và Kai không thể nào tập trung được dù gì một chút. Tất cả đều rơi vào trạng thái trầm ngâm suy nghĩ.

Chuyện xảy ra tại lớp Sun ngay sáng hôm nay đã trở thành tâm điểm của cả trường. Đâu đâu cũng vang lên những tiếng bàn tán xôn xao không ngớt.

Giờ nghỉ trưa.

Anh vẫn ngồi im lặng trong lớp, sắc mặt đầy vẻ suy tư, ánh mắt đắm chiêu nhìn vào quyển sách trên bàn nhưng thực ra lại chẳng đọc được một chữ nào. Anh tự hỏi tại sao Ryu đột nhiên lại biến thành Chika, đã vậy còn tự nhận là vị hôn thê của Sun. Chuyện này quả thực chẳng bình thường chút nào. Ngồi bật dậy, anh dùng phép thuật dịch chuyển đi đâu đó trước ánh mắt tò mò, không hiểu chuyện gì đang xảy ra của các học viên xung quanh.

Bên lớp Saphia, Gin và Kai. Họ tụ tập lại một chỗ, vẻ mặt ai nấy đều hết sức căng thẳng. Saphia lên tiếng trước:

– Tổ chắc chắn đó là Ryu. Không thể nào lại có chuyện người giống người đến vậy được.

Kai và Gin cũng gật đầu. Kai tiếp tục cuộc trò chuyện:

– Tổ cũng nghĩ giống cậu. Thử nghĩ xem nếu thật sự tồn tại người tên Chika giống hệt Ryu là hôn thê của Sun thì tại sao lúc nhìn thấy khuôn mặt thật của Ryu cậu ta không có chút ngạc nhiên hay bất kì biểu hiện nào kiểu như cả hai từng quen biết.

Cả ba người lại nhìn nhau, Gin lên tiếng:

– Cả hai cậu nói rất đúng. Với lại, có phải quá trùng hợp không khi cô gái tên Chika đó xuất hiện không sớm không muộn lại đúng ngay lúc Ryu của chúng ta bị mất tích. Chuyện này rất đáng nghi, chắc chắn có vấn đề.

– Tôi cũng nghĩ như mọi người.

Ngay bên cạnh Saphia bất ngờ xuất hiện một bóng người. Người đó không ai khác chính là anh. Anh đứng đó, lên tiếng, nét mặt vẫn không ngừng suy tư. Sự xuất hiện đột ngột của anh khiến Saphia và Gin giật mình, còn Kai chẳng có chút biểu hiện gì.

– Anh... Yun.

Saphia ngớ ngàng lên tiếng. Anh nhìn cô, không nói gì. Hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, Saphia nhích sang một bên nhường chỗ cho anh. Anh khẽ gật đầu với Saphia rồi cũng ngồi xuống, nói tiếp:

– Những điều mọi người nói vừa rồi cũng chính là suy nghĩ của tôi. Tôi nghĩ lúc này chúng ta cần đến một nơi.

– Nơi nào?

Gin vội vã lên tiếng. Anh nhìn hết thấy mọi người một lượt rồi lên tiếng đáp:

– Chỗ của Ren.

Saphia, Gin, Kai nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn anh. Ánh mắt anh vẫn rất kiên định. Cả bốn người khẽ gật đầu với nhau rồi ngay lập tức dịch chuyển đến nơi hắn đang ở.

Vị trí của hắn hiện tại không đâu khác chính là khu vườn của riêng hắn, nơi cấm tất cả mọi người bước vào.

Hắn nằm trên cành cây, ánh mắt nhìn mông lung lên bầu trời xanh, mãi mê đuổi theo những suy nghĩ. Nghe tiếng động, hắn lười biếng nhìn sang. Ngay lập tức, hắn nhận ra sự xuất hiện của bốn người là anh, Saphia, Gin và Kai.

Hắn ngồi dậy, nhảy phóc xuống khỏi cành cây, tay bỏ vào túi quần, lạnh lùng bước về phía bốn người kia. Lúc bấy giờ, hắn nhân nhạ lên tiếng hỏi:

– Đến đây làm gì?

– Là vì chuyện của Ryu.

Anh đáp lời hắn. Nghe nhắc tới tên nó, mắt hắn thoáng nét buồn. Nhìn hắn một lúc, anh lại nói tiếp:

– Cô gái tên Chika chúng ta gặp lúc sáng, chúng tôi nghĩ đích thực đó là Ryu.

Hắn đã trở lại dáng vẻ lạnh lùng như ban đầu, mở miệng:

– Đó cũng là điều tôi nghĩ.

Anh gật đầu:

– Vấn đề hiện tại là đã có chuyện gì xảy ra với Ryu. Tại sao Ryu lại trở nên như vậy? Cô ấy dường như không quen chúng ta.

– Có khi nào...

Saphia ngập ngừng chen vào, dáng vẻ đầy hoang man.

Bây giờ, tất cả ánh nhìn đều tập trung về phía Saphia mong chờ cô nói hết câu. Saphia nhìn mọi người rồi cũng e dè nói tiếp:

– Chẳng lẽ... Ryu... cậu ấy... bị mất trí nhớ?

Anh, hắn, Gin và Kai đều sững sờ. Họ đưa mắt nhìn nhau. Tại sao họ không nghĩ đến chuyện này cơ chứ? Anh mỉm cười nhẹ với Saphia khiến cô bất giác đỏ mặt. Nhanh chóng thu lại nụ cười, anh nói với mọi người:

– Saphia nói cũng rất có lí. Nhưng tôi nghĩ vấn đề quan trọng nhất là phải chứng thực Chika đó chính là Ryu. Nhưng phải làm thế nào thì tôi chưa biết?

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của anh. Bất chợt, hắn thốt lên:

– Màu tím.

– Màu tím?

Gin và Kai đồng thanh hỏi lại. Vừa hỏi xong cả hai lập tức phát hiện ra mình và đối phương hỏi cùng một lúc lập tức quay mắt sang nhìn nhau, mặt chợt đỏ lên rồi ngay lập tức vờ quay sang hướng khác nhưng mỗi kẻ nâng lên tạo thành một nụ cười.

Hắn biết mọi người vẫn chưa hiểu ý mình, kiên nhẫn giải thích thêm:

– Ý tôi là bé Pi. Nhóc tím đó là linh thú của Ryu nên chắc chắn nếu Chika chính là Ryu thì nó sẽ nhận ra ngay. Mọi người đều biết linh thú rất trung thành và nó không bao giờ nhìn lầm chủ nhân của mình được.

Lúc này, mọi người đều hiểu rõ ý hắn, tất cả đều tán thành.

– Nhưng hiện tại bé Pi đang ở đâu?

Kai lại lên tiếng hỏi. Anh và hắn nhìn nhau rồi hắn nói tiếp:

– Từ lúc Ryu biến mất, nhóc tím đã bỏ đi tìm Ryu chưa thấy về. Nếu tôi đoán không lầm thì nhóc tím vẫn còn quanh quẩn chỗ đây vực đó.

– Vậy thì đến đó thôi. Không đến thử sao biết bé Pi có có ở đó không.

Anh lập tức đưa ra đề nghị. Tất cả đều đồng ý. Saphia bất ngờ hỏi:

– Đến đó không phải là khó nhưng hiện giờ quanh trường còn có kết giới, chúng ta phải làm sao?

Hắn liền quay sang nhìn anh. Anh khẽ nhún vai, lên tiếng:

– Tôi sẽ giải quyết kết giới này ngay.

Anh nói vừa dứt câu đã lập tức hành động. Từ hai bàn tay xuất hiện một luồng ánh sáng xanh mạnh mẽ. Ánh sáng lao vút lên chạm vào kết giới từ từ tạo ra một lỗ hổng lớn trên kết giới.

5 phút sau, lỗ hổng đã đủ cho bọn họ xuyên qua. Anh thu hồi phép thuật, quay sang nhìn mọi người:

– Được rồi đây. Để đề phòng có người lợi dụng lỗ hổng này gây rắc rối cho Witchard, Saphia, Gin, Kai, ba người hãy ở lại đây. Tôi và Ren sẽ đi tìm bé Pi.

Rồi anh quay sang nhìn Saphia:

– Nếu nảy sinh rắc rối, ngay lập tức đóng kết giới lại. Em làm được mà, đúng không Saphia?

Mặt Saphia thoáng đỏ lên, tim khẽ đập nhanh hơn. Cúi mặt nhìn xuống đất, Saphia nhẹ nhàng đáp lời anh:

– V... Vâng. Anh... cứ yên tâm.

Gật đầu, anh và hắn triệu hồi chổi thần, ngay lập tức bay vút lên, xuyên qua kết giới và đi đến đáy vực nơi nó mất tích.

Cảm giác lúc này của họ hết như cảm giác lúc đuổi theo nó vào cái đêm ấy. Cổ dè nén, bỏ cảm xúc qua một bên, hắn và anh bay với tốc độ xé gió, lao vun vút về phía trước.

Lúc này đây, họ đang lơ lửng trên vực sâu. Không để tốn thêm thời gian, anh lập tức lên tiếng gọi lớn, tiếng gọi vang vọng khắp những vách đá:

– Bé Pi... Bé Pi... Mau lên đây.

Anh cứ gọi, gọi mãi.

Một lát sau, từ đáy vực xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ. Nó ngầy một tiến gần hơn đến chỗ hắn và anh, màu tím hiện ra cũng rõ ràng hơn. Theo sau cái bóng đó, Haku cũng xuất hiện.

Hắn và anh đáp xuống một vách đá gần đấy. Haku và bé Pi cũng đã đáp xuống. Cả Haku lẫn bé Pi đều mang dáng vẻ mệt mỏi. Cũng phải thôi, cả hai đã không ngừng tìm kiếm nó suốt một tháng trời còn gì.

– Người vất vả rồi.

Hắn quay sang nói với Haku. Haku khẽ cúi đầu. Rồi hắn quỳ xuống, vuốt ve bộ lông bé Pi. Bộ lông tím mềm mại ngày nào giờ đã xạc xơ vì chịu sương gió. Hắn lên tiếng nói với bé Pi, cũng như nói với Haku:

– Ryu đã trở về.

Nghe xong câu nói này, ánh mắt bé Pi và Haku sáng lên, không giấu nổi vẻ vui sướng. Thế nhưng, nét buồn trên khuôn mặt hắn đã làm niềm vui sướng của cả hai chột tắt. Anh bước lại gần, lặng lẽ nói tiếp lời hắn:

– Thật sự thì có một cô gái giống hệt Ryu nhưng cô ta nói mình là Chika, lại còn nói mình là vị hôn thê của Sun. Bọn ta thật sự không thể tin chuyện này. Vì bé Pi là linh thú của Ryu nên chắc chắn sẽ nhận ra Ryu dù cho cô ấy có thay đổi đến mức nào. Chính vì vậy bọn ta đến đây đưa bé Pi về để nhờ bé Pi xác thực xem Chika đó có đúng là Ryu hay không.

Rồi anh nhìn thẳng vào mắt bé Pi, nói tiếp:

– Bé Pi, người làm được chuyện này chứ?

Cái đầu nhỏ khê gật, ánh mắt bé Pi trở nên kiên nghị.

Anh mỉm cười, tiến lại vuốt ve bé Pi.

– Thừa chủ nhân, thưa Hoàng tử Yun. Chuyện này rất cấp bách, chúng ta nên mau chóng trở về giải quyết thì hơn.

Haku vội vàng lên tiếng, ánh mắt đầy hy vọng. Anh nhìn Haku, hỏi:

– Cậu và bé Pi đã tìm kiếm Ryu suốt một tháng trời. Giờ vẫn còn chịu đựng được sao?

Haku đáp lời, giọng chắc nịch:

– Chúng tôi vẫn còn rất khỏe. Cảm ơn người đã quan tâm.

Anh nhìn Haku khê thở dài rồi cũng lên tiếng:

– Được. Vậy đi ngay thôi. Người sẽ đi chung với ta. Cậu đi với bé Pi được chứ, Ren?

Anh quay sang nhìn hấn. Hấn gật đầu:

– Đi thôi.

Theo như sắp xếp của anh, cả bốn người, hấn, anh, Haku và bé Pi cùng nhau trở về Witchard. Họ đều mang trong mình niềm hy vọng người con gái tên Chika đó chính xác là nó. Và nếu đó thực sự là nó, họ chắc chắn sẽ đưa nó trở về, chắc chắn sẽ không tha thứ cho những ai đã làm nó trở nên như vậy, nhất là họ sẽ không tha thứ cho Sun.

===

Tại một căn phòng tối.

– Thưa Nữ hoàng, kế hoạch của người đã được thực hiện.

Gurena mỉm cười cay độc nhìn người phụ nữ quỳ đối diện. Vẫn như mọi khi, bà ta vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, tiến lại gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài:

– Tên đó cũng được việc quá nhỉ.

Người phụ nữ kia vẫn quỳ dưới đất, khoe miệng khê nâng lên tạo thành một đường cong:

– Sự thù hận và ham muốn của con người thực sự rất ghê gớm. Chỉ vì những thứ đó con người ta có thể bất chấp tất cả, làm bất cứ thứ gì để thỏa mãn bản thân và hấn ta chính là người như vậy. Nữ hoàng cứ yên tâm, hấn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Từ từ tiến lại gần người phụ nữ, Gurena lại lên tiếng:

– Ta biết điều đó. Hấn đã bán linh hồn cho ta chỉ để đạt được mục đích của mình nên ta không có gì phải lo sợ nếu lỡ may hấn không hoàn thành nhiệm vụ.

Bà ta ngưng một lát rồi lại nói tiếp:

– Hoàn thành cũng được, không hoàn thành cũng được. Đây chỉ đơn giản là một trò chơi của ta mà thôi.

– Ý người là...

Người phụ nữ rụt rè lên tiếng. Gurena khê cười, giọng nói quái dị:

– Trò chơi của ta còn rất dài. Chuyện bắt đầu chưa bao lâu sao có thể kết thúc nhanh chóng như vậy được. Suy cho cùng hẳn ta cũng chỉ là một quân cờ trong tay ta mà thôi. Thành công thì tốt nhưng nếu hẳn không thành công thì ta cũng đã chuẩn bị những trò chơi khác để tiếp tục. Nếu trò chơi mà kết thúc sớm quá thì cũng rất buồn chán, người nói xem, có phải vậy không?

Người phụ nữ cúi đầu, ánh mắt lóe lên tia kì quái:

– Nữ hoàng, người thật là cao tay. Thuộc hạ quả là suy nghĩ nông cạn rồi. Thật sự thuộc hạ rất tâm phục khẩu phục suy tính của người.

Gurena cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp mọi nơi, bao trùm lên cả không gian đen tối.

===ENDCHAP31===

32. Chương 32: Tôi Không Phải Ryu. Các Người Thật Phiền Phức

Hắn, anh, Haku và bé Pi nhanh chóng trở lại Witchard. Họ tiếp đất tại khu vườn của riêng hắn trước sự vui mừng của Saphia.

Thấy họ đã thuận lợi tìm được bé Pi, Saphia cảm thấy rất vui. Để đề phòng có chuyện xảy ra, cô nhanh chóng dùng phép thuật khôi phục lại lỗ hổng trên kết giới của Witchard mà vừa nãy anh tạo ra.

Công việc hoàn thành, Saphia mỉm cười nhìn mọi người.

– Giờ làm gì tiếp theo?

Kai lên tiếng. Anh nhìn Kai, đáp:

– Lập tức đưa Ry... à không, Chika đến đây.

Mọi người gật đầu. Gin lúc này cũng lên tiếng:

– Tất cả học viên đều đã vào học từ nãy giờ rồi. Chắc chắn giờ Chika đang ở trong lớp với tên Sun đó.

Anh “ừ” khẽ rồi quay sang nhìn Saphia:

– Saphia, em mau chóng dịch chuyển đến chỗ Chika và đưa cô ấy đến đây ngay. Phải chắc chắn không cho tên Sun có cơ hội bám đuôi theo đến đây, nếu không hẳn nhất định sẽ cản trở chuyện chúng ta đang làm.

– Vâng, em biết rồi.

Saphia đáp rồi ngay lập tức dịch chuyển đến chỗ Chika.

Hắn lúc này còn đang vuốt ve bộ lông mềm của bé Pi, nhẹ giọng:

– Nhóc tím, sẵn sàng rồi chứ?

Bé Pi nhìn hắn bằng ánh mắt kiên định, cái đầu nhỏ khẽ gật.

Tại lớp Chika.

Chika ngồi cùng bàn với Sun, chăm chú nghe lời giảng của giáo sư.

Bất ngờ, ngay bên cạnh Chika xuất hiện một cô gái tóc vàng, khuôn mặt rất xinh đẹp. Người đó không ai khác là Saphia.

Cả lớp lẫn giáo sư đều ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Saphia. Cúi đầu chào giáo sư, Saphia mỉm cười dịu dàng:

– Em muốn mượn Chika một lát. Giáo sư không phiền chứ ạ?

Giáo sư hơi ngẩng người nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh, cười nhẹ:

– Chỉ lần này thôi đấy.

Saphia lại cúi đầu thay lời cảm ơn. Ngay sau đó, nụ cười trên môi Saphia liền tắt. Saphia đưa ánh mắt sắc bén đầy căm ghét nhìn về phía Sun đang ngồi cạnh Chika. Saphia hành động nhanh chóng, không cho Sun cơ hội ra tay lập tức kéo Chika đứng lên cạnh mình rồi dịch chuyển đi mất. Cả lớp ngỡ ngàng nhưng cũng xem như không có chuyện gì tiếp tục bài học, còn tên Sun, hẳn cũng xem như không có chuyện gì, trên môi bất giác xuất hiện một nụ cười, một nụ cười kì quái.

Saphia đã dịch chuyển đến đúng vị trí, ngay trước mặt mọi người. Trong khi đó, Chika còn đang ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vừa rồi bị đưa đi bất ngờ, Chika còn chưa kịp hỏi xem Sun có đồng ý hay không, điều này làm cô cảm thấy tự trách, thấy mình có lỗi với Sun. Đã vậy, lúc này, trước mặt Chika còn là một đồng người cô không hề quen biết. Nhìn họ một lúc lâu, Chika mới ngỡ ngàng nhận ra, e dè lên tiếng:

– Các người... là đám người kì lạ... lúc sáng?

Câu hỏi của Chika còn chưa được giải đáp thì ngay lập tức, một cái gì đó nhỏ nhỏ, mềm mềm hết như một cục bông lao đến, sà vào lòng cô.

Chika lại bị một phen bất ngờ. Lấy lại bình tĩnh, cô từ từ quan sát cái thứ vừa nẩy lao vào mình. Môi Chika lúc này bất giác nở một nụ cười. Thứ vừa lao vào Chika là một con dơi nhỏ màu tím trông rất đặc biệt, cũng rất đáng yêu, đã vậy, bộ lông của nó lại rất mềm khiến Chika vô cùng thích thú, không tự chủ mà đưa tay vuốt ve bộ lông tím mềm mại.

Thấy hành động của bé Pi vừa rồi, mọi người ai cũng đã có đáp án cho nghi vấn của mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, Chika không ai khác chính là Ryu của họ.

Saphia và Gin không ngần ngại chạy đến ôm chầm lấy Chika, nước mắt cũng theo đó mà tuôn rơi:

– Ryu. Cậu... cậu đúng là Ryu rồi.

Haku cũng mỉm cười đầy hạnh phúc:

– Tiểu thư Ryu, đúng thật là người rồi. Người trở về khiến mọi người đều cảm thấy rất vui, thật sự rất hạnh phúc.

Cả anh và Kai cũng đều mỉm cười hạnh phúc. Riêng hẳn, hẳn không cười nhưng trong ánh mắt là tia vui mừng không siết nhưng len lỏi trong đó cũng là vài tia lo âu.

Chika thấy phản ứng của mọi người, hoàn toàn không thể hiểu được. Đẩy mạnh Saphia và Gin ra, Chika nói, trong giọng nói đầy sự khó chịu:

– Các người nói gì vậy? Tôi là Chika, làm ơn hãy nhớ lấy điều đó.

Bé Pi đang nằm gọn trong lòng Chika liền ngẩng đầu nhìn Chika bằng ánh mắt khó hiểu. Nụ cười trên môi mọi người chợt tắt. Anh nhìn nó đầy nghiêm túc, chỉ vào bé Pi:

– Con dơi tím đó là bé Pi, nó là linh thú của Ryu. Hành động vừa rồi của nó cũng đủ để khẳng định em chính là Ryu, không thể sai được.

Chika nhìn bé Pi, ánh mắt đột nhiên trở nên gay gắt. Buông bé Pi ra, Chika quay sang mọi người:

– Các người thôi bày trò đi. Rốt cuộc các người có âm mưu gì mà cứ năm lần bảy lượt nói tôi là Ryu gì đó?

– Chúng tớ không âm mưu gì cả. Chúng tớ nói vậy vì cậu chính là Ryu. Chúng tớ muốn đưa cậu trở về như trước đây thôi.

Saphia ngay lập tức lên tiếng phản bác lời nói của Chika.

Chika cười lạnh, liếc mắt nhìn hết thấy mọi người đang hiện diện, trong ánh mắt Chika, hoàn toàn là sự ghét bỏ:

– Im hết đi. Tôi là Chika, tôi không phải Ryu. Các người thật phiền phức.

Mọi người sững sờ trước lời nói của Chika hiện giờ. Hẳn từ nãy giờ im lặng quan sát mọi diễn biến lúc này mới lên tiếng:

– Vậy cô chứng minh mình là Chika đi.

– Chứng minh?

Chika đưa ánh mắt tò mò nhìn về hấn. Hấn nhìn Chika, nét mặt lạnh như băng, không chút cảm xúc, giọng lạnh nhạt:

– Đúng vậy. Chứng minh đi. Nói ra thân thể của cô đi, ngoài việc là vị hôn thê của tên Sun đó ra thì thân thể của cô là gì?

Mọi người tập trung ánh mắt vào hấn rồi quay sang nhìn Chika. Chika trở nên ấp úng trước lời nói của hấn:

– Tôi... Tôi...

– Mau nói đi. Chúng tôi sẽ không làm phiền cô nữa.

Hấn lại nói thêm, thúc giục Chika. Chika lùi về sau vài bước, ánh mắt sắc bén, kiên nghị đã không còn. Lúc này, Chika đang miên man trong những dòng suy nghĩ.

===

Trở về quá khứ.

Trên một chiếc giường trắng nhỏ, một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp cùng mái tóc tím đang nhắm nghiền mắt. Người con gái đó không ai khác chính là nó – Ryu.

Ánh sáng từ khung cửa sổ cạnh giường nó chiếu vào. Đôi mắt tím xinh đẹp từ từ hé mở. Đôi mắt chột nheo lại vì ánh sáng gay gắt của mặt trời.

Một bàn tay vươn tới, kéo chiếc rèm cửa, khiến ánh sáng bớt gay gắt hơn.

Từ từ mở mắt một lần nữa, cảm giác chói mắt cũng dần mất đi. Xuất hiện trước mắt nó ngay lúc này là một người con trai với khuôn mặt rất đẹp cùng mái tóc màu xanh lá đặc biệt. Người này không ai khác chính là Sun.

Nó chống tay, cô ngồi dậy nhưng bị một bàn tay ngăn lại. Sun lên tiếng:

– Nằm yên đó đi. Em bị thương nặng, chưa hồi phục hoàn toàn đâu, nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa mới ngồi dậy được.

Nó gật đầu. Cố nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Thế nhưng, nó chẳng nhớ được gì. Đã vậy, nó còn cảm thấy đầu mình rất đau. Sun thấy biểu hiện của nó, nụ cười quái lạ chợt hiện ra. Giấu đi nụ cười vừa rồi, hấn lên tiếng:

– Đừng cố gắng quá làm gì, muốn biết chuyện gì cứ hỏi, anh sẽ giải đáp cho em. Hãy tin ở anh.

Nó nhìn Sun rồi cũng lên tiếng hỏi:

– Tôi... là ai?

Sun đưa tay vuốt ve khuôn mặt nó rồi mỉm cười dịu dàng:

– Em là Chika, là vị hôn thê của anh.

Nó lại nhìn Sun, tiếp tục hỏi:

– Vậy... sao tôi... chẳng có chút ấn tượng gì?

Sun bật cười, đáp lời:

– Trong lúc anh và em cùng nhau dạo chơi, em vô tình trượt chân rơi xuống vách núi. Đó là lí do hiện giờ em đang bị thương. Và cũng vì lí do này mà em đã bị mất trí nhớ, không nhớ được mình là ai.

Nó có vẻ đắn đo, rồi cũng hỏi lại:

– Vậy... tôi là Chika. Tôi là... vị hôn thê... của anh?

Sun gật đầu. Mỉm cười nhẹ nhìn nó, Sun nói:

– Đúng vậy. Em còn mệt lắm, nghỉ ngơi thêm đi. Khi nào khỏe lại chúng ta nói chuyện tiếp, được chứ, Chika?

Nó gật đầu. Đôi mắt tím từ từ nhắm lại.

===

Quay về với hiện tại.

– Nói đi chứ? Không chứng minh được à?

Lời nói của hắn đưa nó trở về từ những suy nghĩ miên man của bản thân.

Nó ngẩng đầu nhìn hắn rồi nhìn hết thấy mọi người. Trong ánh mắt nó hiện giờ là vẻ phân vân cùng vài phần sợ hãi.

Tâm trạng nó hiện giờ đang rối bời, nó hét lên:

– Tôi không phải Ryu. Các người thật phiền phức.

Ngay lập tức, nó bỏ chạy.

– Ryu.

Saphia và Gin gọi với theo, toang đuổi theo nó thì bị hắn lên tiếng giữ lại:

– Không cần đuổi theo đâu.

Anh cũng lên tiếng:

– Đúng vậy. Cho cô ấy thời gian. Từ từ rồi mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Cả hắn và anh đều đã nói vậy thì mọi người cũng chẳng còn ý kiến gì. Riêng bé Pi, bé Pi lập tức bay theo nó. Bé Pi là linh thú của nó, một linh thú không thể bỏ rơi chủ nhân của mình được.

Hắn quay sang Haku:

– Mau đi nghỉ ngơi đi, người cũng mệt rồi.

Haku gật đầu, ngay lập tức biến mất.

Mọi người cũng nhanh chóng trở về lại lớp học.

Hiện tại, nơi đây chỉ còn có hắn và anh. Anh nhìn hắn:

– Tôi nghĩ Ryu thật sự bị mất trí nhớ.

Hắn gật đầu:

– Chắc chắn là vậy rồi.

Anh có vẻ phân vân:

– Nếu vậy...

– Cố gắng tiếp cận, trò chuyện với Ryu thật nhiều. Phải tìm cách gọi lại kí ức cho Ryu.

Hắn chen vào câu nói của anh. Anh cũng gật đầu.

– Cứ vậy đi. Giờ tôi đi đây.

Ngay lập tức, anh dịch chuyển đi mất.

Giờ đây, chỉ còn mình hắn ở trong khu vườn. Hắn cười nhạt, tự nói với mình:

– Hay thật. Mất trí nhớ đến hai lần. Cả hai lần đó, em đều quên mất anh. Rốt cuộc, với em anh là gì? Anh không quan trọng, không có chút giá trị nào đến mức em sẵn sàng quên anh đến những hai lần sao Ryu.

Về phần nó.

Nó cố gắng chạy đi thật xa cho tới khi không chạy được nữa. Chống tay tựa vào một cành cây, nó thở dốc, từ từ ngồi thụp xuống.

Bé Pi vẫn kiên trì đuổi theo nó. Thấy nó ngồi xuống cũng lập tức sà vào lòng nó, cọ cọ cái đầu nhỏ vào nó. Nó nhìn bé Pi, giọng nói đầy vẻ phân vân:

– Thật ra... mình là ai? Chika hay Ryu???

Suy nghĩ đó vừa mới được thốt ra thì ngay lập tức, nó lắc mạnh đầu:

– Không. Không đúng. Mình là Chika. Mình chính xác là Chika. Bọn họ là người xấu, họ muốn tách mình ra khỏi anh Sun nên mới nói mình là Ryu gì đó. Tất cả bọn họ đều là những người xấu xa, những người giả dối.

Nói rồi, nó lập tức đẩy bé Pi ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

– Mày biến đi. Mày cùng phe với bọn người xấu đó. Đừng làm phiền tao nữa, tránh xa tao ra. Tao là Chika, tao không phải Ryu.

Bé Pi ngơ ngác trước nó hiện giờ. Nó không nói gì thêm nữa, lập tức dùng phép thuật dịch chuyển đi mất.

===ENDCHAP32===

33. Chương 33: Những Cảm Giác Lạ

– Em sao vậy?

Sun bước vào phòng nó từ lúc nào mà nó cũng không hay. Sun tiến lại, đặt tay lên vai nó. Đang ngồi trên thành cửa sổ nhìn ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, miên man với những dòng suy nghĩ của riêng mình, nó quay lại nhìn Sun, trên môi là một nụ cười hiền lành đầy dịu dàng, giọng nói cũng rất nhẹ:

– Em... chỉ là đang suy nghĩ vẩn vơ thôi.

– Vẫn là vì bọn họ à?

Sun hỏi. Câu hỏi của Sun khiến tâm trạng nó chợt chùng xuống, nụ cười trên môi cũng đã tắt. Nó lặng lẽ gật đầu. Sun nâng mái tóc tím của nó lên, hôn nhẹ khiến nó bất giác giật mình. Quay sang nhìn nó, Sun cười nói:

– Cũng đã mấy ngày rồi sao em không quên luôn đi.

– Nhưng...

Nó ngập ngừng, Sun nói tiếp, ánh mắt nhìn nó đầy nghi hoặc:

– Không lẽ... em tin lời họ nói?

Nghe xong câu này, nó giật mình, vội vã xua tay:

– Không, không. Em không tin họ, em chỉ tin lời anh nói thôi. Chỉ là... chỉ là...

– Chỉ là thế nào?

Sun vẫn chăm chú nhìn nó hỏi. Nó khẽ thở ra, trên môi lại là một nụ cười hiền lành đầy trong sáng, đáp lời Sun:

– Không có gì cả. Em chỉ tin anh. Bọn họ là một lũ xấu xa, đã vậy, lại còn rất phiền phức. Em ghét họ, thực sự rất ghét họ.

Sun cười vui vẻ với nó rồi ôm chầm lấy nó. Nó cũng vui vẻ ôm chặt lấy Sun mà không hề biết rằng sau lưng nó đang hiện hữu một nụ cười đầy độc ác.

Buông nó ra, Sun sờ vào má nó, giọng nói nhẹ nhàng:

– Anh có việc phải rời Witchard vài ngày. Em đừng lo lắng, cứ yên tâm ở đây.

Nó mở to mắt ngạc nhiên, vươn tay ôm lấy cánh tay Sun:

– Anh... đi đâu vậy? Em đi theo... được không?

Sun bật cười:

– Không cần, anh chỉ đi vài ngày thôi. Rất nhanh sẽ về lại thôi mà.

Ánh mắt nó thoáng buồn, nó buông tay Sun ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Sun mỉm cười với nó rồi cũng quay bước trở về phòng kí túc xá của mình.

Còn lại mình nó trong phòng, nó tiếp tục đưa mắt lơ đãng nhìn những ngôi sao trên bầu trời cao. Khẽ thở dài một tiếng, nó đưa tay giữ lấy tim mình, tự hỏi bản thân:

– Mình... có yêu Sun sao? Tại sao gần anh ấy, gần vị hôn phu của mình, mình lại... chẳng có chút cảm giác nào... ngoài sự lạnh lẽo... đầy xa lạ???

Lắc đầu xua đi những suy nghĩ, nó tiếp tục nhìn ngắm bầu trời đêm.

===

Sun đã đi từ sớm. Vậy là từ hôm nay, nó sẽ một mình đến trường.

Bước từng bước rời khỏi kí túc xá, nó vẫn không ngừng suy nghĩ vẩn vơ về cô gái tên Ryu nào đó mà mọi người nhầm là nó, nó cũng nghĩ về cảm giác của mình đối với Sun, tại sao lại lạnh lùng đến vậy? Suy nghĩ miên man làm nó mất tập trung, đôi chân đang bước xuống cầu thang kí túc xá bất chợt bước hụt và kết quả là nó đã ngã xuống cầu thang.

Nó cảm thấy đau, rất đau. Bất ngờ, một bóng người vội vã chạy đến:

– Ry... à không, Chika, cậu không sao chứ?

Cô gái vừa hỏi vừa xem xét chân nó. Người đó không ai khác là Saphia.

Nó quan sát rõ biểu hiện của Saphia, Saphia thật sự đang lo lắng, rất lo lắng. Là vì nó hay chỉ vì nó giống Ryu bạn của cô ta?

Xua đi ánh mắt nghi hoặc, nó gạt mạnh tay Saphia ra khỏi chân mình:

– Tôi không sao cả, cảm ơn đã lo lắng.

Rồi nó chống tay đứng dậy. Saphia tuy buồn vì biểu hiện của nó hiện giờ nhưng cũng đỡ nó đứng lên. Nó không thèm nhìn Saphia thêm một giây nào nữa, cứ thế bước đi thẳng.

Lúc này, Kai và Gin cũng vừa xuất hiện. Họ vội vã chạy đến chỗ Saphia:

– Saphia, có chuyện gì vậy?

Saphia nhìn họ, cười nhẹ:

– Không sao, đi học thôi.

Nói rồi, họ cùng bước đi, cả ba không quên nhìn theo bóng dáng nó đang đi ở phía trước.

Còn phần nó, tuy nó đã từ chối sự quan tâm Saphia dành ỉnh nhưng sự việc vừa rồi không khỏi khiến nó phải suy nghĩ. Nó có cảm giác lạ lẫm. Sự việc vừa rồi có cái gì đó rất quen thuộc nhưng nó không nhớ nổi. Đã vậy với Saphia, nó cũng có cảm giác thân quen lạ thường. Bất ngờ, đầu nó chợt đau lên. Nó cố gắng kiềm chế cơn đau, thôi không suy nghĩ nhiều nữa, tiếp tục sải bước đến lớp học của mình.

Một giờ học đầy buồn chán đối với nó. Cảm giác này khiến nó thấy buồn ngủ vô cùng. Nằm gục xuống bàn, nó miên man, sắp chìm vào giấc ngủ thì một giọng nói chợt vang lên trong đầu nó:

– Này, anh không thể tập trung học được sao?

Đây... rõ ràng là giọng nói của nó mà.

Kèm theo lời nói vừa rồi, trong đầu nó bất ngờ xuất hiện những hình ảnh kì lạ. Đó là hình ảnh một người con trai nằm gục xuống bàn ngủ, rồi lại nằm dài trên đùi nó ngủ ngon lành.

Nó giật mình thức giấc. Người con trai nó thấy trong giấc mơ thực ra là ai? Tại sao nó không thể thấy rõ người đó được?

Những câu hỏi bủa vây trong đầu nó, nó cố gắng lục lại kí ức, cố gắng nhớ lại. Thế nhưng nó đã thất bại. Cảm giác đau đầu đã hoàn toàn đánh gục nó. Ôm lấy đầu, nó đau đớn rên nhẹ. Không chần chừ, nó lập tức dịch chuyển lên phòng y tế. Nó cần nghỉ ngơi, chính xác là vậy.

===

Cô quản lí phòng y tế đưa cho nó vài viên thuốc đau đầu. Nó mỉm cười cảm ơn rồi lập tức uống vào. Cô quản lí đỡ nó nằm xuống rồi vui vẻ ngồi bên cạnh bắt chuyện:

– Em giống Ryu thật đấy.

– Giống... lắm sao?

Nó ngờ vực hỏi lại. Cô ấy lại vui vẻ trả lời nó:

– Đúng vậy. Nếu em không khẳng định mình là Chika thì chắc cô cũng tin em là Ryu rồi.

– Vậy sao?

Nó đáp lại cô, trong giọng nói và cả ánh mắt đều hiện lên nét buồn. Nó thực sự tò mò về cô gái tên Ryu này, nó cũng tò mò về bản thân nó nữa. Nó e dè hỏi cô quản lí:

– Em... hỏi cô... vài chuyện được chứ?

Cô quản lí hơi bất ngờ nhưng cũng mỉm cười gật đầu. Nó hít thở sâu rồi bắt đầu nói:

– Ryu đó... là người như thế nào?

Cô quản lí có vẻ hơi suy nghĩ rồi cũng nhanh chóng trả lời:

– Ban đầu lúc mới tới Witchard, Ryu có vẻ rất bí ẩn. Con bé luôn dùng mũ áo choàng giấu đi khuôn mặt cùng mái tóc của mình, điều này làm nhiều học viên không ưa gì con bé, thậm chí còn ghét bỏ nó, nhất là vì nó có quan hệ khá thân thiết với hai hoàng tử của học viện. Rồi dần dần Ryu cũng có bạn, đầu tiên là Saphia sau đó là Gin và Kai. Từ lúc diện mạo thực sự của nó bị phát hiện và lúc nó liều mạng vì bảo vệ bạn mình và bảo vệ Witchard thì các học viên cũng yêu mến nó hơn và đã chấp nhận nó. Ryu từ đó được chuyển từ lớp phù thủy trung cấp sang phù thủy cấp cao, học chung lớp và ngồi chung bàn với hoàng tử Ren. Vào đêm dạ hội, Saphia bị bắt cóc, Witchard lại bị tấn công, Ryu đã liều mình cứu Saphia nên kết quả là rơi xuống vực mất tích, mọi nỗ lực tìm kiếm của bạn bè Ryu và hai Hoàng tử đều thất bại. Đó là những gì cô biết.

Nghe những lời cô quản lí phòng y tế nói, nó có vẻ ngẩn người. Đưa mắt nhìn lên trần nhà, nó lơ đãng hỏi:

– Cô gái tên Ryu đó...

Muốn nói gì đó nhưng rồi nó chợt dừng lại. Nhìn về cô quản lí, nó mỉm cười:

– Có vẻ cô cũng yêu mến cô gái tên Ryu đó nhỉ?

Cô quản lí gật đầu. Như nhớ ra gì đó, cô nói thêm:

– Để cô kể cho em nghe chuyện này. Có lần Ryu bị ngạt từ cầu thang xuống vì bị bong gân, Saphia là người đã giúp đỡ con bé và đưa con bé đến phòng y tế này. Và tình bạn của hai đứa nó cũng bắt đầu từ chuyện này đấy.

– Ngã... cầu thang...

Nghe lời cô quản lí nói, nó lẩm bẩm trong miệng, cảm xúc đang thực sự rối loạn. Nó lại ngờ vực hỏi cô quản lí:

– Vậy... những người bạn của Ryu, họ là người thế nào?

Cô quản lí bất ngờ trước câu hỏi này. Đưa tay lên gãi đầu, cô nói:

– Theo như cô biết thì họ đều rất tốt và rất yêu thương Ryu. Ngay cả hoàng tử Ren nổi tiếng lạnh lùng khi đối diện với Ryu cũng trở nên ấm áp và quan tâm.

– Vậy sao...

Nét buồn phiền lại hiện lên trên khuôn mặt nó. Nó quay qua cười với cô quản lí:

– Cảm ơn cô đã nói chuyện với em. Em muốn ngủ một lát.

Cô quản lí cũng mỉm cười gật đầu:

– Ừ. Em cứ ngủ đi.

Nói rồi cô bước ra ngoài.

Còn mình nó nằm trên chiếc giường trắng, nó đưa tay đặt lên trán:

– Họ... là người tốt sao???

Thế nhưng cơn buồn ngủ lại kéo đến, dẹp bỏ mọi suy nghĩ sang một bên, nó nhắm nghiền đôi mắt tím lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

===

Nghỉ ngơi hết nguyên một buổi sáng, nó lười nhát bước từng bước trở về lớp học để chuẩn bị cho buổi học tiếp theo.

Đang bước đi, những bước chân của nó chợt khựng lại. Trước mặt nó lúc này là anh – Yun.

Thấy nó, thoát đầu trông anh rất vui nhưng ngay lập tức, sắc mặt anh chùng xuống, trong ánh mắt là một nét buồn vô hạn:

– Đạo này... em khỏe chứ?

Nó ra vẻ bất cần, lơ đãng nhìn đi chỗ khác, lạnh nhạt đáp lời:

– Khỏe. Nếu mấy người không làm phiền và không nói tôi là Ryu gì đó thì tôi còn khỏe hơn nữa.

Anh bật cười khi nghe lời nó nói. Nó giật mình vì biểu hiện này, quay sang nhìn anh. Nụ cười của anh không hề vui vẻ gì, nó là một nụ cười buồn, một nụ cười mỉa mai đầy chua xót:

– Cứ cho em là Chika đi. Em biết không, anh rất thích nhìn Ryu mặc váy. Lúc đó, trông em ấy rất dịu dàng và cực kì xinh đẹp. Chính vì vậy, trong tủ quần áo của em ấy, ngoài vài bộ pijama hình thú ra thì anh chỉ chuẩn bị toàn váy với đầm cho em ấy mà thôi.

Nó ngẩng người khi nghe những lời này. Chỉ có pijama, thích mặc váy. Tại sao với những thứ anh nói, nó lại cảm thấy có gì đó thân quen, gần gũi, có cảm giác gì đó rất lạ, cũng rất đặc biệt.

Anh buồn phiền toang bước đi tiếp thì như sực nhớ ra điều gì đó, anh ngay lập tức dừng lại, nói tiếp với nó:

– Ryu luôn giữ bên người một cuốn sách đặc biệt mà chỉ em ấy mới mở ra được. Quyền sách đó được Ryu thu nhỏ để tiện đem theo vì nó không chịu rời Ryu nửa bước.

Không nói thêm gì nữa, anh quay bước đi. Anh hy vọng những thứ này có thể gợi nhớ cho nó phần nào về kí ức trước đây. Anh hy vọng những thứ này có thể giúp nó khôi phục trí nhớ, đưa nó trở về là Ryu chứ không phải Chika như bây giờ.

Anh bước đi đã xa nhưng nó vẫn đứng sững ở đó, không chút mảy may di chuyển.

Chuyện trang phục mà anh nói khiến nó cảm thấy rất quen thuộc đã đành, nay chuyện quyền sách còn khiến nó thấy bất ngờ hơn nữa.

Thực sự từ lúc nó hoàn toàn hồi phục bên cạnh Sun thì nó đã phát hiện ra có một quyển sách nhỏ luôn hiện hữu bên cạnh nó. Nó không biết làm sao mới mở được quyển sách đó, nó cũng vài lần cố bỏ quyển sách đó

sang một bên nhưng quyền sách nhất quyết không chịu, cứ mãi đeo bám lấy nó. Chuyện này cả Sun cũng không biết tại sao một người xa lạ như anh lại biết được?

Cảm giác khó hiểu bủa vây lấy nó. Nó đang nghi ngờ về bản thân mình.

Không được, nó tin Sun, Sun luôn nói thật với nó. Lắc mạnh đầu, gạt những suy nghĩ, những cảm xúc rối bời sang một bên, nó vẫn giữ quyết định của mình là tin tưởng Sun.

Hít thở sâu lấy lại bình tĩnh, nó lại cất bước đi, tiến về lớp học.

===ENDCHAP33===

34. Chương 34: Yêu???

Saphia và anh – Yun, đem lại cho nó những cảm giác thật kì lạ. Hai người khiến đầu óc nó trở nên mơ hồ, nó đang rất phân vân, nó tự hỏi liệu những gì nó được biết qua lời kể của Sun có hoàn toàn đúng không?

Nghĩ đến đây, nó bất giác thở dài. Nó lại vậy rồi, lại một lần nữa nó nghi ngờ Sun – vị hôn phu của nó. Ngắc đầu lên nhìn ngắm những đám mây hồ hững trôi đi, nó lại thở dài thườn thượt, nó uể oải tự nói với chính mình:

– Sun à, đến bao giờ anh mới về lại Witchard vậy? Mọi thứ đang trở nên rắc rối, em không còn hiểu nổi mình nữa rồi.

===

Ngày hôm sau, lại thêm một ngày đầy buồn chán với nó.

Sau một hồi phân vân, cân nhắc kĩ lưỡng, cuối cùng, nó đã đưa ra quyết định riêng ỉn. Quyết định của nó không gì khác chính là... cúp học.

Lang thang từng bước vô định trong ngôi trường rộng mênh mông, nó cứ như người mất hồn, bước đi mà chẳng biết sẽ đi đâu.

Không biết có phải là duyên phận không khi từng bước chân nó đang dần tiến vào khu vực cấm của hắc – Ren.

Nhìn thấy vài bông hoa màu tím kì lạ nhưng rất đẹp mắt rơi rụng trên mặt đất, nó ngẩng người. Từ từ tiến lại, nó nhặt vài bông hoa lên, cẩn thận ngắm nghía.

Những bông hoa này làm nó cảm thấy rất thích, lại còn có cái gì đó rất thân thuộc nữa. Nó không biết từ lúc nào mà trên môi đã tự nở ra một nụ cười tỏa nắng.

Nó đứng dậy. Lúc này, nó mới từ từ quan sát xung quanh. Nó phát hiện ra, khu vườn này có rất nhiều cây hoa tím giống vậy, phải nói, khu vườn này thật sự rất đẹp, nó rất thích. Nụ cười của nó vì vậy mà cứ tiếp tục giữ nguyên.

Bỗng, nó phát hiện một cái bóng đang tiến lại gần. Giật mình, nó quay phắt người nhìn ra phía sau, nụ cười trên môi cũng đã tắt:

– Anh...

Người đối diện nở nụ cười nửa miệng, hai tay bỏ vào túi quần, bình thản tiến về phía nó:

– Đến đây làm gì?

Là Ren. Hắc lạnh lùng nhìn nó, giọng nói cũng rất lạnh. Nó bất giác rung mình trước hàn khí hắc tỏa ra:

– Tôi... Tôi đi dạo nên đến đây, không được sao?

– Không.

Hắc lạnh lùng đáp lời, không chút cảm xúc. Lúc này, nó cảm thấy có cảm giác gì đó rất khó chịu khi hắc đối xử với nó lạnh lùng như vậy. Nó đang rất ảm ức, lên tiếng hỏi lại:

– Tại sao lại không chứ?

Hắn vẫn không hề thay đổi thái độ, cứ thế đáp lời:

– Đây là khu vực của riêng tôi, không ai được phép vào.

Nghe hắn nói vậy, nó lại càng cảm thấy khó chịu hơn. Không chịu thua, nó phản bác lời hắn:

– Thì đã sao chứ. Tôi cứ vào đây, và tôi đang đứng ở đây này. Một nơi đẹp như vậy lại bị anh độc chiếm làm của riêng không phải vô lí sao?

Vẫn thái độ lạnh lùng, bất cần và không quan tâm đó, hắn nói tiếp:

– Tôi là Hoàng tử, muốn làm gì cần cô phải dạy sao? Nơi này là của riêng tôi, chỉ có Ryu mới là ngoại lệ được đến đây. Cô Chika, cô không phải là Ryu, cô không có quyền đến nơi tôi dành riêng cho cô ấy.

Nó sững người trước lời hắn nói. Nơi này... là hắn dành riêng cho Ryu sao?

Nó thật sự không hiểu nổi nữa rồi. Tại sao nghe hắn nói vậy, trong lòng nó lại thấy vui thế này? Lời này là hắn nói để đuổi nó mà, chẳng lẽ nó lại thích bị đuổi đi sao???

Cái cảm giác hạnh phúc kì lạ ấy làm nó khó chịu, nó lạnh lùng nhìn hắn, nhún vai:

– Được thôi, anh đã đuổi thì tôi sẽ đi. Tôi không phải hạn mặt dày.

Nói rồi nó lập tức quay bước bỏ đi.

Nó bước đi, lướt qua người hắn. Chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn, nó dường như cảm thấy ánh mắt hắn có điều gì đó kì lạ. Xem như không hay biết gì, nó cứ thế đi tiếp.

Bất chợt, bàn tay nó bị giữ lại.

Nó ngơ ngác, không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì thì cả người nó bị kéo về phía hắn.

Hắn một tay giữ lấy tay nó không chịu buông, tay kia siết chặt eo nó. Nó cảm nhận rõ ràng là tim nó đang đập loạn nhịp cả lên. Nó không biết phải lí giải thế nào nhưng cảm giác này nó chưa từng có khi ở cạnh Sun.

Nó đang rất rối, lắp bắp:

– Anh... Anh đang...

Lời nói của nó chưa kịp thốt ra hết câu thì ngay lập tức đã bị chặn lại. Hắn đang hôn nó.

Nó mở mắt thật to, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Còn hắn, hắn siết chặt eo nó hơn, nụ hôn đặt lên môi nó ngày càng mãnh liệt.

Lúc đầu, khi nó nhận thức được sự việc, nó đã cố gắng đẩy hắn ra nhưng bất lực, nó không thể mạnh được bằng hắn. Thế nhưng, nó chẳng hiểu vì lí do gì mà ngay sau đó, nó lại chấp nhận nụ hôn của hắn, không những vậy mà nó còn đáp trả lại.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi đi, nó cảm thấy mệt, bắt đầu thở dốc. Hắn thấy biểu hiện của nó cũng luyến tiếc rồi đổi môi nhỏ, buông nó ra.

Hiện tại, nó cảm thấy tim nó đang đập rất nhanh, khuôn mặt nóng ran. Nụ hôn của hắn có cái gì đó rất gần gũi với nó.

Khoan đã... hôn sao?

Nghĩ đến từ này, nó ngay lập tức không hề suy nghĩ mà thẳng tay cho hắn một cái tát thật mạnh. Hắn hơi ngắc người trước cái tát của nó nhưng cũng nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Nó tức giận, hét vào mặt hắn:

– Anh vừa làm gì vậy hả?

– Có cần phải trả lời không khi sự việc đã quá rõ ràng.

Hắn bình thản như chưa từng có gì xảy ra đáp lời nó.

Nó nắm chặt tay, càng thêm phần tức giận. Không kiềm chế được nữa, nó lại đưa tay ra, không chút nương tình tặng thêm cho hắn một cái tát khiến cho khuôn mặt trắng hoàn mỹ của hắn giờ đây hằn lên dấu vết năm ngón tay đỏ ửng. Chưa thỏa mãn cơn tức giận trong lòng, nó tiếp tục hét vào mặt hắn:

– Anh nghĩ mình là hoàng tử thì muốn làm gì thì làm à? Thật là vô sĩ.

– Vô sĩ sao?

Hắn bắt giác bật cười, hỏi lại. Nó nhìn thẳng vào mặt hắn, lạnh lùng:

– Đúng vậy. Vì tôi là vị hôn thê của anh Sun nên anh làm vậy với tôi sao?

Hắn hơi ngẩng người:

– Ý cô là sao?

Nó nở nụ cười nửa miệng:

– Muốn tôi nói rõ luôn à. Tốt thôi, tôi sẽ nói. Anh Sun đã kể tôi nghe hết mọi chuyện. Hai người là anh em cùng mẹ khác cha nhưng vì Sun có được tình thương của mẹ anh nên anh lúc nào cũng căm ghét anh ấy, luôn muốn anh ấy biến mất. Anh lợi dụng thân phận Hoàng tử của mình gây rắc rối cho anh Sun đã vậy còn luôn muốn cướp đi mọi thứ của anh ấy. Không phải anh còn muốn tách tôi ra khỏi anh ấy để anh ấy phải đau khổ sao?

Hắn bật cười, bên trong nụ cười là một sự chua xót:

– bấy lâu nay cô luôn nghĩ như vậy về tôi sao... Chika?

– Đúng vậy.

Nó thản nhiên đáp lại hắn. Hắn lại bật cười:

– Nếu vậy cô hãy nói thật lòng mình đi, cô có yêu Sun không?

Nó giật mình. Có yêu Sun không là câu hỏi mà nó vẫn hay tự hỏi với chính mình.

Khi ở gần Sun, nó chẳng có cảm giác gì khác ngoài sự xa lạ. Nó cảm nhận rõ giữa nó và Sun luôn có một khoảng cách nào đó, khoảng cách ngày càng xa, hệt như hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau được.

– Trả lời đi chứ?

Hắn lại tiếp tục hỏi khiến nó trở nên ấp úng:

– Tôi... Tôi...

Hắn khẽ cười, tiếp tục nói:

– Vậy là cô không hề yêu tên Sun đó, đúng chứ?

Nó nhìn thẳng vào mắt hắn rồi lại quay sang nhìn đi hướng khác:

– Yêu... hay không thì sao chứ. Tôi... tôi... dù sao thì tôi cũng là vị hôn thê của anh ấy. Anh đừng hòng chia rẽ chúng tôi, vô ích thôi.

Hắn lạnh lùng nhìn nó:

– Vậy chuyện cô là vị hôn thê của hắn có ai làm chứng không hay đó chỉ là những gì cô nghe hắn nói?

Nó lại ngẩng người trước câu hỏi của hắn, lắp bắp:

– Tôi... tôi...

– Thật là ngốc.

Hắn đưa tay gõ lên đầu nó. Tim nó vì hành động này mà đập lỗi một nhịp. Cái cảm giác này, cái hành động này thật sự rất quen.

Nó mãi mê vẫn vợ suy nghĩ về hành động vừa rồi thì trái tim lại một lần nữa được nhịp náo loạn. Hắn đang ôm lấy nó, ôm nó thật chặt.

Nó giật mình, đỏ mặt, toang đẩy hắn ra thì hắn như đã đọc được suy nghĩ của nó, lên tiếng trước:

– Xem như bồi thường cho việc cô vào khu vực cấm của tôi. Cứ đứng yên như vậy một lát thôi, đừng nói gì hết.

Nghe lời hắn nói như vậy, nó cũng thôi không làm gì nữa. Nó cứ đứng đó để mặt hắn ôm nó thật chặt, còn nó miên man trong dòng suy nghĩ về những cảm xúc của mình.

Ở cạnh hắn, nó tuy ngoài miệng luôn nói ghét hắn, lí trí cố gắng tự nhủ hắn là người xấu muốn chia rẽ tình cảm giữa nó và Sun nhưng thực ra trong trái tim nó lại luôn phần thấy rất gần gũi. Nó luôn thấy rất ấm áp, rất an toàn và thân thuộc khi ở cạnh hắn.

Không những vậy, những hành động của hắn luôn dễ dàng làm tim nó đập loạn nhịp, khiến mặt nó nóng bừng, đỏ lên. Tất cả những cảm giác mà khi ở cạnh Sun nó không hề cảm nhận được thì nó lại cảm nhận được khi ở cạnh hắn. Chẳng lẽ, đây là yêu sao? Không lẽ, nó đã yêu hắn rồi sao?

Nó cố gắng xóa bỏ, cố gắng xua tan những suy nghĩ trong lòng đi. Không thể được, nó không được suy nghĩ như vậy. Sun đã chịu rất nhiều đau khổ, rất nhiều tổn thương vì sự tham lam và ích kỉ của hắn, nó không thể bị hắn dụ dỗ, không thể vì hắn mà làm Sun đau lòng được.

Hít thở thật sâu, nó lên tiếng đầy lạnh lùng:

– Đủ chưa vậy?

Hắn cười nhạt, tim khẽ nhói lên. Cố giữ bình tĩnh, hắn bình thản đáp:

– Chỉ một lát nữa thôi. Cô không cần làm gì mà chỉ cần im lặng đứng đó thôi. Im lặng để trái tim có thể cảm nhận rõ ràng những cảm xúc dâng trào cùng nhịp đập trong trái tim mình, im lặng để ta biết bản thân thật sự muốn gì, im lặng để có thể hiểu được và chạm đến trái tim của người bên cạnh. Đó là những gì Ryu từng nói với tôi. Vậy nên, tôi chỉ cần cô kiên nhẫn thêm một chút thôi, sau đó, cô cứ xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra nếu cô muốn.

Nó ngỡ ngàng trước lời nói của hắn, lời nói này, thực sự nghe rất quen. Càng lúc, nó càng cảm thấy rối bời, nó thật sự không hiểu nổi bản thân nó nữa rồi.

Một cơn gió nhẹ thổi đến khiến những cánh hoa tím theo đó mà bị cuốn đi. Những cánh hoa tung bay khắp khu vườn, tạo nên một khung cảnh thật thơ mộng đầy lãng mạn. Vài cánh hoa bay đến, rơi xuống mái tóc tím của nó và rơi xuống cả mái tóc bạch kim của hắn.

Buông nó ra, hắn đưa tay nhẹ nhàng phủi những cánh hoa đang vướng vào tóc nó trước ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tò mò của nó. Xong xuôi, hắn quay mặt đi, lạnh giọng buông lời:

– Cô đi được rồi.

Nó khẽ thở ra, không đáp lời, quay bước ra khỏi khu vườn.

Cả hắn và nó đều quay lưng về phía nhau, mỗi người bước đi một hướng, không ai quay đầu lại nhìn ai. Hắn bước đi lạnh lẽ, nụ cười chua xót dần hiện hữu:

– Ryu, liệu em có nhớ ra anh không hay anh mãi mãi chỉ là một phần kí ức mà em không muốn nhớ đến?

===ENDCHAP34===

35. Chương 35: Trở Lại

Chuyện xảy ra với hắn lúc sáng khiến nó không thể ngừng suy nghĩ được. Tuy đã khuya nhưng nó vẫn không sao ngủ được khi nhớ lại chuyện đó. Thở dài một mồi, nó tự đánh vào đầu mình, tự trách:

– Mày đúng là khùng thật mà Chika. Tại sao lại vì tên khốn đó mà không ngủ được vậy chứ? Phải thả lỏng, ngủ thôi, sáng mai phải đi học nữa.

Gật mạnh đầu đầy chắc chắn, nó nhắm mắt, cố gắng ngủ.

Nhưng đầu có dễ dàng như vậy, những hình ảnh về hấn cứ không ngừng hiện lên trong đầu nó.

Nó khó chịu, ngồi bật dậy. Đột nhiên, đầu nó đau dữ dội. Từng giọt mồ hôi cứ theo đó mà rơi xuống, ướt đầm. Nó ôm lấy đầu, thở dốc ra. Cảm giác này thật sự rất đau.

Cố gắng bước xuống giường, nó dùng hết sức chạy đến tủ thuốc, lục tung lên để tìm thuốc đau đầu. Dù đã cố gắng những từng bước chân của nó vẫn rất loạn choạng. Cố dựa vào tường, nó lê bước đi.

Mở tủ thuốc ra, nó lục tung mọi thứ lên.

Cuối cùng cũng tìm ra thuốc, nó vội vã lấy một viên ra uống vào.

Cơn đau đã lấy đi toàn bộ sức lực của nó, nó ngồi bệt xuống nền nhà thở dốc, mồ hôi làm tóc nó bết lại. Tay nó vẫn không ngừng ôm lấy đầu, nó đập tay vào đầu mong làm giảm cơn đau.

Thuốc đã phát huy tác dụng. Cơn đau đầu tuy vẫn còn nhưng đã dịu lại phần nào. Nó hít thở thật sâu, lê từng bước mệt mỏi tiến về giường. Có lẽ do suy nghĩ quá nhiều mà nó bị đau đầu.

Lúc này, dù nó có muốn suy nghĩ cũng không còn sức lực nữa. Nằm xuống giường, nó nhắm nghiền mắt lại, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Nó vùng vẫy trong giấc mơ của chính mình. Những hình ảnh cứ hiện lên trong giấc mơ, rất rõ rệt, không mờ nhạt như lúc trước.

===

Nó giật mình thức dậy. Đã 6 giờ sáng.

Nhanh chóng làm VSCN, thay đồng phục. Vợ lấy cặp sách, nó vội vã chạy ra ngoài, đóng sầm cửa lại rồi lao đi.

Nó chạy, cố gắng chạy thật nhanh. Theo từng bước chân của nó là nụ cười hạnh phúc trên môi, nhưng theo đó cũng là những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Gió thổi qua khiến mái tóc tím của nó bay tứ tung, có phần rối.

Đến được nơi mình cần, nó không suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, lập tức đưa tay lên gõ cửa, tiếng gõ đầy gấp gáp.

Cốc cốc cốc... Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa cứ vội vã vang lên.

Và rồi cánh cửa đó cũng đã mở ra. Nó mỉm cười đầy hạnh phúc, nước mắt vẫn thế lăn dài. Đưa tay lau vội những giọt nước mắt, nó vẫn giữ nguyên nụ cười tươi lao đến ôm chầm lấy người con trai có mái tóc màu bạch kim vừa mới mở cửa. Người đó, chính là hấn.

Nó ôm hấn thật chặt, nước mắt tuy đã lau đi nhưng vẫn không thể ngừng tuôn rơi, nó nói trong nghẹn ngào:

– Ren à, em xin lỗi... thật sự xin lỗi anh.

Hấn ngỡ ngàng trước những lời nó nói:

– Ry... Ryu???

Nó vẫn ôm chặt hấn không buông, gập đầu:

– Em nhớ ra hết rồi. Em là Ryu... em chính là Ryu... không phải... không phải Chika gì cả.

Nghe vậy, hấn không tự chủ mà mỉm cười, vươn tay ôm lấy nó thật chặt. Nó cũng vậy, ôm siết lấy hấn:

– Em cũng xin lỗi anh vì lúc trước không nhớ ra chúng ta đã từng biết nhau, đã từng chơi với nhau lúc nhỏ. Em thật sự xin lỗi.

Hắn lại tiếp tục mỉm cười:

– Em nhớ ra hết rồi sao?

Nó lại gật đầu, nước mắt tiếp tục lăn dài.

Từ phía trong bếp, anh bước ra:

– Đây Ren, ai gõ cửa vậy?

Nói xong, anh mới nhìn ra phía cửa. Cảnh tượng trước mắt khiến anh rất kinh ngạc. Anh thấy nó và hắn đang ôm nhau, từng giọt nước mắt của nó cứ thế rơi xuống. Tim anh khẽ nhói lên.

Nó buông hắn ra, lau những giọt nước mắt đang rơi. Mỉm cười đầy vui vẻ, nó chạy lại ôm chầm lấy anh:

– Anh Yun, em xin lỗi vì những chuyện lúc trước. Em đã nhớ ra rồi, em chính là Ryu, em không phải Chika.

Anh nghe nó nói vậy cũng ngỡ ngàng, quay sang nhìn Ren. Hắn gật đầu, ánh mắt nhìn nó đầy ấm áp. Anh cảm thấy thật hạnh phúc khi biết được điều này, ôm chặt lấy nó, nước mắt khẽ rơi:

– Ryu... cuối cùng em cũng nhớ ra rồi. Anh rất vui... thực sự rất vui em có biết không?

Nó mỉm cười, gật gật đầu.

Rồi nó buông anh ra. Hắn cũng đã tiến lại chỗ nó và anh. Nó cúi đầu:

– Xin lỗi hai anh vì những lời nói và hành động của em thời gian qua. Em thấy mình thật đáng trách khi đối xử với hai anh như vậy.

Anh mỉm cười, xoa đầu nó:

– Ngốc quá, anh không trách em đâu mà.

– Cảm ơn anh.

Nó ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười.

Nó quay sang nhìn hắn, ánh mắt mong chờ. Hắn nhìn nó, vẻ mặt lạnh lùng. Bỏ tay vào túi, hắn nói:

– Tính sau đi. Em không muốn báo tin này cho những người bạn thân của em à?

Nó sực nhớ ra, vui vẻ gật đầu. Toang bước đi thì nó lại vội vã hỏi:

– Bé Pi của em đâu rồi?

Anh mỉm cười với nó:

– Em cấm không cho bé Pi đến gần nên bé Pi rất buồn, anh và Ren đã bảo nó đi với Haku rồi, sớm quay về thôi.

Nó gật đầu, giọng nói có nét buồn:

– Em thật có lỗi với mọi người. Em cũng có lỗi khi nặng lời với bé Pi.

Anh lại xoa đầu nó:

– Mọi chuyện qua rồi mà, đừng nhắc lại nữa. Giờ chúng ta đi gặp Saphia thôi. Saphia, Gin và Kai mà biết em nhớ lại rồi nhất định sẽ vui lắm à xem.

Nó vui vẻ mỉm cười. Lúc này, hắn lạnh lùng lên tiếng;

– Tính chịu đói mà đi sao?

Lúc này nó và anh mới chợt sững người lại.

Đúng rồi, nhớ lại làm nó quá hạnh phúc nên vội vã đến đây chưa ăn uống gì. Hiện giờ cũng còn sớm nên anh và hân cũng đã ăn gì đâu.

Nghĩ đến đây, nó gãi đầu, cười ngượng ngùng. Hân khẽ thở dài, tiếp lời:

– Vào ăn sáng nhanh rồi đi.

Hân bỏ tay vào túi quần thản nhiên đi trước. Anh và nó nhìn nhau cười cười, lẻo đẻo bước theo sau. Cả ba lại như lúc trước, cùng nhau thưởng thức bữa sáng nhưng điều khác biệt là bữa sáng này do anh chuẩn bị chứ không phải là nó.

Nó đang rất nóng lòng muốn gặp những người bạn thân của mình. Chính điều này đã thôi thúc, khiến những bước chân của nó sải dài hơn.

Môi nó lúc này không tự chủ mà cứ thế vẽ nên nụ cười tỏa nắng.

Bước đến sân trường, nó đã nhìn thấy bóng dáng của Saphia, Gin và Kai. Không suy nghĩ gì thêm, nó bỏ mặt anh và hân, vội vã lao đến chỗ ba người họ.

Nó ôm chầm lấy cả Saphia và Gin khiến hai người họ thiếu chút nữa là ngã nhào xuống đất cùng nó.

Khỏi phải nói, lúc này cả ba người họ đều rất ngạc nhiên trước hành động này:

– Chi... Chika?

Gin lấp bắp. Nó lắc đầu, buông hai người họ ra mỉm cười thật tươi nhìn cả ba đang không hiểu chuyện gì đang diễn ra:

– Mình là Ryu, không phải Chika. Mình đã nhớ ra rồi.

– Ryu.

Saphia và Gin cùng đồng thanh. Cả hai không kiềm lòng được mà để mặt những giọt nước mắt tuông rơi, họ lao đến ôm lấy nó, ôm thật chặt. Kai bên cạnh thấy vậy cũng vui vẻ hân lên, mỉm cười hạnh phúc:

– Ryu, cậu đã trở lại thật rồi. Mọi người rất vui đấy.

Saphia và Gin buông nó ra, cả hai cùng gật đầu tỏ ý tán thành với Kai. Nó nhìn họ, nụ cười chợt tắt, nó cúi gằm mặt:

– Xin lỗi ba cậu, thời gian qua tớ thật sự có lỗi với các cậu khi đối xử với các cậu như vậy. Mình thật sự rất xin lỗi.

Cả ba người mỉm cười vui vẻ nhìn nó. Saphia lên tiếng:

– Ryu à, cậu ngốc thật đấy.

Nó ngẩng đầu nhìn họ. Gin vui vẻ nói tiếp:

– Chúng tớ sao lại trách cậu chứ. Dù cậu có thế nào thì chúng ta mãi mãi là bạn thân của nhau mà, không đúng sao?

Kai cũng tiếp lời:

– Cậu không có lỗi gì cả, nếu nói đến có lỗi thì người có lỗi duy nhất chính là tên Sun kia, hân ta đã lừa gạt cậu.

Nghe những lời nói này, nó thấy rất cảm động. Nhìn ba người bạn thân của mình Saphia, Gin, Kai nó gật đầu, mỉm cười:

– Ừm. Cảm ơn các bạn.

Hân và anh cũng đã tiến lại. Anh nhẹ nhàng lên tiếng:

– Được rồi, vào lớp thôi. Có gì trưa này chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Tất cả đều đồng ý với anh.

Saphia, Gin, Kai và anh đã đi về dãy cửa họ, nó cũng vui vẻ đi đến dãy của mình. Nó đang đi thì tay liền bị hấn giữ lại. Nó ngơ ngác, quay sang nhìn hấn. Hấn bình thản:

– Chúng ta chung lớp, em tính đi một mình không đợi anh hay sao?

Nó như hiểu ra, mỉm cười:

– Dĩ nhiên là em đợi anh rồi.

Hấn quay mặt đi hướng khác, không nhìn nó nữa nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tay nó, hấn bước đi:

– Đi thôi.

Nó gật đầu, bước theo từng bước chân của hấn.

Nó và hấn nắm tay nhau bước đi trước sự ngỡ ngàng của tất cả học viên Witchard. Họ lại bắt đầu bàn tán, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Bước đến lớp học, các học viên trong lớp nó đều ngạc nhiên trước sự xuất hiện của nó. Nó nhìn mọi người, nhẹ nhàng mỉm cười rồi lại cùng hấn bước về chỗ ngồi.

Giáo sư bước vào, hết như các học viên đều hết sức ngỡ ngàng. Không đợi giáo sư hỏi, nó vui vẻ đứng lên giải đáp thắc mắc của mọi người:

– Em là Ryu. Vì bị mất trí nhớ nên em nhầm tưởng mình là Chika, nhưng giờ thì em nhớ lại rồi. Em vẫn có thể tiếp tục học ở đây chứ, thưa giáo sư?

Nghe lời giải thích của nó, giáo sư mỉm cười:

– Tất nhiên là được rồi. Chào mừng em trở lại Ryu.

Nó cúi đầu thay lời cảm ơn. Các học viên trong lớp cũng đồng loạt vỗ tay, không khí trở nên náo loạn:

– Ryu à, mừng cậu trở lại.

Nó mỉm cười hạnh phúc. Thật không ngờ, mọi người đang chào đón nó. Không gian ồn ào làm hấn khó chịu, hấn lạnh lùng:

– Học được chưa?

Tất cả học viên đều im bật, giáo sư cũng nhanh chóng quay lại với bài giảng của mình để không gặp rắc rối với hấn. Nó vui vẻ lấy sách ra, lắng nghe chăm chú.

Thế nhưng, nó dù cố gắng vẫn khó có thể tập trung được khi hấn không như lúc trước ngủ suốt buổi học mà thay vào đó lại cứ chăm chăm nhìn nó, không rời mắt.

Nó cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ hấn không biết hấn nhìn nó như vậy khiến tim nó cứ biểu tình liên hồi. Như vậy làm sao nó có thể tập trung cho được.

Buổi học trôi qua cứ như thế. Nó vẫn cứ khổ sở khi phải kìm nén, điều khiến cảm xúc bản thân còn hấn vẫn không chịu buông tha cứ nhìn nó suốt từ đầu buổi đến cuối buổi.

Cuối cùng thì buổi học đã kết thúc. Để thoát khỏi tình cảnh này, nó đứng dậy, đi ra ngoài để tìm Saphia, Gin và Kai. Nhưng kế hoạch của nó đã không thành. Hấn cũng bật dậy theo nó, nắm lấy tay nó kéo đi.

Tuy điểm đến vẫn là gặp mặt anh, Saphia, Gin và Kai nhưng hành động của hấn làm nó rất bối rối, cảm xúc hoàn toàn rối loạn.

Cuối cùng cũng đến nơi, Saphia và Gin thấy nó và hấn đến nhanh chóng vỗ tay. Nó cũng vui vẻ mỉm cười, vỗ tay đáp lại.

Hấn vẫn vậy, nắm chặt tay nó, khuôn mặt, ánh mắt không biểu hiện chút cảm xúc gì. Cả hai cùng tiến lại chỗ của Saphia.

===ENDCHAP35===

36. Chương 36: Cái Giá Của Sun

Nó và hắc cùng tiến đến chỗ mọi người. Trên môi nó vẫn luôn hiện hữu một nụ cười đầy vui vẻ. Cả sáu người anh, hắc, nó, Saphia, Gin và Kai cùng nhau ăn trưa và trò chuyện vui vẻ.

Saphia là người đưa ra thắc mắc đầu tiên:

– Ryu này, rốt cuộc lúc cậu rơi xuống vực vào đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều đưa ánh mắt tò mò nhìn về phía nó, mong chờ câu trả lời. Nó cười nhẹ, từ từ liên tưởng đến những chuyện xảy ra rồi kể cho mọi người cùng nghe.

Sự thật là khi bị trúng đòn tấn công của Gurena, nó bị rơi xuống vực, những tưởng phải mất mạng tại đó nhưng nó đã may mắn thoát nạn. Khi rơi xuống khá sâu, nó nhìn thấy thấp thoáng một bóng người đã đợi sẵn ở đó. Người đó không ai khác chính là Sun.

Sun đã ở đó sẵn từ trước, lúc nó rơi xuống, Sun đã kịp thời bay lại đỡ lấy nó rồi đưa nó bay đến một nơi khác. Nó tuy thoát chết nhưng trong lúc rơi xuống, đầu nó vô tình va vào một tảng đá làm máu chảy ra rất nhiều. Đã vậy, nó còn lãnh trọn đòn tấn công trực diện mạnh mẽ của mẹ Gurena nên ngay khi được Sun cứu, nó đã ngay lập tức rơi vào trạng thái mê man.

Diễn biến sau đó thì như mọi người đã biết. Chấn thương lúc rơi xuống vực đã làm nó mất trí nhớ và Sun đã lợi dụng việc đó biến nó thành Chika, vị hôn thê của Sun rồi làm nó thù ghét những người thân thiết xung quanh nó.

Mọi chuyện xảy ra cuối cùng đã sáng tỏ. Tất cả không ai nhắc thêm gì nữa mà thay vào đó, họ cùng nhau trò chuyện, tâm sự, kể cho nó nghe tình hình của mọi người lúc nó biến mất.

Cuộc trò chuyện giữa nó và mọi người diễn ra thật vui vẻ thì một vật thể gì đó lao với tốc độ cực nhanh tới chỗ nó. Và đó không là gì khác ngoài con linh thú màu tím có bộ lông mềm mại mà nó hết mực thương yêu – bé Pi.

Bé Pi đã biết được tin nó khôi phục trí nhớ, lập tức trở về với nó. Bé Pi bám riết lấy nó, không ngừng cọ cái đầu nhỏ xinh vào má nó khiến nó cực kì thích thú, không thể không bật cười.

Theo sau bé Pi, Haku cũng xuất hiện. Cậu vui mừng ra mặt, cúi chào nó:

– Tiểu thư Ryu, mừng cô đã nhớ lại.

Nó sờ bộ lông tím mềm của bé Pi, mỉm cười đáp lời Haku:

– Cảm ơn anh. Thời gian qua đã phiền anh phải chăm sóc cho bé Pi rồi.

Haku gật đầu đáp lễ, đưa tay lên, gỡ gỡ đầu tỏ vẻ ngưỡng chừng.

Có thêm sự xuất hiện của Haku và bé Pi, cuộc trò chuyện ban nãy đã vui vẻ giờ lại còn vui vẻ hơn hắc. Nó cảm thấy thật hạnh phúc, nó cảm giác tất cả đều như người một nhà của nó.

Một ngày nữa lại bắt đầu.

Được ở cạnh hắc, cạnh anh, có bé Pi luôn kề bên, có được những người bạn tốt như Saphia, Gin và Kai, quen biết với Haku. Tất cả những thứ đơn giản đó đối với nó là một niềm hạnh phúc cực kì lớn lao.

Từng bước chân đến trường, nó không thể thôi mỉm cười khi nghĩ đến niềm hạnh phúc ấy. Cả hắc và anh nhìn thấy nó vậy đều cảm thấy kì lạ, khuôn mặt cả hai lộ vẻ khó hiểu.

Anh bước nhanh đứng đối diện nó khiến nó giật mình, ngừng bước. Nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn anh trong khi anh cúi người, nhìn chăm chăm vào nó, đưa một tay lên sờ vào trán nó rồi lại sờ vào trán mình:

– Nhiệt độ bình thường mà. Rốt cuộc em bị gì thế?

Nó ngẩng người:

– Bị gì... là sao?

Hắn cũng đứng đối diện nó, khoanh tay trước ngực. Bộ mặt lạnh lùng nhưng trong ánh mắt chứa đầy ý châm chọc. Hắn lắc lắc đầu, giọng nói chế giễu:

– Hình như... đầu em chưa bình phục hẳn.

Lúc này, nó đã hiểu ý của hai người. Nắm chặt tay lại, mặt nó đỏ bừng lên đầy tức giận, nó hét lên:

– Hai người đừng có mà chọc phá em như vậy.

Nói rồi nó khoanh tay lại, hai má phồng lên, quay mặt đi chỗ khác. Cả hắn và anh đều không nhịn được mà phải bật cười trước hành động đáng yêu vừa rồi của nó.

– Chika, mới vài ngày mà em đã trở nên thân thiết với bọn chúng rồi sao?

Từ phía sau nó, một giọng nói vang lên khiến nụ cười của hắn và anh tắt lại, nó cũng thôi không còn giận hờn gì nữa, giật mình quay về phía sau nơi phát ra tiếng nói.

– S... Sun?

Nó nói đầy nghi hoặc.

Sun trong bộ đồng phục tiến lại phía nó, nở một nụ cười:

– Em có cần ngạc nhiên như thế khi thấy vị hôn phu của mình không?

Vừa nói Sun vừa đưa tay giữ hai vai nó.

Nghe đến đây, nó không còn chút ngạc nhiên nào nữa, khuôn mặt trở thành không cảm xúc. Nó thẳng tay gạt bỏ tay Sun ra khỏi vai mình, lạnh lùng lên tiếng:

– Thôi cái trò lừa gạt đó đi. Tôi đã nhớ ra mình là Ryu rồi.

Sun ngẩng người trước lời nói của nó nhưng cũng rất nhanh lấy lại vẻ mặt bình thường. Sun bật cười, vỗ tay:

– Giải thật đấy, không ngờ trí nhớ của cô khôi phục nhanh thật.

Nó hừ lạnh:

– Không cần phải khen. Thủ đoạn đê tiện của anh đã thất bại rồi.

Sun bật cười:

– Thủ đoạn của tôi ư? Cô nhầm rồi.

Hắn và anh lúc này đã tiến sát nó.

– Không phải của hắn mà là của Gurena.

Một giọng nói nữa lại chen vào giữa cuộc trò chuyện của nó và Sun. Nó quay đầu nhìn người đang tiến đến. Đó là một chàng trai với mái tóc màu cam, khuôn mặt cũng khá điển trai, vóc người tầm cỡ Haku.

Chàng trai kì lạ tiến đến trước mặt nó, hắn và anh, cúi đầu cung kính mang ý chào rồi quay qua nhìn thẳng vào Sun đang tỏ thái độ ngạc nhiên khi nghe lời chàng trai vừa nói. Chàng trai mới xuất hiện không dừng ở đó, tiếp tục nói:

– Cậu đã bán linh hồn mình cho Gurena và thực hiện âm mưu này của bà ta nhằm thỏa mãn tham vọng của bản thân, không sai chứ?

Sun càng ngạc nhiên hơn nữa khi nghe lời này. Sun nhúu mày, nghi hoặc:

– Người là...

– Là Leon, linh thú của ta. Ta sai cậu ấy đi điều tra về người.

Anh lên tiếng lí giải thắc mắc của Sun. Hắn vẫn bình thản, không biểu hiện thái độ gì trong khi nó và Sun đều rất ngạc nhiên trước những chuyện đang xảy ra.

Leon nhún vai:

– Ta nói có gì sai sao, Sun?

Sun lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, bật cười:

– Không sai. Kế hoạch này là ta và Gurena hợp tác với nhau, đó là lí do ta đã có mặt sẵn dưới vực để chờ đợi cô ta. Tuy chuyện cô ta mất trí nhớ không nằm trong dự tính nhưng cũng nhờ vậy mà kế hoạch thuận lợi hơn và khá suôn sẻ. Chỉ có điều, ta không ngờ cô ta nhớ ra nhanh đến vậy, cũng khá bất ngờ đấy.

Nó bắt giác lùi về sau. Hít thở thật sâu lấy lại bình tĩnh, nó nhìn thẳng vào Sun, hỏi:

– Tại sao người làm vậy? Mục đích của người là gì mà người lại sẵn sàng bán linh hồn mình cho ác quỷ để thực hiện nó?

Sun nhún vai, nhìn nó rồi quay sang nhìn hắc, chỉ tay về phía hắc:

– Là vì hắc ta.

– Ren?

Nó nghi hoặc hỏi lại.

Sun gật đầu, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, giọng nói đầy phẫn nộ:

– Đúng vậy. Ta căm hận hắc ta. Hắc ta có tất cả mọi thứ, sống trong sung sướng, được làm hoàng tử, có mọi quyền lực. Hắc được mọi người sùng bái, ngưỡng mộ bởi địa vị và phép thuật của mình trong khi ta chỉ là một người không ai biết đến mà dù có biết đến đi chăng nữa thì cũng biết ta với thân phận là đứa em trai cùng mẹ khác cha với hắc. Ta không cam tâm, không cam tâm chút nào. Ta có gì thua hắc chứ? Tại sao hắc có mọi thứ trong khi ta chẳng có bất cứ thứ gì kia chứ.

Hắc vẫn im lặng, không chút biểu cảm.

Nó nói tiếp:

– Người có thấy mình quá vô lí khi nói ra những lời đó không. Nhưng dù cho có là vậy thì hợp tác với Gurena hãm hại ta có lợi gì cho người chứ?

Sun cười lớn, vẻ mặt đầy xảo trá:

– Lợi chứ, thật sự rất có lợi.

Nó khó hiểu nhìn Sun. Sun giải thích:

– Để ta nói cho người biết. Ta biết đối với hắc người là người quan trọng nhất, quan trọng hơn cả bản thân hắc. Vậy người nghĩ xem, nếu ta biến người thành kẻ thù của hắc, làm người căm hận hắc thì hắc sẽ như thế nào đây?

Nói rồi, Sun lại tiếp tục cười lớn.

Nó hơi ngắc người trước lời nói của Sun nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh. Nó nhìn Sun, nở nụ cười nhạt như có như không:

– Vậy người là nội gián của Gurena. Chính người là người lúc trước điều khiển các học viên Witchard để họ bị quái vật dưới sông làm mất mạng và cũng chính người phá kết giới trong đêm dạ tiệc để lũ quái vật và Gurena tấn công, đúng chứ?

Sun lại bật cười. Hành động của hắc làm mọi người khó hiểu:

– Cười gì chứ?

Anh lên tiếng. Sun cười nửa miệng:

– Ta không phải nội gián mà các người nhắc tới. Nhưng để thưởng cho các người vì biết được bí mật của ta, ta sẽ cho các người biết một chuyện.

– Chuyện gì?

Leon trầm ngâm nhìn Sun. Sun cười đều, tiếp lời:

– Nhờ có sự việc quái vật sông ở Witchard mà ta đã tìm được tên nội gián do Gurena gài vào và sau đó ta mới hợp tác với bọn chúng. Ta chắc chắn các người sẽ không thể ngờ tới khi biết được nội gián thật sự này là ai.

– Rất cuộc là ai?

Leon lại hỏi dồn. Sun trở lại trạng thái nghiêm túc:

– Nội gián là một học viên lớp phù thủy ánh sáng, đó là một học viên nữ. Tên của cô ta cũng khá đẹp đấy, cô ta là Sa...

Nó, hần, anh và Leon đều hồi hộp chờ nghe tên của kẻ nội gián. Thế nhưng Sun chưa kịp nói hết tên thì...

Phập...

Một mũi tên từ đâu lao vút tới đâm xuyên qua trái tim của Sun.

Sun hết sức bất ngờ, máu từ miệng và máu từ vết thương bất ngờ chảy ra.

Hần, anh, Leon vô cùng cảnh giác, xem xét xung quanh tìm xem rốt cuộc là ai làm chuyện này nhưng không phát hiện được bất cứ bóng người nào. Nó hoảng hốt lấy tay che miệng lại để không phải hét lên.

Sun quỳ xuống đất, không ngừng thở dốc, máu cứ thế không ngừng tuông ra. Cậu ta đã bị mũi tên đâm xuyên qua tim, chắc chắn không thể sống được nữa. Chuyện này xảy đến quá bất ngờ, cả Sun cũng không thể ngờ được.

Cảm thấy mình không còn cầm cự thêm được nữa nhưng Sun vẫn cố gắng dồn hết sức lực để nói:

– Nội gián... chính là... Sa... Sa...

Lời chưa xong thì Sun đã gục xuống.

Cả bốn người, nó, anh, hần và Leon cùng chạy lại. Nó dùng phép trị thương cố chữa trị nhưng bị anh cản lại. Hần nhìn nó lắc đầu.

Nó quay sang nhìn Leon, Leon cúi đầu lên tiếng:

– Cậu ta... đã chết rồi.

Nghe xong câu này, cả người nó không còn chút sức lực mà quỵ phịch xuống đất.

Sun có thể xấu xa thật nhưng cậu ta chỉ là bị lòng căm thù, ganh tị làm ờ mắt, cậu ta không đáng phải nhận kết cục như vậy.

Anh đặt tay lên vai nó mang ý an ủi. Hần cũng chẳng nói gì, chỉ im lặng nhìn Sun.

Leon thở dài nhìn nó, anh và hần, lên tiếng:

– Chuyện này chắc chắn liên quan đến Gurena. Sun sắp nói ra danh tính của nội gián thì bị sát hại, chắc chắn kẻ giết Sun không ai khác chính là tên nội gián đó.

Cả ba gật đầu tán thành.

Anh trầm ngâm:

– Nhưng ta cũng biết được vài thông tin từ Sun. Nội gián là nữ, là phù thủy ánh sáng trong Witchard và tên bắt đầu là Sa.

– Saphia...

Nó bất ngờ thốt lên tên cô bạn thân của mình. Cả hần, anh và Leon đều sững sờ trước lời nói của nó.

Lời vừa thốt ra, nó lập tức lắc đầu phản bác:

– Không. Không thể nào. Chắc chắn chỉ là trùng hợp.

===

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Leon: Linh thú của hoàng tử Yun, hình dáng thật sự là một chú hổ con. Có khả năng sử dụng phép thuật tốt. Và như các linh thú khác, Leon có khả năng biến lớn, và biến hình thành những con vật khác. Rất trung thành, làm nhiệm vụ điều tra cho Yun.

===ENDCHAP36===

37. Chương 37: Học Viên Mới

– Leon, theo những gì Sun nói, cậu mau điều tra tất cả những người có khả năng là nội gián cho tôi.

Anh tiến lại, đặt tay lên vai nó tỏ ý trấn an rồi quay sang nhìn linh thú của mình – Leon – ra lệnh. Nhận được lệnh từ chủ nhân, Leon cúi đầu:

– Tuân lệnh chủ nhân.

Leon toan quay bước đi thì hắn lên tiếng:

– Gọi Haku. Hai người cùng điều tra sẽ nhanh hơn.

Anh gật đầu:

– Đúng vậy, cứ như Ren nói đi. Cậu cũng cho đội điều tra đến giải quyết chuyện của Sun đi. Chúng ta phải thu thập càng nhiều manh mối càng tốt.

Leon nhận thêm mệnh lệnh lập tức cúi đầu rồi lập tức chấp hành.

Nó vẫn còn sốc trước sự việc của Sun. Anh tay vẫn đặt lên vai nó, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt tím đặc biệt của nó, mỉm cười dịu dàng:

– Không sao đâu Ryu, chuyện này nhất định sẽ được làm sáng tỏ, em cứ yên tâm.

Nó nhìn anh, hít thở sâu, cố nở một nụ cười cho anh yên lòng.

Hắn vẫn im lặng, không nói gì mà chỉ đứng đó, lặng lẽ nhìn nó, lặng lẽ quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt nó, quan sát từng cảm xúc trong đôi mắt tím của nó.

– Em... muốn nghỉ học hôm nay.

Nói rồi, nó không đợi anh nói thêm gì hay có bất kì phản ứng gì, vội vã bước đi trở về phòng kí túc xá.

Anh hơi bất ngờ, toang đuổi theo nó thì đã bị lời nói của hắn chặn lại:

– Cứ để nhóc đó ở một mình đi. Trong phòng còn có bé Pi, không phải lo.

Anh gật đầu. Cả hai cứ thế tiếp tục bước lên lớp.

===

Trong khu rừng cấm ở học viện Witchard.

– Nữ hoàng, mừng người đã đến đây.

Một người trong bộ trang phục phù thủy ánh sáng của Witchard đang quỳ gối, cúi đầu đầy cung kính trước người phụ nữ tóc đỏ vận trang phục đen từ trên xuống dưới, trên tay là một con quạ cũng mang màu đen.

Người phụ nữ tóc đỏ không ai khác chính là Gurena.

Gurena quay người nhìn về phía người đang quỳ, lạnh lùng lên tiếng:

– Người vừa đi đâu vậy?

Người kia cúi đầu:

– Thần vừa giải quyết rắc rối của chúng ta.

– Rắc rối?

Gurena khẽ nhú mày. Người kia ngẩng đầu nhìn Gurena, trên môi nở một nụ cười đầy nguy hiểm:

– Đúng vậy thưa Nữ hoàng. Dự đoán của người không hề sai sót chút nào, quả nhiên con nhãi đó đã khôi phục trí nhớ. Tên Sun kia cũng không ngoài dự đoán, hắn đã sắp nói ra danh tính của thần thì...

Cô ta nhìn xem phản ứng của Gurena, nhận được một nụ cười ma mị của mục ta, cô ta mới mỉm cười đầy hài lòng nói tiếp:

– Cái giá của kẻ dám phản bội Nữ hoàng chính là... chết.

Gurena nghe xong liền cười lớn, mục ta tiếng lại gần cô gái đang quỳ, đỡ cô ả đứng dậy, vẻ mặt đầy hài lòng:

– Tốt, người làm rất tốt. Quả không phụ lòng tin ta dành cho người. Để người làm nội gián ở Witchard thật không sai chút nào.

===

– Thưa Hoàng tử.

Hắn đang ngồi trên cành cây ngắm nhìn những đám mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời xanh ngắt thì một giọng nói vang lên. Hắn quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, thì ra là Haku.

Hắn vẫn im lặng. Haku hiểu, hắn đang muốn nghe Haku nói tiếp. Khẽ thở hắt ra, Haku lên tiếng:

– Thần vừa nhận được một tin khẩn cấp từ cung điện.

Hắn vẫn vậy, cứ tiếp tục yên lặng, ánh mắt chăm chăm nhìn về Haku.

– Đức vua... ngài ấy đã...

Haku khó khăn lắm mới nói ra được chuyện mình biết được. Nghe xong, độ băng giá của hắn cũng đột ngột tăng lên. Nở một nụ cười nửa miệng đầy khinh bỉ, hắn nhìn thẳng lên bầu trời, lạnh lùng lên tiếng:

– Ông ta càng ngày càng tự tiện rồi đấy. Ông ta nghĩ ta là ai mà ông ta thích áp đặt thế nào cũng được chứ. Cứ chờ xem, không bao giờ ta chấp nhận chuyện đó đâu.

Nói rồi, hắn nhảy xuống khỏi cành cây, cứ thế bước đi nhưng không quên nói với Haku:

– Được rồi, cứ tiếp tục việc điều tra đi. Chuyện này người không cần lo lắng.

Haku cuối đầu tuân lệnh.

Nó cuối cùng cũng đã lên lớp trở lại.

Hắn và nó bước vào lớp học, nó không khỏi ngạc nhiên khi trong lớp có những tiếng bàn tán xôn xao:

– Đây, nghe nói sắp có học sinh mới chuyển đến đấy.

– Học sinh mới sao? Không biết là nam hay nữ nhỉ?

– Là nữ. Đã vậy, tớ còn nghe nói rất xinh đẹp nữa.

– Wow, thật vậy sao.

– Mà biết là ai không?

– Cũng không rõ. Nhưng nghe đâu là gia đình cô ta rất có chức quyền đấy, không xem thương được đâu.

– Chà... Tò mò thật đấy.

Nó ngồi vào chỗ, nghe những lời bàn tán đó của những học viên trong lớp cũng thấy khá tò mò. Nó quay sang nhìn hắn:

– Ren, anh có biết gì về học sinh mới không?

Hắn nhìn nó, giọng lạnh lùng:

– Có vấn đề gì sao?

Nó lắc đầu, giọng nói nhỏ chỉ đủ nó và hắn nghe:

– Em chỉ tò mò thôi. Anh không nghe sao, những bạn khác bảo cô ấy rất xinh đẹp, gia đình lại có chức quyền...

Nó chưa nói xong thì trên môi hắn đã nở một nụ cười nhẹ. Điều này làm nó có cảm giác rất lạ, chẳng bình thường chút nào. Hắn nhìn thẳng vào nó:

– Em cứ yên tâm, dù cô ta có xinh đẹp hay thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thay thế vị trí của em trong lòng anh đâu.

Câu nói của hắn mang đầy ý châm chọc khiến nó không thể nói thêm gì. Nó vội vã quay mặt đi để che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình. Còn hắn thì lại thích thú nhìn biểu hiện cùng hành động của nó, mỉm cười vui vẻ.

Hắn thầm nghĩ: “Không phải châm chọc em đâu, lời thật lòng của anh đấy ngốc ạ.”

Giáo sư bước vào lớp.

Cả lớp hoàn toàn im lặng. Ai ai cũng mong chờ được nhìn thấy học viên mới mà họ tò mò từ đầu buổi đến giờ.

Như hiểu được tâm trạng các học viên, giáo sư nhanh chóng vào thẳng vấn đề:

– Lớp ta có bạn mới, chắc các em đã biết.

Nói rồi, cô quay qua phía cửa lớp:

– Em hãy vào đi.

Theo lời giáo sư, một cô gái trong bộ đồng phục phù thủy bóng tối xuất hiện.

Cô ta bước vào, tất cả ánh mắt đều tập trung về phía học viên mới (ngoại trừ hắn vẫn chăm chăm nhìn nó).

Nó nhìn kĩ cô gái này. Cô ta có mái tóc nâu đỏ, làn da trắng, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp nhưng không phải là hoàn mỹ. Theo nhận xét của nó thì cô ta không thể đẹp bằng Saphia được. Nó cũng khá thất vọng vì cô ta chẳng giống những gì nó tưởng tượng khi nghe lời đồn. Cả lớp cũng có tâm trạng hết như nó.

Cô ta bước vào lớp, không thèm nhìn bất kì ai trong lớp mà chỉ chăm chú nhìn hắn. Thấy hắn không có chút gì chú ý đến mình, cô ta cảm thấy rất khó chịu nhưng cố giữ trong lòng. Cô ta cúi chào nhưng mắt vẫn hướng về phía hắn, nở một nụ cười, cô ta giới thiệu, giọng nói hết sức nhẹ nhàng:

– Xin chào các bạn, mình là Monika. Mình là con gái duy nhất của ngài tể tướng Vương quốc bóng tối. Mong mọi người sẽ giúp đỡ trong thời gian mình học ở Witchard.

Nói rồi, cô ta lại cúi đầu chào.

Cả lớp tuy khá thất vọng về nhan sắc của cô nàng nhưng cũng không quên vỗ tay chào đón. Dù sao cô ta vẫn là con của Tể tướng, không nên gây sự làm gì.

– Chỗ ngồi của em...

Giáo sư chưa nói xong Monika đã ngắt lời:

– Em nghĩ em biết mình nên ngồi ở đâu rồi.

Không để giáo sư phản ứng thêm, cô nàng cứ thế thẳng tiến về chỗ mà cô ta nghĩ cô ta nên ngồi, đó chính là cạnh hắn.

Từ đầu buổi đến giờ việc hắn lơ cô ta đã làm cô ta thấy khó chịu, đã vậy, nhìn thấy nó được ngồi cạnh hắn còn làm cô ta khó chịu hơn.

Bước đến cạnh chỗ nó, cô ta lên tiếng:

– Chào bạn.

Nó ngỡ ngàng nhưng thấy rõ ràng là cô ta đang nhìn mình nên cũng lịch sự mỉm cười.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nó nay nở nụ cười lại càng xinh đẹp hơn khiến cô ta ngẩn người. Nhưng rất nhanh, lấy lại bình tĩnh, Monika mỉm cười đáp lại:

– Cậu có thể ngồi chỗ khác và nhường chỗ này ỉnh không?

– Minh...

Nó ngập ngừng, không biết trả lời thế nào. Liếc mắt nhìn hần, nó thấy hần vẫn lạnh như băng.

Thấy hành động của nó như vậy, Monika cảm thấy cực kì khó chịu. Cô ta cố gắng nở nụ cười nói tiếp:

– Minh nghĩ chỗ này hợp với mình hơn. Bạn nên nhanh chóng chuyển chỗ để còn vào học, được chứ?

Hình tượng cô gái hiền lành lịch sự từ đầu đến giờ ngay giây phút này đã chính thức tiêu tan trong lòng cả lớp lẫn trong lòng nó.

Nó khẽ thở dài. Nó chẳng muốn chuốc lấy rắc rối, nếu hần đã không nói gì vậy thì nó cứ đổi chỗ cho lành. Nó vươn tay gom mấy cuốn sách trên bàn toan đặt vào cặp thì ngay lập tức tay nó bị tay hần giữ lấy. Hần vẫn nhìn nó chằm chằm, không thèm liếc nhìn Monika dù chỉ một lần, lạnh lùng nói:

– Đây là chỗ của Ryu. Lớp còn nhiều chỗ, cô đi chỗ khác mà ngồi.

– Anh...

Monika bực tức, bàn tay nắm chặt lại. Bản tính tiểu thư của cô giờ đây hoàn toàn bộc lộ, cô nói thật to cho cả lớp cùng nghe:

– Em là vị hôn thê của anh, vị trí đó em ngồi là đúng rồi.

Cả lớp bất ngờ trước những gì Monika nói, nó cũng hoàn toàn bất ngờ. Nó thấy tim mình nhói lên, quay sang nhìn hần. Hần cũng nhìn nó, ánh mắt ảm áp như để trấn an nó.

Lúc này, hần mới quay sang nhìn Monika. Nở nụ cười nửa miệng, hần vẫn lạnh lùng như cũ:

– Tôi và cô chưa từng đính hôn, cô lấy tư cách gì mà nói tôi là vị hôn phu của cô.

Cô ta cũng mỉm cười đầy đắc ý, đáp trả:

– Nhưng quốc vương đã đến nhà em và nói vậy đấy. Vì vậy nên em mới đến đây.

Hần vẫn thái độ như cũ:

– Nói là việc của ông ta còn đồng ý hay không là quyết định ở tôi.

– Anh...

Monika càng thêm tức giận. Hần lại cười lạnh:

– Làm vị hôn thê của tôi sao? Dù cô có nằm mơ cũng không thấy được ngày đó đâu. Nhanh chóng biến đi cho khuất mắt tôi.

Nó nghe lời hần nói cảm thấy khá tội nghiệp cho Monika còn cả lớp lại thấy cực kì hả hê. Nó đưa ánh mắt cảm thông nhìn về Monika nhưng sự cảm thông của nó không được đền đáp mà ngược lại còn phản tác dụng. Cô ta càng thêm nổi điên, chỉ thẳng mặt nó:

– Vì con nhỏ thấp hèn này mà anh đối xử vậy với tôi sao Hoàng tử?

Hần không chút khoan nhượng giáng thẳng vào mặt cô ta một cái tát làm cô ta không thể tin được. Hần nói, giọng đầy đe dọa:

– Đừng bao giờ có thái độ như vậy với người của tôi.

Cô ta ôm mặt đầy tức giận nhìn nó. Cả lớp tròn mắt nhìn cảnh vừa rồi lại cực kì kinh ngạc trước lời hần nói. Hần nói vậy chẳng phải khẳng định Ryu chính là vợ tương lai của hần sao. Nó nhìn hần kinh ngạc, tim đập mạnh, mặt đỏ bừng.

Monika bực tức đứng dậy, liếc nhìn nó đầy căm hận:

– Con nhỏ kia, mày cứ đợi đó, tao không để mày yên đâu.

Nói rồi cô ta mang cặp sách bước ra khỏi lớp. Nhưng mới được vài bước giọng hần đã truyền đến:

– Cứ thử làm gì cô ấy xem, tôi chắc chắn cho cô chết không toàn mạng.

Monika khẽ run trước hàn khí của hần tỏa ra. Cảm giác sợ sệt cũng bắt đầu truyền tới, Monika biết hần lạnh lùng, vô tình đến mức nào, hần nói được nhất định sẽ làm được.

Thế nhưng cô là vị hôn thê của hần cơ mà, cô lại là một đại tiểu thư sao lại có thể thua một con nhỏ thấp hèn như nó được. Suy nghĩ này làm cô ả có thêm động lực, xua tan những sợ hãi, cứ thế bước ra khỏi lớp.

Monika đã đi rồi, hàn khí của hần cũng đã giảm.

Cả lớp kinh hãi trước chuyện vừa rồi nhưng vì sợ làm hần tức giận nên giáo sư lập tức bước vào bài học.

Nó nhìn hần chăm chăm, quả thực, hần giận lên cực kì khủng khiếp.

===

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

Monika: là con gái công tước. Được đức vua vương quốc bóng tối chọn làm vị hôn thê của Ren. Tính tình rất giả tạo. Luôn giả vờ hiền lành, yếu đuối và thân thiện nhưng bản chất thật sự rất độc ác, nham hiểm, đánh đá, hay ghen tị. Rất thích độc chiếm, muốn có được thứ gì thì nhất định phải lấy cho bằng được dù phải giở thủ đoạn gì.

===ENDCHAP37===

38. Chương 38: Buổi Cắm Trại (1)

Tại khu vườn rộng bao phủ bởi sắc hoa tím đặc biệt hòa lẫn với vài sắc hoa khác trông thật đẹp mắt, một cô gái với mái tóc tím xòa dài cùng một chàng trai mái tóc màu bạch kim đứng đối diện với nhau.

Đó không ai khác là nó và hần.

Những cơn gió cứ nhẹ nhẹ thổi qua khiến mái tóc tím của nó khẽ lay động theo, nhẹ nhàng cuốn theo chiều gió.

Hít một hơi thật sâu, nó ngẩng đầu, đưa đôi mắt tím biếc nhìn thẳng vào đôi mắt hần, cất giọng nhẹ nhàng:

– Về chuyện vị hôn thê của anh – Monika.

Nó chưa nói xong thì chất giọng băng giá của hần lại vang lên:

– Cô ta không phải.

Nó cúi đầu, khẽ mỉm cười, một nụ cười buồn:

– Nhưng cô ấy đã nói rõ ràng rồi còn gì, cha của anh đã...

Lại một lần nữa, hần chen vào câu nói của nó, giọng nói băng giá nay có thêm chút gì đó như đang giận:

– Đã nói cô ta không phải, vĩnh viễn không phải. Dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra thì anh vĩnh viễn không chấp nhận cô ta.

Nghe lời hần nói, lòng nó thoáng nét vui. Thế nhưng, nó vẫn cảm thấy chút gì đó có lỗi với Monika, nó ngẩng đầu, đưa ánh mắt long lanh nhìn hần:

– Nhưng...

Nó lập tức không nói thêm gì khi nhận thấy ánh mắt khó chịu của hắn cùng tiếng thở dài.

Nhưng ngay lập tức, ánh mắt hắn chợt thay đổi. Hắn đặt hai tay lên vai nó, cúi người, mặt đối mặt với nó:

– Đây, em đang phải bỏ trách nhiệm phải không?

Nó hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu gì, ấp úng:

– Phải... phải bỏ trách nhiệm... gì chứ???

Hắn cười. Thế nhưng sao nó lại thấy bất an thế này, nụ cười này... phải nói sao nhỉ... chính xác là nụ cười cực kì gian tà. Mặt hắn tiến sát mặt nó hơn. Lúc này, nó có thể cảm nhận rõ từng hơi thở của hắn. Hắn lên tiếng:

– Nhớ thử xem, là ai ở chỗ này mắng mỏ anh thậm tệ, gọi anh là đồ vô sĩ, thêm vào đó, lại còn tặng anh hai cái tát.

Từng lời nói của hắn làm nó chột dạ. Chuyện lúc đó, quả thực hoàn toàn là lỗi của nó. Nó biết sai, nó xin lỗi rồi mà, tại sao hắn lại nhỏ nhen như vậy, nhất quyết không chịu bỏ qua cho nó kia chứ.

Nó khóc trong lòng, thầm than khổ. Nó nhìn hắn đầy áy náy:

– Là lỗi của em. Em... em biết lỗi... xin lỗi rồi mà.

Hắn bỏ tay khỏi vai nó, chấp tay ra sau lưng, quay lưng về phía nó:

– Anh không quan tâm. Em phải chịu trách nhiệm với anh.

Nói rồi, hắn bỏ đi. Để lại nó phía sau nhìn theo bóng lưng hắn đầy hối lỗi, tự trách. Nó không hề biết rằng trong khi nó đang khổ sở vì cảm giác tội lỗi thì hắn lại cực kì thích thú, hả hê, mỉm cười đầy đắc ý.

===

– Các em chú ý, ba ngày nữa học viện Witchard sẽ tổ chức một buổi cắm trại ba ngày hai đêm ở ngoài học viện. Các em nhớ tham gia đầy đủ, ai không thể tham gia phải ngay lập tức thông báo với thầy hiệu trưởng và trình bày rõ lí do.

Giáo sư vừa thông báo xong lập tức bước ra khỏi lớp. Không khí lớp trở nên náo loạn, mọi người đều háo hức muốn tham gia buổi cắm trại này.

Nó cũng vậy. Từ lúc ở Trái Đất, nó đã cực kì thích đi chơi và đi cắm trại rồi. Lần này có cơ hội, nó làm sao có thể bỏ qua được.

Nghe xong thông báo, nó trở nên cực kì vui vẻ, nụ cười luôn hiện hữu trên môi.

Không để mất thời gian, nó lập tức kéo hắn chạy đi.

Bị nó kéo như vậy, hắn cảm thấy rất bất ngờ nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ cùng nụ cười tươi trên khuôn mặt nó, hắn cũng bất giác mỉm cười theo, cứ thế chạy theo nó.

– Saphia.

Nhìn thấy bóng dáng Saphia, nó vội vàng kêu lớn.

Cô nàng tóc vàng quay lại mỉm cười, vẫy tay với nó. Theo sau Saphia, Gin và Kai cũng xuất hiện.

Nó chạy đến chỗ mọi người, thở hổn hển vì mệt. Anh từ cầu thang bước xuống, khá bất ngờ khi thấy nó.

Nó điều hòa lại hơi thở rồi quay sang, mỉm cười vui vẻ với mọi người:

– Buổi cắm trại sắp tới, mọi người cũng tham gia chứ?

Tất cả hơi ngây người. Thì ra nguyên nhân nó chạy đến nỗi thở hổn hển như vậy chỉ vì một đợt cắm trại.

Hắn đứng sau nó, lặng lẽ lắc đầu. Hắn thật không ngờ con nhóc này ham chơi đến vậy.

Anh bật cười, dịu dàng:

– Em chạy đến đây thật nhanh để rủ mọi người cùng đi cắm trại sao?

Nó gật đầu vui vẻ.

Lúc này, Saphia, Gin và Kai cũng bật cười. Saphia lên tiếng:

– Dĩ nhiên là đi rồi. Nếu đã vậy tới lúc đó chúng ta cùng đi chung nhé!!!

Nó lại gật đầu, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

===

Cả hấn và anh đều có mặt tại phòng của anh.

Từ phía cửa sổ, hai bóng người cũng đã xuất hiện. Hai bóng người đó không ai khác là hai linh thú trung thành của hấn và anh – Haku và Leon.

Cả hai cúi chào cung kính trước hai hoàng tử. Không làm mất thêm thời gian, anh lên tiếng:

– Được rồi, hai người báo cáo tình hình đi.

Leon và Haku nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Leon lên tiếng:

– Thừa hai hoàng tử, theo những gì Sun cho chúng ta biết trước lúc chết, bọn thuộc hạ đã thu hẹp được phạm vi tìm kiếm nội gián.

Anh và hấn gật đầu, ra hiệu nói tiếp.

Leon lại tiếp tục:

– Witchard là trường học phù thủy duy nhất tại thế giới phép thuật nên số lượng học viên rất đông. Số người thuộc diện tình nghi trong học viện mà thần và Haku đã lọc ra thì có khoảng hơn hai trăm người.

– Nhiều vậy sao?

Anh lên tiếng hỏi, có phần lo lắng.

Leon gật đầu:

– Vâng, thừa hoàng tử. Việc điều tra lí lịch của tất cả bọn họ cũng mất khá nhiều thời gian nên hy vọng hai hoàng tử có thể...

Leon chứ nói hết thì anh đã lên tiếng:

– Không sao. Cứ bình tĩnh mà điều tra cho thật chính xác, không nên gấp quá lại trở thành làm hỏng việc.

– Vâng.

Leon cúi đầu. Anh mỉm cười nhẹ, hỏi tiếp:

– Còn về đội điều tra cái chết của Sun?

Lúc này, Haku mới lên tiếng:

– Thừa hai hoàng tử, nguyên nhân hoàn toàn là do mũi tên kia. Đó là một mũi tên được tạo ra từ sức mạnh của đất. Người đã giết Sun chắc chắn là một cao thủ dùng phép thuật, người đó ra tay cũng rất độc ác, không thể xem thường.

Hấn trầm ngâm. Anh gật đầu:

– Được rồi. Hai người cứ cố gắng điều tra tiếp. Nếu cần cứ gọi thêm người giúp đỡ.

– Tuân lệnh.

Cả Leon và Haku đều đồng thanh.

Trong màn đêm tĩnh mịch, hai cái bóng bay ra khỏi khung cửa sổ rồi biến mất. Hấn lặng lẽ bước ra khỏi phòng anh, trở về phòng của mình.

===

Thời gian tổ chức buổi cắm trại cuối cùng cũng đã đến.

Nó cảm thấy vô cùng thích thú, thức dậy thật sớm, chỉ mong nhanh chóng được đi chơi.

Thấy hấn và anh đã chuẩn bị xong, nó không suy nghĩ thêm gì, ngay lập tức bắt lấy bé Pi đặt lên vai mình rồi kéo cả hấn và anh chạy lao ra sân trường, đến địa điểm tập trung.

Cả anh và hấn đều bất lực trước sự háo hức của nó.

Chạy thật nhanh ra ngoài. Cuối cùng, nó cũng đã đến chỗ hẹn. Saphia, Gin, Kai đã đến từ trước. Thấy nó, hấn và anh xuất hiện liền vui vẻ vẫy tay chào.

Dừng lại trước Saphia, Gin, Kai, nó mỉm cười thật vui vẻ.

Ngày hôm nay, cả Witchard không ai mặc đồng phục như thường ngày mà đều mặc những bộ trang phục mà mình yêu thích, những bộ trang phục mà mình tự cho là thoải mái khi đi cắm trại.

Tuy vậy, sáu người bọn nó vẫn như thường lệ là tâm điểm của sự chú ý, nhất là nó, hấn và anh.

Hôm nay, nó vận trên mình một bộ đầm chiếc eo tay dài màu hồng phấn, cực kì phù hợp với làn da trắng cùng mái tóc tím của nó. Chiếc đầm theo phong cách kiểu Pháp cổ kính, trên cổ là một chiếc nơ màu tím nhìn rất đẹp mắt. Phần váy xòe ra, xếp lớp. Nó đi đôi bốt àu đen. Mái tóc tím của nó vẫn như thường lệ xõa dài. Phải nói hôm nay, trông nó còn đẹp hơn thường ngày, hết như một nữ thần.

Còn hấn và anh, hai người có phong cách khá giống nhau, chỉ khác nhau bởi cách chọn màu sắc. Hấn vẫn theo chủ trương lạnh lùng, bộ trang phục một màu đen, còn anh là màu trắng. Thế nhưng, trang phục của họ vẫn rất khác với phong cách ăn mặc thường ngày. Cả hai đều vận quần jean và áo thun. Anh mặc áo thun trắng cùng với đôi giày thể thao cũng màu trắng. Còn hấn là áo thun đen, giày thể thao cũng đen nốt. Cách ăn mặc của cả hai tuy rất đơn giản nhưng vẫn không làm suy giảm dù chỉ một chút vẻ đẹp hoàn mỹ của hai người.

Saphia, Gin, Kai cũng không kém cạnh.

Saphia vận áo sơ mi trắng, đuôi áo được buộc ngang bụng cùng chiếc quần shorts jean, đã vậy Saphia còn mang thêm một đôi giày thể thao màu trắng làm cô trông thật sự rất cá tính. Mái tóc vàng được búi cao lên một cách đẹp mắt, làm Saphia trông càng nổi bật và cá tính hơn.

Gin vận áo pull xanh kết hợp với chiếc váy xòe cùng đôi giày búp bê màu xanh. Tóc của cô nàng được uốn lộn, xõa dài ra. Hiện tại, trông Gin cực kì nữ tính và đáng yêu. Kai cũng mặc một chiếc áo pull xanh kết hợp quần jean và đôi giày thể thao cũng xanh nốt. Trông Kai lúc này rất điển trai, cũng có thêm một nét gì đó rất lãng tử.

Nhìn ngắm mọi người một hồi lâu, nó mới phát hiện ra một điều thú vị. Nó nở nụ cười đầy nham hiểm nhìn Gin và Kai khiến cả hai bất giác nổi gai ốc.

Hài lòng, nó lên tiếng đầy ý trêu chọc:

– Gin, Kai, hai người mặc áo đôi luôn nhỉ.

Lời nói của nó vừa thốt ra, Gin ngay lập tức đỏ mặt, cúi xuống nhìn đất còn Kai cũng ngượng ngùng, đưa tay gãi đầu.

Nó cảm thấy phản ứng của hai người này thật thú vị.

Toang chọc phá thêm một chút thì trò đùa của nó bị thầy hiệu trưởng cắt ngang:

– Chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ. Kết giới đã được mở, các em mau chóng triệu hồi chó thần để chúng ta di chuyển ngay lập tức.

Theo lời hiệu trưởng, tất cả học viên đều nhất loạt triệu hồi chó thần của mình.

Nó thở phào, may mà anh và hắc đã dẫn dò nó trước nên nó đã thay đổi hình dạng chổi thần của mình trước khi đến đây nếu không nó mà triệu hồi đến sẽ gây ra không ít rắc rối vì vẻ ngoài lấp lánh đặc biệt của chổi thần của nó.

Tất cả đã yên vị trên chổi thần, chuẩn bị khởi hành.

Thầy hiệu trưởng là người bay lên trước tiên, theo sau đó là các giáo sư của Witchard.

Cứ thế, tiếp nối theo sau là các học viên lớp sơ cấp, đến trung cấp và lớp cao cấp. Nhóm của nó là nhóm bay cuối cùng.

Chổi thần từ từ di chuyển khỏi mặt đất, bay lên cao dần.

Nó ngoảnh đầu nhìn lại, Witchard đang dần dần thu hẹp lại trong tầm mắt nó. Vậy là chuyến đi cắm trại thú vị này đã sắp sửa bắt đầu rồi.

===ENDCHAP38===

39. Chương 39: Buổi Cắm Trại (2)

Cũng khá lâu rồi nó mới có cảm giác thoải mái và thích thú đến vậy.

Niềm vui của nó ngày càng dâng trào đến nỗi nó cứ cười tít mắt suốt đường đi. Những cơn gió cứ tạt vào mặt, cuốn những lọn tóc tím của nó tung bay. Cảm giác này thật là thích, thật tự do. Nó mỉm cười vui vẻ, buông tay ra khỏi chổi thần, dang hai tay thật rộng, từ từ đón nhận những làn gió, tận hưởng cảm giác được tự do tung bay trên bầu trời.

Lúc này, nó đột nhiên nhớ đến những tháng ngày ở Trái Đất. Lúc đó, nó cũng rất hay mơ mộng, lúc nào cũng tin vào những câu chuyện thần tiên, tin tưởng vào phép thuật. Nó nhớ ngày ấy, nó cũng từng ước mình có phép thuật, cũng từng ước mình được bay lượn trên bầu trời. Thật không ngờ, những ước mơ tưởng chừng viễn vông đó giờ đây đã là hiện thực đối với nó. Nó thật sự hạnh phúc, nó thấy mình thật may mắn.

Cảm giác thích thú ngày càng tăng lên, nó ngoái đầu ra sau nhìn anh và hắc đang bay cuối cùng, nhoen miệng cười:

– Anh Yun, anh Ren. Em bay trước đây.

Rồi nó quay sang nhìn Saphia, Gin, Kai đang bay ở bên cạnh:

– Tổ muốn bay đi chơi, đi cùng không?

Saphia liếc nhìn phía sau rồi lắc đầu với nó tỏ ý không đi. Gin và Kai nhìn nhau rồi Gin quay sang nói với nó:

– Thôi, không đi đâu.

Về mặc nó có chút thất vọng nhưng cũng nhanh chóng biến mất. Yun cười tươi, nói vọng tới nó:

– Ryu, đi phải cẩn thận, không được để lạc khỏi đoàn đâu đấy.

Nó vui vẻ ngoái đầu:

– Anh yên tâm, có bé Pi đi cùng em mà.

Rồi nó nhìn hắc, ánh mắt như đang dò hỏi xem hắc có đồng ý cho nó đi không. Hắc lặng lẽ thở ra, giọng lạnh như băng:

– Đi cẩn thận.

Nó nhoen miệng cười. Dù hắc có cố tỏ ra lạnh lùng thế nào thì nó cũng biết rằng hắc luôn luôn quan tâm đến nó.

Gật mạnh đầu, nó nắm chặt chổi thần, phóng vút lên cao.

Nó bay với tốc độ rất nhanh làm gió tấp vào mặt có chút cảm giác đau rất nhưng nó vẫn hoàn toàn thích thú. Nó rất thích bay với tốc độ thế này, chổi tốc độ đúng là hoàn toàn phù hợp với nó.

Nó dừng lại không bay cao thêm nữa khi nhìn thấy phía xa xa là bóng dáng thầy hiệu trưởng đang dẫn đầu đoàn giáo sư và học viên Witchard.

Ở độ cao này nhìn xuống, thật không ngờ Witchard lại đông đến vậy, tưởng chừng phủ kín cả một vùng trời.

Không để mất thêm thời gian, nó lại giữ chặt chổi thần, phóng hết tốc lực về phía trước. Nếu lúc này đi với vận tốc này nó chắc chắn sẽ vượt mặt các học viên nhưng như vậy chẳng khác nào nó ra vẻ, có tình gây sự chú ý với các học viên. Nhưng ở độ cao này, không ai nhìn thấy nó, nó có thể thỏa thích bay theo cách mà nó muốn. Đúng là tuyệt không gì bằng.

Thấp thoáng phía xa, nó nhìn thấy một hòn đảo. Nó không thể nhìn rõ vì nó đang ở khá cao. Thế nhưng nó có thể chắc chắn đây chính là địa điểm cắm trại vì thầy hiệu trưởng cùng đoàn giáo sư đang đáp xuống đó.

Nó cũng thôi la cà, chuyển hướng chổi thần, sẵn sàng đáp xuống.

– Tất cả học viên Witchard hãy tập trung như lúc xuất phát.

Giọng thầy hiệu trưởng vang vọng khắp hòn đảo. Cũng ngay lúc này, nó đã tiếp đất an toàn. Tuy có chậm hơn các học viên khác một chút nhưng nó đã đến đúng vị trí của mình.

Nó cười thật tươi nhìn anh, hấn, Saphia, Gin và Kai.

Saphia bật cười, tiến lại gần nó. Saphia đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nó trong khi nó đang sững sờ nhìn cô bạn không hiểu chuyện gì. Saphia cười tíu tít mắt:

– Ryu à, cậu bay nhanh lắm hay sao mà tóc lại rối thế này.

Nó đỏ mặt. Thì ra cô bạn đang giúp nó sửa lại tóc, lòng nó cảm thấy ấm áp lạ thường.

Bất chợt lúc này, nó nhớ về những kí ức xưa kia của mình. Nó nhớ lúc còn bé, khi vương quốc nó vẫn chưa bị diệt vong, nó rất ham chơi, lúc nào cũng chạy nhảy tung tăng khắp nơi. Mỗi lúc trở về cung điện, mẹ nó đều ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng chải lại mái tóc của nó cho hết rối.

Cảm giác lúc đó thật ấm áp, hết như cảm giác của nó lúc này.

Tóc nó đã hết rối nhưng thấy nó vẫn đang ngơ ngác, ánh mắt miên man như đang suy nghĩ điều gì khiến Saphia có phần lo lắng, Saphia hỏi:

– Ryu, cậu sao vậy?

Nó giật mình, thoát khỏi dòng hồi ức, lắc nhẹ đầu với Saphia tỏ ý không sao.

Lúc này, hấn tiến tới nắm lấy tay nó kéo đi.

Bị bất ngờ, nó cố giật tay khỏi tay hấn nhưng không thể, hấn giữ quá chặt. Nó hoang mang hỏi vội:

– Ren, anh làm gì vậy???

Hấn dừng bước, quay lại nhìn nó:

– Cắm trại.

– Cắm trại???

Nó hỏi lại, vẻ mặt khó hiểu. Anh lúc này cũng tiến đến cùng với nhóm Saphia:

– Lúc này thầy hiệu trưởng có nói chúng ta sẽ chọn một nhóm 6 người tùy ý cắm trại cùng nhau. Nhóm chúng ta cũng vừa đủ 6 người nên sẽ chung một trại.

Nó gật gù, lúc này thì nó đã hiểu.

Gin mừng yêu nó:

– Ryu này thật là, lúc này cậu làm gì mà chẳng nghe thầy hiểu trưởng nói kia chứ.

Nó gãi đầu, cười trừ.

Hắn lại nắm chặt lấy tay nó, kéo đi. Nó cũng từng bước đi theo hắn.

Nhóm của nó chọn một địa điểm khá lí tưởng để cắm trại – bên bờ một con suối.

Con suối này cũng không tệ, dòng suối uốn quanh, nước thì trong vắt, có thể nhìn rõ cả những hòn đá dưới đáy, thấy được cả từng đàn cá đủ sắc màu đang bơi lội. Bên bờ lại có bãi cỏ xanh ngát, những cành cây lớn xung quanh cũng đã che rợp ánh nắng chói chang của mặt trời. Nơi này thật là không tệ chút nào.

Nó thôi ngẩng cảnh quay sang nhìn nhóm của mình, ánh mắt tò mò khi thấy họ rất thoải mái, không có chút gì là sẽ động tay động chân, bắt tay vào làm trại:

– Mọi người... không cắm trại sao?

– Dĩ nhiên là có rồi.

Saphia liền đáp lời.

Nó đưa ánh mắt dò xét nhìn mọi người thêm một lượt, rồi e dè hỏi:

– Mọi người đều ngồi hết dưới gốc cây... không có bạt... không có cọc... cũng chẳng có dây... làm sao cắm trại???

Gin, Kai và Saphia nhìn nhau, bật cười. Kai lên tiếng:

– Đây Ryu, nếu vậy phù thủy chúng ta có phép thuật làm gì? Dĩ nhiên là trại sẽ được làm bằng phép thuật rồi.

Nó gật gù. Nó quên mất, dù sao thì đây cũng là thế giới phép thuật, đâu phải là Trái Đất.

Rồi nó nhìn sang anh. Anh hình như đang dùng phép thuật, bàn tay không ngừng chuyển động, miệng lầm nhảm câu thần chú gì đó. Câu thần chú vừa xong, ngay lập tức một cái trại xuất hiện cạnh chỗ nó đứng.

Cũng không khác trại ở Trái Đất là mấy, nói đúng hơn là bên ngoài hoàn toàn giống.

Thế nhưng, nó thấy suy nghĩ của nó thật sai lầm.

Quả thật là vẻ ngoài không có gì đặc biệt nhưng bên trong lại cực kì đặc biệt. Nó tự hỏi liệu có đúng nó đang ở trong trại hay không trong khi bên trong đầy đủ tiện nghi, có cả bàn ăn, giường ngủ, đủ loại đèn,... Thật chẳng khác gì một ngôi nhà mini.

Nó hoàn toàn kinh ngạc, không thôi thốt lên vài tiếng trầm trồ.

Trại đã cắm xong, nó bước ra ngoài xem xét tình hình. Xung quanh đây có rất nhiều trại, ở ngay con suối này, cạnh trại nó cũng có tới 4, 5 cái trại khác nữa.

– Ryu, ăn trưa thôi.

Giọng Saphia ở bên trong vang lên, nó lập tức đáp lời rồi bước vội vào trong.

Bữa trưa đã no nê, nó cùng Gin dọn dẹp. Giờ là lúc nghỉ trưa, nó cũng nên tranh thủ một chút. Nghĩ là làm, nó tìm ngay một cành cây gần trại, leo lên và đánh một giấc.

Có lẽ do sáng nay phải bay một quãng đường dài nên nó khá mệt, ngủ rất ngon giấc.

Một ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu vào nó, khẽ cựa mình, nó từ từ tỉnh giấc. Vươn vai một cái, nó uể oải dụi dụi mắt cho tỉnh táo hơn. Bất giác, nó phát hiện mình đang nằm lên cái gì đó mềm mềm, cũng rất ấm, chẳng giống cành cây chút nào.

Từ từ ngoái đầu nhìn về phía sau, nó giật mình đến nỗi suýt ngã khỏi cành cây. Mắt nó mở thật to, nó không thể nào tin được vào mắt mình:

– Đây rồi à, đã hết mệt chưa?

Giọng nói của hắn vang lên khiến nó sực tỉnh, trở về trạng thái bình thường.

Nó toang lùi về sau nhưng sức nhớ đây là cành cây, cũng cách mặt đất một khoảng khá cao nên không thể nhảy xuống được, vậy nên nó đành ngồi im tại chỗ cũ, chính là ngồi trên người hắn.

Nó đưa mắt nhìn về xa xăm để cố gắng điều hòa lại nhịp tim cùng khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Hắn ôm lấy nó, nhẹ nhàng tựa cằm lên vai nó, giọng hắn như thủ thỉ bên tai:

– Hết mệt rồi chứ?

Nó gật đầu trong vô thức. Hắn vẫn tựa cằm vào vai nó, nói tiếp:

– Đủ sức đi chơi?

Nó lại gật đầu, một lần nữa gật đầu trong vô thức.

Rồi hắn không nói gì thêm, một tay giữ chặt eo nó, một tay đặt dưới hai chân nó, hắn đứng thẳng lên đồng thời bế nó trên tay.

Nó ngơ ngác đưa mắt nhìn hắn, hắn không nói gì, cứ thế nhảy xuống dưới.

Nó bất ngờ, hoàn toàn bất ngờ. Ở vị trí cao như vậy mà hắn có thể nhảy xuống nhẹ nhàng vậy sao?

Như hiểu được suy nghĩ của nó, hắn bật cười:

– Chỉ là chuyện nhỏ.

Rồi vẫn không thả nó xuống, hắn cứ tiếp tục bế nó như vậy, nói tiếp:

– Bây giờ chúng ta cùng tham gia trò chơi nào.

Trò chơi???

Nó ngơ ngác, không hiểu chuyện gì thì hắn đã bế nó lao nhanh về phía trước.

Nó thật sự chẳng thể hiểu nổi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy nè, trò chơi gì kia chứ, mọi chuyện là sao?

Nó nhìn hắn, giọng hấp tấp:

– Ren, trò chơi gì chứ? Anh nói rõ xem?

Hắn vẫn tiếp tục chạy như vậy, giải thích cho nó:

– Nãy giờ em ngủ nên không biết. Witchard tổ chức một trò chơi liên hoàn. Tất cả học viên đều phải tham gia và tham gia theo nhóm 2 người tùy ý. 2 người sẽ cùng nhau vượt qua các thử thách do các giáo sư sắp xếp sẵn. Mọi người đã xuất phát từ lâu rồi. Vì đợi em nên đến giờ anh mới xuất phát đây.

– Còn anh Yun, Saphia, Gin và Kai thì sao?

Nó ngơ ngác hỏi lại. Hắn đáp:

– Saphia và Yun một cặp, Gin và Kai một cặp, họ xuất phát trước do không tìm thấy em.

Nó gật gù. Rồi nó lại khó hiểu quay sang hỏi hắn:

– Vậy thì cứ để em không tham gia đi, cần gì anh phải đợi???

Hắn nở nụ cười:

– Vì phần thưởng thôi.

– Phần thưởng sao???

Nó lại càng thêm khó hiểu.

Hắn gật đầu, không nói gì, cứ thế chạy tiếp.

Tốc độ chạy của hắn ngày càng nhanh, nó thấy có chút sợ sệt, choàng hai tay lên cổ hắn.

Hắn khá bất ngờ nhưng nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu, thế nhưng trong ánh mắt có lóe lên vài tia vui vẻ.

Nó nhìn hắn.

Lúc này, trông hắn... thực sự rất đẹp. Mái tóc bạch kim khẽ bay trong gió, khuôn mặt hoàn mỹ trong mọi góc cạnh. Từ đôi mắt, cái mũi, cái miệng,... tất cả đều hoàn mỹ. Tìm nó khẽ đập lổ nhịp, nó vẫn vậy, cứ ngây ngốc nhìn hắn, không thể dời mắt. Chẳng lẽ... nó đã hoàn toàn rung động trước hắn rồi sao?

Nhận ra nó đang chần chú nhìn mình, hắn khẽ cười:

– Thích nhìn anh đến vậy sao?

Bị hắn nói trúng tim đen, nó giật mình, quay mặt nhìn về hướng khác để che đi khuôn mặt đang ngày càng đỏ của mình. Nhịp tim nó tăng nhanh, nó ấp úng:

– Ai... ai thích nhìn anh đâu chứ.

Hắn bật cười:

– Rất đáng yêu.

Nó ngẩng người. Là hắn... đang khen nó sao?

Cảm giác của nó lúc này phải nói là cực kì hạnh phúc. Không giống như cảm giác hạnh phúc mà nó từng có khi ở cạnh cha mẹ mình, cảm giác này hoàn toàn khác nhưng cũng mạnh mẽ và ấm áp như lúc đó vậy.

Nó khẽ mỉm cười, một nụ cười từ tận trái tim.

===ENDCHAP39===

40. Chương 40: Trò Chơi Liên Hoàn

Hắn đột ngột dừng lại khiến nó giật mình. Vì hắn vẫn đang bế nó nên cả người nó lúc này đang hoàn toàn áp sát hắn, lại thêm việc hắn dừng lại bất ngờ khiến nó lại còn áp sát vào hắn hơn nữa.

Nó ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng trở về thực tại, xem xét nguyên nhân hắn dừng. Thì ra là do trước mặt hắn và nó đang là một vực sâu hun hút, phía bên kia dường như có đường đi nhưng khoảng cách khá xa, phải dùng chổi mới vượt qua được.

Hắn như đọc thấu suy nghĩ của nó, chậm rãi lên tiếng:

– Không dùng chổi được.

Nó toang hỏi vì sao thì chợt nhìn thấy một tấm bảng ở trước vực, hình như là bảng chỉ dẫn.

Trên tấm bảng có ghi dòng crất rõ ràng: “Trò chơi liên hoàn, thử thách 1: không được dùng chổi thần hay phép dịch chuyển, hãy cùng đồng đội an toàn sang bên kia tiếp tục hành trình, nếu một người không qua được xem như thất bại và các bạn sẽ bị loại.”

Đọc xong hướng dẫn, nó cảm thấy thử thách này cũng khá cam go đấy. Nhưng nó không ngờ những học viên khác đều đã vượt qua, không ai bị bỏ lại.

Nó lại quan sát xung quanh. Rất nhiều sợi dây thừng đang nối liền nơi nó đang đứng với bờ bên kia. Thì ra là vậy, thì ra các học viên di chuyển trên dây thừng để đi qua. Cách này cũng hay đấy, nhưng mà... cũng rất nguy hiểm. Lỡ như rơi xuống đó, chẳng phải là vừa nguy hiểm vừa bị loại hay sao???

Hắn khẽ nhếch mép cười khiến nó ngay lập tức đưa mắt nhìn hắn.

– Trò trẻ con.

Trò trẻ con???

Nó thật không hiểu, trò chơi này mà gọi là trò trẻ con được hay sao?

Nó le lưỡi, giọng nói châm chọc:

– Trò trẻ con vậy mà cũng có người đang tham gia đấy thôi.

Hắn nhìn nó, không nói gì. Nó quay mặt nhìn sang hướng khác, hỏi:

– Đây, anh không định thả em xuống à?

Hắn khẽ cười:

– Chưa phải lúc. Khi nào thực sự cần đã.

Nó thở dài, khẽ nhún vai:

– Vậy anh định cứ như thế này mà đi dây qua bên kia sao???

Lúc này, hắn đã bật cười thành tiếng:

– Đi dây sao??? Tại sao phải làm vậy?

Nó lập tức quay sang nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt khó hiểu:

– Chứ anh tính qua bằng cách nào? Không được dùng chổi và phép dịch chuyển, chỉ có đi dây chứ còn cách nào nữa???

Hắn vẫn nhìn nó chằm chằm:

– Ngốc! Luật có cấm dùng linh thú à?

Nó khẽ “a” lên một tiếng. Thật là thông minh, sao nó không nghĩ ra từ đầu nhỉ???

Không để mất thêm thời gian, hắn quay ngoắc sang nhìn con vật đang nằm trên vai nó:

– Màu tím, biến hình rồi bay qua nào.

Bé Pi ngay lập tức làm theo lời hắn, biến thành một con chim lông tím thật lớn, đủ chở nó và hắn. Nó nào nề, tự hỏi bé Pi là linh thú của nó hay của hắn mà lúc nào cũng nghe lời hắn răm rắp không dám chống lại vậy nè.

Hắn cười cười nhìn biểu cảm trên khuôn mặt nó rồi bế nó nhảy phốc lên lưng bé Pi:

– Xuất phát.

Hắn vừa dứt lời, bé Pi đã sải rộng đôi cánh, nhẹ nhàng lướt do bay qua phía bờ bên kia.

Không dừng lại ở bờ, bé Pi theo lệnh hắn cứ thế bay tiếp tục. Nó lúc này nhìn xuống đất để quan sát tình hình. Trong khu rừng này thấp thoáng rất nhiều bóng của học viên Witchard. Thì ra họ đi cũng chưa xa lắm. Chắc thử thách vừa rồi đã gây không ít khó khăn nên làm mất khá nhiều thời gian. Vậy cũng hay, cuối cùng nó và hắn cũng không xếp cuối bảng, ít nhiều gì cũng vượt mặt kha khá học viên rồi.

Hắn lại ra hiệu, bé Pi theo đó đáp xuống. Hắn vẫn vậy, bế nó trên tay rồi nhảy phốc xuống. Bé Pi trở về hình dạng cũ, lưỡi nhát nằm gọn trên vai nó, mắt lim dim từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nó đưa tay vuốt ve bé Pi vài cái cho bé Pi dễ ngủ rồi lại quay sang hắn:

– Thả em xuống được chưa?

– Cần thiết anh sẽ thả.

Hắn không nhìn nó mà đáp lại, cứ thế sải bước về phía trước.

Ngay trước nó và hắn lúc này là một tảng đá, trên đó có khắc chữ.

Hắn dừng bước, bình thần đọc những gì viết trên tảng đá.

“Trò chơi liên hoàn, thử thách 2: Vượt qua tất cả các bẫy đã được đặt sẵn ở con đường phía trước. Cả hai phải giữ được an toàn, nếu một người bị bỏ lại, các bạn sẽ thua cuộc. Chỉ cần dính phải bẫy, bạn và đồng đội sẽ đều lập tức trở về vị trí cấm trại và bị loại.”

Nó khẽ nhú mày:

– Tránh hết bấy sao, liệu có được không?

Hắn nhún vai, giọng lạnh lùng như thường:

– Hình như giáo sư Witchard hơi xem thường học viên thì phải.

Một lần nữa nó lại khó hiểu nhìn hắn.

Hắn khẽ cười, đặt nó xuống đất.

Nó thở phào, cuối cùng cũng có thể tự bước đi trên đôi chân mình rồi.

Nó toang bước về phía trước thì tay nó ngay lập tức bị hắn giữ lại, hắn kéo nó về sau hắn.

Nó nhìn hắn đầy tò mò.

Hắn buông tay giữ nó ra rồi dùng hai tay thì triển phép thuật, miệng lẩm bẩm câu thần chú gì đó nghe rất lạ. Hắn vừa dứt lời, một luồng ánh sáng phóng vút về phía trước.

Nó bị luồng sáng làm cho chói mắt phải lấy tay che mắt lại. Một lúc sau, luồng ánh sáng mờ dần rồi biến mất, chỉ còn một luồng sáng nhỏ kéo dài hết một con đường.

Hắn cười hài lòng rồi lại bế xốc nó lên.

Nó một lần nữa bị bất ngờ nhưng chưa kịp nói gì thì hắn đã lên tiếng trước:

– Đi thôi.

– Đi???

Nó hỏi lại. Hắn gật đầu, nó đưa ánh mắt ái ngại nhìn hắn:

– Nhưng làm sao biết ở đâu không có bấy, lẽ như...

– Đi theo luồng sáng.

Hắn xen vào câu nói của nó. Thấy nó vẫn có vẻ chứ hiểu gì, hắn từ từ giải thích tiếp:

– Vừa rồi là phép thuật thăm dò, luồng ánh sáng còn lại chính là con đường an toàn, không có bấy.

Nó gật gù, khuôn mặt đầy thích thú nhìn hắn:

– Khi nào anh dạy em nhé???

Hắn nở nụ cười bí hiểm:

– Được thôi.

Nghe câu trả lời, nó mỉm cười vui sướng. Rồi hắn lại nói thêm:

– Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó.

Không nói gì thêm, hắn bế nó bước về phía trước.

Nó để ý, thấy những chỗ nó và hắn vừa đi qua thì luồng ánh sáng cũng theo đó mà tắt.

Phía sau nó và hắn cũng xuất hiện vài học viên Witchard, họ đến ngày một đông hơn. Có người thấy nó và hắn đang ở phía trước vội vã chạy theo, mong sẽ được hắn dẫn đường an toàn đi ra nhưng tiếc là khoảng cách cũng khá xa, bọn họ đuổi theo vô ý trúng bấy lập tức trở về trại, dĩ nhiên là bị loại.

Những học viên phía sau thấy vậy tuy có phần tiếc nuối nhưng cũng không dám làm liều bước tiếp, nếu không chắc chắn kết quả cũng giống vậy.

Bóng dáng của các học viên cũng dần khuất khỏi tầm mắt nó.

– Vượt qua rồi.

Giọng nói của hắn khiến nó rời mắt khỏi phía sau và trở về với con đường phía trước.

Cuối cùng cũng vượt qua rồi, không biết còn bao nhiêu thử thách nữa đây.

Hắn chỉ nói với nó như vậy rồi cũng nhanh chóng tiến về phía trước.

Thật không ngờ con đường này lại đẹp như vậy. Khắp mặt đất toàn là màu xanh. Cỏ cây bao phủ xung quanh thật đẹp mắt. Hai bên đường, cỏ mọc lên rất cao, nó nghĩ có lẽ cũng phải cao bằng nó. Những cánh hoa trắng đung đưa trong gió, khẽ bay bay. Cảnh tượng này thật giống với một khu vườn trồng toàn hoa bồ công anh. Nó thật sự là rất thích.

Ở trong vòng tay hắn, nó vươn cánh tay ra chạm vào vài cành hoa ven đường. Cảm giác thật là thích biết bao. Nụ cười trên môi nó vì thế mà mỗi lúc càng thêm rạng rỡ.

– Không có ai ở đây.

Hắn lên tiếng, kéo nó về thực tại.

Nó nhìn xung quanh. Quả thật là vậy. Vì nó xuất phát trễ nên ở chặng đầu không còn ai nữa nhưng chặng 2 cũng thấy rất nhiều học viên vậy sao đến đây lại không còn ai???

Nó cố gắng tìm kiếm xung quanh, quả là không một bóng người. Điều này khiến nó có cảm giác gì đó không hay cho lắm.

Hắn vẫn sải bước về phía trước, nói với nó:

– Là phép thuật tạo ảo giác.

Nó từ từ nhớ lại. Loại phép thuật này nó từng đọc qua trong sách phép thuật rồi, chỉ thiếu điều nó chưa thử thực hành mà thôi. Nó trầm tư:

– Vậy đây chắc chắn là thử thách thứ 3.

Hắn gật đầu. Nó lo lắng:

– Vậy phải hóa giả thế nào? Em chỉ mới đọc qua cách tạo phép thuật này, chưa đọc xem cách phá giải.

Hắn giọng nói vẫn bình thản:

– Nhắm mắt lại, tập trung tư tưởng, xóa bỏ mọi suy nghĩ, giữ cho lòng mình thật thư thái rồi điều hòa sức mạnh của bản thân.

Nó nghe theo hắn, làm theo từng bước hắn nói.

Nó cố gắng thả lỏng hết mức có thể. Cuối cùng, nó mở mắt ra.

Cảnh vật đẹp đẽ xung quanh đã biến mất. Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, thì ra này giờ nó và hắn vẫn đang dậm chân tại chỗ.

Hắn không nói gì, bế nó đi tiếp.

Nó đang tự hỏi không biết tiếp theo sẽ là thử thách gì đây. Mãi suy nghĩ mà nó không hay biết rằng đầu nó đã tựa vào hắn từ lúc nào.

– Ryu.

Nó nghe có người gọi tên mình. Nó ngẩng đầu nhìn về phía trước, là Saphia. Saphia và anh đang dẫn đầu, Saphia vì quan sát tình hình nên phát hiện ra nó, không suy nghĩ gì lập tức gọi lớn tên nó rồi vội vã chạy đến chỗ nó và hắn.

– Ryu, cậu bị thương hay sao mà Ren bế cậu vậy?

Anh cũng chạy đến, nghĩ nó bị thương nên cứ nhìn nó chăm chăm, xem xét xem nó bị thương ở đâu. Nó cười trừ, vội xua tay:

– Không, không có. Chỉ là...

– Đi nhiều sẽ mệt, như vậy tốt hơn.

Hắn chen vào câu nói của nó khiến nó đứng hình. Anh cũng đưa mắt nhìn nó và hắn đầy kinh ngạc, ánh mắt thoáng nét buồn.

Còn Saphia thì khẽ ồ lên trầm trồ.

– Gin và Kai đâu?

Nó hỏi. Saphia khẽ lắc đầu:

– Tôi không biết nữa, chắc còn kẹt ở phía sau.

– Đi tiếp thôi.

Hắn lên tiếng phá tan cuộc trò chuyện. Nó, Saphia và anh gạt đầu, cùng bước tiếp.

Một tấm bảng nửa lại xuất hiện trước mặt bọn họ:

“Trò chơi liên hoàn, thử thách cuối cùng: Hãy tự chọn cho đội mình một ô vuông trong những ô phía trước và tìm ra người bạn đồng hành của mình. Nếu tìm đúng, các bạn đã chiến thắng thử thách, còn nếu sai, các bạn đã thua cuộc trong trò chơi liên hoàn.”

– Bỏ em xuống được chưa?

Nó uể oải lên tiếng với hắn.

Hắn nhún vai, thả nó xuống.

– Ryu, cùng cố chiến thắng nhé.

Saphia quay sang nói với nó, nó mỉm cười vui vẻ gạt đầu.

Cả hai nhóm, nó và hắn, Saphia và anh cùng chọn inh một ô. Nó chọn ô màu tím còn đội anh và Saphia chọn ô màu xanh.

Và thử thách cuối cùng đã chính thức bắt đầu.

Không biết tình hình bên Saphia và anh có giống vậy không nhưng khi nó và hắn bước vào thì lập tức, nó và hắn bị tách ra đứng đối diện nhau, không những vậy, khuôn mặt cả hai đều bị che lại, xung quanh xuất hiện rất nhiều người giống nó và hắn, kể cả hành động cũng y hệt. Nó cố phát ra tiếng nói nhưng hình như nơi đây không thể nói được.

Nó thở dài bất lực. Để tìm ra hắn chắc phải nhờ vào may mắn thôi vậy.

Nó nhắm mắt, cố gắng cảm nhận xung quanh xem thực ra ai là hắn. Trong khi đó, hắn cũng như nó, nhắm mắt để cảm nhận nó đang ở đâu.

Một cảm giác gì đó xoẹt qua trong tim nó, thôi thúc nó bước đi. Nó cứ theo đó không chút do dự hay suy nghĩ mà bước tiếp về phía trước. Nó mong linh cảm của nó là đúng.

Bước đi của nó càng lúc càng nhanh hơn, nó sợ cảm giác ấy sẽ nhanh chóng biến mất. Cuối cùng, nó cũng đã giữ được tay một người rồi, nó cho rằng người đó chính là hắn. Hắn lúc này cũng đã nghe theo cảm xúc trái tim mình, tìm được một người và đang nắm tay người đó rất chặt.

Tất cả khung cảnh đều biến mất, những người giống hệt nó và hắn cũng theo đó mà mất đi.

Một làn pháo hiệu chúc mừng vang lên, nó và hắn đã tìm đúng người.

Ngay lập tức, nó và hắn biến mất. Nó có hơi hốt hoảng nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại khi nơi nó và hắn đang đứng là khu cắm trại của Witchard.

Thầy hiệu trưởng bước đến, các giáo sư vỗ tay không ngừng.

– Chúc mừng, hai em là người chiến thắng. Và các em hoàn thành xong đầu tiên nên phần thưởng là của các em.

Nó vui mừng, cảm giác này thật là hạnh phúc. Thật không ngờ nó và hắn xuất phát sau cùng nhưng lại có thể đến đích đầu tiên.

Nó không kiềm nổi cảm xúc của mình, nhảy đến ôm chầm lấy hắn. Hắn khá bất ngờ nhưng cũng mỉm cười, đưa tay ôm nó.

Các giáo sư và học viên đang hiện diện đều trở mắt kinh ngạc, không ngờ Hoàng tử Yun lạnh lùng của họ thật sự có một ngoại lệ chính là nó.

Nó vẫn ôm hắn như thế thì cảm nhận thấy dường như có thêm ai đó xuất hiện. Nó buông hắn ra, quay sang nhìn. Anh và Saphia cũng đã chiến thắng rồi. Nó vui mừng chạy đến Saphia. Saphia cũng rất vui vì đã chiến thắng thử thách, vội vàng ôm chầm lấy nó, nụ cười trên môi vẫn không hề tắt đi.

===ENDCHAP40===

41. Chương 41: Trò Chơi Tiếp Sức (1)

Trò chơi liên hoàn kết thúc, nó và hắn trở thành người thắng cuộc thật sự làm nó rất vui, cứ cười tít mắt. Thế nhưng giải thưởng sau khi kết thúc buổi cắm trại mới được trao tặng nên làm nó có chút tò mò, không biết giải thưởng đó là gì mà có thể thu hút một kẻ lạnh lùng như hắn tham gia trò chơi này.

– Mọi người ngủ ngon.

Chơi nhiều cũng đã mệt, nó leo lên giường ở trại, trùm chăn lại, quay sang nhìn mọi người chúc ngủ ngon. Saphia, Gin, Kai và anh vui vẻ mỉm cười đáp lại, còn hắn lại chẳng có động tĩnh gì, cứ thế nhắm mắt.

Nó cũng chẳng quan tâm, cứ thế nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Đêm nay, nó ngủ rất ngon.

Sáng.

Nó thức dậy, sắp xếp giường ngủ và làm VSCN.

Lần đầu tiên được cùng Saphia và Gin chuẩn bị bữa sáng thế này, nó thấy rất vui. Cảm giác của nó lúc này hết như đang được ở cùng gia đình mình, rất ấm áp.

Ăn uống xong xuôi, nhóm bọn nó cùng các nhóm khác theo lệnh hiệu trưởng tập trung tại vị trí cũ.

Tất cả học viên đã ngay ngắn đứng vào hàng, thầy hiệu trưởng bắt đầu lên tiếng:

– Buổi cắm trại lần này là dịp để các em cùng nhau giao lưu, trao đổi kinh nghiệm với nhau. Hôm qua là trò chơi liên hoàn, các em tuy không phải ai cũng vượt qua được hết thử thách nhưng đều đã cố gắng hết sức mình, thầy cùng các giáo sư thấy rất vui vì điều này.

Ngừng một lúc quan sát các học viên, thầy hiệu trưởng lại tiếp lời:

– Và chương trình của ngày hôm nay là trò chơi tiếp sức.

Trò chơi tiếp sức???

Tất cả các học viên xôn xao khi nghe thầy hiệu trưởng nhắc đến trò chơi này.

Thầy hiệu trưởng hiệu cho tất cả học viên im lặng rồi tiếp tục giải thích:

– Đây không phải trò chơi để các em tranh giành giải thưởng như hôm qua mà là cuộc thi để thử sức bản thân, kiểm tra năng lực của chính mình.

Các học viên gật gù, thầy hiệu trưởng tỏ vẻ hài lòng:

– Mỗi nhóm có 6 người nên các em sẽ có tất cả 6 thử thách phải vượt qua. Đầu tiên là thử thách tốc độ bằng việc thi cưỡi chó, thứ 2 là thử thách ứng biến chiến đấu với quái vật, thứ 3 là thử thách thiên nhiên các em phải vượt qua được khu rừng bị yểm bùa, các thử thách thứ 4, 5 là thử thách năng lực. Trong ba thử thách này, các em lần lượt vượt qua các bài kiểm tra về nước và lửa. Thử thách cuối cùng là thử thách đối đầu, thành viên cuối cùng của nhóm phải chiến đấu với một giáo sư của Witchard, nếu giành chiến thắng, cả nhóm đã thành công.

Phía dưới các học viên lại xôn xao bàn tán, thầy hiệu trưởng nói thêm:

– Các em hãy hợp nhóm với nhau và phân công người vượt thử thách. Thử thách 1 là tại đây, các học viên tham gia thử thách 2, 3, 4, 5, 6 hãy tập trung tại vị trí các giáo sư phụ trách phía bên kia, các giáo sư sẽ đưa các em đến vị trí của thử thách. Lưu ý rằng, chỉ khi nào thành viên của đội mình đã vượt qua thử thách và đến đúng vị trí của các em để giáo sư xác nhận thì các em mới được bắt đầu thử thách của mình.

Rồi thầy mỉm cười vui vẻ nhìn các học viên, giọng hào hứng:

– 5 phút phân công nhiệm vụ cho nhóm và tập trung bắt đầu.

Lời thầy vừa dứt, các học viên đã xôn xao cả lên, nháo nhào tập hợp các thành viên của nhóm mình để phân công nhiệm vụ.

Nhóm nó thì rất bình thản, cũng đứng thôi, ở đây có hai thiên tài phép thuật, cả hai đều nằm trong số những người mạnh nhất thế giới phép thuật – hân và anh. Đã vậy, những thành viên còn lại cũng là những phù thủy cấp cao, phép thuật cũng không kém chút nào.

Nhưng dù gì cũng phải phân công nhiệm vụ cho dàn hàng. Thế là cả nhóm nó tập trung thành một vòng tròn nhỏ. Anh lên tiếng:

– 6 thử thách mọi người đã nghe rồi đấy, ở đây phép thuật của ai cũng rất tốt, mọi người đều biết rõ điểm mạnh và yếu của mình. Thế nên, trước tiên hãy tự chọn inh một thử thách, nếu có vấn đề chúng ta sẽ bàn bạc và phân công.

Cả nhóm nó gật gù. Nó hăng hái lên tiếng trước:

– Em tham gia thử thách một.

Saphia vỗ vai nó:

– Em đồng ý. Chỗ thần của Ryu là chỗ tốc độ, tham gia thử thách này hoàn toàn phù hợp.

Cả nhóm đều tán thành.

– Mình sẽ lo thử thách 2.

– Được, thử thách 3 sẽ là mình.

– Mình thử thách 4.

– Anh thử thách 5 vậy.

– Nếu vậy tôi sẽ tham gia thử thách 6.

Thế là phần quyết định đã xong.

Nó tham gia thử thách 1, thử thách 2 là Kai, Saphia thử thách 3, Gin thử thách 4, anh thử thách 5 và hân đảm nhận thử thách khá quan trọng với kết quả của nhóm, thử thách 6.

Thế là đã quyết định xong, cả nhóm nó phân tán, tập trung về vị trí theo yêu cầu.

Các nhóm khác cũng quyết định xong cả rồi. Các giáo sư lập tức dịch chuyển, giờ đây tại vị trí này chỉ còn nó và các học viên khác cũng là đối thủ của nó trong thử thách một này – thử thách tốc độ.

Theo hiệu lệnh, các học viên đồng loạt triệu hồi chỗ thần của mình.

Nó bước lên chỗ, chuẩn bị từ thế sẵn sàng bay. Nó thử thách với chỗ thần của mình:

– Cố lên nhé, chúng ta nhất định phải về nhất.

Tất cả đã sẵn sàng, thầy hiệu trưởng bắn lên trời một loạt pháo hiệu. Và cuộc thi chính thức bắt đầu.

Pháo hiệu vừa bắn ra, các học viên nhanh chóng lao vun vút lên cao. Cảnh tượng này phải nói hết sức đẹp mắt.

Nó đã bay vút lên cao. Thế nhưng số lượng học viên rất đông, nếu bay như vậy chắc chắn không tránh được va chạm, như thế sẽ ảnh hưởng tốc độ. Nghĩ vậy, nó lăm lăm cán chỗ, tiếp tục phóng lên cao hơn.

Nó bay qua một tầng mây. Các học viên khác đều lo bay thật nhanh về phía trước nên ở đây nó là người duy nhất. Thế là có thể tự do phóng hết tốc lực rồi.

Nó mỉm cười hài lòng, tay nắm chổi thần càng thêm chặt, lấy một bước đà cho chổi rồi lao nhanh về phía trước. Tốc độ của nó đang ngày một tăng, khuôn mặt bị gió tạt qua có cảm giác hơi rát, mái tóc bị gió thổi bay phát phơ.

Nó thích thú mỉm cười. Qua làn mây mỏng, nó nhìn xem tình hình phía dưới. Quả không sai, do quá nhiều học viên nên chổi thần đã va chạm vào nhau khiến vài học viên không giữ được thăng bằng, một số học viên do va chạm mà không thể bay nhanh được.

Nó hài lòng, tập trung vào thử thách, tiếp tục phóng đi.

Vút...

Một quả cầu năng lượng nhắm thẳng vào nó.

Cũng may nó thấy ánh sáng lóe lên nên đã nhanh chóng dừng chổi thần, nếu không chắc chắn sẽ trúng đòn tấn công này.

“Không lẽ đây cũng là một phần trong thử thách?” – nó ngẩng người suy nghĩ.

Quan sát phía dưới.

Không đúng, các học viên khác vẫn bay rất bình thường, làm gì có ai bị tấn công như nó.

Nó cảm thấy khó hiểu, quan sát xung quanh thật kĩ.

Vút...

Một lần nữa, quả cầu năng lượng lại được phóng tới phía nó. Nó nhanh chóng nghiêng người sang trái né đòn. Suýt chút nữa là tiêu rồi.

Nó nhíu mày, chắc chắn có người đang giở trò.

Nó đã đoán không sai.

Một loạt quả cầu năng lượng nữa lại phóng về phía nó. Nó giữ mình thật bình tĩnh, giữ chặt chổi thần bay đi lách qua tất cả các quả cầu năng lượng.

Nó chợt nghĩ, cảnh tượng này rất giống lúc nó đuổi theo cứu Saphia và bị người của Gurena tấn công lúc trước.

Những quả cầu năng lượng ngày một nhiều. Phía dưới, các học viên phía sau đều đã vượt lên bay trước.

Tình hình cứ thế này thật không ổn chút nào, nó sẽ làm ảnh hưởng cả nhóm mất.

Những quả cầu cứ lao đến làm nó thật sự càng lúc càng khó chịu.

Nó dừng chổi, không né tránh nữa, lần này, nó sẽ tấn công lại.

Nó buông tay khỏi chổi, bắt đầu thi triển phép thuật. Nó lẩm nhẩm câu thần chú, từ hai lòng bàn tay nó, hai quả cầu năng lượng xuất hiện.

Nó đưa thẳng tay về phía trước, hét lớn câu thần chú. Hai quả cầu năng lượng lao ra, càng lúc càng to hơn. Theo sau đó, hàng loạt quả cầu năng lượng cứ thế bắn ra, lao vun vút về những quả cầu đang tấn công nó.

Các quả cầu va chạm vào nhau nhưng do cầu năng lượng của nó lớn hơn nên những quả cầu kia đã bị nó đẩy trở lại phía người tấn công. Việc va chạm này đã gây ra một tiếng nổ cực lớn.

Từ đằng xa, nó thấy thấp thoáng một bóng người phóng chổi bay đi mất và nếu như nó không nhìn lầm thì hình như đó là một cô gái với mái tóc màu nâu đỏ.

Thế nhưng nó không thêm quan tâm thêm. Hiện tại nó đang bị các học viên khác bỏ lại phía sau, vậy nên phải nhanh chóng vượt lên phía trước.

Nắm chặt chổi thần, nó dùng hết tốc lực, lao nhanh đến đích.

Mặt cho gió tạt vào mặt, mặt ái tóc tím thỏa sức tung bay, nó cứ lao vun vút với tốc độ cực nhanh.

Một học viên, hai học viên.

Cuối cùng, nó đã vượt mặt được tất cả học viên phía trước.

Đích đến kia rồi.

Nó mỉm cười hài lòng, cúi người cho chổi thần lao xuống. Các học viên ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của nó từ trên cao như vậy.

Cuối cùng, nó đã đến được đích, ngay trước mặt Kai và hoàn thành xong thử thách thứ nhất đầu tiên trước con mắt ngưỡng mộ xem lẫn bất ngờ của các học viên khác.

Giáo sư ra hiệu cho Kai bắt đầu thử thách của mình. Kai mỉm cười nhìn nó rồi nhanh chóng bước đi thực hiện thử thách của mình.

Nó nhìn Kai, chúc cậu thi may mắn rồi tìm một gốc cây ngồi xuống.

Vừa bay vừa tấn công như vừa rồi làm nó khá mệt. Lau vài giọt mồ hôi, nó sửa lại mái tóc vừa bị gió đánh rối của mình. Nở một nụ cười nhẹ nhõm, cuối cùng nhiệm vụ của nó cũng hoàn thành.

Ngồi được một lát, nó lại suy nghĩ về người đã tấn công nó vừa rồi.

Chắc chắn đó là nữ. Cô ta có mái tóc nâu đỏ. Chẳng lẽ là... Monika???

Nó lắc đầu xua đi suy nghĩ của mình. Đúng là ngay ngày đầu cô ấy đã tỏ ra rất đanh đá, khó gần làm nó không mấy thiện cảm nhưng nó nghĩ Monika chắc không phải người như vậy đâu. Với lại cũng đã mấy ngày rồi nó không thấy cô ấy xuất hiện ở Witchard, sao bây giờ có thể tham gia buổi cắm trại đột ngột như vậy được.

Cổ hải lòng với suy nghĩ của mình, nó giờ đang tự hỏi mình nên dịch chuyển đến đâu, trạm thứ 3, 4, 5 hay 6.

Nó đã có quyết định rồi. Đứng bật dậy, nó lẩm nhẩm câu thần chú dịch chuyển. Vị trí mà nó xác định không đâu khác chính là chỗ của Saphia. Nó muốn cổ vũ cho cô bạn thân của mình.

Đến với tình hình hiện tại của Kai.

Cậu bước từng bước dò chừng tròn khu rừng. Không biết quái vật mà cậu phải đối đầu sẽ như thế nào đây.

Tiếng lá khô xẹt xạc mỗi lần bước đi khiến Kai càng thêm hồi hộp. Tuy lúc ở nhà, cha cũng hay tập luyện cho cậu chiến đấu với quái vật nhưng giờ đây đang tham gia trò chơi, nghĩ đến nếu mình thất bại hay làm chậm trễ sẽ ảnh hưởng đến cả nhóm làm Kai có phần lo lắng.

Nhếch mép cười, cậu niệm chú. Trên tay xuất hiện một thanh kiếm ánh sáng.

Kai vung tay chém một nhát xuống đất:

– Mày đây rồi.

Kai vừa dứt lời, từ chỗ Kai vung kiếm xuống xuất hiện một sinh vật gồm ghiếc màu đất, thân hình nhỏ bé. Đây là một con quái vật thường xuất hiện trong những khu rừng. Nó có khả năng ẩn mình trong đất. Nếu như sơ hở khi gặp nó thì chắc chắn sẽ phải mất mạng. Cũng may, loại quái vật này Kai đã được cha chỉ dạy cho cách tiêu diệt nhiều lần rồi nên giờ đây việc phát hiện ra nó cũng không quá khó khăn.

Từ vết chém của Kai, máu loang ra, con quái vật đã bị đánh bại. Ngay lập tức, khu rừng Kai đang đứng biến mất, vị trí hiện tại của cậu là chỗ của Saphia.

– Cậu thành công rồi. Nhanh thật đấy.

Nó đứng cạnh Saphia, thốt lên ngưỡng mộ.

Kai gãi gãi đầu, mỉm cười vui vẻ.

Nó cũng cười rất tươi, vỗ vai Saphia:

– Saphia, cố lên nhé!!!

Saphia vui vẻ nhìn nó, gật đầu. Và thử thách thứ 3 của nhóm nó đã chính thức bắt đầu – thử thách thiên nhiên, vượt qua khu rừng bị yểm bùa.

===ENDCHAP41===

42. Chương 42: Trò Chơi Tiếp Sức (2)

Saphia bước từng bước cẩn trọng tiến vào khu rừng. Đây là khu rừng bị yểm bùa, tương đối nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ dàng thất bại không vượt qua được thử thách này.

Saphia cười nhếch mép. Quả không hổ danh là khu rừng bị yểm bùa, cuối cùng cũng đã bắt đầu trò chơi rồi.

Saphia lẩm nhẩm câu thần chú, hai thanh kiếm làm từ sức mạnh của gió được tạo thành. Saphia vung tay, chém tới tấp về phía trước đồng thời cũng chạy thật nhanh.

Thế nhưng, mọi việc không dễ dàng như vậy. Saphia hiện đang đứng ở giữa khu rừng, cảm giác lúc này hết nhe đang lọt vào một mê cung rộng lớn, không biết lối ra ở đâu, cũng chẳng biết nên đi theo hướng nào.

Thu hồi lại hai thanh kiếm trên tay, Saphia cố gắng tập trung suy nghĩ để tìm ra cách giải quyết cho tình hình hiện tại.

Không cho Saphia có cơ hội nghĩ cách, những cành cây bị yểm bùa bắt đầu ép sát lại, tạo thành một vòng tròn vây lấy Saphia. Những cành cây vươn dài ra, tấn công thẳng vào Saphia, vài cành cây tìm cách tóm lấy chân, tay của Saphia và giữ cô thật chặt, không cho cô cơ hội sử dụng phép thuật.

Tình thế này thật là phiền phức. Saphia tạo ra hai quả cầu năng lượng từ hai bàn tay, liên tục phóng đi. Nhưng không dễ gì hạ gục được lũ cây trong khu rừng này.

Saphia ngồi gục xuống, hơi thở bắt đầu khó khăn. Nếu cứ tiếp tục tấn công như vậy thì sẽ sớm kiệt sức và kết quả chỉ là bị bọn chúng tóm được, vậy xem như thử thách đã thất bại rồi còn gì.

Saphia nhanh chóng lấy lại tinh thần, quyết tâm thắng cho bằng được để không phụ công sức của nó và Kai từ này đến giờ.

Từ từ nhắm mắt lại, Saphia giữ cho tâm mình thật tĩnh lặng để có thể suy nghĩ thật chính xác.

Bất chợt, trên môi cô nở ra một nụ cười. Cuối cùng cũng tìm ra cách rồi.

Nghĩ là làm, Saphia lập tức triệu hồi chổi thần. Cô nghĩ, nếu đi bộ khó khăn như vậy sao lại không dùng chổi bay lên, như vậy chẳng phải nhanh hơn sao.

Yên vị trên chổi thần, sẵn sàng tư thế để bay lên, Saphia vươn tay ra, miệng lẩm nhẩm câu thần chú. Thần chú vừa dứt, một loạt ánh sáng mạnh mẽ phóng ra từ chỗ của Saphia trải ra khắp xung quanh. Đợt ánh sáng này khiến đám cây bị chói, chỉ có thể đứng yên một chỗ, không thể theo dõi hành động của Saphia.

Và kết quả dĩ nhiên là Saphia đã an toàn tuyệt đối phóng lên cao.

Saphia nhếch mép cười, cuối cùng cũng thấy lối ra. Cô hơi chần chờ người về phía trước, chuẩn bị phóng về phía lối ra.

Nhưng mọi việc không dễ như vậy, đám cây bị yểm bùa kia nhất quyết không buông tha, chúng vươn những cành cây lên thật cao, tấn công vào chổi thần của Saphia.

Một cành cây đã giữ được chân của Saphia, tuy rất rối nhưng Saphia cố gắng bình tĩnh, cô lập tức niệm chú, trên tay xuất hiện một thanh kiếm gió, chém đứt cành cây kia.

Những cành cây khác không chịu bỏ cuộc, cứ thế vươn lên. Không thể mãi như vậy được, Saphia vội vã phóng vút đi.

Tuy trên đường xuất hiện nhiều trở ngại, vài lần xem chút nữa là bị ngã khỏi chỗ những cuối cùng, Saphia đã thành công, an toàn về đích.

Thử thách thứ 4 của Gin cũng nhanh chóng được bắt đầu.

Nhiệm vụ của Gin là phải tạo ra một con rồng bằng nước. Việc này nói khó thì thật ra cũng không khó nhưng đòi hỏi người thực hiện phải giỏi về phép thuật điều khiển nước và một lượng sức mạnh phép thuật tương đối lớn mới hoàn thành được.

Chính vì vậy mà tuy có nhiều người hăng hái tạo ra rồng nước theo yêu cầu nhưng chỉ mới tạo được một phần đã lập tức bị hóa trở lại thành nước.

Gin cũng không ngoại lệ. Đã làm hai lần nhưng Gin đều đã thất bại hai lần.

Gin cảm thấy buồn, có phần thất vọng về bản thân mình. Đưa tay gạt đi vài giọt mồ hôi trên khuôn mặt mình, cô lại một lần nữa cố gắng.

– Gin à, cứ bình tĩnh, tập trung tinh thần điều khiển nguyên tố. Cậu là một phù thủy giỏi, cậu chắc chắn làm được.

Đứng ngoài xem tình hình, nó lo lắng cho Gin nên nói vọng vào trong. Nó mong rằng lời nói của nó có thể giúp Gin phần nào và tiếp thêm động lực cho cô bạn.

– Đúng đấy Gin, cậu nhất định thành công.

Saphia cũng theo nó nói vọng vào.

Gin quay sang nhìn nó và Saphia mỉm cười gật đầu. Kai cũng nhìn Gin mỉm cười. Tuy không nói gì nhưng Gin có thể thấy trong ánh mắt Kai là sự tin tưởng tuyệt đối cậu dành cho cô, điều này càng làm Gin có thêm động lực.

Gin trở lại với thử thách của mình. Nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi từ từ mở mắt ra. Lúc này, quyết tâm của Gin đã lên đến đỉnh điểm.

Gin dang tay ra, bắt đầu thực hiện.

Giữ tinh thần tập trung cao độ, điều khiển thật tốt sức mạnh phép thuật nước, đó là những gì Gin đang suy nghĩ.

Và cuối cùng sự cố gắng của Gin đã được đền đáp. Từng bộ phận của rồng nước từ từ xuất hiện, hoàn chỉnh đến từng chi tiết nhỏ.

Nhưng không được vui mừng quá sớm, phải tiếp tục tập trung. Gin tiếp tục cố gắng.

5 phút trôi qua, cuối cùng cũng thành công rồi.

Giáo sư vừa xác nhận hoàn thành nhiệm vụ, Gin vui mừng đến mức nhảy cẫng lên. Nó, Saphia và Kai cũng chạy đến, tất cả đều chung một vẻ vui mừng. Bốn người ôm chầm lấy nhau, nhảy lên vì vui sướng.

Và lúc này đây, thử thách thứ 5 cũng chính thức bắt đầu.

Nhiệm vụ của anh trong thử thách điều khiển nguyên tố lửa này chính là phải dùng sức mạnh nguyên tố lửa làm bốc hơi tất cả nước ở dòng sông trước mặt. Nhưng vấn đề là chỉ dùng phép thuật một lần duy nhất, nếu không thành công hoặc nước chưa bốc hơi hết thì xem như thua cuộc tại đây.

Quả là một thử thách khó khăn. Thử thách này yêu cầu nguồn năng lượng phép thuật rất lớn, sức mạnh nguyên tố lửa cũng phải ở trình độ cao và phải duy trì được lâu. Không biết liệu thử thách này có thể vượt qua không đây.

Nó nhìn anh, ánh mắt lo lắng.

Anh cũng quay sang nhìn nó nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười.

Trong ánh mắt Saphia lúc này có nét buồn nhưng cô nhanh chóng giấu đi. Vỗ nhẹ vai nó, Saphia nói với ý trấn an nhưng vẫn luôn hướng ánh nhìn về anh:

– Yên tâm đi, với một cao thủ phép thuật như anh ấy thì thử thách này có là gì đâu.

Nó gật đầu, sự lo lắng cũng nhờ lời nói của Saphia mà giảm bớt.

Anh bắt đầu thử thách, dáng vẻ đầy tự tin, không có chút gì lo lắng mà bắt tay vào thi triển phép thuật ngay lập tức.

Câu thần chú vừa dứt, một ngọn lửa cực lớn, nhiệt độ cũng rất cao bao phủ lấy cả phần sông cần làm bốc hơi.

Vài phút trôi qua.

Ngọn lửa vẫn cứ được duy trì như thế nhưng nhiệt độ dường như ngày một tăng lên. Nước bốc hơi cũng đã gần hết.

Nó suýt xoa, ngưỡng mộ khả năng phép thuật của anh. Không chỉ có nó, tất cả học viên đứng xem đều trầm trồ, không ngớt tán thưởng.

Môi anh khẽ kéo lên, một nụ cười tươi hiện. Thử thách đã thành công.

Anh quay người sang nhìn nó, mỉm cười, ánh mắt chứa đầy tia yêu thương dành cho nó. Nó cũng cười nhìn anh nhưng nhận ra có nét gì đó trong ánh mắt anh khiến nụ cười của nó không được rạng rỡ như lúc ban đầu.

Năm thử thách đã hoàn thành rồi, chỉ còn thử thách thứ 6 này nữa là xem như trò chơi kết thúc.

Nhóm bạn nó đều đã xuất hiện tại chỗ hắn. Hắn lúc này đang chuẩn bị chiến đấu với một giáo sư của Witchard vậy mà trông vẻ mặt hắn vẫn rất lạnh lùng, bình thản, lại còn có nét dừng dưng, không chút gì gọi là lo lắng.

Không để mất thêm thời gian, giáo sư cũng đã xuất hiện trên sân đấu.

Nó ngỡ ngàng khi nhìn thấy giáo sư. Chẳng phải là giáo sư dạy môn chiến đấu phép thuật ở lớp nó đây sao? Nó từng nghe qua danh tiếng của giáo sư, phép thuật rất mạnh, chiến đấu cũng rất tài giỏi. Nó tự hỏi, liệu hắn có thể giành chiến thắng hay không đây?

– Đấu luôn đi.

Hắn lạnh lùng buông lời. Giáo sư gật đầu ra vẻ đồng ý và trận đấu bắt đầu.

Không để bị rơi vào thế bị động, giáo sư đã chủ động tấn công trước. Từng đòn tấn công mạnh mẽ lao đến chỗ hắn với tốc độ cao ấy vậy mà hắn lại né tránh một cách cực kì dễ dàng trước sự kinh ngạc xen lẫn ngưỡng mộ của nó cùng các học viên khác.

Cách di chuyển né đòn của hắn thật đẹp mắt khiến đám nữ học viên không ngừng gào thét, cổ vũ nhiệt tình. Nó tuy có ngưỡng mộ thật nhưng thấy cảnh này bất chợt lại thấy nhàm chán, khẽ buông tiếng thở dài.

Giáo sư vẫn tiếp tục ra đòn nhưng hắn vẫn chỉ xem như không khí. Lúc này, hắn đã hết kiên nhẫn và bắt đầu tấn công.

Đầu tiên, hắn làm cho lớp đất đá dưới chân giáo sư nâng lên ột cách đột ngột khiến giáo sư mất thăng bằng. Tuy đã giữ được lại thăng bằng và chuẩn bị tấn công tiếp nhưng tay chân giáo sư đã nhanh chóng bị đám dây leo do hắn điều khiển khóa chặt lại. Không cho giáo sư thêm chút cơ hội nào trở tay, hắn lập tức phóng một đòn tấn công năng lượng mạnh mẽ đến và kết quả dĩ nhiên hắn đã dành chiến thắng rất nhanh chóng.

Đám học viên nữ như vỡ òa trước cảnh này, toang lao đến chỗ hắn với vẻ ngưỡng mộ nhưng phải nhanh chóng lùi bước vì hân khí từ hân thoát ra.

Vậy là nhóm nó đã toàn thắng với vị trí đầu bảng.

Trò chơi kết thúc, lúc này trở về trại được rồi.

Tất cả chuẩn bị dịch chuyển, cả nó cũng vậy. Saphia, Gin, Kai và anh đã dịch chuyển đi trước. Nó toang dịch chuyển theo ngay thì lập tức tay nó bị hân giữ lại.

Nó bất ngờ, không hiểu nguyên nhân, đưa mắt sang nhìn hắn. Hắn đưa tay gõ nhẹ lên trán nó, lạnh lùng buông lời:

– Này giờ em dịch chuyển bao nhiêu lần rồi? Muốn kiệt sức mới chịu à???

Nghe lời hắn nói, nó mới sực nhớ ra. Từ nãy đến giờ nó đã dùng phép thuật dịch chuyển bốn lần rồi, nếu thêm lần này nữa sẽ là lần thứ năm. Nhưng lúc nó thực hiện thử thách tốc độ, vì phải chiến đấu với kẻ đánh lén nên nó đã phải tiêu hao thêm phép thuật. Nếu giờ nó tiếp tục dịch chuyển, rất có khả năng về đến trại sẽ ngất xỉu, như vậy nhất định sẽ làm mọi người lo lắng, ảnh hưởng đến việc đi chơi thì thật không hay chút nào.

Hắn buông tiếng thở dài rồi không nói không rằng cứ thế bế xốc nó lên. Nó “a” lên bất ngờ. Hắn nói:

– Ngoan ngoan chút đi, nếu không ngất xỉu đừng có trách.

Nói xong, hắn lẩm nhẩm câu thần chú dịch chuyển, dịch chuyển cả nó và hắn về lại khu vực trại.

Đến nơi, hắn bỏ nó xuống. Nó cúi đầu che đi khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng:

– Cảm... cảm ơn anh.

Rồi hắn và nó cùng bước vào trại.

Nó nhanh chóng cùng mọi người bắt tay vào làm bữa tối. Vì tham gia trò chơi nên cả buổi trưa chưa ai có gì bỏ vào bụng chính vì thế nên bữa tối phải nhanh chóng sẵn sàng.

Vừa chuẩn bị bữa tối, nó vừa ngồi ngẫm nghĩ. Hai hôm nay đã chơi trò chơi liên hoàn rồi lại trò chơi tiếp sức. Không biết liệu ngày mai là buổi cuối cùng, thầy hiệu trưởng và giáo sư Witchard sẽ tổ chức gì nữa đây???

Nó vẫn miên man trong dòng suy nghĩ mà không hay biết buổi tối đã xong từ lúc nào. Ăn uống xong, nó thấy mệt nên quyết định sẽ đi nghỉ ngơi sớm để dưỡng sức, mai lại tiếp tục vui chơi.

===ENDCHAP42===

43. Chương 43: Đom Đóm Trong Đêm

– Ryu, Ryu ngốc.

Nó đang mãi mê đuổi theo giấc mơ của mình thì một giọng nói làm cho những cảnh vật trong mơ của nó hoàn toàn tan biến. Nó khẽ nhắm mắt, lười nhát đưa tay xoa xoa đôi mắt rồi chậm rãi mở mắt ra.

Cảnh vật dần dần hiện rõ hơn trước mắt nó. Dưới ánh trăng vàng dịu dàng, mờ ảo, khuôn mặt hắn cứ sừng sững hiện ra trước mắt nó. Nó ngẩn người, bình thường hắn đã rất đẹp rồi vậy mà lúc này đây hắn còn đẹp hơn hắn bình thường rất nhiều lại có nét gì đó huyền bí, khiến nó thật sự rất thích, không thể rời mắt mà cứ ngẩn người như thế nhìn hắn chăm chăm.

– Nhìn đủ chưa?

Hắn lạnh lùng lên tiếng. Nó giật mình, khẽ đỏ mặt, quay sang nhìn chỗ khác.

Tim nó đập nhanh hơn bao giờ hết. Cuối cùng thì nó cũng đã nhận ra tình hình hiện tại của mình rồi.

Hiện tại, nó đang gọn gàng nằm trong vòng tay hắn. Nó thầm than trời, không biết từ lúc nào mà việc hắn bế nó như vậy đã trở nên rất thường xuyên. Nhưng như vậy thì cũng không thể bất ngờ bằng việc nó nhận ra lúc này đây, nó không ở trong trại mà đang ở ngoài trời. Không những vậy, xung quanh còn chẳng có ai, không có một bóng trại nào. Nó có thể hoàn toàn chắc chắn nơi này cách xa khu cắm trại nhiều.

Hắn nhẹ nhàng đặt nó xuống. Đường như nhìn thấu hoàn toàn suy nghĩ của nó, hắn lên tiếng:

– Đúng là ở đây cách xa trại nhưng cứ yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Nó nhìn hắn, khẽ gật đầu. Rồi, nó lại đưa mắt nhìn xung quanh.

Nếu tính ra thì chỗ này cũng quả là rất đẹp, nó thậm nghĩ một nơi đẹp như vậy mà lại chỉ có mình hấn biết cũng thật là đáng tiếc. Nhưng dù gì thì hấn cũng đưa nó đến đây rồi, như vậy cũng đủ vui, thỏa sức mà nhìn ngắm.

Ở đây là một chỗ đất trống, đất dưới chân hoàn toàn được bao phủ bởi màu xanh của cỏ cây nhưng chỉ vừa đủ, không quá rậm rạp. Phía bên phải của nó là một thác nước tuy khá nhỏ nhưng cũng rất đẹp. Dòng thác chảy từ trên cao xuống, âm thanh như vang vọng khắp không gian. Phía dưới thác nước là một con suối nhỏ. Nó thậm nhỏ, con suối này chắc cũng trong như chỗ tụi nó cắm trại.

Hôm nay là một đêm trăng tròn nhưng lại khuất bóng những vì sao. Con suối nhỏ cứ róc rách chảy, hứng lấy ánh trăng trông thật lung linh, mờ ảo. Mặt trăng được con suối hứng trọn, trông thật đẹp mắt cũng có vài phần thú vị.

Nó không khỏi thích thú trước cảnh đẹp như thế này, đôi mắt tím cứ sáng long lanh, nụ cười trên môi càng lúc càng rạng rỡ. Nó hào hứng quay sang nhìn hấn, hỏi:

– Sao anh biết được nơi này hay vậy?

Hấn nhún vai:

– Tình cờ phát hiện thôi. Thích chứ?

Nó cười tươi, gật đầu lia lịa:

– Rất thích. Nơi này thật sự rất đẹp.

Hấn mỉm cười, xoa đầu nó. Nó ngạc nhiên, nó rất ít khi thấy hấn nhẹ nhàng và hiền dịu như lúc này, từ hấn không còn toát ra hàn khí lạnh lẽo như thường ngày nữa mà thay vào đó là một thứ gì đó rất ấm áp, khiến nó không muốn rời.

Nó biết sự lạnh lẽo của hấn đã thu hút sự chú ý của nó từ những ngày đầu nó đến Witchard. Cũng chính sự lạnh lùng này cùng tính cách của hấn đã dần làm trái tim nó rung động nhưng không biết từ lúc nào, kể cả sự ấm áp này của hấn cũng làm nó rung động không kém. Lúc trước có vẻ còn phân vân nhưng giờ, nó đã hoàn toàn khẳng định được tình cảm của chính mình và nó cũng tin vào trái tim mình.

– Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đầy dụ dỗ đó.

Nó ngớ người. Ánh mắt dụ dỗ???

Tuy có hơi chậm nhưng một lúc sau, nó đã phản ứng lại lời nói của hấn với vẻ mặt đỏ bừng:

– Ánh mắt dụ dỗ gì chứ? Anh nghĩ sao mà nói vậy hả???

Hấn cười nhếch mép:

– Còn không phải sao. Nếu cứ nhìn anh như vậy thật sự anh sẽ không kìm chế được mà ôm em vào lòng mất.

Nó cúi gầm mặt, tim đập mạnh. Đây có được xem là hấn đang dụ dỗ con gái nhà lành như nó không nhỉ???

Hấn khẽ cười. Nắm lấy tay nó rồi kéo nó ngồi xuống.

Nó vẫn im lặng. Thực sự là nó đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh trước hấn.

– Anh muốn tặng em cái này.

Lời nói của hấn khiến nó ngẩng người. Nó thôi cúi đầu, nhìn hấn chăm chăm đầy vẻ dò xét:

– Tặng em???

Hấn gật đầu rồi ngồi sát lại nó:

– Đây là một món quà đặc biệt.

Hắn nói vậy khiến nó càng thêm tò mò. Hắn khẽ cười rồi vòng một tay ra sau nó, bịt mắt nó lại. Nó giật mình, đưa tay toang bỏ tay hắn ra khỏi mắt mình thì hắn đã lên tiếng chặn hành động đó của nó lại:

– Chỉ một chút thôi rồi em sẽ được thấy món quà đó.

Nó im lặng, không nói gì, làm theo lời hắn nói.

Một lát sau, nó thấy vẫn chưa có động tĩnh gì bèn lên tiếng hỏi:

– Anh Ren, đã xong chưa???

Hắn không nói gì, từ từ bỏ tay ra khỏi mắt nó:

– Đây là quà của em.

Nó ha hốc đầy kinh ngạc. Hiện tại nó rất bất ngờ, không biết phải diễn đạt như thế nào. Ánh mắt nó đầy thích thú, nó không nhìn hắn mà lên tiếng:

– Đây... đây chính là quà... của em... thật chứ.

Hắn gật đầu chắc nịch.

Nó nở nụ cười rạng rỡ, đứng bật dậy, chạy nhảy xung quanh.

Thật sự thì món quà của hắn chính là đom đóm. Nhiều, rất nhiều con đom đóm đang bay lượn xung quanh khu vực của nó và hắn hiện tại. Chúng vừa bay vừa phát ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng, lấp lánh, hệt như những vì sao trong đêm. Một cảnh tượng hết sức huyền ảo và đẹp mắt.

Nó thích thú vô cùng, không ngừng chạy nhảy, với tay chạm vào những con đom đóm nhỏ bay lượn. Ánh mắt nó sáng rực rỡ, nó hỏi hững, giọng nói đầy vui vẻ:

– Nhiều quá. Là anh bắt sao?

Hắn gật đầu:

– Một trăm con.

Nó sững người, lập tức ngừng việc chơi đùa mà dừng lại, nhìn hắn trân trân.

Một trăm con đom đóm bay trong đêm. Đây chẳng phải là thứ nó đã từng yêu cầu hắn làm cho nó ngày nhỏ hay sao???

Nó nhớ lúc đó, khi hắn biết sinh nhật nó sắp đến, hắn đã từng hỏi nó muốn hắn tặng quà gì. Lúc đó, nó nghịch ngợm, nói đùa rằng nó muốn được thấy một trăm con đom đóm bay lượn trong đêm. Thế nhưng đó cũng là lần cuối nó và hắn gặp nhau. Nó vẫn nghĩ lúc đó còn nhỏ, chắc hắn cũng biết đó chỉ là lời nói đùa và đã quên mất rồi. Vậy mà... giờ đây...

Hắn thật sự làm nó rất cảm động. Nó chạy vội đến, ôm chầm lấy hắn. Vài giọt nước mắt long lanh khẽ rơi xuống, nó thút thít:

– Cảm ơn... cảm ơn anh.

Hắn vuốt ve mái tóc tím của nó rồi nhìn thẳng vào mắt nó. Nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt, hắn mỉm cười:

– Lúc trước chưa thể tặng em. Giờ tuy đã muộn nhưng anh rất vui vì em thích nó.

Nó mỉm cười vui vẻ nhìn hắn:

– Em rất thích, thật sự rất thích.

Rồi nó lại ôm chầm lấy hắn, vùi đầu vào ngực hắn như một đứa trẻ. Nó lên tiếng:

– Em nghĩ anh phải thông minh lắm chứ, tại sao lại ngốc như vậy? Lúc đó em chỉ đùa thôi, tại sao anh cứ mãi không chịu quên, đã vậy còn làm cho em???

Hắn cũng vòng tay ôm nó thật chặt, giọng nói dịu dàng:

– Dù là thật hay đùa đi chăng nữa thì chỉ cần em nói anh nhất định sẽ làm cho em.

Nó vẫn ôm hân thật chặt, không nói gì. Nước mắt lại tiếp tục vì lời nói của hân mà tuông rơi. Không phải vì đau buồn hay bị tổn thương mà những giọt nước mắt đang tuông rơi của nó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Một lúc sau, nó buông hân ra.

Hân vòng một tay gác lên vai nó, rồi kéo đầu nó tựa lên vai mình. Nó không nói gì, chỉ mỉm cười. Cả hai cứ thế im lặng nhìn ngắm những con đom đóm trong đêm.

Ở một nơi cách đó không xa, một cô gái với mái tóc nâu đỏ lặng lẽ đứng nép sau một cành cây. Từ đầu đến cuối quan sát nó và hân, hai vai cô ta khẽ run lên, hai bàn tay nắm lại mỗi lúc một chặt, nghiến răng:

– Con khốn. Mày nghĩ mày là ai mà dám làm như vậy chứ?

Rồi, bất chợt trên môi người con gái đó xuất hiện một nụ cười quỷ quyệt đầy xấu xa:

– Nhưng không lâu đâu. Từ nhỏ đến giờ bất kể là thứ gì thì chỉ cần tao muốn là chắc chắn nó sẽ thuộc về tao. Và anh Ren cũng không phải ngoại lệ. Tao nhất định phải giành lại Ren của tao bằng mọi giá, dù có giết mày cũng chẳng sao. Một con nhỏ tầm thường, thấp hèn như mày thì có chết cũng chẳng có gì ảnh hưởng.

Nói rồi, cô ta lặng lẽ quay bước đi cũng giống như cách cô ta đã xuất hiện ở đó. Nụ cười tàn độc vẫn cứ thế, hiện hữu trên khuôn mặt cô ta. Và người con gái tóc nâu đỏ đó không ai khác là người đã tấn công nó lúc nó đang thi cười chối vào sáng nay và cô ta cũng hoàn toàn chính xác là Monika, cô bạn mới chuyển đến.

Thế nhưng, ở tại nơi đó, không chỉ có sự xuất hiện của Monika mà còn có thêm một người nữa cũng từ đầu đến cuối quan sát nó và hân.

Người kia nhìn nó đang tựa vào vai hân, cả hai cùng nhau nhìn ngắm đom đóm trong đêm, trên môi vẽ lên một nụ cười bí hiểm:

– Chà chà... Cháu gái của ta đã biết yêu rồi sao. Cũng lãng mạn quá nhỉ, thật là một con nhỏ lẳng lơ, hết như mẹ mày lúc trước, dụ dỗ người mà tao yêu.

Nói rồi nụ cười trên mặt bà ta biến mất thay vào đó là ánh mắt sắc bén cùng vẻ mặt cực kì khó chịu, xen lẫn căm ghét:

– Tao sẽ không để mày hạnh phúc đâu. Mày và mẹ mày phải trả giá vì những gì tao đang phải chịu đựng, mày không được phép hạnh phúc.

Nét mặt bà ta lại một lần nữa thay đổi. Không còn sự bức tức, căm ghét như lúc nãy nữa mà thay vào đó là một nụ cười cay độc, đầy thủ đoạn:

– Để xem mày có còn yêu nổi nữa không khi biết được sự thật về cái thằng hoàng tử của mày. Tao rất muốn thấy vẻ mặt đau khổ cùng trái tim tan vỡ, đầy tổn thương của mày lúc đó. Chắc sẽ vui lắm đây.

Nói rồi, bà ta từ từ lùi vào trong màn đêm rồi biến đi mất hút.

Người đó không ai khác chính là người đi xấu xa đầy tàn nhẫn của nó – Gurena.

Rắc rối chắc chắn sẽ còn xảy đến với nó. Những mối nguy hiểm lại tiếp tục gần kề. Thế nhưng, nó và hân vẫn không hề hay biết gì, vẫn cứ vui vẻ bên nhau, cùng nhau nhìn ngắm đàn đom đóm bay lượn.

===ENDCHAP43===

44. Chương 44: Lựa Chọn Của Ryu

Ánh sáng mặt trời bắt đầu len lỏi xuất hiện, xua tan dần màn đêm. Nó khẽ cựa mình, mơ màng mở mắt. Mặt trời lúc này đang dần ngoi lên, cũng đã sắp sáng rồi.

Nó đưa tay xoa xoa cổ. Thì ra cả đêm nó đã tựa đầu vào vai hấn, cứ thế ngủ đến giờ. Nó quay sang nhìn hấn, khẽ giật mình khi thấy hấn nhìn nó chằm chằm. Nó lắp bắp:

– Anh... anh... thức rồi à?

Hấn gật đầu, đưa mắt nhìn lên mặt trời đang nhìn lên cao:

– Trước em một chút.

Nó khẽ gật đầu, cúi mặt nhìn đất.

Không khí lúc này thật căng thẳng với nó. Chẳng biết sao nó thấy bối rối, có cảm giác gì đó rất lạ, không thể gọi tên.

Cả hai im lặng, giữ im một khoảng suy nghĩ riêng.

Rồi đột nhiên, hấn đứng dậy. Nó ngơ ngác nhìn theo hấn. Dưới ánh mặt trời yếu ớt, hấn trông hệt như một thiên sứ, tỏa ra ánh hào quang hút hồn của nó, khiến nó không thể rời mắt dù chỉ một chút.

Hấn nhìn nó, đưa một tay ra trước mặt nó tỏ ý kéo nó đứng lên:

– Về thôi.

Nó hơi ngắc người nhưng rồi nó lại nghĩ nếu mọi người thức dậy không thấy nó và hấn, mọi người mà biết nó và hấn ở cùng nhau cả đêm chắc sẽ có thêm nhiều rắc rối. Nghĩ vậy, nó nhẹ nhàng gật đầu, đưa một tay nắm lấy bàn tay đang chìa ra của hấn rồi đứng dậy.

Hấn vẫn giữ chặt tay nó, lồng những ngón tay của mình xen vào những ngón tay của nó, siết chặt.

Rồi, cả hai cùng dịch chuyển trở về trại của mình.

Trong trại, anh, Saphia, Gin và Kai vẫn còn đang ngủ. Nó bước đi thật nhẹ nhàng, cố gắng không làm họ thức giấc.

Còn hấn vẫn rất bình thản, đứng đưng bỏ tay vào túi đi thẳng ra ngoài. Chắc là để làm VSCN.

Nó nhìn theo bóng lưng của hấn, không hiểu sao trên môi lại bắt gặp nở ra một nụ cười.

Saphia ngồi dậy, dụi dụi hai mắt, ngáp nhẹ một cái, giọng còn ngái ngủ:

– Ryu, cậu dậy sớm nhỉ? Mà cậu đang cười gì vậy???

Trước câu hỏi của Saphia, nụ cười của nó bị dập tắt thay vào đó là khuôn mặt đỏ bừng cùng dáng vẻ đầy bối rối:

– Mình... mình...

Không biết phải giải thích thế nào, nó đành quay sang đánh trống lảng:

– À... Mình... mình làm cậu thức giấc sao Saphia?

Saphia khẽ cười, lắc đầu:

– Không có đâu. Thôi, tụi mình đi làm VSCN.

Nó gật đầu, vui vẻ đi cùng Saphia.

Khi nó và Saphia trở lại, mọi người đều đã thức giấc.

Ấn sáng xong xuôi, như thường lệ, họ cùng nhau tập trung tại vị trí cũ. Không khí hôm nay vẫn như mọi khi, vẫn ồn ào, náo nhiệt.

Thầy hiệu trưởng đứng ở trên cao, khuôn mặt rạng rỡ:

– Các em chú ý.

Không khí rôm rả, náo nhiệt đầy xôn xao vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một sự im lặng đến kì lạ. Ai cũng mong chờ muốn biết hôm nay lại có thêm hoạt động gì.

Thầy hiệu trưởng vẫn giữ trạng thái cực kì vui vẻ tiếp lời:

– Hôm nay là ngày cuối cùng của buổi cắm trại. Các em được phép đi chơi tự do trong khu vực hòn đảo này. Tất cả học viên reo hò, tâm trạng đầy hân hoan.

Khẽ nở nụ cười, thầy hiệu trưởng lại tiếp tục:

– Nhưng các em lưu ý. Dù các em có đi chơi ở đâu hay vui vẻ như thế nào thì đến giờ nghỉ trưa nhất định phải tập trung lại ở đây để chuẩn bị sẵn sàng, khởi hành về lại Witchard.

Rồi thầy hiệu trưởng kết thúc:

– Được rồi, các em có thể đi chơi tự do.

Lời thầy vừa dứt, các học viên đã nháo nhào, ai cũng nô nức, hồ hởi, sẵn sàng đi chơi.

Rất nhiều học viên vây lại xung quanh nhóm nó, chỗ nó, anh, hần, Saphia, Gin và Kai đang đứng, giọng nói đầy hứng khởi:

– Hoàng tử Yun à, anh đi chơi chung với tụi em nhé!!!

– Hoàng tử Ren à, xin anh cùng đi với chúng em!!!

– Saphia, mình muốn được đi chơi với bạn!!!

– Gin à, đi chơi với mình nhé!!!

– Anh Kai, anh Kai, hãy đi chơi cùng em một buổi hôm nay thôi!!!

– Ryu, cậu đi chơi cùng mình nhé!!!

Từng lời mời cứ lần lượt được thốt lên mà hai người nhận được nhiều lời mời nhất không ai khác là anh và hần.

Nó thở dài ngao ngán, đông người thì vui thật đấy nhưng như thế này thì nó không thích chút nào.

Khẽ búng tay, nó vụt biến mất trong đám đông, nó thích yên tĩnh hơn.

Tuy nhiên, sự biến mất của nó cũng không có nhiều người biết bởi hiện tại đang rất đông người, đã vậy lại còn chen sát lại, không khí cực kì ngột ngạt.

Saphia, Gin, Kai lúc này cảm thấy không thoải mái. Anh cố gắng ra sức từ chối nhưng không có chút tác dụng với đám đông này, nên cảm thấy mệt mỏi. Còn về phần hần, hần đang rất bức bối khi phải chịu đựng như thế này, nhưng hần còn bức bối hơn nữa khi nghĩ nó cũng đang tình trạng hết như mình.

Không thể cứ chịu đựng như thế này được nữa, ánh mắt hần trở nên sắc lạnh, hàn khí tỏa ra dày đặc. Hần lạnh giọng nhưng trong giọng nói đó đầy sự bức tức xem lẫn đe dọa:

– Biến.

Không khí trở nên ngưng đọng, im lặng đến đáng sợ.

Đám đông đã không còn như trước nữa mà im phăng phắc, đứng tại chỗ.

Anh, Saphia, Gin và Kai thở phào nhẹ nhõm. Bình thường họ chẳng thích hần như vậy nhưng lúc này thì hoàn toàn cảm ơn hần. Nếu hần không lạnh lùng như vậy thì chắc chắn họ sẽ không được buông tha.

Hần quét mắt nhìn một lượt. Lúc này, hần mới phát hiện ra nó đã đi đâu mất rồi. Hần khẽ nheo mắt, không ngờ con nhóc này lại trốn nhanh đến vậy, thế mà làm hần này giờ tốn công lo lắng cho nó, sợ nó khó chịu.

Anh, Saphia, Gin và Kai lúc này cũng đã nhận ra sự vắng mặt của nó. Saphia toang hỏi thì anh đã khẽ cười:

– Nhóc Ryu này, trốn nhanh thật.

Hần cũng thở dài, tiếp lời anh:

– Hết như ngày xưa.

Rồi hắn trở về dáng vẻ lạnh lùng như thường, quét mắt nhìn mọi người một lượt đầy ý cảnh cáo và đe dọa:

– Muốn sống thì lo mà đi nhanh, còn muốn đi chơi chung nữa thì biết hậu quả rồi đấy.

Hắn vừa dứt lời, đám đông lập tức phân tán, mỗi người một hướng, không ai dám ở lại. Anh cười, tiến lại vỗ vai hắn:

– Chiêu này của cậu hiệu quả thật đấy.

Hắn khẽ nhún vai, không trả lời.

Gin và Kai nhẹ thở ra. Kai cười:

– Vậy tôi và Gin đi chơi đây, Saphia đi cùng không?

Saphia gật đầu, cả ba bước đi, không ngừng cười nói. Anh trầm ngâm:

– Nhóc Ryu không biết trốn đâu rồi nhỉ?

Hắn thở dài:

– Chắc chui vào trại nằm ngủ chứ gì.

Anh ngẩng người rồi nhanh chóng gật đầu. Anh tự trách sao mình lại không nghĩ ra được chuyện này.

Hai người bước vào trại. Đúng như hắn nói, nó đang quần chăn nằm trên giường, hai mắt lim dim. Thấy anh và hắn, nó bật dậy, tỉnh ngủ hoàn toàn:

– Anh...

Chưa nói dứt lời, anh đã chêm vào:

– Em trốn nhanh quá nhỉ. Để bọn anh ngoài đó chịu trận còn em thì chui vào đây đánh một giấc ngon lành.

Nó cười trừ, đưa tay gỡ đầu. Nó cong môi lên, trông cực kì đáng yêu:

– Dù sao mấy anh cũng thoát rồi. Em chắc chắn anh Ren sẽ giải quyết được chuyện này mà.

Anh cười, một nụ cười buồn.

Nó nhìn anh, nó nhận ra anh đang có gì đó muốn nói.

Quả thật như vậy, anh trở nên nghiêm túc hẳn, nhìn thẳng vào đôi mắt tím của nó:

– Ryu, anh có chuyện muốn nói.

Nó im lặng. Không khí nghiêm túc lạ thường.

Anh hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

– Anh biết không nên nói chuyện này ra vào lúc này nhưng anh thực sự rất muốn biết câu trả lời.

Anh lại nhìn thẳng vào nó:

– Anh muốn biết tình yêu của em là dành cho ai? Anh hay Ren hay một người nào khác.

Nó cúi đầu, ánh mắt thoáng buồn.

Anh cười, lại là một nụ cười buồn:

– Anh xin lỗi, có lẽ anh không nên hỏi em.

Nói rồi, anh toang quay bước đi thì nó đã lên tiếng:

– Không, em sẽ trả lời.

Anh lập tức dừng bước, quay người nhìn nó với ánh mắt đầy hy vọng. Hắn cũng nhìn nó, ánh mắt ảm áp.

Nó nhìn cả anh và hắn một lượt rồi đáp:

– Lúc ở sân thượng, em đã có câu trả lời rồi.

Ngừng một lát, nó nói tiếp:

– Kể từ ngày hôm đó đến nay, em càng thêm chắc chắn về tình cảm của mình cũng như càng thêm chắc chắn về chọn lựa của mình.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn nó:

– Vậy... em hãy nói đi, em chọn ai?

Trong trại, một người nữa xuất hiện. Nó, hấn và anh đều đưa mắt nhìn về người đó. Đó là Saphia.

Nó thoáng lo sợ, nó sợ Saphia sẽ hiểu lầm nó, sẽ ghét bỏ nó. Nhưng hoàn toàn không phải, Saphia mỉm cười với nó:

– Xin lỗi vì xem ngang câu chuyện nhưng em có lời muốn nói.

Nó thoáng ngạc nhiên. Cả anh và hấn đều như vậy. Rồi, Saphia nói tiếp:

– Ryu à, cậu cứ lựa chọn theo trái tim mình đi, không cần nghĩ gì ỉn đâu.

Saphia ngừng một lát, có thể cô muốn giữ bình tĩnh rồi lại tiếp:

– Chuyện hôn ước giữa mình và anh Yun chỉ là việc do già đình hai bên sắp đặt thôi. Với lại chưa có một lễ đính hôn chính thức giữa hai đứa mình nên việc này xem như chưa được công nhận. Mình biết, anh ấy chỉ yêu cậu, không hề yêu mình. Ở cạnh một người không yêu mình sẽ không có hạnh phúc nên mình quyết định sẽ đồng ý hủy hôn ước với anh ấy. Cậu cứ yên tâm là cậu không làm gì có lỗi và mình cũng không sao đâu.

Saphia ghen ngào, cố gắng giấu đi những giọt nước mắt chực chờ rơi xuống. Nó lao đến ôm chầm lấy Saphia:

– Saphia, cậu...

Nó chưa kịp nói hết câu thì Saphia đã chen vào:

– Không cần nói gì hết. Cậu chỉ cần nói ra người mà cậu yêu thôi.

Nó buông Saphia ra, thấy ánh mắt kiên định của Saphia, nó khẽ gật đầu.

Anh nhìn Saphia, ánh mắt cảm kích:

– Cảm ơn em.

Saphia cười nhẹ chấp nhận lời cảm ơn của anh.

Nó hít thở thật sâu, nói:

– Người mà em yêu chính là anh Ren.

Ánh mắt hấn trở nên hạnh phúc khi nghe lời nói của nó, Saphia thì kinh ngạc không nói nên lời còn anh, ánh mắt anh trở nên buồn bã, vô vọng.

Nó nhìn anh rồi nói tiếp:

– Em thật sự yêu anh Ren, đây cũng là lựa chọn của em lúc ở trên sân thượng. Em xin lỗi vì đã phụ tình cảm của anh, anh Yun.

Anh không nói gì, chỉ cười buồn, lặng lẽ bước ra ngoài.

Saphia lo lắng, đuổi theo anh.

Hấn nhìn nó, hỏi:

– Em không đi xem Yun thế nào sao?

Nó cười với hấn, lắc đầu:

– Không, em nghĩ anh ấy cần yên tĩnh.

Hắn ngập ngừng hỏi lại:

– Quyết định của em...

Nó nhìn hắn, ánh mắt kiên định:

– Là sự thật.

Hắn hạnh phúc vô cùng, tiến lại ôm chặt lấy nó vào lòng. Nó cũng ôm hắn, một cổ hạnh phúc dâng trào.

===ENDCHAP44===

45. Chương 45: Suy Sụp – Tôi Không Phải Người Dễ Bị Ưc Hiếp

Anh bước đi, từng bước thẩn thờ, vô định. Nỗi buồn có lẽ đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí khiến anh không nhận ra Saphia vẫn lặng thầm bước theo sau mình từ này đến giờ.

Dừng chân cạnh một con suối nhỏ, anh ngồi xuống thật chậm rãi, bàn tay khẽ chạm mặt nước, ánh mắt vô hồn.

Anh đang buồn, rất rất buồn hay nói đúng hơn đó là anh đang đau lòng vì nó. Nhớ đến những ngày tháng chơi đùa cạnh nó, nhớ đến lần đầu tiên anh gặp lại nó ở Trái Đất, nhớ đến những lúc nó cùng anh ở trong cung điện, cả lúc nó cùng anh vào học viện, anh nở một nụ cười buồn đầy chua xót.

Anh yêu nó, yêu nó rất nhiều. Từ ngày còn bé, ngay ngày đầu tiên gặp nó tại đồng cỏ, nhìn thấy hình ảnh nó chạy nhảy chơi đùa đầy hồn nhiên và vô tư, anh đã đem lòng yêu nó rồi.

Nhớ đến ngày đó, lúc anh gặp nó thì hắn cũng lần đầu gặp nó. Cả ba từ đó chơi chung với nhau. Hắn cũng rất bất ngờ khi một người lạnh lùng như hắn, lúc nào cũng chỉ muốn một mình lại chịu nói chuyện và vui chơi cùng nó. Giờ đây anh đã nhận ra, thì ra lúc đó không chỉ có anh mà cả hắn cũng đã đem lòng yêu nó rồi.

Hắn nở nụ cười nhạt, thấm đượm nét buồn.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ mà ai ai cũng thầm ao ước và ngưỡng mộ, xuất hiện những hạt long lanh, trong suốt như pha lê. Anh đang rơi nước mắt vì nó và cũng vì chính bản thân mình. Đáng lẽ ở bên nó lâu như vậy anh phải sớm biết tình yêu của nó là dành cho ai, anh cũng tự trách mình sao ngày trước khi mới gặp nó lại không sớm ngộ lời, trách bản thân mình dù cố gắng thế nào cũng không thể hiểu nó bằng hắn.

Đôi vai anh khẽ run lên.

Saphia đứng lặng phía sau, thấy anh như vậy, trái tim cũng quặn đau đầy chua xót. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp. Giờ phút này đây, Saphia đã hoàn toàn hiểu được tình yêu mà anh dành cho nó, một tình yêu đầy lớn lao mà có lẽ Saphia sẽ chẳng bao giờ nhận được từ anh.

Gạt đi những giọt pha lê trong suốt trên khuôn mặt, Saphia nhẹ nhàng tiến lại chỗ anh, đặt tay lên vai anh.

Anh gạt mình. Dưới mặt nước, anh nhìn rõ hình ảnh cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng đang đứng sau mình, ánh mắt thoảng nét thất vọng.

Saphia cười buồn:

– Anh... đang hy vọng... em là Ryu đúng không?

Anh không nói gì, chỉ đưa tay gạt đi những giọt nước mắt, ánh mắt vẫn chất chứa đầy nỗi u buồn, lặng lẽ lắc đầu.

Saphia tiến đến ngồi cạnh anh. Lúc này, anh mới lên tiếng:

– Anh muốn ở một mình, em đi đi.

Lòng Saphia nặng trĩu, nỗi buồn cũng theo đó tăng lên. Cố gắng kiềm nén vài giọt nước mắt đang chực chờ rơi, Saphia đáp lời:

– Tâm trạng chúng ta như nhau thôi. Em sẽ không nói gì hay làm gì khác đâu, em sẽ chỉ yên lặng ngồi đây với anh, như vậy em sẽ yên tâm hơn.

Ánh mắt anh thoáng bất ngờ. Nhìn thấy vẻ mặt của anh, Saphia cố vẽ lên một nụ cười gượng gạo, nói tiếp:

– Anh tỏ tình nhưng bị từ chối còn em chưa có cơ hội nói ra tình cảm của em với người ta thì đã biết người đó không yêu mình rồi. Như vậy chúng ta đã cùng chung cảnh ngộ với nhau rồi còn gì, đúng chứ??

Anh hiểu hàm ý trong lời nói của Saphia, lặng lẽ cúi đầu thốt lên hai từ:

– Xin lỗi.

Saphia lắc đầu, vờ ngược mắt lên nhìn trời nhưng thực ra là đang ngăn giọt nước mắt:

– Tình yêu không thể ép buộc. Anh có lỗi gì đâu chứ.

Ngừng một lát, Saphia lại nói tiếp:

– Về tới Witchard em sẽ lập tức báo với cha em để bàn về việc hủy hôn ước. Chúng ta chưa đính hôn chính thức nên việc này sẽ không có vấn đề gì.

Anh quay sang nhìn Saphia, trong ánh mắt anh toát lên vẻ có lỗi.

Cả hai vẫn cứ ngồi như vậy, im lặng không nói gì mà để cho nhau mỗi khoảng lặng riêng, theo đuổi những suy nghĩ, những nỗi buồn riêng.

Thời gian cứ thế không chờ đợi ai, vẫn lặng lẽ trôi đi.

Cuối cùng thì mọi người cũng đã trở về lại Witchard.

Sau một chuyến đi dài, ai cũng mệt mỏi. Vừa về tới kí túc xá ăn uống, tắm rửa xong liền lập tức vào phòng nghỉ ngơi và không ngoại trừ phòng nó.

Trên đường trở về, nó đi chung chỗi với hần, tâm trạng rất vui, rất hạnh phúc. Anh không nói gì với nó, lâu lâu nhìn sang nó và hần, ánh mắt đượm buồn. Saphia thì lại nhìn anh, cũng bằng ánh mắt như vậy. Gin và Kai chẳng biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, họ chỉ biết rằng nó và hần vừa mới trở thành một cặp.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Hôm nay, anh đã đến lớp từ sớm, khi nó thức dậy chỉ còn nó và hần trong phòng.

Nó biết anh còn đang rất buồn và cần thêm thời gian nên cũng không nói gì nhưng về vấn đề tình cảm, nó nghĩ dứt khoát như vậy sẽ tốt cho tất cả.

Tin tức nó và hần đã trở thành một cặp và nó sẽ trở thành hôn thê của hoàng tử vương quốc bóng tối nhanh chóng loan ra toàn Witchard. Cả học viện nháo nhào cả lên vì tin tức này.

Cả học viên nam lẫn học viên nữ đều mang trong mình tâm trạng ngưỡng mộ lẫn tiếc nuối. Ngưỡng mộ vì nó và hần phải nói là quá đẹp đôi, cả vẻ ngoài lẫn tính cách đều rất hợp nhau. Còn tiếc nuối là vì họ không có cơ hội được như nó, nhận được tình yêu từ vị hoàng tử lạnh lùng, người mà ai nấy đều ao ước.

Hôm nay, nó đến trường cùng hần như mọi khi nhưng có một điều khác biệt đó là nó và hần tay trong tay với nhau, những ngón tay đang chặt vào nhau, không muốn tách rời.

Cả Witchard từ đầu đã nháo nhào nay lại còn nháo nhào hơn khi chứng kiến cảnh này. Đây chắc chắn là cặp đôi đẹp nhất Witchard từ trước đến giờ.

Nó nở nụ cười rạng rỡ hơn thường ngày cùng hần bước vào lớp. Hần tuy không người nhưng vẻ hạnh phúc cùng sự ấm áp đều hiện hữu rõ rệt trên khuôn mặt lẫn đôi mắt, không còn đáng vẻ lạnh lẽo khó gần như ngày trước.

Nó và hần đã yên vị trên chỗ ngồi, vẻ hạnh phúc cùng vui vẻ vẫn không hề giảm đi.

Thế nhưng mọi chuyện không hề suôn sẻ, bình yên cũng không mãi kéo dài mãi. Cuối cùng thì rắc rối cũng đã tìm đến.

Và rắc rối đó không gì khác chính là vị hôn thê bị sắp đặt từ trước của hắn – Monika.

Cô ta bước vào, sát khí ngập tràn, vẻ mặt đầy căm phẫn và giận dữ. Không cần quan tâm đến hình tượng đại tiểu thư, cô ta cứ thế bước xông xộc vào, tiến đến chỗ nó. Nó ngẩng đầu lên nhìn Monika, thừa cơ lúc này, Monika liền giáng một cái tát thật mạnh vào mặt nó khiến khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp in hẳn dấu vết năm ngón tay đỏ chót.

Hắn tức giận phùng phùng, toang giải quyết Monika thì lập tức bị nó giữ tay lại. Hắn nhìn nó, ánh mắt đầy thách thức. Nó mỉm cười nhẹ với hắn:

– Em sẽ giải quyết chuyện này.

Hắn nhìn nó, nhận thấy ánh mắt nó đầy kiên định, đành phải thở dài để nó giải quyết.

Nó mỉm cười nhẹ với hắn rồi quay sang nhìn thẳng vào mắt Monika, ánh mắt và nét mặt thay đổi hoàn toàn, đầy mạnh mẽ và kiên quyết, giọng lạnh lùng:

– Ra sân sau.

Không khí trong lớp lúc này cực kì căng thẳng. Ai cũng nghĩ hắn sẽ vì bảo vệ nó mà nhất định sẽ giải quyết Monika nhưng thực không ngờ lúc này đây họ mới nhận ra nó không hề yếu đuối như họ nghĩ mà cực kì mạnh mẽ. Cũng ngay lúc này đây, các học viên lại càng ngưỡng mộ cặp đôi nó và hắn hơn vì họ nhận ra rằng khi nó đã tức giận lên hay thực sự muốn làm gì đó thì độ lạnh lùng của nó cùng tính cách cũng trở nên giống hắn.

Monika thấy nó như vậy ánh mắt thoáng nét lo sợ nhưng đã lỡ phóng lao thì phải theo lao, liền không suy nghĩ gì nữa mà bước theo nó.

Ra đến sân sau, Monika lập tức giáng thêm cho nó một cái tát nữa còn mạnh hơn cái lúc nãy khiến khoe miệng nó bật máu. Rồi, Monika lớn giọng:

– Con nhãi đẻ tiện, mày nghĩ mày là ai mà dám cướp vị hôn phu của tao. Tao nói ày biết, anh ấy chỉ là đang chơi đùa với mày thôi, vài ngày nữa chán rồi chắc chắn mày sẽ bị đá sang một bên thôi. Biết điều thì mau biến lẹ ra khỏi anh ấy đi.

Nói rồi, Monika nhếch môi cười khinh bỉ nhìn nó.

Nó cũng nhếch môi cười đáp lại rồi nhanh chóng giáng cho Monika một cái tát thật mạnh, gần giọng:

– Cô đừng dùng suy nghĩ ích kỉ đó của cô mà nói anh ấy như vậy. Cô thì biết gì về anh Ren mà dám nói vậy chứ?

Monika không ngờ nó có gan làm vậy với cô, lắp bắp:

– Mày... Mày...

Nó lại vươn tay, tát thêm một cái thật mạnh vào mặt Monika rồi tát thêm một cái nữa. Giọng băng giá:

– Hai cái này là tôi trả lại cô hai cái tát vừa nãy cô tát tôi. Còn cái đầu tiên, tôi ra tay vì cô dám nói lời lẽ xúc phạm anh Ren.

Monika vẫn còn chưa tin được chuyện nó làm với mình, nói không nên lời.

Nó nhìn thẳng Monika, nói tiếp:

– Tôi yêu anh ấy là thật lòng, không phải vì thân phận của anh ấy. Tôi sẽ không từ bỏ tình yêu của mình trừ khi anh ấy buông tay tôi. Chính vì vậy, tôi sẽ không nhường cô đâu. Và tôi... cũng không phải là người dễ bị ức hiếp.

Nó nhấn mạnh câu nói cuối rồi quay bước bỏ đi.

Monika lửa giận phùng phùng. Trên tay cô ả là một thanh kiếm lửa, Monika lao đến tấn công nó.

Nó nhận ra, phát tay, một lớp chắn bảo vệ xuất hiện đánh bật mũi kiếm của Monika. Monika hoàn toàn bất ngờ, không thể tin được nó lại có khả năng tránh được đòn tấn công của cô ở khoảng cách gần như vậy.

Nó nhìn Monika bằng ánh mắt sắc lạnh, hàn khí tỏa ra ngày càng nhiều, đánh giọng:

– Tôi nói rồi, tôi không phải người dễ bị ức hiếp. Và tôi cũng không kém cỏi như cô nghĩ đâu.

Nó nói rồi bỏ đi thẳng. Monika vừa bất ngờ, kinh ngạc, vừa tức nghẹn lời. Nắm chặt hai bàn tay, cô nàng nghiêng răng ken két, găng giọng:

– Tao sẽ không để mày yên đâu. Nhất định, tao sẽ giết chết mày, con nhãi khốn kiếp.

===ENDCHAP45===

46. Chương 46: Quyết Đấu

Nó bước vào lớp học, vẻ mặt cực kì bình thản. Cả lớp ngẩng đầu nhìn theo từng bước chân của nó, ngay cả hắn cũng nhìn nó không rời mắt từ khi nó mới bước vào cửa.

Nó tiến vào, ánh mắt cũng chăm chăm nhìn hắn, không quan tâm đến những học viên xung quanh. Nó về chỗ, ngồi ngay ngắn rồi quay sang nhìn hắn mỉm cười.

Khuôn mặt nó vừa rồi bị Monika tát tuy vẫn còn sưng đỏ nhưng dấu vết những ngón tay hắn lên đã dịu đi rất nhiều. Hắn nhìn thấy những vết đỏ đỏ vừa hấy tức giận vừa thấy đau lòng. Hắn tức giận vì không thể giải quyết con nhóc Monika khốn kiếp ấy nhưng lại đau lòng vì hắn biết hắn chính là nguyên nhân khiến nó bị như vậy.

Hắn thở dài nặng nề, đưa tay xoa xoa hai má của nó một cách thật dịu dàng. Lúc này đây, hắn cũng phát hiện ra thêm một điều nữa. Hắn nhìn thấy nơi khoe miệng của nó còn vương vài giọt máu. Nỗi tức giận bắt đầu xâm chiếm, ánh mắt hắn ánh lên tia lạnh lùng, giận dữ, hắn nghiêng răng, hỏi nó:

– Lại là Monika.

Nhận ra sự tức giận của hắn, nó mỉm cười nhẹ. Nó đưa tay nắm lấy hai bàn tay đang xoa xoa vết thương trên mặt nó của hắn, ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng có chút tinh nghịch:

– Thì đã sao chứ. Ryu của anh không phải người dễ bị bắt nạt đâu. Từ giờ em nhất định sẽ mạnh mẽ, không bao giờ em nhường nhịn Monika nữa đâu.

Hắn khẽ bật cười trước lời nói đùa nghịch cùng ánh mắt kiên định nhưng vô tư của nó. Hắn dùng ngón tay lau đi vài giọt máu còn sót lại nơi khoe miệng nó rồi dịu dàng nắm lấy tay nó, ánh mắt đầy thương yêu.

Cả lớp dõi theo nó và hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn ngưỡng mộ.

Thế nhưng, ánh mắt của các học viên trong lớp ngay lập tức chuyển hướng sang cửa ra vào. Tại đây, Monika hùng hổ bước vào, khuôn mặt đầy giận dữ, ánh mắt rực lửa đầy căm phẫn. Monika cứ thế bước xông xộc vào lớp, tiến lại bàn của nó.

Theo mỗi bước chân của Monika, các học viên đều nhìn theo bằng ánh mắt cực kì kinh ngạc. Họ kinh ngạc cũng phải thôi bởi lẽ mới vừa nãy Monika bước vào thì không có vấn đề gì nhưng bây giờ đây, Monika lại bước vào một lần nữa nhưng với khuôn mặt sưng đỏ cùng dấu vết năm ngón tay đỏ in hằn rõ rệt.

Ngay lập tức, ánh mắt các học viên lại chuyển hướng về phía nó. Chẳng lẽ, vết thương trên mặt Monika là do...

Monika lửa giận phừng phừng đập tay mạnh vào bàn nó. Ánh mắt hắn lúc này đã tràn ngập khó chịu, còn nó vẫn rất thản nhiên như không có chuyện gì. Nó đứng lên, mặt đối mặt với Monika, bắt đầu lên tiếng:

– Vừa nãy tôi nói rất rõ rồi mà, cô vẫn chưa hiểu à? Hay là ba cái tát tôi dành cho cô vẫn là chưa đủ?

Cả lớp hoàn toàn rơi vào trạng thái im lặng bởi lẽ tất cả đều cảm nhận được hàn khí từ nó tỏa ra cực kì mạnh mẽ. Monika nay càng tức giận hơn, lớn tiếng:

– Con nhóc thấp hèn này.

Vừa nói, Monika vừa vươn tay toang giăng thêm cho nó một cái tát thì bàn tay Monika đã bị hấn giữ lấy. Hấn đứng dậy, giọng sắc lạnh:

– Muốn chết thì cứ thử làm vậy tiếp đi.

Bàn tay Monika run run. Hấn gạt phăng tay Monika ra, đặt tay lên vai nó:

– Để anh.

Nó lắc đầu, tỏ ý bảo hấn đừng xen vào. Rồi, nó quay sang nhìn thẳng vào Monika:

– Một người danh giá như cô tại sao lại cư xử như vậy chứ. Cô không thấy mất mặt hay sao? Cô không nghĩ đến thể diện gia đình hay sao?

Monika hừ lạnh, giọng đay nghiến:

– Vậy mà cướp vị hôn phu của tao thì sao? Mà có thấy mất mặt hay mất thể diện không?

Nói rồi, cô ta chợt dừng lại, nở nụ cười khiêu khích:

– À... Tao quên mất. Con nhỏ thấp hèn như mày thì làm gì có thể diện mà mất cơ chứ. Mày chỉ biết đi dụ dỗ người khác nên mới được hoàng tử Yun đưa vào Witchard, tới giờ lại dụ dỗ cả anh Ren. Tao còn biết, mày không có người thân nữa cơ. Cũng may là không có, nếu không chắc bọn chúng cũng cảm thấy nhục nhã vì có đứa con như mày.

Nó nghiêng răng, cực kì căm phẫn. Monika có thể nói nó thế nào cũng được nhưng sao cô ta dám đem gia đình nó ra mà nói như vậy được chứ. Nó liếc Monika, giọng tức giận:

– Cô không có tư cách nói về gia đình tôi. Tôi thấy mệt lắm rồi, hôm nay giải quyết cho xong luôn đi, cô muốn thế nào mới thôi làm phiền tôi đây?

Monika cười:

– Trả anh Ren lại cho tao.

Nó lạnh giọng:

– Tôi nói lúc này chưa rõ sao?

Monika nhún vai, cười nham hiểm:

– Được thôi. Vậy thì thi đấu phép thuật. Nếu tôi thắng, cô phải biến khỏi Witchard và anh Ren phải chấp nhận đính hôn với tôi. Còn nếu cô thắng, muốn thế nào cũng được.

Hấn nhìn Monika bằng ánh mắt khinh thường. Nó quay sang nhìn hấn, mỉm cười nhẹ rồi quay lại nhìn Monika:

– Được. Nhưng mong cô nói được làm được.

– Dĩ nhiên.

Monika cười khinh thường nhìn nó. Nó hỏi:

– Đấu ở đâu? Như thế nào?

Monika lập tức đáp lời:

– Ngay bây giờ ở sân khu B. Hình thức là chiến đấu phép thuật tự do, ai mất khả năng chiến đấu thì thua cuộc.

Nó gạt đầu, bước theo Monika.

Hấn tuy lo lắng cho nó nhưng vẫn bước theo vì hấn tin tưởng rằng nó nhất định sẽ giành chiến thắng. Cả học viên trong lớp cũng nhanh chóng bước theo, họ đều mong muốn biết được ai sẽ giành chiến thắng.

Hoàn toàn sẵn sàng, cuộc quyết đấu giữ nó và Monika chính thức bắt đầu.

Xung quan, các học viên của khu B phù thủy bóng tối tập trung đông nghịt, ai ai cũng háo hức xem trận đấu này.

– Bắt đầu.

Monika lớn giọng nói rồi ngay lập tức chiếm thế thượng phong, lao vào tấn công nó liên tiếp. Monika gần như dồn toàn bộ sức mạnh để tấn công. Từ dưới đất, hàng loạt một tên nhon hoắt chĩa lên, nhắm về phía nó. Monika còn dùng phép thuật tạo ra vô số mũi tên lửa cũng đều vun vút hướng về phía nó mà tấn công. Không chỉ có vậy, trên tay Monika còn là hai thanh kiếm phép thuật, cứ thế liên hồi tấn công.

Mọi người xung quanh như nín thở. Những phép thuật mà Monika dùng toàn là những phép thuật tấn công cực kì mạnh mẽ, sức sát thương cực lớn. Ai nấy đều chắc chắn, lần này nó nhất định sẽ thua cuộc.

Thế nhưng, nó không hề nao núng trước đòn tấn công của Monika. Monika có thể tấn công nó từ mọi phía nhưng nó vẫn có thể né được hoàn toàn, không bị tổn hại nào vì nó biết sử dụng phép thuật bảo vệ, tạo một vòng tròn bảo vệ tuyệt đối.

Monika thoáng ngỡ ngàng:

– Vòng tròn bảo vệ của phù thủy ánh sáng sao?

Tất cả mọi người đều bất ngờ, họ không thể tin được một phù thủy bóng tối như nó lại dùng được loại phép thuật của phù thủy ánh sáng.

Tuy hoang mang nhưng Monika cũng nhanh chóng lấy lại tự tin:

– Bảo vệ tuyệt đối thì đã sao chứ. Nếu tôi cứ tấn công liên tiếp thì dù có mạnh cỡ nào vòng tròn bảo vệ đó cũng không thể chịu đựng nổi mà biến mất thôi.

Nó mỉm cười:

– Nó không như vòng tròn bảo vệ bình thường, chỉ biết phòng vệ thôi đâu.

Monika đang tăng cường tấn công nó thì thoáng ngỡ ngàng trước lời nó nói. Các học viên xung quanh xì xào bàn tán, ai nấy cũng tò mò không kém.

Hắn có hơi ngẩng người nhìn nó, trầm nghĩ: “Không lẽ Ryu đã nghĩ ra được chiêu thức mới từ phòng vệ tuyệt đối này sao???”

Lúc này, nó mới bắt đầu ra tay.

Nó vươn hai bàn tay của mình, dang ra hai bên, miệng nó lẩm nhẩm câu thần chú gì đó mà hắn không thể nhìn ra. Thần chú vừa dứt, vòng tròn bảo vệ sáng lên một cách kì lạ dưới ánh mắt tò mò của những người xung quanh, trong đó có cả hắn và Monika.

Nó nở một nụ cười kì bí.

Vàng sáng dần biến mất, thay vào đó là một loạt đốm sáng li ti xuất hiện. Đốm sáng đó theo như chỉ tay của nó, hướng về phía Monika. Monika lo lắng, lập tức tạo một rào chắn bảo vệ nhưng dường như vô nghĩa. Đốm sáng của nó cực kì nhỏ, chúng cứ thế xuyên qua lớp rào chắn bảo vệ và xuyên vào Monika.

Mọi người ai nấy đều kinh ngạc. Thế nhưng, Monika vẫn đứng đó, tiếp tục tấn công mà không có chuyện gì xảy ra cũng không có bất kì thương tích gì. Chuyện này làm hết thấy học viên đều khó hiểu, chẳng lẽ chiêu thức của nó chẳng có tác dụng gì sao?

Monika thấy vậy khẽ cười, tỏ ý khinh thường nó rõ rệt trên khuôn mặt lẫn ánh mắt. Monika càng xem thường nó thì càng cảm thấy tự tin hơn, vậy nên khí thế cũng tăng theo, tấn công nó càng lúc càng mạnh mẽ hơn, ra tay càng tàn độc hơn.

Thế nhưng, có gì đó không ổn. Monika đột nhiên khụy xuống, chống tay trên mặt đất, hơi thở cũng khó khăn hơn, mồ hôi toát ra mỗi lúc một nhiều. Tất cả cá phép thuật Monika đang dùng cũng đột nhiên biến mất.

Ai nấy cũng cảm thấy khó hiểu. Lúc này, nó mới lên tiếng:

– Chiêu thức vừa rồi là do tôi nghĩ ra. Những tia sáng vừa nãy có thể xuyên qua mọi thứ. Tác dụng của nó là hút lấy năng lượng của chủ thể vừa bị xuyên qua và ngăn cản người đó không thể sử dụng phép thuật nếu như lượng năng lượng phép thuật đột ngột tăng lên.

Monika và hết thầy mọi người đều ngỡ ngàng.

Nó mỉm cười:

– Chiêu thức mới này của tôi cô thấy thế nào? Hay chứ? Và tình hình hiện tại thì cô không còn khả năng chiến đấu nữa rồi. Mọi người đều chứng kiến nên mong cô giữ lời mình, đừng làm phiền tôi và anh Ren nữa, cũng đừng lăm nhăm về cái hôn ước chỉ mình cô muốn đó.

Nói rồi nó tiến lại chỗ hắn, cùng hắn quay bước về lớp.

Monika không thể tin được mình lại thua thảm hại như vậy, tức đến nghẹn lời.

Tất cả học viên dõi mắt nhìn theo nó, ngưỡng mộ vô cùng, ai cũng nghĩ mình phải dè chừng nó, khả năng của nó thật đáng kinh ngạc.

===ENDCHAP46===

47. Chương 47: Lộ Diện Nội Gian Của Gurena

Đêm.

Nó nằm trên giường, bắt một tay lên trán, tay kia vuốt ve bộ lông mềm mượt của bé Pi. Không biết từ lúc nào mà nếu nó không vuốt ve như vậy thì bé Pi không thể nào ngủ được. Thấy bé Pi đã nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở trở nên đều đặn hơn, nó khẽ mỉm cười, bé Pi đã ngủ.

Nó vẫn cứ vuốt ve bộ lông tím mềm như vậy, rồi qua mặt, hướng ánh mắt nhìn lên trần nhà. Nó khẽ thở dài, bắt đầu ngẫm nghĩ về ngày hôm nay của mình.

Một ngày dài và khá mệt mỏi nhưng nó đã có được nhiều thắng lợi và nhiều thành công. Việc Monika gây rối, bắt nạt nó làm nó thấy khá khó chịu nhưng cuối cùng trong trận quyết đấu, nó đã đánh bại cô ta. Theo như lời hứa ban đầu, Monika sẽ không làm phiền đến nó nữa và hôn ước giữa Monika và hắn xem như đã hoàn toàn xóa bỏ, không có giá trị gì. Vậy là nó có thể đường đường chính chính ở bên hắn, nó sẽ không còn cảm thấy có lỗi với Monika nữa rồi.

Nhưng nó cảm thấy vui hơn và thành công hơn khi trong cuộc quyết chiến đó, nó đã có thể sử dụng chiêu thức phép thuật mới của mình. Và khỏi phải bàn cãi gì thêm, phép thuật mới đó hoàn toàn thành công, thành công ngoài sức mong đợi. Nó thấy hạnh phúc lắm khi tâm huyết của nó đã có thành quả tương ứng. Và với sự thành công này, nó nhất định sẽ tạo ra thêm nhiều phép thuật mới nữa cho riêng mình.

Dù sao thì ngày hôm nay của nó cũng khá dài và mệt mỏi. Nó ngáp nhẹ một cái, mí mắt sụp xuống, lim dim. Và nó quyết định sẽ không suy nghĩ thêm nữa, cứ thế tiến vào giấc ngủ. Không biết, ngày mai có còn rắc rối nào xảy ra nữa không đây.

Sáng, nó thức dậy và đến trường như thường lệ.

Có lẽ anh vẫn cần thêm thời gian để có thể bình thường với nó trở lại nên hôm nay anh lại đi học từ rất sớm. Nó khá buồn, nó không muốn mất đi tình cảm anh em thân thiết như những ngày trước với anh chút nào. Hắn nhận ra nét buồn trong ánh mắt của nó, lặng lẽ tiến lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, nhẹ giọng:

– Rồi sẽ ổn thôi.

Nó ngược mắt nhìn hắn, nhẹ mỉm cười, nét buồn trong ánh mắt cũng dần tan. Nó cũng nắm chặt lấy bàn tay hắn, gật đầu. Nó và hắn mỉm cười rồi cùng nhau tay trong tay đến trường.

Buổi học sáng nay diễn ra khá tẻ nhạt. Hôm nay là tiết dạy phép thuật tấn công. Thường ngày, nó cảm thấy rất thích thú và hào hứng nhưng hôm nay lại thấy rất chán. Có lẽ bởi những phép thuật mà giáo sư

đang dạy ở đây nó đã được biết khi đọc sách dạy phép thuật và nó cũng đã thực hành qua rồi. Nó thở dài ngán ngẩm, đầu óc không còn trong lớp mà suy nghĩ mông lung, nó đang muốn tạo ra một phép thuật mới.

Lớp học đang yên tĩnh chợt trở nên xôn xao bởi sự xuất hiện của một người. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cửa lớp, nó thấy vậy cũng tò mò nhìn theo. Là Haku. Lâu rồi nó không thấy cậu ấy, thế nhưng hôm nay Haku lại đột ngột xuất hiện trước cửa lớp, không biết có chuyện gì không nhỉ.

Haku cúi chào giáo sư rồi bước vào lớp, dáng vẻ hối hả, hấp tấp. Một cách thật nhanh chóng, Haku tiến đến bàn nó và hắt, cúi đầu chào nó và hắt rồi tiến lại, thì thầm vào tai hắt gì đó. Ánh mắt hắt thoáng lóe lên, sắc mặt hơi thay đổi nhưng cũng nhanh chóng trở về dáng vẻ ban đầu.

Hắt đứng bật dậy, bước ra ngoài, Haku nhanh chóng đi trước dẫn đường. Nó thấy vậy, một tay nắm lấy cổ tay hắt. Hắt dừng lại, ánh mắt có chút do dự nhưng cũng lên tiếng:

– Đi thôi.

Nó gật đầu, nhận thấy sự quan trọng của vấn đề, vội vã bước theo từng bước chân của hắt.

Cả lớp tròn mắt nhìn ba người hắt, Haku và nó bước ra khỏi lớp. Ai cũng đầy tò mò nhưng không dám can lại hay lên tiếng hỏi vì họ biết nếu làm vậy chắc chắn sẽ gặp rắc rối với hắt.

Hắt và nó cứ thế bước theo Haku.

Phía bên lớp của anh, mọi chuyện diễn ra cũng giống như bên lớp hắt. Leon cũng vội vã bước vào nói nhỏ điều gì đó vào tai anh. Nét mặt cùng ánh mắt của anh lập tức thay đổi, anh cũng nhanh chóng bước ra khỏi lớp, đi theo Leon.

Nó, hắt, Haku, Leon và anh gặp nhau tại vị trí sân sau. Lúc này, trên đường đi, nó, hắt và anh đã nắm được tình hình. Chuyện là thời gian qua, theo lệnh hắt và anh, Haku và Leon đã cố gắng hết sức điều tra để sớm hoàn thành nhiệm vụ được giao. Phải mất một thời gian khá lâu, làm việc rất vất vả, cuối cùng họ đã tìm ra được nội gián của Gurena mà Sun từng nhắc đến. Quả thực, thân phận tên nội gián đó khiến mọi người đều bất ngờ, không ai có thể tin được đó lại là nội gián.

– Gọi cô ta đến đi.

Anh quay sang nói với Leon. Leon cúi đầu rồi lặng lẽ bước đi, làm theo mệnh lệnh của anh.

Hiện tại, anh đang đứng trước mặt nó. Khoảng cách rất gần nhưng sao nó thấy anh và nó lại cách nhau xa đến vậy. Nó nhìn anh, ánh mắt thoáng buồn. Anh nhìn nó, anh hiểu rõ suy nghĩ của nó hiện giờ, anh cũng rất buồn nhưng anh vẫn cần thêm thời gian. Chỉ một thời gian nữa thôi, nhất định anh sẽ có thể chấp nhận được sự thật và trở về bên cạnh nó như lúc trước nhưng với tư cách là một người luôn yêu thương nó như em gái.

Anh không muốn thấy nó buồn như vậy, khẽ thở dài, vội quay mặt sang hướng khác nói với nó:

– Anh cần thêm thời gian.

Ánh mắt nó khẽ sáng lên, hiện rõ tia vui mừng. Chỉ đơn giản một câu nói như vậy thôi cũng khiến nó thấy vui, thấy an tâm và thỏa mãn rồi. Chỉ cần như vậy thôi để nó hiểu anh không hề ghét bỏ nó. Nó mỉm cười nhìn anh.

– Leon đưa người đến rồi.

Haku lên tiếng, kéo ánh mắt mọi người hướng về phía Leon đang bước tới, theo sau là một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc đen ngắn ôm lấy khuôn mặt tròn. Cặp kính đen to, che gần nửa khuôn mặt nhưng nó có thể nhìn thấy đôi mắt sáng tinh anh ẩn dưới lớp kính đó. Nó còn để ý thấy khuôn mặt cô gái này cũng khá thanh tú, đôi môi mọng đỏ rất đẹp.

Nó khó hiểu nhìn sang Haku, không lẽ một cô gái trông hiền lành, ngây thơ, không có vẻ gì nguy hiểm như thế lại có thể là nội gián. Có gì sai trong việc này không nhỉ???

Cô gái đó theo bước Leon, tiến gần lại chỗ nó. Thấy sự hiện diện của hai vị hoàng tử là anh và hắt, cô gái thoáng nét luống cuống, rụt rè cúi đầu chào. Nó càng thêm nghi hoặc, cô gái yếu đuối như vậy mà là

nội gián sao? Anh và hắc tử từ đầu đến cuối không lên tiếng, chỉ chăm chăm quan sát, đánh giá người con gái trước mặt. Trong mắt họ, chắc chắn cô gái này không hề đơn giản, khả năng là nội gián cực kì cao.

Haku lúc này mới lên tiếng:

– Tên cô ta là Sarin, một phù thủy sơ cấp của lớp phù thủy ánh sáng. Bình thường cô ta là một người hiền lành, ít tiếp xúc, không có gì đáng nổi bật hay đáng chú ý cũng không có hành động đáng nghi.

– Vậy sao có thể là nội gián được.

Nó lập tức chen vào, đầy vẻ thắc mắc.

Leon lập tức tiếp lời:

– Vấn đề là thân thể của cô ta không bình thường chút nào. Theo lí lịch của cô ta thì cô ta thuộc gia tộc Kisawa nhưng thần và Haku đã điều tra chi tiết, biết được rằng gia tộc đó đã bị tiêu diệt từ rất lâu rồi và không còn tồn tại nữa. Thêm vào đó, cô ta có hành tung rất bí ẩn.

Haku gật đầu, tiếp:

– Vào đêm dạ hội, cô ta đã biến mất một cách bất thường rồi sau đó đột ngột xuất hiện. Kể cả trong những biến cố xảy ra, cô ta cũng biến mất và xuất hiện một cách kì lạ hết như vậy.

– Nhưng như vậy liệu có đủ để chứng minh cô ấy là nội gián không? Trông cô ấy hiền lành và nhút nhát như vậy mà.

Nó hỏi lại, vẻ mặt vẫn đầy nghi hoặc.

Leon gật đầu chắc nịch:

– Thần chắc chắn vì ngay sáng hôm nay, thần và Haku đã nhìn thấy cô ta bước ra từ trong khu rừng cấm.

Nó ngơ ngác, không biết liệu có nên tin hay không khi cô gái tên Sarin này quá sức yêu đời và hiền lành.

Sarin từ đầu đến giờ im lặng lắng nghe cuộc đối thoại và quan sát tất cả mọi người. Lúc này đây, khi tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía cô, Sarin mới khẽ nhún vai, lên tiếng:

– Lừa được mỗi một con nhỏ ngốc nghếch với cái dáng vẻ này thật là một sự thất bại lớn.

Nó ngẩng người kinh ngạc trước lời nói này. Sarin cười khẩy, nói tiếp:

– Điều tra cũng khá nhanh đấy. Nhưng cũng nhờ các người may mắn thôi. Nếu ta giải quyết tên Sun đó sớm hơn thì hẳn đã không có cơ hội tiết lộ vài thông tin cho các người rồi.

– Cô... cô...

Nó cực kì ngỡ ngàng, nói không nên câu, lắp bắp.

Sarin lại tặng thêm cho nó một cái cười khẩy rồi đưa tay tháo chiếc mắt kính to xuống. Cô ta phẩy tay, một luồng sáng bao trùm. Luồng sáng vừa biến mất, trước mặt bọn nó là một người phụ nữ tròn kín lớp áo choàng đen, không nhìn rõ mặt.

Anh, hắc tử, Haku và Leon sẵn sàng tư thế tấn công. Người phụ nữ trong chiếc áo choàng đen cười lớn, tiếng cười đầy ghê rợn và tàn độc:

– Ryu, công chúa nhỏ. Nữ hoàng Gurena lệnh cho ta khi nào gặp người nhấn với người rằng bà mẹ tội nghiệp của người – Kurina nhớ người nhiều lắm, bà ta cũng rất mong ngóng được gặp người, được nhìn thấy người.

Nó sững người. Người phụ nữ lại tiếp lời:

– À. Nữ hoàng còn nhấn, người sẽ sớm tìm đến người để tặng cho người một món quà nhỏ. Chắc chắn món quà này sẽ làm người hài lòng và bất ngờ.

Dứt lời, bà ta cười lớn rồi vụt hoá thành một đốm sáng, bay đi mất. Khả năng của thuộc hạ bên cạnh Gurena không tầm thường chút nào. Anh, hắc tử, Haku và Leon đứng tại chỗ không đuổi theo vì không biết

liệu bà ta có âm mưu gì hay không. Thế nhưng, nó không suy nghĩ nhiều, lập tức triệu hồi chổi thần, đuổi theo bà ta tức tốc.

– Ryu.

Hắn, anh, Haku và Leon gọi với theo nó rồi cũng tức tốc đuổi theo.

Mặt cho gió có ạt vào mặt đau rát, nó vẫn càng lúc càng bay nhanh hơn để đuổi theo cho kịp. Theo như những gì bà ta vừa nói, nếu đúng là sự thật thì mẹ nó, người mà nó thương nhớ bao lâu vẫn còn sống. Và như vậy thì, mẹ nó đang bị Gurena giam cầm. Chắc chắn Gurena sẽ không để yên ẹ nó, bà ta nhất định sẽ hành hạ, dày vò, nhất định sẽ làm tổn thương đến mẹ nó. Không, nhất định nó sẽ không để mẹ nó phải chịu đựng những điều đó. nhất định, nó sẽ đuổi theo kịp thuộc hạ của Gurena để tìm ra nơi ẩn náu của Gurena, cứu mẹ nó thoát khỏi bà ta.

– Mẹ, hãy chờ con.

Vừa nói, nước mắt nó vừa rơi, ngày càng rơi nhiều hơn. Nó lại thêm quyết tâm, tốc độ chổi thần cũng tăng nhanh, đến mức cực đại.

===ENDCHAP47===

48. Chương 48: Món Quà Của Gurena

Mặt cho nước mắt rơi mặn chát, mặt cho những tiếng nấc cứ thế nghẹn ngào, nó vẫn cố gắng duy trì tốc độ cao nhất, khoảng cách giữa nó và thuộc hạ của Gurena mỗi lúc một gần. Một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa bà ta chắc chắn sẽ bị nó đuổi kịp và nó nhất định phải điều tra ra tung tích của mẹ bằng mọi giá.

– Oh, cháu gái yêu quý!!!

Nó sững người, chổi thần cũng theo đó mà đột ngột dừng lại khiến cả người nó vì tốc độ này giờ quá nhanh mà lao hẳn về phía trước, chỉ một chút nữa thôi nếu nó không giữ thẳng bằng kịp thì chắc chắn sẽ rơi khỏi chổi và mất mạng.

Nó nghiêng người, nhìn sang hướng phát ra giọng nói.

Gurena???

Bà ta đang xuất hiện ở ngay đây, ngay cạnh nó. Bà ta khoác trên người một bộ trang phục toàn màu đen hắc ám, đã vậy, bà ta còn đang đứng trên một con quạ đen khổng lồ mà theo phán đoán của nó chắc con quạ đó chính là linh thú của bà ta, cũng giống như bé Pi là linh thú của nó.

Thấy nó vẫn ngẩn người, Gurena khẽ bật cười, một nụ cười mỉa hoặc khiến nó lại tiếp tục ngẩn ra. Phải nói rằng theo trí nhớ ít ỏi của nó về mẹ thì Gurena rõ ràng có rất nhiều nét giống với mẹ nó, cũng như lúc này đây, tuy nó biết nụ cười đó không hề tốt đẹp gì nhưng nó vẫn có thể liên tưởng đến nụ cười hiền đầy dịu dàng của mẹ nó khi chải tóc cho nó. Không để nó tiếp tục ngẩn ngơ, Gurena liền lên tiếng:

– Nhìn ta bằng ánh mắt yêu thương như vậy có lẽ không phù hợp cho lắm nhỉ.

Nó giật mình, thu hồi lại ánh mắt vừa này của mình, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng cùng đôi mắt không cảm xúc. Nó lạnh giọng:

– Tôi đang muốn tìm bà, không ngờ lại gặp dễ đến vậy.

Gurena bật cười ha hả, giọng nói giễu cợt:

– Câu này ta nên nói mới đúng.

Rồi Gurena không nhanh không chậm, nói tiếp:

– Thuộc hạ của ta chắc cũng cho người biết rồi, ta sẽ tặng người một món quà nhỏ để... chúc mừng cho người vừa tìm được tình yêu.

Nói rồi, bà ta lại cười bí hiểm. Nó nhủ mày:

– Bà đừng vòng vo nữa, vào thẳng vấn đề đi.

Gurena chật lưỡi, lắc lắc đầu:

– Làm việc rất dứt khoác, ta rất thích đấy.

Nhận lại cái nhịu mày thứ hai của nó, Gurena vào thẳng vấn đề:

– Cháu gái yêu quý. Món quà của ta chính là một bí mật rất đáng giá.

– Nói nhanh đi.

Nó lạnh giọng chen vào. Gurena tỏ vẻ hơi khó chịu, không ngờ một con nhãi như nó mà có thể nói chuyện với bà ta như vậy. Nhưng rồi rất nhanh chóng, bà ta khẽ nở một nụ cười, tiếp tục món quà còn dang dở:

– Cái đêm định mệnh – ngày sinh nhật của ngươi – chắc ngươi biết có chuyện gì xảy ra rồi chứ?

Lời nói của Gurena nhắc nó nhớ về cái đêm kinh hoàng đó. Cái đêm đã làm cho nó từ một nàng công chúa hạnh phúc trở thành một người mất hết tất cả. Trong ánh mắt nó hiện lên một nỗi xót xa. Nhưng nó nhanh chóng xua đi cảm xúc trong mình. Hiện tại, nó đang đối diện với Gurena, nó nhất định phải bình tĩnh, không được để bị chi phối, nếu không rất dễ bị bà ta lợi dụng điểm yếu để làm gì đó. Nó khẽ gật đầu.

Gurena nhếch mép cười, tiếp:

– Ngươi nghĩ đêm đó ta có thể dễ dàng thành công tiêu diệt cả một gia tộc hoàng gia chứa sức mạnh phép thuật mạnh mẽ nhất thế giới phép thuật như vậy sao?

– Ý bà là...

Nó nhịu mày, nghi hoặc.

Gurena gật đầu:

– Đúng vậy. Đêm đó không chỉ có ta ra tay mà còn có người giúp sức cho ta.

Nó sững sốt. Gurena hài lòng trước nét mặt nó hiện tại, giọng đều đều:

– Và người đã giúp đỡ ta không ai khác chính là cha ruột của ngươi mà ngươi đang yêu – Quốc vương Vương quốc Bóng tối.

Nó giật nảy mình, cảm giác chao đảo. Chuyện này... rốt cuộc là như thế nào? Tại sao lại trở thành như vậy???

– Lời nói của bà đáng tin sao?

Nó cố giữ lấy bình tĩnh, hỏi Gurena bằng giọng sắc lạnh. Gurena bật cười:

– Ta không cần thiết phải nói dối ngươi đâu, cháu gái à.

Nó nhếch mép cười:

– Chẳng có lí do gì mà Quốc vương Vương quốc bóng tối phải làm vậy cả. Thế giới phép thuật luôn sống rất yên bình, lời bà nói không có chút lí lẽ hay chút đáng tin nào cả.

Gurena khẽ nhún vai:

– Tin hay không cũng được. Nhưng để ta nói ngươi nghe lí do hắn ta giúp đỡ ta hạ sát cả hoàng tộc đặc biệt của ngươi.

Nó nhìn Gurena chăm chăm, lắng nghe bà ta nói. Gurena nói tiếp:

– Tình yêu luôn là mù quáng. Tên quốc vương ngu ngốc đó đã đem lòng yêu ta, hắn nói sẽ nguyện làm theo bất cứ điều gì ta muốn để chứng minh tình yêu với ta nên hắn đã làm như vậy. Hơn nữa, hắn từ lâu đã nung nấu ý đồ tiêu diệt hoàng tộc của ngươi để thôn tính quyền lực. Việc này cũng dễ hiểu thôi mà.

Nó sững người, cảm giác cực kì suy sụp. Gurena đúng là người độc ác như thực sự thì bà ta cũng không có lí do để phải nói dối nó như vậy.

Thế nhưng, nó có việc quan trọng hơn cần giải quyết với bà ta. Nó gạt bỏ những cảm xúc vừa rồi, tiếp tục đối mặt với Gurena:

– Còn mẹ tôi? Bà đã giấu mẹ tôi ở đâu rồi?

– Oh, mẹ ngươi sao???

Bà ta cười khiêu khích:

– Em gái ta đang ở cùng ta rất vui vẻ, ngươi cứ yên tâm.

Ánh mắt nó lộ rõ vẻ tức giận:

– Tôi nhất định sẽ cứu được mẹ tôi. Mau trả mẹ lại cho tôi.

Gurena cười khẩy:

– Trừ khi ngươi tiêu diệt được ta, nếu không thì đừng hòng.

Nó cũng nhếch mép cười khẩy, đáp lại Gurena:

– Nếu đã vậy thì tôi đành tiêu diệt bà thôi.

Gurena cười lớn, vẻ mặt đầy thích thú trước lời nói của nó. Bà ta cất giọng đầy hào hứng:

– Rất thú vị đấy. Nhưng rất tiếc, không phải bây giờ. Hẹn gặp ngươi tại nơi ở của ta vào ngày sinh nhật sắp tới, để xem khi đó ai mới là người bị tiêu diệt.

Nói rồi, bà ta không cho nó đáp lại, hiệu cho linh thú của mình bay đi mất.

Nó biết, lúc này dù có đuổi theo cũng vô ích, sẽ không thu được kết quả gì. Nó biết, mình chưa đủ khả năng chống lại bà ta, vì vậy, nó cần phải luyện tập thêm nữa và vượt qua được bà ta. Nó cũng biết rằng, những lời bà ta nói vừa nãy đã làm tim nó rỉ máu, tổn thương sâu sắc. Nó cần thêm thời gian để tìm hiểu và vượt qua nỗi đau này.

– Ryu.

Lúc này, hấn và anh cũng đã đuổi kịp.

Nó quay lại theo tiếng gọi. Nó thấy rõ, khuôn mặt lẫn ánh mắt của cả hai người cũng đầy sự quan tâm và lo lắng dành cho nó.

Nó lặng lẽ bay đến gần anh và hấn. Nó rất muốn mỉm cười cho hai người họ yên tâm nhưng nó không sao cười nổi. Nhìn thấy hấn, tim nó như càng thêm đau, tổn thương lại càng nặng. Tại sao? Tại sao cha của hấn lại là người tham gia sát hại hoàng tộc của nó? Tại sao? Tại sao cha hấn lại là kẻ thù của gia tộc nó???

Nó cố gắng giấu đi cảm xúc nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ tia u buồn cùng nỗi đau khổ. Nó nhìn anh, cố gắng lảng tránh ánh mắt của hấn, nói nhẹ nhàng:

– Chúng ta... về thôi.

Hấn nhận ra nó có vẻ gì đó khan khác, nhẹ giọng hỏi:

– Ryu, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?

Lúc này, Haku và Leon cũng đã theo kịp hấn và anh.

Nó lắc đầu tỏ vẻ không sao nhưng ánh mắt nó đã nói lên tất cả. Hấn nhìn nó, khẳng định đã có chuyện gì đó xảy ra nên nó mới như vậy. Nhưng theo thái độ và cách nói chuyện của nó hiện giờ, có lẽ nó chưa muốn nói. Thôi thì mọi chuyện để khi nào về kí túc xá rồi giải quyết tiếp vậy.

Nghĩ vậy, hấn gạt nhẹ đầu, lập tức quay người. Cả nó, hấn, anh, Haku và Leon cũng theo đó bay trở lại kí túc xá.

Về đến kí túc xá, anh và hấn cho phép Haku và Leon đi nghỉ ngơi, thời gian qua hai người họ đã vất vả nhiều rồi. Còn nó, không nói không rằng, cứ thế một mạch bước vào phòng mình, khóa chặt cửa lại, đã vậy

còn giảng thêm kết giới quanh phòng, một kết giới đặc biệt của riêng nó mà chỉ có nó phá giải được nên không ai có thể xâm phạm, kể cả người có phép thuật cực giỏi như hấn và anh.

Bé Pi thấy nó trở về, vui mừng bay đến đứng trên vai nó, cọ cọ cái đầu nhỏ vào má nó một cách đầy thích thú. Nó cũng theo thói quen, đưa tay vuốt ve bộ lông tím mềm.

Lúc này đây, bé Pi thôi không cọ đầu vào má nó nữa vì bé Pi đã cảm nhận nó đang có gì đó không ổn. Đôi mắt nhỏ long lanh nhìn nó chăm chăm. Bé Pi phát hiện ra ánh mắt nó đang chứa đầy u buồn và đau khổ. Bé Pi ngơ ngác nhìn nó, ánh mắt đầy tò mò, hàm ý muốn hỏi rốt cuộc nó đang xảy ra chuyện gì.

Thông qua đôi mắt nhỏ, nó hiểu những gì bé Pi đang nghĩ. Thật chậm rãi để kiềm nén sự đau khổ, nó lần lượt kể cho bé Pi nghe những chuyện đã diễn ra, kể cả chuyện của mẹ nó lẫn chuyện về cha của hấn. Từng giọt, từng giọt nước mắt long lanh cứ theo từng lời kể của nó mà rơi xuống, không thể ngừng.

Nó nấc lên nghẹn ngào, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Nó nói với bé Pi bằng giọng nức nở:

– Mẹ chị đang trong tay Gurena, chị thực sự rất lo cho sự an nguy của mẹ. Bà ta nhất định sẽ không để yên ẹ đâu. Còn anh Ren, tại sao cha anh ấy lại là người tham gia sát hại hoàng tộc của chị chứ? Tại sao lại như vậy? Như vậy chẳng phải anh ấy là kẻ thù của chị hay sao, chẳng phải chị đang yêu kẻ thù của mình hay sao???

Bé Pi im lặng nhìn nó. Lúc này, bé Pi đã hiểu được nó đang đau khổ đến mức nào, đã hiểu được lí trí và trái tim nó đang đấu tranh gay gắt như thế nào giữa tình yêu và thù hận. Còn gì đau khổ hơn khi biết người mẹ mà mình yêu thương đang gặp nguy hiểm, còn gì đau khổ hơn khi người mà mình yêu lại là con trai của kẻ thù.

Nước mắt rơi ngày một nhiều mặt cho nó có cố gắng lau đi, cố gắng kiềm nén. Tiếng nấc của nó ngày càng lớn hơn, ngày càng nghẹn ngào hơn.

– Ryu, Ryu.

Giọng nói tuy có vẻ lạnh lùng nhưng thực ra lại đầy sự ấm áp và quan tâm vang lên bên ngoài cửa phòng nó cùng với tiếng gõ cửa.

Là hấn, hấn đang ở trước cửa phòng nó. Nó cũng muốn gặp hấn, muốn kể hết cho hấn nghe nhưng hiện tại nó chưa thể làm được, nó cần thêm thời gian để suy nghĩ thật chắc chắn xem nó nên làm thế nào mới đúng.

Nghĩ vậy, nó đặt bé Pi lên giường rồi lập tức dịch chuyển đi khỏi phòng kí túc xá. Nó muốn đến một nơi nào đó thật yên tĩnh, một nơi nào đó chỉ có mình nó để nó có thể suy nghĩ thật thấu đáo.

49. Chương 49: Có Phải Chỉ Là Giấc Mơ???

Nó thật không hiểu tại sao nơi nó dịch chuyển đến là khu vườn của hấn. Quả thật nơi đây đúng với những gì nó mong muốn, rất yên tĩnh, không có ai làm phiền nhưng nơi này lại khiến nó thấy buồn hơn bởi lẽ nơi đây chứa đầy ắp kỉ niệm của nó và hấn, cũng là nơi mà nó lần đầu tiên gặp lại hấn sau bao năm lưu lạc.

Nhìn những cánh hoa xác xơ trong gió nó không khỏi buồn tiếng thở dài. Nếu đã đến đây rồi thì cứ ở lại vậy, dù sao nó cũng không biết được nơi nào thích hợp hơn để nó có thể suy nghĩ.

Trong khi nó đang đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình thì tại kí túc xá, hấn vẫn không ngừng vừa gọi tên nó vừa gõ cửa. Tiếng gõ cửa ngày càng gấp gấp khi hấn không nhận được bất kì một sự hồi âm nào từ bên trong phòng nó. Bé Pi ở trong phòng cũng bất lực, đúng là bé Pi có thể xuyên qua mọi kết giới nhưng đối với kết giới của nó thì bé Pi không thể xuyên qua được.

Hấn tâm trạng cực kì lo lắng, lúc này hấn đã nhận ra thái độ của nó không được bình thường rồi, giờ nó lại như thế này hỏi sao hấn không lo cho được. Anh này giờ đứng quan sát tình hình, thấy hấn như vậy, lại thấy nó không lên tiếng cũng không chịu mở cửa cũng bắt đầu lo lắng, có cảm giác bất an. Ngay lập tức, anh cũng đến trước cửa phòng nó, cùng với hấn không ngừng gọi nó và gõ cửa.

Nhưng đáp lại hai người học vẫn là sự im lặng đến kì lạ.

Không thể cứ tiếp tục như thế này được nữa. Anh và hấn nhìn nhau rồi gật đầu. Họ quyết định sẽ phá cửa để bước vào.

Hấn đập mạnh cánh cửa, mạnh đến nỗi cánh cửa phải vỡ tung. Lúc này, hấn và anh nhìn thấy phía trong phòng, bé Pi đang bay lượn lung tung, trông rất bối rối nhưng nhìn hết thấy trong phòng cũng không thấy nó đâu.

Cảm xúc của nó và anh đang rất hỗn độn. Họ lập tức xông vào bên trong để xem thế nào.

Thế nhưng, cả hai người đều bị kết giới của nó chặn lại, không thể vào được.

– Là kết giới.

Anh không nhìn hấn mà lên tiếng. Hấn cũng gật đầu, giọng lạnh lùng:

– Phá bỏ.

Anh gật đầu. Lập tức, anh dùng phép thuật, phá bỏ kết giới xung quanh phòng nó. Thế nhưng, anh liền bị giật lùi về sau vài bước. Ánh mắt anh theo đó mà đầy kinh ngạc, hấn cũng khá bất ngờ nhìn anh:

– Sao vậy?

Anh nhìn hai bàn tay mình rồi nhìn về phía phòng nó bằng ánh mắt đầy kinh ngạc. Xong, anh nhìn sang hấn:

– Kết giới này... rất lạ.

– Lạ?

Hấn hỏi lại đầy nghi hoặc. Anh gật đầu chắc nịch:

– Nó... không hề giống bất kì kết giới nào mà tôi từng biết. Phép thuật này của tôi có thể hóa giải cả kết giới bao quanh Witchard nhưng lại hoàn toàn vô hiệu với kết giới này. Kết giới này của Ryu... thật sự... rất đặc biệt và... cũng rất tuyệt vời.

Hấn ngẩng người. Lại là phép thuật mới mà nó nghĩ ra sao? Lúc trước đấu với Monika là một phép thuật vừa tấn công vừa phòng thủ cực mạnh, giờ đây lại là một kết giới cực kì vững chắc lại có cấu trúc đặc biệt. Thì ra đây là khả năng của những phù thủy trong hoàng tộc vương quốc huyền bí.

Cả hấn và anh đều rơi vào trạng thái trầm ngâm, họ đang tự hỏi liệu khả năng của nó còn xa tới đâu nữa, liệu đâu mới là sức mạnh thực sự của nó, liệu nguồn sức mạnh của nó mà ngày xưa cha mẹ nó đã phong ấn lại nếu thực sự được nó giải thoát ra thì sẽ khủng khiếp đến nhường nào??? Hàng ngàn câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu hấn và anh, cả hai cứ thế đứng lặng tại chỗ.

Rồi, hấn đột nhiên nghĩ ra gì đó, nhìn về phía trong phòng nó, nói:

– Màu tím, người xuyên qua kết giới được mà.

Ánh mắt anh cũng lóe lên, quả thực lời hấn nói rất đúng.

Nhưng trái ngược với niềm hy vọng của nó và anh, bé Pi lặng lẽ lắc lắc cái đầu nhỏ tỏ ý không thể, ánh mắt bất lực.

Anh và hấn ngẩng người lần nữa. Cả bé Pi, linh thú có thể xuyên qua kết giới của hấn lẫn Witchard một cách dễ dàng như không có gì mà cũng đành chịu thua trước kết giới của nó sao? Thật không thể tin được. Anh hỏi:

– Vậy Ryu có trong phòng không?

Bé Pi lắc đầu tỏ ý không có. Anh nói:

– Ryu làm vậy chắc chắn có nguyên nhân. Cho Ryu thêm chút thời gian chắc em ấy sẽ nhanh chóng cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Hấn gật đầu:

– Được.

Nói rồi cả hai trở lại phòng nhưng vẻ mặt vẫn trầm ngâm, không ngừng nghĩ ngợi.

Nguyên ngày hôm đó, nó đã không về lại kí túc xá. Anh và hắc tuy rất lo lắng nhưng không nói gì thêm vì họ biết nó đang cần thời gian để suy nghĩ vấn đề gì đó.

Đột nhiên, Haku tiến vào trong phòng kí túc xá với vẻ mặt cực kì khó coi. Hắc và anh đang ngồi ở phòng khác, thấy vậy đầy tò mò. Haku cúi đầu chào rồi ngay lập tức báo cáo:

– Thừa Hoàng tử, quốc vương đang chuẩn bị đi đến đây.

Anh bất ngờ quay sang nhìn hắc. Hắc chỉ khẽ nhú mày nhưng sắc mặt lại không chút biến đổi, vẫn lạnh lùng:

– Lí do?

Haku cúi đầu:

– Theo thần được biết, tiểu thư Monika đã đến gặp quốc vương và nói gì đó. Ngay sau khi tiểu thư Monika rời đi, quốc vương đã quyết định đến đây gặp hoàng tử, nghe nói còn có vẻ rất giận dữ nữa.

– Monika sao?

Anh tò mò hỏi lại. Hắc cười khẩy:

– Từ giờ không cần gọi cô ta là tiểu thư gì đâu.

Rồi hắc quay qua nói với anh:

– Chắc cậu cũng biết chuyện gì xảy ra rồi chứ.

Anh gật đầu:

– Chắc chắn là vì Ryu.

Hắc cũng gật đầu đáp lại anh. Cả hai lại tiếp tục trầm ngâm suy nghĩ, không biết sẽ có thêm rắc rối gì khi ông ta đến đây.

Sáng.

Hôm nay anh và hắc cùng nhau đến trường vì cả đêm qua nó vẫn không về. Không biết nó đã ở đâu, có ăn uống gì chưa và khi nào mới chịu trở về. Cả hai đều có chung tâm trạng là lo lắng cho nó. Chính vì vậy, trong suốt buổi học, cả hai không thể nào tập trung được.

Còn về phần nó, nó không còn ở trong khu vườn của hắc nữa mà nó đã ra khỏi Witchard, đến một khu rừng không có người. Nó quyết định, mình không nên mất thời gian suy nghĩ như vậy. Nó đến khu rừng đó để luyện tập thêm phép thuật, tăng cường sức mạnh của mình. Và nó cũng dự định sẽ vừa tập luyện vừa suy nghĩ xem sẽ giải quyết chuyện của hắc như thế nào.

Từ tận hôm qua đến hôm nay, nó cứ vui mình chăm chỉ luyện tập không hề ngơi nghỉ. Nó không luyện tập những phép thuật ở học viện mà nó luyện tập nâng cao khả năng phòng thủ lẫn tấn công của các phép thuật đó, đưa các phép thuật thông thường lên một mức cao hơn nữa và trong lúc đó, nó có thể có thêm nhiều ý tưởng để tạo ra nhiều phép thuật mới.

Nó cứ tập luyện không ngừng nghỉ như vậy. Những lúc nó thấy mệt mỏi, mẹ nó trở thành nguồn động lực để nó mạnh mẽ hơn, tiếp tục nỗ lực. Khi luyện tập miệt mài như vậy, nó nhận ra phép thuật của nó không kém cõi chút nào. Nó cũng nhận ra sức mạnh thực sự của một phù thủy trong hoàng tộc huyền bí của mình.

Nó biết rằng, để đối đầu được với Gurena, nó phải luyện tập nhiều hơn để thích nghi với việc sử dụng một lượng lớn phép thuật, như vậy, nó mới có thể gỡ bỏ phong ấn mà vào ngày định mệnh đó cha mẹ đã đặt trong nó để dùng hết khả năng của mình.

Nó đã luyện tập ba ngày ba đêm mà không hề chớp mắt. Một phép thuật mới nữa đã được nó tạo thành. Nó mỉm cười hạnh phúc trước thành quả của mình nhưng lúc này đây, nó cũng đã hoàn toàn kiệt sức.

Nó ngã xuống đất, nằm trên mặt đất giá lạnh, nhắm nghiền mắt lại, ngủ say. Cũng đúng thôi, đã ba đêm rồi nó có chớp mắt chút nào đâu, nó cũng chỉ ăn những trái cây bình thường nhưng lại luyện tập hết công suất, làm sao có thể tiếp tục chịu đựng được nữa chứ.

Mặc cho những cơn gió thổi qua lạnh buốt, nó vẫn ngủ say, rất say. Trong giấc ngủ của nó lúc này, nó đang nằm mơ, một giấc mơ có vẻ gì đó rất thật.

Trong giấc mơ của nó, nó nhìn thấy máu, rất nhiều máu. Không chỉ có máu mà còn có nhiều xác chết nữa. Nó run run nhìn tay mình, bàn tay toàn một màu đỏ của máu, thấm đượm mùi tanh nồng. Bên tai nó, vang lên tiếng cười đầy man rợ. Nó sợ hãi, nhìn về người đang đứng phía trước. Người đó chính là Gurena.

Bà ta nhìn nó cười đầy độc ác, vẻ mặt cực kì thỏa mãn, trên tay bà ta là một thanh kiếm làm từ gió vô cùng sắc bén. Từ thanh kiếm đó, máu nhỏ xuống từng giọt, từng giọt, trông rất kinh khủng.

Nó lại nhìn xung quanh, càng thêm sợ hãi, nước mắt chảy không ngừng. Xung quanh nó chứa đầy xác chết và trong số đó có cả xác chết của những người nó thường yêu. Có xác chết của anh, của Saphia, Gin, Kai, cả Haku và Leon. Nhưng kinh khủng hơn hết thảy, thứ làm nó hoảng sợ, đau lòng đến nỗi phải giật lùi về sau, liên tục lắc đầu phủ nhận chính là... xác chết của hắn.

Hắn nằm ngay trước mắt nó, đôi mắt nhắm nghiền lại. Trên người hắn chỉ chút những vết thương, máu từ những vết thương vẫn không ngừng loang ra, ướt đẫm cả chiếc áo đen. Tất cả mọi người cũng đều như hắn, máu vẫn không ngừng loang ra.

Lúc này, Gurena từ từ tiến về phía nó cùng thanh kiếm trên tay, trên môi nở nụ cười quỷ dị đầy độc ác. Bà ta vung mạnh thanh kiếm lên, nhắm vào nó.

Nó hét lên, ngồi bật dậy, thoát khỏi giấc mơ vừa rồi. Nó thở dốc, khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi dù cho nhiệt độ hiện tại trong không khí đang thấp. Nó ôm chặt lấy tim mình. Dù chỉ là giấc mơ nhưng những hình ảnh vừa rồi khiến tim nó rất đau, nhất là khi nó nhìn thấy hình ảnh hắn như vậy.

Nó lúc này mới phát hiện ra là mình đang khóc, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Nó lau đi những giọt nước mắt, cố gắng trấn tĩnh lại. Cuối cùng, nó cũng có quyết định của mình rồi, nhờ giấc mơ vừa rồi mà nó thật sự đã biết được nó phải nghe theo trái tim hay lí trí rồi.

Lúc này đây, nó biết mình cần trở về ngay tức khắc. Nó biết vừa rồi chỉ là một giấc mơ nhưng tất cả trông rất giống sự thật, nó linh cảm giấc mơ đó không hề đơn giản chỉ là một giấc mơ bình thường mà nó có thể sẽ trở thành sự thật. Nó cũng linh cảm có chuyện gì đó sắp xảy ra. Chính vì vậy, nó phải trở về để đương đầu và đối mặt với tất cả. Dù thế nào đi chăng nữa, nó cũng sẽ không để những thứ trong giấc mơ được tái hiện ở thực tại, nhất định là vậy.

===ENDCHAP49===

50. Chương 50: Đối Mặt

Hôm nay, cả học viện Witchard trở nên xôn xao, náo động lạ thường. Nguyên nhân là do hôm nay ở Witchard xuất hiện một nhân vật tầm cỡ, thân phận cực kì đặc biệt. Người đó không ai khác chính là cha của hắn và cũng là quốc vương của vương quốc bóng tối.

Quả không hổ danh là quốc vương của vương quốc bóng tối, dáng vẻ ông ta cực kì oai nghiêm, càng được lộ rõ hơn trong bộ trang phục mang đậm phong cách cùng khí khái hoàng tộc mà ông ta đang vận trên người. Quốc vương bước đi từng bước thật lạnh đậm, theo ngay sau ông ta là Monika với một nụ cười đầy thích thú cùng khiêu khích trên môi.

Tất cả học viên đều không thể không nhìn đức vua của vương quốc bóng tối. Một phần là vì họ cuối cùng cũng được biết thì ra gương mặt hoàn mỹ của hắn lẫn tính cách lạnh lùng của hắn đều từ vị quốc vương này mà ra. Một phần khác là họ đều tò mò không biết rốt cuộc ông ta đến đây vì nguyên nhân gì nhưng nhìn thấy Monika leo đèo theo sau ông ta từ đầu đến cuối như vậy, họ cũng lờ mờ đoán ra việc này chắc chắn có liên quan đến hắn và Ryu.

– Anh Ren.

Nhìn thấy hắn đang từ phía xa đi tới, Monika không giấu vẻ vui mừng mà hét lên gọi tên hắn, giọng nói đầy vui vẻ.

Hắn cùng anh đang trên đường đến lớp, nghe thấy giọng nói, hắn lãnh đạm, chậm rãi quay đầu nhìn. Anh cũng theo hướng tiếng gọi mà quay đầu nhìn theo. Bất giác, anh ngẩng người khi thấy người đàn ông đang đứng cạnh Monika.

– Chẳng phải... là cha cậu sao???

Nói rồi, anh quay sang quan sát biểu hiện của hắn. Hắn không có vẻ gì bất ngờ, có lẽ vì Haku đã thông báo từ trước rồi. Lúc này, biểu hiện duy nhất của hắn là cái nhú mày đầy khó chịu. Hắn chậm rãi quay người, toang bước đi. Thế nhưng, người đàn ông ở đằng kia dường như đã đoán trước được hành động tiếp theo của hắn, ngay lập tức tiến lại phía hắn, khuôn mặt không cảm xúc, rất khó thăm dò.

Vừa bước đến chỗ hắn, ông ta đã lạnh giọng lên tiếng, trong lời nói có vài phần mang hàm ý mỉa mai:

– Cha con lâu ngày không gặp nhau, chỉ liếc mắt một cái đã lập tức quay đi, còn không bằng cả người xa lạ.

Hắn hừ lạnh, khuôn mặt mang nét cười châm biếm:

– Cha con sao? Tôi không nghĩ ông xem tôi là con đâu. Chẳng phải trước giờ chúng ta đều mạnh ai nấy sống sao?

Ông ta khẽ nhú mày trước lời nói của hắn, vẻ mặt cũng theo đó mà trở nên khó coi. Khẽ hất giọng, ông ta nói tiếp:

– Tìm chỗ khác nói chuyện, chỗ này ta nghĩ không thích hợp.

Lúc này, anh mới để ý, xung quanh các học viên đều hướng ánh mắt về chỗ này nhưng không ai dám lại gần vì sợ sẽ đắc tội với thế lực hoàng tộc. Hắn cũng liếc mắt nhìn xung quanh nhưng không có chút phản ứng gì, lãnh đạm đáp lời cha mình:

– Muốn thì nói ở đây, không nói được thì đừng nói nữa. Tôi không có thời gian tìm chỗ thích hợp để nói chuyện với ông.

– Mày...

Cha hắn tức giận, nghiến răng. Monika thấy tình hình không được tốt, ngày càng căng thẳng cũng có chút lo lắng. Cô ta tiến lên phía trước, nói chuyện với cha hắn, đáng vẻ, điệu bộ lẫn giọng nói đều hết sức dịu dàng, rất ra dáng một thực nữ chính hiệu:

– Cha à, cha đừng giận mà, anh ấy do lâu ngày không gặp cha, lúc này quá xúc động nên mới nói năng như vậy thôi. Đúng không anh Yun?

Nói rồi, Monika quay sang nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh chứa đầy yêu thương, giọng nói lẫn ngữ điệu cũng ngập tràn sự thân thiết.

Hắn nhếch mép. Từ sau, Saphia xuất hiện tại chỗ hắn và anh, theo sau Saphia có cả Gin và Kai. Saphia vỗ tay, giọng nói mỉa mai:

– Monika à. Không ngờ lâu ngày không gặp mà cô vẫn trở nên như ngày nào.

Saphia, Gin và Kai tiến đến đứng cạnh hắn và anh, cung kính cúi chào quốc vương. Monika tức giận trước lời nói của Saphia, toang lên tiếng đáp trả thì Saphia đã chen vào nói trước:

– Ngày còn bé đã vậy, không ngờ đến giờ vẫn không thay đổi. Sống hai mặt như vậy cô không thấy mệt sao? Trước mặt mọi người thì danh giá, lớn giọng, tỏ vẻ khinh thường nhưng sao bây giờ cô lại thành ra một người hiền lành, dịu dàng, hết như một con... cú ngoan như vậy???

Saphia cố tình nhấn mạnh hai từ “cú ngoan” rồi nhìn sắc mặt đỏ bừng vì giận của Monika mà không kìm được, bật cười thành tiếng. Gin, Kai cũng bật cười, đến cả anh và hắn cũng không nhìn được mà khẽ nở nụ cười.

Monika lửa giận bùng bùng. Nếu là thường ngày, cô nhất định sẽ cho Saphia biết tay nhưng lúc này, cả hấn và cha hấn đều đang ở đây, Monika cần phải giữ hình tượng cho bản thân mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không thể chịu trận như vậy được. Monika toang lên tiếng nhằm phản bác lại lời nói của Saphia thì Saphia lại một lần nữa xen vào. Saphia đưa ánh mắt tò mò hết nhìn hấn rồi lại nhìn đến vị quốc vương của vương quốc bóng tối:

– Quốc vương à, từ khi nào mà người lại nhận thêm con gái nuôi vậy? Hoàng tử Ren, cha cậu nhận con nuôi, chuyện này đặc biệt như vậy sao cậu lại không hề kể cho bọn tớ biết chứ?

Anh đứng một bên, biết Saphia đang cố tình gây sự với Monika chỉ lẳng lẳng mỉm cười thích thú. Còn hấn không nói gì, chỉ khẽ nhún vai. Tuy vậy, vẫn có thể nhìn ra hấn, anh, Saphia, Gin và Kai đang ở cùng một phe cố tình gây khó dễ Monika và chống đối lại cha hấn.

Một người như cha hấn không thể nào không hiểu những lời Saphia nói là có ý gì. Monika tức giận, nhìn sang cha hấn với ánh mắt cầu cứu, đầy hy vọng, nhất định cha hấn phải đòi lại công bằng cho cô ta. Cha hấn khẽ hấn giọng:

– Ta không nhận con gái nuôi. Monika là con dâu tương lai của ta, nó gọi ta là cha cũng đúng thôi. Nhưng Saphia này, ta nghĩ con không nên xen vào chuyện của gia đình ta.

Monika đứng cạnh cha hấn, mỉm cười đầy thỏa mãn, đồng thời hướng ánh mắt thách thức về phía Saphia.

Lúc này, hấn mới lên tiếng:

– Ông định cưới thêm vợ rồi sinh con trai để làm chồng con nhỏ Monika đó sao? Ý kiến cũng khá hay đấy.

Cha hấn càng thêm tức giận, nhú mày:

– Mày đang nói cái quái gì thế? Monika sẽ là vợ mày.

Nghe lời này, Monika mỉm cười hiền dịu nhìn hấn. Nhưng dù có cố gắng thế nào thì hấn, anh, Saphia, Gin và Kai đều không thể nhìn ra vẻ hiền dịu đó mà chỉ nhận thấy Monika thật đáng khinh bỉ, đầy giả tạo.

Hấn nhếch mép cười, giọng càng thêm lạnh lùng:

– Ông đang mơ sao? Còn lâu tôi mới kết hôn với cô ta. Muốn thì ông tự cưới còn không thì cứ sinh thêm con trai để rước cô ta về làm con dâu, tôi không có ý kiến.

– Anh Ren! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?

Monika lúc này bất bình lên tiếng, khóe mắt cũng đã đỏ hoe, ẩm nước. Saphia lắc đầu, cô ta lại dùng chiêu cũ nữa rồi. Có mỗi một chiêu nước mắt cá sấu ấy mà cứ dùng từ nhỏ đến lớn, cô ta không biết chán thì Saphia cô đây cũng đã chán lắm rồi.

– Tại sao tôi không thể đối xử với cô như vậy?

Hấn lên tiếng, lãnh đạm như không có vấn đề gì.

Lúc này đây, Monika bắt đầu rơi nước mắt, nước mắt ngày một nhiều. Cha hấn ở bên cạnh nhẹ nhàng dỗ dành Monika, không ngừng khuyên nhủ Monika ngừng khóc còn bảo nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Monika và tác hợp cho Monika với hấn.

Monika không ngừng khóc, kèm theo tiếng thút thít nhưng trong ánh mắt là tia nham hiểm cùng sự thỏa mãn trước lời dỗ dành của cha hấn. Monika chắc mẩm, cha hấn đã đến tận đây rồi thì hôn sự giữa cô với hấn nhất định thành công, chỉ cần cô cứ tiếp tục tỏ vẻ như thế này sẽ không gặp thêm trở ngại nào nữa.

Monika vẫn đang trong màn nước mắt, cha hấn quay sang nhìn hấn, vẻ mặt cùng ánh mắt đầy nghiêm nghị:

– Là vì con nhãi đó sao?

Ông ta lên tiếng hỏi, đầy khó chịu. Hấn lạnh giọng:

– Ông đang nói đến ai?

Cha hấn cũng cười nhếch mép, đáng vẻ hết như hấn:

– Không cần phải như vậy đâu, trước khi đến đây ta đã biết con đang quen với một con bé tầm thường ở trong học viện Witchard này. Ta tự hỏi, con nhãi tầm thường đó có điểm gì đặc biệt mà đứa con trai lạnh lùng này của ta lại chọn nó mà nhất quyết không chịu chọn Monika.

– Đừng đem bất kì ai so sánh với cô ấy, tất cả đều không xứng.

Hắn buông lời đáp lại, giọng nói đã có vẻ tức giận.

Cha hắn tỏ ra thích thú khi thấy hắn có thái độ như vậy. Từ lúc mẹ hắn bỏ đi đến giờ, ông ta chưa từng thấy hắn có thái độ này lần nào. Ông ta nói tiếp:

– Con bé đó... hình như tên là... Ryu thì phải. Ta nghe nói, nhan sắc của nó cũng rất tuyệt vời.

Nói rồi, cha hắn dừng lại, nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm ai đó. Xong, ông ta quay lại, nhìn vào mắt hắn, nở nụ cười giễu cợt:

– Con bé đó đâu rồi nhỉ? Tại sao không có ở đây?

Ngừng một lúc, cha hắn ra chiều như đang suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp:

– Hay là... nó đã tự biết thân phận trốn khỏi Witchard rồi. Làm vậy là biết điều đấy, nếu không thì...

– Nếu không thì sao?

Cha hắn chưa nói hết câu thì một giọng nói trong trẻo vang lên chen vào. Tất cả ánh mắt đều hướng về phía phát ra tiếng nói.

Từ đằng xa, nó thong thả đi tới. Tuy nó có phần xanh xao, tiêu tụy nhưng dáng vẻ của nó vẫn rất thông thả, ung dung, nét mặt cũng tràn đầy tự tin. Ánh mắt nó như đâm xuyên qua người cha hắn, mang đầy ý thách thức lẫn châm biếm.

Nó thích thú quan sát sắc mặt của cha hắn. Ban đầu là bất ngờ sau đó lại chuyển thành ngạc nhiên rồi lại đến sợ hãi khi nó càng lúc càng bước đến gần. Theo như nhận định của nó, những gì Gurena nói chắc chắn là đúng rồi.

Sự xuất hiện của nó làm hắn, anh, Saphia, Gin và Kai hết thấy vui mừng nhưng vui mừng nhất chắc chắn là hắn. Nó mỉm cười với mọi người rồi bước đến đứng cạnh hắn:

– Chào quốc vương. Cháu chính là Ryu. Cháu đang thắc mắc, vừa rồi ngài định làm gì cháu vậy?

Quốc vương sững sờ trước nụ cười của nó, khuôn mặt tái xanh. Ai nấy cũng bất ngờ trước biểu hiện kì lạ của ông ta khi gặp nó, còn Monika, khỏi phải nói, cô ta đang tức điên lên vì nó dám xuất hiện ở nơi này đối mặt với cha hắn. Nhưng cô ta nhanh chóng trấn tĩnh, thầm nghĩ nó xuất hiện cũng là một chuyện hay, như vậy nó sẽ biết ai mới thực sự là người được cha hắn chọn làm vị hôn thê cho hắn.

Nó biết Monika đang thầm đắc ý vì cha hắn đang ở đây. Nó liền quay sang nhìn Monika, nở nụ cười châm biếm:

– Monika à, không ngờ một đại tiểu thư như cô lại không biết giữ lời hứa đến vậy. Đã thua tôi trong trận quyết đấu lần trước, cô cũng đã biết rõ giao hẹn rồi vậy mà đến giờ vẫn không chịu chấp nhận thực tại. Tôi thật thấy thất vọng thay cho cô.

– Cô...

Monika tức giận nhưng không biết phải nói gì vì lời nó nói hoàn toàn đúng.

Thực sự thì nó không thích dùng lời lẽ và thái độ như vậy nói chuyện với người khác đâu nhưng nó nghĩ không phải ai nó cũng nên đối xử thân thiện. Với người như Monika, nó nghĩ rằng mình cần phải thật dứt khoát, phải thật kiên cường nếu không chắc chắn sẽ bị cô ta chèn ép, lại còn khiến cô ta thêm khinh người, không xem ai ra gì. Như vậy thật không tốt tí nào, thà nó làm người xấu như thế này còn hơn.

Cha hắn từ đầu đến cuối nhìn nó không thôi, sắc mặt vẫn không thay đổi, tái xanh đầy vẻ sợ sệt.

“Giống... thực sự... rất giống”

Ông ta thầm nghĩ. Nhìn thấy nó, ông liền nghĩ ngay đến Kurina, mẹ của nó. Khuôn mặt của nó đẹp và hoàn mỹ hết như mẹ nó vậy, từ chân mày, đôi mắt, cái mũi, đôi môi,... tất cả đều y hệt mẹ nó ngày trước. Duy chỉ có mái tóc, mái tóc tím là giống với cha nó, quốc vương của vương quốc huyền bí.

Ông ta lại nhìn nó kĩ hơn. Đôi mắt và mái tóc cùng một màu tím. Đó chẳng phải là điều chứng tỏ nó chính là phù thủy mang sức mạnh vĩ đại nhất trong hoàng tộc vương quốc huyền bí hay sao???

Ông ta càng thêm thần thờ cùng sợ hãi. Rốt cuộc, nó là ai? Rốt cuộc thân thể nó như thế nào? Liệu nó có phải chỉ đơn giản là một con nhóc mồ côi tầm thường, không có người thân, không nơi nương tựa hay không?

Hàng ngàn thắc mắc, hàng ngàn câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu ông ta khiến ông ta hoảng loạn. Hết thấy mọi người đều tò mò nhìn ông ta. Tại sao từ khi nó xuất hiện, thái độ của ông ta lại đột ngột thay đổi như vậy???

Nó nhìn ra sự sợ sệt trong đôi mắt của cha hắn, khẽ nhếch mép cười. Nó tiến lại gần ông ta, hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ:

– Quốc vương à, cháu chính là Ryu. Không biết ngài muốn tìm cháu là có việc gì???

===ENDCHAP50===

51. Chương 51: Em Và Anh, Chúng Ta Là Kẻ Thù

Đối diện với nó như thế này, một quốc vương như cha hắn cũng cảm thấy lo sợ. Nhìn thấy nó, ông ta nhớ đến quốc vương và hoàng hậu của vương quốc huyền bí. Cũng chính vì vậy, ông ta cảm thấy nơm nớp lo sợ, sợ việc mình đã từng gây ra lúc trước sẽ bị vạch trần. Ông ta cũng tự hỏi nó là ai, thân thể ra sao? Nếu xét thời gian thì lúc đó nó cũng khoảng bảy, tám tuổi. Liệu lúc đó nó có chứng kiến hay biết được chuyện gì vào đêm hôm đó hay không?

Thấy nó đối diện với mình, khuôn mặt lẫn ánh mắt đều rất đối bình thản, ông ta tự nhủ chắc nó chẳng hay biết bất cứ điều gì về bí mật mà ông ta đã giấu kín bao lâu nay đâu. Nhẹ hít thở sâu, ông ta trấn tĩnh lại bản thân mình. Khuôn mặt lúc này đã trở về đáng vẻ lạnh nhạt, vô cảm, nhưng còn chút hoảng loạn nên ông ta cố ý tránh nhìn thẳng vào nó, lên tiếng:

– Cô đến đây cũng rất đúng lúc. Ta có việc cần phải giải quyết với cô đây.

Nghe cha hắn nói vậy, Monika mỉm cười khiêu khích nhìn nó, cô ta chắc hẳn lần này nó sẽ không còn cơ hội nào bám víu hắn nữa rồi.

Nó nhìn cha hắn, vẫn bình thản như không nở nụ cười nhẹ. Cha hắn cảm thấy có chút gì đó chột dạ, ông ta hắng giọng, nói tiếp:

– Ta sẽ vào thẳng vấn đề luôn.

Liếc mắt nhìn nó một cái, ông ta tiếp tục:

– Ta đã chọn Monika làm con dâu của ta. Ta cũng đã chọn xong ngày để tổ chức lễ đính hôn cho con trai ta và Monika đó chính là vào đêm trăng tròn tới đây. Ta không biết rốt cuộc cô Ryu đây và con trai ta đang có quan hệ gì, là thật hay là đùa, mà ta cũng không cần quan tâm đến điều đó. Hai người thích vui chơi gì cũng được, chỉ cần Ren hứa với ta vào lễ đính hôn nó sẽ xuất hiện và chấp nhận hôn ước này. Còn bằng không...

Ông ta cố ý ngừng câu nói. Nó vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, hỏi:

– Bằng không... thì sao ạ?

Ông ta liếc mắt nhìn nó. Là nó thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu hàm ý đe dọa trong lời nói của ông ta??? Khẽ hừ lạnh một tiếng, cha hắn nói:

– Ta chắc chắn sẽ không để cô sống yên ổn trong thế giới phép thuật này. Và ta cũng chắc chắn rằng, cô sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này nếu cứ cứng đầu không chịu ngoan ngoãn buông bỏ con trai ta.

– Ông dám?

Hắn nghiêng răng đáp trả lời đe dọa của cha mình.

Anh, Saphia, Gin và Kai cũng đều cảm thấy tức giận trước những lời cha hắn nói nhưng họ là người ngoài, không tiện xen vào, chỉ có thể nắm chặt tay đầy tức giận.

Nó đặt tay lên vai hắn. Hắn hơi bất ngờ, quay sang nhìn nó. Nó mỉm cười với hắn, ánh mắt vẫn rất âm đạm, bình thản, tựa hồ như nó chưa từng nhận được lời đe dọa nào. Hắn cũng nhẹ thở ra, hắn hiểu, nó đang muốn hắn bình tĩnh lại, đừng tỏ ra tức giận như vậy.

Nhận một cái cười từ hắn, nó đã yên tâm hơn. Nó tiến tới, bước lại gần cha hắn.

Ông ta cũng khá bất ngờ trước hành động này của nó, rất cuộc, nó đang định làm gì???

Nó tiến đến ngay cạnh cha hắn, từ từ mở miệng nói, giọng nói rất nhẹ, chỉ đủ cho nó và cha hắn nghe được mà thôi:

– Ngài định giải quyết tôi,... giống như... đã từng ra tay giải quyết... hoàng tộc của vương quốc huyền bí sao???

Lời nói rất nhẹ nhàng cũng rất đơn giản nhưng đã ngay lập tức làm mặt cha hắn hoàn toàn biến sắc. Ông ta run run, cảm giác đứng không vững. Theo phản xạ tự nhiên, cha hắn lập tức xô nó về phía trước khiến nó lao đảo, toang ngã xuống đất. Thế nhưng, hắn đã nhanh tay đỡ lấy nó, giúp nó lấy lại được thăng bằng.

Cha hắn lúc này đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Tay ông ta run run, đưa tay chỉ thẳng vào mặt nó, giọng nói có phần xúc động:

– Mày... mày... rốt cuộc... mày là ai?

Nó nhếch mép cười mỉa mai:

– Tôi là Ryu, không phải... đó là điều mà ngài đã điều tra được hay sao?

Ông ta vội vã tiến lại, gạt phăng cánh tay đang giữ lấy nó của hắn, nắm chặt hai vai của nó khiến nó có cảm giác đau:

– Mày mau nói... thật ra... mày là ai? Thật ra... thân thể của mày là gì??? Nói... Mau nói!!!

Cha hắn đã không còn kiềm chế được nữa, nói cứ như đang hét lên, đầy phần uất cùng sợ hãi.

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt mình. Câu hỏi duy nhất của mọi người là rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tại sao một người lạnh lùng, kiềm chế tốt như cha hắn lại đột ngột trở nên như vậy???

Nó lại một lần nữa nhếch mép cười:

– Thật sự... ông không nghĩ ra... tôi... là ai sao?

Cha hắn toàn thân như cứng đờ, ánh mắt đang rất hoảng loạn. Ông ta bỏ tay ra khỏi vai nó, bắt giắc giật lùi về sau, liên tục lắc đầu, làm nhắm trong miệng:

– Không... Không... Không thể nào.

Cha hắn gần như đã hét lên, không nói thêm lời nào nữa, bóng dáng ông ta đột ngột biến mất khỏi nơi này. Ông ta đã dịch chuyển đến một nơi khác.

Monika thấy cha hắn đột nhiên bỏ đi mất đột nhiên cảm thấy hoảng loạn. Monika đưa ánh mắt có vài phần sợ sệt nhìn nó. Rốt cuộc, nó đã làm gì mà cha hắn lại đột nhiên biến thành như vậy. Monika không cam tâm, kế hoạch của cô ta tuyệt vời như vậy, chắc hẳn có thể thành công, tại sao đến cuối cùng lại trở nên như vậy?

Cảm giác lúc này của Monika là cực kì tức giận. Cô ta tiến lại chỗ nó, giáng cho nó một cái tát thật mạnh khiến khóe miệng nó bật máu, cô ta nghiêng răng, giọng nói đầy nghiến:

– Con khốn. Mày rốt cuộc đã nói gì???

Nó đưa tay lau đi giọt máu nơi khóe miệng, ánh mắt đượm buồn, im lặng. Hắn đứng sau nó, dùng phép thuật, bóp chặt cổ Monika khiến Monika nghẹt thở, không ngừng cố gắng hít lấy không khí. Hắn từ từ tiến lại xem nó như thế nào rồi liếc nhìn Monika:

– Có phải... cô đang trách mình sao lại sống quá lâu?

Monika sợ hãi, liên tục lắc đầu. Hắn càng lúc càng siết chặt hơn khiến hô hấp của Monika lúc này lại càng khó. Anh, Saphia, Gin và Kai cũng đến bên xem nó có bị sao không, ai nấy đều quan tâm nó và ủng hộ việc hắn đang làm.

Nó thấy mọi người quan tâm đến mình nhẹ mỉm cười, nhưng ai cũng có thể nhìn ra đó là một nụ cười buồn. Rồi, nó quay sang hắn, nắm lấy bàn tay đang dùng phép thuật của hắn, nói:

– Đủ rồi. Anh tha cho cô ta đi. Làm vậy không đáng đâu.

Nếu là thường ngày, nhất định hắn sẽ giải quyết cô ta nhưng nó đã lên tiếng xin giùm Monika, đã vậy, hắn nhận ra nó đang buồn. Bất lực, hắn đành thôi dùng phép thuật, tha cho Monika thêm một lần.

Monika được hắn thả tự do, không ngừng ho liên tục, hít lấy hít để bầu không khí xung quanh. Được nó xin giúp như vậy, cô ta không những không biết ơn mà còn quay sang liếc nó bằng ánh mắt căm thù, lớn giọng:

– Chưa xong đâu, tao sẽ không để yên ày, Ryu.

Rồi Monika cũng lập tức dịch chuyển đi mất. Gin và Saphia nhếch mép cười. Gin nói:

– May cho cô nhanh chân, nếu không cô chết chắc với tôi rồi Monika à.

Saphia cũng thêm vào:

– Đúng vậy. Nếu để tôi gặp lại cô, cô chắc chắn sẽ không bình an được như bây giờ đâu.

Kai lắc đầu. “Thâm thù của Saphia, Gin và Monika từ bé đến giờ đúng là không thể nào xóa giải. Nhưng dù gì cũng là Monika tự chuốc lấy, nếu có lần sau, Kai này cũng sẽ tham gia cho cô ta một trận dù tấn công con gái thì không hay lắm nhưng hạ người như Monika thì đáng bị như vậy.” – Kai nghĩ.

Nó nhìn hắn rồi cúi đầu:

– Xin lỗi. Vừa rồi nói chuyện với cha anh, có lẽ em đã hơi quá đáng.

Hắn lắc đầu, nhỏ nhẹ:

– Chẳng có gì quá đáng cả.

Nó thở ra đầy mệt mỏi. Nó nhìn hắn, quay sang nhìn anh rồi lại nhìn Saphia, Gin và Kai. Tất cả mọi người đều rất lo lắng cho nó, ai cũng trao cho nó ánh mắt quan tâm. Nó nói:

– Em thấy hơi mệt, giờ em về kí túc xá đây. Tối nay... em có chuyện muốn nói với anh, anh Ren.

Nói rồi, nó lập tức dịch chuyển đi mất. Hắn, anh, Saphia, Gin và Kai đều mang vẻ tò mò nhưng thấy điệu bộ nó như vậy, họ chắc chắn chuyện nó định nói rất quan trọng. Nó đã nói vậy rồi thì họ đành nghe như vậy. Cả năm người đi đến lớp học, tâm trạng cực kì tò mò, riêng hắn, hắn đang cảm thấy có chút bất an, giống như sắp có chuyện gì đó không lành xảy đến với nó và hắn.

Tối.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa phòng nó. Nó biết chắc chắn là hắn, lên tiếng mời hắn vào. Hắn ngồi xuống giường, quan sát mọi cử động, ánh mắt của nó.

Nó ra lệnh cho bé Pi ra ngoài, mặt đối mặt nói chuyện với hắn.

Hắn im lặng nhìn nó, chờ đợi được lắng nghe điều nó muốn nói. Nó mang ánh mắt buồn thẳm thẳm nhìn hắn, giọng nói cũng mang đầy nét buồn:

– Lúc đuổi theo thuộc hạ của Gurena, em đã gặp bà ta.

Hắn bất ngờ nhưng vẫn không lên tiếng, im lặng nghe nó nói tiếp.

– Bà ấy đã nói cho em biết một bí mật mà em không thể nào ngờ được. Và ngay sáng hôm nay, em đã chứng thực được, điều Gurena nói, hoàn toàn là sự thật.

Nó dừng lại, có vẻ nghẹn ngào. Hắn vẫn như cũ, im lặng nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi bất an vô hình. Nó lại tiếp:

– Bà ta đã cho em biết, chuyện xảy ra với hoàng tộc của em vào đêm đó, thủ phạm không chỉ có bà ta... mà còn có... một người khác.

Hắn hết thấy bàng hoàng, hỏi lại:

– Một... người khác???

Nó gật đầu, cúi mặt nhìn đất, giọt nước mắt khẽ rơi:

– Đúng. Và người đó, không ai khác... chính là... quốc vương vương quốc bóng tối... cha... của anh.

Từng lời nói của nó như mũi dao nhọn hoắt đâm sâu vào tim hắn, đau, rất đau. Hắn cũng biết không chỉ có hắn mà nó cũng đau như vậy, có khi nó còn đau hơn cả hắn nữa.

Nó thêm nghẹn ngào, mặt cho nước mắt cứ tuông rơi. Trong tiếng nấc đầy đau khổ, nó nói tiếp:

– Điều đó... cũng có nghĩa... em và anh...chúng ta... là kẻ thù.

Nó nói đến đây, nước mắt tuông rơi nhiều hơn. Còn hắn, hắn như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn ra, tan nát. Hắn khẽ nở nụ cười mĩa mai, đầy chua xót. Cũng đúng thôi, cha hắn là người đã tham gia vào việc sát hại hoàng tộc của nó, vậy hắn và nó, hai người không phải là kẻ thù thì còn là gì.

Hắn cười chua xót, đứng bật dậy, bước ra khỏi phòng nó. Từng bước của hắn lững thững, vô hồn, nước mắt cũng theo từng bước chân mà rơi xuống không ngừng. Không biết đây là lần thứ mấy hắn rơi nước mắt vì nó rồi. Hắn không muốn nó thấy hắn khóc nhưng hắn thật sự không thể kiềm chế được, nước mắt cứ không tự chủ mà tuông rơi.

Hắn tự hỏi hắn đã làm gì sai mà ông trời lại đối xử với hắn như vậy. Hắn đã không nhận được tình yêu thương từ cha mẹ, thôi thì hắn cũng không cần. Nhưng tại sao giờ đây, đến người mà hắn yêu thương nhất lại cư nhiên biến thành kẻ thù với hắn? Tại sao sự bất hạnh mà nó đang phải chịu đựng lại một phần do người cha độc ác của hắn gây ra? Tại sao? Tại sao lại như vậy???

Vậy là, đến cuối cùng, hắn vẫn không có được thứ gọi là tình yêu. Đến cuối cùng, nó và hắn, hai người chỉ có thể là kẻ thù chứ không thể nào mãi mãi bên cạnh nhau được. Có lẽ... hắn phải trả giá, phải gánh chịu những gì mà cha hắn đã gây ra.

Thôi thì nếu số phận đã an bài như vậy thì hắn đành vui vẻ chấp nhận thôi. Cứ trở về như con người lạnh lùng, xa cách và tàn nhẫn như trước đây, cố gắng quên đi nó. Có lẽ đó chính là điều tốt nhất mà hắn có thể làm cho nó, và cũng là điều duy nhất hắn có thể làm để xoa dịu nỗi đau trong tim nó, xoa dịu những vết thương, những mất mát mà vì cha hắn, nó đã phải chịu đựng, phải kìm nén suốt bao năm qua.

===ENDCHAP51===

52. Chương 52: Xem Nhau Như Người Xa Lạ

Nhìn thấy bóng dáng hắn vô hồn bước ra khỏi phòng nó, tim nó cũng nhói đau, nước mắt cũng từng giọt, từng giọt rơi xuống, giàn giụa cả khuôn mặt xinh đẹp.

Nó ôm lấy tim mình, cố ngăn cản cơn đau nhói ở tim đang từ từ truyền đến. Nó cũng đau lòng lắm chứ. Nó đã tự hỏi rất nhiều lần, tại sao ông trời lại đối xử với nó và hắn độc ác đến vậy, tại sao nó và hắn thật sự dành tình yêu cho đối phương nhưng hai người lại có mối thù không thể nào xóa bỏ giữa hai hoàng tộc.

Nó yêu hắn rất nhiều. Đúng, nó không hề phủ nhận chuyện này. Nhưng liệu việc nó tiếp tục theo đuổi tình yêu cùng hắn có phải đúng đắn hay không khi làm như vậy là nó đã chấp nhận quên đi nỗi đau khổ, mất mát mà hoàng tộc của nó đã phải chịu đựng vào cái đêm định mệnh đó?

Liệu nếu nó vì tình yêu của bản thân mà quên đi mối thù của hoàng tộc thì nó có còn xứng đáng là thành viên của hoàng tộc vương quốc huyền bí hay không? Nó có còn mặt mũi để nhìn mẹ nó hay không? Lúc đó, nó còn tư cách gì mà đòi trả thù Gurena, cứu mẹ của mình???

Với tư cách là một công chúa, với tư cách là người có sức mạnh phép thuật bậc nhất vương quốc huyền bí, nó phải đặt trách nhiệm lên hàng đầu, lên trên cả tình yêu của mình. Dù có phải ngậm đắng nuốt cay, có phải đau khổ, dù tìm nó có vỡ ra thành từng mảnh đi chăng nữa, nó cũng phải làm như vậy.

Thế nhưng, trong giờ khắc này, nhìn thấy bóng dáng người mình yêu thương trở nên trơ trọi, cô độc và lạnh lùng như vậy, nó lại có chút lưu luyến, có phần phân vân. Nó tự hỏi, nó đối xử với hắn như vậy có phải quá độc ác, quá tàn nhẫn rồi hay không.

Nước mắt cứ tuôn rơi không ngừng, nó không thể chịu đựng được thêm nữa.

Nó vội vã bật dậy khỏi giường, chạy đến ôm lấy hắn từ phía sau, ôm thật chặt. Nó dụi dụi đầu vào lưng hắn, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi khiến áo hắn phút chốc ướt đầm.

Hắn cũng người trước hành động của nó, cảm nhận vòng tay của nó đang ôm siết hắn từ phía sau, lại còn cảm nhận rõ từng giọt nước mắt mặn chát của nó đang rơi trên áo hắn, tim hắn cảm thấy thật đau nhói, xót xa. Rốt cuộc thì, số phận định trêu đùa nó và hắn đến bao giờ nữa mới chịu dừng lại đây???

Hắn cũng như nó, nước mắt vẫn đang rơi. Hai người là kẻ thù thì đã sao chứ? Kẻ thù cũng có thể có chung một nỗi đau, có chung một trái tim tan vỡ kia mà.

Hắn đưa tay, nắm chặt lấy bàn tay đang ôm lấy mình của nó. Cố gắng giữ giọng thật bình tĩnh, lạnh lùng như thường ngày, hắn lên tiếng:

– Không cần cảm thấy có lỗi. Sự thật vẫn là sự thật thôi.

Hắn ngừng một lúc, rồi nói tiếp trong đau đớn:

– Nếu số phận đã an bài em và anh là kẻ thù thì chúng ta đành phải chấp nhận, trốn tránh cũng chẳng được gì.

Lời hắn nói khiến tim nó càng xót xa hơn, bàn tay đang ôm hắn cũng bất giác siết chặt lại. Nó liên tục lắc đầu trong màn nước mắt. Liệu, có ai biết, tổn thương mà nó và hắn đang trải qua, to lớn đến mức nào???

Nó nấc lên, nghẹn ngào, giọng nói cũng có phần khàn đi vì khóc quá nhiều:

– Em... xin lỗi.

Hắn khẽ bật cười, nắm tay nó càng thêm chặt:

– Mấy ngày qua... em phải chịu đựng như vậy... nhất định... rất đau khổ. Em đừng chịu đựng nữa làm gì, cứ làm những việc nên làm.

Hắn nghẹn lời, nhưng cũng cố gắng nói một cách khó khăn:

– Đừng... quan tâm đến anh. Chúng ta... từ giờ... cứ xem nhau... như người xa lạ... Như vậy, sẽ tốt cho cả đôi bên.

Tiếng khóc của nó ngày một rõ ràng hơn, tiếng nấc cũng to hơn như một lưỡi dao nhọn cắm sâu vào trái tim đang tan vỡ của hắn.

Hắn đau khổ lắm, muốn níu nó lại lắm nhưng hắn biết, mình nên buông thôi.

Hắn buông thõng hai tay, không nắm tay nó nữa. Nó cũng vậy, từ từ, chậm rãi buông tay ra để hắn đi. Nó cố kìm nén tiếng nấc nhưng nước mắt thì vẫn không tự chủ được mà cứ tuông rơi. Nó nói, giọng đã hoàn toàn lạc đi, chất chứa đầy tổn thương:

– Từ giờ... em và anh... chúng ta... là người xa lạ.

Hắn không nói gì, lẳng lặng mở cửa bước ra ngoài. Còn nó, nó nhìn theo bóng dáng hắn khuất sau cánh cửa, đau càng thêm đau.

Nó đóng chặt cửa lại, tạo một kết giới để không ai được phép bước vào rồi lững thững từng bước vô hồn tiến đến giường ngủ, ngồi gục xuống giường, nước mắt lại được thả tuông rơi. Tiếng thút thít cùng tiếng nấc ngày một lớn dần, nó cứ khóc, cứ khóc mãi như thế.

– Mẹ ơi... con... đối xử với anh ấy như vậy... có phải... là tàn nhẫn... là... độc ác với anh ấy quá không hả mẹ???

Nó lại nấc lên, mở miệng nói một cách khó khăn:

– Con yêu anh ấy... thực sự... rất yêu anh ấy. Nhưng... con biết trách nhiệm của mình... con phải hoàn thành... sứ mạng của mình. Mẹ ơi... trong mơ... con thấy anh ấy chết... là vì con. Nếu con cứ tiếp tục cố chấp... cùng anh ấy theo đuổi tình yêu... chắc chắn... chắc chắn... giấc mơ ấy... sẽ trở thành hiện thực. Con không muốn... thực sự không muốn...

Nó vừa nói, nước mắt vừa tuông trào, nó lại liên tục lắc đầu đầy đau khổ. Rồi, nó lại nói tiếp:

– Mẹ ơi... con đau... đau lắm. Mẹ nói... con phải làm sao... làm sao bây giờ? Con phải làm sao... làm sao hả mẹ???

Càng nói, nó càng thêm đau, càng khóc to hơn. Mắt nó đã nhòe đi vì khóc, nó mệt mỏi, không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng, nước mắt vẫn cứ tuông rơi, nó vẫn cứ buông tiếng thút thít.

Dù là trong giấc ngủ, nó vẫn không ngừng gọi tên hắn trong đau khổ và vô vọng. Nó vẫn mãi gọi tên một người mà nó yêu, người mà nó nghĩ mãi mãi mình cũng không thể chạm tới, không thể mãi mãi ở bên, mãi mãi kề vai sát cánh.

Sau khi nói chuyện với nó, hắn thần thờ bước về phòng. Cũng như nó, hắn khóa chặt cửa, tự mình giăng một kết giới trong phòng. Hắn ngồi sụp xuống, tựa người vào cánh cửa, nước mắt lại không thể kìm nén mà tiếp tục tuông trào. Hắn không ngừng đánh vào tim mình, cảm giác thật bất lực.

Bên ngoài, trời cũng đang mưa.

Hôm nay, bầu trời đêm cực kì âm u, không có một vì sao nào, cả mặt trăng cũng bị mây mù che khuất. Mưa rơi từng giọt, tí tách, tí tách. Có lẽ, cả ông trời cũng biết và cũng hiểu nỗi đau mà nó và hắn đang chịu đựng nên mới như vậy để cùng chia sẻ bớt nỗi đau này.

Hắn nhìn những giọt mưa đang rơi ngày một nặng hạt trong bầu trời đêm tối mịch thông qua cửa sổ. Hắn cứ nhìn như thế, ánh mắt vô hồn, không có chút sức sống hay hy vọng gì. Trong đầu hắn lúc này chỉ toàn những hình ảnh về nó và hắn lúc hai người còn vui vẻ, hạnh phúc ở bên nhau.

Hắn nhớ cảnh hắn, nó, anh, ba người vui vẻ chơi đùa bên nhau lúc nhỏ, nụ cười của nó thật hồn nhiên và tuyệt đẹp khiến hắn ngay lập tức bị thu hút. Hắn cũng nhớ mình đã đau khổ thế nào khi nó đột ngột biến mất. Hắn nhớ hắn cũng đã rất vui sướng khi nó quay trở lại Witchard. Mà điều làm hắn vui và hạnh phúc nhất là lúc nó đồng ý làm người yêu của hắn, mãi ở cạnh hắn.

Hắn nhớ lần tìm thấy nó trước khu rừng cấm, nhớ cả lần học viện Witchard đối mặt với thủy quái, nhớ buổi dạ hội nó mất tích, nhớ hình ảnh nó trở về nhưng mất trí nhớ, nhớ hình ảnh của nó trong buổi cấm trại, cả lúc nó và hắn cùng ngồi học trong lớp,... Tất cả... tất cả như một thước phim ngắn, không ngừng phản chiếu trong tâm trí hắn.

Rồi, hắn khẽ cười, một nụ cười nhạt đầy mỉa mai, bi thương đến kì lạ. Tất cả giờ đã là kí ức rồi, một kí ức không bao giờ có thể trở thành sự thực được nữa. Vừa rồi, chính nó đã nói hắn và nó là kẻ thù, cũng chính nó khẳng định, hắn và nó từ giờ sẽ thành người xa lạ. Mọi chuyện vậy là kết thúc thật rồi. Nó và hắn, tình yêu của hai người sẽ không thể có một kết thúc tốt đẹp, viên mãn được nữa rồi.

Mưa vẫn rơi. Từng giọt nặng trĩu. Tí tách, tí tách.

Cõi lòng hắn cũng như những giọt mưa kia, nặng trĩu, u uất. Hắn thật sự mệt mỏi lắm rồi, liệu trên đời này, còn có hạnh phúc nào dành cho hắn hay không???

===

Trong một căn phòng ẩm mốc, hay chính xác hơn là một căn phòng giam giữ tù nhân.

Người phụ nữ với mái tóc đỏ hoe khẽ giật mình thức giấc.

Bà ôm chặt lấy trái tim mình, hơi thở gấp gáp, đôi mắt cũng đỏ hoe. Nơi khóe mắt, vài giọt nước trong suốt như pha lê đang chực chờ rơi xuống. Người phụ nữ nói trong thốn thức:

– Ryu... Ryu... Con... con đang đau khổ sao??? Con... trái tim con... đang tan nát sao???

Người phụ nữ tóc đỏ đó không ai khác là mẹ nó – Kurina.

Mẹ nó vừa chớp mắt một lúc thì trong giấc mơ của bà, xuất hiện hình ảnh nó đang nước mắt giàn giụa, không ngừng ôm lấy tim mình, cực kì đau khổ, liên tục hỏi bà phải làm sao.

Hình ảnh của nó khiến bà không thể chịu đựng được nữa mà giật mình thức giấc ngay lập tức. Bà chắc chắn, chắc chắn rằng đang có chuyện gì đó xảy ra với Ryu – đứa con gái yêu quý của bà. Bà khẳng định rằng nó đang rất đau, đang rất khổ sở.

Nghĩ đến hình ảnh đứa con gái của mình, Kurina quỳ sụp xuống mặt đất, nước mắt không ngừng rơi. Bà khóc, nói trong cay đắng:

– Ryu... mẹ xin lỗi... xin lỗi con. Lúc con đau khổ nhất... mẹ lại không thể ở bên... giúp cho con. Con hận mẹ... hận mẹ lắm... phải không... Ryu???

Rồi, bà ngẩng mặt nhìn lên trời, giọng nói bất lực cũng không kém phần than oán:

– Anh ơi... Ryu con mình... tim nó đang tan vỡ... anh có biết không??? Anh hãy cho em biết... phải làm sao... làm sao... em mới có thể... giúp cho con mình được đây??? Rốt cuộc... con mình đã làm gì nên tội... mà nó lại phải chịu đựng đau khổ như thế hả anh???

===ENDCHAP52===

53. Chương 53: Chia Ly

Nó mê man, chìm sâu vào trong giấc mơ của chính mình.

Nước mắt vẫn cứ giàn giụa trên khuôn mặt xinh đẹp, mồ hôi chảy dài làm mái tóc tím của nó bết lại. Nó cứ liên tục lắc đầu, chân mày nhú lại, không ngừng gọi tên hấn.

Giấc mơ đó, cái giấc mơ kinh hoàng mà nó đã từng mơ thấy lúc luyện tập trong khu rừng, lại một lần nữa kéo đến.

Máu. Vẫn là đôi tay đầm máu. Vẫn là những xác chết ở xung quanh và trước mặt nó là cảnh tượng hấn đang nằm trên một vũng máu, hai mắt đã nhắm nghiền, cả nhịp tim lẫn hơi thở đều đã không còn.

Nhìn thấy hấn, rồi lại nhìn vào đôi tay đầm máu tanh, nhìn khắp người nó, khắp cả bộ trang phục phù thủy đều là máu, nó hoảng sợ, nó run rẩy. Nó quỳ gối, bò đến chỗ hấn, ra sức lay lay, ra sức gọi tên với hy vọng hấn sẽ mở mắt ra nhìn nó. Nhưng, đáp lại nó chỉ có tiếng cười man rợ đầy độc ác đang vang vọng trong không gian trống vắng, yên tĩnh đến đáng sợ của Gurena.

Nó choàng tỉnh giấc, mở mắt ra.

Trời đã sáng tự lúc nào, ánh nắng ban mai len lỏi chiếu vào. Khung cửa sổ vẫn còn ẩm ướt, chính là dấu tích chứng tỏ cho sự hiện diện của cơn mưa đêm qua.

Nó gạt đi nước mắt, thần thờ bước vào phòng tắm. Nó phải giữ mình thật tỉnh táo.

Nó bước ra từ nhà tắm với đôi mắt sưng húp lên vì khóc quá nhiều. Vừa lau khô mái tóc, nó vừa nghĩ đến những điều nó nhìn thấy trong giấc mơ.

Đây không phải lần đầu tiên nó mơ thấy giấc mơ kinh hoàng này. Tất cả những gì nó nhìn thấy trong mơ khiến nó có cảm giác sống động và chân thực đến kì lạ. Chính điều này làm nó lo sợ, nó sợ hãi mọi người sẽ thực sự vì nó mà hy sinh tính mạng, nó cũng sợ... hấn thực sự chết trước mặt nó như trong mơ.

Tâm trí nó rối bời, nó tự hỏi, tiếp theo mình phải làm gì đây???

Nó tiến đến, mở cửa sổ ra cho ánh nắng ban mai chiếu rọi vào phòng. Nó nhảy lên, ngồi trên bệ cửa sổ, vươn tay đón lấy những ánh nắng, ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

Bên ngoài, vang lên tiếng gõ cửa chậm chậm.

Nó ngoái đầu nhìn về phía cửa. Bất chợt, nó nghe tiếng anh từ ngoài cửa vọng vào:

– Ryu à, đi học thôi.

Ánh mắt nó thoáng buồn. Nó cúi mặt, suy nghĩ một lát rồi ngồi yên trên bệ cửa sổ, nói vọng ra:

– Em muốn nghỉ học một thời gian. Anh giúp em nhé!!!

Nó nghe bên ngoài có tiếng thở dài rất khẽ rồi theo sau đó, anh trả lời:

– Được rồi.

Theo đó, nó nghe tiếng bước chân ngày một xa dần. Nó tiếp tục hướng mắt nhìn xa xăm, anh đã đi học rồi.

Nó bất giác tự hỏi giờ này không biết hấn đang làm gì nhỉ? Hấn... có còn buồn không? Liệu hấn có đi học hay không?

Những câu hỏi vừa nảy ra trong đầu thì nó chợt bật cười, một nụ cười chế nhạo, tự giễu bản thân mình. Nó là người từ bỏ hấn, từ bỏ tình yêu của hai người, cũng chính nó khiến hấn đau khổ, vậy thì nó lấy tư cách gì để mà quan tâm đến hấn cơ chứ???

Nó tiếp tục hướng tầm nhìn vào khoảng không vô tận. Bất chợt, nó khẽ nhú mày, ngay lập tức, nó dịch chuyển đi mất.

Lúc này đây, nó đang đối diện với Monika.

Chuyện là vừa rồi, trong lúc nó ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài thì bất gặp ánh mắt Monika cũng đang nhìn nó từ khu vườn phía sau kí túc xá. Ngay lập tức, nó chắc chắn Monika đang muốn gặp nó và nó nhanh chóng dịch chuyển đến đây.

Monika thấy nó đến, lại bất gặp nét mặt nó trông thiếu sức sống cùng đôi mắt sưng húp lên không khỏi cảm thấy vui vẻ, phần khởi vài phần. Monika lập tức lên tiếng:

– Không ngờ cô cũng có lúc ở trong tình trạng thảm hại như thế này.

Mặc lời chế giễu của Monika, nó cất giọng lạnh lùng:

– Nói thẳng đi, khỏi lòng vòng.

Monika hừ lạnh, khoanh tay trước ngực:

– Hôm qua cha của anh Ren – quốc vương vương quốc bóng tối – đến đây, nói cũng rất rõ ràng rồi. Tôi muốn nhắc cho cô nhớ, toàn vương quốc đã biết chuyện tôi và anh Ren sẽ đính hôn vào đêm trăng tròn sắp tới rồi. Cô biết điều thì mau chóng biến khỏi cuộc đời tôi và anh ấy đi, đừng chen vào cuộc sống của hai chúng tôi nữa. Nếu như vậy, tôi sẽ cho cô cơ hội tiếp tục yên ổn sống ở thế giới phép thuật này, nếu không thì...

Monika cười đắc ý:

– Cô biết với quyền lực của gia đình tôi và gia đình anh Ren thì chúng tôi có thể làm được gì rồi đấy.

Nó cũng cười nhếch mép:

– Một kẻ đã từng bại trận dưới tay tôi như cô thì có thể làm gì được tôi???

– Cô...

Monika tức đến nghẹn lời.

Nó nói tiếp:

– Chuyển lời đến cha của Ren, làm việc độc ác, xấu xa thì chắc chắn sẽ gặp quả báo. Đợi khi giải quyết xong với người kia, nhất định sẽ đến lượt ông ta.

Monika nhú mày, không hiểu nó đang muốn nói gì:

– Ý cô là sao?

Nó bình thản, quay người bước đi:

– Chỉ cần chuyển lời đến ông ta như vậy. Còn lại cô không cần quan tâm và cũng đừng nên biết làm gì.

Rồi nó bước đi bỏ lại Monika đang rất tò mò không biết rốt cuộc nó có hàm ý gì khi nhờ cô nhắn lời này đến cha của hắn. Nhưng rồi Monika cũng nhanh chóng thôi suy nghĩ, hét vọng tới nó:

– Hãy từ bỏ anh Ren đi.

Nó không quay đầu cũng không đáp lời, cứ thế bước đi.

Đâu ai biết rằng khi nghe lời đó, môi nó khẽ nhếch lên thành một nụ cười chua xót, nước mắt lại không tự chủ mà tiếp tục lăn dài. Nó trầm nghĩ trong đầu:

” Liệu tôi còn có thể làm gì ngoài việc từ bỏ anh ấy???”

Nó cứ thế bước đi, không trở về phòng cũng không đến lớp mà nó lại ra khỏi Witchard, trở lại khu rừng nó từng tập luyện để tiếp tục công việc luyện tập của mình. Nó biết rằng, chỉ có tập luyện nâng cao phép thuật như thế này mới giúp nó quên đi tất cả, mới giúp nó tạm thời quên đi được hắn, quên đi trái tim mình đã tan nát như thế nào.

Về phần hắn.

Hắn vẫn ở lì trong phòng, không hề đến lớp.

Cả đêm hôm qua, hắn đã thức trắng đêm, không hề chợp mắt dù chỉ một chút. Hắn vẫn chìm đắm trong nỗi đau khổ, vẫn mãi nghĩ về nó không nguôi.

Suốt đêm qua, hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Hắn quyết định, mình sẽ trở về cung điện như vậy sẽ tốt cho cả hai. Hắn biết dù hắn với nó đã tự nhủ đối phương là kẻ thù, xem nhau như người xa lạ nhưng nếu hắn còn ở đây, gặp nó mỗi ngày thì hắn sẽ không thể nào kiềm chế được tình yêu của mình dành cho nó, cũng sẽ chỉ làm nó đau thêm.

Nghĩ là làm, hắn ngay lập tức chuẩn bị về lại cung điện.

Mọi thứ đã thu dọn xong, hắn bước ra khỏi phòng mình, ánh mắt vô hồn, khuôn mặt chất chứa đầy u buồn. Hắn để lại một bức thư để báo với anh về việc mình tạm thời về lại cung điện. Hắn cũng rất muốn gặp nó, muốn nói với nó nhưng hắn biết là không thể.

Thế nhưng, trước khi rời đi, hắn đã đứng lặng trước cửa phòng nó một lúc thật lâu. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng kín với hy vọng có thể nhìn xuyên qua cánh cửa ấy để nhìn thấy người con gái mà hắn yêu ở trong đó đang thế nào.

Thật lâu sau đó, hắn mới quay bước rời đi, trở về cung điện của mình. Tuy vậy, hắn vẫn ấp ủ trong lòng lời nói mà hắn muốn nói với nó nhưng không thể nói trực tiếp, chỉ có thể thầm nói trong lòng, hy vọng nó cũng có thể nghe được:

“Dù chúng ta có là kẻ thù đi chăng nữa thì cuộc đời này của anh, ngoài em ra, anh sẽ không kết hôn với bất kì người nào khác.”

Cánh cửa phòng kí túc xá đóng lại. Từ giờ, hắn và nó, chính thức mỗi người một nơi.

Nó đang chăm chú luyện tập phép thuật bỗng nhiên cảm thấy tim mình nhói đau, cảm giác cực kì trống vắng, hết như nó đang mất đi một thứ gì đó rất quan trọng trong cuộc đời.

Không chỉ có vậy, trong tâm trí nó bỗng nhiên nghe văng vẳng tiếng nói tuy rất khẽ, rất nhỏ nhưng vẫn vừa đủ để nó nghe được:

“Cuộc đời này ngoài em ra, anh sẽ không kết hôn với bất kì người nào khác.”

Tuy nó không biết rốt cuộc tại sao tâm trí nó lại xuất hiện những lời này nhưng nước mắt nó lại không tự chủ mà tuông rơi, trái tim nó cũng quặn lại, đau nhói.

Nó cố gắng quên đi những lời nói này nhưng không thể, càng cố quên thì chúng lại càng lặp lại trong đầu nó. Bất lực, nó ngồi phệt xuống đất, đôi vai run run, để cho những cảm xúc trong tim mình được tự do tuông trào, được tự do giải phóng hết ra ngoài.

Hắn trên đường bay về Witchard, lúc bay ngang qua một khu rừng bất chợt bắt gặp hình ảnh một cô gái tóc tím ngồi phệt xuống đất, trông có vẻ rất đau khổ. Hình ảnh cô gái này trông rất giống nó, không, nói chính xác chính là nó. Hắn chợt khựng lại, tốc độ bay đang rất nhanh vừa nãy bất chợt chậm lại.

Nhưng rồi, hắn chợt bật cười, tự nói với chính mình:

– Ren ơi là Ren, Ryu giờ đang ở Witchard, sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây được. Đúng là, càng muốn được gặp người nào thì ảo giác về người đó sẽ xuất hiện mà.

Nghĩ vậy, hắn thăm trách bản thân mình ngu ngốc, rồi phóng chổi đi tiếp.

Thế nhưng, hắn không hề hay biết rằng, người con gái đó đích thực là nó. Hắn không hề hay biết rằng, hắn đã có cơ hội được nói lời chào tạm biệt nó từ xa, được ngắm nhìn nó từ xa nhưng hắn đã bỏ lỡ mất cơ hội này.

===

Trong một căn phòng u ám, ngập tràn trong bóng tối.

Gurena nói với thuộc hạ của mình:

– Các ngươi hãy tập trung tất cả phù thủy hắc ám lại.

Bà ta ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Vào ngày sinh nhật sắp tới đây của cháu gái ta, nó sẽ đến đây và chúng ta sẽ hoàn toàn tiêu diệt nó.

Rồi, Gurena bật cười, đám thuộc hạ xung quanh bà ta cũng bàn tán xôn xao rồi nhanh chóng bật cười theo, đáp lời:

– Tuân lệnh nữ hoàng.

Rồi, một tên thuộc hạ của Gurena tức tốc chạy vào, quỳ xuống trước mặt bà ta:

– Thưa Nữ hoàng, có người tự xưng là quốc vương vương quốc bóng tối đang đứng ở ngoài kia, nói muốn gặp người.

Gurena chợt nở nụ cười mà mỉa, hiệu cho thuộc hạ gọi người kia vào.

Bà ta liền lên tiếng:

– Lâu rồi không gặp

Cha hắn nhìn bà ta bằng ánh mắt say đắm:

– Gurena, em vẫn đẹp như xưa.

Rồi ông ta nói tiếp:

– Anh có chuyện muốn bàn bạc cùng em.

Gurena gật đầu, lệnh cho thuộc hạ của bà ta lui hết ra ngoài.

Trong căn phòng chỉ còn hai người là Gurena và quốc vương vương quốc bóng tối. Hai người bàn bạc gì đó rồi một lúc sau, cả căn phòng đắm chìm trong tiếng cười vang vọng đầy độc ác của cả hai.

===ENDCHAP53===

54. Chương 54: Hai Lối Đi Riêng

Sau khi khóc cho thỏa nỗi lòng, để cảm xúc của bản thân tự do bộc lộ, nó tiếp tục tập luyện phép thuật. Nó tập luyện mãi miết, chăm chỉ, mồ hôi không ngừng tuông rơi, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, khó khăn vì mệt.

Nó nằm dài xuống đất, tựa lưng lên lớp lá khô trong rừng, bắt tay lên đầu nhìn ngắm bầu trời. Cũng đã xế chiều rồi, chắc Witchard cũng sắp tan học.

Nghỉ vậy, nó chống tay đứng dậy, trở về lại phòng của mình. Nó không muốn ai biết mình đang làm gì bởi lẽ nó chẳng muốn liên lụy đến bất kì ai. Cuộc chiến sắp tới là của riêng nó, nó không muốn làm cho những người xung quanh vì nó mà gặp nguy hiểm hay bất trắc gì.

Nó về phòng, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ trang phục mới.

Nó dùng khăn lau cho khô mái tóc tím ẩm nước rồi thông thả vào bếp chuẩn bị bữa tối. Nó muốn làm thật nhanh rồi trở về phòng nếu không lát nữa nó lại gặp hấn, nó sẽ không biết phải đối diện với hấn thế nào.

Nó không chút hay biết rằng cái con người mà nó đang định né tránh ấy thật chất đã không còn ở Witchard nữa rồi mà người đó đã trở về nhà của mình từ trước.

Nó đã ở yên trong phòng, vuốt ve bộ lông mềm mại của bé Pi thì nghe bên ngoài có tiếng mở cửa. Chắc chắn là hấn và anh đã trở về, nó ánh mắt đượm buồn, hướng về cửa sổ nhìn ngắm những tia sáng cuối cùng của mặt trời đang dần dần tắt hấn.

Đêm.

Bên ngoài, nó nghe thấy tiếng gõ cửa.

Anh vội vã đi ra, từ tốn mở cửa. Thì ra là Saphia, Gin và Kai đến. Saphia thấy anh, khuôn mặt có nét buồn, nở nụ cười gượng gạo:

– Tụi em đến thăm Ryu. Và cũng có thứ muốn cho Ryu xem.

Anh gật đầu, đứng nép sang một bên nhường đường cho ba người họ bước vào. Kai lúc này cũng lên tiếng:

– Hôm nay cả Ryu và Ren đều không đến lớp, cả hai ở lại phòng hết sao?

Anh gật đầu rồi đi đến cửa phòng nó, gõ cửa đồng thời lên tiếng:

– Ryu. Saphia, Gin và Kai đến thăm em này.

Nó vừa nãy cảm thấy buồn chán, từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Nghe anh nói vậy, nó ngồi bật dậy, vào phòng tắm rửa mặt rồi bước ra ngoài.

Thấy Saphia, Gin và Kai mỉm cười với nó, nó cũng cười đáp lại. Anh nhìn nó, nói:

– Anh vào phòng một lát, mọi người cứ nói chuyện thoải mái.

Nó gật đầu rồi tiến lại chỗ Saphia, Gin, Kai, ngồi đối diện ba người. Saphia lên tiếng đầu tiên:

– Ryu à, rốt cuộc cậu đang gặp chuyện gì vậy?

Gin cũng nói theo:

– Đúng đấy, có gì cậu chia sẻ với bọn tớ đi, im lặng, một mình chịu đựng không phải là cách duy nhất đâu Ryu.

Nó cười nhẹ nhưng rõ ràng đây là một nụ cười buồn. Nó nói:

– Không có gì cả, chỉ là mình thấy không được khỏe thôi.

– Thật chứ?

Kai hoài nghi hỏi lại. Nó có hơi sững người nhưng lập tức gật đầu chắc nịch.

Bất ngờ, cửa phòng anh bật mở, anh bước ra, vẻ mặt thần thốt:

– Ren, cậu ta đi rồi.

– Đi rồi?

Saphia, Gin và Kai đồng thanh hỏi. Nó kinh ngạc nhìn anh chăm chăm.

Anh nhìn hết thấy mọi người rồi gật đầu chắc nịch:

– Cậu ta để thư lại, nói về lại cung điện, không ở đây nữa. Cậu ta còn nói có khả năng sẽ không trở lại Witchard nữa.

– Sao lại như vậy?

Gin vội vã lên tiếng.

Saphia, Gin, Kai và cả anh hướng mắt nhìn về nó. Anh hỏi vội:

– Em không biết chuyện này sao, Ryu?

Nó lắc đầu, ánh mắt thoáng buồn. Ai nấy đều ngạc nhiên.

Saphia bỗng nhiên trở nên nghiêm túc hẳn, nghiêm giọng chất vấn nó:

– Nói thật đi Ryu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người?

Nó giật mình trước câu hỏi của Saphia, chỉ biết lặng lẽ cúi đầu. Kai lên tiếng:

– Cậu mau nói đi Ryu, cậu không xem chúng tớ là bạn à?

Nó ngẩng đầu, vội vã xua tay:

– Không. Không phải vậy.

– Vậy em mau nói đi.

Anh cũng xem vào chất vấn nó.

Nó lại lặng lẽ cúi đầu, ánh mắt buồn phiền:

– Em với anh ấy... kết thúc rồi.

– Cái gì?

Cả bốn người đồng thanh thẩn thốt. Gin hỏi dồn:

– Tại sao? Tại sao lại như vậy? Chẳng phải lúc quốc vương vương quốc bóng tối đến, cậu đã rất mạnh mẽ đối diện với ông ấy sao? Cậu rất yêu hoàng tử Ren mà, sao cuối cùng lại từ bỏ? Không lẽ, hoàng tử Ren từ bỏ cậu? Hay là... cậu quyết định nhường Monika?

Nó im lặng cúi đầu, môi mím chặt. Nó hít thở thật sâu rồi đáp:

– Không phải vậy. Mình nhận ra mình chỉ xem anh ấy như một người anh trai thôi, không có tình cảm nam nữ gì cả nên quyết định kết thúc. Còn về Monika, cô ta chẳng liên quan gì cả, mình cũng không việc gì phải nhường cô ta.

Anh, Saphia, Gin và Kai sững sờ hoàn toàn trước lời nói của nó. Cả bốn người họ đều không nói thêm gì nữa, nhưng họ đều có chung một suy nghĩ, chắc chắn nó đang nói dối, và họ biết rằng, sự việc không hề đơn giản như vậy, nó nhất định còn có chuyện đang giấu giếm, không muốn nói cho người khác biết.

Saphia thở dài.

Rồi, Saphia lấy trong túi ra một chiếc thiệp màu đỏ rất đẹp mắt đưa về phía nó. Nó ngơ ngác hỏi:

– Gì vậy?

Gin nói, giọng buồn phiền:

– Cậu mở ra xem đi.

Nó gật đầu, chậm chậm mở ra.

Dòng chữ màu vàng nổi bật hoàn toàn trong tấm thiệp này khiến nó hơi sững lại, tim nó nhói đau. Nhưng rất nhanh, nó lấy lại bình tĩnh, cố nở một nụ cười tươi nhất có thể:

– Tuần tới là lễ đính hôn giữa anh Ren và Monika sao? Mọi người đều có thiệp mời hết à???

Mọi người đều gật đầu, họ biết dù nó cố che giấu cảm xúc của mình đi chăng nữa thì hiện giờ tim nó cũng đang rất đau.

Kai lên tiếng:

– Có cả thiệp mời cho cậu nữa, Ryu.

Mọi người lo lắng, đưa mắt nhìn nó. Nó có hơi sững sờ nhưng cũng mỉm cười:

– Vậy sao.

Anh hỏi, giọng hơi ngập ngừng:

– Em... tính thế nào???

Nó nhìn anh, khuôn mặt hết sức bình thản, nhún vai:

– Đã mời thì em sẽ tham dự.

Rồi, nó đưa tay về phía Kai, cười híp mắt:

– Cho mình xin thiệp mời của mình.

Kai ái ngại, từ từ lấy thiệp mời đưa cho nó. Không chỉ có Kai, cả anh, Saphia và Gin đều đang cảm thấy rất ái ngại và cực kì lo lắng cho nó. Nếu nó nói nó buồn, nói rằng nó đau khổ thì mọi người còn an tâm, đằng này, nó lại tỏ ra hết sức bình thản, lại cười nói vô tư, thử hỏi làm sao mọi người có thể không lo ngại cho được???

Trời cũng đã khuya, Saphia, Gin, Kai tạm biệt nó và anh trở về phòng mình. Nó cũng nhanh chóng trở lại phòng.

Nó ở ngoài vẫn vui vẻ nói cười, trò chuyện nhưng vừa vào trong phòng, đóng chặt cửa lại, nụ cười trên môi nó cũng tắt hẳn. Nó ngồi phịch xuống sàn, tựa người vào cánh cửa, nước mắt lãnh dãi. Tay nó vẫn giữ chặt tấm thiệp mời dự lễ đính hôn của hân và Monika, nó đưa tấm thiệp ôm chặt vào tim mình, cảm giác đau nhói, tổn thương không sao tả được.

Sáng hôm sau.

Nó bước ra khỏi phòng, thấy anh đang chuẩn bị đến lớp, nó vội vã chạy lại:

– Anh Yun.

Anh nhìn nó, ý hỏi nó đang muốn nói gì. Nó nói:

– Em muốn nghỉ học một thời gian, anh giúp em được chứ?

Anh hơi bất ngờ, ngẩng người nhìn nó rồi hỏi lại:

– Nhưng tại sao?

Nó cười hì, gãi đầu:

– Chỉ là... em... muốn được đi dạo chơi thế giới phép thuật một lần.

Anh trầm ngâm. Anh nghĩ, thời gian này có quá nhiều chuyện xảy đến, nó cũng đang chịu nhiều đau khổ, có lẽ dạo chơi như vậy sẽ giúp nó thư giãn, cảm thấy thoải mái hơn, không còn buồn nữa. Nghĩ vậy, anh liền gật đầu:

– Được. Nhưng em nhớ cẩn thận.

– Vâng.

Nó mỉm cười vui vẻ rồi chạy tít vào phòng.

Anh cũng bật cười nhìn theo bóng dáng của nó đang lon ton về phòng rồi nhanh chóng đến lớp.

Thế nhưng, anh không hề hay biết rằng, nó xin nghỉ học không phải để dạo chơi thể giới phép thuật như lời nó nói mà nó xin nghỉ học là để dành hết thời gian tập trung vào công việc nâng cao phép thuật của mình. Nó muốn rèn luyện ình dùng phép thuật thật tốt, sử dụng được năng lượng phép thuật lớn. Có như vậy nó mới có thể giải phong ấn và vận dụng được sức mạnh phong ấn đó. Nếu như việc tập luyện của nó không có hiệu quả, nếu nó đã giải được phong ấn trên người mình nhưng vẫn không thể điều khiển được sức mạnh phong ấn đó thì chắc chắn, kết cục của nó chính là... phải chết.

===

Trong cung điện vương quốc bóng tối.

Hắn trong bộ trang phục của Hoàng tử bóng tối càng khiến hắn nổi bật bởi vẻ ngoài hoàng mỹ. Đã vậy, trong bộ trang phục này, nhìn hắn càng có vẻ lạnh lùng và huyền bí hơn hẳn thường ngày.

Hắn ngồi trong phòng, ánh mắt hướng ra cửa sổ, nhìn về khoảng không vô tận. Trong tâm trí hắn lúc này vẫn luôn là hình ảnh của nó.

Cánh cửa phòng hắn bật mở ra, một bóng người bước vào. Nhưng hắn vẫn không chút để tâm, không thèm liếc mắt nhìn dù chỉ một lần.

Cánh cửa lại khép lại, một người con gái tiến lại chỗ hắn, vẻ mặt tươi cười. Người đó không ai khác chính là Monika. Cô ta chạy lại chỗ hắn, ôm lấy cánh tay của hắn:

– Anh Ren, anh chịu về rồi.

Hắn nhanh chóng hất tay Monika ra một cách lạnh lùng, im lặng không nói gì.

Monika bất ngờ, có vẻ hơi khó chịu nhưng cũng nhanh chóng vui vẻ trở lại, cười nói với hắn bằng giọng điệu ngọt ngào:

– Không sao cả, chỉ cần anh về là tốt rồi.

Monika lại tiếp tục cười tít mắt. Thế nhưng, đáp lại Monika chỉ có cái hừ lạnh của hắn cùng một dáng vẻ lạnh lùng đến vô cảm.

Monika tò mò, nhìn theo hướng nhìn của hắn, hỏi:

– Anh đang nhìn gì vậy? Ngoài đó có gì hay để nhìn đâu?

Hắn vẫn lạnh lùng, không đáp lại dù chỉ một từ. Monika cảm thấy cực kì khó chịu, nhưng rồi cô ta lại cười nói với hắn:

– Anh không chịu nói thì thôi vậy. Em đến đây là có chuyện muốn nói với anh.

Biết chắc hắn sẽ không trả lời, Monika tiếp tục:

– Lễ đính hôn của chúng ta sắp diễn ra rồi. Hôm nay em đi chọn trang phục để mặc cho hôm đó nên em muốn anh đi cùng để chọn giúp em. Và cũng để anh chọn ình một bộ cho trang phục của hai chúng ta thật phù hợp với nhau.

Lúc này, hắn mới liếc mắt nhìn Monika một cái rồi nhanh chóng nhìn trở lại vào khoảng không vô tận. Hắn nhàn nhạt trả lời:

– Tôi có nói sẽ đính hôn với cô à?

Monika mỉm cười:

– Anh đã về đây thì chắc chắn là vậy rồi.

Hắn hừ lạnh:

– Tôi về đây không phải vì cô. Còn nữa.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Tôi sẽ không đời nào đính hôn với cô đâu. Biến đi cho khuất mắt tôi.

– Anh...

Monika tức giận, bàn hoàng, nắm chặt hai tay lại, nói không nên lời.

Hắn một lần nữa lạnh giọng lên tiếng:

– Biến.

Monika tức giận đến đỏ mặt, giậm mạnh chân bước ra ngoài. Monika đứng trước cửa, nói vọng vào trong:

– Anh nhất định sẽ phải đính hôn với em.

Rồi Monika cố tình đóng cửa thật mạnh, hậm hực bước đi.

Hắn vẫn lạnh lùng và bình thản như cũ, tiếp tục nhìn xa xăm, không ngừng nhớ về nó:

– Ryu, lúc này... em đang làm gì? Em... có đang vui vẻ hay không???

===ENDCHAP54===

55. Chương 55: Thỏa Thuận

Hắn trở về lại cung điện cũng đã hai ngày nhưng không hề rời khỏi phòng mình dù là nửa bước. Kể cả đến giờ ăn tối, hắn cũng không bước ra ngoài mà để cho người hầu đem thức ăn vào.

Thế nhưng, hắn cũng chẳng ăn bao nhiêu, chỉ nếm qua một chút rồi rất nhanh không nuốt thêm miếng nào. Hắn nhớ hương vị món ăn mà nó nấu cho hắn lúc cả hai còn vui vẻ bên nhau nhưng có lẽ, hắn không còn cơ hội được thưởng thức nữa rồi.

Hắn cười buồn, tự giấu bản thân mình. Mục đích hắn về lại cung điện này là để tránh xa nó, cố gắng xóa đi hình bóng nó trong tim mình nhưng sao đến cuối cùng, hắn lại thất bại thảm hại. Càng muốn quên thì lại càng không thể quên. Tất cả những gì hắn suy nghĩ, lúc nào cũng có hình ảnh, bóng dáng nó trong đó.

Hắn lặng lẽ đến bên khung cửa sổ, ngồi lên bệ cửa. Ánh mắt hắn u buồn nhìn về phía xa xăm.

“Giá như từ đây nhìn ra mà có thể thấy Ryu thì hay biết mấy”

Suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu, hắn lập tức lắc mạnh đầu cho quên đi ý nghĩ vừa rồi. Hắn thầm trách bản thân, sao lại cứ mãi nghĩ hoài về nó như vậy.

Bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa. Hắn không thèm quan tâm, vẫn im lặng nhìn lên bầu trời.

Tiếng gõ cửa cứ tiếp tục vang lên, vẫn không có chút phản hồi nào vang lên từ phía trong căn phòng. Lúc này, người ở bên ngoài mới liên tiếng:

– Hoàng tử, thần là Haku.

Lúc này, hắn mới hướng ánh mắt về phía cánh cửa to lớn, cất giọng lạnh lùng:

– Vào đi.

Cánh cửa từ từ mở ra, Haku lập tức tiến vào trong. Theo đó, cánh cửa cũng rất nhanh chóng đóng lại.

Haku tiến đến trước mặt hắn, cúi chào cũng kính. Hắn khẽ gật đầu. Lúc này, Haku mới từ tốn lên tiếng, vào thẳng vấn đề:

– Thưa Hoàng tử, thần rất thắc mắc, tại sao người lại trở về đây???

Ánh mắt hắn khẽ thấp thoáng ý buồn nhưng rất nhanh, hắn thu hồi ánh mắt đó lại, trả lời Haku bằng giọng lạnh lùng:

– Đây là nhà ta, không thể về sao?

Haku giật mình, lập tức xua tay:

– Không... Không phải. Ý thần không phải vậy.

Rồi, Haku lấy lại vẻ điềm tĩnh, nói tiếp:

– Tình hình hiện giờ, người về lại đây chẳng khác nào khẳng định người đã chấp nhận hôn ước với tiểu... à không, với Monika và sắp tới đây hai người sẽ đính hôn. Vả lại, người đi như vậy, còn tiểu thư Ryu phải tính sao?

Trái tim hắn chợt nhói lên khi nghe thấy tên nó. Hắn quay mặt đi, vờ nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Hắn nói:

– Người đừng quan tâm.

– Nhưng...

Haku lập tức lên tiếng. Thế nhưng, lời chưa kịp nói xong thì hắn đã xen vào, giọng vẫn lạnh như băng nhưng nếu nghe kĩ, sẽ thấy rõ trong nó có nét buồn:

– Ta có nhiệm vụ cần giao cho người đây.

Haku đáp lời:

– Hoàng tử cứ nói, thần nhất định cố hết sức hoàn thành.

Hắn gật đầu, ánh mắt lại hướng về khoảng không vô tận, nhìn xa xăm. Hắn không nhanh không chậm lên tiếng:

– Hãy theo sát Ryu, quan sát tất cả mọi hành động của cô ấy và thường xuyên báo cáo về đây cho ta biết.

Ngừng một chút để giữ tâm trạng ổn định, hắn nói tiếp:

– Bằng mọi giá phải bảo vệ cho cô ấy thật tốt. Và nhớ kĩ.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Haku:

– Không được để Ryu phát hiện ra và đây là nhiệm vụ tuyệt mật, người không được để cho bất kì ai biết.

Haku hơi ngơ ngác, toang có điều thắc mắc muốn hỏi hắn nhưng lại thôi không hỏi. Haku lặng lẽ gật đầu:

– Thần đã rõ.

Hắn cũng gật đầu hài lòng:

– Bắt đầu từ bây giờ.

Haku hiểu ý, lập tức cúi chào hắn rồi lui ra ngoài, ngay lập tức thực thi nhiệm vụ tuyệt mật vừa được hắn giao phó.

Haku vừa đóng cửa lại liền bắt gặp một người đang đi tới. Haku lập tức cúi chào cung kính. Người kia lạnh lùng nhìn Haku không nói gì rồi bước thẳng tới cửa phòng hắn.

Haku không tiện quan tâm nhiều thêm, lập tức lui đi.

Cửa phòng hắn lại một lần nữa được mở ra rồi nhanh chóng được đóng lại.

Người vừa rồi tiến đến chỗ của hắn, toát ra khí chất vương giả, đầy quyền lực. Và đó không ai khác chính là cha hắn – quốc vương vương quốc huyền bí.

Ông ta tỏ ra vui vẻ:

– Ta rất mừng khi con trở về.

Hắn không thèm nhìn cha mình lấy một cái, hừ lạnh:

– Chẳng có ai xung quanh, không cần giả vờ.

Cha hắn lập tức bật cười lớn. Tiếng cười vừa dứt cũng là lúc ánh mắt ông ta trở nên sắc bén, khác hẳn với vừa nãy. Cha hắn lên tiếng:

– Mày cũng rất thẳng thắn đấy.

Hắn không nói gì, chỉ lạnh lùng cười nhạt. Cha hắn nhìn hắn một lúc rồi cũng hướng mắt nhìn xa xăm, nói:

– Dù sao thì mày cũng trở về đây. Xem như còn biết điều đấy.

Rồi, ông ta liếc nhìn hắn, nói tiếp:

– Con bé Monika cũng đã chuyển đến cung điện, ta nghe nói hôm qua nó đã đến gặp người nhưng bước ra khỏi phòng thì lại có vẻ rất tức giận, không vui vẻ, hài lòng như lúc mới bước vào trong phòng này.

Hắn lại nở nụ cười nhạt:

– Thì đã sao?

Cha hắn lạnh lùng nhìn hắn, khẽ nhún vai:

– Ta không quan tâm mày và con bé Monika đó có tình cảm hay không. Lễ đính hôn giữa mày và con bé sắp được diễn ra. Dù sao thì mày cũng đã trở về, chỉ cần mày cứ tiếp tục ngoan ngoãn đính hôn là được rồi.

Hắn liếc mắt nhìn cha mình rồi nói:

– Về đây thì sao??? Tôi trở về đây không có nghĩa tôi chấp nhận tham gia lễ đính hôn này, tôi nghĩ ông biết điều này.

Ông ta cười nhạt:

– Lại là vì con nhãi Ryu kia sao?

Hắn không đáp lời.

Cha hắn bật cười rồi nói tiếp, giọng đầy bồn chồn:

– Con nhãi đó cũng ghê gớm thật đấy.

Liếc nhìn hắn một lần, ông ta tiếp:

– Con nhãi đó rất giống mẹ nó đấy, chỉ mỗi mái tóc là giống của cha nó. Đúng là công chúa của vương quốc huyền bí.

Hắn lúc này mới đưa mắt nhìn cha mình. Ông ta lại nói tiếp:

– Ta cũng nghe nói phép thuật của con nhãi đó rất khá, không phải hạng tầm thường. Nhưng mà... ta đã có thể xóa sổ cả hoàng tộc của nó... chẳng lẽ... đến một con nhãi như nó, ta đây lại không thể làm gì được sao???

Lời lẽ của cha hắn nồng nặc hương vị đe dọa. Hắn nắm chặt hai tay lại, đưa ánh mắt đầy căm thù nhìn về phía cha mình:

– Ông đã biết thân phận của cô ấy?

Cha hắn bình thản đáp lời:

– Dĩ nhiên. Nó giống cha mẹ nó đến vậy, làm sao ta lại không thể nhận ra???

Hắn gằn giọng:

– Ông không hề cảm thấy cần rút lương tâm trước những gì mà ông đã gây ra cho cô ấy và cho hoàng tộc của cô ấy sao?

Cha hắn nhún vai, vẫn hết sức bình thản:

– Cần rút lương tâm sao??? Tại sao ta phải như thế cơ chứ? Muốn trách thì hãy trách hoàng tộc của nó quá yếu đuối, quá kém cỏi và cũng quá tin người đi. Nếu không, chúng đã không bị ta tiêu diệt dễ dàng như vậy rồi.

Bàn tay hắn nắm lại càng lúc càng chặt, hắn khẽ nghiêng răng, hàn khí toát ra, ánh mắt cũng đầy thù ghét:

– Đồ quỷ dữ.

Hắn ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Ông nghĩ ông có khả năng giết cô ấy sao?

Hắn cảm phần nhìn cha mình:

– Tôi sẵn sàng giết chết ông nếu ông dám làm tổn hại đến cô ấy. Tôi nghĩ ông biết rõ, nếu ông đấu với tôi, ai sẽ là người thắng.

Cha hắn bật cười, vỗ tay đầy thích thú:

– Nói rất hay.

Rồi, ông ta đưa ánh mắt thách thức về phía hắn:

– Đúng là nếu tao đấu với mày thì mày chắc chắn sẽ giành chiến thắng. Nhưng...

Ông ta cố gắng kéo dài câu nói:

– Mày chỉ ngăn cản được mình tao, con nhãi đó vẫn sẽ chết dưới tay Gurena.

Hắn hơi giật mình, ánh mắt sững lại. Hắn nhìn cha mình nghi hoặc:

– Ông... đã gặp... Gurena???

Cha hắn gật đầu đầy tự hào:

– Đúng vậy.

Rồi ông ta nhìn hắn:

– Tao và Gurena cũng đã quyết định sẽ tiếp tục hợp tác với nhau như trước kia. Và mục tiêu lần này của bọn tao, không ai khác chính là con nhãi rắc rối đó, chính là con nhãi đã làm ày yêu say đắm, công chúa vương quốc huyền bí, người duy nhất hoát được trong đêm hoàng tộc bị tiêu diệt – Ryu.

Hắn mím chặt môi, đầy tức giận. Cha hắn cười đầy vui vẻ, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ:

– Nhưng mà... nó có thể không chết.

Mắt hắn chợt sáng lên, hắn vội vàng lên tiếng:

– Ý ông là gì???

Cha hắn nhìn hắn mỉm cười đầy thâm hiểm:

– Tao có thể không hợp tác với Gurena nữa và quay sang giúp con nhãi đó. Như vậy, nó sẽ có một con đường sống.

Hắn nhíu mày:

– Điều kiện?

Cha hắn bật cười thành tiếng:

– Rất thông minh.

Rồi, ông ta nhìn thẳng vào mắt hắn:

– Tao nghĩ mày thừa thông minh để biết tao muốn gì ở mày và điều kiện tao sẽ đưa ra ày là gì mà.

Hắn lạnh giọng:

– Chấp nhận đính hôn.

Cha hắn vỗ tay đầy thỏa mãn:

– Rất chính xác.

Rồi, ông ta lại nói tiếp:

– Tao không thích ép buộc ai cả nhưng thời gian lại không chờ đợi bất kì ai. Mà đồng ý cũng được, không đồng ý cũng chẳng sao bởi lẽ mà mày có bị ảnh hưởng gì đâu, người duy nhất bị thiệt hại chỉ là con nhỏ Ryu kia thôi.

Nói rồi, ông ta làm ra vẻ tiếc nuối:

– Tao cũng biết mà đã quyết định điều gì thì sẽ không thay đổi. Mà đã nhất quyết không chịu đính hôn cùng Monika thì tao cũng đành chấp nhận thôi chứ có thể làm gì được nữa. Tao không làm phiền mày nữa đâu.

Rồi, cha hắn lẳng lặng bước đi, hướng về cửa chính.

Hắn cúi mặt, trầm ngâm trong giây lát rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên, giọng nói vẫn không kém phần lạnh lùng:

– Tôi đồng ý.

Cha hắn dừng bước, khóe môi kéo lên tạo thành một nụ cười đầy quỷ quyệt và gian xảo. Ông ta không quay đầu mà nói với hắn:

– Thỏa thuận đã xong. Mày cũng rất nặng tình đấy.

Cha hắn nói xong, cứ thế bước ra khỏi phòng, để lại hắn một mình tròn phòng, cảm xúc lẫn tâm tư cực kì phức tạp.

Cha hắn vừa bước ra ngoài, một lúc sau đó, lại có người bước vào phòng hắn.

Người vừa bước vào lúc này không ai khác là Monika. Cô ta chạy đến bên hắn, nụ cười vui vẻ luôn hiện hữu trên môi:

– Anh Ren.

Vừa gọi tên hắn, Monika vừa tiến đến đứng cạnh hắn, thái độ lẫn tâm tình đều hết sức vui vẻ và thoải mái:

– Cha đã nói cho em biết rồi, anh cuối cùng đã đồng ý đính hôn. Vậy là anh đã hiểu và chấp nhận tình cảm của em rồi. Em thật sự rất vui, rất hạnh phúc đấy.

Nói rồi, Monika không chút ngần ngại, ôm chầm lấy hắn.

Hắn toang đẩy Monika ra xa thì chợt nhìn thấy một bóng người ngoài cửa. Là cha của hắn. Ông ta đứng đó, miệng lẩm bẩm gì đó không nghe được nhưng hắn có thể nhìn ra cha hắn đang nhắc đến hai từ: “Thỏa thuận”.

Hắn dù rất không thích, rất căm ghét nhưng lúc này đây, hắn đành để mặc cho Monika ôm chầm lấy mình.

Cảm giác khó chịu mỗi lúc một tăng, hắn đành lên tiếng:

– Ôm đủ chưa? Đến làm gì?

Monika vẫn không buông hắn ra, cất giọng nũng nịu:

– Tại anh chấp nhận làm em hạnh phúc quá mà. Em là hôn thê của anh, ôm anh một chút thì có gì sai đâu chứ.

Rồi, Monika ngẩng đầu nhìn hắn nhưng tay vẫn ôm hắn không buông:

– Mình đi chọn trang phục cho lễ đính hôn anh nhé! Hôm qua anh đối xử với em như vậy làm em rất buồn, quyết định không đi chọn trang phục nữa. Chính vì vậy, hôm nay anh phải đi chung với em để bù đắp đấy.

===ENDCHAP55===

56. Chương 56: Lễ Đính Hôn

Hắn đẩy Monika đang bám dính lấy mình ra, ánh mắt rất đối khó chịu, khuôn mặt vô cảm, giọng nói cũng lạnh lùng:

– Tôi không đi.

Monika cong môi lên, phồng hai má, tỏ vẻ nũng nịu:

– Anh Ren. Sao lại không đi cơ chứ?

Monika khoanh tay, tỏ vẻ giận dữ, nói tiếp:

– Anh đã chấp nhận đính hôn với em rồi mà giờ lại làm vậy là sao? Anh nhất định phải cùng em đi chọn trang phục đính hôn.

Hắn vẫn vô cảm, bình thản đáp:

– Tôi chỉ đồng ý việc đính hôn. Những việc còn lại, tôi không hề nói là tôi cũng đồng ý, cô nên biết rõ điều đó Monika.

Monika giận dữ, toang nói gì đó nhưng đột nhiên, cô ta thay đổi hoàn toàn thái độ. Không chút tức giận, không chút trách móc, Monika mỉm cười hết sức dịu dàng, ôm lấy cánh tay hắn lay lay, giọng dịu dàng:

– Được rồi, được rồi. Anh đã không thích thì không cần phải đi chung với em làm gì.

Monika quan sát sắc mặt hắn một lúc rồi mỉm cười nói tiếp:

– Nhưng nếu anh không đi chọn trang phục thì lễ đính hôn phải tính làm sao đây?

Hắn gạt tay Monika ra, giọng băng lãnh:

– Cô tự giải quyết hết đi, thích làm sao thì làm, tôi không quan tâm.

Trước thái độ của hắn, Monika chỉ cười cười. Bàn tay vừa bị hắn gạt ra lúc này lại tiếp tục bám chặt lấy cánh tay của hắn. Monika làm dáng vẻ đáng yêu hết mức có thể, giọng nói cũng rất điệu đà, đầy nũng nịu:

– Nếu anh đã nói vậy thì em sẽ không ép anh nữa. Em sẽ chọn trang phục đính hôn giúp anh luôn được chứ???

Hắn khó chịu trước hành động của Monika, khẽ nhíu mày rồi lạnh lùng đáp lại:

– Tùy cô.

Monika thấy hắn đồng ý như vậy tỏ vẻ rất vui vẻ, rất thích thú. Monika nhảy cẫng lên rồi lao đến ôm chầm lấy hắn.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy khó chịu và bức tức như lúc này, nhất là người đó lại là nữ giới. Trong cuộc đời này, hắn chỉ có một ngoại lệ duy nhất chính là nó. Vậy mà hôm nay, Monika lại năm lần bảy lượt tỏ ra vô cùng thân thiết với hắn, hết như hắn và cô ta từ rất lâu đã là một đôi. Thử hỏi, nếu không có cái thỏa thuận khốn kiếp kia, hắn làm sao có thể để yên cho con nhỏ Monika kia cứ thế được nước lấn tới.

Hắn cố gắng kiềm chế hết mức có thể, lên tiếng:

– Tôi mệt. Cô mau đi chọn trang phục gì đó của cô đi, tôi muốn được nghỉ ngơi ngay bây giờ.

Monika lưu luyến buông hắn ra. Dù sao thì hắn cũng đã đồng ý đính hôn với cô, thứ cô muốn cuối cùng cũng đã đạt được nên hắn đối xử lạnh nhạt một chút cũng không sao.

Monika mỉm cười đầy dịu dàng với hắn, giọng nói ngọt ngào:

– Vậy anh hãy nghỉ ngơi cho khỏe. Em sẽ đi chọn trang phục cho lễ đính hôn của chúng ta. Nhất định sẽ không làm anh thất vọng.

Nói rồi, Monika còn nuối tiếc ôm hân thêm một cái nữa rồi mới sải bước đi ra ngoài.

Hân lúc này vẫn đứng yên trong phòng, vẻ mặt hết sức khó coi.

Hân ngẫm nghĩ lại câu nói cuối của Monika: “Nhất định sẽ không làm anh thất vọng”. Hân khẽ bật cười chua xót.

Không làm hân thất vọng ư? Đính hôn với Monika là quyết định ngu ngốc nhất của hân từ trước đến nay. Liệu còn gì thất vọng hơn khi người mà hân sẽ đính hôn không phải là nó mà là một người con gái khác? Còn gì thất vọng hơn khi người mà hân yêu thương nhất lại không thể mãi mãi bên cạnh hân???

Hân đang tự hỏi, Monika có thể làm gì để hân không phải thất vọng đây???

===

Thời gian không chờ đợi bất kì một ai, nó cứ trôi qua mà không có chút suy tư cũng như không chút ngần ngại.

Dù có muốn hay không thì cuối cùng, cái ngày mà hân phải cùng Monika đính hôn với nhau cũng đã đến rồi.

Hôm nay, tâm tình Monika phải nói là cực kì vui vẻ, vui hơn hân những ngày thường.

Monika vận trên mình bộ đầm màu trắng cúp ngực, chiếc eo, để lộ ra dáng người khá chuẩn. Bộ đầm của Monika được làm một cách rất tinh tế, từ kiểu dáng đến họa tiết đều phải nói là hoàn hảo, không chê vào đâu được.

Mái tóc nâu đỏ của Monika hôm nay được búi lên, trước mặt để chừa lại vài lọn tóc được uốn rất đẹp mắt. Trên đầu Monika còn được cài thêm một chiếc vương miện nhỏ xinh.

Đúng là người đẹp vì lụa. Bình thường Monika cũng khá xinh đẹp nhưng cũng không được đạt đến giới hạn gọi là quốc sắc thiên hương nhưng hôm nay, Monika như được lột xác, đẹp hơn hân ngày thường.

Còn hân, hân vẫn giữ nguyên gương mặt không chút cảm xúc cùng dáng vẻ lạnh lùng, khó gần của mình.

Hân khoác trên người bộ comple đen lịch lãm, khí chất vương giả, quý tộc cũng được bộc lộ hết sức rõ ràng. Mái tóc bạch kim vẫn chỉ để như thường ngày, phải nói, hân tỏ ra vô cùng đơn giản. Thế nhưng, sự đơn giản đó không che bớt đi vẻ hoàn mỹ của hân mà chỉ càng làm cho sự hoàn mỹ đó càng được nhân lên.

Ngày đính hôn hôm nay là một sự kiện trọng đại của vương quốc bóng tối, tất cả mọi người đều rất xôn xao và nhộn nhịp. Ai cũng mong chờ được nhìn thấy hoàng tử của họ sánh đôi cùng người vợ tương lai của mình.

Mới chỉ là buổi chiều nhưng khắp cung điện đều tắt bật, rộn rã. Người người qua lại nườm nượp. Dù buổi lễ này đã được báo trước, đã được chuẩn bị từ một thời gian khá lâu nhưng hôm nay, sự rộn rã vẫn không với bớt.

Ánh mặt trời dần dần tắt lịm, lui về sau những dãy núi xa xăm. Khách đến dự lễ đính hôn của hân và Monika cũng đã bắt đầu kéo đến. Thực sự là rất đông. Và trong số những vị khách đó cũng xuất hiện những con người quen thuộc, đó chính là nó, anh, Saphia, Gin và Kai. Tất cả đều đến tham dự buổi lễ đính hôn này.

Nó từ lúc hân đi cứ mãi vui đầu vào luyện tập phép thuật. Thế nhưng, nó vẫn biết hôm nay lễ đính hôn của hân và Monika sẽ diễn ra nên nó tạm ngưng việc luyện tập, trở về lại kí túc xá để cùng anh và mọi người chuẩn bị tham dự lễ đính hôn của hân.

Lúc đầu, không thấy nó trở về, anh, Saphia, Gin và Kai còn tỏ ra hết sức vui mừng. Như vậy cũng tốt, nó sẽ không phải đau lòng, không phải tổn thương. Thế nhưng, cả anh lẫn tất cả mọi người đều không thể ngờ rằng, đến cuối cùng nó vẫn xuất hiện để cùng với họ tham dự vào lễ đính hôn này của hân.

Nó còn tỏ ra rất bình thản và vui vẻ khiến tâm trạng mọi người càng lo lắng hơn. Ai nấy đều hết mực khuyên can, viện đủ lí do nhưng đến cuối cùng vẫn không cản được nó, đành bất lực để nó tham dự lễ đính hôn này.

Mặt trăng cũng đã lên cao, soi sáng bầu trời đêm huyền ảo cùng vô vàng vì tinh tú lấp lánh.

Buổi tiệc hôm nay được chuẩn bị vô cùng chu đáo, cách trang trí cũng hết sức đẹp mắt.

Nó đến tham dự buổi lễ này nhưng vẫn không quên choàng lớp áo choàng đen bên ngoài, che đi khuôn mặt mình bởi lẽ nó không muốn sự xuất hiện của mình sẽ gây ra náo loạn, ảnh hưởng đến buổi lễ.

Lúc này, nó chỉ có một mình.

Thật ra nó đi cùng anh, Saphia, Gin và Kai nhưng cả bốn người họ đều không phải là dân thường, đều có gia thế rất khủng khiếp nên không được phép tách rời khỏi người trong gia tộc của mình.

Nó lặng lẽ chọn một góc khuất nhất trong buổi lễ đính hôn.

Cuối cùng, buổi lễ cũng chính thức bắt đầu.

Ánh sáng xung quanh đều tắt hẳn, bóng tối bao trùm lấy mọi thứ xung quanh. Nó lúc này cảm thấy hoảng loạn và sợ hãi, nó rất sợ bóng tối bởi lẽ trong bóng tối, nó chẳng thấy được thứ gì, nó cảm thấy mình hoàn toàn cô đơn, hoàn toàn lạc lõng. Nó có cảm giác mình không có gì cả, một sự trống trải đến kì lạ cứ hiện hữu trong tâm trí lẫn trong trái tim nó. Nó ôm chặt tim mình, hơi thở gấp gáp, run lên vì sợ hãi.

Thật may mắn, cuối cùng ánh sáng cũng xuất hiện.

Ánh sáng rất nhỏ nhoi, chỉ chiếu sáng một khoảng nhỏ nhưng đủ để nó trấn tĩnh lại và cảm thấy yên tâm hơn.

Theo sau luồng ánh sáng đó, hấn và Monika xuất hiện. Hai người khoác tay nhau, sánh đôi đi theo ánh đèn. Tuy ngồi ở góc khuất nhưng nó có thể nhìn rõ khuôn mặt Monika hết sức vui vẻ, thỏa mãn, ý cười không những trên môi mà còn hiện hữu khắp cả khuôn mặt.

Nó cũng nhìn thấy, hấn lạnh lùng, không có chút cảm giác gì, hàng lông mày khê chau lại, ánh mắt không như bình thường. Nó hoàn toàn khẳng định được lúc này hấn đang rất khó chịu, rất không vừa lòng.

Tim nó khê nhói lên, cảm giác xót xa tràn ngập.

Giá như... người đang sánh bước bên hấn là nó.

Giá như... nó có thể cùng hấn tiếp tục con đường tình yêu.

Giá như...

Nghĩ đến đây, nó khê lắc đầu. Nó mỉm cười, thầm chúc phúc cho hấn: “Mong anh sẽ hạnh phúc”.

Nó không hề biết rằng, ở phía xa kia, hấn cũng đang có những ý nghĩ như nó.

Hấn cũng ước ao, giá như người hấn đang sánh bước lúc này là nó chứ không phải Monika thì hay biết mấy. Giá như, nó và hấn không phải kẻ thù thì tình yêu của cả hai đã không tan vỡ như vậy. Giá như hấn có thể bên nó trọn đời...

Hai người, hai vị trí khác nhau nhưng có chung một suy nghĩ, chung một cảm xúc. Đáng lẽ, họ sinh ra là dành cho nhau nhưng đến cuối cùng, họ lại phải chia đôi mỗi người một con đường, để rồi cả hai người, không ai có được ỉnh hạnh phúc thực sự.

Buổi lễ đính hôn diễn ra hết sức rôm rả, dưới sự chứng kiến của hết thảy mọi người. Và buổi lễ, đã diễn ra rất thành công. Cuối cùng thì, Monika đã đường đường chính chính được công nhận là vị hôn thê của hấn.

Từ đầu đến cuối buổi lễ, Monika đều tươi cười hết sức vui vẻ, còn hấn vẫn giữ nguyên một bộ mặt lạnh lùng, vô cảm.

Nó không ở đó lâu, chỉ nhìn hai người là hấn và Monika trao nhẫn đính ước cho nhau xong, thầm nói khê:

– Anh và Monika, mong hai người mãi hạnh phúc.

Rồi, nó lặng lẽ bước đi, rời khỏi buổi tiệc mà không ai hay biết.

Anh, Saphia, Gin và Kai tuy tham dự buổi tiệc náo nhiệt này nhưng tâm trạng không tốt chút nào. Ai cũng giữ nguyên tâm trạng lo lắng cho nó, suốt buổi cứ dáo dít tìm kiếm bóng hình nó, xem nó đang ở đâu, đang cảm thấy thế nào nhưng bất lực. Chẳng ai biết được nó đã đi đâu, đang ở chỗ nào và họ cũng chẳng thể rời đi để tìm nó vì sự hiện diện của gia đình mình.

Cha hấn hôm nay tâm trạng cũng rất vui, rất hài lòng.

Tại khu vườn vắng trong cung điện, ông ta mỉm cười vui vẻ:

– Thăng nhóc đó đã đính hôn với Monika rồi, quyền lực trong tay anh đã thêm vững chắc.

Bên cạnh ông ta lúc này là một người phụ nữ, bà ta cười ma mị:

– Rất tốt. Vậy thì sự hợp tác giữa chúng ta...

Cha hấn bật cười:

– Gurena, quyền lực của anh đã thêm vững chắc. Vậy nên, cuộc chiến sắp tới đây, lực lượng của chúng ta sẽ đông thêm. Con nhãi đó chắc chắn sẽ không may mắn lần nữa mà thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu.

Bà ta bật cười, đưa ly rượu đang cầm trên tay mình chạm vào ly rượu của cha hấn:

– Chúng ta đúng là rất thích hợp hợp tác cùng nhau.

Cả hai cùng cười lớn. Cả cha hấn và Gurena đều hết sức đắc ý, mong chờ cho trận chiến sinh tử sắp sửa diễn ra.

===ENDCHAP56===

57. Chương 57: Cha Và Con

Buổi lễ đính hôn kết thúc, bắt chập mọi thứ xung quanh, hấn gạt cánh tay đang khoác vào tay mình của Monika, lạnh lùng quay bước. Hấn muốn trở về phòng ngay lập tức, tiếp tục ở lại đây, nhận những lời chúc mừng khiến hấn thực sự rất khó chịu, cảm thấy không vui chút nào.

Monika không chút buồn phiền hay thất vọng trước thái độ của hấn, Monika vẫn mỉm cười rất dịu thỏa mãn, trong lòng thầm nghĩ: “Dù thích hay không thì cuối cùng anh cũng đã đính hôn với tôi rồi. Từ giờ trở đi, tôi đã chính thức là vị hôn thê của anh. Tôi đã nói rồi mà, thứ gì mà Monika này muốn thì nhất định sẽ có được. Và anh cũng không phải ngoại lệ.”

Monika mỉm cười đầy đắc ý, dõi theo bóng lưng hấn đang từng bước tiến về phòng của mình.

Tất cả khách của buổi tiệc tiến đến chúc mừng cho lễ đính hôn đã thành công rồi cũng nhanh chóng ra về. Anh, Saphia, Gin và Kai cũng không ngoại lệ, tiến đến chào hỏi Monika, chúc mừng vài câu cho lấy lệ rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Họ chẳng thấy thích thú gì khi ở đây. Lúc này, trong đầu cả bốn người anh, Saphia, Gin và Kai chỉ có duy nhất một suy nghĩ là phải tìm nó, xem xem nó thế nào rồi, đang ở đâu.

Anh, Saphia, Gin và Kai bước ra ngoài. Thế nhưng, ngay lập tức đã có một giọng nói cản bước chân anh:

– Yun à.

Anh lập tức quay đầu, Saphia, Gin và Kai cũng quay đầu theo phản xạ.

Một người đàn ông dáng vẻ rất uy quyền nhưng lại không kém phần đôn hậu bước tới. Saphia, Gin và Kai ngay lập tức cúi chào. Ông cười hiền lành với họ rồi nhìn sang anh:

– Con gặp ta một lúc nhé.

Anh khẽ đáp “Vâng” rồi quay sang Saphia, Gin và Kai:

– Mọi người cứ đi trước đi.

Ba người gật đầu rồi lại quay sang chào người đàn ông kia. Tiếp sau đó, Saphia, Gin và Kai lần lượt bước ra ngoài.

Anh theo bước chân của người đàn ông kia. Điểm đến là một khuôn viên tuyệt đẹp, xung quanh cây cối cắt tía đẹp mắt lại có cả một hồ nước nhỏ ở trung tâm. Thế nhưng, nơi đây lại cực kì vắng vẻ, không một bóng người và cũng rất đổi yên tĩnh. Anh nhìn xung quanh một lúc rồi lại nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nói tỏ vẻ hết mực cung kính:

– Cha có chuyện gì muốn nói với con sao?

Đúng vậy. Người đàn ông vừa rồi không ai khác chính là cha của anh – quốc vương vương quốc ánh sáng. Trong một buổi lễ lớn như thế này của vương quốc bóng tối làm sao lại vắng đi sự hiện diện của ông được.

Ông gật đầu nhìn anh, ánh mắt cũng đầy thương yêu:

– Đúng vậy.

Ông ngừng một lát rồi nói:

– Vì con vẫn còn muốn theo học ở Witchard, chưa chịu trở về cung điện nên cha con ta rất ít có thời gian gặp nhau, trò chuyện cùng nhau. Nhân hôm nay có cơ hội, ta cũng muốn nói với con vài chuyện. Được chứ?

Ông nhìn anh, ánh mắt dò hỏi. Anh mỉm cười:

– Cha à, sao lại không được chứ. Cha có chuyện gì muốn nói với con thì cứ việc, lúc nào con cũng sẵn lòng nghe mà.

Cha anh mỉm cười hài lòng, tiến tới xoa đầu anh:

– Đúng là con trai ngoan của ta.

Anh cũng mỉm cười, lộ rõ nét mặt vui vẻ và hạnh phúc.

Cha anh hân hoan:

– Được rồi, vậy cha sẽ nói luôn vào ý chính.

Anh thu lại nét cười, nghiêm túc nhìn cha mình. Thấy dáng vẻ của cha mình hiện tại, anh chắc chắn chuyện cha anh sắp nói tới có vẻ khá nghiêm trọng.

Cha anh bắt đầu vào vấn đề:

– Cha muốn nói với con chuyện về Saphia.

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

– Chuyện con bé xin hủy hôn ước với con, ta không đồng ý nhưng nó đã năn nỉ hết lời nên đến cuối cùng ta cũng đành phải chấp nhận.

Cha anh nhìn anh, thấy rõ nét buồn trong ánh mắt con trai mình, khẽ thở dài:

– Ta sao có thể không biết, Saphia, con bé ngốc ấy đã yêu con trai yêu dấu của ta từ rất lâu rồi. Ta thấy con cũng khá thân với con bé nên mới quyết định lập hôn ước cho hai đứa. Vậy mà đột ngột con bé lại đòi hủy hôn ước rồi nói gì mà nó không có tình cảm gì với con. Chắc chắn, con bé đang nói dối, nó muốn giấu chuyện gì đó.

Lúc này, anh lên tiếng, giọng nói có phần buồn:

– Xin lỗi cha, là lỗi của con.

– Lỗi của con???

Cha anh ngạc nhiên nhìn anh, khẽ sững sờ. Anh nói:

– Chính con đã từ chối tình cảm của Saphia, con đã làm em ấy buồn và tổn thương. Em ấy cũng chính là vì con nên mới nói dối rằng không yêu con và yêu cầu hủy hôn ước. Con thật sự xin lỗi, tất cả là lỗi của con.

Anh khẽ cúi mặt. Cha anh sững sờ một lúc, rồi thoáng chốc, ánh mắt trở nên đượm buồn, vẻ mặt trầm ngâm:

– Thảo nào... Nhưng tại sao con lại từ chối con bé kia chứ? Saphia là một cô gái tốt, nó có gì không xứng với con?

Anh lắc đầu:

– Chẳng có điểm nào ở Saphia mà con không thích hay không vừa ý cả. Vấn đề chỉ là ở con thôi.

Cha anh lại đưa ánh mắt khó hiểu nhìn anh, anh giải thích:

– Con không yêu em ấy mà chỉ xem em ấy như một đứa em gái.

Cha anh trầm mặc một lúc rồi lại lên tiếng, giọng nói tỏ vẻ nghi hoặc:

– Con... đã yêu người khác rồi... đúng chứ?

Anh hơi ngẩng người trước câu hỏi của cha mình. Rồi, anh lẳng lặng gật đầu. Cha anh khá ngạc nhiên, thở dài:

– Đó là ai? Là ai mà có thể khiến con trai ta yêu mến đến vậy?

Anh khẽ cười buồn, đáp lời cha mình:

– Là ai cũng không quan trọng nữa rồi thưa cha.

– Ý con là gì?

Cha anh nghi hoặc hỏi lại.

Anh tỏ vẻ hết sức buồn bã, đáp lời:

– Con và người con gái ấy sẽ không thể nào có kết quả được rồi.

– Tại sao? Cha không trách con về việc Saphia đâu. Nếu con đã không thích và con bé cũng đã quyết định từ bỏ thì cha cũng chẳng có lí do gì ép buộc con cả. Con yêu ai là quyền tự do của con, cha sẽ không cấm mà sẽ ủng hộ con hết mình. Dù cô gái đó không có xuất thân quyền quý nhưng chỉ cần là người tốt và là người được đứa con trai yêu quý của cha yêu thương như vậy là đủ rồi, cha vẫn sẽ chấp nhận nó.

Anh cười, lắc đầu:

– Không phải vậy.

Rồi, anh tiến đến ôm chầm lấy cha mình:

– Nhưng dù sao cũng cảm ơn cha vì đã luôn thương yêu và ủng hộ con như vậy.

Cha anh cũng ôm lấy đứa con trai mà mình thương yêu hết mực, nhẹ nhàng vỗ về:

– Thăng ngọc này, cảm ơn gì chứ. Ai bảo con là con trai của ta, không thương yêu con thì ta thương yêu ai đây.

Rồi cha anh đẩy anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh:

– Nào, Yun. Con mau nói cha nghe, tại sao con và con bé mà con yêu lại không thể có kết quả.

Anh hỏi trầm ngâm, phân vân không biết trả lời thế nào. Rồi, anh hít thở một hơi sâu, quyết định trả lời câu hỏi của cha mình:

– Vì người cô ấy yêu là người khác chứ không phải con. Dù bây giờ cô ấy đã chia tay với người đó và tỏ ra đã xóa đi hoàn toàn hình bóng người đó trong tim nhưng con vẫn biết rõ, trái tim của cô ấy mãi mãi chỉ chứa duy nhất bóng hình của người kia, mãi mãi không có chỗ cho con. Cô ấy mãi mãi chỉ có thể xem con như anh trai.

Cha anh thở dài, buồn thay cho con trai mình rồi khẽ xoa đầu anh:

– Con sẽ buông tay chứ?

Anh gật đầu chắc chắn.

Cha anh mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng:

– Con trai ta trưởng thành rồi, đã biết tự quyết định chuyện tình cảm của mình thật rồi.

Anh cũng mỉm cười vui vẻ với cha mình. Cha anh tỏ vẻ tò mò, nói:

– Cũng tò mò thật đấy, ta rất muốn biết con bé đó là ai, chắc là đẹp lắm nhỉ. Mà tính tình chắc cũng phải tốt nữa cơ, nếu không sao lại có thể khiến con ta say đắm, yêu thương đến vậy.

Anh bật cười trước lời nói của cha mình, vui vẻ đáp:

– Dĩ nhiên rồi. Rất xinh đẹp, tính tình cũng cực kì tốt. Nhưng...

Ánh mắt anh ánh lên tia buồn:

– Chỉ có điều, cô ấy phải trải qua quá nhiều đau khổ. Con chỉ mong sao cô ấy sớm ngày thoát khỏi những đau khổ đó, tìm được hạnh phúc cho mình và sớm quay về với người mà cô ấy thực sự yêu thương.

Cha anh gật đầu:

– Con nghĩ vậy rất đúng. Ta muốn biết nhiều hơn về cô gái đó.

Anh lặng lẽ lắc đầu:

– Xin lỗi cha nhưng con không thể kể được. Khi nào được thì con nhất định sẽ kể cho cha nghe.

Cha anh bật cười:

– Được rồi, nhớ phải kể cha nghe khi có thể đấy.

Anh vui vẻ gật đầu. Cha anh lên tiếng:

– Vậy là đủ rồi. Chúng ta nên ra về thôi. Con có cần về thăm Witchard không? Hay là về cung điện với ta vài hôm nhé?

Anh nắm lấy tay cha mình, mỉm cười:

– Nhất định con sẽ về cung điện với cha nhưng không phải bây giờ.

Cha anh khẽ buồn nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần:

– Vậy cũng được. Đi thôi nào.

Cả hai người, anh và cha mình cùng vui vẻ bước ra ngoài. Từ cả hai đều toát ra sự vui vẻ, hạnh phúc khi ở cạnh người thân của mình.

Hắn trở về phòng đã được một lúc nhưng ánh mắt vẫn không lúc nào rời khỏi bầu trời đêm bên ngoài. Hắn vẫn ngồi trên bệ cửa sổ, không rời nửa bước.

Cánh cửa phòng hắn bất giác mở ra rồi nhanh chóng khép lại. Hắn không thèm liếc mắt nhìn sang dù chỉ một chút. Người kia tiến đến gần hắn, trên môi nở nụ cười:

– Giữ đúng thỏa thuận đấy.

Hắn không chút di chuyển, bình thản đáp:

– Ông cũng nên giữ đúng theo thỏa thuận.

Cha hắn bật cười, không nói gì.

Rồi, ông ta nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ châm chọc:

– Tao tự hỏi, mày đã gặp nó chưa nhỉ?

– “Nó”?

Hắn lạnh lùng hỏi, mắt vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao.

Cha hắn khẽ thở ra, cố tình tỏ vẻ rất tiếc nuối:

– Chà, chà... Vậy là mày chưa gặp rồi.

Cha hắn nở nụ cười đều cán, tiếp tục giả vờ tiếc nuối:

– Tao có gửi thiệp mời dự lễ đính hôn của mày tới cho con nhỏ mà mày yêu. Chắc chắn nó đã tới dự lễ đính hôn vừa rồi. Vậy mà không hề đến chúc mày và Monika hạnh phúc gì cả, đúng là không hay chút nào.

Hắn bắt giác ngẩng người, lập tức bước xuống đứng đối diện cha mình, tỏ vẻ khá kích động:

– Ông cố tình mời cô ấy đến để làm cô ấy tổn thương?

Cha hắn bật cười:

– Thì đã sao chứ?

Hắn tức giận nắm chặt hai bàn tay. Nhưng rồi, hắn chợt nghĩ đến việc nó đã từng xuất hiện ở buổi lễ, đã chứng kiến cảnh hắn và Monika đính hôn, tim hắn rất đau nhói, như nát tan thành trăm ngàn mảnh.

Rồi, hắn chợt nghĩ, liệu trong đám người đang ra về kia có nó trong đó hay không???

Suy nghĩ vừa mới lóe lên, hắn đã không chút suy tính, vội vã chạy lao ra khỏi phòng. “Chắc chắn cô ấy vẫn còn ngoài kia, chắc chắn mình sẽ đuổi kịp cô ấy” – Hắn nghĩ.

Hắn chạy nhanh hết sức có thể, vừa chạy vừa đảo mắt nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy bóng hình quen thuộc. Dù không gặp nó, dù chỉ nhìn nó từ xa thôi để xem nó hiện giờ ra sao, nó có buồn hay tổn thương gì không như vậy với hắn cũng đã là quá đủ.

Hắn cứ như vậy, tìm kiếm nó trong vô vọng mà không hề hay biết rằng nó đã rời đi từ rất sớm, đã không còn ở buổi tiệc từ lâu rồi.

Còn lại mình cha hắn trong phòng. Ông ta lặng lẽ dõi mắt nhìn lên trời như hắn vừa làm, trên môi là nụ cười nhếch mép đầy khinh bỉ:

– Thăng ngu ngốc. Không ngờ cũng có ngày mày vì một con nhỏ mà thành ra thế này.

Rồi, ông ta lại mỉm cười đầy thích thú:

– Chỉ có thằng ngu ngốc như mày mới tin tưởng và làm theo thỏa thuận thôi. Mày con non lắm. Cứ từ từ mà chờ được nhìn thấy xác của con nhãi mà mày yêu đi, chắc lúc đó, phản ứng của mày sẽ thú vị lắm đấy.

===ENDCHAP57===

58. Chương 58: Kế Hoạch Của Saphia

Hắn chạy mãi, chạy mãi, cứ kiếm tìm bóng dáng thân thuộc khắp cả xung quanh. Đoàn khách được mời đến dự lễ đính hôn của hắn cũng đã ra về gần hết nhưng hắn vẫn chẳng tìm thấy người mình cần đâu cả. Đám đông cứ tan dần, tan dần. Cánh cổng cung điện đã đóng lại chứng tỏ khách tham dự đã ra về hết rồi.

Trong một góc tối, hắn ngồi phịch xuống, cả nét mặt lẫn ánh mắt đều là sự chua xót và bất lực. Hắn không ngừng tự trách mình. Giả như hắn biết nó sẽ đến thì hay biết mấy, giả như hắn nhanh hơn thì có lẽ hắn đã có thể nhìn thấy nó dù chỉ một lần, dù chỉ là ở khoảng cách rất xa rồi.

Còn về phần anh.

Anh tạm biệt cha mình xong thì lập tức dịch chuyển về lại Witchard.

Bước đến kí túc xá, lòng anh đang rất lo lắng, không biết nó thế nào rồi. Nó ra về từ lúc nào anh cũng chẳng hay, anh tự hỏi liệu nó có trở về kí túc xá hay không hay lại đi đâu rồi.

Anh mang theo nỗi lo lắng dành cho nó về đến tận kí túc xá. Anh ngẩng người khi thấy trước cửa phòng kí túc xá của mình là ba bóng người quen thuộc đang đứng. Có lẽ họ cũng đã đứng đó từ khá lâu rồi. Rồi, anh lại nhìn vào cửa sổ bên hông phòng mình, nơi đó có ánh sáng chiếu ra. Anh khẽ thở phào, vậy là nó đã về đây rồi.

Anh tiến gần đến chỗ Saphia, Gin, Kai đang đứng trước cửa, lên tiếng hỏi:

– Mọi người về lâu chưa?

Kai lên tiếng:

– Cũng được một lúc rồi.

Anh nhẹ gật đầu rồi hỏi:

– Sao không gọi Ryu rồi vào trong phòng? Đứng đây vào thời gian này rất lạnh, dễ bị bệnh lắm đấy.

Gin nhìn mọi người một lượt rồi quay sang nhìn anh:

– Tụi em gọi cửa nhưng không có ai trả lời cả?

Anh hơi sững sờ:

– Đèn sáng như vậy thì chứng tỏ Ryu có ở trong phòng, sao lại không có ai trả lời kia chứ???

Saphia, Gin và Kai lặng lẽ lắc đầu. Gin thở dài:

– Tụi em cũng nghĩ Ryu có trong phòng, tụi em cũng muốn qua đây trò chuyện với Ryu xem cậu ấy thế nào rồi, có ổn không. Nhưng dù phòng sáng đèn nhưng tụi em đứng đây gọi một lúc rồi vẫn không có ai đáp lại hay mở cửa. Đây là phòng anh, tụi em không dám tùy tiện nên quyết định đứng đây đợi anh về xem sao.

Anh gật đầu:

– Được rồi. Để anh mở cửa rồi chúng ta cùng vào trong xem sao.

Saphia, Gin và Kai khẽ “vâng” rồi đứng nép sang một bên, nhường đường cho anh mở cửa phòng.

Cánh cửa phòng được mở ra, ánh đèn từ trong phòng hắt ra bên ngoài.

Cả bốn người lần lượt bước vào phòng. Đi đầu là anh, theo sau lần lượt là Saphia, Gin và Kai. Kai đi vào sau cùng nên là người đóng cửa.

Anh ngay lập tức tiến đến cửa phòng nó, chậm rãi gõ cửa, kèm theo đó anh cũng nhẹ nhàng gọi tên nó:

– Ryu. Ryu à.

Anh cứ gõ cửa rồi gọi tên nó nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.

Saphia, Gin và Kai đứng cạnh anh cũng lo lắng cho nó mà lên tiếng:

– Ryu à. Cậu có trong phòng không vậy???

Tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi tên nó dồn dập nhưng mãi một lúc sau, bên trong vẫn không có chút động tĩnh gì.

Sự lo lắng đã lên đến đỉnh điểm, anh lập tức lên tiếng, giọng nói ảm chứa rõ rệt sự lo lắng:

– Em không nói gì thì anh buộc phải phá cửa đấy.

Phía trong vẫn im lặng như tờ. Anh lập tức phá cửa.

Cánh cửa bị anh đập mạnh, mở toang ra.

Cả bốn người, anh, Saphia, Gin và Kai đều vô cùng lo lắng tiến vào phòng nó. Nhưng bên trong không có ai, chẳng có dấu hiệu gì là nó đang ở trong phòng, cả bé Pi cũng chẳng thấy đâu. Căn phòng của nó vẫn rất gọn gàng và ngăn nắp, cửa sổ cũng được đóng lại cẩn thận.

– Ryu à? Cậu đâu rồi? Ryu.

Saphia lên tiếng gọi nó. Gin cũng bắt đầu gọi theo Saphia. Cả bốn người chia ra tìm kiếm khắp kí túc xá nhưng kết quả cuối cùng nhận được cũng là chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả.

Chán nản, Gin ngồi xuống ghế ở phòng khách, thăm thở dài, tự hỏi nó đang ở đâu. Bất chợt, Gin hét toáng lên:

– Mọi người.

Anh, Saphia và Kai đang tìm kiếm khắp phòng nghe tiếng gọi của Gin thì lập tức lao ra, tiến lại chỗ Gin.

Gin nhìn cả ba người rồi đưa ra trước mặt họ một bức thư, bên ngoài có đề dòng chữ “Gửi anh Yun”.

Anh, Saphia và Kai nghi hoặc nhìn bức thư trên tay Gin rồi nhanh chóng ngồi xuống đối diện với Gin. Anh thông thả mở bì thư rồi lấy ra lá thư trong đó.

– Em rất xin lỗi vì em rời buổi tiệc từ sớm mà không nói cho ai biết. Em nhờ anh chuyển lời xin lỗi này đến với Saphia, Gin và Kai giúp em. Anh đừng lo lắng gì cho em cả, em không sao đâu. Anh cũng nói với mọi người như vậy nhé. Tạm thời phiền anh tiếp tục giúp em nghỉ học ở Witchard, em vẫn còn muốn đi tham quan thế giới phép thuật này, còn rất nhiều điều em muốn tìm hiểu và khám phá. Em sẽ trở về lại đây nhanh thôi, em chỉ cần hai tuần nữa là đủ rồi. Xin anh thông cảm cho em.

Anh đọc lớn nội dung bức thư cho tất cả mọi người cùng nghe. Đặt bức thư xuống bàn, anh khẽ buông tiếng thở dài. Saphia buồn bã lên tiếng:

– Chắc chắn chuyện của Ren và Monika khiến Ryu buồn và tổn thương nhiều lắm. Tội nghiệp cho Ryu.

Gin cũng gật đầu, lên tiếng cảm thông, đồng ý với Saphia:

– Um. Mình cũng nghĩ vậy. Dù không biết rõ cuộc giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì nhưng mình khẳng định tình cảm Ryu dành cho Ren rất sâu đậm, Ryu dù cố gắng tỏ ra vui vẻ, xem như không có chuyện gì xảy ra nhưng nhất định là đang cố che giấu nỗi buồn cho riêng mình.

Anh cũng gật đầu tán thành. Những điều Saphia và Gin nói cũng giống hệt như suy nghĩ của anh.

Kai bất ngờ lên tiếng:

– Chuyện hai người họ nhất định không đơn giản, chắc chắn có ẩn tình. Dường như Ryu đang che giấu chúng ta chuyện gì đó.

Trước lời nói này của Kai, Gin lập tức chêm vào:

– Che giấu sao? Ryu có chuyện gì che giấu chúng ta cơ chứ???

Kai gãi gãi đầu, cười trừ:

– Ủ thì... chỉ là... buộc miệng nên nói vậy thôi, cũng chẳng biết thế nào nữa.

Saphia cười:

– Kai à, chắc là cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, Ryu làm sao giấu chúng ta chuyện gì được cơ chứ.

Anh cũng gật đầu tán thành:

– Anh cũng nghĩ vậy, Ryu sẽ không giấu chúng ta chuyện gì đâu.

Gin khẽ trầm tư:

– Ryu thật đáng thương. Vậy mà chúng ta chẳng giúp gì được cho cậu ấy.

Không gian trong phòng anh bỗng lắng đọng hẳn bởi lời nói của Gin, tất cả đều cúi mặt, ánh mắt đượm buồn, lặng lẽ buông tiếng thở dài náo nê.

Bất chợt, Saphia lên tiếng, nét mặt trở nên rạng rỡ:

– Mọi người. Mình có cách này.

Lúc này, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về Saphia. Gin vội vã lên tiếng:

– Cách gì???

Saphia vui vẻ nhìn mọi người hết một lượt, mỉm cười đầy tự tin:

– Ryu nói hai tuần nữa cậu ấy sẽ trở về. Và cũng trùng hợp, ngay ngày hôm sau chính là sinh nhật của cậu ấy.

Tất cả ánh mắt vẫn đổ dồn về Saphia, ai nấy đều chăm chú lắng nghe từng lời, từng tiếng mà Saphia thốt ra:

– Lúc đó, chúng ta sẽ tặng cho Ryu một bất ngờ bằng cách tổ chức sinh nhật cho cậu ấy. Thời gian qua, chắc hẳn tâm trạng cậu ấy rất buồn, rất không tốt. Nếu như chúng ta làm vậy thì ít nhiều gì cũng giúp được cho Ryu của chúng ta vui vẻ, phấn chấn hơn. Mọi người nghĩ thế nào?

Saphia đưa ánh mắt mong chờ nhìn về cả ba người anh, Gin và Kai.

Sau vài giây ngơ ngác, Gin lập tức vỗ tay tán thành:

– Ý kiến rất hay, mình đồng ý.

Kai mỉm cười:

– Saphia à, cậu đúng là rất thông minh đấy, kế hoạch này mình sẽ tham gia.

Saphia vui vẻ nhìn hai người bạn của mình rồi nhìn về phía anh. Anh gật đầu:

– Ý kiến của em hay lắm, anh sao có thể từ chối được đây.

Saphia mỉm cười hạnh phúc:

– Được. Quyết định vậy nhé. Em sẽ lên kế hoạch cụ thể cho việc này. Lần này, nhất định phải làm Ryu vui vẻ hẳn lên, giúp cậu ấy phấn chấn tinh thần, trở lại là Ryu của trước đây.

– Được.

Gin và Kai cũng đồng thanh đáp lời.

Cả bốn người đều mỉm cười hết sức vui vẻ, ai cũng mong có thể ít nhiều giúp được cho nó phần nào.

Rồi, Kai quay sang nhìn Gin:

– Muộn lắm rồi, chúng ta cũng nên về thôi.

Gin và Saphia gật đầu, quay sang nói với anh:

– Vậy tụi em về đây, anh nghỉ ngơi đi.

Anh mỉm cười gật đầu, tiễn cả ba người ra khỏi cửa rồi mới quay người trở về phòng.

Tuy nó đã để thư lại, bảo anh đừng lo lắng nhưng thử hỏi sao anh có thể không lo cho được. Anh đứng lặng trước cửa phòng nó một lúc, lặng lẽ buông tiếng thở dài đầy chán chường, buồn bã:

– Ryu à, rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy hả? Rõ ràng yêu Ren đến như vậy mà tại sao em lại để cậu ta trở về đính hôn với Monika kia chứ??? Tại sao em cứ tự mình nhận lấy hết đau khổ như vậy hả?

Anh thở dài rồi cũng quay bước về phòng mình.

Còn về phần nó.

Sau khi trở về phòng, nó lấy những thứ cần thiết rồi cùng bé Pi rời khỏi.

Nó đã tìm ra được một hang động trong khu rừng mà nó hay tập luyện phép thuật và nó đã quyết định sẽ tạm thời lấy đó làm nơi trú ẩn để tiện cho việc luyện tập của mình.

Nó cùng bé Pi rời đi. Nhưng ngay sau đó, nó giao cho bé Pi một nhiệm vụ quan trọng là tìm ra nơi ẩn náu thật sự của Gurena. Bé Pi theo lệnh chủ nhân lập tức thi hành nhiệm vụ của mình.

Lúc này, chỉ còn mình nó trong hang động.

Ngoài kia, trời đang mưa, mưa mỗi lúc một nặng hạt.

Nó nhìn theo những giọt mưa long lanh dưới ánh trăng, khéo miệng khéo nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ nhưng rõ ràng, nụ cười này đầy buồn bã và mang nặng nỗi niềm tâm sự. Nhìn theo những hạt mưa trong đêm, tận hưởng cái cảm giác lạnh giá, nó nhớ lại buổi lễ đính hôn vừa rồi.

Nó nhớ mãi cái cảnh anh và Monika sánh bước cùng nhau trong buổi lễ, nhớ cả cái cảnh tượng hai người cùng nhau trai nhẵn đỉnh hôn trước sự chứng kiến của rất nhiều người, trái tim nó chợt nhói lên, tưởng như bị ai đó bóp nghẹn.

Nó không muốn khóc nhưng nước mắt không tự chủ mà cứ tuông rơi. Đôi vai nhỏ khẽ run lên từng đợt, bàn tay ôm chặt lấy lồng ngực để ngăn những cơn đau quặn thắt của trái tim mình.

Phải nói làm sao đây, dù nó biết như thế là không đúng nhưng nó vẫn rất nhớ hân, nó vẫn không thể thôi nghĩ về hân và nó còn ước rằng mình sẽ mãi mãi được ở bên hân. Nó đau đớn, nó xót xa khi người mà nó yêu đính hôn với người con gái khác mà không phải là nó.

Nhưng nó có thể làm gì hơn đây, nó làm gì có tư cách trách hân, nó làm gì có tư cách đau lòng, nó cũng chẳng có tư cách ghen tị với Monika khi chính nó là người đã đẩy hân ra xa, chính nó là người đã buông tay hân, đã từ bỏ tình yêu giữa hai người.

Trong màn đêm tĩnh mịch, xem lẫn tiếng mưa đêm là những tiếng nấc nghẹn ngào chứa đầy tổn thương của nó. Trong tiếng nấc, nó khẽ thì thầm: “Ren à, anh phải hạnh phúc nhé. Em... yêu anh rất nhiều!!!”.

===ENDCHAP58===

59. Chương 59: Sinh Nhật Của Ryu

Nó luyện tập miệt mài, không chút ngừng nghỉ. Một phần, nó muốn quên đi mọi muộn phiền trong lòng mình và cũng một phần để chuẩn bị cho những gì mà nó sắp sửa phải đối mặt.

Nó nằm dài trên mặt đất, hai tay vòng ra sau ôm lấy đầu, ánh mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm cùng những đám mây hờ hững trôi đi.

Thời gian qua, nó thực sự đã rất cố gắng. Nó đã nâng cấp được nhiều phép thuật, sáng tạo thêm được vài phép thuật mới cho riêng mình và cũng đã tự do hóa giải cũng như đặt lại phong ấn mà ngày trước cha mẹ nó đã dùng để phong ấn sức mạnh thực sự của nó.

Thế nhưng, mọi việc không hề suôn sẻ như vậy. Tuy đã rất cố gắng nhưng nó vẫn chưa thể hoàn toàn điều khiển được sức mạnh thực sự của mình. Nó biết sức mạnh này rất quan trọng cho cuộc chiến sắp tới của nó nhưng sức mạnh này lại vượt qua tầm kiểm soát của nó, nó chỉ có thể sử dụng một phần trong lượng sức mạnh đó. Giới hạn mà nó có thể chịu được là một nửa sức mạnh này.

Nó lặng lẽ buông tiếng thở dài. Nó tự hỏi liệu với khả năng đó của mình, nó có thể chống lại nỗi sức mạnh của Gurena cùng toàn thể lực lượng phù thủy hắc ám của bà ta hay không???

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì cũng đã đến lúc nó phải đối mặt rồi. Nó không thể thấy khó mà lui, bỏ mặt sự sống chết của mẹ nó được.

Cái ngày định mệnh đã rất gần kề, nó ngồi nhồm dậy, phủi bụi trên bộ đầm tím, vuốt nhẹ lại mái tóc, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời:

– Mẹ à, hãy chờ con. Con nhất định cứu được mẹ.

Nó mỉm cười tự nhủ rồi quay sang gọi lớn:

– Bé Pi à, đến lúc chúng ta trở về rồi.

Bé Pi sau một tuần vất vả tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được nơi trú ẩn thực sự của Gurena. Ngay lập tức, bé Pi trở về báo cho nó biết rồi ở lại cùng nó, chứng kiến nó miệt mài luyện tập như thế nào.

Bé Pi đang bay lượn dạo chơi cùng với những cành cây, nghe tiếng nó gọi thì vội vã bỏ qua tất cả thú vui của bản thân, bay đến sà vào lòng nó.

Nó vuốt ve bộ lông tím mềm của bé Pi, nở nụ cười hiền dịu, giọng nói cũng rất ngọt ngào, đầy yêu thương:

– Chúng ta về thôi. Đến lúc rồi.

Rồi, bé Pi bay lên đậu trên vai nó, rúc đầu vào má nó nũng nịu. Nó khẽ cười rồi nhanh chóng cùng bé Pi trở về.

Nó trở về lại kí túc xá cũng là lúc trời về đêm. Nó lặng lẽ bước từng bước nhẹ nhàng vào phòng để không làm anh thức giấc. Nó không muốn gây ồn ào và cũng không muốn anh chứng kiến bộ dáng nhếch nhác vì tập luyện phép thuật của nó như bây giờ.

Nó đặt bé Pi xuống giường rồi bước vào phòng tắm, tắm rửa, thay bộ pijama hình mèo màu tím rất đáng yêu. Nó bước ra, đặt lưng xuống giường thì ngay lập tức chìm vào giấc ngủ. Thời gian qua nó đã quá mệt mỏi rồi, có lẽ vì vậy mà nó có thể ngủ nhanh đến vậy.

Mà cũng rất lâu rồi, kể từ cái ngày hôm đó, nó chưa hề có một đêm ngon giấc bởi những cơn ác mộng đầy đau thương cứ bám víu lấy nó không thôi. Cũng có lẽ bởi cái thời khắc định mệnh ấy đang gần kề nên nó mới tìm được ithub chút thư thái trước khi tham gia cuộc chiến sinh tử, cuộc chiến một mất một còn.

Nó không hề biết rằng, anh đã phát hiện ra sự trở lại của nó từ khi nó vừa bước chân vào phòng kí túc xá và đứng lặng trước cửa phòng nó một lúc lâu rồi mới quay người trở về phòng mình.

Sáng hôm sau, anh vẫn đến trường như thường lệ.

Từ phía xa, Saphia, Gin và Kai vội vã chạy đến chỗ anh, thở hồng hộc vì mệt, giọng đứt quãng:

– Anh... Ryu... về chưa?

Anh mỉm cười gật đầu:

– Em ấy về rồi, mới về tối hôm qua. Mà anh thấy Ryu ngủ rất say, có vẻ là còn mệt nên hôm nay anh không gọi Ryu dậy, để cho Ryu nghỉ học thêm một hôm nữa cũng không vấn đề gì.

Cả ba người gật đầu. Saphia mỉm cười rất tươi:

– Vậy thì tốt quá rồi. Kế hoạch của chúng ta sẽ được tiến hành thuận lợi.

Gin gật đầu tán thành với Saphia:

– Đúng vậy. Vậy thì chiều nay chúng ta sẽ cùng nghỉ học để thực hiện như kế hoạch.

– Được.

Anh, Saphia và Kai cùng đồng thanh.

Rồi, bốn người họ quay sang nhìn nhau, mỉm cười đầy vui vẻ. Cả bốn cứ thế giữ vững niềm vui trong lòng, cùng nhau bước lên lớp học nhưng trong tâm trí không ngừng suy nghĩ về kế hoạch của nhóm và không ngừng tưởng tượng xem nó sẽ vui như thế nào.

Sau giờ ăn trưa, bốn người cùng nhau tập trung tại phòng của Saphia.

Sự hiện diện của anh, Kai, Gin và Saphia trong phòng cùng với sự háo hức chuẩn bị của cả bốn người làm cho cả căn phòng nhộn nhịp, vui tươi hẳn lên, đầy ắp những tiếng cười.

Tiếng cười nói vui vẻ cùng những trò đùa nghịch của bốn người trong nhà bếp tuy khiến căn phòng không ít bừa bộn nhưng lại đầy sự ấm áp, tươi vui, làm náo động cả một khu kí túc xá.

Cũng may, giờ này tất cả học viên đều đang học ở Witchard, nếu không chắc nhóm bọn họ đã gây chú ý và làm tâm điểm cho cả kí túc xá này rồi.

Công việc chuẩn bị được tiến hành thật thuận lợi, mọi thứ đã gần xong. Đột nhiên, Gin chỉ tay vào mặt Saphia, cười lớn:

– Saphia. Mặt cậu... mặt cậu...

Lời chưa nói hết thì Gin đã ôm bụng cười ngặt nghẽo, tỏ vẻ rất vui. Anh và Kai tò mò nhìn Gin rồi quay sang nhìn Saphia rồi ngay sau đó cũng hết như Gin, không khỏi bật cười thành tiếng.

Saphia không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vã chạy vào phòng để soi gương xem rốt cuộc mặt mình đang có vấn đề gì.

Nhìn thấy hình ảnh trong gương, mặt Saphia đỏ bừng. Saphia lập tức chạy vào phòng tắm, dùng nước rửa mặt thật sạch nhưng khuôn mặt vẫn đỏ như gấc. Thật ra mọi người cười là vì mặt Saphia dính đầy bột, lại còn lem luốc nhưng thật sự mà nói thì trông Saphia lúc ấy rất đáng yêu.

Saphia ngượng ngùng bước ra ngoài, gãi gãi đầu, khuôn mặt vẫn đỏ.

Mọi người cứ thế cùng nhau tiếp tục chuẩn bị mọi thứ cần thiết.

Tất cả đã xong xuôi, giờ là lúc mọi người nhìn thấy thành quả của sự cố gắng nguyên một buổi chiều. Cả ba người Saphia, Gin và Kai cùng anh đem những thứ được chuẩn bị đến phòng kí túc xá của anh.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, nó vội vã chạy ra mở cửa.

Thế nhưng bên ngoài chẳng có một người nào cả chỉ có khoảng không vắng lặng và yên tĩnh mà thôi. Nó ngơ ngác nhìn ngó xung quanh rồi bất chợt một hình ảnh đập vào mắt nó.

Nó tò mò, cầm thứ đó lên xem. Bất chợt, hàng lông mày của nó nhíu lại, đôi mắt tím như muốn nhìn xuyên thủng vật trên tay, hàn khí từ nó cũng tỏa ra đầy lạnh đậm và lạnh lẽo. Nó nắm chặt thứ đó trong tay, bàn tay kia cũng siết lại.

Lúc này, nó chợt thấy bóng anh từ xa, có lẽ anh vừa đi học về.

Nó vội vã giấu nhem thứ vừa rồi rồi vội vàng đóng cửa lại, bước trở vào trong.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên. Nó chắc chắn là anh. Vội vã bước ra mở cửa, nó nở một nụ cười, kèm theo lời nói:

– Anh về rồi. Xin lỗi, em mệt quá nên ngủ dậy rất trễ, lại nghỉ thêm một buổi học nữa rồi.

Thế nhưng, nó hoàn toàn bất ngờ trước những việc đang diễn ra.

” Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birthday Ryu”

Tiếng hát đầy vui tươi vang lên đáp lại lời xin lỗi của nó.

Một chiếc bánh kem thật to và rất đẹp cùng những ngọn nến lung linh đang được anh cầm trên tay, đưa ra trước mặt nó.

Nó ngỡ ngàng đứng lặng tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào.

Saphia nhanh chóng tiến đến đẩy nó vào phòng, cả Gin, Kai và anh cũng vào theo. Họ cùng đóng cửa lại, tắt hết điện trong phòng, tắt cả cửa sổ đều được anh dùng phép thuật che đi hoàn toàn ánh sáng.

Dưới ánh nến lung linh của chiếc bánh sinh nhật, bài ca mừng sinh nhật nó lại một lần nữa được cất lên bởi tiếng hát của anh, Saphia, Gin và Kai.

” Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birthday Ryu”

Bài hát đã kết thúc, Saphia, Gin, Kai và anh đồng thanh lên tiếng:

– Ryu à, chúc mừng sinh nhật.

Thấy nó vẫn đứng lặng người, ngơ ngác, Saphia huýt nhẹ vào tay nó:

– Ryu, sao còn đứng đó. Mau ước rồi thổi nến đi chứ.

Lúc này, một giọt nước mắt khê rơi trên gương mặt xinh đẹp và có phần xanh xao của nó. Nó lau vội giọt nước mắt rồi gật đầu, mỉm cười thật tươi với tất cả mọi người:

– Được. Vậy mình ước đây.

Rồi, nó nắm hai bàn tay lại đưa lên trước ngực. Nó nhắm chặt hai mắt, từ từ cầu nguyện. Nó mong rằng điều ước trong đêm sinh nhật này của mình sẽ có thể trở thành sự thực.

Ước xong, nó mỉm cười nhìn mọi người một lượt rồi ngay sau đó thổi nến.

Nến tắt, ánh búng tay một cái, ánh sáng trở lại với căn phòng. Tiếng vỗ tay hoan hô đầy vui vẻ của Saphia, Gin và Kai cũng vang lên khiến không khí trong căn phòng trở nên cực kì náo nhiệt và vui vẻ.

Mở màn xem như đã hoàn tất. Lúc này, nó, anh, Saphia, Gin và Kai cùng nhau quây quần trên chiếc bàn ở phòng khách. Không khí cực kì vui vẻ.

Nó từ từ cắt chiếc bánh sinh nhật ra, chia ổi người một phần. Gin lên tiếng:

– Ryu này, mọi thứ đều do bọn tớ tự chuẩn bị đấy. Vì làm chiếc bánh sinh nhật này mà mặt Saphia dính đầy bột, trông thực sự rất đáng yêu nhưng cũng rất buồn cười.

Nói rồi, Gin bật cười thích thú, anh và Kai cũng nhớ đến cảnh ấy mà cười theo. Saphia ngượng ngùng đến đỏ mặt, chỉ biết cười trừ. Nó xúc động trước những gì mọi người làm ình, mỉm cười đầy cảm kích:

– Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Saphia đáp lời nó:

– Cảm ơn gì chứ, chẳng phải chúng ta là bạn bè hay sao. Nhưng mà...

Saphia chống cằm nhìn về phía nó, ánh mắt tinh anh:

– Nếu cậu thực sự muốn cảm ơn chúng tớ thì phải sống thật vui vẻ và hạnh phúc. Còn nữa, dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải nói cho bọn tớ biết để chúng ta cùng nhau chia sẻ. Không được giấu trong lòng bất cứ chuyện gì và không được tự mình giải quyết tất cả mọi chuyện.

Mọi người đồng tình trước lời Saphia nói.

Nó nhìn Saphia và mọi người, ánh mắt thoáng buồn, nhưng rất nhanh, nó cố che giấu nỗi buồn của mình. Kai lên tiếng:

– Nói gì đi chứ Ryu.

Anh cũng nói thêm vào:

– Sao? Em có đồng ý không???

Nó nhìn hết thấy mọi người rồi miễn cưỡng gật đầu. Nó biết nếu nó không làm như vậy thì chắc chắn những gì nó sắp làm rất có khả năng bị anh, Saphia, Gin và Kai xuất hiện.

Theo đó, buổi tiệc cũng chính thức bắt đầu.

Tất cả món ăn đều được dọn ra, đều là những món ăn rất ngon, những món mà nó thích và người làm không ai khác chính là bốn người anh, Saphia, Gin và Kai. Nó thưởng thức tất cả các món ăn, lòng dâng lên một nỗi niềm khó diễn tả. Nó thực sự rất hạnh phúc và cũng rất cảm động trước tình cảm mọi người dành cho nó, trước những điều mà mọi người đã làm vì nó.

===ENDCHAP59===

60. Chương 60: Nơi Cần Đến

Nhưng niềm vui còn chưa trọn vẹn thì hình ảnh vật lúc nãy nó nhật được trước cửa hiện lên trong tâm trí nó. Nó khẽ nhíu mày, ánh mắt thoáng lướt qua tất cả mọi người với dáng vẻ vô cùng phức tạp. Rồi, nó nở một nụ cười nhìn anh, Saphia, Gin và Kai:

– Em thật sự rất vui vì những gì mọi người làm. Em nghĩ mình cũng nên làm gì đó ọi người.

Nó chống cằm, ra vẻ suy nghĩ rồi mỉm cười thích thú:

– Em đi lấy nước ọi người nhé.

Gin mắt sáng hẳn lên, lên tiếng:

– Được được.

Anh, Saphia và Kai cũng mỉm cười. Nó cười đáp lại rồi đứng dậy tiến vào bếp lấy nước ra.

Nó vào trong rồi quay ra nhìn mọi người ở bên ngoài, dáng vẻ khá thần bí. Rồi, nó cầm một khay đựng năm ly nước cam ép đem ra ngoài, nụ cười vẫn thường trự nở trên môi.

Nó đặt khay xuống, đưa ra trước mặt mỗi người một ly nước rồi nói:

– Mọi người uống đi. Em rất biết ơn vì những gì mọi người đã làm.

Anh, Saphia, Gin và Kai vui vẻ cầm ly nước trên tay, đưa lên miệng uống. Nó chăm chú quan sát từng người một, khi thấy tất cả đều đã uống, trên môi nó chợt hiện ra một nụ cười rất khẽ.

Anh, Saphia, Gin và Kai cùng nó vui vẻ trò chuyện, nó nói cần vào phòng một chút nên cả bốn người đều đồng ý, để nó về phòng.

Một lát sau, nó cùng bé Pi bước ra.

Lúc này, nó đã thay một bộ trang phục hoàn toàn mới. Nó mở cửa, tiến về phía anh, Saphia, Gin và Kai. Lúc này, cả bốn người họ đều đang nằm gục trên bàn, say sưa chìm vào giấc ngủ.

Bé Pi đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nó, ánh mắt nó cũng nhìn vào bé Pi, chứa đựng đầy nỗi u buồn:

– Là chị đã làm.

Nó cúi mặt, giọng nói như thủ thỉ bên tai:

– Lúc nãy, khi vào làm nước ọi người, chị đã pha chế vào trong đó một lượng thuốc ngủ. Họ sẽ không sao, chỉ chìm vào giấc ngủ mà thôi. Ngay tối ngày mai, bốn người họ sẽ thức dậy, lúc đó dù có thể nào đi chăng nữa thì mọi chuyện cũng đã xong xuôi rồi.

Bé Pi buồn bã nhìn nó rồi nhìn sang bốn người đang nằm gục trên bàn. Nó nắm chặt bàn tay lại, vật nó đang giữ trong tay cũng theo đó mà bị bóp chặt. Lúc này, nó mới nhìn đến cái vật mà mình đã lấy lúc ra mở cửa.

Đó là một bức thư mà người gửi không ai khác chính là Gurena. Nội dung thư cũng rất ngắn gọn: “Cháu gái, ta mong cháu sẽ không lỡ hẹn hay bỏ trốn. Nơi ở của ta chắc chắn cháu cũng biết rồi. Ta sẽ đợi cháu.”

Nó đọc nội dung bức thư một lần nữa. Bức thư trong tay nó ngay sau đó bị một ngọn lửa dữ dội làm cháy tan thành tro bụi. Nó hừ lạnh, thầm nghĩ: “Dù thế nào thì tôi cũng sẽ không trốn chạy đâu. Tôi nhất định phải đối mặt với bà dù có chết cũng chẳng sao. Tôi nhất định sẽ gắng hết sức tiêu diệt bà, trả thù cho gia tộc và cứu mẹ tôi ra.”

Nó quay sang nhìn bé Pi, giọng lạnh lùng:

– Bé Pi, em mau biến lớn lên đi. Chúng ta sẽ đến đó ngay bây giờ. Hãy biến thành dạng nào đó bay nhanh nhất có thể.

Bé Pi lập tức tuân lệnh, hóa thân thành một con rồng màu tím kì lạ nhưng nhìn rất mạnh mẽ.

Nó đưa mắt nhìn về phía bàn, nơi mà anh, Saphia, Gin và Kai đang nằm im lìm trong giấc ngủ. Ánh mắt nó đượm buồn, nó nói, giọng nói rất nhẹ, mang nặng nỗi buồn:

– Xin lỗi mọi người. Đây là cách duy nhất mình có thể nghĩ ra. Mình biết, nếu mọi người biết chuyện mình sắp làm thì nhất định sẽ không để mình một mình đối mặt mà sẽ thay mình gánh vác phần nào. Nhưng...

Nó cúi mặt nhìn xuống đất, khoe mắt ướt ướt:

– Mình không muốn ai gặp nguy hiểm hay bất trắc gì cả. Chỉ cần mọi người an toàn thì dù kết quả cuối cùng có thể nào, mình có phải chết đi chẳng nữa thì mình cũng rất an lòng, rất mãn nguyện.

Giọt nước mắt đang chực chờ rơi thì nó lập tức hít thở thật sâu để điều tiết lại cảm xúc của mình. Nó leo lên lưng bé Pi, cả hai cùng lao ra ngoài, bay vút trong màn đêm, dưới bầu trời đầy sao.

Hôm nay là sinh nhật nó, một ngày rất ý nghĩa và cũng được xem là một ngày định mệnh của đời nó.

Vào ngày này 18 năm trước, nó được sinh ra trên cõi đời này, là niềm hạnh phúc của cha mẹ và toàn hoàng tộc. Nhưng cũng vào ngày này 10 năm trước, toàn bộ hoàng tộc của nó đã diệt vong, nó trở thành cô nhi, lưu lạc đến Trái Đất mà quên mất bản thân mình là ai. Và trong ngày này của hiện tại, nó sẽ đối mặt với định mệnh của cuộc đời mình một lần cuối cùng, chấm dứt tất cả mọi chuyện.

Đêm nay quả thực rất đẹp. Có lẽ hôm nay là ngày trọng đại nhất của đời nó và cũng có thể là ngày cuối cùng nó tồn tại trên cõi đời này nên nó cảm nhận cảnh vật xung quanh đều khoác lên mình một vẻ đẹp kì lạ. Những ánh sao hôm nay như sáng tỏ hơn, rực rỡ hơn giữa bầu trời đen tĩnh mịch. Cả mặt trăng cũng tròn, cũng đẹp hơn mọi khi. Tâm tình nó cơ hồ có chút băng khuâng khó diễn đạt thành lời.

Nhưng cơn gió đêm lạnh buốt cứ thổi vào mặt, lạnh giá, cũng có chút đau rát nhưng nó vẫn rất bình thản, mặt ái tóc tung bung, nó cứ thả mình tận hưởng những luồng gió.

Nó cứ thế, cùng bé Pi thẳng tiến đến nơi mình cần đến nhưng không hề hay biết rằng, tại phòng kí túc xá của nó, ngay khi nó cùng bé Pi vừa rời đi đã xuất hiện một bóng người. Người đó rất thận trọng bước vào trong, tiến gần một gần đến chiếc bàn nơi anh, Saphia, Gin và Kai bị nó dùng thuốc mê khiến chìm vào giấc ngủ say.

=====

Tại cung điện của Gurena.

Một người phụ nữ bước vào. Người đó không ai khác là thuộc hạ thân cận của Gurena – Sarin.

Sarin cúi đầu cung kính chào Gurena rồi mỉm cười đầy đắc ý:

– Thưa Nữ hoàng, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong. Ông ta cũng đã đến rồi và đã chuẩn bị sẵn sàng.

Gurena gật đầu, tỏ ý hài lòng, vuốt ve con quạ đen đang đậu trên cánh tay:

– Rất tốt.

Rồi, Gurena nhìn con quạ đen trên tay mình:

– Người cũng nên vào vị trí đi, vật cưng của ta.

Con quạ đen theo lời Gurena, lập tức bay đi mất.

Trong phòng lúc này chỉ còn mỗi Gurena và thuộc hạ của mình – Sarin.

Sarin nhìn theo bóng dáng linh thú Gurena bay đi, ánh mắt trở nên đầy mưu mô, nở nụ cười độc ác:

– Cuộc chiến hôm nay thần tin chắc Nữ hoàng sẽ giải quyết được mầm mống lo ngại bấy lâu.

Gurena bật cười lớn:

– Ta từ lâu đã chẳng xem con nhãi đó là mầm mống tai họa mà nó chỉ đơn giản là một món đồ chơi khá thú vị của ta thôi.

Gurena không còn ngồi trên ghế nữa mà đứng dậy, nói tiếp:

– Ta không tin lời tiên tri nhằm nhĩ gì đó của hoàng tộc huyền bí. Một con nhỏ tầm thường như nó làm sao có thể đánh bại được sức mạnh hắc ám hùng mạnh của ta kia chứ. Nhưng dù sao, hôm nay ta cũng sẽ giết chết nó, cho nó đi tìm cái hoàng tộc của mình và chết cùng lời tiên tri ngu ngốc, nhằm nhĩ đó.

– Kế hoạch của người thực sự rất hoàn hảo. Con nhỏ mà đến đây thì chắc chắn là tự tìm mò chôn inh.

Sarin nhìn Gurena, nói bằng giọng đầy ngưỡng mộ và chắc chắn.

Trong căn phòng, tiếng cười man rợ và tàn độc vang lên khắp mọi nơi, xóa bỏ vẻ yên tĩnh ban đầu mà thay vào đó là dáng vẻ rừng rợn, ma quái.

=====

Nó và bé Pi vẫn đang trên đường thẳng tiến đến cung điện của Gurena.

Càng lúc khoảng cách giữa nó và cung điện của Gurena càng gần, lòng nó cũng theo đó mà dâng lên từng nỗi lo lắng, nỗi sợ hãi vô hình.

Hai vai nó khẽ run lên, tim nó cũng đập loạn nhịp. Tuy nó nói nhất định sẽ đối mặt nhưn nó vẫn không thể không sợ hãi và lo lắng.

Nó không sợ bản thân sẽ hy sinh trong trận chiến sắp tới mà nó chỉ sợ nếu nó chết đi rồi thì thế giới phép thuật sẽ thế nào đây? Nó sợ nếu nó thất bại, mẹ nó sẽ ra sao? Và nó cũng lo lắng, lo lắng không biết sắp tới đây nó sẽ phải đối mặt, sẽ phải chống đỡ với những điều gì.

Thế nhưng, dù có sợ hãi hay thế nào đi chăng nữa thì chuyện gì đến cũng sẽ đến. Nó ôm chặt trái tim mình, điều hòa lại hơi thở cùng cảm xúc, tin tưởng vào con đường phía trước của mình và sẵn sàng đối mặt với tất cả.

Cuối cùng thì cung điện của Gurena cũng đã xuất hiện trước mắt nó cùng bé Pi.

Nơi đây chính là nơi tận cùng của thế giới phép thuật, ánh sáng rất yếu ớt, cả những vì sao cũng rất thưa thớt. Cung điện của Gurena sừng sững ở nơi đây, rất nguy nga, tráng lệ. Chỉ có điều, tất cả đều mang một màu đen u ám, ảm đạm, cùng vẻ cổ kính, trông rất đáng sợ.

Xung quanh cung điện, cây cối cũng héo úa, rũ xuống, không chút xanh tươi, không chút sức sống. Những đám dây gai bám lấy toàn bộ cung điện, kể cả cổng cung điện. Quạ đen ở đây phải nói là rất nhiều, đâu đâu cũng thấy quạ. Chẳng những vậy, chúng còn cất tiếng kêu trong màn đêm yên tĩnh, khiến người ta có cảm giác rừng rợn, ghê sợ.

Nó nhìn khắp xung quanh một lượt từ đằng xa, trong đầu bắt chợt hiện lên suy nghĩ: “Không lẽ suốt thời gian qua, dì ấy đã phải sống một mình cô đơn, lạnh lẽo trong nơi u ám này hay sao???”

Nghĩ xong, nó chợt bật lên tiếng cười. Sao nó lại gọi Gurena là dì sau những việc bà ấy đã làm với nó và hoàng tộc của nó? Sao nó có thể gọi Gurena là dì, quan tâm bà ta trong khi bà ta năm lần bảy lượt muốn dồn nó vào chỗ chết, muốn nó phải đến với tận cùng của sự đau khổ???

Thế nhưng, trước cảnh cung điện này, nó vẫn không ngăn được lòng mình có chút xót xa, chua xót cho cuộc sống của người dì Gurena của mình.

Bé Pi toang bay thẳng vào trong cung điện thì ngay lập tức bị nó ngăn lại, lệnh cho đáp xuống ngay cổng của cung điện. Tuy không biết vì sao nhưng bé Pi vẫn ngoan ngoãn vâng lệnh chủ nhân của mình.

Nó bước xuống, đứng trước cánh cổng trông rất cũ kĩ. Nó không nhìn bé Pi mà nhìn vào cung điện trước mặt, trầm tĩnh nói:

– Chúng ta không bay thẳng vào vì chị nghĩ Gurena sẽ không dễ gì để chị gặp dễ dàng như vậy. Chắc chắn chúng ta sẽ rất vất vả mới có thể vào bên trong.

Nó giải thích cho bé Pi hiểu. Hít thở thật sâu để cho bản thân bình tĩnh hết sức có thể, nó khẽ mỉm cười. Nó đọc câu thần chú gì đó rồi phát tay. Cánh cổng cũ kĩ, bám đầy gai góc cốt kết mở ra một cách chậm rãi.

Và cuộc chiến của nó cũng theo đó mà chính thức bắt đầu.

Con đường đi đến định mệnh của nó cũng bắt đầu từ đây, ngay khi cánh cổng mở ra. Liệu có những chuyện gì đang đón chờ nó ở sau cánh cổng này, ngay trong cung điện??? Liệu đến cuối cùng, nó có thể an toàn đến với định mệnh của đời mình??? Nó có thể bình an trở về hay mãi mãi chỉ còn là kí ức trong lòng mọi người???

===ENDCHAP60===

61. Chương 61: Khúc Đạo Đầu

Cánh cổng mở ra một cách nặng nề và khá ồn ào. Tim nó lúc này bắt đầu đập thành thịch, một nỗi sợ hãi vô hình lại ập đến khiến nó thấy tim mình như nghẹn lại, hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn.

Nó hít thở thật sâu. Bé Pi cọ đầu vào má nó, khiến nó cảm thấy thoải mái hơn phần nào. Rồi, nó bước vào bên trong.

Cây cối xung quanh lối đi đều đã héo rũ, không còn chút sự sống. Đàn quạ đập cánh bay, tiếng kêu quan quá nghe thót tim. Nó bước đi nhưng vẫn dè chừng xung quanh vì nó chắc chắn Gurena sẽ giở trò gì đó với nó.

Quả đúng như nó dự liệu. Mới tiến vào trong được một khoảng thì ngay lập tức, nó bị tấn công từ dưới mặt đất.

Một ngọn giáo nhọn hoắt chìa lên trên, đâm thẳng về nó. May mà nó nhanh mắt, phản xạ cũng rất nhanh, né được ngay tức khắc. Rồi theo sau đó, rất, rất nhiều sinh vật kì dị, gồm ghiếc ngoi lên từ dưới mặt đất.

Chúng là những sinh vật nhỏ bé, màu sắc hết như màu đất nhưng vẻ mặt của chúng đều không mấy thiện cảm, rất dữ dằn, mỗi con lại cầm trên tay một món vũ khí sắc nhọn, nào là kiếm, giáo, mác,... Và tất cả bọn chúng đều có chung một mục đích là tiêu diệt nó.

Nó khẽ nhíu mày nhìn lũ sinh vật gồm ghiếc, kì lạ kia. Chắc chắn đây là nhiệm vụ Gurena bảo chúng làm. Nó ngay lập tức giữ bình tĩnh, muốn gặp được Gurena và cứu mẹ, nó nhất định không được phép thất bại ở đây mà phải tiêu diệt lũ quái vật này trước.

Nghĩ là làm, nó ngay lập tức tạo ra hai thanh kiếm gió sắc bén. Nó có thể dùng phép thuật mạnh hơn nhưng nó cho rằng đây chỉ mới là màn chào hỏi của Gurena mà thôi, nó không được dùng quá nhiều phép thuật và cũng không được phép dùng những phép thuật mạnh nhất của mình, nếu không khi đối đầu trực diện với Gurena, nó sẽ không còn nhiều sức mạnh cũng như mọi chiêu thức của nó đều bị Gurena biết hết cả rồi.

Bọn quái vật này rất hung hãn, lập tức lao đến tấn công nó tới tấp.

Nó không thể để bản thân ở thế bị động như vậy được, nó cũng lao đến, vung kiếm vào bọn chúng.

Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng những thanh sắc chạm vào nhau nghe đến ê tai. Kiếm của nó cứ chém vun vút trong màn đêm. Mặc áo tóc tím đang dần trở nên rối vì gió nó cứ tấn công không chút nương tay. Nó cần phải nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Thế nhưng, chuyện này đâu dễ dàng kết thúc như vậy.

Số lượng đám sinh vật kì lạ này rất nhiều, chúng là còn rất dai, không hề sợ chết mà cứ thế lao vào, số lượng lại mỗi lúc một đông.

Vài giọt mồ hôi bắt đầu rơi trên khuôn mặt nó.

Đã 15 phút trôi qua, nhưng số lượng lũ sinh vật này không hề suy giảm mà dường như lại có phần tăng lên.

Nó nhíu mày, bắt đầu cảm thấy khó chịu với lũ này. Nó vừa tấn công vừa quan sát xung quanh. Thật kì lạ, tại sao chúng lại dai dẳng và nhiều như thế cơ chứ??? Rốt cuộc, là tại sao?

Suy nghĩ làm nó bị phân tâm. Lưỡi kiếm của một trong số bọn quái vật nhắm thẳng vào lưng nó, trong khi nó không hay biết gì.

Keng...

Thanh kiếm trên tay con quái vật vừa nảy rơi xuống, con quái vật cũng gục ngã.

Lúc này, nó mới phát giác ra vừa rồi mình xem chút nữa tiêu từng dưới tay bọn quái vật này. Và nó cũng phát hiện ra một điều.

Nó đứng trân trân tại chỗ, vung kiếm chém xung quanh theo phản xạ, nhưng ánh mắt vẫn dõi về một hướng. Miệng nó khẽ mở ra, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

– Tập trung đi Ryu.

Giọng nói hiền từ, dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai đưa nó trở về thực tại.

Một con quái vật lại lao tới, nó vừa vung kiếm chém một nhát vừa lên tiếng hỏi, giọng nói đầy hoang mang:

– Mọi người... tại sao...???

Nó chưa hỏi hết câu thì một giọng nói nữ vang lên:

– Ryu. Cậu làm vậy là không được đâu?

Một giọng nói khác lại nói thêm:

– Đúng vậy. Cậu có xem bọn mình là bạn không vậy?

Lúc này, nó nhìn tất cả bằng ánh mắt đầy hối lỗi.

Thực ra, sự việc là khi này, lúc nó sắp bị mũi kiếm sắc bén đâm trúng thì đã có người kịp thời ra tay cứu nó. Người đó không ai khác chính là anh.

Không chỉ có anh, cả Saphia, Gin và Kai cũng đều có mặt ở đây và đang chiến đấu cùng với nó. Ngoài ra, cả linh thú của anh – Leon cũng xuất hiện ở đây.

Lúc này, Kai lên tiếng:

– Lũ quái vật này chỉ có thể giữ chân không thể tiêu diệt được.

– Tại sao?

Nó ngay lập tức lên tiếng, vẻ mặt hoang mang.

Leon vừa ra đòn tấn công vừa giải thích cho nó:

– Chúng không phải quái vật bình thường mà chúng là quái vật do phép thuật tạo ra. Chắc chắn người điều khiển chúng đang ở gần đây hoặc ở bên trong lâu đài.

Leon đang giải thích thì liền bị một con quái vật lao đến chĩa mũi giáo vào. Saphia lập tức lao đến hất tung mũi giáo và tiêu diệt lũ quái vật phiền phức. Leon gật đầu, tỏ ý cảm ơn, Saphia chỉ mỉm cười rồi tiếp tục chiến đấu.

Lúc này, Leon nói tiếp:

– Chúng dù bị tiêu diệt thì người điều khiển vẫn có thể hồi sinh chúng trở lại. Vậy nên chúng ta chỉ có thể tạm thời cầm chân chúng rồi đi tìm người sử dụng phép thuật này và tiêu diệt người đó. Như vậy, lũ này mới có thể thôi không gây phiền phức nữa.

Nó lúc này đã hiểu ý, gật đầu.

Gin liền lên tiếng:

– Vậy là đã có kế hoạch rồi đấy. Tớ sẽ ở đây cầm chân bọn chúng, mọi người hãy mau đi tìm tên thực hiện phép thuật này đi.

– Nhưng...

Nó chưa nói hết câu thì Kai lập tức chen vào:

– Yên tâm, tớ sẽ ở lại cùng Gin. Mọi người mau đi đi, không cần bàn bạc gì thêm.

Nhìn thấy nét phân vân trên khuôn mặt nó, Kai nói tiếp:

– Cứ tin tưởng ở tớ và Gin, chắc chắn tụi tớ sẽ cầm chân được chúng. Mọi người mà không nhanh lên thì tất cả sẽ kiệt sức rồi chết dưới tay bọn nhãi nhép này đây. Như vậy thì không hay tí nào.

Nó quay sang nhìn Gin và Kai. Cả hai đều mỉm cười, đưa ánh mắt kiên định nhìn nó. Nó gật đầu, ánh mắt đầy cảm kích:

– Cảm ơn hai cậu. Vậy tụi mình đi trước đây. Nhớ cố gắng cầm cự cho đến khi bọn mình tiêu diệt được kẻ kia.

Saphia từ lúc nào đã đến đứng cạnh nó, đặt tay lên vai nó:

– Gin và Kai liên thủ là mạnh lắm đấy nhé. Cậu không phải lo, chỉ cần tin tưởng họ thôi.

Nó mỉm cười, gật đầu. Cuộc đời này có được những người bạn như Saphia, Gin và Kai là điều may mắn nhất của nó.

Ngay lập tức, anh tung một quả cầu ánh sáng cực mạnh về phía bọn quái vật, tạo nên một con đường thẳng đi vào trong cung điện.

Leon, nó, Saphia và anh ngay lập tức chạy vào còn Gin và Kai ở lại cầm chân lũ quái vật đang có ý định đuổi theo.

– Ryu. Nhất định phải chiến thắng đây.

Cả hai vừa tấn công vừa đồng thanh nói với nó. Nó gật đầu, ánh mắt đầy kiên định. Nhất định, nó sẽ không để phụ lòng mọi người.

Vừa chạy vào bên trong cung điện, nó vừa lên tiếng hỏi:

– Rốt cuộc tại sao mọi người lại có mặt ở đây?

Anh khẽ mỉm cười:

– Em nghĩ em qua mặt được mọi người sao?

Nó khẽ đỏ mặt, cảm giác bản thân rất có lỗi. Saphia nói:

– Ai cũng nhận ra biểu hiện của cậu rất lạ nên đã mang ý nghi ngờ. Nhưng thật không ngờ cậu dám dùng thuốc ngủ với mọi người đấy.

Nó gãi gãi đầu, ngượng ngùng:

– Rất xin lỗi mọi người.

Saphia lại mỉm cười:

– Cũng rất may, hôm nay Leon có việc nên không thể đến tham dự sinh nhật cậu sớm được. Cậu ta tới trễ và lúc vô tình đi ngang qua cửa sổ ở nhà bếp, Leon đã nhìn thấy cậu dùng thuốc ngủ bỏ vào nước uống.

Leon lúc này cũng gật đầu, lên tiếng:

– Đúng vậy. Tôi đã đợi tiểu thư Ryu ra tay rồi sau đó đứng ở ngoài nghe hết tất cả, biết được cô đang làm gì. Rồi nhân lúc tiểu thư và bé Pi đã ra ngoài, tôi đã vào trong phòng kí túc xá của cô và giúp mọi người giải thuốc mê, sau đó kể hết mọi chuyện ọi người cùng biết.

Anh gật đầu, nói thêm vào:

– Nhưng em cũng rất khá đấy. Trước mặt cao thủ dùng độc dược và thuốc mê như Saphia mà cũng có thể qua mặt được. Đã vậy công dụng của thuốc cũng tương đối mạnh nữa.

Nó không biết nói gì, chỉ biết ngượng ngùng cúi đầu. Nó thấy mình thực sự rất có lỗi.

Saphia nghe anh lên tiếng khen mình, khẽ đỏ mặt nhưng cũng nói vào:

– Ryu rất giỏi mà. Nhưng phải công nhận, cậu và bé Pi bay nhanh thật. Tụi mình mãi một lúc lâu mới đuổi kịp. Nếu không nhờ Leon sớm đã dùng phép thuật định vị vị trí bé Pi thì chắc tụi này bị cậu bỏ lại hết rồi.

Nó đưa tay gãi đầu, thật sự không biết phải nói gì.

Cung điện đã ở ngay phía trước, tất cả cùng tăng tốc chạy nhanh hơn nữa. Ở phía sau, Gin và Kai đều đang chiến đấu, rất bận rộn. Tuy chỉ có hai người nhưng cả hai đều không hề nao núng trước lũ quái vật. Tất cả đòn tấn công đều rất mạnh mẽ và quyết liệt.

Đột nhiên, gió thổi mạnh khiến nó, anh, Saphia và Leon phải dừng lại trong khi cung điện chỉ cách họ vài mét nữa mà thôi.

Một con quạ đen khổng lồ đập cánh ở trên không ngay trước mắt họ. Dáng vẻ của nó rất to lớn và cực kì hung dữ. Nó lên tiếng:

– Chính là linh thú của Gurena.

Anh, Saphia và Leon gật đầu trước lời nó nói. Leon mở miệng, toang nói gì đó thì đã bị nó cướp lời:

– Bé Pi, em giải quyết nó đi.

Bé Pi vâng lệnh, bay đến trước mặt nó. Saphia nhìn bé Pi đầy hoang mang:

– Ryu, như vậy quá nguy hiểm. Con vật đó ghê gớm như vậy, để một mình bé Pi đối đầu có ổn không?

Leon cũng nhìn nó, ánh mắt cũng phản chiếu điều tương tự như Saphia vừa nói. Nó chỉ mỉm cười:

– Cuộc chiến này là của mình và Gurena, bé Pi giao đấu với linh thú của bà ta là phù hợp nhất. Vả lại...

Nó ngừng một lúc, quay sang nhìn bé Pi bằng ánh mắt đầy tin tưởng:

– Bé Pi là linh thú của mình, mình cũng xem bé Pi như người thân. Bé Pi thực sự rất tài giỏi và mạnh mẽ. Nhất định, bé Pi sẽ làm được.

Tuy có phần nghi hoặc nhưng cả anh, Saphia và Leon đều nhìn thấy trong mắt nó sự tin tưởng tuyệt đối dành cho bé Pi và họ cũng thấy ánh mắt bé Pi nhìn nó đầy kiên định và quyết tâm nên tất cả đều quyết định sẽ tin tưởng nó, tin tưởng bé Pi, nghe theo quyết định của nó.

Không còn sự ngăn cản nào nữa, bé Pi lập tức biến lớn lên, bay tới đối đầu cùng linh thú của Gurena.

=====ENDCHAP61=====

62. Chương 62: Bên Trong Cung Điện

Bé Pi lập tức hóa thân lớn lên, lao nhanh đến đâm trực diện vào linh thú của Gurena khiến nó bật về phía sau, đâm thẳng vào bờ tường, choáng váng. Gạch vụn rơi xuống, bức tường của cung điện vì va chạm mạnh với linh thú của Gurena mà bị nứt ra, lõm vào một phần.

Nhân cơ hội này, nó, anh, Leon cùng Saphia vội vã chạy vào bên trong. Nó vừa chạy vừa hét lớn:

– Giao lại cho em, bé Pi. Chị tin chắc em sẽ chiến thắng.

Cả bốn người cuối cùng cũng đã vào được bên trong cung điện. Bọn nó không chạy nữa mà bước đi từng bước chậm rãi và thận trọng. Bên trong này tối om, chỉ loe lói vài tia sáng yếu ớt từ ngoài chiếu vào. Saphia dùng phép thuật tạo một ngọn lửa ở lòng bàn tay, soi lối cho cả bốn người. Nó, anh và Leon đi cạnh Saphia, ánh mắt đầy vẻ đề phòng, liên tục quan sát xung quanh.

Đột nhiên, anh vung tay, một mũi tên lửa sáng chói xuất hiện phóng thẳng về một hướng. Nó, Leon và Saphia đều ngơ ngác.

Mũi tên đã cắm vào một người nào đó, nghe rõ tiếng “phập”. Tiếp sau, ngọn lửa từ mũi tên lang rộng ra, cháy bùng lên. Tất cả ánh mắt đều hướng hết về nơi đó.

Bất ngờ, cả cung điện sáng đèn, căn phòng tối om ban nãy giờ đây đã sáng rực rỡ hẳn lên. Tiếng vỗ tay vang lên cùng với tiếng cười đầy thích thú. Nó, anh, Saphia và Leon nhìn về phía phát ra âm thanh.

– Khá lắm. Nếu ta không nhanh dùng phép thuật hoán đổi thì chắc chắn đã bị người thiêu sống rồi hoàng tử.

Tất cả đều ngỡ ngàng, đồng loạt nhú mào, tỏ vẻ khó chịu. Chỉ riêng Saphia không biết người này là ai, lên tiếng hỏi:

– Người là thuộc hạ của Gurena sao?

Người kia không trả lời mà chỉ cười vang. Anh ôn tồn giải thích:

– Đó là Sarin, thuộc hạ trung thành của Gurena.

Sarin lại tiếp tục bật cười, vỗ tay:

– Nhớ ta là tốt rồi.

Rồi, Sarin quay sang nhìn nó:

– Công chúa nhỏ tới được đây cũng khá đấy. Nhưng mà...

Sarin ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Sẽ không dễ dàng thực hiện được mục đích đâu.

Trước lời nói của Sarin, nó không có gì bất ngờ bởi lẽ nó ngay từ đầu đã chắc chắn Gurena không dễ gì mà đối đầu trực tiếp với nó, chắc chắn bà ta vẫn xem nó như một món đồ chơi.

Nó hừ lạnh:

– Muốn qua thì phải hạ người chứ gì?

Rồi nó tiếp lời:

– Ta nghĩ kẻ làm phép thuật ngăn cản ta chính là người.

Sarin nhún vai:

– Đoán chuẩn đấy. Nhưng mà...

Trên khóe môi Sarin chợt hiện ra nụ cười quỷ dị:

– Đám quái vật đó chỉ là trò mở màn thôi. Hai đứa nhãi kia dám ở lại đó cản trở để người vào được tân đây nên ta đã tặng thêm cho chúng một món quà nhỏ.

Nó nhú mào, vẻ mặt có phần lo lắng:

– Người đã làm gì?

Sarin làm ra vẻ trầm tư rồi nói tiếp:

– Um... Ta chỉ là... cho thêm vài phù thủy hắc ám đến chơi cùng chúng thôi. Chắc là... rất thú vị.

– Người...

Nó nắm chặt hai tay lại, lúc này nó đang thực sự lo lắng cho Gin và Kai đang chiến đấu ở ngoài kia. Nếu có mệnh hệ gì thì...

– Họ rất giỏi.

Saphia đột nhiên đến cạnh, đặt tay lên vai nó. Khuôn mặt Saphia đầy vẻ kiên định, trong ánh mắt cũng chứa đầy sự tin tưởng. Leon cũng gật đầu để nó an tâm. Anh cũng nói thêm vào:

– Đúng vậy, hai người đó sẽ không sao đâu.

Nghe lời trấn an từ mọi người, nó cảm thấy yên tâm phần nào. Nó cũng nghĩ rằng, bản thân phải tin tưởng Gin và Kai.

Bỏ qua tất cả sự lo lắng, ánh mắt nó trở nên sắc lạnh, nhìn thẳng vào Sarin, giọng nói đầy cứng cỏi:

– Ta sẽ giải quyết người để giúp Gin và Kai đỡ tốn thời gian với đám quái vật phiền phức kia.

Sarin tỏ ra vô cùng thích thú, mỉm cười. Thế nhưng, Leon lập tức tiến đến đứng chắn trước mặt nó, giọng nói đầy chắc chắn:

– Tiểu thư Ryu, người có thể nhường việc giải quyết người này lại cho tôi hay không???

Nó khó hiểu nhìn Leon. Leon không quay đầu lại nhưng vẫn biết nó đang rất thắc mắc nên giải thích:

– Lúc trước khi phát hiện cô ta là nội gián, tôi đã sơ suất để cô ta chạy thoát một lần vậy nên lần này tôi muốn giải quyết triệt để cô ta. Vả lại, tôi cũng rất ghét những người dùng phép thuật điều khiển như cô ta. Một lí do quan trọng nữa là mục đích cô đến đây là để giải quyết với Gurena, cô không nên tốn thêm thời gian ở chỗ này làm gì.

Nó toang nói gì đó thì anh đã nói vào:

– Chúng ta đi thôi. Hãy tin tưởng Leon.

Saphia cũng gật đầu với nó. Nó hiểu ý, gật đầu, nhanh chóng quay bước đi.

Sarin tỏ ra vô cùng khó chịu, gằn giọng:

– Đừng hòng đi trước.

Sarin lao tới hướng nó toang tấn công thì ngay lập tức bị Leon chặn lại khiến không thể tiến lên thêm. Leon lên tiếng:

– Giải quyết với ta cho xong đã.

Sarin nghiêng răng, tay nắm chặt:

– Tên khốn.

Rồi cô ta hét lớn:

– Các người ra đi.

Ngay sau đó, từ ngoài năm phù thủy hắc ám lao vào, vẻ mặt ai nấy đều rất đáng sợ và ghê rợn.

Sự xuất hiện của bọn chúng làm Leon thoáng nhú mày. Thế nhưng, cả năm nhanh chóng bị tiêu diệt và người ra tay tiêu diệt bọn chúng không ai khác là anh.

Anh đã nhanh chóng ra tay, tạo ra hàng loạt quả cầu ánh sáng cao cấp khiến bọn việc binh vừa mới xuất hiện lập tức tan thành tro bụi. Leon mỉm cười, gật đầu tỏ ý cảm kích chủ nhân. Anh cũng mỉm cười rồi nhanh chóng đuổi theo nó cùng Saphia.

Sarin siết chặt bàn tay tới mức gân xanh nổi lên, nghiêng răng:

– Lũ vô dụng.

Rồi, Sarin nhìn sang Leon đang thản nhiên cản đường, giọng đầy phẫn nộ:

– Nếu muốn chết đến vậy thì ta sẽ cho người được toại nguyện. Nhưng ta cũng nói cho người hay, dù cố gắng ngăn cản thì đến cuối cùng, con nhãi kia cũng chỉ có duy nhất một kết cục là phải chết mà thôi.

Leon khẽ nhú mày, có chút bất an nhưng cũng nhanh chóng bình thường trở lại, cất giọng bình thản:

– Không ngờ thuộc hạ của Gurena lại nói nhiều đến vậy. Hôm nay ta sẽ rộng lượng giải quyết người giúp bà ta để bà ta khỏi phải mệt mỏi, khổ sở vì thói nhiều chuyện của người.

Lời nói của Leon khiến Sarin vô cùng tức giận. Ngay lập tức, Sarin lao đến tấn công Leon kèm theo lời thét lớn:

– Người nhất định phải chết.

Trở lại với tình hình của nó, anh và Saphia.

Cả ba bước đi trên cầu thang lên tầng thứ hai của cung điện. Tầng hai hoàn toàn vắng vẻ, chẳng có thứ gì. Nhờ có ánh sáng, tất cả mới quan sát rõ xung quanh. Nơi đây thật sự cổ kính cả trong lẫn ngoài. Tất cả đồ đạc đều rất cũ, bám đầy bụi bẩn và mạng nhện, lại có thêm vẻ u ám đến đáng sợ.

Lang thang hết tầng hai nhưng chẳng thấy bóng dáng Gurena lẫn thuộc hạ. Có lẽ, bà ta quá tin tưởng Sarin sẽ không để nó tìm được đến chỗ mình nên không sắp xếp món quà nào tiếp đón nó. Nhưng dù gì thì như vậy cũng tốt, nó sẽ có thêm thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nó, anh và Saphia tiếp tục bước lên tầng ba. Nơi đây cũng hệt như tầng hai vừa rồi, không có gì đáng ngại.

Rồi tất cả lại tiếp tục lên đến tầng bốn.

Vẫn hệt như hai tầng trước thế nhưng lần này, cả ba người đều trở nên cảnh giác hơn bởi lẽ trong lòng cả ba đều có linh cảm kì lạ, đều cảm nhận được sát khí nồng nặc ở nơi này. Chắc chắn, nơi này không bình thường như hai tầng trước, họ đều nghĩ như vậy.

Đột nhiên, ánh đèn vụt tắt, chỉ có ánh sáng từ tầng dưới và bên ngoài cửa sổ le lói vào trong. Kèm theo đó là một âm thanh kì lạ. Nghe thật kì thì dường như đây là... tiếng đập cánh. Và ngay lập tức, theo sau tiếng động đó, một đàn dơi đen đông nghịt không biết từ đâu lao thẳng về phía anh, nó và Saphia.

Tất cả đều giật mình. Đàn dơi rất đông, bao vây lấy cả ba người khiến trang phục họ trở nên xộc xệch, đầu tóc cũng rối bù. Nó, anh, Saphia đưa tay xua lũ dơi, cố gắng tránh né. Đột nhiên, anh hét lên:

– Mau thoát đi, là dơi độc. Không được để bị cắn nếu không là chết chắc với độc của chúng đấy.

– Vâng.

Nó và Saphia đồng thanh đáp lời.

Anh tạo một hàng rào lửa xung quanh mình khiến lũ dơi sợ hãi phải tránh xa, Saphia dùng phép thuật ánh sáng tạo ra ánh sáng xung quanh mình khiến lũ dơi kia bị chói mắt còn nó thiết lập một lớp cầu bảo vệ khiến lũ dơi không thể chạm vào mình.

Cả ba người đồng loạt di chuyển ra khỏi đám dơi đó. Anh đưa tay về phía lũ dơi khiến từ đó lang rộng ra một ngọn lửa, thiêu đốt toàn bộ lũ dơi độc của Gurena. Xong, anh mới thở phào nhẹ nhõm:

– Lũ dơi này là loại dơi độc rất hiếm gặp nhưng lại thuộc hạng nguy hiểm hàng đầu. Bà ta ra tay cũng rất độc ác đấy, thủ đoạn ghê gớm thật, cũng may không ai bị nó cắn, nếu không thì...

Anh bỏ dở câu nói. Cả nó và Saphia cùng nhìn nhau, ánh mắt lo lắng, gật đầu. Quả là rất may mắn vì cả ba người chưa bị lũ dơi đó cắn.

Rồi anh nói thêm:

– Lũ dơi vừa rồi rất có thể là thú cưng của Gurena.

– Là của ta đấy, lũ khôn.

Lời anh vừa nói ra thì lập tức nghe thấy có tiếng đáp lại, giọng nói đầy bức tức và phẫn nộ. Cả anh, nó và hần đều hướng về phía phát ra tiếng nói.

Ánh sáng một lần nữa được bật lên, khiến ba người nó nhìn rõ những người vừa mới xuất hiện.

Có tất cả là bốn người, đều mang trên mình bộ trang phục phù thủy hắc ám, vẻ mặt ai nấy cũng chứa vẻ độc ác, tàn nhẫn.

Người vừa lên tiếng cũng là một trong số bốn người bọn chúng. Tên đó khá cao, gương mặt cũng tương đối điển trai, sở hữu mái tóc đen tím cùng đôi mắt xanh sắc xảo, vẻ mặt hần lúc này rất khó coi. Bên cạnh tên đó là ba người khác, một nam và hai nữ. Người nam còn lại cũng cao ngang tầm tên đó, mái tóc xanh lá, đôi mắt nâu đen và khuôn mặt khá sắc sảo.

Một trong số hai người nữ còn lại là một cô gái có ngoại hình cùng khuôn mặt rất bắt mắt, mái tóc dài màu hồng rất đặc trưng cùng đôi mắt vàng khá kì lạ. Người cuối cùng là một cô gái cũng rất xinh đẹp, mái tóc xám, đôi mắt đen trong.

Tất cả bốn người bọn chúng đều đang đứng trước mặt nó, anh và Saphia, đáng vẻ không mấy thân thiện.

=====ENDCHAP62=====

63. Chương 63: Tứ Đại Hộ Pháp

Tên có mái tóc đen tím kia lại tiếp tục lên tiếng, hấn chỉ thẳng tay vào anh, giọng điệu vô cùng giận dữ:

– Tên khốn nhà ngươi. Ngươi có biết ta phải vất vả lắm mới nuôi được lũ thú cưng đó đồng như vậy mà còn rất biết nghe lời hay không. Vậy mà...

Nói đến đây, tên đó bất chợt dừng lại, bàn tay siết chặt, nghiến răng ken két. Rồi hấn hét lớn vào mặt anh:

– Vậy mà chỉ một ngọn lửa của người mà thú cưng của ta đi đời nhà mà hết cả thấy rồi. Tên khốn kiếp.

Nó, anh và Saphia cùng ngơ ngác nhìn tên đó. Sự thật là họ chẳng hiểu tại sao hấn lại có thái độ như vậy.

Cô gái có mái tóc màu hồng lúc này khẽ nhún vai, nói với tên vừa rồi, giọng điệu cực kì bình thản:

– Này, Ito, chẳng phải ta đã nói với ngươi từ đầu rồi sao. Lũ dơi độc đó của ngươi rất thảm hại, đem ra làm vũ khí đấu với bọn chúng thì chỉ có nước tiêu đời mà thôi. Ai bảo ngươi không chịu nghe lời ta mà cứ khăng khăng cho chúng làm tiệt mục mở màn.

Rồi, cô ta khẽ nở một nụ cười nhìn Ito:

– Nhưng mà... dù sao thì mở màn cũng đẹp mắt đấy. Ánh lửa rực rỡ đến vậy... Chắc chắc... rất có nghệ thuật

Nghe cô gái đó nói đến đây, nét mặt Ito trở nên đen ngịt, nguyên một đám mây xám cùng sấm sét đang hiện hữu trên đầu Ito. Hấn khò phải nói là càng thêm tức giận. Trong khi đó, cô gái tóc hồng cảm thấy vô cùng hả hê vì lời nói của mình, mỉm cười thỏa mãn.

Cô gái tóc xám nhìn hai người kia mà bất giác thở dài:

– Ito, Kimi, hai người lại thế nữa rồi. Thôi cái trò đó ngay đi, sao cứ trẻ con như vậy không biết.

Nghe lời nói của cô bạn tóc xám, Ito và Kimi đồng loạt quay sang cô, hai má phồng lên trông rất đáng yêu.

Người cuối cùng trong số bốn người bọn họ cuối cùng cũng lên tiếng, người đó tỏ vẻ vô cùng chán nản:

– Họ lúc nào cũng vậy mà Zuna. Nhưng Ito, Kimi, hai người muốn cãi nhau thì đợi làm xong nhiệm vụ rồi thì thích làm gì thì làm. Còn bây giờ, tập trung vào việc chính đi.

Zuna gật đầu. Ito và Kimi nhìn nhau rồi nhún vai:

– Được thôi, Shi.

Nó, anh và Saphia này giờ đứng ngoài nghe cuộc đối thoại giữ bốn người họ đều có chung một suy nghĩ là: “Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra”.

Bốn người đó cuối cùng cũng đã nhớ đến nhóm của nó, đồng loạt hướng ánh nhìn về phía nó, anh và Saphia. Lúc này, nó mới lên tiếng, vẻ mặt đầy sự khó hiểu và tò mò dành cho bốn người họ:

– Rốt cuộc các người là ai?

Anh và Saphia cũng nhìn về phía bốn người họ, vẻ mặt đầy mong chờ câu trả lời từ phía bốn người.

Ito bật cười:

– Để ta nói các ngươi biết, bọn ta là bốn phù thủy cực kì nổi tiếng ở thế giới phép thuật này, đầu đầu chỉ cần nghe đến tên của bọn ta là đã khiếp hãi và trốn chạy cả rồi. Nói đến đây, chắc các ngươi cũng đã đủ nghĩ ra bọn ta là ai rồi chứ gì? Bọn ta nổi tiếng quá mà.

Nói rồi, Ito lại mỉm cười ha hả.

Nó, anh và Saphia nhìn nhau, lại thêm một việc khó hiểu. Saphia lúc này mới lên tiếng:

– Không biết.

Nụ cười trên môi Ito tắt hẳn, khuôn mặt lại trở nên đen ngịt như ban đầu. Nhìn thấy Ito trong tình trạng này lần nữa, Miki không giấu nổi tiếng cười, Miki cười lớn, đến nỗi hai vai run lên. Miki chỉ tay thẳng vào mặt Ito, vẫn không ngừng cười đầy hả hê:

– Cho chừa cái thói tự sướng của người.

Ito tức đến phồng mang trợn má với Miki, ngay lập tức quay sang phản bác lại lời nói vừa rồi:

– Tự sướng gì mà tự sướng hả??? Ta chỉ đang cho chúng biết tài năng của nhóm chúng ta thôi. Không lẽ người không có chút tài năng nào trong nhóm nên mới cho là ta đang tự sướng?

Miki bắt đầu thay đổi sắc mặt, cảm thấy khó chịu vì lời nói của Ito:

– Người nghĩ người tài giỏi hơn ta chắc? Tên kém cỏi, chỉ biết đấu võ mồm nhà người đừng có mà đem so sánh với ta.

Rồi, Miki le lưỡi trêu chọc Ito. Ito cũng chẳng kém cạnh, le lưỡi trêu chọc lại. Cả hai cứ hết le lưỡi, phồng mang trợn má rồi thì lại tiếp tục đấu võ mồm.

Bên kia, anh và Saphia ngày càng trở nên ngơ ngác về độ lập dị của bọn người đối diện. Còn nó thì ngẩng người ra rồi nó lại bắt đầu mỉm cười, những người này thật là... thú vị nha.

Nhìn thấy chiến tranh thế giới giữa Ito và Miki lại lần thứ n diễn ra, Zuna thở dài náo nê nhưng cũng lập tức chen vào giữ hai người họ:

– Được rồi Ito, Miki. Các cậu đừng cãi nhau nữa. Đối thủ đang đứng trước mặt mà hai cậu làm vậy chẳng phải quá mất hình tượng hay sao??? Bình tĩnh lại đi nào hai cậu.

Nghe lời nói của Zuna cũng rất có lí, cả hai le lưỡi trêu nhau lần cuối rồi đồng loạt khoanh tay, quay về hướng khác, bắt đầu bờ đối phương.

Zuna trước hành động này hai mắt giật giật, cảm thấy thật xấu hổ, không biết phải trốn đi đằng nào. Rồi, Zuna quay về phía bọn hắn, gãi gãi đầu, giọng nói có phần hối lỗi:

– Xin lỗi, xin lỗi. Các người đừng để ý nhé.

Anh, nó và Saphia lần nữa lại nhìn nhau đầy khó hiểu. Có chuyện hai bên đối đầu mà lại xin lỗi nhau như vậy ư. Riêng nó, nó càng cảm thấy bọn họ thật thú vị, cũng rất đáng yêu. Nó thích bốn người họ rồi đấy.

Nghe lời xin lỗi thốt ra từ miệng Zuna, cả Ito và Miki đồng loạt quay sang phản bác:

– Zuna ngốc kia, tại sao lại đi xin lỗi đối thủ kia chứ? Chuyện này có liên quan gì họ mà phải đi xin lỗi???

Zuna ngớ người:

– Ô... chết. Sao mình lại xin lỗi nhỉ?

Ito và Miki lúc này lửa giận bùng bùng, đồng loạt đưa tay kí đầu Zuna rồi lại đồng thanh:

– Đồ ngốc.

Shi thở dài náo nê nhìn ba người bạn của mình, chẳng biết phải nói sao. Rồi, Shi quay sang nhìn nó, anh và Saphia:

– Để tôi giới thiệu vậy.

Nghe Shi lên tiếng, Ito, Miki và Zuna đồng loạt chỉnh đốn lại tác phong, mặt đối mặt với nhóm nó. Shi vẫn rất bình tĩnh nói tiếp:

– Bốn người chúng tôi là tứ đại hộ pháp của Nữ hoàng Gurena. Tôi là Shi, chàng trai kia là Ito, cô gái tóc xám là Zuna và người cuối cùng trong nhóm là Miki.

Shi vừa giới thiệu xong, Ito và Miki ngênh mặt lên, tỏ vẻ hài lòng. Riêng Zuna thì mỉm cười vui vẻ cúi đầu:

– Chào mọi người, rất vui được làm quen.

Nó, anh và Saphia lại đơ thêm lần nữa.

Ito và Miki tiếp tục lửa giận phùng phùng, kí đầu Zuna không chút thương tiếc:

– Con ngốc này. Đang quyết chiến đây, không phải kết bạn bốn phương đâu mà rất vui được làm quen.

Rồi, Ito quay sang chỉ vào tụi nó:

– Theo lệnh Nữ hoàng, bọn ta sẽ tiếp đón các người. Chuẩn bị chịu chết dưới tay bọn ta đi lũ kém cỏi.

Nó nhú mày, Gurena lại tiếp tục giở trò rồi.

Rồi, Ito lại chỉ thẳng vào mặt anh:

– Tên khốn kia, ta sẽ xử lí người để trả thù cho lũ thú cưng của ta.

Ito vừa nói xong thì ngay lập tức ăn ngay một cái kí trời giáng của Miki:

– Ai cho người ăn nói kiểu đó với anh chàng đẹp trai kia hả???

Rồi, Miki quay sang nhìn anh, mỉm cười ngọt ngào:

– Anh chàng đẹp trai à... những người đẹp như anh thì... nhất định phải được chết trong tay em.

Miki nói những từ cuối như hét lên. Rồi, Miki mỉm cười đầy man rợ, nói tiếp:

– Em rất yêu thích những cái đẹp vậy nên tất cả những cái đẹp em nhất định phải lưu giữ. Người đẹp như anh mà trở thành một trong số tác phẩm của em thì còn gì bằng.

Ito khoanh tay, hừ lạnh:

– Lại cái trò rẻ tiền giết người ướp xác của người chứ gì. Ta chẳng hiểu nổi ướp xác trong những tảng băng đó rồi đem bỏ vào bộ sưu tập gì đó ngắm nghía mỗi ngày có gì hay. Nhảm nhí.

Mikii sùng sộ hẳn lên:

– Người thì biết cái mỏng gì về cái đẹp kia chứ. Lũ dơi độc thẩm hại kia của người mới thực sự là nhảm nhí đó.

Ito cũng không phải dạng vừa:

– Chúng ta die hết rồi mà người cứ lồi chúng ra làm vấn đề bàn tán không thấy có chút tội lỗi nào sao?

– Sao phải tội lỗi kia chứ?

Miki ngay lập tức đáp trả. Cả hai lại tiếp tục lời qua tiếng lại, chiến tranh thế giới thứ n+1 lại diễn ra.

– Đủ rồi.

Zuna hét lên. Ito và Miki cảm nhận rõ sự nguy hiểm đang hiện hữu, lập tức im bật, không dám hó hé thêm bất kì câu gì.

Zuna hài lòng gật đầu.

Rồi, Zuna quay sang nhìn bọn nó:

– Lệnh của Nữ hoàng là giải quyết công chú nhỏ Ryu. Những ai không liên quan có thể đi ngay lập tức và nhất định sẽ không có bất kì tổn hại gì. Còn nếu như muốn ngăn cản thì chúng tôi nhất định sẽ không nương tay cho đâu. Kết cục của kẻ dám đứng ra cản đường chúng tôi chỉ có một mà thôi. Đó là... phải chết.

Zuna cổ nhún mạnh từ cuối cùng.

Shi cũng gật đầu:

– Lệnh là lệnh nên Ryu chúng tôi không thể tha được. Hai người không liên quan thì mau đi nhanh đi, chúng tôi không cần.

Nó siết chặt bàn tay, cúi gầm mặt:

– Anh Yun, Saphia. Hai người nghe rồi đó, hãy mau đi đi. Đây là việc của em, em sẽ tự mình giải quyết, hai người đừng lo.

Anh và Saphia hơi ngẩng người. Saphia mỉm cười đặt tay lên vai nó:

– Ai bảo cậu là bạn thân của mình kia chứ. Bỏ rơi bạn bè không phải là tác phong của mình. Nếu bỏ rơi cậu thì mình không phải Saphia.

Anh cũng gật đầu, mỉm cười:

– Anh không có em gái nên anh xem em như em gái ruột của mình. Có anh trai nào vì bản thân mà bỏ rơi em gái kia chứ.

Nó nhìn anh và Saphia hai mắt rưng rưng.

Ito lên tiếng:

– Là hai người tự chọn con đường chết, đừng hối hận.

Anh ngang nhiên bước về phía trước, đối diện với bốn người bọn chúng:

– Anh sẽ giải quyết tứ đại hộ pháp này, nhiệm vụ của em là lên trên kia tìm kiếm Gurena. Được chứ, Ryu???

– Nhưng...

Nó lên tiếng thì liền bị Saphia chặn lại:

– Cậu cứ yên tâm mà đi. Mình cũng sẽ ở đây giúp anh Yun một tay. Cậu biết anh Yun giỏi đến mức nào mà, có thêm sự trợ giúp của mình nữa thì chắc chắn không có gì xảy ra đâu. Mau đi đi, được chứ bạn thân của mình.

Nó nhìn anh và Saphia, ánh mắt đầy xúc động. Một giọt nước mắt chực chờ rơi xuống nhưng nó đã nhanh chóng gạt đi. Nó gật đầu đầy chắc chắn, ánh mắt đầy tin tưởng, gật đầu:

– Được, mình tin hai người.

=====ENDCHAP63=====

64. Chương 64: Thoát

Nói rồi, nó lùi về phía sau để anh và Saphia đứng lên phía trước, chuẩn bị sẵn sàng để mở đường cho nó đi tiếp còn mình ở lại chiến đấu. Thế nhưng, mọi chuyện không hề dễ dàng như vậy.

Tứ đại hộ pháp đã nhìn thấu được dự tính của anh, nó cùng Saphia. Ito và Miki cũng thôi tranh cãi, cả bốn người lúc này đều hết sức nghiêm túc. Ito nhếch mép nhìn ba người tụi nó, giọng nói đầy tự mãn, có phần kiêu căng nhưng lại tràn đầy tự tin:

– Có đường sống mà không chọn, muốn đi đường chết thì bọn ta sẽ toại nguyện cho các người.

Ngừng một lúc, Ito nói tiếp:

– Bọn ta đã nhìn thấu âm mưu của lũ người các người, muốn mở đường cho công chúa nhỏ đi trước ư? Đừng hòng.

Giọng nói của Ito mỗi lúc một nghiêm nghị, gần lên thành từng tiếng. Hai chữ cuối cùng, Ito nói như hét thẳng vào mặt ba người tụi nó. Miki không chịu nổi nữa, lúc này lập tức lên tiếng:

– Tên lẩm mồm nhà người. Mau mau lập kết giới đi, đứng đó mà nói hoài nghe lòng bùng hết cả lỗ tai.

Ito liếc nhìn Miki bằng đôi mắt sắc bén đầy bức dọc, trong khi đó, Miki chỉ khẽ nhún vai, cảm râm:

– Chẳng hiểu sao người lại được vào trong nhóm hộ pháp nữa. Chung nhóm với tên kém cỏi lẩm mồm nhà người thật là làm ta mất hết thể diện mà.

Ito đang định phản bác lại Miki thì một cảm giác là lạ xuất hiện khiến cậu ta đành im bật, Miki cũng xanh mặt. Nguyên nhân là do Zuna ở cạnh hai người đang nở một nụ cười rất chi là nguy hiểm, mang đậm tính chất đe dọa. Zuna nghiêng rằng nói rõ từng lời:

– Có im hết không. Ito mau lập kết giới cho tôi, không được để bất kì ai thoát được. Hai người tốt nhất là không gây sự nữa, nếu không thì...

Zuna liếc nhìn Miki và Ito đầy đe dọa. Miki và Ito nuốt nước bọt, rằm rắp gật đầu.

Nói rồi, Ito ngồi xuống, chống hai tay xuống đất, hai mắt nhắm nghiền lại. Cậu ta lẩm bẩm trong miệng một câu thần chú gì đó.

Lúc này, anh vội vã hét lên:

– Ryu, đi ngay. Kết giới này rất khó hóa giải.

Nó đang sưng sờ nhưng trước vẻ lo lắng của anh, nó lập tức lao đi. Nó nhanh chóng dịch chuyển đến cầu thang, toang bước đi lên nhưng đã muộn rồi. Kết giới đã hoàn thành, nó ngay lập tức bị chặn lại, không thể đi xuyên qua mà bước lên cầu thang được.

Ito đứng lên, phúi phúi tay, hài lòng gật đầu:

– Kết giới đã xong.

Shi gật đầu:

– Muốn đi tiếp thì đánh bại bốn người bọn tôi đã, còn không thì dừng hòng. Kết giới này là loại kết giới cao cấp, muốn phá bỏ cần rất nhiều thời gian nên đừng tốn công vô ích.

Anh nhú mồm, nét mặt trở nên khó coi. Nó mím môi, trông ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì đó. Saphia đột ngột lên tiếng:

– Giá như có bé Pi ở đây.

Anh cũng gật đầu, tán thành. Nếu có bé Pi, với khả năng xuyên qua mọi kết giới của nó, chắc chắn sẽ rất có ích trong tình hình hiện tại.

Từ đại hộ pháp nghe nhắc đến bé Pi lập tức quay sang nhìn nhau. Zuna bất ngờ lên tiếng hỏi:

– Ý các người là con dơi tím, linh thú của vương quốc huyền bí sao?

Không đợi nhận được câu trả lời, Ito đã chen vào:

– Nhưng ta có thể khẳng định nó không có ở đây. Nếu có nó ở đây thì cũng hơi rắc rối đấy.

Miki đồng tình với Ito:

– Cái này thì người nói đúng rồi đấy. Nếu có nó ở đây, ta nhất định sẽ tóm được nó để tìm hiểu tại sao nó lại có được khả năng đi xuyên mọi kết giới. Rất thú vị đấy, ta rất thích điều đó.

Shi biến sắc lên tiếng:

– Thôi hàn huyền đi, mọi chuyện để sau. Con dơi tím đó không có ở đây là yên tâm rồi. Tập trung làm cho xong nhiệm vụ đi, ta cảm thấy mệt rồi đó, ta rất muốn được đi ngủ.

– Rồi, rồi.

Miki và Ito đồng thanh.

Tứ đại hộ pháp lúc này đã tỏ ra hoàn toàn nghiêm túc.

Nó, anh và Saphia biết chắc phải chiến đấu với họ, lập tức chuẩn bị tư thế chiến đấu sẵn sàng. Nó dịch chuyển về lại chỗ anh và Saphia nhưng vẻ trầm tư vẫn không hề biến mất.

Anh quay sang nói với nó:

– Lần này buộc phải chiến đấu rồi đấy. Nhưng em đang suy nghĩ gì vậy? Anh thấy em rất trầm tư.

Nó mím môi lại, có vẻ phân vân không biết có nên nói hay không. Saphia thấy rõ nét do dự trên khuôn mặt nó, nói khẽ:

– Tớ có thể cảm nhận rõ sức mạnh phép thuật của bọn chúng, không tầm thường chút nào đâu. Có phải cậu đang lo lắng về năng lượng phép thuật mạnh mẽ mà chúng đang sở hữu?

Nó lắc đầu, hít thở một hơi thật sâu rồi mới lên tiếng:

– Thật ra em có cách vượt qua được kết giới này. Chỉ là...

– Chỉ là sao?

Saphia nghe nó nói vậy, lập tức vui vẻ hẳn lên, hỏi lại. Nó mím môi:

– Chỉ là... khá tốn thời gian và trong lúc thực hiện sẽ không dùng được phép thuật khác cũng như không né tránh được đòn tấn công.

Nó vừa nói dứt lời thì phía bên tứ đại hộ pháp của Gurena đã có động tĩnh. Shi lên tiếng trước tiên:

– Cuộc chiến bắt đầu.

Nói rồi, cả bốn người đồng loạt lao đến tấn công bọn nó.

Nó lập tức chuẩn bị lao đến thì anh đã nói vọng tới:

– Em hãy làm cái mà em nói đi. Mọi việc cứ để anh lo, anh sẽ đảm bảo an toàn của em một cách tuyệt đối.

Saphia vừa lao lên trước đỡ đòn vừa quay sang mỉm cười nói với nó:

– Anh Yun nói đúng đấy. Mình cũng nhất quyết bảo vệ cậu an toàn tuyệt đối. Hãy làm điều cậu nên làm đi.

Nó nhìn anh và Saphia, lòng đầy xúc động. Nó nhanh chóng gạt đầu, nhắm mắt, tập trung phép thuật để chuẩn bị thoát khỏi kết giới.

Thật ra thì trong quá trình luyện tập với bé Pi, nó đã phát hiện ra nguyên nhân khiến bé Pi có thể xuyên qua được kết giới dễ dàng. Đó là do bé Pi đã dùng phép thuật để tạo ra một lớp màng bao bọc cơ thể và chuyển hóa lớp màng đó đồng nhất với cấu trúc của kết giới.

Biết được điều này, nó đã cố gắng luyện tập để có thể làm được như bé Pi. Sau khoảng thời gian vất vả, thất bại nhiều lần, cuối cùng nó đã thành công. Chỉ có điều, nó không thể chuyển hóa nhanh như bé Pi được và nó cũng không có khả năng phân tích cấu trúc kết giới chuẩn xác và nhanh chóng như bé Pi.

Nó phải quan sát khá lâu và từ từ phân tích sau đó mới dần chuyển hóa. Việc này mất khá nhiều thời gian và nhược điểm lớn nhất là trong suốt thời gian hoàn thành phép thuật này, nó chỉ có thể ở yên một chỗ, tập trung hoàn toàn tư tưởng và không được phép nhúc nhích.

Bốn người trong tứ đại hộ pháp tuy tính tình có vẻ kì quái nhưng sức mạnh thì không thể xem thường. Mỗi người chỉ thiên về một hoặc hai loại phép thuật nhưng các phép thuật được họ sử dụng đều rất mạnh, rất xuất sắc và thuộc vào loại phép thuật cấp cao.

Ito là người có khả năng sử dụng thành thạo các loại kết giới. Năng lực tạo kết giới của Ito rất xuất sắc, tốc độ tạo kết giới cũng nhanh hơn hẳn những phù thủy bình thường và cũng nhanh hơn cả những phù thủy cao cấp. Ngoài ra, Ito còn có khả năng điều khiển thiên nhiên rất xuất sắc. Cậu ta có thể điều khiển được cả động vật lẫn thực vật giống như đã từng điều khiển đàn dơi độc tấn công bọn nó ngay từ lúc đầu.

Miki thiên sử dụng thành thạo năng lượng tự nhiên của nước và gió. Từ đó, kết hợp chúng lại cùng lúc tạo nên sức mạnh băng. Sức mạnh phép thuật băng của Miki rất mạnh mẽ nhưng cũng rất đẹp mắt. Tất cả đều rất lung linh nhưng sức sát thương lại cực kì lớn và cũng hết sức nguy hiểm. So với các phù thủy khác thì phép thuật băng của Miki cũng thuộc vào hàng cấp cao, khó đối phó.

Zuna bình thường tương đối nhẹ nhàng, đáng yêu nhưng khi sử dụng phép thuật chiến đấu thì rất mạnh mẽ và cũng rất nguy hiểm, quyết liệt. Phép thuật mà Miki dùng là sức mạnh của đất. Zuna có thể tùy ý biến đổi địa hình của đất và tạo ra hàng loạt vũ khí sắc bén mang tính sát thương cao từ đất. Khỏi phải nói thì Zuna cũng đạt trình độ một phù thủy cao cấp khi sử dụng sức mạnh của đất trong chiến đấu.

Còn về Shi. Bình thường ít nói và thường xuyên cảm thấy rắc rối, nhàm chán nhưng khi chiến đấu lại hết sức tập trung và luôn chiến đấu hết mình. Năng lượng phép thuật mà Shi sử dụng chính là sức mạnh của lửa. Ngoài ra, khi kết hợp chiến đấu với Zuna, Shi có thể tạo ra dung nham từ đất với sức sát thương cực lớn và cực kì nguy hiểm. So với các phù thủy cấp cao của thế giới phép thuật thì Shi không hề thua kém chút nào.

Cả bốn người họ cùng đồng loạt tấn công nhưng anh và Saphia không hề kém cạnh. Hai chọi bốn tuy khá khó khăn nhưng dù sao anh cũng là một trong số những phù thủy mạnh nhất vương quốc phép thuật nên cũng không mấy khó khăn. Chỉ có Saphia cảm thấy có chút vất vả, nhưng dù gì cô cũng là một phù thủy xuất sắc trong học viện Witchard và năng lực cũng không kém chút nào nên vẫn xoay sở được.

Anh và Saphia tuy chưa từng hợp tác chiến đấu chung với nhau bao giờ nhưng lúc này đây, hai người họ kết hợp rất nhuần nhuyễn và ăn ý.

Chẳng hạn như anh dùng lửa để tấn công tứ đại hộ pháp thì Saphia lại dùng phép thuật của gió để tăng cường phạm vi tấn công của lửa mà anh tạo ra. Cũng như khi anh suýt chút nữa bị những mũi tên từ đất của Zuna làm cho bị thương thì Saphia kịp thời tạo lớp rào chắn bảo vệ cho anh.

Hai bên cứ thế chiến đấu với nhau ác liệt, không bên nào chịu thua bên nào.

Còn về phần nó, dưới sự bảo vệ của anh và Saphia, nó an toàn tuyệt đối và cuối cùng, phép thuật cũng đã hoàn thành. Nó mở mắt ra, mỉm cười vui vẻ, hét lớn lên cho cả anh và Saphia cùng nghe:

– Em đã xong rồi.

Anh và Saphia cảm thấy nhẹ nhõm. Hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau nhưng cũng hiểu chiến lược tiếp theo phải làm gì.

Về phần tứ đại hộ pháp, nghe nó nói như vậy thì bốn người có phần lo lắng bởi họ biết dù sao nó cũng là thành viên trong hoàng tộc vương quốc huyền bí, một hoàn tộc mang sức mạnh phép thuật đặc biệt và rất khó lường trước năng lực sẽ đạt tới đâu. Bốn người nhìn nhau, thái độ dè chừng.

– Lên thôi.

Anh hét lớn, cả anh, nó và Saphia đồng loạt lao lên phía trước.

Tứ đại hộ pháp cũng không kém cạnh quyết chiến đến cùng nhưng thái độ vẫn còn dè chừng vì lúc này đây nó đã lao lên tham chiến. Tuy bốn đấu ba thì bốn có lợi thế hơn nhưng họ cũng biết vừa rồi hai đấu bốn thì hai bên ngang sức, lúc này nó đã bước vào cuộc đấu, phần thắng rất có khả năng sẽ nghiêng về ba người bọn nó.

Thế nhưng, họ không hề ngờ rằng khi hai bên đã cận chiến thì nó nở một nụ cười rất nhẹ, lập tức dịch chuyển lại phía cầu thang. Bốn người lúc này đang dùng phép thuật tấn công anh và Saphia nên không ứng biến kịp. Thế nhưng Ito vẫn tự mãn mà hét vọng về phía nó:

– Vô ích thôi, cô nghĩ mình có đủ thời gian để phá giải kết giới đó của tôi sao? Là kết giới cấp cao đấy.

Tất cả bốn người đang cùng đối đầu phép thuật trực diện với anh và Saphia nên không thể rời đi, tiến đến chỗ của nó được. Trước lời nói của Ito, nó chỉ cười nhẹ, bình thản đáp:

– Đúng là tôi không giỏi trong phép thuật phá kết giới và việc phá bỏ sẽ mất nhiều thời gian. Nhưng mà...

Nụ cười của nó trở nên rạng rỡ và tự tin hơn:

– Đi xuyên qua thì tôi làm được.

Trước lời nói của nó, tứ đại hộ pháp hoàn toàn bất ngờ, không thể nào tin được. Nhưng đến cuối cùng, họ bắt buộc phải tin vì nó đã đường đường chính chính, ngang nhiên bước qua kết giới một cách dễ dàng để đi lên cầu thang.

Trước khi đi tiếp, nó nói vọng tới anh và Saphia:

– Em tin tưởng hai người. Và em sẽ đợi hai người ở chỗ Gurena.

Anh và Saphia mỉm cười không nói gì. Tứ đại hộ pháp vì quá ngỡ ngàng, không tin vào mắt mình mà trở nên mất cảnh giác. Ngay lập tức, anh và Saphia giáng thêm một đòn tấn công phép thuật mạnh mẽ vào khiến bốn người động loạn ngã ra sau.

====ENDCHAP64=====

65. Chương 65: Tái Ngộ

CHAP 65: TÁI NGỘ

Từ lúc đến đây, nó đã làm mất khá nhiều thời gian với đám phù thủy hắc ám của Gurena. Nó nhanh chóng chạy lên các tầng trên, không ngừng tìm kiếm Gurena nhưng cũng luôn luôn chú ý cảnh giác, đề phòng.

Lúc này, nó chỉ còn một mình, không còn anh, Saphia, Leon, Gin hay Kai giúp đỡ nữa nên nó không được phép phạm bất cứ một sai lầm nào dù là nhỏ nhất cho đến khi trực tiếp đối đầu với Gurena và quyết một trận sinh tử cùng bà ta.

Đã lên thêm mấy tầng rồi mà chẳng thấy bóng dáng người nào cả. Nó vừa chạy đi vừa có chút cảm giác lo lắng, không biết tình hình mọi người thế nào rồi, có ổn không. Nó thầm cầu nguyện cho tất cả đều được an toàn bởi nếu họ có mệnh hệ hay gặp bất trắc gì thì cho dù đêm nay nó có sống sót ra khỏi nơi này đi chăng nữa thì việc này đã chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi, lương tâm nó sẽ ray rứt suốt phần đời còn lại.

Trở lại với tình hình của những người khác.

Gin và Kai hợp tác chiến đấu vô cùng ăn ý với lũ quái vật và đám phù thủy hắc ám. Lũ quái vật đang ngày một yếu dần nên Gin và Kai đỡ tốn sức hơn, chỉ hơi phiền phức bởi lũ phù thủy hắc ám, dù sao thì chúng cũng có phép thuật, tuy không thuộc hàng cao cấp nhưng cũng khá nguy hiểm và cũng cần cẩn thận.

Bé Pi và linh thú của Gurena bay ra xa khỏi chiến trường của Gin, Kai và tránh xa cung điện vì bé Pi sợ sẽ làm nó cùng những người ở bên trong cung điện bị thương. Cuộc chiến diễn ra rất ác liệt, bé Pi ra tay rất mạnh, tung những quả cầu ma thuật màu tím huyền bí vào linh thú của Gurena. Nhưng linh thú của Gurena cũng chẳng kém cạnh, né đòn nhanh chóng rồi tấn công lại bé Pi. Cuộc chiến của hai linh thú khổng lồ khiến cây cối xung quanh càng thêm đổ nát, hoang tàn. Cả hai đều ngang tài ngang sức, bất phân thắng bại.

Bên trong cung điện, Leon cũng đang chiến đấu hết mình cùng với Sarin. Lũ phù thủy hắc ám đã bị anh tiêu diệt trước nên Leon cũng chiến đấu nhẹ nhàng hơn. Thế nhưng, Sarin không hề tầm thường chút nào, phép thuật của Sarin cũng rất ghê gớm khiến Leon dù không muốn cũng phải tung hết sức mình ra chiến đấu. Thế nhưng, dường như sức mạnh của Sarin ghê gớm hơn, áp đảo Leon, còn Leon thì đang cảm thấy mệt dần, hơi thở gấp gấp hơn, mồ hôi nhễ nhại, ước đấm cả khuôn mặt lẫn cả mái tóc.

Và nơi đang diễn ra cuộc chiến phép thuật quyết liệt, gay gắt và không kém phần đẹp mắt. Đó chính là cuộc chiến của những phù thủy cấp cao anh, Saphia đối đầu Tứ đại hộ pháp Shi, Ito, Miki, Zuna.

Vì sơ suất lúc nó thoát ra khỏi kết giới, Tứ đại hộ pháp đã để trúng đòn của anh và Saphia nên sức mạnh phép thuật đã có phần suy giảm. Thế nhưng, tất cả đều không hề nào núng, tấn công hết sức mình. Căn phòng cổ kính lúc đầu trong cuộc chiến hiện tại đã trở nên hoang tàn và rất rối loạn. Anh và Saphia không hề tỏ ra khinh địch sau khi đánh trúng một đòn mà họ vẫn chiến đấu hết sức mình, phối hợp vô cùng ăn ý.

Nó tiếp tục chạy lên những tầng trên để tìm kiếm Gurena.

Bất chợt, nó dừng hẳn lại, nhìn trân trân về phía trước bằng ánh mắt đầy kinh ngạc. Rồi, vẻ kinh ngạc đó hoàn toàn biến mất, thay vào đó, nó chau mày lại, nhìn về phía trước bằng ánh mắt sắc bén và lạnh giá, hai bàn tay nắm chặt lại. Nó đang cảm thấy rất khó chịu và có phần bức tức. Nó nói bằng giọng lạnh giá:

– Vậy là... ông lại quyết định như mười năm trước?

Người đàn ông đứng trước mặt nó nở nụ cười nhạt, nhún vai. Ông ta không ai khác chính là cha của hắn, quốc vương của vương quốc bóng tối. Ông ta vẫn đứng yên đó, nụ cười trở nên quỷ dị, cất giọng xem thường:

– Ta không cho rằng quyết định của ta vào mười năm trước có gì sai cả. Vậy nên, giờ ta vẫn quyết định như vậy.

Nó hừ lạnh:

– Không có gì sai ư? Tàn sát một hoàng tộc, cướp đi tất cả những người mà tôi thương yêu mà không có gì sai ư?

Cha hắn vẫn đứng đó, mỉm cười rất thỏa mãn trước lời nói cùng biểu hiện của nó, sắc mặt không chút biến đổi:

– Người có trách thì nên trách tại sao mình lại là thành viên của hoàng tộc đó.

Hai bàn tay nó càng thêm nắm chặt. Nó cố gắng kiềm chế, hỏi cha hắn:

– Hoàng tộc tôi đã làm gì sai mà ông lại đối xử với chúng tôi như vậy? Ông cao quý, có quyền lực, cần gì phải làm vậy chứ?

Cha hắn vẫn rất bình thản, ánh mắt ánh lên vài tia thú vị. Ông ta tỏ vẻ trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi trả lời nó:

– Cái sai của hoàng tộc người là bọn phù thủy các người lại quá xuất sắc và tại năng. Ta thật không hiểu, tại sao cùng là phù thủy mà hoàng tộc các người lại mang những khả năng đặc biệt hơn hẳn những phù thủy bình thường, lại dùng được cả phép thuật ánh sáng lẫn bóng tối kia chứ? Ta không thích điều đó.

Đôi mắt nó ánh lên vẻ chưa xót:

– Chir vì vậy thôi ư? Vì lòng ghen tị, sự ích kỷ của ông mà ông có thể thẳng tay làm vậy với hoàng tộc tôi không chút ân hận sao?

Cha hắn cười nhẹ:

– Tại sao ta phải ghen tị kia chứ? Chẳng phải ta đã có thể một đêm tiêu diệt tất cả bọn chúng hay sao? Chẳng có gì đáng ghen tị cả, giết chúng chỉ là một cách chứng minh sức mạnh của ta mạnh mẽ ra sao mà thôi.

Nó hừ lạnh, trong lòng vô cùng đau xót:

– Nếu không phải vì đó là sinh nhật tôi thì sức mạnh của thành viên trong hoàng tộc đã không bị suy yếu để người như ông và Gurena có thể thừa cơ hội đục nước béo cò, ra tay độc ác và tàn nhẫn vì bản thân như vậy rồi.

Cha hắn đột nhiên cười lớn khiến nó trở nên khó hiểu. Ông ta chỉ tay về phía nó, cất giọng mỉa mai, châm biếm:

– Giờ thì mày đã biết nguyên nhân bọn kém cỏi đó chết rồi đấy. Là do mày chứ chẳng do ai cả. Mày sinh ra đã là khắc tinh của cả hoàng tộc đó rồi, mày sinh ra chính là điềm báo diệt vong của hoàng tộc đó rồi. Và cả cha mẹ mày, cả hoàng tộc của mày cũng chẳng ai muốn mày tồn tại trên cõi đời này, chỉ vì danh dự mà bọn chúng không dám giết chết mày mà phải cố gắng chịu đựng nuôi nấng mày mà thôi.

Người nó run cả lên, chân tay bủn rủn. Nó bắt giắc lùi về sau vài bước, cảm giắc đứng không vững. Đúng, ông ta nói chẳng có gì là sai cả. Lời tiên tri đã nói rất rõ rồi, như vậy, nó mới chính là người gây ra sự diệt vong của gia tộc, đáng lẽ ra nó không nên tồn tại, đáng lẽ ra nó đã phải chết từ lúc mới sinh ra, đáng lẽ ra...

Nghĩ đến đây, nó bắt giắc lấy lại tinh thần, đứng vững lại nhìn trực diện vào cha hắn, lời nói đầy cứng rắn:

– Không đúng, ông chẳng biết gì cả. Tôi sinh ra đã nhận được tình yêu thương tuyệt đối từ cha mẹ và của tất cả thành viên trong hoàng tộc. Họ yêu thương tôi bằng tình yêu thật sự và đến cuối cùng họ đã hy sinh vì bảo vệ tôi, bảo vệ người mà họ yêu thương. Họ hy sinh vì tình yêu, còn các người chỉ vì sự ích kỷ, xấu xa của chính mình mà mù quáng thù hận, đem sự ích kỷ của mình áp đặt lên hoàng tộc của tôi.

Nó nói gần như hét lên:

– Các người nói tôi là khắc tinh của hoàng tộc, nói tôi là điềm báo của sự diệt vong nhưng các người mới chính là thủ phạm khiến hoàng tộc của tôi diệt vong chứ không phải là tôi. Ông có tư cách gì mà nói với tôi những lời lẽ như vậy, ông có tư cách gì mà đổ hết mọi tội lỗi lên tôi mà cho rằng mình không làm gì sai?

Cảm xúc trong lòng nó gần như tuông trào ra. Phẫn uất, tức giận,... tất cả nó đều có. Nó thật sự không hiểu người đàn ông đang đứng trước mặt nó liệu có trái tim hay không? Liệu ông ta có còn cảm xúc hay không?

Trước những lời nói của nó, ông ta vẫn hết sức thản nhiên, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ông ta lên tiếng:

– Thì đã sao chứ? Vô dụng vẫn là vô dụng thôi. Bọn chúng chết cả rồi, nói làm gì nữa, có làm chúng sống lại được đâu. Mà... lũ vô dụng ấy có sống lại cũng chẳng giúp ích được gì, chết như vậy tốt hơn nhiều đấy.

Nó càng thêm siết chặt hai bàn tay trước lời nói của cha hắn. Tại sao ông ta có thể nói những lời cay độc, tàn nhẫn đó kia chứ? Ông ta không hề bị cắn rứt lương tâm hay sao???

Ông ta vẫn đứng đó nhìn nó trân trân rồi mỉm cười nhếch mép:

– Lũ vô dụng đó hy sinh mạng sống để bảo vệ ngươi. Có lẽ giờ chúng hối hận lắm vì người chúng hu sinh mạng sống để bảo vệ cũng chỉ là một đứa rác rưởi, kém cỏi như bọn chúng mà thôi. Chắc ngươi cũng nghĩ giống ta nhỉ.

Nó không nói gì, đôi môi mím chặt lại, gần như bật máu. Nó đang cố gắng kiềm chế sự tức giận dâng lên trong lòng mình.

Ông ta lại nở nụ cười giễu cợt nhìn nó, giọng nói chất chứa sự thú vị đến kì lạ:

– Nhưng mà... ta ở đây không phải để nói chuyện phiếm với ngươi. Nói này giờ là đủ rồi, bắt đầu giải quyết thôi.

Nó đưa ánh mắt sắc ben nhìn ông ta:

– Giải quyết?

Cha hắn bật cười:

– Đúng vậy. Ta sẽ giết chết ngươi ngay tại đây. Như vậy là ta đã hoàn thành công việc tiêu diệt toàn bộ hoàng tộc của ngươi.

Ông ta ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Lúc trước nhờ bọn ngu ngốc, kém cỏi kia hy sinh tính mạng nên ngươi mới an toàn thoát chết và trốn đi được. Nhưng giờ, chẳng còn ai cứu ngươi hay giúp ngươi nữa đâu. Ta sẽ giết chết ngươi ngay bây giờ.

Ông ta nhìn nó một lượt rồi lắc lắc đầu, tỏ vẻ thương tiếc:

– Con nhãi kém cỏi như ngươi nếu ta đích thân ra tay thì chắc chắn sẽ rất nhanh thôi. Nhưng mà... cũng tiếc thật, dù sao ngươi cũng là người mà thằng nhóc vô tình nhà ta yêu thương. Nếu ta giết ngươi rồi thì nó sẽ thế nào đây nhỉ???

Ông ta nở nụ cười quỷ dị:

– Ta giết ngươi xong rồi đem xác đến làm quà cho con trai ta mừng đám cưới của nó với Monika thì sao nhỉ? Món quà rất tuyệt vời và rất ý nghĩa đúng không?

Thỏa mãn với những gì mình đang nói, ông ta bật cười thành tiếng, tiếng cười man rợ vang vọng khắp xung quanh.

Nó nhìn người đối diện bằng ánh mắt khinh bỉ, đôi tay càng thêm nắm chặt. Nó cảm thấy rất đau lòng, rất xót xa cho hắn. Nó không thể hình dung nổi suốt thời gian ở chung với người cha như ông ta, hắn đã phải chịu đựng những gì, đã tổn thương và đau khổ như thế nào. Càng nghĩ, nó càng căm ghét người đàn ông trước mặt.

Nó nhìn thẳng vào mặt ông ta, cất giọng băng lãnh nhưng đầy kiên quyết:

- Cứ thử giết tôi xem. Tôi sẽ cho ông thấy kẻ kém cỏi của hoàng tộc huyền bí có thể làm được những gì? Để xem... ai mới là người... phải chết.

====ENDCHAP65=====

(Còn tiếp)

66. Chap 66: Người Cũ

CHAP 66: NGƯỜI CŨ

Nó gằn giọng nhấn mạnh từng từ, bàn tay ngày một siết chặt hơn:

- Tôi... nhất định sẽ không chết.

Vừa dứt lời, nó lao về phía cha hấn tấn công, khuôn mặt lẫn ánh mắt đều lộ vẻ kích động. Cha hấn không đáp lại lời nó mà chỉ nở nụ cười nhếch mép đầy thích thú và bắt đầu bước vào cuộc chiến với nó.

Trước những đòn tấn công của nó, ông ta chỉ toàn né tránh, không phản kháng lại, trên môi luôn hiện hữu nụ cười đầy thích thú. Thế nhưng, nụ cười trên môi ông ta dần tắt hẳn, ông ta dần trở nên nghiêm túc hơn.

Lúc đầu, ông ta hoàn toàn xem thường nó, muốn chơi đùa cùng nó nhưng ông ta không ngờ rằng, những đòn tấn công phép thuật tưởng như bình thường của nó lại không bình thường chút nào cả. Tất cả chúng dường như đã đạt một trình độ cao hơn hẳn, cũng mang vẻ gì đó rất đặc biệt nhưng điều không thể bỏ qua chính là sức sát thương cực mạnh.

Việc né tránh không hề dễ dàng như cha hấn đã nghĩ. Tốc độ ra đòn phép thuật của nó ngày một tăng dần khiến khuôn mặt bình thần lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp. Ông ta nhú chặt mày lại, không thể tin được vào những gì mình đang chứng kiến.

Một đòn trực diện đánh thẳng vào cha hấn. Ông ta lúc này buộc thế phải dùng đến phép thuật phản kháng lại. Kết quả là, cả cha hấn và nó đều bị đánh bật ra sau, lùi về sau vài bước mới giữ lại được thăng bằng. Nhìn những giọt mồ hôi đang rơi trên khuôn mặt mình trong khi nó vẫn rất bình thần, hơi thở vẫn đều đặn, cha hấn khẽ sững sờ, nhìn nó chằm chằm:

- Rốt cuộc thời gian qua mày đã làm những gì?

Nó cười nhếch mép nhìn trực diện vào ông ta:

- Ông đang quan tâm tôi đấy sao?

Cha hấn càng thêm nhú mày:

- Giờ thì tao nghĩ mình không nên xem thường mày rồi. Chắc chắn trước khi đến đây mày đã chuẩn bị rất kĩ càng và phép thuật cũng tiến bộ hẳn. Lần này thì tao không thể không cẩn thận rồi.

Ngừng một lúc, cha hấn nói tiếp:

- Tao nghĩ trong lúc này tao phải dùng hết sức với mày rồi. Phải công nhận, mày rất khá đấy nhai ranh.

Nó khẽ nhún vai:

- Tôi cũng nghĩ ông nên tung hết sức mình ra.

Thu lại ý cười trên khuôn mặt cùng vẻ mỉa mai, nó nói với cha hấn, cố tình nhấn mạnh từng từ một:

- Tôi không nương tay đâu.

Cha hấn thoáng bất ngờ trước nó hiện giờ. Từ trong nét mặt lẫn ánh mắt đều toát ra một vẻ tự tin tuyệt đối khiến ông ta bất giác cảm thấy run sợ, lạnh sống lưng. Ông ta nhìn nó, thoáng nét lo lắng. Cha hấn dám khẳng định rằng thực lực của nó đã vượt hẳn ông ta, nếu không vừa rồi nó đã không thể làm ông ta khốn đốn cũng như vừa rồi nó có thể tự tin khiêu chiến với ông ta.

Thế nhưng, dù trong lòng có nghĩ ra sao thì lòng kiêu hãnh của một vị vua, tham vọng của một phù thủy như ông ta cũng không cho phép ông ta lùi bước trong cuộc chiến này với nó. Ông ta khôi phục lại tinh thần, bình tĩnh lại rồi nhìn nó với ánh mắt đầy khiêu khích:

- Tao tính chơi đùa với mày một lúc nhưng trò chơi cũng nên kết thúc nhanh chóng thôi. Mày cũng vinh dự lắm khi được chết cùng ngày với hoàng tộc ngu xuẩn, kém cỏi của mày đấy nhãi ranh.

Nó cười nhếch mép, không nói thêm bất cứ điều gì. Nó thận trọng quan sát từng cử động của cha hắn, nó phải thật cẩn trọng bởi lẽ nó dám khẳng định ông ta có thủ đoạn hay mẹo kế gì đó hèn hạ, nếu không, trước đây, ông ta đã không hạ hoàng tộc nó dễ dàng như vậy.

Cả hai đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, chỉ cần đối phương có động tĩnh.

Một làn gió thổi qua, cả hai đều đề cao tinh thần cảnh giác, không khí lúc này thật căng thẳng và vô cùng ngột ngạt, ngột ngạt đến khó chịu.

Và cha hắn đã không chờ đợi được nữa, ông ta đã ra tay trước. Ông ta lao về phía nó, ánh mắt sắc bén tràn ngập sát khí. Nó ánh mắt lạnh băng tiến lại đỡ đòn tấn công nhưng ngay lúc đó...

Một quả cầu bóng tối lao về phía nó và cha hắn đang chạm trán với nhau khiến cả hai đồng loạt lui về phía sau, trở về tư thế phòng thủ. Ánh mắt cả hai người đồng loạt hướng về nơi quả cầu bóng tối vừa nảy lao đến. Từ xa, người kia tiến lại gần, bình thản, lạnh lùng đến kì lạ.

Cha hắn khẽ nhíu mày nhìn người vừa xuất hiện, khuôn mặt lộ vẻ sự khó hiểu trước sự xuất hiện của người đó và lộ ra cả vẻ khó chịu cùng một chút gì đó lo sợ.

Còn về phần nó. Dáng vẻ đối diện với cha hắn của nó đã hoàn toàn biến mất khi nhìn thấy người kia. Đôi mắt nó long lanh vài giọt nước đang chực chờ rơi, toàn thân nó khẽ run lên, tim nó nhói đau. Nó hoàn toàn mất đi vẻ cảnh giác, phòng thủ vừa rồi. Toàn bộ sức mạnh và phép thuật của nó từ đầu đến giờ dường như vì sự xuất hiện của người kia mà bị rút cạn, tất cả đều bị thu hồi.

Nó như không tin vào mắt mình, đôi vai run run, bắt giác lùi về sau vài bước trong vô thức. Người đó càng lúc càng tiến tới gần, trong cái dáng vẻ bất cần, lạnh lùng ấy dường như có chút xót xa, đau khổ.

Nó không ngờ rằng mình sẽ gặp người ấy ở đây, nó không thể tưởng tượng ra nổi nó sẽ gặp người ấy trong hoàn cảnh thế này. Nó ngoảnh mặt đi. Nó sợ, sợ khi nhìn trực diện vào đôi mắt ấy. Nó sợ, sợ nhìn vào khuôn mặt ấy. Bởi lẽ, nhìn thấy ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy, nó sẽ không thể kiềm chế được tình cảm của chính mình mà sẽ bỏ mặt tất cả để được đến bên người ấy. Nó sợ bản thân mình sẽ lại làm việc không nên làm.

Tiếng bước chân đã ngừng hẳn. Người ấy đã dừng lại. Vẫn dáng vẻ ấy, vẫn khuôn mặt ấy nhưng nay đã lạnh lùng hơn và còn bất cần hơn hẳn thường ngày. Người ấy vẫn vậy, vẫn không để lộ một chút cảm xúc nào.

Phá vỡ không khí yên lặng, khó chịu đến ngột ngạt thở này, cha hắn lên tiếng đầy lạnh nhạt và tò mò:

- Ren, sao mày đến được đây?

Vâng, và người vừa mới xuất hiện chính là hắn, hoàng tử của vương quốc bóng tối.

Hắn liếc mắt nhìn nó, thấy nó quay mặt đi không nhìn mình tim hắn khẽ đau nhói. Nhưng rồi, hắn quên đi cảm xúc của bản thân mình, nhìn thẳng về phía cha hắn, dáng vẻ bình thản đến kì lạ:

- Tôi cần phải trả lời sao?

- Mày...

Cha hắn tức giận trước lời nói cùng thái độ của hắn, nghiêng răng, đôi tay nắm chặt, nói không nên lời.

Hắn vẫn lạnh lùng như cũ:

- Thôi thì lúc này đây tôi sẽ tốt bụng nói cho ông biết.

Cha hắn khẽ thở ra, lấy lại bình tĩnh rồi đối diện với hắn:

- Nói đi. Sao mày lại ở đây?

Hắn lại liếc mắt nhìn nó. Nó vẫn không nhìn hắn. Hắn đứng đưng đáp:

- Chẳng phải nhờ ông dẫn đường hay sao?

- Tao dẫn đường?

Cha hắn nghi hoặc hỏi lại. Hắn khẽ nhún vai. Mặt cha hắn lúc này sa sầm lại, trong lòng dậy sóng:

- Mày theo dõi tao?

Hắn chỉ lặng lẽ đáp lời:

- Thì đã sao nào?

- Mày dám?

Ông ta giận dữ, nói mà như hét lên. Hắn không chút thay đổi sắc mặt, càng lúc càng lạnh lùng hơn:

- Ông biết không gì là tôi không dám làm mà.

Cha hắn siết chặt hai tay, cố giữ lấy chút bình tĩnh cuối cùng:

- Từ khi nào?

Hắn mặt đối mặt với cha mình:

- Tôi không tin ông nên từ lúc đó đã cho Haku theo dõi mọi động tĩnh của ông. Và đúng như tôi dự đoán, ông không đáng tin chút nào, cả lời hứa cũng không thể giữ được. Nhưng ông nên biết rằng, tôi không ngu ngốc đến mức nghe lời ông rầm rập không chút nghi ngờ.

Nét mặt ông ta mỗi lúc một sa sầm.

Thì ra từ lần ông ta và hắn thỏa thuận, hắn đã lệnh cho Haku không cần theo dõi nó nữa mà chuyển sang theo dõi cha hắn vì theo hắn suy đoán, thời gian này nó sẽ an toàn, không có bất trắc gì xảy ra. Và cũng nhờ có vậy, việc ông ta gặp gỡ Gurena trong đêm tổ chức lễ đính hôn cũng như việc ông ta đến cung điện này vào đêm nay hắn đều biết được.

Nắm chặt hai bàn tay lại, cha hắn nghiêm giọng:

- Vậy ra mày đã theo tao đến đây ngay từ đầu?

Hắn bình thản gạt đầu:

- Có trách thì hãy trách bản thân ông quá kém cỏi, bị bám đuôi suốt một đoạn đường dài như vậy mà không hề phát giác ra.

Cổ gồng cơ tức giận đang dậy sóng trong lòng, ông ta chỉ thẳng tay về phía nó, giọng nói đầy căm phẫn:

- Mày là vì nó mà đến?

Hắn khẽ giật mình trước lời nói của cha mình. Còn nó, bị chỉ đích danh, nó cũng giật bắn mình, ánh mắt bất giác nhìn sang hắn. Gặp ngay lúc hắn cũng đang nhìn nó, thế là hai ánh mắt chạm nhau, trái tim cả hai đều khẽ nhói lên, đập lồi nhịp.

Nó và hắn đồng loạt vội quay mặt đi không nhìn về đối phương. Hắn khẽ nhún mày, không biết phải trả lời thế nào thì câu hỏi đó lại một lần nữa được đặt ra:

- Mày là vì nó mà đến?

Trái tim nó khẽ run rẩy. Hắn... là vì nó mà đến sao? Hắn... vẫn còn tình cảm dành cho nó sao? Hắn... vẫn không hề quên đi nó cho dù nó đã đối xử như vậy với hắn hay sao???

Hàng ngàn câu hỏi cứ vây quanh đầu nó, nó thấy rối, thật sự rất rối. Nó mong hắn phủ nhận điều đó, nó thật sự rất mong như vậy. Nó biết rằng nếu hắn thật sự nói là vì nó mà hắn đến thì nó sẽ không thể kiềm được lòng mình, kiềm được tiếng gọi thôi thúc của trái tim mình thêm một giây một phút nào nữa.

Hắn lúc này cũng không khác gì nó, tâm trạng cũng đang rất rối bời. Ông ta nói đúng, hắn vì nó mà đến nhưng như vậy thì sao chứ? Dù thế nào thì hai người cũng đã kết thúc rồi, giờ chỉ là hai người xa lạ và hơn thế nữa, còn là kẻ thù của nhau. Hắn tự hỏi nếu hắn nói thật lòng mình ra thì nó sẽ phản ứng thế nào đây? Liệu... nó có vui không? Liệu... nó có trở về bên hắn được không hay lại khiến cả hai càng thêm ngượng ngập, xa cách. Khiến nó càng thêm ghét hắn, càng không muốn nhìn thấy mặt hắn???

Do dự, phân vân,... Tất cả đều có trong suy nghĩ của hắn nhưng không hề biểu lộ dù chỉ một chút ra bên ngoài. Một sự im lặng đến đáng sợ bao trùm lên cả ba người nó, cha hắn và hắn.

Cuối cùng, hắn cũng đã đưa ra câu trả lời đầy dứt khoát:

- Không phải.

Nghe xong câu trả lời, nó ngậm thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng nó lại có chút gì đó hụt hẫng, chua xót. Hắn cũng đã rất khó khăn khi quyết định sẽ trả lời như thế này. Hắn lặng lẽ liếc nhìn xem phản ứng của nó thì bất ngờ nó đang thở phào, dường như đang thấy nhẹ nhõm và hài lòng về câu trả lời này. Tim hắn thoáng đau nhói, hắn thấy bản thân thật đáng buồn. Chẳng lẽ, nó thật sự không muốn hắn đến, không muốn nhìn thấy hắn hay sao???

Cha hắn nhíu mày trước câu trả lời này, đáp:

- Vậy sao mày lại đến đây?

Hắn đã suy tính trước nhất định ông ta sẽ hỏi hắn câu này nên hắn không tốn chút thời gian nào, trả lời ngay:

- Tôi muốn ngăn cản những việc xấu xa mà ông đã và đang làm. Tôi sẽ thay mặt tất cả mọi người trừng trị ông.

Cha hắn bất ngờ cười lớn. Hắn vẫn rất bình thản:

- Ông yên tâm, tôi không đùa đâu.

Tiếng cười lập tức tắt hẳn, cha hắn nghiêm nghị nhìn hắn:

- Tao là cha mày.

Hắn cười nhếch mép:

- Tôi quên điều này lâu rồi.

- Mày dám...

Cha hắn gần như hét lên, tức giận.

Nó hết sức ngỡ ngàng khi biết hắn muốn trừng trị cha mình. Nó nhìn sang hắn, ánh mắt đầy hoang mang. Hắn thấy nó cuối cùng đã chịu nhìn mình, trong lòng ngập tràn vui sướng. Hắn mỉm cười nhìn nó:

- Anh biết em và anh là kẻ thù. Em có thể không tin anh nhưng anh thực sự muốn tự tay trừng trị ông ta. Anh sẽ lo ở đây, em chỉ việc tìm Gurena và giải quyết chuyện của mình đi. Tin anh lần này, được chứ?

Nó nhìn hắn chằm chằm, ngỡ ngàng trước lời hắn nói. Rồi, nó tự cười nhạo bản thân mình. Hắn nói vậy là đúng thôi, có gì lạ đâu, chính nó đã khẳng định nó và hắn trở thành người xa lạ kia mà. Nó kiềm chế nỗi buồn đang trào dâng, mỉm cười với hắn:

- Anh đã quyết thì em không cấm.

Hắn thấy trong lòng thật hạnh phúc. Đã bao lâu rồi hắn không nghe thấy giọng nói của nó, đã bao lâu rồi hắn không được nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Hắn nhớ, thật sự rất nhớ. Cuối cùng thì, hôm nay, hắn đã được nhìn thấy lại nụ cười cùng giọng nói ấy rồi.

Hắn gật đầu với nó, nói thêm:

- Em cứ yên tâm đi đi. Haku đã giúp Gin và Kai giải quyết bên ngoài rồi, họ cũng đang tiến đến giúp Leon. Rất nhanh thôi, tất cả sẽ đến được chỗ Saphia và Yun giúp đỡ họ.

Nó gật đầu, ánh mắt đầy cảm kích:

- Cảm ơn anh.

Nói rồi, nó lập tức dịch chuyển đến bên cầu thang.

Cha hắn toang ngăn cản thì bị chính con trai mình là hắn chặn lại. Cuộc chiến sống còn giữa cha và con chính thức bắt đầu.

=====ENDCHAP66=====

67. Chap 67: Viện Binh Mới

CHAP 67: VIỆN BINH MỚI

Nó tiếp tục chạy lên trên. Nó nghe rõ, lúc nó rời đi hắn đã nói với nó rằng Gurena đang ở tầng trên cùng của cung điện này. Như vậy thì nó đã đỡ tốn thời gian để tìm kiếm rốt cuộc bà ta đang ở đâu rồi.

Theo từng bước chân, đôi bàn tay nó nắm chặt lại với nhau, đặt trước ngực. Nó ngẫm cầu mong ọi người bình an, không có bất trắc gì xảy ra, nó mong điều ước ngày sinh nhật của nó sẽ trở thành sự thực.

Nghĩ đến mọi người, một giọt nước mắt của nó khẽ rơi. Nó vừa thấy cảm kích, vừa thấy có lỗi với những người bạn của mình. Nhờ có họ, nó mới có thể nhanh chóng đến đây.

Nó không thể hình dung nổi nếu không có Gin, Kai mở đường, không có Leon chặn Sarin, không có anh và Saphia đối phó với tứ đại hộ pháp và không có... hắn đứng ra đối đầu với cha mình thì nó có lẽ đã không đến đây nhanh đến vậy và cũng sẽ không còn nhiều sức lực để quyết chiến cùng Gurena.

Trở lại với tình hình chiến đấu.

Nhờ sự giúp sức của Haku theo lời hắn nói, Gin và Kai đã tiêu diệt gọn gàng, nhanh chóng bọn phù thủy hắc ám cản đường phiền phức và cả ba người họ đã tiến vào trong cung điện giúp đỡ Leon giải quyết Sarin.

Tình hình của Leon hiện thời khá căng thẳng. Người phụ nữ tên Sarin đó quả không hổ danh là cánh tay trái đắc lực của Gurena, sức mạnh phép thuật không tầm thường chút nào, hoàn toàn áp đảo Leon.

Leon không ngừng lau mồ hôi, thở dốc. Từ đầu đến giờ Leon không biết mình đã trúng bao nhiêu đòn của Sarin, cũng may là cậu né tránh kịp thời, không bị thương ở những chỗ hiểm nên mới có thể trụ được đến bây giờ.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Leon cũng không từ bỏ quyết tâm tiêu diệt Sarin cho bằng được bởi lẽ là một linh thú của anh, Leon không cho phép mình thua kém thuộc hạ của Gurena, làm tổn hại đến danh tiếng của anh. Dù biết anh sẽ không trách móc gì nhưng Leon quyết không bỏ cuộc.

Những bước di chuyển của Leon chậm dần, lão đảo. Leon đã dần bị Sarin làm cho kiệt sức mất rồi. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, suýt chút bị Sarin kết liễu thì Leon đã kịp thời được giải thoát.

- Chúng tôi tới vừa kịp lúc nhỉ.

Haku vừa phản lại đòn tấn công của Sarin vừa mỉm cười nói với Leon. Gin và Kai lúc này cũng đã xuất hiện.

Leon nhìn ba người vừa mới xuất hiện trong lúc mình đang tưởng như cận kề cái chết thì không tự chủ được mà nở nụ cười, trong lòng thấy thật ấm áp và tia hy vọng được thắp lên.

Leon nhìn Gin và Kai, có phần hồi lỗi:

- Xin lỗi hai người. Do tôi kém cỏi không giải quyết được con mụ này, khiến mọi người này giờ vất vả với đám quái vật đó rồi.

Kai lúc này đã xông lên giúp đỡ Haku. Gin đỡ Leon thương tích đầy mình ngồi dựa vào tường, xem xét, chữa trị những vết thương rồi mỉm cười vui vẻ:

- Cậu nói gì vậy. Nếu không nhờ cậu giải quyết Sarin, làm ả ta phân tâm, không tập trung điều khiển bọn quái vật thì chúng tôi đã gặp không ít khó khăn trong việc tiêu diệt chúng rồi.

Kai vừa chiến đấu, vừa nói vọng lại:

- Cậu cũng rất giỏi đấy. Con mụ này chẳng tầm thường chút nào, vậy mà cậu còn cầm cự được đến bây giờ. Nếu là tôi ở đây chiến đấu, chắc tôi bị mụ ta giết từ lâu lắm rồi.

Nghe những lời an ủi từ mọi người, Leon lấy lại tự tin, trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Gin vẫn tiếp tục dùng phép thuật trị thương cho Leon, có lẽ vì nãy giờ tốn nhiều sức lực để chiến đấu nên phép thuật trị thương của Gin không được nhanh và hiệu quả như bình thường.

Tuy có thêm viện binh là Haku, Kai và Gin nhưng Gin trị thương cho Leon không chiến đấu được, Kai thì có thể chiến đấu nhưng do ảnh hưởng việc dùng quá nhiều phép thuật lúc chiến đấu với bọn quái vật và phù thủy hắc ám nên sức mạnh cũng bị suy giảm rất nhiều, chỉ còn lại Haku có thể chiến đấu bình thường. Haku và Leon sức mạnh ngang nhau nên khi chiến đấu với Sarin, họ tuy không bị áp đảo nhưng vẫn chỉ đấu ngang tài ngang sức với Sarin vì Sarin quá sức lợi hại và dai sức.

Cuộc chiến này cứ kéo dài, tưởng như không có hồi kết.

Bất ngờ, một người nữa lại xuất hiện, tấn công Sarin từ phía sau khiến cho ả ta không kịp phòng bị, lập tức trúng đòn và bị trọng thương. Không chút chần chừ, nhân cơ hội này, Haku và Kai đồng loạt dồn hết sức lực của mình ra đòn quyết định và giải quyết được Sarin.

Cả bốn người Gin, Kai, Leon và Haku khỏi phải nói cũng biết họ vui mừng đến nhường nào khi tiêu diệt được cánh tay trái đắc lực của Gurena. Lúc này, họ mới có thời gian để ý đến người vừa mới xuất hiện giúp đỡ mình.

Tất cả đều hướng ánh mắt nhìn về phía người đó. Người đó từ từ tiến lại gần. Dưới ánh sáng của căn phòng, cả bốn người đã được nhìn rõ dung mạo người vừa giúp đỡ mình.

Ngạc nhiên, thẳng thốt, sững sờ là tất cả những từ có thể dùng để diễn đạt tâm trạng của Gin, Kai, Leon và Haku lúc bấy giờ. Tất cả như không tin vào mắt mình, trân trân nhìn người đối diện, miệng há hốc, không thốt nên lời. Quả thực, chuyện này quá khó tin đối với bọn họ.

Mãi một lúc sau, Gin mới có thể định thần lại trong khi những người khác vẫn đang chết lặng không biết phản ứng thế nào. Gin đang rất hoang mang, chỉ tay về phía người mới xuất hiện, lắp bắp:

- Mo... Monika??? Sao... Sao cô lại ở đây???

Dưới ánh đèn sáng tỏ, người vừa mới đến không ai khác chính là Monika. Cô ta vẫn hệt như thường ngày, chỉ có một điểm khác duy nhất là vừa rồi, cô ta đã giúp bốn người họ tiêu diệt Sarin.

Monika khoanh tay, dáng vẻ kهنệ như thường, ngược nhìn Gin:

- Sao tôi lại không được ở đây?

Kai lúc bấy giờ cũng đã định thần, lập tức lên tiếng nói với Monika:

- Vừa rồi được cô giúp đỡ chúng tôi rất cảm ơn. Nhưng không phải vì vậy mà chúng tôi sẽ bỏ qua cho cô, không tra hỏi cô vì sao lại ở đây đâu.

Monika lập tức đưa mắt nhìn Kai, ánh mắt có phần bất mãn:

- Này Kai, có cần dùng thái độ đó với tôi không vậy??? Dù sao cũng là người quen kia mà.

Kai bình thần nhún vai:

- Rất cần đấy. Mau nói mục đích của cô ra đi, rốt cuộc cô có ý đồ gì khi đến đây và giúp chúng tôi?

Trước câu hỏi của Kai, Monika vẫn không hề thay đổi sắc mặt, vẫn vô cùng bình thản. Leon, Haku và Gin đồng loạt nhìn về phía Monika chờ đợi câu trả lời từ cô ta. Monika trước ánh nhìn chờ đợi cùng suy xét của bốn người mà buông tiếng thở dài, náo nề đáp:

- Mọi người thấy rồi đó, tôi đến đây để giúp đỡ. Chẳng phải vừa rồi tôi mới giúp mọi người đó sao??? Cứ xem như tôi chính là viện binh đi, phép thuật của tôi cũng không kém mà, vẫn giúp ích được đấy thôi.

Tất cả đồng loạt nhú mồm. Leon lên tiếng chất vấn:

- Viện binh??? Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Monika gật đầu chắc chắn, ánh mắt lộ rõ vẻ chán chường trước những lời chất vấn dành ỉnh:

- Sự thật là vậy, mọi người không tin thì tôi cũng đành chịu.

Gin lập tức hét vào mặt Monika:

- Tôi thật sự rất không tin đấy. Sao cô lại đến được đây? Lí do gì lại đi giúp chúng tôi vậy hả???

Monika nhún vai, làm ra vẻ bất lực:

- Nếu mọi người đã nghi ngờ thì tôi sẽ nói rõ vậy.

Tất cả im lặng gật đầu, chờ đợi nghe lời giải thích từ Monika. Monika khẽ thở dài, nãy nê nói với họ:

- Trong thời gian ở trong cung điện với anh Ren, tôi có một lần tình cờ đi ngang phòng của quốc vương và biết được rằng ông ấy hợp tác với Gurena và cũng biết sự thật về Ryu. Tôi không ưa gì cô ta nhưng trước việc làm của quốc vương, tôi không thể làm lơ được vì nó ảnh hưởng đến danh dự vương quốc bóng tối. Chính vì vậy, tôi đã theo dõi ông ấy và biết được ông ấy đến đây, tôi cũng biết được mục đích của ông ấy khi đến đây là gì. Lí do đó không gì khác mà chính là giết chết Ryu.

Tất cả đều sững sờ. Haku nãy giờ không lên tiếng lúc này cũng đã nói vào:

- Điều này tôi có thể xác nhận. Tôi và hoàng tử đến được đây cũng là nhờ theo dõi quốc vương và hiện tại, ông ấy cũng đang ở trong cung điện này, rất có thể tiểu thư Ryu và ông ấy đã đối đầu.

Leon, Gin và Kai nghe lời Haku nói thì gật đầu, vô cùng lo lắng cho nó. Monika thấy vậy liền chen vào:

- Tôi giúp mọi người chỉ vì mục đích muốn tiêu diệt Gurena cho thế giới phép thuật được yên bình thôi. Vả lại, tôi cũng không muốn quốc vương làm những điều sai trái như vậy chút nào cả. Trước đây có lẽ tôi rất xấu xa, hành xử với mọi người rất không đúng nhưng tôi cũng mong mọi người thông cảm, tôi từ nhỏ đã được yêu chiều nên bản tính tiểu thư không thể nào bỏ được. Tôi và anh Ren cũng đã đính hôn nên tôi cũng không còn ghét bỏ hay muốn hãm hại gì Ryu đâu, mọi người cứ yên tâm.

Ngừng một lúc quan sát sắc mặt của những người xung quanh, Monika mới lên tiếng nói tiếp:

- Tôi thực sự rất mong mọi người hãy tin tưởng tôi lần này. Tôi thực sự rất muốn được giúp đỡ mọi người.

Gin, Kai, Leon và Haku im lặng nhìn nhau, ánh mắt thoáng nổi phân vân. Do dự một lúc, cuối cùng Gin đã lên tiếng:

- Dù sao tất cả đều đang trong tình trạng hết sức khó khăn. Thuộc hạ của Gurena cũng không phải tầm thường nên nếu chúng ta có thêm một đồng minh cùng chiến đấu thì cũng sẽ dễ dàng tiến gần với chiến thắng hơn và sẽ giúp được cho Ryu nhiều hơn.

Liếc nhìn Monika, nhận thấy biểu hiện của Monika vẫn rất bình thường, không có vẻ gì là giả tạo, Gin mới nói tiếp:

- Thực sự tôi rất ghét cô, Monika. Tôi cũng cảm thấy rất khó tin khi cô giúp đỡ chúng tôi nhưng trong tình hình hiện nay, tôi sẽ chọn tin tưởng cô một lần, cho cô một cơ hội để thay đổi bản thân, trở thành người tốt. Nhưng...

Ngừng một lúc, Gin lại tiếp lời:

- Tôi vẫn không hoàn toàn tin tưởng cô đâu. Tốt nhất là cô đừng lừa dối chúng tôi và đừng phụ lòng tin của chúng tôi, nếu không tôi chắc chắn sẽ giết chết cô, không cho cô toàn thây.

Trước lời đe dọa của Gin, Monika chỉ lặng lẽ gật đầu, khẽ mỉm cười:

- Cảm ơn vì đã cho tôi cơ hội. Tôi nhất định sẽ... không làm mọi người phải thất vọng đâu.

Trước lời nói của Gin, Kai, Leon và Haku cũng đã thống nhất quyết định của mình. Kai lên tiếng:

- Gin nói rất có lí và vì Gin đã cho cô cơ hội nên chúng tôi cũng sẽ không làm khó cô. Mong cô thực sự thay đổi và làm đúng như những gì cô đã nói chứ không phải là lừa dối chúng tôi.

Monika gật đầu:

- Cứ yên tâm.

Haku lên tiếng:

- Được rồi, chúng ta mau đi tiếp thôi. Chắc chắn những người khác đang mong chờ sự giúp đỡ của chúng ta lắm đấy.

Tất cả đồng loạt gật đầu và nhanh chóng đi tiếp. Điểm đến tiếp theo của năm người bọn họ chính là chiến trường của anh, Saphia cùng với tứ đại hộ pháp, cánh tay phải đắc lực của Gurena.

=====ENDCHAP67=====

68. Chap 68: Bao Năm Xa Cách

CHAP 68: BAO NĂM XA CÁCH

Trải qua một hành trình thật dài, được sự giúp đỡ của mọi người vượt qua rất nhiều khó khăn, cuối cùng nó đã đến được nơi mình cần đến. Ngay lúc này đây, căn phòng ở tầng cao nhất trong cung điện đã hiện hữu trước mắt nó. Nó đứng sững hồi lâu nhìn cánh cửa, điều hòa lại hơi thở, lấy hết bình tĩnh để đối diện với những điều tồi tệ nhất có thể xảy ra ngay khi nó mở cánh cửa này ra.

Nó chuẩn bị tư thế đề phòng, sẵn sàng tấn công trong trường hợp cấp bách rồi, nó không tiến lại gần thêm nữa mà đưa tay về phía trước, dùng phép thuật điều khiển cánh cửa mở ra.

Đây là một cánh cửa làm bằng gỗ sồi trông rất cứng cáp và khá cũ kĩ. Tuy nhiên, cánh cửa lại rất sạch sẽ và không bám chút rêu phong hay bất kì hạt bụi nào, ngay đến mạng nhện cũng không có. Có lẽ, căn phòng này rất quan trọng nên mới khác hẳn những căn phòng cũ kĩ khác trong cung điện.

Theo sự điều khiển của nó, cánh cửa mở ra một cách nặng nề và rất chậm. Tiếng cọt két phát ra theo mỗi nhịp cửa. Tim nó đập nhanh và rất mạnh, nó rất hồi hộp, không biết liệu điều gì đang đón chờ nó ở nơi này đây.

Cánh cửa cuối cùng cũng đã được mở ra, bên trong hoàn toàn chìm trong bóng tối. Một sự im lặng đến đáng sợ bao trùm cả căn phòng và xung quanh nó. Sự im lặng này làm nó rất khó chịu, lúc này đây, nó có thể nghe rõ tiếng thở cùng nhịp tim của mình.

Nó phát tay, tạo một quả cầu ánh sáng ở lòng bàn tay. Nếu không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp đây??? Nó tin hẳn và biết chắc Gurena đang ở bên trong. Lo sợ có, phân vân có. Thế nhưng, nó bỏ qua tất cả những cảm xúc hỗn loạn trong lòng mình, quyết chí tiến vào bên trong kia. Sống thì đã sao mà chết thì đã sao??? Cứ để định mệnh quyết định vậy.

Nó đã hoàn toàn ổn định tâm lí, vứt bỏ mọi lo toang. Hít một hơi thật sâu, nó thận trọng bước vào bên trong, những bước đi hết sức nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động nào cả. Vừa đi nó vừa đề cao cảnh giác, không ngừng cố gắng quan sát xung quanh thông qua ánh sáng ở lòng bàn tay.

Nó đã bước vào bên trong.

Đi thêm được độ mười bước, nó giật mình quay về phía sau. Nguyên nhân không gì khác chính là do âm thanh phát ra từ phía cửa. Lúc nó quay lại, nó phát hiện ra rằng cánh cửa đang từ từ đóng lại, càng lúc càng đóng lại nhanh hơn. Nó hoảng loạn, cảm thấy bất an, vội lao đến phía cánh cửa nhưng đã muộn. Cánh cửa ấy đã đóng lại hoàn toàn, nó đã không còn đường ra nữa rồi.

Nắm lấy chốt cửa, nó cố gắng mở ra, một phần vì nó không muốn bị nhốt trong này, một phần vì nó sợ... rất sợ... ở một mình trong bóng tối. Những lúc thế này, nó cảm giác rất không an toàn, những nỗi sợ hãi vô

hình cứ ngập tràn trong tim nó khiến nó không kiềm chế được chính mình, trở nên hoảng loạn và mất đi sự thân trọng.

Nó cứ đập mạnh vào cánh cửa nhưng vô ích, cánh cửa ấy vẫn rất rắn chắc, rất kiên cố, không suy suyễn chút nào.

Nhưng, ngay một lúc sau, cả căn phòng bừng sáng.

Ánh sáng bất ngờ khiến nó cảm thấy chói mắt, đưa tay che mắt mình lại, nó từ từ thích nghi với ánh sáng này.

Nó nhìn một lượt căn phòng này.

Căn phòng này rất sạch sẽ, không có lấy một hạt bụi, bài trí cũng đơn giản, chỉ có một chiếc ghế ở trong phòng, chiếc ghế rất đặc biệt, hệt như ngai vàng vậy. Ngoài ra, căn phòng này chẳng có thêm gì ngoài những chiếc rèm màu đen kì quái cùng không gian vô cùng rộng lớn.

Nó nhìn hết xung quanh nhưng thực sự, nó chẳng thấy còn có ai ở trong căn phòng này ngoài nó ra. Nó tự hỏi liệu Gurena đã ở đâu rồi???

Miên man trong dòng suy nghĩ, đột nhiên, nó khẽ nhú mày, mắt nhìn về một góc ở trong căn phòng này. Nó cảm thấy rất lạ. Góc phòng đó có một khoảng được che lại bằng chiếc rèm màu đen như những nơi khác thế nhưng, nó vẫn có cảm giác, chiếc rèm này có gì đó không giống những chỗ còn lại.

Nó không kiềm nổi bản thân mình, bản thân không tự phản ứng mà tiến về phía đó, hệt như có gì đó trong tim cứ thôi thúc, bắt buộc nó phải đến nơi đó, nếu không, nó sẽ hối hận. Nó cứ bước đi nhưng vẫn cố gắng thận trọng xem xét tình hình xung quanh, đề phòng bị đánh lén.

Nó đã đứng trước tấm rèm, tay đưa lên toang kéo rèm xuống nhưng lại thoáng do dự. Nó rút tay về, quyết định sẽ không làm như vậy. Thế nhưng, vừa định quay lưng bước đi thì trái tim nó bất chợt nhói lên một cách kì lạ, cả cơ thể nó không theo sự điều khiển mà quay trở lại phía chiếc rèm ấy và nó đưa tay kéo ngang chiếc rèm xuống.

Bàng hoàng, sửng sờ. Nó không tự chủ mà lùi về sau vài bước, ngồi phịch xuống đất. Hai hàng nước mắt nó rơi xuống, tuông rơi không ngừng, mỗi lúc một nhiều. Nước mắt đang rơi, trái tim đau nhói, rộn lên nhưng trên môi nó lại là một nụ cười, một nụ cười rất đẹp, ngập tràn ánh nắng, ngập tràn hương vị yêu thương và ngập tràn hạnh phúc.

Phía sau tấm rèm vừa được nó kéo xuống, thực chất là có một người.

Người đó nhìn thấy nó cũng có những phản ứng y hệt, cũng bàng hoàng, cũng sửng sờ và cũng hạnh phúc. Người ấy không ngừng rơi nước mắt thế nhưng trên môi cũng hiện hữu một nụ cười rất tươi, rất đẹp giống hệt như nụ cười của nó, tràn ngập sự ấm áp.

Nó lấy lại bình tĩnh, lau vội những giọt nước mắt len lú trên khuôn mặt mình. Nó không kịp đứng dậy và cũng không đủ sức để đứng dậy, nó bò đến chỗ tấm rèm vừa nãy bị kéo xuống, chống tay vào bức tường, nụ cười vẫn rất hạnh phúc, nó lên tiếng, giọng nói ngọt ngào:

- M... Mẹ. Mẹ...

Người kia cũng tiến lại gần bức tường, chống tay vào tường, thốt lên đầy xúc động và ghen ngào:

- Ryu... Ryu... Là con đúng không??? Con thực sự là Ryu... là Ryu của mẹ??? Đúng... đúng chứ???

Trước lời nói đầy ghen ngào đó, nó không biết nói gì mà chỉ gật đầu lia lịa, nước mắt tiếp tục rơi.

Thật ra, phía sau chiếc rèm vừa bị nó kéo xuống là một căn phòng nhỏ trong suốt nhưng không hề có một cánh cửa hay một lối vào nào.

Bên trong căn phòng trong suốt đó là một người phụ nữ với thân hình gầy guộc, bộ trang phục đang mặc trên người thì cũ kĩ, mái tóc đỏ khá rối nhưng cũng không che giấu được sự mềm mại ở mái tóc. Khuôn mặt tuy xanh xao, tiêu tụy nhưng vẫn mang vẻ đẹp mê người, có nét tương đồng với nó.

Người đó không ai khác chính là mẹ của nó – Kurina.

Đúng là đã mười năm xa cách không gặp lại nhau, nó lại còn mất đi tất cả kí ức kể từ cái đêm định mệnh ấy nhưng hình ảnh người mẹ hiền từ của nó và người cha hết mực yêu thương nó không hề phai nhạt trong tâm trí nó. Nó luôn nhớ về họ, nghĩ về họ, không ngừng hy vọng sẽ được gặp họ dù cho đó là điều không thể thực hiện. Thế nhưng, đến cuối cùng, hôm nay nó đã gặp lại được mẹ nó rồi. Dù xa cách bao lâu, dù mẹ có tiêu tụy, có phần xanh xao nhưng nó vẫn có thể nhận ra mẹ mình ngay lập tức.

Thế nhưng, hai người họ lúc này chỉ có thể nhìn thấy nhau, chỉ có thể nói chuyện cùng nhau chứ không thể ở gần nhau, ôm nhau, trút hết bao thương nhớ, bao nỗi niềm suốt bao năm xa cách bởi lẽ tụy nó và mẹ mình đang gần ngay trước mắt nhưng lại như xa tít chân trời bởi lẽ giữ họ còn một rào chắn là căn phòng trong suốt.

Thế nhưng, được gặp lại nhau sau mười năm xa cách dài đằng đẵng khiến nó và mẹ mình vui mừng đến nỗi quên đi mọi rào cản. Hai người cứ nhìn nhau, cố gắng thu lại hình ảnh của nhau trong tầm mắt như thể sợ rằng nếu không làm vậy, người đối diện có thể biến mất, có thể tan biến bất cứ lúc nào. Họ cũng sợ đây chỉ là giấc mơ nhưng nếu thực sự đây là giấc mơ thì nó và mẹ nó thà cứ ở mãi trong giấc mơ chứ không muốn tỉnh lại.

Mẹ nó sờ vào lớp kính như thể đang sờ vào khuôn mặt nó, nước mắt tiếp tục tuông rơi. Mẹ nó nở nụ cười hạnh phúc, một nụ cười hiền, thực sự rất hiền. Mẹ nó nói trong nghẹn ngào:

- Ryu của mẹ, không ngờ mẹ lại được gặp con. Mẹ nhớ con nhiều... nhiều... nhiều lắm Ryu à.

Nó gật đầu liên tục, tay không ngừng lau đi những giọt nước mắt nhưng càng lau nước mắt lại càng rơi nhiều hơn. Nó áp một tay vào tấm kính, tưởng tượng như đang áp tay vào tay của mẹ mình, nó mỉm cười thật tươi với bà. Mẹ nó vô cùng hạnh phúc nói tiếp:

- Con gái của mẹ lớn thật đấy. Cũng rất xinh đẹp nữa. Mẹ rất tự hào về con, cha con chắc chắn cũng như vậy.

Mẹ nó cũng cố gắng kiềm chế cơn xúc động, lau đi những giọt nước mắt rồi nhìn nó đầy ảm áp nói tiếp:

- Mẹ rất yêu con. Ryu... mẹ yêu con... yêu con hơn cả sinh mạng... yêu con hơn hết thấy mọi thứ...

Theo lời nói của mẹ nó, nước mắt nó lại được thể rơi nhiều thêm. Nó nhìn mẹ nó không thôi, nói trong nước mắt:

- Mẹ... mẹ à... Ryu... Ryu cũng nhớ mẹ... nhớ mẹ... rất nhiều. Ryu cũng yêu mẹ... yêu mẹ như mẹ... yêu Ryu vậy. Mẹ... Mẹ... Ryu... muốn ở cạnh mẹ... Mẹ à... Mẹ à...

Giọng nó như lạc hẳn đi vì khóc.

Bao lâu rồi nó không được gọi tiếng mẹ này với bà, bao lâu rồi nó mong ngóng được gặp bà để gọi tiếng mẹ thiêng liêng, để cảm nhận tình yêu của mẹ và biết được mẹ nó yêu nó đến nhường nào. Và cho đến hôm nay, cuối cùng, nó đã có cơ hội đó, nó không kiềm chế được bản thân mình. Lúc này, nó chỉ muốn gọi mẹ, gọi mẹ mãi không thôi. Nó muốn thời gian hãy ngừng lại ở đây để nó mãi mãi được nhìn thấy mẹ.

Mẹ nó cũng rất xúc động trước những lời nói của nó. Bà muốn ôm nó vào lòng ngay lúc này nhưng không thể được. Cố gắng mỉm cười với nó, bà lên tiếng, giọng cũng đã lạc đi:

- Ryu... Mẹ xin lỗi con... Xin lỗi vì đã khiến con chịu khổ bao năm qua. Con... hận mẹ cũng không sao... tất cả... tất cả là lỗi của mẹ. Nếu... nếu con không phải con mẹ thì... cuộc sống của con đã bình thường... con đã không phải chịu nhiều đau khổ rồi... Ryu à...

Trước lời nói này, nó lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt đầy kiên định nhìn thẳng vào mẹ mình:

- Không... Con không trách... không hận gì cả. Con... con rất vui... Con.. con rất tự hào... rất hạnh phúc... khi được làm con của cha mẹ. Thật... thật đấy mẹ à. Con rất tự hào...

- Ryu à...

Mẹ nó nhìn nó, ánh mắt lấp lánh như vì sao. Nó cũng nhìn mẹ, mỉm cười đầy hạnh phúc, đầy vui vẻ. Giờ đây, ước muốn duy nhất của nó là thời gian hãy ngừng trôi, hãy dừng lại ở giây phút này, ngay khoảnh khắc này để nó và mẹ mãi được nhìn thấy nhau, mãi mãi gần nhau.

Từ nãy đến giờ, do quá xúc động mà nó không để ý đến việc mẹ nó đang bị giam giữ trong căn phòng trong suốt kia. Nó lúc này đã định thần lại, nhìn mẹ nó đầy vẻ có lỗi:

- Con xin lỗi... Để con giúp mẹ ra ngoài.

Nói rồi, nó lập tức dùng phép thuật tấn công vào tấm kính trong suốt nhằm phá vỡ, đưa mẹ nó ra. Thế nhưng, đòn tấn công của nó ngay lập tức bị đánh bật lại. Nếu nó không phản ứng nhanh thì nó đã lãnh trọn đòn tấn công vừa rồi của chính mình.

Nó ngơ ngác, toang thủ lại lần nữa thì mẹ nó đã lên tiếng ngăn cản:

- Dừng, Ryu.

Nó nhìn mẹ mình đầy khó hiểu:

- Tại sao vậy mẹ?

Mẹ nó mỉm cười nhẹ nhìn nó, giọng nói dịu dàng tràn ngập tình yêu thương và sự chiều chuộng:

- Đây là không gian đặc biệt do chị của mẹ là Gurena tạo ra. Nó không như những phép thuật bình thường, nó gắn liền với sinh mệnh chị ấy nên trừ khi chị ấy chết đi hoặc bị tiêu diệt, mẹ mới có thể thoát ra được. Con cũng không được phép dịch chuyển vào đây bởi vì nếu con vào đây, cả mẹ và con sẽ chỉ cùng nhận lấy một kết cục là cái chết. Khi ở trong này không ai dùng được phép thuật nên Gurena có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ta.

Nó cuối cùng đã rõ nguyên nhân. Lau đi vài giọt nước mắt còn sót lại, gật đầu nhìn mẹ của mình:

- Con biết rồi. Cảm ơn mẹ đã nói cho con biết.

Mẹ nó mỉm cười thật dịu dàng và hiền từ với nó. Nó cũng mỉm cười với mẹ mình rồi nó lên tiếng hỏi:

- Vậy... con phải làm sao??? Làm sao mới cứu được mẹ??? Làm sao mới đến được với mẹ đây???

=====ENDCHAP68=====

69. Chap 69: Tha Thứ

CHAP 69: THA THỨ

- Dĩ nhiên là phải tiêu diệt ta rồi.

Nó vừa mới lên tiếng hỏi mẹ nó thì một giọng nói đã chen vào. Cả nó và mẹ mình đồng loạt quay mắt về phía cửa chính, nơi tiếng nói ấy phát ra.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, đôi chân mày nó nhíu lại, vẻ mặt lẫn hành động đều mang sự đề phòng cao độ. Mẹ nó cũng chẳng khá hơn nó là bao, bà nhìn trân trân về người vừa mới lên tiếng, ánh mắt đầy sự lo lắng, sợ hãi nhưng vẫn cố vẻ gì đó xót xa.

Người vừa mới lên tiếng không ai khác chính là chị gái ruột của mẹ nó, người đã ra tay tàn độc tiêu diệt cả hoàng tộc của nó và muốn nó phải chết. Và đó chính là Gurena.

Gurena thẳng nhiên đứng trước cửa, dáng vẻ rất bình thản tựa như không. Nhìn về phía nó và mẹ nó, Gurena nở nụ cười quỷ dị mang phần độc ác. Hôm nay, mái tóc đỏ rực của Gurena được búi lên cao, bà ta diện trên mình một bộ trang phục phù thủy đen từ đầu đến chân, rất đúng chất của một phù thủy hắc ám.

Thấy dáng vẻ đầy sự đề phòng của nó, Gurena bật cười lớn đầy thích thú:

- Mẹ con lâu ngày gặp nhau cảm động quá nhỉ.

Trước sự châm chọc của Gurena, nước mắt mẹ nó tuông rơi, còn nó, nó tỏ ra vô cùng lạnh lùng, đáp lời Gurena:

- Hãy nói đi, làm thế nào thì bà mới chịu thả mẹ tôi ra, buông tha ẹ con tôi, để chúng tôi sống yên ổn???

Gurena càng cười lớn hơn, tiếng cười man rợ vang vọng khắp căn phòng:

- Buông tha sao??? Không bao giờ.

Gurena gần như gất lên, giọng nói đầy đáng sợ:

- Mẹ con mày đã cướp đi hạnh phúc của tao, tội mày phải trả giá. Tao sẽ không buông tha ày và mẹ mày, đến khi nào hai người chúng mày đi đến tội cùng đau khổ, đến khi nào các người chết trong tay ta thì ta mới từ bỏ.

Mẹ nó nghe những lời nói từ Gurena, nước mắt không ngừng rơi lã chã, bà liên tục lắc đầu đầy đau khổ:

- Chị à... Đến bao giờ chị mới hiểu ra rằng không ai cướp đi bất cứ thứ gì từ chỉ cả. Tất cả là do chị không tự mình nắm bắt, không chịu mở rộng lòng mình ra để đón nhận hạnh phúc cho bản thân mà thôi.

Gurena hét lên, đầy phẫn nộ:

- Mày còn dám nói vậy sao??? Nếu không có sự tồn tại của mày thì anh ấy đã là của tao. Tao mới xứng là vợ của anh ấy, tao mới là người xứng với danh hiệu hoàng hậu chứ không phải mày, mày không xứng.

Rồi, Gurena chỉ tay vào nó, sự phẫn nộ càng tăng lên:

- Nếu không vì con nhãi này được sinh ra thì tao đã có cơ hội giành lại anh ấy, giành lại thứ thuộc về tao rồi. Vì sự xuất hiện của con nhãi này trên cõi đời mà tao đã không còn tia hy vọng nào để có được hạnh phúc ỉnh nữa.

Gurena càng lúc càng thêm kích động:

- Anh ấy yêu thương con nhãi đó, yêu thương hết mực, yêu hơn hết thấy mọi thứ. Cho đến cuối cùng, vì bảo vệ nó mà anh ấy không tiếc hy sinh mạng sống của mình, để bị ta thẳng tay giết chết. Tất cả... tất cả là tại nó.

Trước những lời nói của Gurena, nó bàng hoàng, xúc động, nước mắt tuông rơi.

Phải, nó vẫn còn nhớ rất rõ, lúc còn được ở cạnh cha mẹ, không chỉ có mẹ mà cha nó cũng hết mực thương yêu nó. Cha luôn dành cho nó tất cả những thứ tốt đẹp nhất, luôn luôn cho nó mọi thứ mà nó muốn, mọi thứ mà nó thích. Bất kể nó muốn làm gì, cha nó cũng luôn đồng ý. Và, dù nó phạm sai lầm gì, cha nó cũng luôn luôn bỏ qua, tha thứ cho nó.

Cha nó thực sự rất yêu thương nó, yêu thương nó hơn hết thấy mọi thứ mà ông có. Với nó, cha là cả một bầu trời đầy to lớn. Nhưng, với cha nó, nó chính là sinh mạng, là nguồn sống, là món quà vô giá, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Kurina nhìn chị gái mình đang trong tình trạng kích động lại nhìn sang con gái mình đang không ngừng rơi nước mắt vì nhớ đến cha của mình, trái tim Kurin nhói đau. Nhìn về chị gái của mình, bà lên tiếng:

- Tình yêu không thể ép buộc được, chị cũng hiểu rõ mà. Em biết chị yêu anh ấy đến nhường nào, nhưng chị cũng phải biết tình yêu em dành cho anh ấy không thua kém gì chị. Chị cũng biết anh ấy yêu thương Ryu đến nhường nào. Vậy... tại sao chị không thể yêu thương Ryu giống như anh ấy kia chứ???

Gurena nhìn về phía mẹ nó, quát lên:

- Không bao giờ.

Gurena đang rất kích động, đôi mắt hằn lên những tia máu đỏ đầy giận dữ và phẫn nộ:

- Ta không chấp nhận điều đó. Ta chỉ muốn anh ấy là của riêng ta nhưng hết lần này đến lần khác, anh ấy chọn mày, bỏ rơi ta. Rồi sau đó, anh ấy lại chọn con nhãi kia và chấp nhận hy sinh để cứu sống nó. Ta không cam tâm.

Kurina bắt lực trước chị gái mình:

- Em xin chị đấy, hãy trở lại đi. Tuy mọi việc đã không thể thay đổi nhưng chị vẫn có thể quay lại. Em và Ryu là người thân, là gia đình của chị. Em sẽ tha thứ tất cả mọi lỗi lầm của chị, xem như tất cả những việc ấy chưa từng xảy ra. Chỉ cần chị quay lại, ba người chúng ta sẽ hạnh phúc sống với nhau, yêu thương nhau.

Rồi, mẹ nó đưa mắt nhìn nó, ánh mắt đầy hy vọng. Nó cũng nhìn mẹ mình, hiểu rằng mẹ mình yêu thương Gurena và mong muốn Gurena từ bỏ con đường hắc ám này đến nhường nào. Nó gạt đi những giọt nước mắt, hít thở một hơi thật sâu rồi quay sang nhìn Gurena với ánh mắt đầy mong chờ, nói:

- Dì à... Hãy trở lại đi. Tuy rằng trước giờ dì chưa từng thương yêu con, ghét bỏ con, thậm chí là hận con, muốn giết con nhưng trong thực tâm, con vẫn rất mong dì thay đổi. Tất cả mọi người đều đã chết rồi, chỉ còn lại ba chúng ta. Chỉ cần dì đồng ý quay đầu, con sẽ quên đi tất cả hận thù để chúng ta cùng chung sống hạnh phúc.

Ngừng một lúc, nó quay sang nhìn mẹ mình rồi nhìn lại Gurena, nói tiếp:

- Con đến đây vì nhận lời thách đấu của dì và để cứu mẹ của con. Nhưng... trong thực tâm... con không muốn phải chiến đấu với dì, không muốn tiêu diệt dì bởi vì... dù sao... chúng ta cũng là... người một nhà.

Nó thốt ra những lời nói từ trong chính trái tim của mình. Khi nói đến ba chữ “người một nhà”, lòng nó cảm thấy vui vẻ, ấm áp đến kì lạ.

Phải, Gurena đã giết chết hoàng tộc nó, đã cướp đi mọi thứ của nó và cũng muốn giết chết nó. Nhưng... như vậy thì đã sao chứ??? Dù sao thì đó cũng chính là chị gái của mẹ nó, chính là dì của nó và là người thân thứ 2 của nó còn sót lại trừ mẹ nó. Dù gì thì nó và Gurena cũng có quan hệ họ hàng, quan hệ huyết thống với nhau, thử hỏi, làm sao nó có thể không có chút tình cảm thân thiết nào với Gurena???

Trước lời nói của nó và mẹ nó, tâm tình Gurena chùng xuống, không còn kích động, phần nộ như ban đầu nữa mà thay vào đó là một vẻ trầm tư, có phần gì đó khó hiểu, phân vân. Bà ta lên tiếng, giọng rất nhẹ:

- Quay đầu ư? Ba người chúng ta sẽ cùng chung sống vui vẻ và hạnh phúc với nhau? Chúng ta là người một nhà???

Gurena đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nó và mẹ nó. Mẹ nó gạt đi những giọt nước mắt, mỉm cười gật đầu với Gurena. Nó không nói gì, không lên tiếng mà chỉ nhìn Gurena đầy hy vọng và đầy sự mong chờ.

Trước thái độ của mẹ con nó, Gurena bất ngờ thay đổi thái độ. Bà ta không còn đáng vẻ trầm ngâm, nghĩ ngợi nữa mà thay vào đó là ánh mắt đầy nguy hiểm, nụ cười tàn độc vang lên, bao trùm khắp cả căn phòng:

- Ngu ngốc.

Nó và mẹ nó còn đang ngỡ ngàng trước thái độ và lời nói của Gurena thì bà ta lại nhìn về phía hai người, nói tiếp:

- Mẹ con các người thật là giống nhau, sự ngu ngốc của các người hết như nhau. Thay đổi ư??? Các người đừng hòng làm cho ta thay đổi. Sống vui vẻ hạnh phúc??? Ta không cần!!! Ta đây chẳng thể nào vui vẻ hay hạnh phúc nổi khi nhìn thấy các người. Chỉ có khiến các người đau khổ ta mới hạnh phúc mà thôi. Rồi còn cái gì người một nhà??? Ta không cần, từ lâu ta đã chẳng cần cái thứ ràng buộc vớ vẩn đó rồi.

Gurena như gằn lên thành từng tiếng:

- Để có được sức mạnh tiêu diệt hoàng tộc, ta đã bán đi linh hồn mình. Và... ngay từ cái khoảnh khắc chính tay ta kết liễu mạng sống của người mà ta yêu nhất thì... trái tim ta cũng đã tan nát rồi, ta cũng đã bán đi chính trái tim mình rồi. Ta giờ đây không có linh hồn, không có trái tim. Ta chẳng còn gì cả và cũng chẳng cần gì cả. Thứ duy nhất ta muốn là làm cho các người chết đi trong sự đau đớn tột cùng để bù đắp vào phần linh hồn và phần trái tim đã mất đi của ta. Ta chỉ cần vậy thôi, biết chưa hả lũ ngu ngốc!!!

Trước lời nói của Gurena, mẹ nó hoàn toàn bất lực, ngồi phệt xuống đất. Nó sững người, cảm giác đứng không vững, tựa tay vào tường. Nó nhìn Gurena bằng ánh mắt đầy xót xa và đầy sự cảm thông chân thành:

- Dì à... Những nỗi đau của dì... con... có thể cảm nhận được... có thể... hiểu được. Con không muốn chiến đấu với dì... con không muốn giết chết dì chút nào cả. Con nói thật đấy... Dì à... hãy quay lại đi. Chưa muộn đâu.

Gurena như vừa nghe được một câu chuyện cười rất hay, bật cười thành tiếng, không ngừng vỗ tay tán thưởng:

- Nói hay lắm. Không muốn giết chết ta.

Rồi, Gurena gất lên:

- Người nghĩ mình có khả năng giết ta sao???

Gurena nhếch miệng cười nhìn nó:

- Người đến được tận đây chẳng qua là do người đem theo lũ ngu ngốc kia tới mở đường cho người mà thôi, nếu không, người đã chết từ lâu rồi. Nhưng dù sao, người cũng biết chọn người đấy. Lũ đó không tệ chút nào, nhưng mà...

Gurena liếc nhìn nó, cười nửa miệng:

- Ta sẽ cho chúng chết sớm thôi. Nhưng là... chết... ngay trước mặt người.

Gurena cố tình nhấn mạnh câu nói cuối của mình.

Cả người nó run rẩy, trong đầu nó bất giác nhớ đến giấc mơ lúc trước của mình. Không. Nhất định nó sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Nó buồn bã nhìn mẹ rồi quay sang nhìn Gurena, ánh mắt cùng đáng vẻ lúc này đã trở nên vô cùng lạnh lẽo:

- Nếu vậy thì... không còn cách nào khác, vì cứu mẹ và không để bất kì ai phải hy sinh, cháu sẽ tiêu diệt di.

=====

Trở về với tình hình những người khác.

Nhờ sự xuất hiện và giúp đỡ kịp thời của nhóm Gin, Kai, Leon, Haku và Monika, anh và Saphia đã đánh bại được tứ đại hộ pháp. Tuy nhiên, trong trận chiến với tứ đại hộ pháp, Saphia đã bị Ito và Kimi đánh trúng, bị thương tương đối nặng.

Cũng vì nguyên nhân này mà Saphia đi lại tương đối khó khăn và được anh công đi tiếp.

Trận chiến của hấn và cha hấn diễn ra không kém phần quyết liệt. Tất cả mọi thứ ở tầng này đều vì trận chiến của hai người mà bị hủy hoại hoàn toàn. Đến cuối cùng, phần thắng thuộc về hấn.

Trước khi bị hấn ra tay kết liễu, cha hấn vô cùng hoảng sợ, nhìn hấn bằng ánh mắt cầu khẩn:

- Con trai... ta là cha của con... con giết chết cha mình thì đâu phải đạo???

Hấn đưa lưỡi kiếm phép thuật ngay sát cổ cha mình, cười nửa miệng:

- Từ lâu tôi đã không có cha rồi. Tôi không thể tha thứ cho những việc xấu xa của ông. Nhất là... vì ông muốn giết chết cô ấy nên tôi... càng không thể tha chết cho ông. Vì cô ấy, tôi có thể làm tất cả mọi thứ, kể cả chết.

Nói rồi, hấn không chút do dự kết liễu con người độc ác kia.

Không để mất thêm thời gian, hiện tại hấn đang rất lo lắng cho tình hình của nó nên ngay lập tức bước đi tiếp, lên phía trên để tìm nó.

Anh công Saphia trên lưng, cùng mọi người đi tiếp. Khi nhìn thấy xác chết của cha hấn, tất cả đều vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng, họ đều nhanh chóng đi tiếp vì lo cho sự an nguy của nó. Riêng Haki và Leon, anh lệnh cho hai người ra ngoài cung điện và giúp đỡ bé Pi. Còn lại, anh, Saphia, Gin, Kai và Monika. Năm người họ tiếp tục đi lên, nhanh chóng đến tiếp ứng, giúp đỡ cho nó.

=====ENDCHAP68=====

70. Chap 70: Trận Chiến Định Mệnh (1)

CHAP 70: TRẬN CHIẾN ĐỊNH MỆNH (1)

Trận chiến sinh tử hay nói đúng hơn là trận chiến định mệnh của nó và Gurena chính thức bắt đầu.

Mẹ nó bị nhốt bên trong căn phòng của Gurena không ngừng rơi nước mắt, cố gắng ngăn cản nhưng vô vọng. Nó xót xa nhìn mẹ mình. Nó cũng không hề muốn như vậy chút nào cả nhưng sự thật là, nó không thể không làm vậy. Đây là định mệnh của nó, là do số phận đã an bài nó nhất định phải đương đầu.

Gurena tỏ ra khó chịu vì sự ngăn cản của Kurina. Bà ta nhúu mày, phất tay áo làm cho căn phòng giam giữ mẹ nó hoàn toàn cách âm với bên ngoài, làm nó không còn nghe thấy mẹ mình đang nói gì nữa mà chỉ thấy bà đang đau khổ rơi nước mắt không ngừng, đập tay liên hồi vào bức tường vô hình, miệng lẩm bẩm gì đó không thể nghe rõ được.

Nó nhìn mẹ mình mà trong lòng xót xa vô cùng. Nó gạt đi giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt mình. Nó bước đi, tiến đến gần với Gurena hơn bằng những bước đi vô cùng chắc chắn và kiên định. Chuyện đã đến nước này, Gurena nhất quyết không chịu quay đầu, đã vậy thì nó không thể làm gì hơn ngoài tuân theo số mệnh, chiến đấu với bà ta bằng hết sức mình, bằng tất cả khả năng mà nó đang sở hữu.

Gurena đáng vẻ vô cùng thích thú. Thấy nó đang tiến lại gần, bà ta nở nụ cười mỉa hoặc đồng thời lên tiếng:

- Đến với ta nào! Hôm nay ta nhất định sẽ cho ngươi cảm nhận được mùi vị của cái chết thật ra là thế nào.

Ngừng một lúc, Gurena nói tiếp:

- Lần này sẽ không đơn giản chỉ là vui đùa như lúc trước đâu. Cánh cửa tử thần đã mở ra để đón chào ngươi rồi đấy.

Nó không chút run sợ, hoang mang trước những lời nói của Gurena mà chỉ bình thản và lạnh lùng đáp lời:

- Con không muốn chuyện này xảy ra chút nào cả nhưng... đúng như dì nói, cánh cửa tử thần đã mở ra rồi.

Nó buồn bã quay đầu nhìn mẹ nó rồi ngay lập tức lấy lại đáng vẻ lạnh lùng, đối mặt với Gurena đang vô cùng hưng phấn:

- Nhất định một trong hai ta sẽ phải chết. Con nhất định... không phải là người phải chết vào ngày hôm nay.

Gurena bật cười thành tiếng:

- Rất nực cười đấy, cháu gái. Cứ giữ lấy lời khoát lác đó của ngươi rồi cùng nó xuống địa ngục đi. Khi đó, ngươi sẽ biết được đâu mới là định mệnh của ngươi, đâu mới thực sự là nơi xứng đáng dành cho ngươi.

Nó không nói gì thêm, trên tay lúc này đã là hai thanh kiếm, một thanh kiếm ánh sáng và một thanh kiếm bóng tối.

Và ngay lúc này đây, cuộc chiến đã chính thức bắt đầu.

Gurena cười nhếch mép nhìn nó. Bà ta đưa cánh tay trái về phía trước, xòe bàn tay ra. Đột nhiên, từ lòng bàn tay của Gurena xuất hiện vô số những cây kim nhỏ li ti phóng về phía nó. Tất cả chúng đều là những cây kim độc, thứ độc được tẩm vào là chất kịch độc, không hề có thuốc giải và sẽ chết ngay lập tức chỉ cần bị một cây kim đâm bị thương.

Khuôn mặt nó lúc này không chút biểu cảm cũng chẳng có vẻ gì là nao núng trước sức mạnh của Gurena. Nó đưa hai thanh kiếm ra trước mặt mình, đặt chúng tạo thành hình chữ thập. Một tia sáng lóe lên từ hai thanh kiếm một ánh sáng, một bóng tối rồi ngay sau đó, một rào chắn bảo vệ tuyệt đối hình thành.

Lớp rào chắn này vô cùng vững chãi vì nó được tạo nên từ cả ánh sáng và bóng tối, hai sức mạnh khai sinh ra vạn vật.

Gurena không hề ngạc nhiên hay hoảng loạn trước sức mạnh vừa rồi của nó mà trong ánh mắt lẫn nét mặt vẫn chỉ có duy nhất một biểu cảm là thích thú tột độ, hệt như đây là những điều mà bà ta hằng mong chờ được chứng kiến.

Nhìn thấy từng mũi kim độc của mình khi vừa chạm vào lớp rào chắn tuyệt đối của nó thì ngay lập tức tan biến thành tro bụi, Gurena thích thú ra mặt, ý cười ẩn hiện trên đôi mắt, đôi môi khẽ nhếch lên tạo một đường cong.

Mẹ nó chứng kiến cảnh vừa rồi vừa mừng, vừa lo. Mừng vì nó có sức mạnh phép thuật rất cao lại an toàn thoát được đòn tấn công vừa rồi nhưng lo vì Gurena. Bà biết Gurena không hề tầm thường, vừa rồi chỉ mới là thử sức nó thôi, cuộc chiến thực sự và sức mạnh thực sự của Gurena vẫn đang chờ ở phía trước.

Quả đúng như những gì mẹ nó nghĩ.

Những mũi kim độc chưa hết thì ngay lập tức, từ phía sau nó, lại thêm một loạt kim độc nữa lao tới rất nhanh.

Nó khẽ nhú mào nhìn Gurena đầy khó hiểu.

Rõ ràng bà ta đang đứng trước mặt tấn công nó, tại sao lại có thể tấn công từ phía sau lưng nó nữa được cơ chứ???

Đẹp nỗi khó hiểu qua một bên, nó phải nhanh chóng giải quyết tình hình này.

Lớp rào chắn tuyệt đối vừa rồi của nó rất mạnh nhưng có điều, chỉ có thể bảo vệ cho nó từ một phía, còn sau lưng nó hoàn toàn không được bảo vệ.

Trận chiến chỉ mới vừa bắt đầu, không thể kết thúc nhanh đến vậy được. Nó nhanh chóng dùng phép thuật ở tay trái, điều khiển đồng thời hai thanh kiếm ánh sáng và bóng tối duy trì rào chắn bảo vệ trước mặt. Còn lại tay phải, nó đưa ra phía sau, quay đầu nhìn về những cây kim độc đang sắp sửa kết liễu nó, miệng nó khẽ mở ra, lẩm nhẩm gì đó.

Vừa dứt lời, một lỗ hổng nhỏ màu đen xuất hiện sau lưng nó, hút lấy tất cả những cây kim đang sắp sửa đâm thẳng vào nó. Nó mỉm cười, hạ tay phải xuống rồi quay mặt lại phía Gurena, đưa lòng bàn tay phải hướng về phía Gurena.

Lập tức, lỗ hổng vừa rồi xuất hiện nhưng không phải sau lưng nó mà là sau lưng Gurena. Từ lỗ hổng đó, những mũi kim tẩm độc lúc này còn nguy hiểm đến tính mạng nó giờ đây được đẩy ra khỏi lỗ hổng, hướng thẳng về phía Gurena.

Gurena khá bất ngờ nhưng chỉ là trong một khoảnh khắc rất ngắn thôi. Bà ta ngay lập tức phát bàn tay phải, những mũi kim kia lập tức tan biến trong không khí như chưa hề tồn tại.

Gurena lúc này nở một nụ cười, vẻ thích thú ngày càng rõ rệt hơn, nhìn về phía nó:

- Ta rất ấn tượng đấy. Những phép thuật này thực sự rất lạ mắt và độc đáo. Ta thấy rất thích thú với người rồi đấy.

Nó im lặng, thu hồi lại rào chắn bảo vệ. Gurena tiếp lời:

- Phần mở màn, kiểm tra năng lực của người vậy là xong. Bắt đầu vào màn chính thôi, cánh cửa địa ngục đã hoàn toàn rộng mở với người rồi đấy. Để ta xem... người... có thể chống đỡ được tới lúc nào đấy.

Nó khẽ nhún vai:

- Thử rồi mới biết.

Gurena bật cười thích thú. Không để mất thêm thời gian, Gurena lập tức ra tay, chiếm lấy thế chủ động ỉnh.

Trên tay Gurena xuất hiện một cây quyền trượng màu đen, chính xác nó là quyền trượng hắc ám, mang đầy sức mạnh hắc ám.

Nó nhìn cây quyền trượng vừa mới xuất hiện trên tay Gurena khẽ nhú mào. Nó có thể cảm nhận rõ rệt sức mạnh hắc ám từ cây quyền trượng đó, rất mạnh, mạnh hơn hẳn những gì nó tưởng tượng. Thế nhưng, nó vẫn tin rằng nó có thể đánh được chiến thắng, chỉ cần nó thực sự cố gắng và làm hết sức mình.

Gurena chỉ cây quyền trượng về phía nó. Sấm sét không biết từ đâu lao tới, nhằm đến chỗ nó. Nó vùng kiếm đỡ nhưng sấm sét quá mạnh, hai thanh kiếm của nó khó lòng chống đỡ. Ngay khi thanh kiếm sắp gãy, nó nhanh chóng né tránh sang một bên, sấm sét hướng thẳng xuống nền.

Gurena mỉm cười thích thú, sấm sét càng lúc càng nhiều hơn, dày đặc khắp cả khu vực nó đang đứng. Nó nhất thời chưa biết ứng phó thế nào, luân phiên né tránh. Những đợt sấm sét này thật sự rất mạnh và rất nguy hiểm.

Nó không có cách nào giải quyết đám sấm sét này. Nếu đã vậy, đành phải tấn công người dùng phép thuật để buộc người đó ngừng lại thôi.

Nghĩ vậy, nó lập tức thực hiện phép thuật của mình.

Căn phòng đang yên bình bỗng chốc xuất hiện một đợt gió lốc cực lớn và cực mạnh lao thẳng về phía Gurena. Gurena vẫn rất bình thản, một tay vẫn hướng quyền trượng về phía nó để tấn công, tay còn lại hướng về phía gió lốc để ngăn cản lại.

Nó biết Gurena nhất định sẽ cản đợt gió lốc này và nó biết bà ta cũng không ngờ được rằng, nó sử dụng một lúc đến hai phép thuật tấn công chứ không phải một. Gió lốc chỉ là mồi nhử để Gurena bận rộn cả hai tay không dùng được phép thuật còn thứ nó thật sự dùng để tấn công chính là sấm sét của Gurena.

Nó đã dùng phép dịch chuyển không gian như lúc này, đưa một phần tia sét của Gurena qua lỗ hổng và tấn công trở lại Gurena.

Gurena thật sự không ngờ đến điều này. Khi bà ta đang dùng phép thuật để ngăn cản cơn gió lốc khổng lồ của nó thì tia sấm sét thông qua lỗ hổng không gian ngay trên đầu bà ta tấn công vào bà ta. Gurena không kịp né tránh tất cả nên bị một tia sét đánh trúng vào cánh tay đang cầm quyền trượng. Thêm vào đó, việc này làm Gurena mất tập trung cao độ khiến cho bà ta không những không ngăn cản được cơn gió lốc vừa rồi của nó mà còn bị cơn gió lốc tấn công.

Kế hoạch đã thành công hoàn toàn, nó thoát khỏi phép thuật của Gurena, không còn bị sấm sét tấn công nữa. Thế nhưng, nói không sao cũng không đúng. Vì vùng sấm sét quá dày đặc nên dù có né tránh được thì nó cũng bị vài tia sét đánh lướt qua làm bị thương. Nhưng may mắn là vết thương không nặng, nó hoàn toàn dư khả năng chiến đấu được.

Gurena đã dẹp tan được cơn gió lốc của nó, đáng vẻ khá tức giận. Bà ta không thể ngờ rằng có thể bị trúng đòn tấn công của nó như vậy. Có thể thấy, tuy bị trúng đòn nhưng Gurena chỉ bị xây xát nhẹ, không có hao tổn gì lớn.

Nó tuy vừa tấn công được vào Gurena nhưng nó không hề lơ là, mất cảnh giác mà còn cảnh giác cao độ hơn. Bởi lẽ, nó dám khẳng định rằng, Gurena nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nó về việc vừa rồi.

Gurena đập mạnh cây quyền trượng xuống sàn. Ngay lập tức, cả căn phòng chấn động, hệt như đang có một trận động đất đang xảy ra. Nó cố gắng lắm mới giữ được thăng bằng thì ngay lập tức nhìn thấy Gurena đang lao đến. Cây quyền trượng lúc này đã biến thành một thanh kiếm hắc ám vô cùng sắc bén.

Nó ngay lập tức tạo ra một thanh kiếm đối đầu với Gurena. Hai thanh kiếm chạm nhau, âm thanh nghe đến nhói tai. Gurena có vẻ như đang trút cơn giận vừa nãy của mình, tấn công vô cùng mạnh mẽ và thâm hiểm. Nó vẫn tiếp tục đỡ đòn bởi lẽ nó không hề có chút cơ hội nào để trở tay tấn công lại Gurena.

Lưỡi kiếm sắc bén của Gurena liên tiếp tấn công vào nó. Nó cố gắng hết sức mình nhưng cuối cùng, vẫn để cho lưỡi kiếm đó làm bị thương. Lưỡi kiếm đã chém trúng vào cánh tay trái của nó, máu tuông ra không ngừng, mùi mau tanh bắt đầu lan ra.

Gurena vô cùng thích thú, tiếp tục tấn công. Nó nhìn cánh tay đang chảy máu của mình, quyết tâm chiến thắng càng nâng lên. Mặt cho cánh tay trái chảy máu không ngừng, nó nhắm thần chú, tạo ra thêm một thanh kiếm mới.

Bỏ qua cơn đau nhói từ cánh tay truyền tới, nó tấn công vào Gurena bằng hết sức lực của mình. Lúc này đây, sức mạnh hai bên ngang bằng nhau khiến cả nó và Gurena đều bị đánh bật về phía sau, lảo đảo.

=====ENDCHAP70=====

71. Chap 71: Trận Chiến Định Mệnh (tiếp)

CHAP 71: TRẬN CHIẾN ĐỊNH MỆNH (TIẾP)

Nó lao đảo, chống thanh kiếm xuống nền đất để giữ thăng bằng đứng vững. Gurena cũng phải làm hành động y hệt như nó để giữ thăng bằng.

Nó nhìn cánh tay đang chảy máu ngày một nhiều của mình, cảm giác đau nhói ngày càng nhiều hơn. Hơi thở của nó trở nên nặng nề và khó nhọc hơn, mồ hôi cũng tuông rơi. Cánh tay bị thương khiến nó thực sự gặp nhiều khó khăn.

Nếu cứ tiếp tục cận chiến như vừa rồi, chắc chắn nó sẽ khó lòng cầm cự và sẽ để bản thân mình bị thương nhiều hơn.

Nó xóa bỏ phép thuật, làm hai thanh kiếm biến mất. Ngay lập tức, nó lập một vòng tròn bảo vệ và chuẩn bị thực hiện chiêu thức phép thuật mà lúc trước nó đã dùng để đánh bại Monika.

Vòng tròn bảo vệ đã hoàn tất, nó yên tâm chữa trị tạm thời cho cánh tay đang bị thương của mình, giúp cánh tay cầm máu lại. Rồi, nó hít thở thật sâu, bắt đầu tấn công về phía Gurena.

Vòng tròn phép thuật của nó phát sáng lên những tia sáng lấp lánh. Rồi từ đây, hàng ngàn hàng vạn tia sáng nhỏ li ti có khả năng xuyên qua mọi vật và hấp thụ năng lượng phép thuật từ những vật thể mà chúng xuyên qua bắt đầu phóng ra bên ngoài. Cảnh sắc lúc này rất đẹp mắt, hệt như đang chứng kiến những ánh hào quang tỏa sáng.

Gurena cười nhếch mép nhìn những tia sáng đang lao vun vút về phía mình. Không chút hoảng loạn hay bối rối, biểu cảm duy nhất của Gurena lúc này là vẻ mặt hào hứng, có phần thích thú vô cùng.

Gurena xoay tròn cây quyền trượng trước mặt mình. Ngay sau đó, một cơn lốc bóng tối được tạo ra, vô cùng mạnh mẽ. Ngay sau cơn lốc đó, một lỗ hổng lớn được mở ra cuốn tất cả những tia sáng của nó vào bên trong và ngay lập tức đóng lỗ hổng vừa rồi lại.

Nó sưng sờ, vô cùng kinh ngạc trước những việc mình vừa chứng kiến. Gurena nhìn biểu cảm của nó, không khỏi mỉm cười:

- Thế nào, thấy hay chứ?

Nó hoàn toàn ngỡ ngàng, không thốt nên lời. Gurena hài lòng nói tiếp:

- Vừa rồi ta đã dùng chính chiêu thức của người để chặn đòn tấn công của người. Tuy nhiên... ta chưa biết được phải làm cách nào để đẩy những thứ bên trong lỗ hổng ra ngoài giống như người đã làm cả.

Gurena ngừng một lúc:

- Nhưng không sao. Sau khi giết chết người rồi ta sẽ tìm hiểu phải làm gì tiếp theo sau. Nhưng dù sao thì... ta cũng rất thích những phép thuật mới của người đấy. Không hoàn toàn vô dụng nhỉ.

Nó siết chặt bàn tay. Thật không ngờ Gurena lại tài giỏi đến thế, chỉ mới xem nó dùng phép thuật vài lần mà đã có thể sao chép lại phép thuật nó tốn rất nhiều thời gian mới nghĩ ra được. Tuy không hoàn toàn hoàn hảo nhưng như vậy cũng đã là ghê gớm lắm rồi.

Thế nhưng, nó hoàn toàn không ngờ rằng khi nó đang mải mê đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình thì Gurena đã lập tức phản đòn.

Gurena di chuyển nhanh như một tia chớp, thoát cái đã đứng ngay sau lưng nó khiến nó không kịp phản ứng. Rồi, từ cây quyền trượng của Gurena, một quả cầu năng lượng được tạo ra, làm từ những tia sét đen, bóng tối và ma thuật hắc ám. Nó hoàn toàn không kịp trở tay trước hành động bất ngờ này.

Quả cầu năng lượng đó được phóng trực diện vào nó. Nó cố gắng duy trì vòng tròn bảo vệ xung quanh mình nhưng vô ích, quả cầu năng lượng của Gurena quá mạnh. Vòng tròn bảo vệ của nó cố gắng chống cự lại sức mạnh hắc ám mạnh mẽ này nhưng cuối cùng cũng đạt hết giới hạn, vỡ ra thành những mảnh nhỏ rồi tan biến. Và ngay sau đó, quả cầu lao thẳng đến nó đang không thể chống đỡ cũng như không có bất cứ thứ gì bảo vệ.

Quả cầu phóng ngay vào người nó, đánh nó bật ra xa, đập mạnh vào bức tường. Nó đã hoàn toàn trúng đòn tấn công. Miệng nó phun ra máu, máu đỏ ngòm. Dáng vẻ nó lúc này vô cùng chật vật và khổ sở vì bị đánh trực diện bởi một đòn tấn công phép thuật quá mạnh mẽ.

Gurena nhìn thấy miệng nó dính đầy máu đỏ tươi, cánh tay trái vừa rồi mới được cầm máu vì va chạm mạnh vào tường nên tiếp tục bật máu, còn toàn thân nó xây xác, đầy vết thương thì không khỏi bật cười khoái chí, hả hê vô cùng.

Nhìn thấy con gái mình chịu sự đau đớn như vậy, mẹ nó không ngừng rơi nước mắt, quỳ sụp xuống nền, miệng không ngừng lẩm bẩm gọi tên nó và cầu xin Gurena hãy buông tha cho nó.

Gurena vẫn mỉm cười khoái chí, hả hê nhìn thành quả của mình vừa rồi.

Nó đưa tay lau đi những giọt máu trên miệng mình, cánh tay trái của nó hiện giờ rất đau, không thể cử động nổi nữa. Thế nhưng, nó không bỏ cuộc, nó nhất quyết không thể chết ở đây được, nó không thể chết dễ dàng như vậy được.

Cánh tay trái bị thương đã hoàn toàn bất lực, nó dùng tay phải chống xuống nền, cố gắng đứng dậy. Thế nhưng, tay phải của nó cũng đã bị xây xác, sức lực của nó cũng đã vì quả cầu năng lượng vừa rồi làm cho hao tổn, thương tích đầy mình nên nó có cố gắng cách mấy cũng không gượng dậy nổi.

Thấy dáng vẻ chật vật, đáng thương của nó, Gurena càng thêm phần thích thú. Bà ta không tấn công mà đứng yên tại chỗ, quan sát những hành động của nó. Thấy nó như vậy, lòng bà ta thấy rất thoải mái. Bà ta sẽ không để nó chết dễ dàng mà phải dày vò nó, khiến nó sống không bằng chết thì mới có thể hài lòng được.

Tình hình đã đến nước này, nó không thể không dùng sức mạnh đó.

Nghĩ vậy, nó không chút chần chừ, lập tức thực hiện việc mà nó nên làm lúc này. Việc đó không phải gì khác mà chính là gỡ bỏ phong ấn sức mạnh, giải phóng hoàn toàn năng lực phép thuật của nó.

Nó cố kiềm chế cơn đau nhói khắp cơ thể và cánh tay trái. Nó xoay người về phía trước, chống cả hai tay xuống đất, miệng lẩm nhẩm câu thần chú gì đó rất kì lạ.

Gurena khó hiểu quan sát hành động của nó, thật sự lúc này đây, bà ta không biết nó đang định làm gì. Thế nhưng, Gurena vẫn lặng yên quan sát nó bởi lẽ bà ta tin chắc rằng với tình trạng hiện giờ của nó, dù cho nó có cố gắng thế nào đi nữa thì phần thắng cũng vĩnh viễn không thuộc về nó.

Câu thần chú của nó vừa dứt, một vòng tròn phép thuật màu tím xuất hiện ngay dưới chân nó. Vòng tròn càng lúc càng sáng hơn, càng lúc càng rức rở hơn. Ánh sáng tím bao lấy toàn bộ cơ thể nó, mái tóc tím của nó bị một làn gió kì lạ thổi bay lên, đôi mắt tím của nó lúc này sáng hơn bao giờ hết.

Thế rồi, từ người nó phát ra một loạt ánh sáng huyền ảo và rực rỡ vô cùng. Ánh sáng này khiến cho Gurena chói mắt, buộc phải đưa tay lên che mắt trong sự ngỡ ngàng và khó hiểu. Mẹ nó từ lúc thấy vòng tròn phép thuật thì lập tức lau đi nước mắt, chăm chú nhìn nó.

Ánh mắt mẹ nó long lanh, đầy sự tin tưởng và niềm vui. Ngay từ khi thấy vòng tròn đó, bà đã chắc chắn đây chính là phép thuật hóa giải phong ấn sức mạnh. Vậy là Ryu của bà đã thực sự là một phù thủy giỏi, đã thực sự có khả năng hóa giải phong ấn cấp cao của hoàng tộc huyền bí.

Thế nhưng, bên trong niềm vui ấy còn có cả sự lo lắng và sợ hãi. Mẹ nó rất lo cho nó bởi lẽ ai trong hoàng tộc của vương quốc huyền bí cũng biết rõ một điều rằng nó có một sức mạnh rất đáng kinh ngạc, mạnh mẽ hơn hết thấy một phù thủy vĩ đại và quyền năng nào.

Thế nhưng, đi kèm với sức mạnh chính là một gánh nặng. Sức mạnh của nó quá lớn, chính vì vậy, để điều khiển được sức mạnh phép thuật này không hề dễ dàng chút nào. Nếu như nó không thể điều khiển được phép thuật mà ngược lại bị chính sức mạnh của mình khống chế thì nó nhất định sẽ đánh mất bản thân mình và nhận lấy kết cục là cái chết.

Không phải nó không biết điều này. Ngay từ lần đầu giải được phong ấn sức mạnh, nó đã có thể cảm nhận rõ hai mặt của sức mạnh này rồi. Nhưng trong tình hình hiện giờ, nếu không dùng đến sức mạnh này, mọi thứ sẽ kết thúc. Không chỉ có nó chết mà cả thế giới phép thuật cũng lâm nguy.

Ánh sáng rực rỡ bao vây lấy nó, từ từ nâng nó lên trên không trung, vượt khỏi mặt đất. Lúc này đây, nó có thể cảm nhận rõ rệt phép thuật đang chảy trong người nó, nó có thể cảm nhận rõ rệt sự mạnh mẽ của phép thuật của chính mình. Không những vậy, nó còn có thể cảm nhận được cả sức mạnh hắc ám từ cây quyền trượng của Gurena, đầy rẫy sự căm thù và oán hận.

Ánh sáng cứ thế, tiếp tục bao vây lấy nó, tỏa ánh sáng lung linh đẹp mắt đến nhất ngáy. Phép thuật đang dần được giải phóng, phong ấn được dần được gỡ ra. Theo từng dòng chảy phép thuật trong người nó, các vết thương cũng dần dần được chữa trị. Với năng lượng phép thuật bị phong ấn này, nó có khả năng tự trị thương rất đáng nể, cánh tay trái bị thương lúc này đã không còn chảy máu nữa, miệng vết thương cũng liền lại. Các vết xước, xây xước trên người cũng hồi phục nhanh chóng.

Ánh sáng đang rất lung linh thì bất chợt ngừng lại và tắt hẳn, nó từ từ hạ xuống từ trên không. Vòng tròn phép thuật màu tím dưới chân nó cũng biến mất. Nó lúc này đã hoàn toàn bình phục, không chút thương tích hệt như từ đầu đến giờ nó chưa hề chiến đấu và bị thương.

Gurena sững người nhìn nó. Lúc này, bà ta đã hoàn toàn biết được việc nó vừa làm. Đó chính là gỡ bỏ phong ấn. Ánh mắt Gurena lúc này càng thêm thích thú. Nếu nó đã gỡ bỏ phong ấn rồi thì cuộc chiến sẽ trở nên gay cấn hơn hẳn và lúc đó, chiến thắng của bà ta càng vinh quang hơn.

Thế nhưng, có một điều mà tất cả mọi người đều không biết là nó chỉ gỡ bỏ một nửa phong ấn mà thôi. Nó cũng rất muốn dùng hết sức mình nhưng trong thời gian luyện tập, dù cố gắng thế nào nó cũng không điều khiển được lượng sức mạnh lớn như nó đang sở hữu. Khả năng của nó chỉ có thể điều khiển được một nửa. Chính vì vậy, lúc này đây, nó chỉ có thể gỡ bỏ một nửa phong ấn để chiến đấu và cầu mong rằng một nửa sức mạnh này sẽ đủ để đánh bại Gurena.

Chứng kiến nó đã hoàn toàn lột xác, Gurena hưng phấn đến nỗi không thể chờ đợi thêm mà lập tức tấn công về phía nó.

Quyền trượng trên tay Gurena bắt đầu tạo ra những quả cầu năng lượng cực mạnh như vừa rồi đã tấn công nó và phóng ra với số lượng và tốc độ cực lớn. Nó không hề nao núng trước sự tấn công của Gurena.

Nó đưa cánh tay phải về phía trước. Một chiếc quyền trượng lập tức xuất hiện và nằm gọn trong bàn tay nó. Trái ngược hoàn toàn với Gurena, đây là một cây quyền trượng mang sức mạnh tinh khiết, không vẩn đục bởi sự hắc ám và hận thù. Cây quyền trượng của nó lung linh thứ ánh sáng rực rỡ như ánh sáng đã bao bọc lấy nó vừa rồi.

Và hệt như quyền trượng của Gurena, quyền trượng của nó cũng tạo ra những quả cầu năng lượng bằng cách dung hợp hai sức mạnh ánh sáng và bóng tối. Hàng loạt quả cầu năng lượng từ quyền trượng của nó lao về phía những quả cầu của Gurena với lượng sức mạnh và tốc độ ngang bằng.

Cầu năng lượng của hai bên va chạm vào nhau. Tiếp theo đó, những tiếng nổ lớn và dữ dội vang lên, cả căn phòng rung chuyển hệt như đang có động đất, khói bụi mù mịt khắp cả căn phòng.

=====ENDCHAP71=====

72. Chap 72: Gurena Biến Mất

CHAP 72: GURENA BIẾN MẤT

Tiếng nổ chưa kịp dứt hết, khói bụi mù mịt vẫn còn bao vây khắp xung quanh, cả hai người, nó và Gurena đã không chờ thêm giây phút nào nữa mà lao vút về phía đối phương với tốc độ cực nhanh.

Không ai nói với ai một lời nào nhưng đều đồng loạt chuyển hóa quyền trượng trên tay mình thành thanh kiếm sắc bén. Tiếng hai thanh kiếm va chạm nhau liên tiếp vang lên, nghe đến nhói tai. Cả hai ra đòn rất nhanh và dứt khoát, khó lòng có thể nhìn rõ được tốc độ của họ.

Nó chiến đấu rất mạnh mẽ và kiên cường, không chút sợ sệt hay chùn bước. Nó chặn lưỡi kiếm của Gurena và phản đòn thoăn thoắt. Ánh mắt nó lúc này vô cùng sắc bén, khuôn mặt cũng lạnh như băng, không một

chút biểu cảm. Lúc này, nó không còn biết gì nữa ngoài việc phải tập trung chiến đấu bằng toàn lực, chiến đấu bằng tất cả sức lực của bản thân mình.

Cả hai đều tung toàn bộ thực lực và sức mạnh của bản thân ra đấu với đối thủ. Thế nhưng, kết quả giữa họ không ai hơn ai mà phải nói là ngang tài ngang sức. Cuộc đấu kiếm cứ kéo dài mãi, không ai bị thương, tất cả chiêu thức tấn công và đỡ đòn đều vô cùng đẹp mắt. Tình hình hiện tại đang nằm ở thế cân bằng, bất phân thắng bại.

Không thể tiếp tục trận chiến không có hồi kết này nữa. Đó chính là suy nghĩ chung của nó và Gurena. Cả hai không hện mà đồng loạt giữ thế phòng thủ, lùi về phía sau, kết thúc trận đấu kiếm.

Quyền trượng trên tay cả hai trở về hình dáng ban đầu.

Mẹ nó ở bên ngoài nhìn trận đấu cam go giữa nó và Gurena mà không khỏi thót tim liên hồi. Trong lòng mẹ nó lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, sợ nó không chống chế được sức mạnh mới được giải phóng mà mất kiểm soát, nguy hiểm đến tính mạng. Mẹ nó cũng rất sợ, sợ nó bị chị gái của bà là Gurena làm cho bị thương và cũng sợ nó bị Gurena ra tay tiêu diệt.

Nó làm phép thuật, giữ quyền trượng của mình lơ lửng ở trước mặt. Rồi, nó lẩm nhẩm câu chú, quyền trượng của nó xoay tròn ngay trước mặt nó. Gurena cũng đưa quyền trượng ra trước mặt, miệng cũng lẩm nhẩm những câu thần chú kì lạ làm cây quyền trượng hắc ám ánh lên màu đen.

Quyền trượng của nó xoay tròn trong không khí. Một làn ánh sáng màu xanh dương dịu nhẹ bắt đầu tỏa ra từ cây quyền trượng. Nó vẫn tiếp tục lẩm nhẩm thần chú không ngừng.

Bất ngờ, từ trong quyền trượng của Gurena xuất hiện một ngọn lửa đen ngòm, lao về phía nó. Ngọn lửa đen thiêu rụi hết thảy mọi thứ trên đường nó đi, khiến cho nền căn phòng trở nên tan hoang.

Nó vẫn rất bình thản, câu thần chú cũng vừa dứt. Từ trong quyền trượng của nó, ánh sáng màu xanh ngày càng rực rỡ hơn. Theo làn ánh sáng đó, một lớp băng tuyết dày đặc được phát ra ngoài, chặn ngọn lửa đen của Gurena. Gurena tăng cường sức mạnh phép thuật làm ngọn lửa đen thiêu rụi lớp băng của nó để tiếp tục lao về phía nó, nuốt trọn lấy nó.

Trước tình hình này, nó không hề nao núng. Nó cũng không chịu kém cạnh, tăng thêm sức mạnh cho băng tuyết của mình. Băng của nó không hề thua kém lửa của Gurena, lớp băng tuyết của nó đã đóng băng một phần lửa của Gurena lại, tiếp tục ngăn cản ngọn lửa đen đầy sức mạnh hắc ám.

Hai nguồn sức mạnh to lớn cứ thế lao vào nhau.

Và rồi, một tiếng nổ lớn vang lên. Cả nó và Gurena đều đồng loạt bật lùi về sau, lảo đảo một lúc mới giữ lại được thăng bằng.

Hai sức mạnh mãnh liệt đều đã vỡ tung, băng có nó nổ thành những hạt li ti màu xanh lấp lánh vô cùng đẹp mắt, tung bay khắp cả căn phòng. Căn phòng hiện giờ đã cực kì tan hoang. Nơi vụ nổ vừa rồi xảy ra, cũng chính là trung tâm căn phòng đã bị vụ nổ làm cho sụp đi lớp nền, xuất hiện một lỗ hổng vô cùng lớn.

Gurena không còn vẻ thú vị như ban đầu nữa mà lúc này đã cực kì tức giận. Bà ta thực sự không thể ngờ rằng một con nhỏ tầm thường như nó lại có thể đấu ngang sức với bà ta, ép buộc bà ta phải dốc toàn lực đối phó.

Thế nhưng, một người như Gurena không thể chấp nhận thua cuộc trước nó được. Chính vì vậy, bằng mọi giá, bà ta phải dành được chiến thắng. Cho dù phải trả giá đắt như thế nào thì chiến thắng vẫn phải nằm trọn trong tầm tay của bà ta, không thể rơi vào tay nó được.

Gurena đưa quyền trượng lên trời, một màu đen đầy hắc ám bao phủ khắp cả căn phòng. Nó nhìn những đám mây màu đen ngay trên đỉnh đầu mình, tay nắm quyền trượng càng thêm chắc chắn rồi đưa mắt nhìn sang phía Gurena, đáng vẻ nó lúc này vô cùng cảnh giác và đề phòng.

Những bóng đèn trong căn phòng sáng tắt liên hồi do ảnh hưởng bởi phép thuật của Gurena. Nó nhíu mày, hiện tại nó đang rất khó chịu. Rồi, tất cả bóng đèn lần lượt vỡ vụn ra, những mảnh vỡ rơi hết xuống sàn. Trong căn phòng lúc này, ánh sáng đã hoàn toàn tắt hẳn.

Nó sợ bóng tối. Thực sự rất sợ.

Nó cầm quyền trượng bằng hai tay, để trước ngực, hai mắt nhắm lại. Quyền trượng của nó bắt đầu phát sáng, ánh sáng chiếu rọi xung quanh nó. Nó giơ cao quyền trượng lên trời, một tia sáng phát ra từ quyền trượng của nó, phóng thẳng lên trên. Ánh sáng của nó dần xua tan đi những đám mây đen của Gurena, đem lại ánh sáng cho căn phòng.

Nó ngằm thở phào, nhìn ngó xung quanh.

Lúc này đây, nó phát hiện ra Gurena đã biến đi đâu mất, chỉ còn có nó trong căn phòng này.

Không lẽ... Gurena lờ dụng đám mây đen đó để bỏ trốn???

Suy nghĩ vừa lóe lên nó lập tức lắc đầu phủ định. Gurena muốn giết nó như vậy, chắc chắn việc bỏ trốn là không thể. Chắc chắn bà ta đang ẩn nấp ở đâu đó, đợi chờ thời cơ, ngay khi nó sơ hở sẽ nhắm vào tấn công, kết thúc trận chiến này và tiêu diệt nó hoàn toàn.

Nó nhìn khắp căn phòng bằng ánh mắt vô cùng cảnh giác. Nó bước về phía trước từng bước thật chậm và đầy cẩn trọng. Tay nó vẫn nắm chặt quyền trượng của mình, sẵn sàng tấn công ngay khi phát hiện ra Gurena.

Một mũi tên sắc bén lao về phía nó. Nó lập tức đưa quyền trượng về phía mũi tên, quyền trượng lóe sáng lên, mũi tên tan biến vào trong không khí như chưa hề xuất hiện. Rồi, từ sau lưng nó, lại một mũi tên nữa lao đến. Nó tiếp tục hướng quyền trượng về phía đó, một lần nữa, mũi tên tan biến trong không trung.

Không dừng ở đó, hàng loạt mũi tên lại tiếp tục lao đến. Nó giơ cao quyền trượng lên trời, quyền trượng của nó lóe sáng và hàng loạt mũi tên lửa lao vút ra, bắn về những mũi tên đang lao đến xung quanh nó và thui rụi toàn bộ chung.

Nó thu lại quyền trượng, nắm chặt trên tay. Lúc này, nó đang cảm thấy rất khó hiểu. Nó không thấy Gurena đâu cả nhưng nó chắc chắn vừa rồi là do bà ta tấn công. Thế nhưng, nó rất tò mò, vừa rồi nó quan sát rất rõ, các mũi tên bắn ra từ tứ phía của căn phòng. Liệu Gurena có thể ở ẩn nấp vị trí nào để dùng phép thuật tấn công từ khắp căn phòng được như thế???

Nó tiếp tục đề cao cảnh giác.

Bất ngờ, cánh cửa phòng từ đầu đến giờ đã bị đóng kín đột ngột mở toang ra. Nó sững sờ nhìn về phía cửa. Bàn tay nó khẽ run lên khi nhìn thấy người vừa mới xuất hiện. Đó... chính là hắn.

Hắn đẩy mạnh cửa. Nhìn thấy nó đang đứng ở bên trong, hắn lập tức không chút suy nghĩ chạy nhanh đến bên cạnh nó.

Hắn nhìn nó chằm chằm, nhìn khắp người nó rồi mới thở phào nhẹ nhõm khi thấy nó chỉ bị xây xát nhẹ chứ không bị thương gì. Nó vẫn sững người nhìn hắn bước vào, một cảm giác kì lạ dâng trào trong lòng khiến tim nó nhói lên, đập liên hồi, nó không thể nói một lời nào.

Hắn nhận ra dáng vẻ lo lắng của mình vừa rồi là không nên bởi lẽ nó đã nói rất rõ nó và hắn hãy xem nhau như... người xa lạ. Hắn lập tức thu hồi lại dáng vẻ vừa rồi, đứng xa nó một chút rồi nói:

- Em có sao không??? Gurena có ở đây không?

Nó ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng tìm lại dáng vẻ bình tĩnh của mình. Nó hít một hơi thật sâu, dáng vẻ trở về lại với sự lạnh lùng như vừa rồi, không quên đề phòng xung quanh:

- Em không sao cả. Gurena và em vừa mới chiến đấu với nhau nhưng bà ấy đột nhiên biến mất, không thấy đâu nữa cả.

Hắn im lặng, không nói gì. Một lúc sau, hắn mới lên tiếng:

- Chắc chắn bà ta ở gần đây thôi.

Nó gật đầu, đồng tình với hắn.

Hai người không hề hay biết rằng trong lúc mình đang nói chuyện với nhau thì cánh cửa phòng đã bị đóng lại từ lúc nào.

Nó và hấn chia ra tìm kiếm Gurena, cả hai đều hết sức thận trọng đề phòng.

Nó bất chợt có cảm giác gì đó không ổn, lập tức quay đầu nhìn hấn và hét lên:

- Cẩn thận phía trên.

Hấn nghe tiếng hét của nó liền nhìn lên phía trên. Ngay trên đỉnh đầu của hấn, một quả cầu hắc ám đang lao đến. Hấn phản ứng rất nhanh, lập tức đưa tay lên trên, tạo một lá chắn bằng tuyệt.

Quả cầu hắc ám này quả thực rất mạnh, lá chắn của hấn tuy được tạo ra nhưng vẫn bị quả cầu năng lượng làm cho rạn nứt. Hấn tăng cường sức mạnh, tăng thêm độ dày cho lớp lá chắn.

Nó không chút chần chừ, đưa quyền trượng về phía hấn, tạo một quả cầu năng lượng ánh sáng đánh trực diện vào quả cầu kia.

Hấn đã an toàn.

Nó hồi hã chạy về phía hấn, dáng vẻ vô cùng lo lắng:

- Anh có sao không???

Hấn hơi sững sờ nhưng rồi cũng nhanh chóng lắc đầu.

Lúc này đây nó mới nhận ra rằng vừa rồi trong lúc hỏi hấn có sao không, nó đã nắm chặt lấy bàn tay hấn. Nhận ra điều này, nó lập tức buông bàn tay hấn ra, quay mặt về hướng khác. Trái tim nó đang đập liên hồi, nó cố giữ lấy bình tĩnh, che giấu đi cảm xúc trong lòng mình.

Không chỉ có nó, cả hấn cũng hết như vậy. Không gian trong căn phòng lúc này thật yên lặng, yên lặng đến đang sợ.

Bất ngờ, hàng loạt tia sét hắc ám tấn công về phía nó và hấn. Nó ngay lập tức phản ứng, đập mạnh tay xuống đất tạo nên một lớp rào chắn bảo vệ cho nó và hấn. Nó dùng phép thuật, tiếp tục gia tăng độ kiên cố cho lớp bảo vệ. Trong khi đó, hấn cũng dùng phép thuật của mình, tạo ra những tia điện từ mặt đất, phóng thẳng lên đối kháng với những tia sét vừa rồi.

Khói bụi mù mịt lại tiếp tục bao vây lấy căn phòng rộng lớn.

Tất cả sấm sét đã biến mất, bụi cũng đã tan đi. Trong căn phòng lúc này xuất hiện vô số phù thủy hắc ám.

Nó xóa bỏ phép thuật bảo vệ, đứng thẳng người nhìn về phía bọn phù thủy vừa mới xuất hiện. Hấn lạnh giọng lên tiếng:

- Gurena đâu rồi?

Một trong số bọn chúng lên tiếng:

- Đến lúc cần thiết Nữ hoàng sẽ xuất hiện, Nữ hoàng bảo chúng ta đến đây để tiếp đón khách quý của người.

Cả nó và hấn đều nhíu mày. Hấn nói đủ cho nó và hấn cùng nghe:

- Chắc chắn Gurena đang chờ cơ hội thích hợp để ra tay. Thế nhưng, chúng ta vẫn phải tiêu diệt lũ này trước đã. Dù thế nào cũng không được lơ là cảnh giác, Gurena chắc chắn ở gần đây.

Nó gật đầu. Ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng nó cũng quyết định lên tiếng:

- Anh... cũng cẩn thận.

Hấn hơi ngẩng người nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh, mỉm cười dịu dàng. Không biết đã bao lâu rồi hấn không nở nụ cười như vậy:

- Em cũng vậy.

Và ngay lập tức, nó và hấn không nói thêm gì nữa mà đồng loạt lao lên tấn công, tiêu diệt lũ phù thủy hắc ám của Gurena.

73. Chap 73: Hợp Sức

CHAP 73: HỢP SỨC

Nó thu hồi quyền phép thuật làm quyền trượng trên tay biến mất. Quyền trượng này chứa đựng một lượng lớn sức mạnh bị phong ấn của nó, nó muốn giữ lại để đấu chiến đấu với Gurena, nó không muốn phí phạm sức mạnh phép thuật của mình. Nó dang hai tay ra, từ hai lòng bàn tay của nó, một làn sóng ma thuật bằng điện lóe sáng ánh sáng màu tím huyền bí.

Còn hấn, hấn tập trung năng lượng phép thuật ở lòng bàn tay, sẵn sàng phóng ra. Sức mạnh phép thuật mà hấn muốn sử dụng để chiến đấu với bọn phù thủy hắc ám phiền phức này chính là phép thuật băng tuyết.

Cả hai người nó và hấn lúc này vô cùng tập trung, hoàn toàn sẵn sàng chiến đấu.

Đám phù thủy hắc ám bắt đầu tấn công. Bọn chúng mỗi người dùng một loại phép thuật, nào là sức mạnh lửa, nước, gió, điện, đất,... Hầu như tất cả sức mạnh phép thuật đều có mặt và chúng đều nhuộm màu hắc ám, chứa đựng bóng tối của cái ác, của sự xấu xa và thù hận.

Cả nó và hấn lúc này đều vô cùng lạnh lùng, hàn khí bức người. Cả hai không hề nao núng trước số lượng khủng khiếp của bọn phù thủy hắc ám. Có lẽ tất cả phù thủy hắc ám đều đang tập trung tại đây nhưng cả nó và hấn đều quyết tâm phải giành lấy phần thắng về mình.

Nó và hấn đều né những đòn tấn công phép thuật từ bọn phù thủy hắc ám vô cùng đẹp mắt. Nó di chuyển hai bàn tay, sóng ma thuật từ lòng bàn tay phát ra, tấn công mạnh mẽ vào lũ phù thủy hắc ám khiến chúng nằm lê lết dưới đất, vô cùng đau đớn. Hấn cũng không kém cạnh, những mũi tên băng, cầu tuyết và phép thuật đóng băng liên hồi tấn công về phía bọn phù thủy hắc ám khiến bọn chúng kẻ thì ngã lăn ra đất, kẻ mất khả năng chiến đấu và kẻ thì bị đóng băng.

Cuộc chiến đã có kết quả rất rõ ràng.

Đúng là phe phù thủy hắc ám của Gurena chiếm lợi thế về số lượng nhưng xét về năng lực thì với sự kết hợp chiến đấu hoàn hảo của nó và một phù thủy cấp cao, thuộc hàng mạnh nhất thế giới phép thuật như hấn thì việc tiêu diệt tất cả bọn chúng không thành vấn đề, chỉ có một vấn đề duy nhất đó chính là thời gian mà thôi.

Cuộc chiến vẫn cứ tiếp tục tiếp diễn.

Đột nhiên, cánh cửa một lần nữa được mở ra.

Nó vẫn không ngừng di chuyển bàn tay để sóng phép thuật tấn công vào bọn phù thủy hắc ám, hấn vẫn tiếp tục dùng sức mạnh băng của mình để tấn công nhưng cả hai đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía cánh cửa mới mở, đáng vẻ đây đề phòng vì họ nghĩ đó có thể là Gurena.

Thế nhưng, hoàn toàn không phải.

Người vừa mới xuất hiện lập tức hét lớn, nói vọng ra ngoài:

- Ryu đang ở đây. Cả Ren cũng vậy.

Và người vừa đến đó không ai khác chính là anh.

Nó mỉm cười với anh, thở phào nhẹ nhõm khi biết không phải Gurena. Rồi, nó nhanh chóng tập trung chiến đấu tiếp. Hấn cũng gạt đầu với anh rồi tiếp tục tấn công lũ phù thủy hắc ám.

Anh tuy chưa nắm rõ tình hình nhưng ngay sau khi báo ọi người biết vị trí của nó thì anh nhanh chóng lao vào trận chiến, tiêu diệt lũ phù thủy hắc ám. Saphia lúc này vẫn đang được anh cõng trên lưng lên tiếng:

- Anh Yun, để em xuống đi, em vẫn chiến đấu tiếp được.

- Nhưng...

Lời của anh chưa kịp nói xong thì Saphia đã mỉm cười với anh, vừa ra tay tiêu diệt một tên phù thủy hắc ám:

- Em khỏe rồi mà, chỉ có di chuyển hơi khó khăn thôi. Anh cứ thả em xuống, em sẽ ở yên đây chiến đấu với anh là được.

Anh hơi tần ngần. Vung lưỡi kiếm lửa chém một tên phù thủy hắc ám, anh mới nhẹ nhàng đặt Saphia xuống đất, nghiêm giọng:

- Đứng sát cạnh anh, không được chiến đấu quá sức đâu đấy. Em bị thương không hề nhẹ đâu, có biết không???

Nghe những lời nói đầy quan tâm này từ anh, Saphia cảm thấy trái tim mình ấm áp đến lạ thường, không còn cảm giác mệt mỏi nữa. Saphia cười hớn hở, gật mạnh đầu đầy chắc chắn:

- Em hứa.

Anh cũng mỉm cười nhìn Saphia và cả hai tiếp tục tập trung phối hợp chiến đấu. Anh dùng lửa liên tiếp đánh thẳng vào bọn phù thủy hắc ám, Saphia dùng sức mạnh từ thiên nhiên tạo ra hàng loạt dây leo từ ngay dưới chân bọn phù thủy hắc ám. Dây leo quấn chặt lấy bọn chúng, ngày càng siết chặt lại khiến chúng vô cùng đau đớn, sức lực cũng theo đó mà cạn kiệt.

Không để mất thêm một giây phút nào. Sau khi nghe anh nói vị trí của nó, nhóm của Gin, Kai và Monika đang tìm kiếm xung quanh lập tức lao đến, chạy thẳng vào căn phòng mà nó đang chiến đấu.

Cũng hết như anh, họ lao vào chiến đấu, cùng nhau tiêu diệt lũ phù thủy hắc ám này. Tuy đã thấm mệt vì những trận chiến trước nhưng Gin và Kai vẫn tiếp tục chiến đấu được, hợp tác rất ăn ý. Monika phép thuật cũng không tồi chút nào, cô ta tạo ra một loạt lưỡi kiếm sắc bén, hướng thẳng về phía bọn phù thủy hắc ám mà tấn công.

Giờ đây, có thêm sự giúp đỡ của mọi người, nó càng cảm thấy tự tin hơn và càng thấy mình mạnh mẽ hơn. Có thêm người giúp, vậy thì lũ phù thủy hắc ám nhất định sẽ sớm bị tiêu diệt thôi lúc đó, dù cho có muốn hay không thì Gurena cũng sẽ buộc phải ra mặt, không thể lẩn trốn tiếp.

Sau một hồi chiến đấu, lúc này anh mới lên tiếng hỏi:

- Rốt cuộc từ nãy đến giờ trong này đang xảy ra chuyện gì vậy???

Nó vừa tiếp tục tấn công vừa nói vọng sang trả lời anh cũng như giải thích cho tất cả mọi người:

- Em đã gặp Gurena và chiến đấu với bà ấy. Thế nhưng đột nhiên Gurena biến mất và bọn phù thủy hắc ám này xuất hiện. Và tình hình là em cùng mọi người đang cùng chiến đấu như bây giờ đây.

Tất cả đều gật đầu, đã hiểu rõ. Lúc này, hấn lên tiếng:

- Dù sao cũng phải cẩn thận. Gurena có thể ở bất cứ đâu và xuất hiện bất cứ lúc nào để tấn công chúng ta.

Tất cả lại một lần nữa đồng loạt gật đầu, bắt đầu cảnh giác hơn hấn.

Ngay lúc này đây, nó hoàn toàn ngỡ ngàng khi phát giác ra sự xuất hiện của một người, nó lắp bắp lên tiếng:

- Mo... Mo... Monika???

Khi nghe nó gọi ra cái tên này, hấn mới để ý đến sự tồn tại của Monika trong căn phòng này, quay sang nhìn Monika bằng ánh mắt nghi hoặc, chứa đầy sự nghi ngờ và vẻ đề phòng.

Monika tỏ ra hoàn toàn bình thản, chỉ lặng lẽ nhìn nó. Gin lên tiếng giải thích:

- Monika đến để giúp. Nãy giờ cô ta cũng đã giúp đỡ chúng tớ rất nhiều.

- Vậy sao?

Nó cúi đầu, giọng nói chỉ đủ mình nó nghe thấy nhưng vẫn không quên tiếp tục tấn công kẻ địch.

Hấn nhìn Monika, ánh mắt vô cùng sắc bén rồi lên tiếng:

- Sao cô ta lại giúp? Có thật sự là đang giúp chúng ta hay là có ý đồ khác??? Liệu có tin được không?

Mọi người vừa chiến đấu vừa yên lặng nhìn Monika. Cô ta vẫn tỏ ra hết sức bình thường, như không có vấn đề gì, nói:

- Thật sự là em muốn giúp. Em đã biết sự thật về quốc vương và Gurena cùng Ryu nên muốn giúp đỡ phần nào. Em muốn quay đầu lại, muốn thay đổi để anh có thể chấp nhận em thực sự.

Hắn liếc mắt nhìn Monika, không có chút gì tin tưởng vào con người của cô ta. Anh lên tiếng:

- Cô ấy thực sự đã giúp cho chúng tôi nên tôi nghĩ có thể đặt lòng tin ở cô ấy.

Saphia cũng gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại, đúng chứ??? Hãy cho cậu ấy một cơ hội làm lại bản thân đi. Mình tin tưởng cậu, Monika. Tuy trước giờ chúng ta rất không hợp nhau, có nhiều hiểu lầm và tố thậm chí rất ghét cậu nhưng hôm nay, cậu đã đến đây và giúp đỡ chúng tôi nên tôi sẽ đặt niềm tin ở cậu và xóa bỏ tất cả những hiềm khích trước đây của chúng ta.

Monika mỉm cười nhẹ:

- Cảm ơn cậu nhiều.

Nó lúc này mới lên tiếng chen vào cuộc đối thoại:

- Nếu đã đến để giúp thì dĩ nhiên là chúng ta nên chào đón rồi. Tôi sẽ tin cậu lần này, Monika.

Monika quay sang nhìn nó, gật đầu. Nó cũng mỉm cười nhìn cô ta.

Tất cả mọi người nhìn thấy biểu hiện và sự giúp đỡ của Monika từ đầu đến giờ nên đã tin tưởng Monika. Thế nhưng, hắn vẫn không thể có chút niềm tin nào về việc Monika thay đổi và vẫn tiếp tục nghi ngờ Monika. Mọi người đã nói vậy, hắn dù không muốn cũng không thể ngăn cản được nên đành bất lực im lặng, tiếp tục chiến đấu.

Cuộc chiến đã gần như đi đến hồi kết, lũ phù thủy hắc ám đã gần bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại khoảng hơn mười tên.

Đột nhiên, trần nhà trên đầu bọn nó đột ngột nổ tung, vỡ vụn ra. Nó cùng tất cả mọi người phải đồng loạt lập rào chắn bảo vệ mới tránh khỏi vụ nổ và không để những mảnh vỡ làm bị thương. Ngay lúc này đây, Gurena đã xuất hiện. Bà ta đang lơ lửng trên không trung và từ từ đáp xuống.

Theo sau bà ta, lại một binh đoàn phù thủy hắc ám nữa xuất hiện, bọn chúng có khoảng năm mươi tên nhưng số về sức mạnh có thể nói là mạnh hơn lũ vừa rồi.

Tất cả bọn chúng đồng loạt đáp xuống đất. Nó xóa bỏ rào chắn, đứng thẳng người nhìn Gurena bằng ánh mắt sắc bén và lạnh lùng. Những người khác cũng phản ứng hệt như nó, cũng đứng lên nhìn trực diện vào Gurena, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng tư thế để chiến đấu với bà ta.

Gurena nhìn nó cười lớn:

- Bọn mày đã tập hợp đông đủ rồi nhỉ. Nào... cháu gái của ta. Chúng ta chiến đấu tiếp nào. Trận chiến giữa chúng ta lúc này mới thực sự là gay cấn. Ta rất muốn xem sự đau khổ và tuyệt vọng của ngươi và lũ bạn của ngươi. Ta cũng muốn người chứng kiến cảnh tượng...

Gurena ngừng một lúc, liếc mắt nhìn về phía những người bạn của nó rồi ánh mắt bà ta chợt dừng lại, trên môi nở một nụ cười. Rồi, bà ta nhìn về phía nó, vẻ thích thú hiện hữu rõ ràng:

- Ta muốn ngươi chứng kiến... cái chết của bọn chúng. Ta muốn ngươi phải trả giá vì vừa rồi... ngươi... đã khiến ta phải khốn đốn. Đó là một sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của ta.

Gurena gần như hét lên vì kích động vào những lời nói cuối cùng. Rồi, không chờ đợi thêm, Gurena phát cánh tay, lũ phù thủy hắc ám vừa mới đến lập tức lao vào tấn công nhóm bọn nó. Gurena không đứng ngoài xem trò vui mà bà ta trực tiếp lao tới, chiến đấu với nó.

Nhóm của nó mỗi người dùng một loại phép thuật, tiếp tục chiến đấu. Thế nhưng, lần này phải vất vả và tốn thời gian hơn bởi lẽ nhóm phù thủy hắc ám này mạnh hơn lũ ban này bị tiêu diệt.

Nó triệu hồi quyền trượng của mình ra một lần nữa. Nó một tay dùng phép thuật tấn công, tiêu diệt những tên phù thủy hắc ám đang lao đến mình nhằm cản trở, tay còn lại giữ chặt lấy quyền trượng. Nó cũng nhanh chóng lao đến, tiếp tục đối đầu với Gurena và quyết tâm phải giải quyết tất cả mọi chuyện trong lần này.

Gurena cười nhếch mép, một dòng điện đen mạnh mẽ phóng ra từ trong quyền trượng của bà ta, nó đưa quyền trượng lên, gạt đi dòng điện hắc ám đó, phản chiếu dòng điện về phía lũ phù thủy hắc ám của Gurena làm chúng hóa thành tro bụi ngay tức khắc. Quả thực sức mạnh của Gurena rất đáng sợ và ghê gớm.

Nó lảo nhảo thần chú. Một đám rễ cây từ dưới mặt đất xuất hiện, chúng rất mạnh mẽ và rắn chắc, quấn chặt lấy chân của Gurena làm bà ta không thể di chuyển được. Tiếp đó, nó phóng quả cầu ánh sáng về phía Gurena.

Gurena vẫn vô cùng bình thản, mỉm cười, hoàn toàn không hề sợ hãi trước đòn tấn công của nó. Bà ta xoay tròn quyền trượng của mình, một tấm gương ma thuật được tạo ra, phản lại phép thuật của nó và chuyển hướng ngược lại tấn công nó. Đồng thời, bà ta dùng ngọn lửa đen của địa ngục thiêu rụi đám rễ cây đang giữ chặt lấy mình.

Nó khá bất ngờ trước phép thuật của Gurena, bà ta dường như còn mạnh hơn cả ban này. Nó nhanh chóng nhảy sang một bên, né tránh phép thuật của chính mình vừa bị bà ta đẩy bật lại. Vì phải né tránh nhanh nên lúc này, nó đang nằm trên sàn nhà, ánh mắt nhìn về phía Gurena đầy sự khó hiểu.

Rốt cuộc bà ta đã làm gì mà lại mạnh hơn cả lúc này, rốt cuộc bà ta còn giấu bao nhiêu phép thuật chưa dùng đến???

Tất cả mọi người nhìn nó đầy lo lắng nhưng lũ phù thủy này quá phiền phức, dai như đĩa muối. Chúng thực sự rất dai sức và khó lòng tiêu diệt được. Tuy chúng không phải thuộc hàng xuất sắc gì cho cam nhưng ở chúng có một sức mạnh kì lạ đó là khả năng phục hồi vết thương rất nhanh chóng. Việc này là cho hân, anh, Saphia, Gin, Kai và Monika hết sức khó chịu.

Nó chống tay đứng dậy, nhìn Gurena đang vô cùng hả hê.

Đột nhiên, một tiếng hét thất thanh vang lên và... một người đã ngã xuống.

=====ENDCHAP73=====

74. Chap 74: Hy Sinh

CHAP 74: HY SINH

Nó hoàn toàn ngỡ ngàng và sửng sờ trước cảnh tượng khủng khiếp đang diễn ra trước mắt. Ngay lúc này, Gurena lợi dụng sơ hở của nó, tấn công nó bằng một đòn phép thuật cực mạnh khiến nó bị đẩy bật ra phía sau, máu lại một lần nữa bị phun ra ngoài.

Thế nhưng, nó không còn cảm giác gì nữa, mọi đau đớn thể xác lúc này với nó đã không còn quan trọng nữa rồi. Nó mặc kệ bản thân đang bị thương khá nghiêm trọng, ánh mắt đầy đau khổ và xót xa vẫn trân trân nhìn về một phía.

Saphia không thể chịu nổi nữa. Nhìn bóng dáng đang từ từ ngã khụy, máu chảy lênh láng dưới sàn mà nước mắt giàn giụa, hét lớn, từ trong giọng nói có thể thấy Saphia đang vô cùng kích động:

- Gin...

Ai nấy đều sửng sờ và bàng hoàng.

Gin một tay ôm chặt lấy vết thương ngay tim, máu ra không ngừng, ướt đầm cả bàn tay lẫn chiếc áo đang mặc. Lúc này đây, Gin đã hoàn toàn kiệt sức, không còn cảm cự nổi nữa mà ngã xuống ngay trước mắt nó, trước mặt hết thảy mọi người.

Khỏi phải nói, lúc này đây người kích động nhất chính là Kai. Kai rơi từng giọt nước mắt xót xa và đau đớn. Kai không còn biết gì nữa, không còn quan tâm bất cứ thứ gì mà ngay lập tức lao đến chỗ Gin đã ngã xuống, ánh mắt đầy căm thù nhìn tên đang đứng cạnh Gin với lưỡi kiếm đầy máu.

Nó lồm cồm bò dậy sau khi trúng đòn của Gurena. Nước mắt đó rơi không ngừng, đầy chua xót. Gin đã ngã xuống, ngã xuống ngay trước mặt nó. Gin đã bị thuộc hạ của Gurena đâm vào ngay tim, Gin... đã hoàn toàn biến mất... hoàn toàn rời xa nó, không trở lại được nữa rồi.

Saphia quỳ sụp xuống nền nhà, ôm mặt, khóc nức lên thành tiếng. Anh vừa tiếp tục tấn công, vừa ôm lấy Saphia vỗ về. Anh cũng rất bất ngờ và cũng rất buồn khi Gin bị như vậy nhưng bây giờ, an ủi Saphia, giúp Saphia bình tĩnh hơn mới là điều nên làm.

Hắn chứng kiến cảnh Gin ngã xuống cũng hết sức bất ngờ. Hắn không thể tin được rằng một phù thủy như Gin lại có thể chết dễ dàng như vậy. Hắn cũng rất buồn, hắn càng buồn hơn khi hắn biết nó đang tổn thương thể nào nhưng với tình hình hiện tại, hắn không thể ngừng chiến đấu.

Nó vẫn hoàn toàn bất động, chưa kịp tiêu hóa, chưa thể chấp nhận việc Gin đã ngã gục. Gurena không chút nhân nhượng, tiếp tục tấn công nó không ngừng. Nó nhận liên tiếp mấy quả cầu hắc ám của Gurena lại còn bị những mũi tên sắc bén bắn xượt qua người khiến cả người đầy thương tích. Thế nhưng, tại sao đến tận lúc này, nó vẫn không hề có cảm giác???

Thế nhưng, không dừng lại ở đó. Lần này, Kai lại là người ngã xuống.

Nó đã đau nay lại càng đau hơn. Saphia không chịu nổi đã kích này mà hét lên đầy đau đớn và tuyệt vọng. Anh nhìn thấy Saphia như vậy, tim cũng nhói đau, một nỗi xót xa dâng trào trong lòng.

Hắn chứng kiến cảnh này, sự căm giận, phần nộ ngày càng dâng trào. Hắn trút hết tất cả nỗi tức giận của mình lên đám thuộc hạ của Gurena khiến bọn chúng đã bị tiêu diệt không ít.

Hắn thấy nó không có chút phản ứng gì mà liên tục chịu đòn của Gurena, trái tim không khỏi đau nhói. Thế nhưng, lũ phù thủy hắc ám này quá phiền phức và dai dẳng, hắn hiện tại vẫn chưa thể dẹp bỏ bọn chúng chạy đến bên cạnh giúp đỡ nó mà chỉ có thể vừa chiến đấu vừa nói vọng tới nó:

- Ryu. Em phải mạnh mẽ lên. Không lẽ em định từ bỏ lúc này, để bạn em hy sinh vô nghĩa mà không trả thù cho họ sao???

Saphia đang vô cùng đau đớn, khóc nức lên thành từng tiếng trong lòng anh nghe vậy cũng vội vã lau đi nước mắt, hét lên:

- Đúng vậy Ryu. Không thể để Gin và Kai hy sinh vô ích. Mình cũng đau khổ không thua gì cậu nhưng chúng ta phải mạnh mẽ lên, phải chiến đấu đến cùng, trả thù cho hai người họ.

Nghe những lời nói từ hắn và Saphia, nó như vực tỉnh trong cơn ác mộng dài vô tận. Nó mạnh mẽ đứng lên, gạt đi những giọt nước mắt lem luốc trên khuôn mặt, nắm chặt hai tay nhìn thẳng Gurena:

- Đúng vậy, tôi sẽ không để Gin và Kai hy sinh vô ích vì tôi. Gurena, tôi nhất định... nhất định sẽ tiêu diệt bà. Tôi... chính tôi sẽ là người trả thù cho họ để họ có thể mỉm cười nơi chín suối.

Gurena bắt cười lớn:

- Mày nghĩ mày làm được sao??? Được thôi, hãy cho tao xem mày còn làm được gì nữa nào.

Nó siết chặt bàn tay, nắm chặt quyền trượng của mình. Từ xung quanh nó, một cơn lốc xoáy mạnh mẽ được tạo nên, bao vây lấy cả cơ thể nó. Cơn lốc xoáy ngày càng mạnh mẽ hơn và to lớn hơn, cuốn lấy tất cả mọi thứ ở gần nó.

Gurena đưa quyền trượng ra trước mặt và dùng phép thuật để che chắn, tránh bị lốc xoáy của nó hút vào.

Lốc xoáy ngày càng mạnh dần, một vài tên phù thủy hắc ám bị lốc xoáy của nó hút vào. Chúng hét lên những tiếng hét đầy sợ hãi và nhanh chóng tan biến trong lốc xoáy phép thuật của nó.

Gurena mỉm cười nhếch mép:

- Cũng không tệ. Thì ra khi tức giận thực sự thì sức mạnh phép thuật của mày sẽ tăng lên. Càng lúc càng hấp dẫn rồi đây.

Nói rồi, Gurena tạo ra xung quanh mình một cơn lốc xoáy y hệt như vậy, chỉ khác mỗi một điều, lốc xoáy của bà ta hoàn toàn tạo ra bằng ma thuật hắc ám đầy sự độc ác. Hai cơn lốc xoáy dữ dội va chạm vào nhau, chiến đấu lẫn nhau.

Thế nhưng, cuối cùng, nó bị đánh bật ra ngoài, đập mạnh vào bức tường phía sau.

Gurena thắng thế, bật cười thành tiếng đầy hả hê trước sự thảm hại của nó hiện giờ. Bà ta lên tiếng:

- Mày vẫn chưa đủ mạnh để thắng tao đâu. Chuẩn bị nộp mạng đi là vừa, con nhãi ngu xuẩn kém cỏi.

Anh và hấn đưa ánh mắt xót xa nhìn nó. Thấy nó như lúc này, tim hấn như bị ai bóp nghẹn lại, đau không thể nào diễn tả nổi.

Saphia tiếp tục chiến đấu với tất cả sức mạnh và lòng phẫn nộ của mình. Thấy nó thất thế, Saphia hét lên tiếp thêm sức mạnh cho nó:

- Ryu... Cố gắng lên. Cậu nhất định làm được.

Nó siết chặt bàn tay, lồm cồm bò dậy. Bỏ qua tất cả cơn đau nhói đang lan truyền ra khắp cơ thể, nó tiếp tục tận dụng tất cả sức lực hiện tại, tạo ra những tia điện phóng đến chỗ Gurena.

Gurena nhanh chóng lập rào chắn để tránh đòn. Không dừng ở đó, bà ta còn phản công lại nó bằng một đám dây leo chằng chịt đầy chắc chắn. Đám dây leo tấn công bất ngờ làm nó không kịp phản ứng. Chúng quấn lấy nó, siết chặt. Cơn đau mỗi lúc một tăng làm nó không thể chịu đựng nổi nữa mà phải hét lên đầy đau đớn.

Hấn xót xa nhìn nó, ra tay chiến đấu mỗi lúc một mạnh thêm. Lúc này đây, hấn muốn dẹp tan tất cả bọn phù thủy hắc ám phiền phức này để đến giúp nó ngay lập tức.

Gurena dịch chuyển nhanh như chớp đến cạnh nó. Tất cả mọi người đều hoàn toàn sửng sốt, lo sợ nó sẽ gặp chuyện không hay.

Gurena nhìn nó cười nhếch mép. Nó nhìn lại bà ta bằng ánh mắt chứa đựng đầy sự căm thù. Gurena đưa tay vuốt ve vài lọn tóc tím của nó, ngắm soi, ngắm nghía rồi nhìn nó bằng ánh mắt kì quái. Miệng bà ta kéo lên thành một nụ cười quỷ dị, bà ta lên tiếng nói với nó, chỉ đủ cho nó nghe được:

- Ta đã nói sẽ cho người chứng kiến cảnh từng đứa bạn của người chết trước mặt người. Vừa rồi chỉ mới hai đứa thôi, bây giờ...

Gurena liếc mắt nhìn về phía Saphia, anh và hấn đang vừa chiến đấu, vừa lo lắng cho nó rồi nhìn nó bằng ánh mắt thích thú:

- Tao sẽ ày thấy cái chết... của tất cả bọn chúng.

Những lời nói của Gurena hệt như sét đánh ngang tai nó. Nó nhìn Gurena đầy sửng sốt rồi lại nhìn sang những người đang tiếp tục chiến đấu, ánh mắt đầy sợ hãi và lo lắng. Nó liên tiếp lắc đầu, mặt mày tái mét:

- Không... Không được.

Gurena bỏ mặc phản ứng của nó, cười lớn đầy thích thú. Gurena thì thầm vào tai nó, nói nhỏ:

- Mày... có muốn biết... tại sao hai đứa bạn của mày lại chết trong khi sức lực của chúng hoàn toàn có thể chống cự lại với thuộc hạ của ta hay không?

Nó điếng người trước câu hỏi của Gurena. Một dòng suy nghĩ bỗng hiện lên trong trí óc nó nhưng nó ngay lập tức phủ định. Nó nhìn chằm chằm về phía Gurena đầy hoài nghi và lo sợ.

Gurena càng thêm thích thú khi thấy nó trong tình trạng này. Bà ta mỉm cười:

- Đó là vì...

Ngừng lại quan sát sắc mặt trắng bệch đầy sợ hãi của nó, Gurena tiếp tục câu nói đang dang dở của mình:

- Là vì...

Nó không nhìn nổi nữa, hét lên:

- Bà nói đi, vì sao??? Vì sao lại như vậy?

Cả anh, hấn và Saphia đồng loạt quay lại khi nghe thấy nó hét lên, đang dần mất đi sự bình tĩnh. Nỗi lo lắng trong lòng họ càng dâng lên những nhiệm vụ quan trọng của họ hiện giờ vẫn là tiêu diệt hoàn toàn lũ phù thủy hắc ám này. Chỉ còn hai mươi tên nữa thôi, chỉ còn hai mươi tên nữa là họ đã có thể cùng nó chiến đấu với Gurena, có thể giúp đỡ cho nó rồi.

Thấy nó càng lúc càng xúc động, sự bình tĩnh ban đầu đang dần dần bị mất đi, Gurena bật cười hả hê. Bà ta đưa tay tiếp tục sờ mó những lọn tóc của nó rồi xoa nhẹ đầu nó, ra vẻ như rất thương yêu:

- Từ từ nào... Cứ bình tĩnh. Sự bình tĩnh của mày đi đâu mất rồi... sao lại kích động như vậy chứ?

Nhận được cái liếc mắt đầy sắc bén của nó, Gurena càng thấy lòng mình vui vẻ và thích thú hơn:

- Nói ra thì không còn gì thú vị nữa. Một chút nữa thôi, một chút nữa là ngươi sẽ được chứng kiến tất cả. Một chút nữa thôi, ta chắc chắn ngươi sẽ biết tại sao hai tên kia lại chết như vậy.

Nó không thể chịu đựng thêm nữa. Nó cố gắng vẫy vùng, cố gắng dùng hết sức lực để thoát khỏi đám dây leo nhưng vô ích. Chúng quá chắc chắn, càng vẫy vùng chúng lại càng siết chặt khiến nó không khỏi đau đớn, hét lên đầy khổ sở.

Ở một góc nào đó, mẹ nó đang bị Gurena giấu đi khiến nó không thể nhìn thấy bà nhưng bà vẫn có thể chứng kiến trận đấu và quan sát nó. Mẹ nó lúc này khóc không ngừng, liên hồi đập mạnh tay vào lớp tường phép thuật trước mặt nhưng không sao thoát ra ngoài được.

Từ nãy đến giờ, chứng kiến những đau đớn, những mất mát mà nó phải chịu đựng. Chứng kiến những giọt nước mắt đầy đau khổ và tổn thương của nó rơi xuống trái tim mẹ nó không ngừng đau nhói như muốn vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Bà không ngừng tự hỏi bản thân phải làm gì mới có thể giúp được cho nó lúc này. Mẹ nó tự nhủ với lòng rằng, chỉ cần giúp nó an toàn, giúp nó được sống một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc thì dù phải trả giá đắt như thế nào, dù phải hy sinh cả mạng sống của mình, bà cũng cam lòng.

Thế nhưng, dù cho có muốn làm gì đi chăng nữa thì bà cũng phải thoát được khỏi đây trước đã nếu không dù có cố gắng cách mấy cũng chỉ là vô ích.

Anh, hấn và Saphia vẫn tiếp tục chiến đấu. Lũ phù thủy hắc ám đang bị tiêu diệt dần. Thế nhưng, không ai biết rằng chuyện gì sẽ xảy đến với họ. Chân tướng sẽ dần dần lộ ra, sự thật cuối cùng cũng sắp sửa được phơi bày.

=====ENDCHAP74=====

75. Chap 75: Kẻ Phản Bội

CHAP 75: KẺ PHẢN BỘI

Rễ cây của Gurena siết lấy nó ngày càng chặt hơn khiến nó vô cùng đau đớn. Nó có thể cảm nhận rõ rệt những vết thương trên người nó bắt đầu rỉ máu, đau rất vô cùng. Nhìn vẻ mặt đang ngập tràn đau đớn của nó, tim hấn quặn thắt lại, ngày càng mất bình tĩnh, ra tay mạnh hơn.

Nó cố sức vùng vẫy, mong mau chóng thoát ra nhưng vô ích, hiện tại nó dường như đã hoàn toàn kiệt sức mất rồi. Gurena không thêm tấn công nó nữa, thông thả đứng ngắm nhìn nó vẫy vùng rồi kiệt sức. Bà ta cũng đang mong chờ được chứng kiến sự tuyệt vọng tột cùng của nó sắp tới đây. Mới nghĩ đến điều đi, Gurena không kiềm chế được mà nở nụ cười bí hiểm.

Chuyện không nên đến cuối cùng cũng đã đến.

Anh đang sát cánh chiến đấu cùng với Saphia thì đột nhiên cảm giác đất dưới chân mình có vấn đề. Quả thật đúng như vậy, đất dưới chân anh và Saphia dường như mềm đi, bám chặt lấy chân họ, không cho họ di chuyển. Và ngay lập tức, bọn phù thủy hắc ám còn sót lại lao vào tấn công anh và Saphia.

Saphia lúng túng, cố gắng đỡ đòn nhưng nếu không di chuyển được như vậy thì chiến đấu sẽ rất khó khăn. Anh nhận ra điều này. Thế nhưng, với một phù thủy cấp cao và mạnh mẽ như anh thì chút vấn đề nhỏ nhất này sao có thể gây khó khăn cho anh được.

Anh dùng một tay chiến đấu, tay còn lại dùng phép thuật phá vỡ lớp phép thuật đang cản trở di chuyển của anh và Saphia.

Saphia cảm thấy thật thoải mái khi có thể di chuyển lại như thường, chiến đấu dễ dàng hơn hẳn. Thế nhưng, không ai biết rằng ở phía xa kia có một người đang siết chặt lấy hai bàn tay mình, nghiền răng đầy giận dữ. Thế rồi, người đó đột ngột thả lỏng, mỉm cười đầy quỷ dị:

- Đến nước này rồi thì ta phải đành tự ra tay vậy. Dù sao thì cũng sắp kết thúc, trước sau gì chẳng phải ra tay.

Người đó nói, chỉ đủ ột mình người đó nghe được rồi trên môi người đó lại nở một nụ cười đầy xảo quyệt.

Saphia lúc này có vẻ đã đuối sức, di chuyển chậm chạp và khó khăn hơn hẳn, hơi thở cũng trở nên mệt nhọc, mồ hôi nhễ nhại. Anh đang chiến đấu, thấy tình trạng Saphia hiện giờ cũng trở nên vô cùng lo lắng:

- Em ổn chứ?

Saphia không nói gì, chỉ im lặng gật đầu, tiếp tục chiến đấu. Anh biết, cái chết của Gin và Kai vừa rồi là một cú sốc rất lớn cho Saphia nên mới khiến Saphia chiến đấu đến gần kiệt sức như vậy. Thế nhưng, anh không thể ngăn cản Saphia tiếp tục chiến đấu được nên đành im lặng, không nói thêm gì mà chỉ cố gắng chiến đấu cùng với Saphia, bảo vệ Saphia an toàn.

Monika đang chiến đấu từ phía xa, lúc này cũng đã di chuyển đến chỗ anh và Saphia. Monika nhìn Saphia, hỏi han:

- Saphia, cậu vẫn ổn chứ?

Saphia nhìn sang Monika rồi gật đầu, tỏ ý vẫn ổn. Anh thấy sự xuất hiện của Monika, lên tiếng hỏi:

- Sao cô lại qua đây?

Monika dùng phép thuật đỡ đòn tấn công của phù thủy hắc ám rồi không nhìn anh mà trả lời:

- Em thấy Saphia có vẻ đuối sức rồi nên muốn qua giúp đỡ. Vả lại, ba người cùng chiến đấu sẽ dễ dàng hơn.

Lời nói của Monika rất hợp tình hợp lý, anh không nói gì nữa mà chỉ im lặng gật đầu, chiến đấu tiếp.

Trên khóe môi một người lúc này đang nở ra một nụ cười cực kì gian xảo và tàn độc.

Anh hiện tại đang khá vất vả, bọn phù thủy hắc ám đã bị tiêu diệt bớt, chỉ còn mười tên nhưng chúng lúc này đột nhiên chiến đấu vô cùng mạnh mẽ. Ba tên cùng một lúc tấn công anh, anh dùng phép thuật chặn đòn tấn công, tình hình khá vất vả thế nhưng, vẫn có thể chống đỡ được.

Thế nhưng, mọi chuyện không hoàn hảo như vậy.

Khi anh đang chặn đòn, không còn cảnh giác được xung quanh và chuẩn bị phản lại đòn tấn công, đánh bật bọn phù thủy hắc ám thì... một lưỡi kiếm sắc bén lao đến, nhắm thẳng vào lưng anh.

- Anh Yun... Cẩn thận.

Nó và Saphia đồng thanh hét lên.

Phập...

Thanh kiếm đó đã đâm xuyên qua một người, máu chảy lênh láng, rơi xuống nền nhà.

Nó há hốc đầy kinh ngạc, lời nói như nghẹn ứ lại, không thốt nên lời. Nó không hề nhận ra rằng, lúc này đây, nước mắt nó đang không ngừng rơi.

Anh hét lên đầy kích động:

- Saphia...

Nhân lúc này đây, ba tên phù thủy hắc ám đồng loạt tấn công anh. Anh bị trúng đòn, máu chảy không ngừng nhưng cũng nhanh chóng phản đòn lại, tiêu diệt hoàn toàn ba tên phiên phức kia.

Anh không còn cảm thấy chút đau đớn thể xác nào mà chỉ có một nỗi đau duy nhất là nỗi đau trong tim.

Anh không quan tâm vết thương trên người mình. Đờ lầy Saphia đang ngã xuống, anh để Saphia tựa vào người mình cùng ngồi xuống, ôm chặt Saphia trong lòng. Nước mắt bắt đầu rơi, không kiềm lại được:

- Saphia... Ngốc quá... Tại sao chứ??? Sao em lại đỡ lưỡi kiếm đó giùm anh??? Sao em ngốc vậy chứ?

Saphia đưa tay sờ lên mặt anh, chạm vào những giọt nước mắt nóng hổi đang chảy không ngừng. Saphia lau đi từng giọt nước mắt của anh, mỉm cười:

- Ai bảo... anh... là người... mà em yêu kia chứ???

Anh sững người trước lời nói của Saphia. Saphia lúc này tỏ ra vô cùng đau đớn. Lưỡi kiếm vừa rồi đã đâm trúng tim Saphia, máu chảy không ngừng, không thể cầm lại được. Saphia thở dốc, Saphia có thể cảm nhận rõ ràng, cô đã hoàn toàn kiệt sức, sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhìn anh đang vô cùng đau đớn, Saphia thấy tim mình nhói lên. Cố nở nụ cười tươi nhất có thể, Saphia sờ vào mặt anh, giọng nói vô cùng dịu dàng:

- Anh đừng như vậy mà... xin anh đấy!!!

Anh nói không nên lời, ôm lấy Saphia ngày càng chặt hơn. Saphia mệt mỏi, nói từng tiếng đầy khó khăn:

- Em... sắp không chịu nổi nữa rồi.

Anh lắc đầu, vô cùng đau đớn. Saphia mỉm cười, nụ cười rất đẹp, rất thuần khiết và đầy yêu thương:

- Em... không muốn xa anh chút nào... nhưng... em phải xa anh thôi. Có một điều... em muốn nói với anh... rất... rất muốn nói với anh.

Anh lau vội những giọt nước mắt, một tay ôm chặt lấy Saphia, một tay dùng phép thuật trị thương cho cô ấy. Anh nhìn Saphia cười:

- Ngốc... em sao lại phải xa anh chứ. Có gì thì sau trận chiến này chúng ta sẽ nói, anh cũng có chuyện rất muốn nói với em. Em phải cố gắng lên, anh nhất định sẽ cứu được em, phải tin anh.

Saphia lắc đầu, ánh mắt đầy xót xa:

- Em... dĩ nhiên tin anh rồi... Nhưng... em biết... em sắp đến giới hạn. Nhất định... nhất định em phải nói với anh.

Về mặt Saphia đột nhiên vô cùng đau đớn, Saphia, thực sự sắp đến giới hạn rồi. Cô sợ, thực sự rất sợ nhưng biết làm sao đây, lúc này Saphia chỉ có duy nhất một lựa chọn là phải đối mặt với cái chết. Saphia nhìn anh, sợ thời gian của mình sắp hết nên vội vã nói, không để anh chen vào:

- Em yêu anh... rất nhiều. Anh... nhất định... phải sống thật hạnh phúc... thật vui vẻ. Em hy vọng... anh... anh...

Hơi thở của Saphia mỗi lúc một nặng nề và khó khăn, vết thương vẫn không ngừng chảy máu. Saphia cố gắng nói những lời cuối cùng:

- Anh... hãy yêu thương Ryu... hãy bảo vệ cậu ấy và... sống hạnh phúc... suốt đời... với Ryu nhé!!!

Lời vừa dứt, Saphia đã nhắm nghiền hai mắt lại, bàn tay buông thõng, cả người lạnh ngắt. Anh hét lên trong đau đớn và tuyệt vọng. Saphia... Saphia đã ra đi cùng với Gin và Kai rồi.

Nó đã rơi vào đau đớn và tuyệt vọng. Nước mắt rơi không ngừng, khuôn mặt lạnh như băng, đầy vẻ u ám.

Hắn siết chặt bàn tay, tiêu diệt những tên phù thủy hắc ám, ánh mắt vẫn không rời nhìn về phía anh và Saphia đồng thời kia ánh mắt sắc bén rất muốn giết người về kẻ đã gây ra bi kịch kia.

Anh ôm lấy Saphia trong lòng mình, cảm giác như thế giới xung quanh hoàn toàn sụp đổ ngay trước mắt. Nhẹ nhàng đặt Saphia nằm xuống, anh đứng thẳng người, nhìn kẻ gây ra sự việc vừa rồi bằng ánh mắt sắc bén đầy căm thù và oán giận. Đây là lần đầu tiên anh nhìn người khác bằng ánh mắt như vậy khiến người đối diện có chút hoảng sợ và lo lắng, bất an.

Sát khí từ người anh tỏa ra nồng nặc. Người đối diện cố gắng giữ lại dáng vẻ bình tĩnh, mỉm cười đầy thách thức. Anh siết chặt bàn tay, nghiến răng, giọng nói đầy vẻ nguy hiểm và thù hận:

- Monika... nói. Tại sao cô làm vậy?

Monika mỉm cười đều cán, xăm xoi thanh kiếm dính đầy máu của Saphia trên tay, thản nhiên đáp lời anh:

- Anh thấy rồi đó... Do con nhỏ đó ngu ngốc, tự mình đỡ lưỡi kiếm thay anh.

Anh càng thêm tức giận, bàn tay siết chặt hơn. Monika nhìn Saphia đang nằm dưới đất, nở nụ cười chế giễu:

- Ngu ngốc thật. Vì một người không yêu mình mà hy sinh cả mạng sống. Chết cũng đáng, ai kêu tự mình chuốc lấy phiền phức. Đã bị con nhỏ đó cướp đi người mình yêu mà con một mực xem nó là bạn, hết lòng giúp đỡ cho nó. Chẳng hiểu nổi sao nó lại ngu đến vậy.

Anh nghiến răng, gần từng tiếng:

- Cô câm ngay.

Monika có hơi hoảng sợ nhưng vẫn cố ra vẻ bình thản:

- Tôi nói có gì sai chứ? Mà anh cũng thật là, anh không có tình cảm với nó thì tôi cần gì quan tâm nó. Nó chết rồi, không còn ai làm phiền chuyện tình cảm của anh nữa. Anh nên cảm ơn tôi mới đúng.

Anh đã hoàn toàn mất bình tĩnh, hét lên:

- Cô câm ngay. Cô biết gì về Saphia mà dám nói về cô ấy. Cô nói mau, vì sao cô lại phản bội chúng tôi? Có phải, cả Gin và Kai đều là do cô giở thủ đoạn nên mới mất mạng?

Monika nhún vai:

- Rất chính xác đấy. Tôi cũng khóa di chuyển của chúng hết như vừa nãy nhưng vì anh dễ dàng phá giải được phép thuật đó của tôi nên tôi quyết định đích thân ra tay. Suýt nữa thì tiêu diệt được anh thì con nhỏ ngu ngốc kia lại xem vào cản trở, thực là bực mình hết sức đi mà.

Anh càng ngày càng bị những lời nói của Monika làm cho kích động. Tại sao họ đã cho cô ta một cơ hội mà cô ta không chịu sửa đổi bản thân, lại còn càng lún càng sâu, quay qua cắn họ một phát thật đau. Rất cuộc, cô ta là loại người gì mà lại có thể tàn ác và nhẫn tâm đến vậy.

Anh cố gắng kiềm chế, hỏi Monika một câu cuối cùng:

- Vậy... những điều cô từng nói với chúng tôi... đều là giả dối?

Monika hơi trầm ngâm suy nghĩ rồi cũng trả lời:

- Cũng không hoàn toàn là giả. Đúng là tôi đã biết chuyện quốc vương và Gurena hợp tác cũng như biết thân phận thực của Ryu nhưng tôi không hề phản đối việc làm của họ mà rất đồng tình. Tôi căm ghét con nhỏ đó, nó sao lại có thể là một công chúa kia chứ??? Chính vì vậy, tôi cam tâm tình nguyện giúp đỡ họ. Tôi muốn thấy sự đau đớn, tuyệt vọng của nó. Và tôi đã thành công, nó đau đớn như vậy làm tôi thấy rất hạnh phúc, rất rất thỏa mãn.

Đến nước này, anh không còn gì để nói nữa. Anh mỉm cười chua xót khi mình đã đặt niềm tin nhầm chỗ, không chịu nghe lời hấn khuyến can ngay từ đầu nên mới dẫn đến có sự như bây giờ. Anh tập trung phép thuật ở hai bàn tay, mặc cho vết thương đang chảy máu không ngừng và anh đang đuối sức dần vì lúc nãy chiến đấu quá nhiều cũng như dùng khá nhiều phép thuật để hy vọng trị thương, cứu sống được Saphia, anh lao đến tấn công Monika.

Monika cũng lao đến tấn công anh, cười nhếch mép:

- Với tình trạng này mà còn dám đấu với tôi sao. Vậy thì tôi nhất định sẽ cho anh xuống suối vàng đoàn tụ cùng lũ ngu ngốc kia.

Gurena ở ngoài thích thú nhìn tình hình đang diễn ra, đồng thời bà ta còn thích thú hơn khi thấy nét mặt nó đang tối sầm lại, đau đớn, tuyệt vọng, tất cả đều đang diễn ra trong tâm trí nó, trong trái tim nó.

=====ENDCHAP75=====

76. Chap 76: Kết Thúc Không Có Hậu

CHAP 76: KẾT THÚC KHÔNG CÓ HẬU

Anh không còn chút kiên nhẫn hay nhẫn nhịn gì nữa, lao đến. Monika đã hoàn toàn lộ ra bộ mặt thật, không chút suy nghĩ, chiến đấu hết sức với anh. Cả hai đều dồn tất cả sức lực, chiến đấu với đối thủ của mình. Anh nhất quyết phải trả thù cho Saphia còn Monika thì quyết phải tiêu diệt anh cho bằng được để khiến nó rơi vào tội cùng của đau khổ.

Hai người có thể xem như ngang tài ngang sức. Chỉ bởi anh đã dùng quá nhiều phép thuật để chiến đấu lúc trước cũng như trị thương cho Saphia mà Monika mới có cơ hội ngang sức với anh.

Hắn tiếp tục chiến đấu với lũ phù thủy hắc ám còn lại. Hiện tại, hắn đang rất muốn tự tay mình giết chết con ả Monika phản bội kia và hắn cũng đang cực kì lo cho nó. Lúc này, có thể thấy rằng việc Gurena giết nó chỉ phụ thuộc vấn đề thời gian và bà ta có muốn làm vậy hay không mà thôi.

Đôi vai đang bị đám dây leo siết chặt của nó khẽ run run. Nó nắc lên thành từng đợt, đau nhói. Nó không còn cảm thấy đau ở thể xác nữa mà nó thấy đau tim, rất đau, thực sự rất rất đau. Nước mắt nó tuông rơi, khuôn mặt không còn chút niềm tin hay sức sống nữa.

Từng mảng kí ức hiện về trong nó, từ lần đầu nó gặp Saphia, Saphia giúp đỡ nó, kết bạn với nó khiến nó có người bạn đầu tiên. Rồi từ lúc nó được Saphia giới thiệu cho gặp Gin và Kai, nó lại có thêm hai người bạn nữa. Nó nhớ tất cả những chuyện vui buồn mà bốn người chúng nó đã trải qua, nhớ tất cả. Chúng hiện lên trong đầu nó rõ mồn một, mọi sự cứ như mới xảy ra ngày hôm qua thể mà giờ đây... Mất rồi... Đã mất hết rồi.

Trận chiến giữa Monika và anh diễn ra vô cùng ác liệt. Anh tuy đã mất nhiều sức lực nhưng chiến đấu vẫn rất mạnh mẽ và dứt khoát, từng chiêu thức tấn công đều rất chuẩn xác. Monika bị anh làm cho bị thương, vô cùng khốn đốn và cũng vô cùng giận dữ.

Monika giận điên người, lao về phía anh tấn công. Cô ta dường như dồn mọi sức lực khiến anh khá vất vả tuy nhiên, vẫn an toàn tránh được đòn tấn công của cô ta, chỉ trừ việc trên cánh tay xuất hiện một vết thương tuy không sâu lắm nhưng cũng đủ khiến máu chảy ra.

Dù sao thì cũng do sơ suất nên Monika mới có cơ hội làm anh bị thương. Trận chiến cũng nên nhanh chóng đi đến hồi kết, anh nhất định phải mau chóng trả thù cho Saphia cùng Gin và Kai.

Anh dồn mọi phép thuật còn lại của mình và ra tay kết thúc trận đấu. Từ bức tường sau lưng Monika, dây leo phóng ra cực kì nhanh, giữ chặt lấy Monika, khóa mọi chuyển động của cô ta. Monika vùng vẫy, toang dùng kiếm chém đứt dây leo thoát ra thì anh đã nhanh hơn cô ta một bước, không chút do dự đâm thẳng lưỡi kiếm lửa vào tim Monika.

Cơn đau đớn từ từ truyền đến khiến Monika không chịu được nữa mà phải hét lên.

Nhưng phép thuật của anh đâu chỉ đơn giản như vậy. Đám dây leo vừa rồi còn giữ chặt lấy Monika lúc này đã hoàn toàn biến mất. Anh buông thanh kiếm trên tay ra, đứng lui về sau nhìn Monika.

Monika nằm bệt xuống đất, cổ gượng dậy, ngược mắt nhìn anh. Cô ta đưa tay toang rút thanh kiếm của anh ra khỏi người mình nhưng hoàn toàn vô vọng. Nó đã không còn là thanh kiếm nữa rồi mà lúc này đây, thanh kiếm lửa của anh đã chuyển hóa thành một ngọn lửa.

Ngon lửa ánh là ngọn lửa cực mạnh, được tạo ra từ phép thuật ánh sáng mạnh mẽ mà chỉ có những người trong hoàng tộc vương quốc ánh sáng mới sử dụng được loại phép thuật này. Ngọn lửa không gì có thể dập tắt được, nó sẽ cháy, cháy mãi cho đến khi người bị phép thuật này tấn công phải bị thiêu rụi ra thành tro bụi và biến mất mãi mãi ngọn lửa mới tự động tắt.

Anh nhìn Monika đau đớn kêu gào rồi từ từ tiến lại chỗ Saphia đang nằm. Anh đưa tay đỡ Saphia dậy, ôm lấy Saphia trong lòng, vuốt ve khuôn mặt đã trắng bệch, không còn sắc hồng hào như thường ngày. Một giọt nước mắt từ khuôn mặt anh rơi xuống khuôn mặt Saphia. Anh mỉm cười với Saphia, một nụ cười đầy dịu dàng và thương yêu, giọng nói cũng rất nhẹ:

- Saphia à... anh... đang trả thù cho em đây. Loại người như cô ta... nhất định... phải bị trừng phạt thích đáng. Chỉ có cái chết như thế này mới xứng với những tội lỗi mà cô ta đã gây ra.

Monika đau đớn đến tận cùng. Cô ta đã nhận ra loại phép thuật này và chắc chắn mình không thể nào sống sót nổi. Từng tế bào trên người Monika đang bị ngọn lửa phép thuật thiêu rụi. Thế nhưng, Monika vẫn không chút hối lỗi, đưa ánh mắt thù hận nhìn về phía của anh:

- Khốn kiếp.

Anh liếc mắt nhìn Monika, hừ lạnh:

- Cô chuẩn bị đón nhận cái chết đi.

Lúc này đây, đột nhiên Monika cười lớn, một nụ cười rất kì lạ khiến anh vô cùng khó hiểu. Anh siết chặt vòng tay, ôm chặt Saphia vào lòng mình rồi nhúu mày nhìn Monika đầy khó chịu:

- Sắp chết đến nơi mà còn cười ư?

Monika càng cười lớn hơn:

- Anh nghĩ... anh có thể sống sót sao?

Anh nhúu mày suy tư.

Monika lúc này càng thêm đau đớn bởi ngọn lửa phép thuật. Cô ta phun ra một miệng đầy máu đỏ, hơi thở khó nhọc và đầy mệt mỏi. Cơ thể Monika lúc này hoàn toàn đau nhói, không nhúc nhích, di chuyển nổi nữa. Thế nhưng, cô ta vẫn giương ánh mắt đầy hả hê nhìn về phía anh:

- Tôi có chết cũng chẳng thiệt thòi gì. Ít ra cũng đã kéo được Gin, Kai cùng Saphia đi theo. Còn nữa... tôi cũng kéo được một phù thủy tài năng như anh chết cùng tôi. Vậy... quá lời còn gì.

Anh cười lạnh:

- Cô nghĩ... mình còn có thể giết được tôi sao?

Cơn đau lại kéo đến dữ dội và mãnh liệt hơn. Thế nhưng, Monika vẫn cười rất lớn, đáp lời anh đầy khó nhọc:

- Anh... không cảm nhận... được gì sao??? Hình như... nó... đến... hơi trễ nhỉ... Tôi nghĩ sẽ nhanh... lắm chứ.

Anh vẫn hoàn toàn không hiểu Monika đang muốn ám chỉ điều gì.

Đột nhiên, anh ôm chặt lấy tim mình, cảm giác đau nhói giữ dội, tim anh như bị ai bóp nghẹn lại, đau đớn vô cùng. Anh thấy cổ họng mình nóng ran, quặn thắt. Một cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng.

Monika đang dần bị thiêu sống nhưng vẫn thích thú nhìn anh. Cô ta nở nụ cười nửa miệng với anh:

- Đến rồi.

Anh liếc nhìn cô, gằn lên:

- Cô... rốt cuộc đã làm gì?

Monika lúc này đã gần như đến giới hạn rồi, sắp không chịu nổi nữa rồi. Cô ta thốt ra từng lời đầy khó khăn:

- Anh... không nhận... ra sao??? Chết độc...

Monika ho khan ra rất nhiều máu, thở đầy mệt nhọc và yếu ớt.

Anh sững sờ, nhìn lại vết thương trên tay mình. Cố gắng kiềm chế cơn đau nhói lang truyền ra khắp cơ thể mình, anh nhìn Monika:

- Lúc này... lưỡi kiếm của cô... có độc???

Monika cố gắng cười lớn thành tiếng:

- Đoán... đúng rồi đấy. Là... kịch độc. Không... có thuốc giải. Anh... hãy... chuẩn bị... chết đi.

Nói những lời này, Monika đã hoàn toàn ngã gục. Cô ta nằm dài trên nền đất, không còn khả năng chống cự lại ngọn lửa phép thuật nữa. Ngọn lửa nhanh chóng lan ra, nuốt trọn lấy kẻ phản bội và lập tức biến kẻ phản bội thành tro bụi không chút thương tiếc hay khoan nhượng.

Ngọn lửa biến mất. Monika cũng đã biến mất. Kẻ phản bội, hãm hại bạn bè, phụ lòng tin của bạn bè dành tình và giết chết bạn bè của mình đã phải trả cái giá thích đáng.

Anh cảm giác tim mình đang bị thiêu đốt. Anh... cũng sắp đến giới hạn rồi.

Ngay lúc này, hắn cũng đã tiêu diệt gọn gàng lũ phù thủy hắc ám, vội vã lao đến chỗ của anh:

- Yun... Yun... Thế nào rồi??? Cậu cố gắng cầm cự đi.

Anh lúc này dường như đã hoàn toàn mất đi nhận thức. Mặc cho hắn ở bên cạnh cứ lay anh không ngừng, gọi tên anh, hỏi han không ngừng thì anh cũng chẳng hay biết gì, từ đầu đến cuối chỉ dán ánh mắt nhìn về phía người con gái đang nằm gọn trong lòng mình, đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh biết, mình đã đến lúc ngã quỵ rồi.

Anh nhìn người con gái trong lòng đầy âu yếm và yêu thương, nở một nụ cười rất đẹp, rất vui vẻ:

- Saphia... anh đến với em đây. Chúng ta... sắp được gặp nhau rồi. Chúng ta... sắp được ở cạnh nhau rồi.

Hắn nhìn anh đầy lo lắng. Tuy không giỏi phép thuật trị thương nhưng hắn vẫn cố hết sức chữa trị, mong có thể đẩy chất độc ra khỏi người anh. Thế nhưng... hắn đã hoàn toàn thất bại.

Anh đã ngã xuống, những vắn ôm chặt Saphia, bàn tay anh nắm chặt lấy bàn tay Saphia không chịu buông.

Chưa bao giờ hắn thấy mình vô dụng như lúc này. Hắn sững sờ nhìn anh đã mãi mãi rời xa. Lòng hắn cảm thấy đau, rất đau.

Nó cũng chẳng ngoại lệ.

Chứng kiến toàn bộ những cảnh đau lòng ấy, nhìn thấy hình ảnh người mà nó luôn xem là anh trai, người luôn hết mực thương yêu, giúp đỡ nó ngã gục, vĩnh viễn rời xa nó, nó hoàn toàn tan nát cõi lòng. Nó như người mất hồn, thần sắc phờ phạc, thất thần. Nó không ngừng lẩm bẩm trong miệng:

- Anh Yun... Anh Yun... Saphia... Gin... Kai... mọi người... tại sao??? Tại sao lại như vậy???

Gurena nhìn đáng vẻ của nó vô cùng thích thú và hài lòng.

Nước mắt nó tiếp tục rơi, nó vẫn lẩm bẩm gọi tên những người thân yêu của mình vừa ngã xuống. Cảm xúc dâng trào, nó lúc này đã trở nên kích động, vô cùng kích động. Nó hét lên, hét lên đầy đau đớn như một cách để giải tỏa cảm xúc trong lòng mình.

Và rồi, theo tiếng hét phẫn nộ của nó, một luồng sáng vây lấy cả cơ thể nó, chém đứt tất cả đám rễ đang giam giữ nó lại. Nó đã mất đi bình tĩnh, nó đã bị kích động quá mức. Không cần suy nghĩ gì thêm, nó lao vút đến chỗ Gurena, biến ra một lưỡi kiếm ánh sáng tấn công về phía bà ta.

Gurena bị bất ngờ nhưng vẫn nhanh chóng né tránh. Thế nhưng, bà ta vẫn không né được hoàn toàn lưỡi kiếm của nó, một lọn tóc đỏ rơi xuống mặt đất, trên khuôn mặt bà ta xuất hiện một vết thương không sâu nhưng máu đã chảy ra.

Hắn cũng sững sờ trước nó lúc bấy giờ, hoàn toàn không có chút hy vọng cũng như đã mất hết lí trí. Linh hồn của nó... dường như... không còn ở đây nữa rồi.

Gurena vô cùng tức giận khi nó dám làm bà ta bị thương, nhất là bị thương ở mặt. Bà ta đã không kiềm chế được nữa rồi. Gurena nghiêng rằng, quyền trượng trên tay hóa thành một thanh kiếm, bóng tối hắc ám bao quanh:

- Con khốn. Tao hết muốn chơi với mày rồi. Mày nên chết đi.

Nói rồi, bà ta phóng một quả cầu hắc ám về phía nó, khiến nó buộc phải né người tránh đòn. Nhân cơ hội này, bà ta lao về phía nó, mũi kiếm nhắm thẳng vào tim. Nó lúc này đây, hoàn toàn không có cơ hội né tránh.

- Ryu.

Hắn hét lên, lo lắng cho sự an nguy của nó vô cùng. Thế nhưng, dù nó có muốn né tránh cũng không được nữa, nó vì né tránh quả cầu hắc ám mà đã rơi vào vòng tròn phép thuật Gurena đặt sẵn. Một khi đã đứng trong vòng tròn, mọi di chuyển sẽ bị vô hiệu, nên nó đành bất lực.

Lưỡi kiếm cứ thế lao đến cạnh nó. Dựa vào nguồn sức mạnh mà nó đang cảm nhận được lúc này đây, chắc chắn rằng chỉ cần bị đâm trúng một nhát sẽ cầm chặt tấm vé đến nơi ở của tử thần.

Lưỡi kiếm đã nhanh chóng lao đến.

Phập...

Nó đã đâm trúng đích, đúng ngay trái tim. Máu rơi xuống không ngừng, đỏ cả thanh kiếm, chảy xuống, ướt cả nền đất.

Nó lúc này... đã hoàn toàn ngã quỵ.

=====ENDCHAP76=====

77. Chap 77: Thanh Tẩy

CHAP 77: THANH TẮY

Nó gục ngã, máu chảy lênh láng trên sàn nhà.

Gurena đâm thanh kiếm hắc ám của mình vào sâu hơn nữa rồi rút mạnh ra khiến một lần nữa, máu được thể tuông rơi không ngừng. Gurena lùi về phía sau, đứng nhìn khung cảnh trước mắt với vẻ đầy thỏa mãn. Bà ta cười lớn khiến cả không gian hoàn toàn chìm trong tiếng cười đầy độc ác và ghê rợn.

- Anh... xin lỗi.

Hắn một tay giữ chặt lấy vết thương ở tim, một tay chống xuống đất, cố gắng cầm cự. Hắn đưa mắt nhìn nó, ánh mắt buồn, rất buồn cũng chứa đầy cảm giác có lỗi. Hắn nghĩ, mình có lỗi với nó bởi lẽ hắn đã không thể bảo vệ được nó.

Nó lúc này mặt mày trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại. Nó nhìn hắn, lắc mạnh đầu, nước mắt tuông rơi:

- Anh không có lỗi gì hết. Là em... là em có lỗi... Tất cả... là lỗi của em... của một mình em.

Nó lắc đầu, nở một nụ cười nhẹ với nó. Hắn cố gắng dùng hết sức lực còn lại, nâng cánh tay nặng trĩu không còn chút sức nào nữa của mình lên. Hắn xoa đầu nó, hết như những ngày còn bé, hết như những lúc ban đầu nó và hắn còn vui vẻ với nhau. Rồi... cánh tay đó buông thõng.

Nụ cười nhẹ đầy dịu dàng đó vẫn còn trên môi hắn, nhưng... mắt hắn đã nhắm nghiền. Nhịp tim của hắn... cũng đã dừng hẳn. Hắn... đã đi chung với mọi người rồi.

Nước mắt nó rơi mỗi lúc một nhiều hơn. Nó nắm chặt lấy tay hắn, cảm giác vô cùng đau nhói.

Tình hình lúc này, khi lưỡi kiếm của Gurena nhắm thẳng về phía nó mà lao đến thì hắn đã không chút suy nghĩ, dẫn đo mà lập tức dịch chuyển đến ngay trước mặt nó. Tuy nhiên, tốc độ của Gurena quá nhanh, hắn chỉ kịp chắn trước mặt nó mà không có thời gian để đẩy nó ra.

Kết quả là, lưỡi kiếm của Gurena đã thẳng hướng đâm ngay vào tim hắn. Nhưng lưỡi kiếm của Gurena cũng không phải tầm thường. Gurena không chỉ đâm vào tim hắn mà còn đẩy lưỡi kiếm vào sâu hơn, xuyên qua trái tim hắn và đâm thẳng vào tim nó. Cả hai người, nó và hắn đến cuối cùng vẫn không ai né tránh được đòn tấn công vừa rồi của Gurena.

Hắn lúc này đã hoàn toàn ngã gục rồi. Còn nó, vết thương ở tim nó tiếp tục chảy máu, mặt mày nó lúc này đã trắng bệch vì mất máu quá nhiều. Nó vẫn khóc, nắm chặt tay hắn trong đau khổ và dằn vặt. Ánh mắt nó thất thần, nó đã hoàn toàn không còn chút cảm giác gì nữa.

Đến cuối cùng thì... giấc mơ kinh hoàng đó của nó ngày trước... đã trở thành sự thật. Điều khác biệt duy nhất là trong giấc mơ, nó rất khỏe mạnh, không thương tích gì còn lúc này đây, nó toàn thân đầy thương tích mà vết thương nghiêm trọng nhất là nhát kiếm đâm vào ngay tim không được cầm máu và chữa trị.

Thì ra, có cố gắng bao nhiêu, luyện tập phép thuật chăm chỉ bao nhiêu thì đến cuối cùng mọi chuyện cũng đầu lại vào đó, số mệnh đã sắp đặt rồi thì không thể nào thay đổi được.

Giá như... nó đừng ngu ngốc muốn thay đổi định mệnh. Giá như... nó đừng ngu ngốc đến đây nạp mạng để rồi liên lụy đến những người mà nó thương yêu, những người quan trọng của nó. Giá như...

Nó chợt bật cười, một nụ cười chua chát, một nụ cười xót xa. Nó cười trong khi nước mắt không ngừng rơi.

Đúng rồi nhỉ. Nếu nó không tồn tại trên cõi đời này, nếu nó không được sinh ra thì hay biết mấy. Lúc đó... những chuyện này sao có thể xảy ra???

Tất cả là tại nó, chỉ tại nó, nó đã đem đến không biết bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu nỗi mất mát cho những người xung quanh nó. Nó đúng là sao chổi mà. Nó đúng là khắc tinh của tất cả mọi người mà.

Nỗi đau cứ giằng xé lấy nó. Phải. Nó nghĩ, bản thân không có tư cách để tồn tại. Chỉ có cái chết mới là thứ xứng đáng dành cho nó, là thứ mà thực sự thuộc về nó.

Máu chảy ra mỗi lúc một nhiều. Nó đã hết chịu đựng nổi rồi.

Mà thực ra thì... nó cũng chẳng muốn chịu đựng, cầm cự thêm nữa. Làm vậy... để được gì kia chứ??? Nó... có còn gì nữa đâu, nó đâu còn lí do gì để tồn tại nữa? Chẳng phải... nó... lại một lần nữa... mất hết tất cả rồi sao? Nó đã mất hết tất cả... vào cũng một ngày rồi còn gì.

Sự tuyệt vọng đã xâm chiếm lấy toàn bộ tâm trí nó, lấp đầy cả trái tim nó. Nó nhắm nghiền mắt lại, chấp nhận đến với cánh cửa tử thần đang rộng mở phía trước.

Gurena càng cười lớn hơn, càng thỏa mãn hơn. Cuối cùng thì... bà ta đã hoàn thành việc bà ta muốn làm rồi. Cuối cùng thì... bà ta đã giết chết được nó, tiêu diệt được kẻ thù của mình rồi.

Tại nó ù cả lên, nó, không còn nghe thấy gì nữa.

Nó nhìn thấy, lúc này đây, mình đang đứng trong một nơi tối, rất tối. Thế nhưng... nó không còn thấy sợ hãi và lạc lõng nữa rồi. Nó bước đi trong không gian kì lạ, từng bước vô hồn, thất thần.

Đột nhiên, nó nhìn thấy phía xa xa, trước mặt nó có một tia sáng loe lói chói sáng. Nó không tự chỉ được mà từng bước, từng bước đến nơi có ánh sáng.

Nó bật khóc.

Lúc này đây, tất cả mọi người đều đang ở trước mặt nó.

Có Saphia, Gin, Kai. Có cả anh. Còn có... cả hắn nữa.

Mọi người đều đứng đó, nhìn nó mỉm cười đầy vui vẻ. Saphia dang rộng vòng tay ra trước nó như đang gọi nó đến với mọi người.

Nó không chút ngần ngại, vội vã tiến đến bên Saphia cùng những người mà nó yêu thương. Gần... rất gần. Nó đang ở gần họ lắm rồi. Thế nhưng, nó chợt dừng bước.

Một giọng nói rất hiền từ, rất ngọt ngào truyền đến tai nó khiến nó sững người. Mẹ... chẳng phải... là giọng nói của mẹ sao???

Nó quay đầu, mẹ nó đang đứng ở phía sau nó, căn phòng đầy bóng tối giờ đã được mẹ soi sáng bởi ánh sáng của chính mình. Mẹ nó nhìn nó, ánh mắt đượm buồn, giọng nói cũng rất buồn:

- Ryu... con... muốn từ bỏ thế sao???

Nó sững sờ. Nó... có còn gì để mà từ bỏ nữa đâu.

Mẹ nó nhìn nó đầy xót xa, ánh mắt bà như xuyên thẳng vào tim nó, nhìn thấu tâm can của nó:

- Con còn có mẹ kia mà. Chẳng lẽ... con muốn sự hy sinh của mọi người tất cả hóa thành vô ích hết hay sao???

Nó im lặng, không nói gì. Mẹ nó lại nói tiếp:

- Con đau. Mẹ hiểu hơn ai hết. Nhưng... mẹ rất buồn... rất thất vọng khi con gái mẹ... lại là người dễ dàng bỏ cuộc đến vậy. Cha con... chắc chắn ông ấy cũng rất thất vọng về con đấy. Ryu à.

- Cha... mẹ... rất... thất vọng sao?

Nó tự lẩm bẩm trong miệng. Và rồi... mẹ nó đã hoàn toàn biến mất, không gian lại ngập tràn trong bóng tối.

Nó quay người, nhìn về phía những người bạn của mình. Mọi người vẫn mỉm cười rất vui vẻ với nó. Saphia nhìn nó, nháy mắt tinh nghịch:

- Tớ... rất muốn ôm Ryu. Nhưng mà... không phải là bây giờ.

Gin và Kai cũng gật đầu. Anh nhìn nó, mỉm cười:

- Ryu à. Giờ chưa phải lúc để em đến với bọn anh đâu. Em phải mạnh mẽ lên, hãy bước qua khỏi bóng tối trong trái tim và trong tâm trí mình. Em... hãy tìm lại ánh sáng của mình đi.

Hắn nhìn nó, nụ cười đã tắt hẳn. Hắn nghiêm giọng:

- Em không thích hợp làm một kẻ bỏ cuộc đâu. Nhất định pahir hoàn thành cho xong việc nên làm.

Không để nó nói gì thêm, ánh sáng dần dần yếu đi. Năm người thân yêu của nó lần lượt biến mất, chìm vào bóng tối.

Nó hoảng loạn, nó sợ hãi. Nó gọi tên từng người, hét gọi mọi người trong vô vọng. Nó cố gắng chạy đến chỗ họ nhưng vô ích, nó dường như đang dậm chân tại chỗ, không thể di chuyển được.

Nó ngồi phệt xuống đất, úp mặt khóc.

Từng lời, từng lời của mọi người lại lần lượt vang vọng trong đầu nó.

Phải...

Nó không thể từ bỏ như vậy được. Nó không thể để sự hy sinh của mọi người là vô ích. Nó không thể để ẹ mình phải thất vọng về mình. Nó phải cố gắng hơn nữa, nó phải chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng. Lúc đó, nó mới có tư cách gặp mọi người, lúc nó, nó mới có tư cách gặp lại người cha của mình và khiến ông tự hào về nó.

Nó đã thoát ra khỏi bóng tối của chính mình.

Nó mở choàng mắt ra. Chưa bao giờ nó thấy mình có nhiều sức mạnh đến vậy.

Cả cơ thể nó được nâng lên không trung, ánh sáng bao lấy cả người nó. Và... ngay lúc này đây... phong ấn sức mạnh của nó... đang được phá giải hoàn toàn.

Cả căn phòng ngập tràn ánh sáng huyền ảo đến chói mắt. Gurena ngừng cười, trong lòng bà ta dâng lên một cảm giác kì lạ, dường như... đó là... một nỗi sợ hãi vô hình.

Ánh sáng bao phủ lấy nó. Hệt như lần trước, sức mạnh tràn ngập mọi tế bào của nó, các vết thương cũng được hồi phục nhanh chóng.

Nó nhắm mắt, mặc cho sức mạnh bao trùm lấy thân thể nhỏ bé của nó. Nó đã không còn quan tâm việc sống hay chết, chính vì vậy, nó có thể thoải mái dùng hết sức mạnh của mình. Dù cho đến cuối cùng, nó bị sức mạnh ấy nuốt chửng đi chẳng nữa thì cũng đã không còn là vấn đề khiến nó lo lắng nữa rồi.

Phong ấn đã được giải xong. Chân nó từ từ chạm đất.

Nó mở mắt ra. Phía sau nó, một đôi cánh xuất hiện. Đôi cánh trắng tinh khiết, không chút tạp chất. Đôi cánh to, rộng và ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng lớn, vô cùng rõ rệt.

Gurena thoáng hoảng loạn. Bà ta... chưa từng thấy đôi cánh nào giống như vậy từ trước đến nay. Cầm chặt quyền trượng trên tay, Gurena giữ lại nét bình tĩnh. Bà ta tin chắc, phần thắng sẽ thuộc về mình.

Quyền trượng của nó đã biến mất, không còn nữa. Nó lúc này chỉ có thêm mỗi một đôi cánh trắng thiên thần, trên tay không có bất kì thứ vũ khí gì cả.

Gurena tấn công về phía nó bằng những quả cầu hắc ám. Nó không chút hoảng loạn, đưa bàn tay về phía trước. Tất cả những quả cầu phép thuật hắc ám đột ngột dừng lại, hóa thành những đóa hoa màu tím đẹp mắt, bay bay trước mắt nó cùng với Gurena.

Gurena rất bất ngờ.

Không thể để một con nhãi ranh như nó qua mặt được. Gurena tiếp tục dùng phép thuật tấn công nó.

Mặt đất dưới chân nó rung chuyển, rồi nứt toác ra. Dung nham phun trào ngay dưới chân của nó. Thế nhưng, nó vẫn hoàn toàn bình tĩnh. Đôi cánh vừa mới xuất hiện từ từ nâng nó bay lên cao. Nó lẩm nhẩm thần chú, lòng bàn tay hướng về phía dung nham đang tấn công nó.

Dung nham cuộn cuộn, nóng hừng hực. Nó chỉ bình thần phát tay, chỗ mặt đất bị nứt ra làm đôi từ từ trở lại tình trạng ban đầu, một lỗ đen mở ra, dung nham bị cuốn hết vào bên trong, không để lại chút dấu vết.

Gurena tiếp tục tấn công, dồn hết toàn lực không chút nhân nhượng nhưng nó giờ đây đã hoàn toàn khác trước. Nó rất nhẹ nhàng phản lại tất cả đòn tấn công của Gurena mà không chút hề hấn gì. Gurena... lúc này... đã bắt đầu biết đến sự lo sợ.

Nó giữ nguyên nét mặt lạnh lùng, không chút cảm xúc. Lúc này, nó chỉ lãnh đạm cất lên tiếng nói:

- Phép thuật thanh tẩy.

=====ENDCHAP77=====

78. Chap 78: Hồi Sinh

CHAP 78: HỒI SINH

- Phép thuật thanh tẩy.

Từng lời, từng tiếng nó phát ra rất rõ ràng, rành mạch và mang đầy vẻ dứt khoát.

Đôi cánh kì lạ tuyệt đẹp của nó khép lại, bao bọc lấy toàn bộ cơ thể của nó vào bên trong. Nó đã hoàn toàn thu mình trong đôi cánh ấy.

Bất chợt, một tia sáng yếu ớt sáng lên ở ngay trái tim nó. Tia sáng dần dần mạnh mẽ hơn, dần dần mãnh liệt hơn, chiếu rọi ánh sáng của mình. Ánh sáng lan dần, lan dần, xuất phát từ trái tim nó và tỏa ra, chiếu soi từ khắp cơ thể nó.

Ánh sáng mạnh mẽ đã dần dần bao phủ lấy khắp cơ thể nó. Theo đó, sức mạnh phép thuật bị phong ấn của nó cũng được phát huy hoàn toàn, liên kết với thứ ánh sáng đầy mạnh mẽ ấy.

Sức mạnh ngày một dâng tràn, tăng dần, tăng dần và... cuối cùng đã được giải phóng hoàn toàn.

Đôi cánh đang bao bọc lấy nó mở tung ra. Một làn ánh sáng chói lòa tỏa ra từ nó. Ánh sáng bắt đầu lan rộng ra, chiếm hữu cả không gian bên ngoài.

Gurena trợn tròn mắt khi nhìn thấy thứ ánh sáng chứa đầy sức mạnh phép thuật này. Bà ta rất nhanh chóng, giải phóng hoàn toàn sức mạnh hắc ám của mình, đối đầu lại với ánh sáng của nó.

Hai nguồn sức mạnh tạo nên vạn vật - ánh sáng và bóng tối - đối đầu với nhau.

Ánh sáng của nó lan rộng, chiếu sáng toàn bộ cung điện của Gurena, xua tan đi những thứ xấu xa và tàn ác tồn tại ở nơi đây. Ánh sáng của nó mang một sức mạnh kì lạ, nó khiến cho tất cả những sinh vật cũng như cây cối tưởng như đã chết đi, không còn sống sót nổi nay lại một lần nữa được sinh sôi, xanh tươi một cách bất ngờ.

Gurena quyết không bỏ cuộc. Bóng tối ngập tràn thù hận và đau thương vẫn bao bọc lấy bà ta, chống đối với ánh sáng của tình yêu thương cùng hy vọng của nó. Bóng tối của Gurena vẫn chống đối, cố gắng đáng bại ánh sáng của nó.

Thế nhưng, ngay lúc này đây, sức mạnh của Gurena... đã thua xa nó.

Ánh sáng của nó vẫn cứ mạnh mẽ bao phủ lấy mọi vật, thu hẹp dần bóng tối hắc ám tội lỗi của Gurena. Gurena khó khăn cầm cự, cảm giác vô cùng khó chịu và khổ sở.

Ánh sáng của nó quá mạnh mẽ, Gurena quy dần, quỳ bệt xuống nền đất nhưng bà ta vẫn ngoan cố, không chấp nhận thua cuộc mà tiếp tục phản kháng.

Toàn bộ sức mạnh của nó đã được giải phóng và dồn hết vào thứ ánh sáng thanh tẩy này. Chính vì vậy, Gurena có chống cự cũng chỉ vô ích mà thôi.

Ánh sáng thanh tẩy của nó đã thanh tẩy mọi sự xấu xa, mọi thù hận ở nơi đây. Chỉ còn Gurena nữa thôi nhưng... nó chắc chắn làm được, nó lúc này đã là... không thể thua cuộc nữa rồi.

Và... kết quả cuối cùng cũng đã xuất hiện. Gurena đã chống cự không nổi nữa, ánh sáng của nó đã chiếm lấy bóng tối hắc ám của bà ta và giờ đây, ánh sáng đó đang bao phủ lấy Gurena.

Gurena kêu gào, hét lên trong đau đớn.

Thứ ánh sáng này của nó đang thiêu đốt bóng tối tràn ngập trong tâm trí và trái tim Gurena khiến bà ta vô cùng đau đớn. Bóng tối hắc ám trong Gurena quá lớn, trong tim bà ta không còn chút ánh sáng nào, chính vì vậy, ánh sáng thanh tẩy của nó càng phát huy sức mạnh của mình.

Gurena nằm lăn ra đất, quần quai đầy khổ sở. Cả cơ thể bà ta nóng rực, đau nhói từng từng. Bà ta cảm giác như từng tế bào trong cơ thể mình đang bị đốt cháy. Gurena nhìn nó trừng trừng, ánh mắt đầy căm hận, như muốn lao đến ăn tươi nuốt sống nó, giết nó ngay lập tức.

Thế nhưng, Gurena không hề hay biết rằng, bóng tối trong bà ta càng lớn, lòng căm thù càng sâu thì sức mạnh thanh tẩy của nó càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Sức mạnh thanh tẩy của nó là sức mạnh phép thuật đặc biệt dùng để xóa đi bóng tối hận thù trong tim con người, đưa con người về lại với bản chất hiền lành, trở về với con đường đúng đắn. Chỉ cần biết quay đầu, thực sự muốn làm lại, sửa chữa sai lầm thì sức mạnh thanh tẩy của nó sẽ lập tức biến mất, không ảnh hưởng đến người bị phép thuật tác động vào. Thế nhưng, nếu người đó mãi vẫn không biết hối hận thì sức mạnh đó sẽ thiêu đốt người đó cũng như bóng tối trong người đó và sẽ biến người đó trở thành cát bụi.

Và... Gurena đã phải đón nhận kết cục của bản thân mình.

Ánh sáng của nó ngày càng phát huy sức mạnh của mình bên trong cơ thể Gurena. Cơ đau nhói, cảm giác đang bị thiêu đốt ngày một tăng dần, tiếng kêu gào đau đớn vang lên mỗi lúc một to, mỗi lúc càng thêm khổ sở. Cơ thể Gurena đã đi đến giới hạn, ánh sáng của nó đã khiến Gurena vỡ tung ra, tan biến thành cát bụi.

Trận chiến... đã kết thúc.

Đôi cánh của nó tan ra như những cánh hoa và từ từ biến mất trong ánh sáng thanh tẩy. Ánh sáng thanh tẩy cũng dần dần biến mất.

Nó quỳ xuống trên mặt đất, khắp người ê ẩm, cảm giác mệt mỏi xâm chiếm lấy nó. Cũng may, trận chiến kết thúc sớm, nếu còn lâu thêm chút nữa, chỉ e nó không cầm cự nổi mà cũng đã bị sức mạnh của mình chiếm và giết chết rồi.

Mi mắt nó lúc này nặng trĩu, nó... rất muốn ngủ. Nhưng, nó không muốn như vậy.

Nhìn những người đã vì mình mà ngã xuống, nó lại không kiềm lòng được mà rơi nước mắt. Nó nhìn mọi người một lượt, mỉm cười, giọng nói yếu ớt vì quá mệt mỏi cất lên:

- Mọi người... em... làm được rồi.

Nó nói, cảm giác mình ngày một yếu dần đi. Tưởng chừng như nó sắp ngã quỵ thì đột nhiên, một người chạy đến đỡ lấy nó đang muốn ngã đi vì quá mệt. Nó nhìn mái tóc màu đỏ trước mắt mình, ngược mặt nhìn lên, ánh mắt lộ rõ vẻ vui mừng, nụ cười cũng xuất hiện trên môi:

- Mẹ...

Mẹ nó khóc. Ôm chặt nó vào lòng, bà vuốt ve mái tóc nó, xoa đầu nó. Mẹ nó ôm nó chặt, rất chặt để thỏa nỗi nhớ nhung, xóa tan đi khoảng cách giữa hai mẹ con suốt bao năm trời xa cách.

Nó cũng dùng chút sức còn lại của mình ôm chặt lấy mẹ, nước mắt không ngừng rơi.

- Con gái yêu quý của mẹ. Con giỏi lắm... rất giỏi. Mẹ... rất tự hào về con. Cha con... cũng rất tự hào về con.

Nó không nói gì, chỉ nức nở khóc, vùi đầu vào người mẹ, cảm nhận hơi ấm và tình yêu của mẹ.

Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, tràn ngập hạnh phúc và yêu thương.

Đột nhiên, mẹ nó buông nó ra, nhìn thẳng vào mắt nó:

- Ryu... con gái yêu của mẹ. Con... đã chịu nhiều khổ sở và đau thương rồi. Mẹ... mẹ thật đáng trách khi không thể làm gì giúp con mà chỉ có thể đứng nhìn con gánh vác mọi việc.

Nó lắc đầu. Nó rất muốn lên tiếng nhưng mẹ nó đã xoa đầu nó đầy yêu thương, chiều chuộng rồi mỉm cười:

- Đây... là việc duy nhất... mẹ làm được cho con. Mẹ mong... con sẽ sống thật hạnh phúc và vui vẻ.

Nó vẫn còn chưa hiểu rõ cuộc mẹ nó đang muốn làm gì. Mẹ nó vừa nói xong thì liền mỉm cười với nó, đưa tay sờ khuôn mặt nó, nhìn mãi không thôi.

Rồi, bà bất ngờ nhắm mắt lại, đôi tay nắm chặt, đặt ở tim mình. Mẹ nó lẩm bẩm câu thần chú phép thuật gì đó mà nó chưa biết bao giờ cũng chưa từng đọc qua. Câu thần chú rất kì lạ, nó cũng chẳng biết đây là thần chú gì và tạo ra phép thuật gì.

Thần chú vừa dứt, mái tóc đỏ của mẹ nó liền phát ra ánh sáng kì lạ, bay bay trong gió. Nó mãi chăm chú nhìn mẹ mình mà không hề hay biết rằng ở phía những người bạn đã vì nó mà hy sinh - anh, hắc, Saphia, Gin và Kai - cả năm người họ đều xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ ở ngay tim.

Ánh sáng từ mái tóc đỏ của mẹ nó đã tắt. Mái tóc mẹ nó lúc này đã không còn là màu đỏ nữa mà đã chuyển sang màu trắng, khuôn mặt mẹ nó cũng đầy những nếp nhăn, trông mẹ nó lúc này như đã già đi rất rất nhiều.

Nó hoảng loạn, không hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mẹ nó lại nhìn nó đầy âu yếm, yêu thương, đôi bàn tay gầy guộc vuốt ve khuôn mặt nó. Ánh mắt mẹ nó lúc này chuyển sang đáng vẻ đầy nuối tiếc, lưu luyến. Mẹ nó nhẹ nhàng nói với nó:

- Ryu ngoan... con... nhất định phải sống thật hạnh phúc.

Trong lòng nó bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình. Nó nhìn mẹ nó trân trân, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Mẹ... mẹ... rốt cuộc... vừa rồi mẹ đã làm gì??? Đó... là phép thuật gì?

Mẹ nó mỉm cười, tiếp tục vuốt ve khuôn mặt nó:

- Đó... là phép thuật hồi sinh. Một loại phép thuật đã thất truyền, chỉ có mẹ là người duy nhất sử dụng được.

- Vậy... muốn hồi sinh... phải đánh đổi điều gì?

Nó hỏi, một câu hỏi khiến mẹ nó nhất thời ngơ ngác, không biết trả lời thế nào. Mắt nó khẽ nặng trĩu nước, nước mắt chực chờ trào ra. Mẹ nó xót xa, khẽ thở dài rồi cũng trả lời nó:

- Mạng đổi mạng.

Nó ngây người. Mẹ nó xoa nhẹ má nó, giọng nói rất nhẹ nhàng và ngọt ngào:

- Ryu ngoan. Không có gì mà con phải buồn cả, có biết không. Mẹ biết... con rất yêu những người bạn của mình và... mẹ cũng đã biết... con gái mẹ... đã biết yêu rồi. Mẹ rất vui khi thấy người con yêu... cũng rất yêu con, còn yêu con hơn cả tính mạng mình nữa.

Mẹ nó lau đi những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt mệt mỏi của nó. Mẹ nó ôm nó vào lòng, vuốt ve mái tóc tím:

- Mẹ xin lỗi vì đã không cho con có được cuộc sống hạnh phúc gia đình mà đáng lẽ con phải có được. Khi thấy con đau khổ vì mất đi những người bạn, mẹ... biết rằng đây là điều duy nhất có thể làm để khiến con hạnh phúc. Nghe này Ryu. Về lời tiên tri, về sứ mạng hồi phục vương quốc huyền bí, con không cần phải quan tâm làm gì. Hãy cứ sống cuộc sống của chính mình, hãy nghĩ đến hạnh phúc của mình, đừng quan tâm những chuyện quá khứ làm gì nữa. Quá khứ đã qua đi thì hãy cứ để nó trôi qua như vậy, đừng cố níu kéo lại nữa làm gì. Con hiểu chứ.

Mẹ nó mỉm cười, ôm nó càng chặt hơn:

- Ta biết... cậu bé đó. Nó là thằng bé lúc nhỏ lúc nào cũng trêu chọc con, lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng nhưng lại rất quan tâm đến con. Tuy cha nó... là kẻ thù của gia đình ta nhưng... nó không phải cha nó, Ryu à.

Mẹ nó lúc này nhìn thẳng vào nó, ánh mắt rất kiên định:

- Từ trong ánh mắt con, mẹ có thể biết, con yêu thằng bé ấy đến nhường nào. Hãy dừng cảm tiến đến với tình yêu của mình, dừng cảm đối diện với tình cảm của bản thân, đừng quan tâm gì cả. Tìm được một người yêu con như thằng bé ấy không dễ đâu. Nhất định... con phải trân trọng. Con hiểu những gì mẹ nói, đúng chứ, Ryu?

Nó im lặng, không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Mẹ nó mỉm cười, một nụ cười rất dịu dàng:

- Mẹ... đã an tâm... đến với cha con và hoàng tộc của chúng ta rồi.

Nó sững sờ, nhìn mẹ nó trân trân.

Trước mặt nó lúc này là hình ảnh mẹ nó đang mờ nhạt dần. Mẹ nó... đang dần dần tan biến.

- Mẹ...

Nó hét lên, lao đến ôm chặt lấy mẹ. Mẹ nó chỉ mỉm cười với nó, ôm lấy nó lần cuối. Mẹ nó vỗ về nó:

- Ngoan nào Ryu. Đến lúc... mẹ phải đi rồi. Nhớ... hãy sống thật hạnh phúc bên người con yêu.

Nó lắc đầu không thôi, ôm lấy mẹ mà nước mắt không ngừng.

Rồi... một giọng nói nam trầm ấm, thân quen vang lên bên tai nó:

- Ryu của cha. Con... đã lớn rồi, lại còn... rất xinh đẹp nữa.

Nó đưa khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên ngược nhìn. Là... cha nó.

Cha nó đang ở cạnh mẹ nó, cả hai đều mỉm cười nhìn nó. Nó sững sờ nhưng rất nhanh, nó ôm chặt lấy cha mình ở trước mặt để thỏa nỗi nhớ nhung. Nó xúc động, nói không nên lời. Cha nó lên tiếng:

- Đây là nhờ năng lực phép thuật đặc biệt của mẹ con nên cha con ta mới được gặp nhau. Ryu bé bỏng của ta, bao lâu nay, ta luôn dõi theo từng bước đi của con. Con hãy nghe lời mẹ, đừng quan tâm chuyện phục hồi lại hoàng tộc mà hãy sống cho bản thân mình biết không con gái yêu. Còn thằng bé kia... cha cũng ủng hộ mẹ con. Hãy đối mặt với tình cảm của bản thân con và sống thật hạnh phúc.

Nó không biết nói gì, chỉ biết khóc nhìn cha mẹ mình trong nỗi nghẹn ngào xúc động. Cha nó xoa đầu nó, nhẹ giọng:

- Con gái cưng của cha... khóc mà vẫn rất xinh đẹp. Con nghe đây. Đừng buồn gì cả bởi vì... cha và mẹ... luôn dõi theo con và sẽ sống mãi trong tim con. Con chỉ cần trân trọng hiện tại và tương lai sau này của mình thôi.

Mẹ nó mỉm cười, gật đầu đồng tình với cha nó.

Rồi, hình ảnh cả hai bắt đầu mờ nhạt, tan biến trong không khí.

Nó hoảng loạn, lao đến giữ chặt hai người với hy vọng họ sẽ không biến mất nhưng vô vọng. Cả hai dần tan biến nhưng trên môi vẫn luôn là nụ cười:

- Ryu. Cha và mẹ... đều rất yêu con và... rất tự hào về con. Chúng ta... sẽ mãi mãi ở cạnh con.

Và rồi, cả hai đều biến mất.

- Cha... mẹ...

Nó hét lên đầy đau xót, nước mắt tuông rơi không ngừng.

Nó không biết rằng, lúc cha và mẹ nó sắp biến mất thì hắn đã tỉnh dậy.

Nó mệt mỏi, hoàn toàn kiệt sức lại thêm đau lòng khi chỉ gặp được cha mẹ mình trong một phút giây ngắn ngủi. Nó ngã quỵ, hai mắt nhắm nghiền lại, nằm dài trên nền đất lạnh. Thế nhưng, nước mắt nó vẫn rơi, miệng nó vẫn không ngừng lẩm bẩm hai tiếng “cha, mẹ”.

=====ENDCHAP78=====

79. Chap 79: Tình Cảm Âm Thầm

CHAP 79: TÌNH CẢM ÂM THẦM

Ánh sáng chiếu rọi vào khiến nó cảm thấy khó chịu, đôi mắt tím xinh đẹp từ từ mở ra. Lúc này đây, nó cảm nhận rõ cơ thể mình lúc này đã hoàn toàn khỏe mạnh. Nó chống tay, ngồi dậy.

Thế nhưng, nó không hề hay biết rằng khi đôi mắt nó đang từ từ chuyển động, mở ra thì không khí xung quanh hoàn toàn lắng đọng lại, cảm giác vui mừng, hạnh phúc tràn ngập trong căn phòng.

Từ đâu, bé Pi mừng rỡ bay lượn vài vòng trước mặt nó rồi ngay lập tức nhào vào lòng nó, cái đầu nhỏ xinh cùng bộ lông tím mềm mại không ngừng cọ cọ vào người nó khiến nó bất giác nở nụ cười nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Cậu tỉnh rồi.

Saphia hét toáng lên, vỡ oà trong hạnh phúc và vui sướng. Không chờ đợi thêm, Saphia cùng Gin, hai người vừa xúc động đến rơi nước mắt, vừa mỉm cười hết sức vui vẻ chạy vội lại, ôm chầm lấy nó mà nức nở. Cả hai ôm rất chặt như sợ chỉ cần rời lỏng vòng tay ra thì nó sẽ lập tức biến mất.

Nó đưa tay ôm lấy hai người họ trong vô thức nhưng bộ não của nó lúc này vẫn chưa xử lý được rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra ở đây.

Như nhận thấy hành động của mình quá đột ngột, nó vẫn chưa thể hiểu hết được, Gin và Saphia đồng loạt buông nó ra, đứng lui về phía sau, một tay lau đi nước mắt nhưng nụ cười vẫn luôn hiện hữu trên môi, rất sung sướng, rất vui vẻ. Bé Pi cũng ngoan ngoãn nằm im trong lòng nó, rúc vào người nó.

Nó lúc này mới để ý đến xung quanh.

Cửa sổ, rèm cửa, chiếc bàn, tủ quần áo,... tất cả đều rất thân quen, rất gần gũi. Nó... đang ở trong phòng của mình ở kí túc xá của Witchard. Và nó đang ngồi trên chính chiếc giường của mình.

Nó nhìn hết thấy những người xung quanh. Anh, Saphia, Gin, Kai. Bốn người đều đang ở trước mặt nó, rất an toàn, rất khỏe mạnh. Ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt vừa vui vẻ, vừa lo lắng, nụ cười trên môi rất tươi. Riêng Saphia và Gin, đôi mắt họ vẫn đỏ hoe, rưng rưng nước mắt vì quá xúc động.

Kí ức... bắt đầu ùa về trong nó.

Phải rồi.

Nó nhớ, nó nhớ rồi.

Lúc đó... lúc nó tưởng như đã tuyệt vọng, hoàn toàn bỏ cuộc thì mọi người và mẹ đã tiếp thêm sức mạnh cho nó tiếp tục chiến đấu. Nó đã giải phóng toàn bộ sức mạnh của mình. Nó chiến đấu bằng tất cả tình yêu dành ọi người, bằng tất cả hy vọng và niềm tin của bản thân mình. Và... nó đã chiến thắng.

Nó cũng nhớ. Nó... đã gặp mẹ, được ôm mẹ, được trò chuyện với mẹ và... nó cũng gặp được cha mình.

Từng lời nói của cha mẹ nó in sâu trong lòng nó, nó nhớ như in từng từ một. Nó... cũng nhớ hình ảnh hai người biến mất, tan biến trong không khí. Nhưng... nó có thể nhớ rõ cả hai đều rất vui vẻ, rất mãn nguyện và có lẽ... giờ đây, cha và mẹ nó đang rất hạnh phúc bên nhau trên thiên đường cùng với toàn bộ hoàng tộc của nó. Chắc hẳn, họ đều rất hạnh phúc.

Nó bắt giác mỉm cười, một nụ cười thực sự tràn đầy sức sống và hạnh phúc.

Nó lại nhìn mọi người một lượt, ngầm biết ơn mẹ nó đã hy sinh tính mạng mình để hồi sinh cho những người bạn thân thiết của nó, những người yêu thương nó và cũng là những người quan trọng đối với nó.

Thế nhưng... lúc này đây, nó mới phát hiện ra trong căn phòng này, vẫn còn thiếu vắng... một bóng hình.

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt nó biến mất, thay vào đó là sự lo sợ, hoảng loạn. Chẳng lẽ... chẳng lẽ phép thuật của mẹ nó... chỉ có thể hồi sinh được cho bốn người???

Nhận thấy nét mặt lo lắng của nó, nụ cười trên môi mọi người cũng chợt tắt. Bé Pi bay ra, đứng trước mặt nó, ánh mắt nhìn nó khó hiểu và cũng đầy sự quan tâm.

Nó không nói không rằng, vội vã lao ra ngoài bỏ mặt mọi người không hiểu có chuyện gì xảy ra với nó, không ngừng gọi với theo. Đang toang đuổi theo nó thì bất chợt, anh mỉm cười, căn mọi người lại:

- Ở lại đây đi, Ryu không sao đâu.

- Nhưng...

Saphia muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy vui vẻ cùng dáng vẻ bình thản của anh thì cũng kiềm nén lại, không nói gì nữa. Tất cả bọn họ lại ở yên trong phòng. Kai không giấu vẻ lo lắng, hỏi anh:

- Để Ryu chạy ra ngoài một mình vậy liệu có ổn không?

Gin cũng vội vã gật đầu:

- Phải đó. Cậu ấy chỉ mới tỉnh lại thôi mà.

Anh mỉm cười:

- Cứ yên tâm đi. Mọi người cứ tin ở tôi, Ryu nhất định sẽ không sao cả.

Tuy còn có phần lo lắng nhưng nghe anh nói vậy, mọi người cũng đành tin theo, yên ổn ở trong phòng nhưng vẫn không ngừng lo lắng, sợ nó vừa mới tỉnh lại sức khỏe chưa hồi phục hoàn toàn, dễ xảy ra bất trắc.

Nó chạy lao ra khỏi phòng, trái tim cảm thấy vô cùng đau nhói, vẻ lo lắng hiện lên rất rõ ràng. Nó sợ... sợ chuyện đó sẽ là sự thật. Nó sợ... sợ mình sẽ vĩnh viễn mất đi điều quan trọng nhất.

Nó cứ chạy, chạy mãi, chạy trong vô thức và cũng không hề hay biết mình đang đi đâu. Nó chỉ biết rằng trái tim nó đang mách bảo nó đi theo hướng đó.

Trở về quá khứ.

Sau trận chiến với Gurena, khi cha mẹ nó tan biến trước mắt nó, nó đã lã đi vì kiệt sức và cũng vì quá đau lòng khi chứng kiến hiện thực trước mắt. Ngay sau đó, nhờ sức mạnh hồi sinh của mẹ nó mà những người đã vì nó mà hy sinh đã được đưa trở lại từ thiên đường, trở về bên cạnh nó.

Thấy nó nằm bất tỉnh dưới mặt đất, cả cơ thể xây xát, ai nấy đều lo lắng, gọi nó không ngừng nhưng không thấy nó có chút động tĩnh gì, đã hoàn toàn mất đi nhận thức. Theo tình hình trước mắt, tất cả đều đã đoán ra được rằng nó đã giành được chiến thắng và Gurena đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Ai ai cũng lo lắng cho tình hình của nó, vội vã đưa nó trở về để điều trị và dưỡng thương. Trên đường đi, họ đã gặp được bé Pi, Leon và Haku. Cả ba cũng chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng lúc họ đang giao chiến với linh thú của Gurena bất phân thắng bại thì một luồng ánh sáng rực rỡ nhưng rất mạnh mẽ được tỏa ra từ bên trong cung điện. Ánh sáng kì lạ đó không tác động gì đến họ nhưng dường như lại ảnh hưởng rất mạnh mẽ đến linh thú của Gurena. Cả ba trông thấy linh thú của Gurena tỏ ra vô cùng đau đớn, quằn quại như đang bị thiêu đốt và sau đó tan biến thành tro bụi, không còn chút dấu tích gì.

Lúc mọi người cùng trở về Witchard, mọi người vội vã đưa nó về phòng. Saphia và Gin giúp nó thay bộ trang phục đã tả tơi, rách rưới vì trận chiến trên người. Sau đó, anh dùng phép thuật, trị thương giúp nó. Thế nhưng, nó vẫn không hề tỉnh dậy.

Ai nấy đều hết mực lo lắng, đặc biệt là... hân.

Hân bảo mọi người đi nghỉ ngơi, còn mình mình ngồi cạnh giường, săn sóc cho nó. Mọi người không muốn như vậy, ai cũng muốn ở cạnh, đợi nó tỉnh lại nhưng trước thái độ kiên quyết của hân và anh cũng lên tiếng nói giúp hân nên tất cả đồng ý trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Hân ở cạnh giường, bàn tay nắm chặt lấy tay nó, ánh mắt nhìn nó không rời.

Khuôn mặt nó lúc này trông rất bình yên, không vướn chút lo lắng hay buồn phiền gì. Hơi thở của nó đều đều, rất nhẹ nhàng. Hân đưa tay vuốt ve khuôn mặt của nó. Không biết đã bao lâu rồi hân không được gần gũi và thân thiết với nó như vậy. Hân bất giác nở một nụ cười.

Trong lòng hân dâng lên một cảm xúc kì lạ, không thể kiềm chế được. Hân... muốn ở cạnh nó mãi mãi. Hân muốn lúc nào cũng được quan tâm, chăm sóc cho nó như lúc này. Nhưng rồi, hân chợt cười bản thân mình. Làm sao có thể kia chứ? Hân và nó, chẳng phải là kẻ thù, là người xa lạ rồi sao??? Dù cha hân đã chết nhưng... nó sao có thể quên được mối thù này?

Hân nhớ lại cảnh tượng lúc mình tỉnh lại, hân... đã chứng kiến hai người mà nó gọi là cha, mẹ biến mất trước mắt nó. Hân có thể nhận ra... nó đau khổ đến mức nào và hân cũng biết, nếu không có cha hân, không phải vì những tội ác mà ông ta đã gây ra thì nó... đã có cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ như bao người, nó... đã không phải chia xa cha mẹ mình rồi.

Càng nghĩ, hân càng tự trách bản thân mình. Nó hận hân, ghét hân cũng phải thôi. Và hân cũng tin rằng, bản thân hân nên chấp nhận sự thật này, phải chấp nhận rằng... nó... sẽ không bao giờ trở về bên hân.

Thế nhưng... con người ta sinh ra vốn đã ích kỉ rồi. Vậy nên... hãy để hân ích kỉ một lần này nữa thôi, một lần cuối cùng thôi. Hân sẽ ích kỉ lần cuối, ở cạnh nó, chăm sóc cho nó, quan tâm nó hết ngày hôm nay rồi ngay ngày hôm sau, hân sẽ biến mất... sẽ chỉ âm thầm quan tâm, dõi theo và bảo vệ cho nó mà thôi.

Hân vẫn nắm chặt tay nó, nhìn nó không rời để ghi nhớ rõ từng đường nét trên khuôn mặt nó. Hân sẽ chấp nhận rời xa nó, chỉ âm thầm bên cạnh nó. Và... hân cũng sẽ mãi mãi như vậy. Trái tim hân chỉ có duy nhất một khoảng trống nhưng khoảng trống đó đã bị nó lấp đầy rồi, không thể chứa thêm bất kì thứ gì nữa. Chính vì vậy, hân cũng sẽ không tìm kiếm hạnh phúc nào khác cho riêng mình, hân sẽ giữ mãi nó trong tim, không bao giờ ngừng yêu thương nó.

Và... đúng như lời hân tự nói với bản thân mình. Ngay ngày hôm sau, hân không ở cạnh nó nữa mà giao nó lại cho anh, Saphia, Gin và Kai. Còn hân... hân chỉ lấy lí do vương quốc bóng tối hiện tại có rất nhiều việc cần xử lí, hân phải trở về giải quyết ngay lập tức. Thế nhưng, thực chất hân không hề đi đâu xa mà lặng lẽ nấp ở cành cây ngoài cửa sổ phòng nó, không ngừng dõi mắt về phía chiếc giường, nơi nó đang yên bình đắm chìm trong giấc ngủ say để nhìn ngắm nó và chờ đợi... nó tỉnh dậy.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Một ngày... hai ngày... ba ngày...

Có những hôm trời nắng gắt, có những hôm mưa lớn, có những đêm vô cùng giá lạnh, rét đến run người nhưng hắn vẫn ở yên trên cành cây ấy, không hề rời đi, vẫn chống chịu với thời tiết khắc nghiệt mà dõi mắt về phía nó. Hắn thấy lo lắng, tại sao nó đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy???

Không riêng gì hắn, mọi người đều lo lắng cho nó vô cùng đến nỗi mất ăn mất ngủ. Mọi người luôn túc trực bên cạnh giường nó, không ngừng chờ đợi, không ngừng hy vọng nó sẽ tỉnh dậy. Anh xem xét tình hình, hoàn toàn chắc chắn vết thương trên người nó đang dần hồi phục, sức khỏe cũng cải thiện nhưng vẫn không biết tại sao nó vẫn chưa tỉnh dậy. Có lẽ... trận chiến đã khiến nó quá mệt mỏi.

Sự lo lắng của mọi người dâng lên theo từng ngày. Và... thật may mắn. Vào hôm nay. Đúng một tuần nó chìm vào giấc ngủ thì nó đã tỉnh dậy.

Nhìn thấy đôi mắt kia khẽ động dậy, rồi từ từ mở ra, ai nấy đều hết sức vui mừng, hết sức hạnh phúc. Vậy là... nó đã tỉnh rồi. Vậy là... nó không sao rồi.

Niềm vui, sự xúc động dâng lên đến đỉnh điểm.

Khỏi phải nói, người vui nhất... chính là hắn.

Nhìn thấy nó đã tỉnh, hắn muốn ngay lập tức đến bên nó, ôm nó vào lòng, trách móc nó dám ngủ lâu như vậy khiến mọi người lo lắng. Nhưng... dù sao thì... đó cũng chỉ là mong muốn, là suy nghĩ của hắn.

Trên thực tế, thấy nó tỉnh dậy, hắn chỉ lặng lẽ mỉm cười, ánh mắt chứa đầy hạnh phúc. Rồi rất nhanh, hắn lập tức rời đi bởi hắn sợ... sợ nhìn thấy nó quá lâu, hắn sẽ không kiềm chế được tình cảm của bản thân mình. Hắn cũng sợ nó sẽ không vui khi thấy sự xuất hiện của hắn.

Trở về thực tại.

Nó chạy mãi, chạy mãi và cuối cùng, đôi chân nhỏ nhắn đã dừng lại. Nó thở dốc vì chạy lâu, cũng bởi vì mới hồi phục mà đã vận động mạnh nên nó có phần kiệt sức. Thế nhưng, trên môi nó vẫn hiện hữu một nụ cười hạnh phúc, vẻ lo lắng biến mất hoàn toàn, thay vào đó là niềm vui sướng tột độ.

Nhìn bóng người trước mặt, nó thở phào nhẹ nhõm.

Những đóa hoa tím biếc khẽ lay động, vài cánh hoa rơi rơi trong gió, tiếng gió như tiếng hát của thiên thần, văng vẳng bên tai nó. Mái tóc tím của nó cũng theo gió mà tung bay. Nó lúc này rất xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp, hệt như một thiên sứ nhỏ đang đứng ở chốn thiên đường.

Nơi nó đang đứng lúc này đây không đâu khác chính là nơi mà nó và hắn lần đầu gặp lại nhau ở Witchard sau bao năm xa cách – khu vườn phía sau trường, cũng chính là khu vườn của riêng hắn.

=====ENDCHAP79=====

80. Chap 80: Happy Ending

CHAP 80: HAPPY ENDING

Hắn lặng người nhìn nó, sững sờ. Hắn thật sự không còn tin vào mắt mình nữa. Là nó... thật sự là nó. Nó đang đứng đó, ngay trước mắt hắn. Và nó... còn đang mỉm cười với hắn, nụ cười rất tươi, rất hạnh phúc.

Nó hít thở thật sâu, điều hòa lại nhịp thở, cảm nhận trái tim mình đang rung động mãnh liệt. Nó bước đi thật chậm rãi, từng bước, từng bước đầy kiêu hãnh. Nó đứng đối diện với hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn. Ánh mắt ấy... thật sự rất cuốn hút nó. Nó cố gắng bình tĩnh hết mức, giữ dáng vẻ bình thản nhất, lạnh giọng lên tiếng với hắn:

- Hồi phục rồi chứ?

Hắn vẫn lặng người nhìn nó, hoàn toàn bị mất hồn bởi đôi mắt tím cùng khuôn mặt thiên thần quen thuộc. Hắn chỉ khẽ gật đầu. Nó ra vẻ suy tư rồi tiếp tục lên tiếng, giọng nói vẫn hết sức lạnh lùng:

- Sao không thấy anh trong phòng với mọi người??? Mọi người đều ở trong phòng tôi, duy chỉ có anh là ở đây. Anh ghét tôi đến vậy sao??? Không muốn nhìn thấy tôi đến vậy sao???

Hắn thoáng buồn nhưng trái tim lại có chút gì đó vui vui lạ thường. Nó trách hắn không ở trong phòng đợi nó tỉnh, vậy là... nó vẫn còn quan tâm đến hắn hay sao??? Hắn muôn ngàn lần muốn nói với nó hắn luôn luôn dõi theo nó, luôn luôn ở cạnh nó, chỉ là hắn không để bất kì ai kể cả nó hay biết mà thôi.

Thế nhưng, những lời ấy hắn chỉ có thể giấu trong lòng, chỉ có thể tự nói với chính mình chứ chẳng thể nào nói ra cùng nó. Hắn chỉ lặng lẽ tránh ánh mắt của nó, không nói bất cứ điều gì.

Ánh mắt nó lúc này lạnh lùng đến đáng sợ khiến hắn có phần lo lắng. Thế nhưng, ngay lập tức, ánh mắt đó đã biến mất hoàn toàn mà thay vào đó là ánh mắt long lanh với những giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn. Nó chợt nở một nụ cười rồi ôm chầm lấy hắn khiến hắn bất ngờ, bàng hoàng, không kịp phản ứng.

Nó ôm hắn chặt, rất chặt như sợ hắn sẽ biến mất. Nước mắt nó đã bắt đầu rơi, lăn dài trên má, thấm ướt cả áo của hắn. Nó càng siết chặt vòng tay của mình hơn, nói trong nước mắt:

- Em... đã rất sợ. Rất rất sợ.

Nó bắt đầu nức nở, nói tiếp:

- Tất cả mọi người đều ở đó. Chỉ có anh là không có. Em... cứ nghĩ anh không được hồi sinh. Em... cứ nghĩ mãi mãi chẳng thể gặp được anh. Em rất sợ, tim em cũng rất đau. Em... không muốn mất anh.

Trên môi hắn lúc này, chợt nở ra một nụ cười.

Không còn vẻ khó hiểu, không còn một chút phân vân hay do dự nào, hắn cũng vòng tay, ôm lấy nó thật chặt, vuốt ve mái tóc tím của nó. Lúc này, hắn muốn nói hết những điều trong lòng mình:

- Anh... cũng rất sợ phải rời xa em, cũng rất sợ mất em.

Ngừng một lúc, hắn nói tiếp:

- Ryu. Anh rất muốn ở cạnh chăm sóc em như mọi người nhưng... anh biết mình không thể. Cha anh... ông ấy đã gây ra quá nhiều tội ác, đã khiến em gặp quá nhiều đau khổ rồi. Vậy nên, việc em hận anh... cũng là điều bình thường mà thôi.

Hắn nói, giọng mỗi lúc một trầm buồn:

- Cha anh tuy đã trả giá nhưng những chuyện ông ấy đã gây ra không thể nào hàn gắn hay sửa chữa được. Anh không có tư cách ở cạnh em và anh biết... em cũng không chấp nhận anh được. Vậy nên... anh chỉ có thể âm thầm quan tâm, lo lắng cho em được mà thôi. Thấy em đã tỉnh lại, anh rất vui. Nhưng... anh sợ sẽ làm em khó chịu nên... anh mới ở đến đây.

Nó xúc động khi nghe những lời hắn nói. Nó đẩy hắn ra, khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị. Nó gạt đi những giọt nước mắt trên gương mặt mình, nhìn trực diện vào hắn. Nó lên tiếng:

- Anh thấy có lỗi?

Hắn nhìn nó, gật đầu.

Nó cũng lặng lẽ gật đầu, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

- Vậy... anh có chấp nhận làm theo mọi yêu cầu của tôi để đền bù cho những nỗi đau tôi phải chịu đựng?

Hắn kiên định lên tiếng:

- Em yên tâm, bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ làm cho em.

Nó khẽ mỉm cười, một nụ cười rất khẽ, rất khó nhận ra, như có như không. Nó nhìn hắn nói tiếp:

- Được. Vậy...

Nó lấp lửng rồi cũng nhanh chóng đưa ra yêu cầu của mình:

- Em muốn anh dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho em. Anh phải đền bù cho em bằng hạnh phúc của bản thân anh hay nói đúng hơn là... anh phải “dùng thân chuộc tội”.

Nó kết thúc câu nói của mình bằng một nụ cười tinh nghịch. Hấn hoàn toàn trơ ra trước lời nói của nó bởi lẽ... lời nói ấy quá bất ngờ đối với hấn. Nó nhẹ nhàng tiến lại, đưa tay nắm lấy bàn tay hấn. Nó nhìn hấn, một ánh nhìn dịu dàng, đầy yêu thương:

- Em... đã thông suốt rồi. Hận thù giữa hai gia tộc, chẳng phải... đã qua hết rồi sao. Mọi chuyện đã kết thúc cả rồi, cha mẹ chúng ta hận thù với nhau nhưng họ đều đã yên nghỉ cả rồi, chúng ta... chẳng liên quan gì đến hận thù đó cả. Em... chọn nghe theo trái tim mình, dẹp bỏ tất cả hận thù và tìm đến với tình yêu của bản thân, tìm hạnh phúc cho chính bản thân mình.

Hấn lúc này đã hoàn toàn lấy lại dáng vẻ thường ngày của mình. Hấn nắm lấy bàn tay nó, kéo nó về phía mình, ôm siết nó vào trong lòng. Hấn tựa đầu lên vai nó, nói khẽ vào tai nó khiến nó cảm thấy tim mình đập mỗi lúc một nhanh hơn, cả khuôn mặt đều nóng ran, ửng hồng:

- Vậy thì... anh sẽ “dùng thân chuộc tội” với em vậy.

Nó ngượng ngùng không nói nên lời, thầm tự trách bản thân sao lại ngu ngốc nói ra những từ đó. Nhưng thôi. Nó mặc kệ tất cả. Chỉ cần có thể hàn gắn lại tình cảm với hấn, có ngu ngốc một chút... chắc cũng chẳng sao.

Trong khi nó đang đắm chìm trong suy nghĩ thì hấn đã bế nó lên từ lúc nào. Hấn xoay tròn, khiến nó hoảng sợ, đôi tay bám chặt lấy cổ hấn, không ngừng hét lên sợ hãi. Còn hấn, hấn chỉ có nụ cười luôn hiện hữu trên môi, dáng vẻ vô cùng hạnh phúc.

Lúc này đây, cả hai người, nó và hấn đang tay trong tay, cùng nhau trở về phòng.

Con đường quen thuộc bây giờ theo mỗi bước chân của nó và hấn mà ngập tràn màu hồng, ngập tràn hạnh phúc. Hấn và nó đã trở lại với nhau sau bao trắc trở. Trên đường đi, hấn không quên trêu ghẹo nó:

- Này Ryu. Vừa rồi... là em tỏ tình đúng chứ?

- Ryu này... em cũng biết cách tỏ tình lắm đấy. Rất ấn tượng!!!

- Cô chủ Ryu, từ giờ anh “là người của em” rồi. Em tính sẽ làm gì với anh đây, sẽ đối xử tốt với anh chứ???

Tiếng nói của hấn cứ vui vẻ vang lên trong khi nó thì ngượng đến nỗi đỏ hết cả mặt, chỉ hận không có lỗ nào để chui xuống. Thật là... sao nó lại ngu ngốc đi... tỏ tình như vậy kia chứ!!!

Nó và hấn tay trong tay bước về phòng. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi thấy nó và hấn như vậy. Thế nhưng, trái với vẻ mặt của mọi người, anh tỏ ra rất bình thản, hết như đã đoán ra được chuyện này sẽ xảy ra. Anh đứng dậy, tiến đến chỗ hấn, đặt tay lên vai hấn, mỉm cười:

- Chúc mừng!!! Tôi biết thế nào ngày này cũng đến mà.

Hấn không nói gì, chỉ mỉm cười đầy hạnh phúc.

Tất cả mọi người còn đang ngơ ngác toang hỏi chuyện thì anh đã quay lại nhìn thẳng mọi người lên tiếng:

- Tôi có chuyện muốn nói.

Tất cả ánh mắt lúc này đổ dồn về phía anh.

Anh rất bình thản, chỉ khẽ mỉm cười. Anh tiến lại phía Saphia, ánh mắt nhìn Saphia không rời. Đứng trước mặt Saphia, anh bắt đầu lên tiếng:

- Saphia. Anh muốn hôn ước của chúng ta được tiếp tục.

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn anh. Anh nói tiếp:

- Như em thấy đấy, Ryu và Ren mới là một đôi. Anh từ lâu đã quên đi tình yêu dành cho Ryu và xem em ấy như một người em gái. Trong suốt thời gian qua, anh đã nhận ra tình cảm mình dành cho em không phải là tình anh em như ngày trước nữa mà đó thực sự là tình yêu. Anh đã làm em buồn nhiều rồi nhưng anh mong em hãy cho anh một cơ hội để làm em hạnh phúc và để làm một nửa của em.

Saphia ngỡ ngàng xen lẫn xúc động, đôi mắt rưng rưng. Nó nhanh chóng lên tiếng:

- Saphia... trả lời đi chứ.

Anh nhìn Saphia, ánh mắt mong chờ. Saphia rơi nước mắt, ôm chặt lấy anh:

- Em... vẫn luôn yêu anh mà.

Cả căn phòng nó lúc này ngập tràn tiếng cười vui vẻ và hạnh phúc.

Cuộc trò chuyện đang rôm rả thì hần bất chợt lên tiếng:

- Nay. Chúng ta kết hôn tập thể đi. Tòì và Ryu, Yun và Saphia, Kai và Gin, như vậy sẽ vui hơn và ý nghĩa hơn.

Ba cô nàng ngượng ngùng đỏ mặt, cúi gầm mặt xuống nền nhà. Còn ba chàng trai, ai nấy đều hồ hởi, đồng loạt tán thành ý kiến của hần.

Cả 6 người đều trải qua kì tốt nghiệp học viện Witchard đầy thành công với thành tích cực kì cao, đứng đầu toàn Witchard.

Một tháng sau khi tốt nghiệp, lễ kết hôn giữa ba cặp đôi chính thức diễn ra.

Hồi hộp, lo lắng,... Mọi cảm xúc giờ đây đều hoảng loạn cả lên đối với nó, Saphia và Gin. Ba cô phù thủy xinh đẹp trong bộ trang phục cô dâu trắng tinh khôi đang khoác tay sánh bước bên bạch mã hoàng tử của cuộc đời mình - hần, anh và Kai.

Ba cặp đôi bước đi dưới sự chúc phúc của toàn thể vương quốc phép thuật. Buổi lễ kết hôn diễn ra cực kì hoành tráng và thành công. Cuối cùng thì những người yêu nhau đã thuộc về nhau.

Buổi lễ kết hôn kết thúc trong sự vui mừng và hạnh phúc. Ba nàng công chúa xinh đẹp cùng hoàng tử của mình cũng ngập tràn hạnh phúc, nụ cười luôn hiện hữu trên môi và trên khuôn mặt.

Nửa tháng sau.

Nó ở trong cung điện của vương quốc bóng tối cùng hần, cả hai đang loay hoay dọn đồ. Đồng đồ đặc đã được thu gom xong xuôi, nó lẩm nhẩm câu thần chú, thu nhỏ hành lý lại rồi khoác tay hần cùng sánh bước ra bên ngoài.

Ra khỏi cung điện, Saphia và Gin nước mắt ngấn nước mắt dài ôm chầm lấy nó:

- Ryu này... nhất định... phải đi sao???

- Đúng vậy... ở lại với chúng tớ đi mà Ryu.

Nó ôm lấy hai người bạn của mình, nhẹ nỡ nụ cười.

Anh và Kai kéo hai người vợ về phía mình, giữ chặt trong lòng rồi nhìn hần và nó. Kai lên tiếng:

- Thật sự tôi cũng không muốn hai người đi chút nào đâu. Ryu, cậu muốn đi thật sao???

Nó nhìn hần rồi mỉm cười, gật đầu với Kai:

- Mình đã nghĩ kĩ rồi mới quyết định làm. Nơi đây có nhiều kỉ niệm nhưng cũng có không ít đau thương. Mình muốn đến một nơi nào đó thật riêng biệt, sống một cuộc sống hạnh phúc bên cạnh anh Ren.

Hần ôm lấy nó vào lòng, xoa nhẹ tóc nó:

- Xa mọi người cũng buồn thật nhưng mọi người cũng biết những chuyện Ryu phải trải qua rồi. Chúng tôi chỉ muốn sống yên ổn bên nhau, chỉ có hai người chúng tôi mà thôi.

Anh khẽ thở dài, lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt Saphia rồi nhìn nó, dịu dàng nói:

- Ryu, anh biết anh không cản được em nên sẽ ủng hộ em. Nhưng... em thấy vợ anh rồi đấy, thật sự rất thương em. Vậy nên nhất định phải giữ liên lạc với mọi người, ít nhất cũng phải thường xuyên gửi thư về cho bọn anh.

Nó gật đầu, đôi mắt đã rưng rưng nước mắt.

Hắn lên tiếng nói với anh:

- Tôi đã giải quyết xong mọi chuyện rồi, thế giới phép thuật giờ đây đã được thống nhất. Mong rằng hoàng tộc của cậu sẽ cai trị nơi đây thật tốt và xóa tan mọi phân biệt giữa phù thủy ánh sáng và bóng tối.

Anh gật đầu:

- Cậu yên tâm.

Cảnh chia li... lúc nào cũng buồn cả.

Không muốn chứng kiến vợ mình phải khóc, hắn lập tức chuẩn bị khởi hành. Bé Pi đứng trên vai nó, ánh mắt như muốn nói lời tạm biệt mọi người. Rồi... chổi thần từ từ nâng nó và hắn lên cao khỏi mặt đất. Vẫy tay chào tạm biệt, nó và hắn bay vút lên không trung nhưng vẫn nghe văng vẳng những tiếng nói từ phía dưới:

-Hai người đi cẩn thận. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Ryu... cậu phải thật hạnh phúc và đừng quên... phải liên lạc với bọn mình.

Tất cả mọi âm thanh đã chìm dần, chỉ còn tiếng gió rít bên tai.

Nó mỉm cười tinh nghịch nhìn hắn:

- Chồng à... em với anh đua xem, ai bay nhanh hơn nào.

Nói rồi, không đợi hắn đáp lời nó đã phóng vút lên phía trước. Hắn lắc đầu, mỉm cười nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đang bay về phía trước với tốc độ cực nhanh, mái tóc tím tung bay trong gió. Rồi như sự nhớ ra điều gì đó, hắn ngay lập tức tăng tốc hết mức có thể, đuổi theo nó. Hắn hét lên, hy vọng nó có thể nghe được:

- Vợ ngốc. Em có biết nơi chúng ta sắp đến ở đâu không mà dám bay trước như vậy hả???

=====THEEND=====

81. Đôi Dòng Tâm Sự

Sau một khoảng thời gian dài, cuối cùng thì tác phẩm đầu tay của mình cũng đã hoàn thành.

Mình cảm thấy rất vui. Thực sự rất rất vui khi tác phẩm đầu tay của mình được các bạn ủng hộ và quan tâm.

Mình không biết nói gì hơn, chỉ biết cảm ơn các bạn rất nhiều vì thời gian qua đã tiếp thêm ỳnh động lực để có thể hoàn thành tác phẩm.

“Bí mật phù thủy” đã kết thúc, không biết truyện của mình có làm hài lòng các bạn hay không???

Và nhân đây, mình cũng có dự định sẽ viết “Bí mật phù thủy” phần 2, rất mong các ý kiến đóng góp từ các bạn và mong rằng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ, tiếp tục tiếp thêm động lực ỳnh.

Thân ái!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-phu-thuy>